

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

A city skyline at dusk, featuring several tall skyscrapers with illuminated windows. The sky is dark with a crescent moon and several birds in flight. Numerous musical notes are scattered throughout the scene, floating in the air. The foreground shows a body of water reflecting the city lights.

Το Τραγούδι της Ψυχής

Μια Ιστορία από το Θρυσματισμένο Σύμπαν

Περισσότερες Ιστορίες από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

- ◊ Ένα Τρένο με Πολύχρωμες Γυναίκες ◊
- ◊ Ο Διαιρεμένος Θεός ◊
- ◊ Γάμος του Ήλιου και του Ανέμου ◊
- ◊ Οι Υπέρμαχοι του Γαλανού Φωτός ◊
- ◊ Ο Θάνατος του Ξενιστή ◊
- ◊ Ο Πόλεμος των Ξένων ◊
- ◊ Οι Φύλακες των Πάγων ◊
- ◊ Ο Απομονωμένος Κόσμος ◊
- ◊ Ο Βασιληάς, οι Νύφες, και η Μαύρη Δράκαινα ◊

Δωρεάν στο

**[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)**

Κώστας Βουλαζέρης

*Το Τραγούδι
της Ψυχής*

Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN: 978-618-5031-29-9

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>**

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Μέρος Πρώτο
Η Φωνή και το Φως

Κεφάλαιο 1

Οι Επαναστάτες στη Σφαίρα

Η τηλεπαρουσιάστρια γύρισε σελίδα στα χαρτιά εμπρός της.

«Και τώρα, κύριες και κύριοι, πρέπει να αναφέρουμε ένα δυσάρεστο γεγονός που έχει ταράξει τις Αρχές της πόλης μας αλλά και όσους πολίτες βρίσκονταν κοντά στο καταστροφικό συμβάν. Στις δώδεκα και μισή περίπου, το μεσημέρι, εξερράγη μια σειρά από ισχυρούς εκρηκτικούς μηχανισμούς στα φοροτεχνικά/λογιστικά γραφεία Αρωγός. Το οικοδόμημα παραδόθηκε γρήγορα στις φλόγες και καταστράφηκε ολοσχερώς.»

Η οθόνη έδειξε τα απομεινάρια του. Ένας κατακρεουργημένος σκελετός ανάμεσα στα υπόλοιπα ψηλά οικήματα της περιοχής.

«Οι περισσότεροι υπάλληλοι που εργάζονταν εκεί τη συγκεκριμένη ώρα έχασαν τη ζωή τους, και είχαμε επίσης πολλούς τραυματίες.»

Η οθόνη έδειξε εικόνες με νοσοκόμους που προσπαθούσαν να βάλουν τους τραυματίες σε φορεία και να τους μεταφέρουν στα νοσοκομειακά οχήματα που ήταν σταματημένα παραδίπλα.

«Οι ακρωτηριασμοί και τα εγκαύματα, όπως μπορείτε να δείτε, είναι κάτι το φρικτό...» σχολίασε η τηλεπαρουσιάστρια. Και, καθώς οι εικόνες με τους τραυματίες έσβησαν, φάνηκε πάλι η όψη της: μια μελαχρινή γυναίκα με γαλανό δέρμα και έντονα βαμμένα μάτια. Πίσω της ήταν κρεμασμένο ένα μεγάλο πεντάκτινο αστέρι μέσα σε κύκλο: το σήμα του *Άστρου*, του μοναδικού τηλεοπτικού καναλιού της Θακέρκοβ.

Η τηλεπαρουσιάστρια έριξε μια ματιά στα χαρτιά της. «Οι Αρχές μάς έχουν ενημερώσει ότι πρόκειται για συντονισμένη τρομοκρατική ενέργεια από άκρως επικίνδυνους αποστάτες, που ακολουθούν τον γνωστό εγκληματία Πρίγκιπα Ανδρόνικο της Απολλώνιας. Η κίνησή τους αυτή είχε σκοπό να τραντάξει την πόλη μας και να υπονομεύσει την τάξη. Ο Αρχιφρούραρχος Λυχνοβάτης δήλωσε πως δεν θα ανεχθεί την τρομοκρατία των αποστατών, και τόνισε ότι η Θακέρκοβ δεν μπορεί να απειληθεί από κάποιους σαν αυτούς. Ωστόσο, προειδοποίησε ότι πιθανώς να ακολουθήσουν κι άλλες παρόμοιες επιθέσεις, και επο-

μένως οι δυνάμεις της Παντοκρατορίας θα επαγρυπνούν. Αλλά επίσης και οι πολίτες πρέπει να φανούν συνεργάσιμοι σε ό,τι τους ζητηθεί.

»Ο Πολιτειαρχής Μακρώνυμος, φανερά εξοργισμένος, δήλωσε πως θα κάνει ό,τι περνά από το χέρι του προκειμένου να αποτραπεί κάθε παρόμοια τρομοκρατική επίθεση και να βρεθούν και να εξοντωθούν οι τρομοκράτες.»

Η τηλεπαρουσιάστρια άλλαξε φύλλο μπροστά της. «Και τώρα, ένα μεγάλο καλλιτεχνικό γεγονός στο Θέατρο *Νυκτωδία*—»

Ο Έκτορας έκλεισε τον τηλεοπτικό δέκτη, ρουθουνίζοντας.

«Πάνω στο καλό μάς έκοψες, αφεντικό,» είπε ο Άλκιμος, που ήταν καθισμένος στ'αριστερά του, μ'ένα μεγάλο ποτήρι μπίρα στο δεξί, μυώδες χέρι του.

Ο Έκτορας άναψε το πούρο του. «Επειδή είμαι λιγάκι χαζός και επίσης ξεχνάω, πείτε μου: Ανατινάξαμε εμείς αυτό το γαμημένο χτίριο;»

Ο Αίολος μειδίασε γατίσια, και τα τετράγωνα γυαλιά του φάνηκαν να γυαλίζουν καθώς κουνούσε το κεφάλι του μέσα στο ασθενικό φως του δωματίου. «Αν ξεχνούσες εύκολα, δε θα είχες θυμηθεί εκείνο τον τύπο που ήρθε χτες βράδυ και που τις προάλλες είχε φύγει χωρίς να πληρώσει. Και αν ήσουν χαζός δε θα τον άρπαζες απ'το σβέρκο για να τον βάλεις να πληρώσει τώρα τα διπλά.»

«Δεν τον άρπαξε το αφεντικό,» είπε ο Άλκιμος κλείνοντας το μάτι· «εγώ τον άρπαξα.»

«Κάτι πρέπει να κάνεις κι εσύ εδώ πέρα...» μουρμούρισε ο Αίολος.

Ο Έκτορας είπε: «Ανατινάξατε, λοιπόν, το γαμημένο χτίριο χωρίς να με ρωτήσετε;»

«Νομίζω πως όλοι ξέρουμε πως δεν το κάναμε εμείς,» είπε ο μαυρό-δερμος, γαλανομάλλης Αλλάνδρης. «Κόψε τις παπαρολογίες.» Το κομπολόι του έκανε κλικ-κλακ στο δεξί του χέρι.

Η Νιρίφα τούς παρατηρούσε χωρίς να μιλά. Τα χέρια της ήταν σταυρωμένα εμπρός της· το ποτήρι της με τον Χρυσό Καύσωνα αφημένο στο τραπέζι, μισοτελειωμένο.

«Ευχαριστώ, Αλλάνδρη,» είπε ο Έκτορας «γιατί για μια στιγμή νόμιζα ότι είχα αρχίσει να τρελαίνομαι μ'αυτούς τους πούστηδες.»

Η πόρτα του μικρού, καπνισμένου δωματίου άνοιξε, και οι πέντε τους στράφηκαν, για να δουν τη μικρόσωμη, χρυσόδερμη Σερφάντια να στέκεται στο κατώφλι, ντυμένη με κόκκινο πουκάμισο με σηκωμένα μανίκια, ριγωτό (μαύρο και άσπρο) παντελόνι, και μαλακές καφέ μπότες.

«Κάποιος βουτούσε, Έκτορα,» είπε.

«Από εμάς;» ρώτησε ο Έκτορας καθώς σηκωνόταν όρθιος.

«Από τις τσέπες των πελατών.»

«Τον μάζεψες;»

Η Σερφάντια κατένευσε. «Έλα μαζί μου.»

Ο Αλλάνδρης τούς ακολούθησε έξω απ'το μικρό δωμάτιο και στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*, όπου άλλοι έπιναν, άλλοι χόρευαν, κι άλλοι έπαιζαν μπιλιάρδο. Από τα μεγάλα ηχεία ερχόταν η μουσική του συγκροτήματος Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι.

«Τι θες εσύ;» ρώτησε η Σερφάντια τον Αλλάνδρη, κοιτάζοντάς τον πάνω απ'τον ώμο της.

«Επαγγελματικό ενδιαφέρον,» αποκρίθηκε εκείνος. Ήταν κλέφτης και διαρρήκτης προτού μπλέξει με την Επανάσταση.

Δεν είχε καταλάβει από πού είχε έρθει η μικρόσωμη, χρυσόδερμη κοκκινομάλλα. Είχε απλά *εμφανιστεί* μπροστά του, μόλις εκείνος είχε αρπάξει το πορτοφόλι ενός τύπου και απομακρυνόταν διακριτικά, κουνώντας το σώμα του στο ρυθμό των Ανεμοβούβαλων.

«Χορεύουμε;» τον ρώτησε απλώνοντας το χέρι της προς το μέρος του.

Εκείνος τής έδωσε το δικό του χέρι χωρίς να το πολυσκεφτεί. Η κοκκινομάλλα το πήρε – και έστριψε τον αντίχειρά του ανάμεσα στα δάχτυλά της. Ο Χρίστος αισθάνθηκε ολόκληρο το χέρι του να παραλύει από τον πόνο, και πρόλαβε μονάχα να πει *Οοο!* προτού εκείνη τού πει: «Θα έρθεις μαζί μου.»

«...Αν επιμένεις,» βόγκησε ο Χρίστος.

Κι έτσι η μικρόσωμη κοκκινομάλλα, χωρίς ν'αφήσει τον αντίχειρά του, τον οδήγησε στην άκρη της κεντρικής αίθουσας της *Οινόσφαιρας* και στα σκαλιά που πήγαιναν στο υπόγειο.

«Τι... τι κάνεις;» ψέλλισε ο Χρίστος.

«Ωραία χέρια έχεις,» του είπε εκείνη. «Θες να τα κρατήσεις;»

«Θα προτιμούσα, ναι...»

«Μη μιλάς, τότε.»

Τον είχε πάει στο υπόγειο και, αφήνοντας τον αντίχειρά του, τον είχε γρονθοκοπήσει στο σαγόνι κάνοντας τον να σωριαστεί στο πέτρινο πάτωμα ενώ φώτα χόρευαν μπροστά του.

«Μην πας πουθενά,» του είπε, και έφυγε, κλείνοντας και αμπαρώνοντας (σύρτης ακούστηκε) την πόρτα.

Ο Χρίστος δεν θα το υποπτευόταν ποτέ ότι μπορεί να ήταν τόσο δυνατή, έτσι μικροκαμωμένη που φαινόταν. Τι σκατά ήταν, η τύπισσα;

Όταν κατάφερε να σηκωθεί από το πάτωμα, κάθισε πάνω σ'ένα κιβώτιο αναστενάζοντας, και ανοιγόκλεισε τον αντίχειρά του. Ευτυχώς δεν του τον είχε σπάσει. Η γαμημένη! Πρέπει να παραφύλαγε για κλέφτες. Πρέπει να ανήκε σε τίποτα κωλοδυνάμεις ασφαλείας. *Και νόμιζα πως η Οινόσφαιρα ήταν ήσυχο μέρος... Πουθενά δεν μπορείς να κάνεις τη δουλειά σου με την ησυχία σου πια...*

Άναψε τσιγάρο καθώς περίμενε.

Θα με δώσουν στη Χωροφυλακή τώρα, και θα με χώσουν σε καμια στενή, οι γαμιόληδες...

Γαμώ την πουτάνα την τύχη μου, γαμώ...!

Ο σύρτης ακούστηκε να τραβιέται. Η πόρτα άνοιξε, και τρεις μπήκαν στο υπόγειο. Η μία ήταν η κοκκινομάλλα. Ο άλλος ήταν ένας κατάμαυρος τύπος με γαλανά μαλλιά, ντυμένος με πράσινο γιλέκο και μελανό παντελόνι. Ο τρίτος ήταν γαλανόδερμος με μαύρο, σγουρό μαλλί και πούρο στο στόμα. Φορούσε μαύρη τουνίκα με αργυρό σιρίτι, σκούρο γκρι παντελόνι, και γυαλιστερές μπότες. Από τη ζώνη του κρεμόταν ένα πιστόλι.

Η μικρόσωμη κοκκινομάλλα έμοιαζε σχεδόν να εξαφανίζεται ανάμεσα στους δύο άντρες.

«Αυτός είναι;» ρώτησε ο γαλανόδερμος με το πούρο.

«Αυτός,» είπε η γυναίκα.

«Γιατί, ρε μαλάκα, κανείς τέτοιες μαλακίες μες στο μαγαζί μου;» ρώτησε ο γαλανόδερμος τον Χρίστο.

Εκείνος βλεφάρισε. «Εεε... κοίτα, φίλε, δε σε ξέρω, αλλά» – έριξε κάτω το τελειωμένο τσιγάρο και το πάτησε – «δεν είναι όπως-»

«Τι έκανες εκεί;»

«Ε;...»

«Το τσιγάρο εσύ θα το μαζέψεις;»

Ο τύπος είναι τρελός, γαμώ την πουτάνα μου! «Ντάξει, δεν τρέχει τίποτα.» Ο Χρίστος έσκυψε και σήκωσε το πατημένο τσιγάρο· τόβαλε σε μια τσέπη της καπαρντίνας του.

«Μην ξαναδώ τέτοιες μαλακίες.»

«Καλά, ό,τι πεις εσύ. Κοίτα, άμα είναι, να την κάνω κιόλας, και δεν τρέχει μία.» Ο Χρίστος σηκώθηκε απ'το κιβώτιο χαμογελώντας.

«Μας δουλεύεις, ρε;» είπε ο γαλανόδερμος. «Σου φαινόμαστε για μαλάκες;»

«Σίγουρα όχι, αφεντικό.»

«Η δεύτερη μαλακία που ακούω σήμερα,» είπε ο γαλανόδερμος στον μαυρόδερμο και στην κοκκινομάλλα.

«Ποια ήταν η πρώτη;» ρώτησε εκείνη.

Ο γαλανόδερμος στράφηκε πάλι στον Χρίστο. «Για δώσε ό,τι βούτηξες.»

«Καλώς, θα τα δώσω, φίλε, δεν υπάρχει πρόβλημα.» Ο Χρίστος έβγαλε τα κλεψιμαίικα από τις τσέπες του και τ'άφησε πάνω στο κιβώτιο όπου καθόταν πριν από λίγο.

Πέντε πορτοφόλια.

«Πώς τον κόβεις;» ρώτησε ο γαλανόδερμος τον μαυρόδερμο. «Της κλίμακάς σου ή όχι;»

Εκείνος μειδίασε. «Μικρό ψάρι, αφεντικό.»

Ο Χρίστος καθάρισε το λαιμό του γιατί αισθανόταν έναν κόμπο εκεί. «Να φεύγω, το λοιπόν;»

Ο γαλανόδερμος τον αγριοκοίταξε. «Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;»

Ο Χρίστος τον ατένισε προσεκτικά. Δεν του θύμιζε τίποτα. «Όχι... Είσαι γνωστός;»

«Με λένε Έκτορα. Αυτό εδώ είναι το μαγαζί μου.»

«Α... εντάξει. Είσαι τ'αφεντικό της *Οινόσφαιρας*. Δεν το ήξερα. Συγνώμη, ρε φίλε.»

«Γιατί ήρθες να σουφρώσεις στο μαγαζί μου;»

«Δεν είναι τίποτα επειδή δε σε συμπαθώ κι έτσι. Κάπου έψαχνα να μπω και να κάνω τη δουλειά μου.»

«Εσύ,» του είπε ο Έκτορας, «άμα είχες μαγαζί κι ερχόταν μέσα ένας καριόλης και βουτούσε πορτοφόλια, και τον έπιανες, τι θα του έκανες;»

«Ναι, σε καταλαβαίνω τελείως. Θα είχα θυμώσει πολύ. Αλλά δε μπορούμε, για την ώρα, να το ξεχάσουμε; Και να σ'έχει καλά όποιος θεός πιστεύεις.»

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησε ο Έκτορας.

«Χρίστος.»

«Επώνυμο δεν έχεις;»

«Είμαι παιδί της πέτρας, αφεντικό· δεν έχουν επώνυμο τα παιδιά της πέτρας.»

Ο τύπος μεγάλωσε στο δρόμο, λοιπόν, σκέφτηκε ο Έκτορας παρατηρώντας τον. Ο Χρίστος ήταν ένας άντρας μετρίου αναστήματος με κατάλευκο δέρμα σαν το χιόνι και μαύρα, μακριά μαλλιά, άπλυτα και όλο ουρές. Το πρόσωπό του ήταν αξύριστο εδώ κι αρκετές μέρες. Φορούσε μια παλιά καπαρντίνα, κι από μέσα τα ρούχα του ήταν σε χειρότερη κατάσταση από αυτήν.

«Από δω είσαι;» τον ρώτησε ο Έκτορας. «Από το Χωνευτήρι;»

«Ναι. Νομίζω πως η μάνα μου είχε έρθει απ'τα βορειοανατολικά. Απ'την Κιρβώνη. Κάπου από εκεί. Από τα δάση Φέρνιλγκαν.» Τα μάτια του στένεψαν. «Θα μ'αφήσεις να φύγω; Υπόσχομαι να μη με ξαναδείς.»

«Κι αν θέλω να σε ξαναδώ;»

Τα μάτια του Χρίστου γούρλωσαν, τώρα. «Ε;... Γιατί;»

Ο Έκτορας πήρε μια τζούρα από το πούρο του. «Επειδή είσαι όμορφος.»

Ο Χρίστος τον ατένιζε φανερά απορημένος.

«Χα-χα-χα-χα!» Ο Έκτορας στράφηκε στη Σερφάντια. «Δε σου φαίνεται όμορφος;»

«Ο μόνος ωραίος άντρας εδώ μέσα είσαι εσύ, αφεντικό.»

Ο Έκτορας έκανε το κεφάλι πίσω. «Χα-χα-χα-χα!» Πήρε μια τζούρα από το πούρο του. Στράφηκε στον Αλλάνδρη. «Βλέπεις τι είναι οι γυναίκες; Πάντα, άλλα λένε άλλα σκέφτονται!..»

Ατένισε πάλι τον Χρίστο. «Λοιπόν, άκου τι θα κάνεις. Θα πάρεις τα πορτοφόλια που έχεις εκεί και θα τα επιστρέψεις στους πελάτες απ'τους οποίους τα βούτηξες – χωρίς να σε πάρουν είδηση.»

Ο Χρίστος συνοφρυώθηκε παραξενεμένος. Αυτός ο τύπος είναι σίγουρα τρελός! σκέφτηκε. Ξεροκατάπιε. «Ναι... 'ντάξει... Και, και μετά;»

«Τι θα πει 'και μετά';»

«Θα φύγω;»

«Φυσικά και όχι. Αν μπορέσεις να τους επιστρέψεις τα πορτοφόλια τους, σημαίνει ότι είσαι αρκετά καλός για να σε θέλω εδώ. Αν δεν μπορέσεις να τους τα επιστρέψεις, αν κάποιος σε καταλάβει, θα σε αρπάξουμε και θα σε πετάξουμε έξω, λέγοντας πως πήγες να κλέψεις. Μη νομίζεις, όμως, ότι δε θα σε δείρουμε κιόλας.»

«Ας δοκιμάσω να τους γυρίσω τα πορτοφόλια, να δούμε,» είπε ο Χρίστος, μαζεύοντας τα πορτοφόλια από το κιβώτιο.

«Σοφός ο κύριος,» είπε ο Έκτορας στη Σερφάντια και στον Αλλάνδρη, δείχνοντας τον Χρίστο φευγαλέα με τον δείκτη του αριστερού χεριού.

Ο Χρίστος δεν ήταν βέβαιος ότι θα τα κατάφερνε. Αλλά, όπως φαινόταν το πράγμα, δεν είχε και καμια άλλη επιλογή. Ανέβηκε στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας* κι έπιασε δουλειά, έχοντας τα πορτοφόλια στις τσέπες της καπαρντίνας του.

Εκείνη η γκόμενα απ'την οποία είχε κλέψει ήταν ακόμα στο μπαρ, κι η τσάντα της ήταν ακόμα πλάι της κι ακόμα μισάνοιχτη, ευτυχώς. Ο Χρίστος πλησίασε και γλίστρησε το πορτοφόλι στην τσάντα.

Ο χοντρός τύπος με τη μακριά αλογοουρά δε χόρευε τώρα· είχε καθίσει. Άντε να του βάλεις πάλι το πορτοφόλι στην κωλότσεπη. Ο Χρίστος σκόνταψε «κατά λάθος» στο τραπέζι του, και στηρίχτηκε εκεί, με τα δύο χέρια. «Συγνώμη, φίλε,» είπε. «Συγνώμη. Ζαλίζομαι.» Ο τύπος σηκώθηκε. «Να σε βοηθήσω να πας μέχρι τις τουαλέτες;» ρώτησε. Κι ο Χρίστος απάντησε: «Ναι, άμα θέλεις.» Και, καθώς πήγαιναν, του γλίστρησε το πορτοφόλι στην κωλότσεπη. Ο τύπος τον άφησε στις τουαλέτες και έφυγε, ενώ ο Χρίστος έκανε ότι μπήκε σε μία και ξερνούσε.

Τρία πορτοφόλια ακόμα.

Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ! Θα τα καταφέρω;

Επέστρεψε στην κεντρική αίθουσα.

Η τύπισσα που έπαιζε μπιλιάρδο ήταν ακόμα εκεί. Φορούσε κείνο το μαύρο δερμάτινο φόρεμα με τις μεγάλες τσέπες. Ήταν αυτές τσέπες για νάχεις το πορτοφόλι σου; Ο Χρίστος έφταιγε που τόχε σουφρώσει; Για όνομα των θεών! Την πλησίασε πάλι, τώρα. Το πορτοφόλι της βγήκε απ'την τσέπη της καπαρντίνας του και μπήκε στη δική της τσέπη, στον αριστερό της μηρό, καθώς εκείνη ήταν σκυμμένη πάνω στο

τραπέζι του μπιλιάρδου κρατώντας τη στέκα και σημαδεύοντας. Αμέσως τινάχτηκε όρθια. «Τι κάνεις εκεί, ρε μαλάκα!» γρύλισε αγριοκοιτάζοντάς τον. «Συγγνώμη, συγγνώμη,» αποκρίθηκε ο Χρίστος υψώνοντας τα χέρια. «Περνούσα.» Εκείνη τον έσπρωξε, απότομα, από τον ώμο. «Τα χέρια σου κοντά!» είπε, κι ο Χρίστος αποκρίθηκε: «Απλά περνούσα. Συγγνώμη. Συγγνώμη.» Και απομακρύνθηκε μέσα στον κόσμο, χωρίς επεισόδιο.

Ο μαντράχαλος στο μπαρ, που έπινε τη μια μπίρα μετά την άλλη, ήταν λιγνός αλλά μυώδης. Το μαύρο δερμάτινο πανωφόρι του ακόμα πλάι του ήταν διπλωμένο κι ακουμπισμένο. Ο Χρίστος πλησίασε και έβαλε μέσα το πορτοφόλι που είχε βουτήξει από εκεί.

Και το τελευταίο γαμημένο πορτοφόλι, τώρα...

Ο Χρίστος έψαξε, με το βλέμμα, για τον μαυρόδερμο άντρα με το πράσινο κοστούμι. Τον είδε να πηγαίνει προς την έξοδο της *Οινόσφαιρας* μαζί με δύο γυναίκες· τα χέρια του ήταν περασμένα γύρω από τη μέση της καθεμιάς. Έμοιαζαν με πόρνες. Καλές πόρνες, που παίρνουν ήλιους, όχι ακτίνια. Κι εγώ, *παρ'όλη τη γαμημένη αποψινή δουλειά, δε θάχω ούτε ακτίνιο επάνω μου.*

Πλησίασε βιαστικά τον άντρα με το πράσινο κοστούμι, προτού φύγει απ'την *Οινόσφαιρα*. Έπεσε πάνω του. «Πρόσεχε, ρε καθυστερημένε!» μούγκρισε εκείνος. «Πού σκατά πας; Δε βλέπεις μπροστά σου;» Ο Χρίστος είχε ήδη γλιστρήσει το πορτοφόλι στο εσωτερικό του σακακιού του. «Συγγνώμη, κύριος, συγγνώμη. Έχω πιει πολύ,» μουρμούρισε φεύγοντας. «Γαμημένοι αλήτες...» άκουσε τον τύπο να μουγκρίζει πίσω του, και τις πόρνες να γελάνε.

Ο Χρίστος βάδισε μέσα στον κόσμο της κεντρικής αίθουσας της *Οινόσφαιρας*, με την καπαρντίνα του ξαλαφρωμένη από πορτοφόλια. Αισθανόταν ότι κάποιος τον είχε ληστέψει.

Ένα χέρι τον έπιασε απ'τον ώμο.

«Είσαι καλύτερος απ'ό,τι νόμιζα, φιλαράκι,» του είπε ο Έκτορας.

Και τον τράβηξε προς μια σκοτεινή γωνία προτού εκείνος προλάβει ν'αντιδράσει.

Ο Έκτορας στεκόταν μπροστά σ'ένα παράθυρο του πρώτου ορόφου της *Οινόσφαιρας* το οποίο κοίταζε τον ημιώροφο: κι εκεί, στον ημιώ-

ροφο, ήταν ξαπλωμένος ο Χρίστος. Είχε φάει και είχε πει ότι του είχαν δώσει, και τώρα κοιμόταν, κουλουριασμένος μέσα σε μια κουβέρτα, επάνω σ'ένα παλιό στρώμα. Την καπαρντίνα του την είχε βγάλει και την είχε αφήσει παραδίπλα.

«Το λες αλήθεια ότι θα τον κρατήσεις;»

Ο Έκτορας είχε ακούσει τα βήματά της προτού ακούσει τη φωνή της. Δε στράφηκε να την κοιτάξει αλλά γνώριζε τι θα έβλεπε να πλησιάζει: μια μελαχρινή γυναίκα με σγουρά μαλλιά και λευκό δέρμα με απόχρωση του ροζ, ντυμένη με πράσινο, τιραντωτό φόρεμα διχτυωτό από τον αριστερό μηρό και κάτω, μακριά λευκά γάντια, και παπούτσια με ψηλό τακούνι. Στον λαιμό της ήταν ένα αργυρό, κρικωτό περιδέραιο απ'όπου κρεμόταν η επίσης αργυρή απεικόνιση ενός αεροπλάνου μ'έναν μικρό γυαλιστερό λίθο στην ουρά. Πάνω από τα γαντοφορεμένα δάχτυλά της ήταν περασμένα δαχτυλίδια. Από τον ώμο της κρεμόταν η μικρή τσάντα της, όπου σίγουρα βρίσκονταν τουλάχιστον τρεις τράπουλες με διαφορετική εικονογράφηση.

«Νομίζεις ότι αστειεύομαι;» τη ρώτησε εξακολουθώντας να κοιτάζει κάτω, το κοιμισμένο παιδί της πέτρας.

Η Χλόη ήρθε να σταθεί πλάι του. Κοίταξε κι εκείνη τον Χρίστο. «Τον εμπιστεύεσαι αρκετά για να τον βάλεις στην Επανάσταση;»

Ο Έκτορας γέλασε. Πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της. Έσκυψε για να κολλήσει τα χείλη του στο πλάι του λαιμού της, μυρίζοντας γυναικείο δέρμα, άρωμα, ιδρώτα, καπνό από τσιγάρα. Ένα κόκκινο σημάδι έμεινε επάνω της όταν το στόμα του απομακρύνθηκε. «Δεν είπα ότι θα τον βάλω στην Επανάσταση κιόλας. Ας δούμε τι μπορεί να κάνει, πρώτα. Ας δούμε αν μπορούμε να τον εμπιστευτούμε.» Τώρα την κοίταζε καθώς της μιλούσε.

«Ο Αλλάνδρης λέει ότι τον συμπάθησες αυτόν τον τύπο.»

«Μπορεί,» παραδέχτηκε ο Έκτορας. «Είναι παιδί της πέτρας κι αυτός. Σαν κι εμένα.»

«Δεν είσαι το μόνο παιδί της πέτρας στη *Σφαίρα*,» του είπε η Χλόη.

«Σοβαρά, μαντάμ; Νομίζω ότι κλέβεις.» Τράβηξε ένα τραπουλόχαρτο μέσα από το μπούστο της.

Εκείνη μειδίασε κι έκανε να του το πάρει, αλλά ο Έκτορας το κράτησε γερά. «Δεν το είδες αυτό,» του είπε.

«Το ξέρω, όμως, ότι πάντα κρύβεις ένα χαρτί εκεί.» Κοίταξε το φύλλο στο χέρι του: είχε επάνω ζωγραφισμένη μια γυναίκα που από τη δεξιά

μεριά είχε μαύρο/κόκκινο καρό δέρμα κι από την αριστερή χρυσό/κόκκινο καρό δέρμα· τα μαλλιά της ήταν κατάλευκα. Ένας μπαλαντέρ. «Αλλά αναρωτιέμαι, ορισμένες φορές, πώς το βγάζεις όταν σου χρειάζεται. Θέλω να πω, οι άντρες κυρίως εκεί θα κοιτάνε.»

«Μπορεί να το βγάζω μόνο όταν παίζω με γυναίκες,» αποκρίθηκε αινιγματικά η Χλόη. «Ή μπορεί να το βγάζω με τέτοιο τρόπο που κανένας δεν το βλέπει.»

Ο Έκτορας έφερε το χαρτί μπροστά στο πρόσωπό του, το μύρισε. Μύριζε Χλόη και άρωμα. «Ή... μπορεί να το κρατάς εκεί για άλλους λόγους.»

Τα μάτια της έδειξαν λίγο θυμό. «Σαν τι;»

Ο Έκτορας το ήξερε πως ήταν προληπτική. Πίστευε στις δυνάμεις της Μοίρας, και πίστευε ότι τα χαρτιά ήταν άμεσα συνδεδεμένα μ'αυτές. Δεν το παραδεχόταν πάντα, όμως. Ο Έκτορας πέρασε πάλι το τραπουλόχαρτο μέσα στο μπούστο της, χωρίς να δυσκολευτεί. «Για γούρι;»

«Κι αν το κρατάω για γούρι, έχεις πρόβλημα εσύ;» ρώτησε η Χλόη, ήπια.

«Κανένα.»

Κάποτε, όταν έκαναν έρωτα, είχε βρει πέντε τραπουλόχαρτα κρυμμένα σε διάφορα σημεία κάτω από τα ρούχα της. Η Χλόη τού είχε πει ότι τα είχε εκεί για τη δουλειά της, αλλά εκείνη τη μέρα δεν είχε παίζει ούτε μια φορά...

Η κεντρική αίθουσα ήταν άδεια τώρα. Το μαγαζί είχε κλείσει. Η μουσική που ερχόταν από τα ηχεία ήταν απαλή: Κλόντια Νέρνηχ. Ο Αλέξανδρος και η Λιβώνη μάζευαν τα ποτήρια, τα πιάτα, και τα σκουπίδια.

Ένας άντρας με λευκό-ροζ δέρμα, μαύρα κοντά μαλλιά, και τετράγωνο γυαλιά καθόταν στο μπαρ, πίνοντας ήρεμα ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό και καπνίζοντας. Ο Αίολος'σαρ.

Ο Σωσίας τον πλησίασε, αποφεύγοντας τα σκουπίδια που μάζευε με τη σκούπα της η Λιβώνη. «Τι γίνεται, μάγε; Σε βλέπω συλλογισμένο.»

«Ορισμένοι εσένα λένε μάγο, μάγε.» Ο Αίολος ήπια μια γουλιά απ'το ποτό του.

Ο Σωσίας μειδίασε. Πράγματι, ορισμένοι τον έλεγαν μάγο, αλλά δεν ήταν αληθινός μάγος, όπως ο Αίολος'σαρ, που ανήκε στο τάγμα των Ερευνητών. Ήταν ταχυδακτυλουργός. Έκανε μόνο μερικά κόλπα που στους άλλους έμοιαζαν παράξενα.

«Ο κόσμος βλέπει ό,τι θέλει να δει,» είπε ο Σωσίας πηγαίνοντας να καθίσει πλάι του στο μπαρ. «Έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι, όντως. Άκουσες τις ειδήσεις πιο πριν;»

«Μου τα είπαν.»

«Ποιος;»

«Η Νιρίφα.» Η οποία ήταν επίσης μάγισσα, του τάγματος των Τεχνομαθών. Νιρίφα'μορ. Αληθινή μάγισσα κι αυτή, όχι ταχυδακτυλουργός όπως ο Σωσίας.

«Ήταν μαζί μας όταν τ'ακούσαμε,» είπε ο Αίολος. «Τα τσιράκια της Παντοκράτειρας έχουν τη δική σου σοφία, μάγε.»

Ο Σωσίας ύψωσε ένα μαύρο φρύδι ερωτηματικά. Το πρόσωπό του έμοιαζε με λιονταριού καθώς ξεπρόβαλλε μέσα από μαύρα μαλλιά και πλούσια μούσια.

«Ξέρουν κι αυτοί πως ο κόσμος βλέπει ό,τι θέλει να δει,» εξήγησε ο Αίολος. «Βάζεις αυτό το ποτό εδώ.» Ύψωσε το ποτήρι του έτσι ώστε να το χτυπά η αντανάκλαση ενός κόκκινου φωτός. «Και λες ότι το ποτό είναι κόκκινο επειδή μια κακή κόκκινη μύγα πέρασε και το κατούρησε! Κι ο κόσμος θα συμφωνήσει.»

Ο Σωσίας γέλασε. «Ακριβώς έτσι. Τελικά, λοιπόν, είσαι μάγος.»

«Βλέπεις; Δεν είσαι ο μόνος.» Ο Αίολος ήπιε μια γουλιά Κρύο Ουρανό.

«Νομίζεις ότι θάχουμε προβλήματα;»

Ο Αίολος συνοφρυώθηκε. «Τι πα να πει αυτό, μάγε;»

«Εξαιτίας των όσων ακούστηκαν στις ειδήσεις...»

«Θες να πεις ότι δεν μας κυνηγάνε ούτε ως ή άλλως;»

«Μας κυνηγάνε, σίγουρα,» αποκρίθηκε ο Σωσίας. «Για να πάνε, όμως, να ανατινάξουν ολόκληρο χτίριο ώστε να κατηγορήσουν εμάς, πρέπει να θέλουν να χοντρύνουν το παιχνίδι.»

«Τα έχουν ξανακάνει αυτά. Γίνεται μια μαλακία, και ποιος φταίει; Οι 'τρομοκράτες' του Πρίγκιπα Ανδρόνικου, μπλα μπλα μπλα.»

«Σωστός, αλλά αυτή τη φορά, σου ξαναλέω, έχω την αίσθηση ότι επίτηδες ανατίναξαν το χτίριο για να μας κατηγορήσουν.»

«Δε μπορείς να το ξέρεις αυτό,» διαφώνησε ο Αίολος.

«Θες να μου πεις, δηλαδή, ρε μάγε, ότι κάτι λογιστικά γραφεία ανατινάχτηκαν από μόνα τους; Ή από *ατύχημα*; Τι είναι, ενεργειακή αποθήκη; Ολόκληρο το χτίριο έγινε κάρβουνο!»

Ο Αίολος ήπια Κρύο Ουρανό. Το τσιγάρο του καιγόταν μέσα στο τασάκι χωρίς να το έχει αγγίξει από τότε που ο Σωσίας ήρθε κοντά του· κόντευε να τελειώσει πια. «Σκατά,» είπε. «Δεν ξέρω. Ακούγεται λογικό αυτό που λες, βέβαια...»

Ο Σωσίας είδε, με την άκρια του ματιού, κάποιον να τους πλησιάζει. Γύρισε. Κοντά κόκκινα μαλλιά, χρυσό δέρμα. Η Σερφάντια· που, αν την έβλεπε κάποιος έτσι μικροκαμωμένη όπως ήταν, ποτέ δε θα φανταζόταν ότι μπορούσε να τον σκοτώσει προτού προλάβει να μετρήσει ως το δύο. Ήταν μία από τις Μαύρες Δράκαινες, οι οποίες παλιότερα υπηρετούσαν την Παντοκράτειρα αλλά τώρα ήταν με την Επανάσταση, αφού η Παντοκράτειρα τις είχε φυλακίσει και ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος τις είχε ελευθερώσει από τη φυλακή τους.

«Το αφεντικό θέλει να μας μιλήσει,» είπε η Σερφάντια.

«Τι να μας πει;» ρώτησε ο Αίολος.

«Όταν έρθεις θα δεις,» Η Μαύρη Δράκαινα στράφηκε, βαδίζοντας.

Ο ταχυδακτυλουργός και ο μάγος την ακολούθησαν.

Μέσα στο ημιφωτισμένο δωμάτιο, ο Έκτορας καθόταν σ'ένα ξύλινο τραπέζι. Η Χλόη ήταν καθισμένη πλάι του, έχοντας τα πόδια της ακουμπισμένα στα γόνατά του και ανακατεύοντας μια τράπουλα στα χέρια της πιο γρήγορα, ίσως, κι από τον Σωσία. Δε φορούσε τα μακριά λευκά γάντια της τώρα.

Ο Αλλάνδρης καθόταν στην άλλη άκρη του τραπεζιού, μοιάζοντας να βαριέται και στριφογυρίζοντας ένα πεντακτίνιο εμπρός του. Η Νιρίφά'μορ ήταν μισοξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα, φανερά νυσταγμένη. Φορούσε ένα μακρύ μπεζ φόρεμα, και τα μακριά ξανθά της μαλλιά ήταν λυτά, πέφτοντας στους ώμους της. Το λευκό-ροζ δέρμα της έμοιαζε σχεδόν μαύρο, εκεί στις σκιές όπου καθόταν.

Ο Άλκιμος ήταν όρθιος, με τον έναν ώμο ακουμπισμένο στον τοίχο. Τα χοντρά, μυώδη χέρια του ήταν σταυρωμένα εμπρός του. Το δικό του δέρμα ήταν κατάλευκο σαν κόκαλο, και γυάλιζε ακόμα και σε τού-

το τον ασθενικό φωτισμό. Τα μαύρα, άγρια μακριά μαλλιά του έμοιαζαν με σκιές.

Ο Σωσίας, ο Αίολος'σαρ, και η Σερφάντια μπήκαν στο δωμάτιο.

«Απαρτία, λοιπόν,» σχολίασε ο Αλλάνδρης. «Όλα τα μεγάλα κεφάλια είν' εδώ.»

«Να μιλάς για το δικό σου κεφάλι,» του είπε η Χλόη.

Γέλια ακούστηκαν από γύρω, καθώς ο Σωσίας, ο Αίολος, και η Σερφάντια κάθονταν: οι δύο πρώτοι στον μικρό καναπέ και η τελευταία σε μια καρέκλα, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο.

«Νυχτερινό συμβούλιο;» είπε ο Αίολος. «Δεν μπορούσε να περιμένει ως το πρωί;»

«Το πρωί,» αποκρίθηκε ο Έκτορας, «ίσως να πρέπει να κουνήσουμε τα σκέλια μας λιγάκι.»

«Κατάλαβα. Δουλειές για τον Πρίγκιπα.»

«Δεν κατάλαβες. Καμία δουλειά για τον Πρίγκιπα δεν έχουμε να κάνουμε. Για την ώρα. Και ούτε καμία συγκεκριμένη δουλειά για εμάς. Μ'έχει βάλει σε σκέψεις, όμως, η έκρηξη στον Αρωγό. Το χτίριο διαλύθηκε από πάνω ως κάτω. Κάποιοι πρέπει να τόχαν γεμίσει μ'εκρηκτικά. Μία βόμβα μονάχα δε μπορεί να τόκανε αυτό. Και μια τέτοια δουλειά... αφού, αν δεν είμαι τελείως τρελός, δεν την κάναμε εμείς, ποιος την έκανε; Αυτό θέλω να μάθουμε.»

«Νομίζω πως είναι προφανές, αφεντικό, ότι την έκαναν οι Παντοκρατορικοί προκειμένου να μας κατηγορήσουν,» είπε ο Σωσίας.

«Πιστεύεις, λοιπόν, ότι θα κάθονταν να τινάξουν στον αέρα ένα άσχετο οίκημα που στεγάζει λογιστικά γραφεία για να πουν ότι το έκαναν οι 'κακοί τρομοκράτες'; Γιατί να μην ανατινάξουν κάτι πιο σοβαρό;»

«Όπως;»

«Δεν έχει σημασία το συγκεκριμένο παράδειγμα—»

«Επιπλέον,» τους διέκοψε ο Αίολος, «γιατί να μπου, γενικά, στον κόπο να τινάξουν κάτι στον αέρα; Αν θέλουν να μας κυνηγήσουν, μπορούν, δε μπορούν; Δε μας κυνηγάνε ήδη; Δεν κυνηγάνε όλους τους επαναστάτες, παντού στο Γνωστό Σύμπαν; Τι λέμε τώρα; Είμαστε σοβαροί;»

«Πολύ καλή παρατήρηση,» είπε ο Έκτορας. «Γι'αυτό θέλω να μάθουμε γιατί ανατίναξαν το οίκημα του Αρωγού.»

«Είσαι σίγουρος ότι μας νοιάζει;» τον ρώτησε ο Αλλάνδρης. «Μπορεί κάτι να συνέβη και να είπαν, με την ευκαιρία, γιατί δεν κατηγορούμε και τους 'τρομοκράτες' για να βγάλουμε και τίποτα απ'την όλη υπόθεση;»

«Πάω στοίχημα πως η Λεγεώνα το έκανε,» είπε ο Άλκιμος. «Αυτοί κάνουν πάντα τις βρομοδουλειές των Παντοκρατορικών.»

«Το έχω σκεφτεί,» συμφώνησε ο Έκτορας νεύοντας. «Αλλά η Λεγεώνα πώς θα είχε πρόσβαση σε κάτι λογιστικά γραφεία; Μπορεί να μπουκάραν στο μέρος και να τόκαναν καλοκαιρινό· αλλά να μπουκρυνθεί για να βάλουν εκρηκτικούς μηχανισμούς; Πώς;»

«Μπορεί να τους έβαλαν απ'την έξω μεριά,» είπε η Νιρίφα, τρίβοντας το αριστερό της μάτι, «όχι από τη μέσα.»

«Δηλαδή, πήγαν τη νύχτα και, σκαρφαλώνοντας από πάνω ως κάτω, γέμισαν το οικοδόμημα μ'εκρηκτικά.»

«Δεν αποκλείεται,» είπε η μάγισσα. «Δε νομίζω ότι είναι δύσκολο για τη Λεγεώνα.»

«Και θα λειτουργούσαν τα εκρηκτικά το ίδιο αποτελεσματικά;»

«Γιατί όχι; Αν ήταν αρκετά ισχυρά. Κι απ'ό,τι είδαμε, *πρέπει* να ήταν. Το οικοδόμημα διαλύθηκε τελείως· μόνο ένας σκελετός έχει μείνει.»

Ο Έκτορας άναψε, συλλογισμένα, το πούρο του. Μετά είπε: «Θα πάμε να κοιτάξουμε το μέρος, το πρωί. Το θέμα δεν είναι μόνο πώς το διέλυσαν, αλλά και *γιατί*.»

«Περίεργος έχεις γίνει, αφεντικό,» είπε ο Αλλάνδρης.

«Γιατί δε λες στη φίλη μας από την Πόλη να πάει να το κοιτάξει και να μας τραβήξει και μερικές φωτογραφίες;» πρότεινε ο Αίολος στον Έκτορα.

«Η Τζάκι, μάλλον, θα έχει ήδη πάει. Οι εφημερίδες συνήθως βιάζονται να γράψουν τα νέα το πρωί. Ωστόσο, ίσως θα ήταν καλό να της μιλήσουμε μετά· μπορεί να ξέρει κάτι.»

«Πάμε για ύπνο, τώρα;» πρότεινε η Νιρίφα.

Ο Έκτορας, ο Πρόμαχος της Επανάστασης στην πόλη της Θακέρκοβ, σηκώθηκε από την καρέκλα του βγάζοντας τα πόδια της Χλόης από τα γόνατά του. «Δεν έχουμε κάτι άλλο να πούμε. Σχολείο τέλος· πηγαίνετε να διαβάσετε.»

«Με τον άστεγο που μάζεψες τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Αίολος.

«Να τον προσέχετε γι'απόψε. Ίσως να βρήκαμε έναν ακόμα σύντροφο.»

«Μπορεί να πάει να μας πουλήσει ο σύντροφός σου,» τον προειδοποίησε ο Αλλάνδρης.

«Θα τον δοκιμάσουμε πρώτα, κι άμα δε μας κάνει θα τον κλοτσήσουμε.»

Ο Αλλάνδρης φυλούσε σκοπιά, και τώρα βάδιζε στον πρώτο όροφο της *Σφαίρας*. Τα βήματά του δεν έκαναν θόρυβο: οι συνήθειες του διαρρήκτη δεν ξεχνιούνται· ο Αλλάνδρης *πάντοτε* βάδιζε πιο σιγανά από τους άλλους. Εκείνο που ακουγόταν περισσότερο ήταν το κομπολόι του, καθώς κάπου-κάπου (όχι πολύ συχνά, για να μη δίνει στόχο) το στριφογύριζε στο αριστερό του χέρι.

Από το παράθυρο του πρώτου ορόφου, κοίταξε στον ημιώροφο και είδε τον Χρίστο να κοιμάται. Ο δικός σου δεν είχε ούτε καν αλλάξει πλευρό· λιώμα ήταν. *Η Σφαίρα σίγουρα θάναι το καλύτερο μέρος που έχει κοιμηθεί εδώ και χρόνια. Ή ίσως νάναι και το καλύτερο μέρος που έχει κοιμηθεί σ'ολόκληρη τη ζωή του*, σκέφτηκε ο Αλλάνδρης. *Παιδί της πέτρας... σαν εμένα και τον Πρόμαχο. Ξέρουμε.*

Ήταν από παλιά φίλοι οι δυο τους, εκείνος κι ο Έκτορας – προτού μπουν στην Επανάσταση. Είχαν περάσει από πολλές ταλαιπωρίες στους δρόμους της Θακέρκοβ και σ'άλλες πόλεις της Σεργήλης. Αλλά πάντοτε στη Θακέρκοβ επέστρεφαν. Η λέρα εδώ πρέπει να τους τράβαγε· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση.

Τ'αφτιά του Αλλάνδρη έπιασαν, ξαφνικά, βήματα. Κάποιος ξυπόλυτος· δε μπορεί να φορούσε παπούτσι και ν'ακουγόταν έτσι πάνω στο σανίδι. Περίμενε, χωρίς να χτυπά το κομπολόι του. Είδε μια σκιά. Η Νιρίφα. Με το νυχτικό της. *Αϋπνίες;*

Ο Αλλάνδρης καθάρισε το λαιμό του.

Η Νιρίφα αναπήδησε. Στράφηκε να τον κοιτάξει. «Για όνομα της Λόρκης! Είσαι ένα με το σκοτάδι,» του είπε.

Ο Αλλάνδρης μειδίασε, γνωρίζοντας ότι, όντως, το κατάμαυρο δέρμα του τον βοηθούσε να χάνεται στο σκοτάδι. Αλλά μάλλον δεν έφταιγε αυτό που η μάγισσα δεν τον είχε δει. Παραπατούσε. Ήταν μισοκοιμισμένα.

«Πού πας;» τη ρώτησε.

Τον κοίταξε καχύποπτα. «Γιατί ρωτάς;»

«Φυλάω σκοπιά, και είμαι περίεργος–»

«Δεν πάω να κάνω καμια ζημιά, αν αυτό φοβάσαι.» Του έστρεψε την πλάτη, βαδίζοντας πάλι.

Ο Αλλάνδρης την έπιασε από το μπράτσο, όχι δυνατά. «Αν έχεις αϋπνίες, κι εγώ αϋπνίες έχω. Να κεράσω ένα ποτό;» ρώτησε, αν και ήξερε ότι, ουσιαστικά, δεν μπορούσε να κεράσει ποτό: απλά θα το έπαιρνε από την κάβα της Σφαίρας.

«Άσε το χέρι μου,» του είπε η Νιρίφα, όχι απότομα.

Ο Αλλάνδρης το άφησε.

«Πηγαίνω να πάρω ένα ποτήρι γάλα,» εξήγησε η Νιρίφα, «και μετά, πάω να κοιμηθώ.» Βάδισε προς τη σκάλα.

Ο Αλλάνδρης την ακολούθησε.

«Γιατί μ'ακολουθείς;» τον ρώτησε εκείνη όταν έφτασαν κάτω.

«Δεν το κάνω επίτηδες. Σου είπα: φυλάω σκοπιά.» *Και γουστάρω να παίρνω μάτι τα πισινά σου. –Αλλά γιατί αυτή η γυναίκα είναι τόσο παράξενη;*

Η Νιρίφα δεν του απάντησε. Πήγε στην κουζίνα, χωρίς ν'ανάψει το φως.

Ο Αλλάνδρης την ακολούθησε και την είδε ν'ανοίγει το ψυγείο (που είχε δικό του, εσωτερικό φως), να παίρνει ένα μπουκάλι γάλα, και να γεμίζει ένα ποτήρι.

Έκλεισε πάλι το ψυγείο και του είπε: «Όπως βλέπεις, δεν ήρθα να βάλω βόμβα.»

Πραγματικά νομίζει ότι την ακολουθώ επειδή την υποπτεύομαι;

Η Νιρίφα πλησίασε την πόρτα της κουζίνας. Όπου στεκόταν ο Αλλάνδρης. «Να περάσω;» τον ρώτησε, και ήπιε μια γουλιά από το γάλα της.

Ο Αλλάνδρης παραμέρισε και, καθώς εκείνη περνούσε από μπροστά του, τη ρώτησε: «Πιο πριν, μου φαινόσουν έτοιμη να κοιμηθείς εκεί που καθόσουν – και τώρα έχεις αϋπνίες;»

Η Νιρίφα τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, συνοφρυωμένη. «Ποιος είπε ότι έχω αϋπνίες;»

«Υπέθεσα ότι για νάρχεςαι εδώ κάτω τέτοια ώρα....» Ο Αλλάνδρης μόρφασε.

Η Νιρίφα μειδίασε. Ήπιε ακόμα μια γουλιά γάλα. «Βγάζεις, όμως, περίεργα συμπεράσματα,» του είπε, και πήγε προς τη σκάλα.

Ο Αλλάνδρης δεν την ακολούθησε.

Παράξενη γυναίκα...

Κεφάλαιο 2

Οι Καβαλάρηδες του Σκοτεινού Δρόμου

Η Χωροφυλακή είχε περιτριγυρίσει το κατεστραμμένο οικοδόμημα με συρματοπλέγμα και με μερικούς φρουρούς, αφού οι ομάδες διάσωσης δήλωσαν πως είχαν βγάλει από τα συντρίμια όλους τους νεκρούς και τους τραυματίες – μια διαδικασία που είχε κρατήσει ώρες.

Κατά τη διάρκεια αυτών των ωρών, οι δημοσιογράφοι του *Άστρο* έκαναν ζωντανή λήψη της σκηνής με μεγάλους τηλεοπτικούς πομπούς. Κάποιοι άλλοι άγνωστοι έκαναν – κρυφά, γιατί δεν είχαν άδεια – λήψη της σκηνής με μηχανικούς οφθαλμούς, αλλά η Χωροφυλακή γρήγορα τούς εντόπισε, τους κατάσχεσε τα μηχανήματα, και τους έβαλε σε ένα όχημα, παίρνοντάς τους από εκεί και πηγαίνοντάς τους, μάλλον, στο Κεντρικό Φρουραρχείο – αν έκρινε σωστά η Τζάκι από την κατεύθυνση που πήρε το όχημα.

Η ίδια δεν είχε επιχειρήσει να κάνει λήψη της σκηνής στο αποθηκευτικό σύστημα κάποιου μηχανικού οφθαλμού επειδή γνώριζε ότι σίγουρα θα την έπιαναν. Οι Παντοκρατορικοί είχαν πράκτορές τους παντού σε τέτοιες περιπτώσεις· κι επιπλέον, η Τζάκι μπορούσε να δει δύο τηλεοπτικούς πομπούς στις γωνίες των δρόμων, από τους οποίους κοίταζαν κι άλλοι πράκτορες της Παντοκράτειρας ή άνθρωποι της Χωροφυλακής. Δεν ήταν να το ριψοκινδυνεύει κανείς. Μόνο στο *Άστρο* επιτρεπόταν να κάνει ζωντανή λήψη, γιατί φυσικά το *Άστρο* ήταν απόλυτα ελεγχόμενο από τους λακέδες της Παντοκράτειρας. Όχι πως και τα υπόλοιπα μέσα μαζικής ενημέρωσης της Θακέρκοβ δεν ήταν ελεγχόμενα· απλά, ο έλεγχος εκεί δεν ήταν τόσο μεγάλος. Υπήρχαν και άνθρωποι που μιλούσαν ειλικρινά όταν μπορούσαν. Ή ακόμα και άνθρωποι σαν την Τζάκι. Άνθρωποι που υποστήριζαν – σιωπηλά, ασφαλώς – την Επανάσταση.

Η Τζάκι τριγύριζε γύρω από τα απομεινάρια του οικοδομήματος και γύρω από τα νοσοκομειακά και τους νοσοκόμους και τους τραυματίες και τους ανθρώπους των ειδικών δυνάμεων, τραβώντας γρήγορες

φωτογραφίες με τη μηχανή της. Κανένας δεν το απαγόρευε αυτό – αρκεί να μη φωτογράφιζε εκεί όπου απαγορευόταν να πάει: δηλαδή, μέσα στα συντρίμια. Οι χωροφύλακες εξαρχής το είχαν φωνάξει στους δημοσιογράφους: Όποιος πάει μέσα συλλαμβάνεται! Τέλος! Ό,τι κάνετε, απέξω!

Η Τζάκι ήταν ντυμένη με γκριζο ταγέρ – γκριζο μεσάτο σακάκι και γκριζα κοντή φούστα – λευκό πουκάμισο, μαύρες κάλτσες, και γκριζο πλατύγυρο καπέλο που καθόταν λοξά στο κεφάλι της. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο, κάνοντας το λευκό-ροζ πρόσωπό της να μοιάζει αιχμηρό σαν πουλιού. Εκτός από την τσάντα της, κουβαλούσε μόνο τη φωτογραφική της μηχανή. Είχε έρθει αμέσως μόλις έμαθε για το περιστατικό· δεν μπορούσε ν’αφήσει μια τέτοια είδηση. Κάτι περίεργο γινόταν εδώ· ήταν σίγουρη. Δεν πίστευε ότι οι επαναστάτες (οι τρομοκράτες, όπως τους έλεγαν τα τσιράκια της Παντοκράτειρας) είχαν προκαλέσει τούτη την καταστροφή. Οι σύντροφοι του Έκτορα έκαναν πολλά – ορισμένα απ’τα οποία όχι και τόσο όμορφα – όμως δεν θα σκότωναν έτσι, εν ψυχρώ, τόσους αθώους υπαλλήλους ακόμα κι αν ο χειρότερος πράκτορας της Παντοκράτειρας βρισκόταν μέσα σε τούτο το οίκημα. Η Τζάκι, τουλάχιστον, δεν το πίστευε.

Φωτογραφίζοντας από δω κι από κει, κάποια στιγμή άκουσε έναν άντρα των ειδικών δυνάμεων διάσωσης να λέει σε δύο συντρόφους του: «Εκείνο κει το φως... ίσως κανένας να ήταν εκεί κάτω.»

«Μας είπαν να μην το πλησιάζουμε, δεν το πλησιάζουμε – τέλος.»

«Κι αν είναι κάποιος παγιδευμένος;»

«Για να μας έδιωξαν, κανένας δεν είναι–»

«Πώς μπορεί να το ξέρουν;»

«Δεν έχει σημασία! Είσαι χαζός; Θες να μπλέξεις; Και θες να μπλέξεις κι εμάς; Κάτι γίνεται εκεί κάτω και δεν πρέπει να πάμε. Κουνήσου τώρα. Υπάρχει τόση δουλειά εδώ πέρα.»

Ο άντρας ένευσε. «Καλώς, έγινε. Έχεις δίκιο.» Η όψη του έδειχνε, όμως, ότι ήταν στεναχωρημένος.

Η Τζάκι σκέφτηκε, κοιτάζοντάς τους ν’απομακρύνονται: *Εκείνο κει το φως;... Εκεί κάτω;... Παράξενο.* Προφανώς, ο άντρας μιλούσε για κάποιο σημείο μέσα στα συντρίμια: κάποια καταπακτή ή σκάλα, ή τρύπα. Και κάποιος τούς απαγόρευσε να πάνε εκεί. Πράκτορας της Παντοκράτειρας; Φρουρός; Αναρωτιέμαι γιατί... Η Τζάκι, όμως, δεν μπορούσε να μπει για να ερευνήσει. Τουλάχιστον, όχι ακόμα.

Αλλά η ώρα δεν άργησε να περάσει. Και η νύχτα ερχόταν γρήγορα τώρα που ήταν χειμώνας. Οι ομάδες διάσωσης τελείωσαν τη δουλειά τους· οι χωροφύλακες περιτριγύρισαν τα συντρίμια του οικήματος με συρματοπλέγμα· ο γρυποκαβαλάρης της Χωροφυλακής που πετούσε από πάνω τους έφυγε, φτερουγίζοντας προς το Κεντρικό Φρουραρχείο.

Οι δημοσιογράφοι αποχωρούσαν ο ένας κατόπιν του άλλου· ό,τι φωτογραφίες ήταν να τραβήξουν τις είχαν τραβήξει, ό,τι λήψεις είχαν να κάνουν με τους τηλεοπτικούς πομπούς τους τις είχαν κάνει.

Η Τζάκι έμεινε. Γλιστρώντας στις πυκνές σκιές. Απαρατήρητη, ελπίζοντας.

Περίμενε μέχρι που οι χωροφύλακες αραίωσαν. Πλησίασε το σημείο όπου ήταν διπλωμένα τα δύο πέρατα του συρματοπλέγματος. Προχειροδουλειά: ούτε λουκέτο δεν είχαν περάσει, ούτε καν ένα σχοινί. Η Τζάκι παραμέρισε το συρματοπλέγμα, προσεχτικά αλλά γρήγορα, και γλίστρησε μέσα στα απομεινάρια του οικήματος του *Αρωγού* προτού ζυγώσει ο φρουρός που έκανε πέρα-δώθε.

Τα συντρίμια έτριζαν ελαφρά κάτω από τα κοντά μποτάκια της. Το σκοτάδι ήταν πυκνό εδώ, κι έτσι βάδιζε με μεγάλη προσοχή για να μη σκοντάψει και χτυπήσει. Φακό, φυσικά, δεν άναψε για προφανείς λόγους. Το σκοτάδι ήταν, βασικά, *φίλος* της, όχι *εχθρός* της· ήταν το μόνο πράγμα που την έκρυβε απ'τα μάτια των Παντοκρατορικών.

Σε κάποια στιγμή πάτησε κάτι που έκανε ένα έντονο *κρατς!* κάτω απ'το δεξί της πόδι, και η Τζάκι το αισθάνθηκε, ό,τι κι αν ήταν, να σπάει, να *θρυμματίζεται*. Σταμάτησε. Έκανε ένα βήμα πίσω. Κλότσησε το άγνωστο αντικείμενο προς μια λωρίδα φωτός που έφτανε ως εδώ από τα τεχνητά φώτα του δρόμου.

Τι σκατά είν'αυτό;

Και μετά, κατάλαβε.

Ένα καρβουνιασμένο χέρι, από τον αγκώνα και κάτω.

Της ήρθε να ξεράσει. Γύρισε απ'την άλλη και πήρε μια βαθιά ανάσα... νιώθοντας τα πνευμόνια της να γεμίζουν με βρόμικο αέρα από τη στάχτη που είχαν αφήσει πίσω τους οι καπνοί και η φωτιά.

Μεγάλη Αρτάλη!

Η Τζάκι συνέχισε να βαδίζει, προσεχτικά. Ψάχνοντας με το βλέμμα. Αναζητώντας εκείνο το φως που είχε αναφέρει ο άντρας των ειδικών δυνάμεων.

Υπήρχε ή ήταν της φαντασίας του;

Ή, μήπως, το είχαν πια σβήσει οι πράκτορες της Παντοκράτειρας;

Τελικά, δεν άργησε να το δει. Ένα λευκό φως, όχι πολύ δυνατό: όχι τόσο δυνατό ώστε να μπορεί να φανεί έξω απ'τα συντρίμια. Τι ήταν εκεί πέρα;

Η Τζάκι ζύγωσε, και βρέθηκε μπροστά σε μια πέτρινη σκάλα γεμάτη κομμάτια πέτρας, σοβάδες, χρώματα, και σπασμένα έπιπλα. Το φως ερχόταν από εκεί κάτω. *Δε θάναι εύκολο να κατεβώ*, σκέφτηκε η Τζάκι. Ύψωσε τη φωτογραφική μηχανή της και φωτογράφησε τη σκάλα χωρίς φλας.

Κοίταξε τη φωτογραφία στη μικρή οθόνη της μηχανής: Σκοτάδι μόνο. *Πώς είναι δυνατόν*; Υπήρχε φως. Άρα η φωτογραφία έπρεπε να είχε βγει κανονικά. Έμοιαζε απίθανο αλλά το φως που ερχόταν από τη σκάλα ήταν σαν... σαν να αρνιόταν να φωτογραφηθεί.

Ή ίσως κάτι άλλο να είχε συμβεί. Κάποια προσωρινή δυσλειτουργία της μηχανής.

Η Τζάκι – πάλι χωρίς φλας – φωτογράφησε ένα άνοιγμα ανάμεσα στα συντρίμια απ'όπου φαινόταν ο δρόμος και το συρματόπλεγμα. Κοίταξε την οθόνη της μηχανής. Η φωτογραφία είχε βγει κανονικά.

Στράφηκε. Ξαναφωτογράφησε τη σκάλα. Κοίταξε τη φωτογραφία στην οθόνη: Σκοτάδι μόνο.

Η Τζάκι αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διαπερνά και, συγχρόνως, μια δυνατή αίσθηση ενθουσιασμού. Τι κρυβόταν εκεί κάτω! *Πρέπει να κατεβώ!*

Προσέχοντας μη γλιστρήσει στα συντρίμια, άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα που φωτιζόταν απ'το μυστηριώδες λευκό φως. Κάτω από τα πόδια της άκουγε – και έβλεπε – χώμα και μικρά κομμάτια πέτρας και ξύλου να φεύγουν απ'τη θέση τους και να κατρακυλούν. Και τα μποτάκια της δεν ήταν φτιαγμένα για σκαρφαλώματα: είχαν λείες σόλες. *Καλύτερα να μην κατέβαινα, μου φαίνεται*, σκέφτηκε έχοντας τα χέρια της απλωμένα για να πιάνεται απ'τους ραγισμένους τοίχους δεξιά και αριστερά.

–Γλίστρησε!

–προσπάθησε να μη φωνάξει – προσπάθησε να πιαστεί – τα χέρια της έφυγαν από τον τοίχο – κατάφερε να βρεθεί στα τέσσερα στη μέση, περίπου, της σκάλας. Προς το τέλος, ουσιαστικά.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Κοίταξε τον εαυτό της. Οι παλάμες της είχαν τραυματιστεί επιφανειακά. Οι κάλτσες της είχαν σκιστεί, τα γόνατά της είχαν κοπεί. Τίποτα το σπουδαίο. Φτηνά την είχε γλιτώσει.

Σηκώθηκε όρθια, με προσοχή. Κατέβηκε όσα σκαλοπάτια τής απέμεναν, με ακόμα περισσότερη προσοχή.

Και βρέθηκε σ'ένα μικρό υπόγειο δωμάτιο γεμάτο συντρίμια που είχαν κατρακυλήσει από τη σκάλα. Και όχι μόνο συντρίμια. Ένας νεκρός ήταν εδώ. Μια γυναίκα, με το δεξί μάτι βγαλμένο και το κεφάλι της γυρισμένη έτσι που φαινόταν καθαρά ότι είχε σπάσει ο λαιμός της. Τα ρούχα της ήταν κουρελιασμένα και γεμάτα ξεραμένο αίμα.

Η Τζάκι πήρε γρήγορα το βλέμμα της από κει και κοίταξε τη μεταλλική πόρτα αντίκρυ, η οποία φαινόταν να έχει μετακινηθεί από την έκρηξη, ή μάλλον... ένα κομμάτι του τοίχου είχε διαλυθεί κι αυτό ήταν που έκανε την πόρτα να μοιάζει μετακινημένη. Από τη σχισμάδα ερχόταν το λευκό φως.

Μεγάλη Αρτάλη...!

Η Τζάκι, με τρεμάμενα χέρια, σήκωσε τη φωτογραφική της μηχανή (που κρεμόταν από τον ώμο της μ'ένα δερμάτινο λουρί) και τράβηξε μια φωτογραφία χωρίς φλας. Κοίταξε τη μικρή οθόνη. Τίποτα δεν είχε βγει· το φως ήταν σαν να μην υπήρχε!

Αποφάσισε να χρησιμοποιήσει φλας. Εξάλλου, ποιος θα την έβλεπε εδώ κάτω; Σήκωσε τη μηχανή και φωτογράφησε. Κοίταξε την οθόνη: το δωμάτιο είχε βγει κανονικά, και η πόρτα.

...Τζάκι...

Η Τζάκι αναπήδησε νιώθοντας την αναπνοή της κομμένη.

Από πού είχε έρθει η φωνή;

...Τζάκι...

Από την πόρτα. Η φωνή έμοιαζε να έρχεται από την πόρτα. Αλλά, συγχρόνως, η Τζάκι είχε την αίσθηση ότι αντηχούσε από παντού γύρω της.

Και πώς ξέρει τ'όνομά μου;

Πανικοβλήθηκε – *πρέπει να φύγω!*

Στράφηκε στη σκάλα, ανεβαίνοντας γρήγορα, πιάνοντας τους τοίχους δεξιά κι αριστερά με τα χέρια της και πατώντας άτσαλα πάνω στα συντρίμια με τα πόδια της.

Τζάκι. Περίμενε.

Η Τζάκι αγνόησε τη φωνή. *Επάνω! Πρέπει να πάω επάνω!*

Πρόσεχε τους καβαλάρηδες του σκοτεινού δρόμου, Τζάκι!

Βρέθηκε στην κορυφή της σκάλας χωρίς να γλιστρήσει. Αγκομαχώ-
ντας. Καταϊδρωμένη. Τρέμοντας.

Περιμένοντας ότι θα την περίμεναν εδώ. Παντοκρατορικοί πράκτο-
ρες, ή χωροφύλακες. Κανένas, όμως, δεν ήταν κοντά της. Μονάχα σκο-
τάδι. Και ησυχία. Μερικές αχνές φωνές από τον δρόμο.

Η Τζάκι απομακρύνθηκε κάμποσο από τη σκάλα: αρκετά ώστε να μη
μπορεί πλέον να δει το λευκό φως πάνω απ'τον ώμο της. Σταμάτησε.
Ξεροκατάπιε. Σκούπισε τον ιδρώτα απ'το μέτωπό της.

Μεγάλη Αρτάλη... Τι σκατά ήταν εκεί κάτω;

Έβγαλε ένα μικρό, πλατύ παγούρι από την τσάντα της και ήπιε μια
γουλιά Κρύο Ουρανό, για να συνέλθει.

Προσπάθησε να σκεφτεί λογικά. *Δεν ήταν κάποια παγίδα των Παντο-
κρατορικών. Αν ήταν, θα με είχαν πιάσει. Επομένως;... Δεν έχει σημασία.
Καλύτερα να φύγω τώρα.*

Πλησίασε προσεχτικά το σημείο αναδίπλωσης του συρματοπλέγμα-
τος. Περίμενε, κρυμμένη μέσα στις πυκνές σκιές του διαλυμένου οική-
ματος, μέχρι να περάσει ο φρουρός με το τουφέκι στην αγκαλιά. Πήγε
κοντά στο συρματοπλέγμα, το παραμέρισε ελαφρώς, και πέρασε.

Έφυγε από την περιοχή, βαδίζοντας στους σκοτεινούς δρόμους.

Χωρίς να ξέρει ότι την παρακολουθούσαν.

Ένας πράκτορας της Παντοκράτειρας την είχε δει να βγαίνει από τα
συντρίμια του οικοδομήματος του Αρωγού, και είχε ειδοποιήσει κά-
ποιους άλλους. Κάποιους οι οποίοι τώρα βρίσκονταν στο κατόπι της.
Κάποιους οι οποίοι, στη Θακέρκοβ, έκαναν τις δουλειές που οι Παντο-
κρατορικοί προτιμούσαν να μην κάνουν οι ίδιοι.

Η Τζάκι δεν έβγαζε αρκετά λεφτά για να έχει ενεργειακό όχημα· ίσα
που κατάφερνε να πληρώνει το ενοίκιο του διαμερίσματός της. Είχε,
όμως, ένα άλογο. Την Ανέμη. Και προτού πάει στο κατεστραμμένο οι-
κοδόμημα του Αρωγού, την είχε αφήσει σ'έναν στάβλο δυο τετράγωνα
απόσταση από εκεί. Βαδίζοντας γρήγορα, έφτασε τώρα στον στάβλο
και μπήκε.

Ο άντρας που είχε βάρδια – ένας σωματώδης καστανομάλλης τύπος
με δέρμα λευκό σαν το δικό της και μεγάλα μουστάκια – σηκώθηκε

από τη θέση του και τη ρώτησε: «Είσαι καλά, μαντάμ;» Είχε δει το αίμα στα γόνατά της.

«Ναι, εντάξει είμαι,» αποκρίθηκε η Τζάκι. «Σκόνταψα μες στη νύχτα. Έχω αφήσει τ'άλογό μου εδώ.» Και του έδωσε την απόδειξη.

Ο άντρας έγνεψε. Πήγε εκεί όπου είχε τη φοράδα της, τη σέλωσε, και της την έφερε. «Καλό σου βράδυ, και να προσέχεις.»

«Ευχαριστώ.»

Η Τζάκι έβγαλε την Ανέμη από τον στάβλο και την καβάλησε. Η φούστα του ταγέρ της δεν τη δυσκόλευε: ήταν φτιαγμένη για ιππασία.

Η Ανέμη ρουθούνησε παραπονιάρικα. Πρέπει να κοιμόταν και ο σταβλίτης να την είχε ξυπνήσει. Η Τζάκι τη χάιδεψε στο λαιμό. «Υπομονή λίγο και θα πας πάλι για ύπνο. Έχεις γνωρίσει και χειρότερες νύχτες μαζί μου.»

Τρόχασε προς την Τέταρτη Γέφυρα της Θακέρκοβ. Η κίνηση δεν ήταν πολλή αυτή την ώρα, έτσι σ'ένα μισάωρο είχε φτάσει εκεί και διέσχιζε τη γέφυρα περνώντας ψηλά πάνω από τον ποταμό. Μερικά ενεργειακά οχήματα σφύριζαν καθώς έτρεχαν πλάι της, στη μεριά που ήταν φτιαγμένη γι'αυτά. Ένας πορφυρόδερμος τύπος επάνω σε δίκυκλο στράφηκε να κοιτάξει την Τζάκι, και της έδειξε τη γλώσσα του με τρόπο ερωτικό. Τι μαλάκας! Τον αγνόησε συνεχίζοντας το δρόμο της.

Βρέθηκε στη νότια όχθη του ποταμού Κάλμωθ και, με τα μικρά τακούνια των μποτών της, χτύπησε την Ανέμη στα πλευρά για να επιταχύνει τον τροχασμό της. Η φοράδα υπάκουσε πιστά. Και η Τζάκι, ακολουθώντας τη Λεωφόρο Ύδατος, κατευθύνθηκε προς το σπίτι της. Λίγο παραπάνω από μισή ώρα ακόμα, αν το υπολόγιζε σωστά...

Όταν πλησίαζε, βγήκε απ'τη λεωφόρο και μπήκε σε κάτι δρομάκια για να φτάσει πιο γρήγορα. Πίσω της άκουσε κάποιους να έρχονται. Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της και είδε τρεις καβαλάρηδες δίκυκλων. Τι ήθελαν αυτοί; Ή, μήπως, ήταν τυχαίο που βρίσκονταν πίσω της; Η Τζάκι αισθάνθηκε ανήσυχη για λίγο. Στο μυαλό της ήρθε το πιστόλι που είχε στην τσάντα της. Το ήξερε, ασφαλώς, ότι ήταν παράνομο να οπλοφορεί, αλλά πολλοί δημοσιογράφοι οπλοφορούσαν. Ένα σωρό παλαβοί κυκλοφορούσαν στη Θακέρκοβ, κι αν περίμενες τη Χωροφυλακή να σε προστατέψει....

Η Τζάκι, προσπαθώντας να αγνοήσει τους καβαλάρηδες, πήγε προς το σπίτι της. Δεν ήταν μακριά πια. Όμως...

Όμως οι καβαλάρηδες έρχονταν για εκείνη. Δεν μπορεί να ήταν σύμπτωση. Την πλησίαζαν!

Επιτάχυναν τώρα.

Η Τζάκι έκανε να βάλει το χέρι στην τσάντα της, αλλά κάποιος – ένας από τους καβαλάρηδες που είχε έρθει ξαφνικά δίπλα της – την άρπαξε απ'τον κότσο της και την τράβηξε από τη σέλα της Ανέμης ρίχνοντάς την κάτω, στον δρόμο. Ο καβαλάρης του δίκυκλου σταμάτησε, το ίδιο κι οι άλλοι δύο. Ο ένας άρπαξε την τσάντα της κι ο άλλος τη φωτογραφική μηχανή της, προτού προλάβει η Τζάκι να κάνει τίποτα για να τους σταματήσει, αιφνιδιασμένη και χτυπημένη καθώς ήταν. Το πλατύγυρο καπέλο είχε φύγει απ'το κεφάλι της και ήταν πεσμένο μπροστά της. Ο κότσος της είχε λυθεί.

«Τι θέλετε;» τους είπε. «Δεν έχω λεφτά! Δεν έχω τίποτα!»

Η Ανέμη χρεμέτιζε καθώς έφευγε αφηνιασμένα.

Ο καβαλάρης που είχε τραβήξει τη Τζάκι απ'τα μαλλιά κατέβηκε απ'το σταματημένο δίκυκλό του, γελώντας. «Δε θέλουμε τα λεφτά σου, κούκλα. Αυτά που θέλαμε τα πήραμε.» Ήταν ο πορφυρόδερμος άντρας που είχε δει στη γέφυρα, συνειδητοποίησε η Τζάκι με τρόπο.

Σηκώθηκε όρθια, κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά, τους δύο άλλους – ένας άντρας με δέρμα μαύρο και κατάλευκα μαλλιά, ο οποίος είχε επάνω στα ρούχα του τρεις αργυρές νεκροκεφαλές που γυάλιζαν· κι ένας άντρας με δέρμα λευκό-ροζ και μαύρα μαλλιά και μούσια, μονόφθαλμος. Ο πρώτος κρατούσε την τσάντα της, ο δεύτερος τη φωτογραφική μηχανή της.

«Αυτά είναι πράγματα της δουλειάς μου,» είπε η Τζάκι. «Σας παρακαλώ, αφήστε τα. Θα σας πληρώσω. Για σας δεν έχουν αξία.»

Ο πορφυρόδερμος, που είχε μακριά σκούρα μπλε μαλλιά (τα οποία έμοιαζαν σχεδόν μαύρα στο ασθενικό φως της μοναδικής λάμπας του μικρού δρόμου), γέλασε πάλι. «Δεν το πιάνεις το νόημα, ε, χαζοβιόλα;» της είπε πλησιάζοντάς την. «Γι'αυτά ήρθαμε, αυτά παίρνουμε. Κι ακόμα, μας είπανε να σε προειδοποιήσουμε.» Άρπαξε το σαγόνι της, δυνατά. «Το στοματάκι σου κλειστό για ό,τι κι αν είδες. Μπήκες, τσουλάκι;»

Η Τζάκι κοπάνησε τον πήχη του με τη γροθιά της. «Αφησέ με!» έτριξε τα δόντια, καθώς το χέρι του έφευγε από πάνω της.

Ο πορφυρόδερμος μούγκρισε και, αρπάζοντάς την απ'τα μαλλιά, την έριξε πάνω στη σέλα ενός δίκυκλου, μπρούμυτα, κρατώντας την εκεί με το ένα χέρι του στον αυχένα της και το άλλο στα πισινά της.

Η Τζάκι ούρλιαξε.

Ο πορφυρόδερμος την κοπάνησε στο κεφάλι με τη γροθιά. «Ήσυχα, καριόλα! Ξέρεις ποιοι είμαστε εμείς; *Είμαστε η Λεγεώνα!*»

«*Είμαστε η Λεγεώνα!*» είπε και κάποιος άλλος, σαν ηχώ.

Η Τζάκι ήξερε, φυσικά, για τη Λεγεώνα. Και ποιος δεν ήξερε γι'αυτούς μέσα στη Θακέρκοβ; Ήταν ο φόβος κι ο τρόμος. Οι Παντοκρατορικοί τούς έστελναν για να κάνουν τις βρομοδουλειές τους: πολλοί το γνώριζαν, κανένας δεν το έλεγε δημοσίως, γιατί θα φυλακιζόταν ως συκοφάντης και, ίσως, αποστάτης που προσπαθούσε να υπονομεύσει την τάξη.

Η Τζάκι, για μια στιγμή, παρέλυσε από τον τρόπο. *Με είδαν... σκέφτηκε. Με είδαν στα συντρίμια... Με είδαν...* Ήταν καταδικασμένη. Ίσως ακόμα και να τη σκότωναν. *Μεγάλη Αρτάλη, βοήθησέ με!*

«Δε θέλω ν'ακούσω άλλες φωνές τώρα,» είπε ο άντρας πίσω της. «Σαν καλό τσουλάκι, δάγκωσε τα χείλια σου άμα θέλεις.» Και απότομα, σήκωσε τα πόδια της βάζοντας το σώμα του ανάμεσά τους και ανεβάζοντας τη φούστα ως τη μέση της.

«Όχι!» ούρλιαξε η Τζάκι, προσπαθώντας να γυρίσει ανάσκελα, προσπαθώντας να του ξεφύγει – μάταια. «Δε θα πω τίποτα σε κανέναν! Άφησέ με! Άφησέ με!»

Ένας απ'τους άλλους – ο μαυρόδερμος, νόμιζε – ήρθε κοντά της απ'την άλλη μεριά του δίκυκλου και, πιέζοντας τα σαγόνια της ώστε να μείνουν ανοιχτά, έχωσε ένα κομμάτι ξύλο στο στόμα της και το έδεσε πίσω απ'το κεφάλι της. Συγχρόνως, ο πορφυρόδερμος άντρας έσκιζε το εσώρουχό της κι έχωνε τους δύο σκληρούς αντίχειρές του μέσα στον πισινό της. Η Τζάκι ούρλιαζε αλλά τώρα τα ουρλιαχτά της δεν ακούγονταν.

«Ωραίο κώλο έχει, ε; Δεν έχει;» άκουσε τον πορφυρόδερμο να λέει. «Κρίμα που μόνο εγώ θα τη γαμήσω, ε;» Γέλασε.

«Προλαβαίνουμε κι εμείς--»

«Σιγά, ρε κόπανε! Μεσ στη μέση του δρόμου είμαστε!» Η Τζάκι αισθανόταν τον καυλό του πορφυρόδερμου να τριβεται πάνω στους μηρούς της, χωρίς ακόμα εκείνος να έχει βγάλει το παντελόνι του.

Με τα χέρια της, προσπάθησε να φτάσει τον δρόμο και να τραβηχτεί μακριά από τον κακοποιό. Έπιασε τις πέτρες αλλά ήταν αδύνατο να απομακρυνθεί· ο καταραμένος κρατούσε γερά τα πόδια της.

«Ζωηρούλα είναι, ρε Τροχέ. Πρόσεχε μη σου γλιστρήσει!» είπε κάποιος.

«Βλέπε συ τη δουλειά σου, μαλάκα,» αποκρίθηκε ο πορφυρόδερμος. Και η Τζάκι αισθάνθηκε τον καυλό του να χώνεται μέσα στον κόλπο της. Ούρλιαξε, δαγκώνοντας το ξύλο που έκλεινε το στόμα της. Με τα χέρια της χτυπούσε το δίκυκλο.

Και τότε, μια άλλη, καινούργια φωνή ακούστηκε: «Τι κάνετε εσείς εκεί, ρε; *Τι σκατά κάνετε;*»

«Προχώρα και μόκο!» φώναξε ένας από τους Λεγεωνάριους.

«Άστε κάτω την κοπέλα!»

Μετά, ξύλο ακούστηκε να πέφτει, ενώ ο πορφυρόδερμος συνέχιζε να πιέζει το όργανό του μέσα της, σαν μαχαίρι, γελώντας.

«Είμαστε η Λεγεώνα!» φώναξε κάποιος.

«*Η Λεγεώνα!*»

«Κι άλλη φορά όχι τέτοιες μαλακίες – καταλαβαίνεις; Θα σε σφάξω σα γουρούνι αλλιώς! *Καταλαβαίνεις;*»

Ο πορφυρόδερμος είπε, ενώ εξακολουθούσε να καρφώνει τον καυλό του μέσα της: «Μην τον σκοτώσετε, ρε ζώα, γαμώ τη φάρα σας! Διώξτε τον από δω, τον πούστη!»

Η Τζάκι, νομίζοντας ότι ο πόνος θα τη χώριζε στα δύο, άκουγε τους άλλους Λεγεωνάριους να χτυπάνε και να βρίζουν τον τύπο που είχε κάνει το λάθος να προσπαθήσει να τη βοηθήσει.

Το σπέρμα του πορφυρόδερμου τινάχτηκε καυτό μέσα της, κι εκείνος βόγκησε ικανοποιημένα· κι έσκυψε από πάνω της και έγλειψε τ'αφτί της, και ψιθύρισε: «Όπως είπαμε· μην ξεχνάς. Τσιμουδιά. Αλλιώς, άμα ξαναείσαι άτακτη, θα φέρω και τους άλλους δύο μαλάκες να σε πηδήξουν. Κρατά το ξυλαράκι στο στόμα σου, καλύτερα.» Χτύπησε την άκρη του φίμωτρου της με τα δάχτυλά του, γελώντας.

Και σηκώθηκε, απότομα, από πάνω της. Την άρπαξε απ'τα μαλλιά και την πέταξε στο πλάι του στενού δρόμου. «Σπίτι τώρα,» της είπε.

Η Τζάκι τούς άκουσε να ξεκινάνε τα δίκυκλά τους και να φεύγουν.

Για αρκετή ώρα έμεινε εκεί, διπλωμένη, τρέμοντας, κλαίγοντας. Πονούσε σαν να της είχαν περάσει ένα καυτό σίδερο ανάμεσα στα πόδια.

Μετά, έλυσε το φίμωτρό της. Το έβγαλε απ'το στόμα της κι έγλειψε τα ξεραμένα χείλη της. Αλλά δε σηκώθηκε· έμεινε εκεί, κλαίγοντας με λυγμούς που έκαναν ολόκληρο το σώμα της να τραντάζεται.

Μέχρι που άκουσε κάποιον να πλησιάζει. Οπλές επάνω στην πέτρα. Ύψωσε το βλέμμα και, μέσα από τα δάκρυά της, είδε ένα άλογο.

«Ανέμη...» ψέλλισε. «Ανέμη...»

Η φοράδα έσκυψε το κεφάλι για να γλείψει το πλάι του προσώπου της. Η Τζάκι πιάστηκε απ'το λαιμό της Ανέμης και σηκώθηκε όρθια. Δε μπορούσε να την καβαλήσει τώρα, αλλά μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει για να σταθεί όρθια.

Οι μπάσταρδοι! Οι γαμημένοι καριόληδες! Κάθαρμα!

ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ!

Ήθελε να τους κάνει κομμάτια.

Κι όμως, υπήρχε κάτι μέσα της που της έλεγε ότι ίσως να την είχε γλιτώσει φτηνά. *Η Λεγεώνα... Μεγάλη Αρτάλη, η Λεγεώνα!...*

Οι επαναστάτες θα τους τιμωρήσουν, τους γαμιόληδες! Θα τους ΤΙ-ΜΩΡΗΣΟΥΝ! Έκλαιγε πάνω στον λαιμό της Ανέμης.

Η φοράδα ρουθούνισε, χρεμέτισε ανήσυχα.

Η Τζάκι βάδισε, με τη βοήθεια του αλόγου, ώς την είσοδο της πολυκατοικίας της. Και τότε, το συνειδητοποίησε. Δεν είχε τα κλειδιά του σπιτιού της. Της είχαν πάρει τα κλειδιά του σπιτιού της μαζί με την τσάντα της!

Έπεσε κάτω, στα γόνατα, κλαίγοντας ξανά με λυγμούς.

Δεν είχε πού να πάει...

Μόνο η *Οινόσφαιρα* ερχόταν στο μυαλό της. Το Χωνευτήρι, όμως, ήταν μακριά, τόσο μακριά από εδώ, στη βόρεια μεριά του ποταμού. Χιλιόμετρα μακριά.

Αλλά δεν είχε πού αλλού να ζητήσει βοήθεια. Η μητέρα της δεν ζούσε: ήταν ιέρεια της Αρτάλης και οι Παντοκρατορικοί την είχαν σκοτώσει όταν έκαναν τους διωγμούς για να εξαφανίσουν την επικίνδυνη επιρροή της θρησκείας της. Ο πατέρας της Τζάκι ήταν ξαναπαντρεμένος κι έμενε στις Λιμανοκατοικίες, που ήταν ίσως πιο μακριά από το Χωνευτήρι. Κι επιπλέον, η Τζάκι δεν ήθελε ο μπαμπάς της να τη δει έτσι...

Πρέπει να πάω στον Πρόμαχο...

Αλλά μετά θυμήθηκε και τη Βατράνια, μια πράκτορα της Επανάστασης, που ζούσε σε μονοκατοικία και ήταν πλούσια, κάνοντας παραγωγές κινηματογραφικών ταινιών.

Θα ήταν, όμως, ασφαλής εκεί; Δεν την ήξερε και τόσο καλά τη Βατράνια.

Καλύτερα στην Οινόσφαιρα. Πρέπει να πάω στην Οινόσφαιρα.

Σηκώθηκε όρθια.

Το καπέλο μου, σκέφτηκε. Και πήγε πίσω, στον δρόμο που την είχαν σταματήσει οι Λεγεωνάριοι· η Ανέμη την ακολούθησε. Το καπέλο της ήταν ακόμα πεταμένο εκεί. Το πήρε και το φόρεσε, χωρίς να δέσει κότσο τα μαλλιά της.

Η πόλη της Θακέρκοβ ήταν σκοτεινή και άγρια τη νύχτα, αλλά η Τζάκι δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να τη διασχίσει περπατώντας.

Από κάτι σκουπίδια πήρε ένα σπασμένο μπουκάλι, να το έχει για κάθε ενδεχόμενο.

Κεφάλαιο 3

Βιαστική Αναχώρηση

Ο Άλκιμος φυλούσε την τελευταία βάρδια προτού ξημερώσει. Εκεί όπου βάδιζε, τα σανίδια έτριζαν κάτω από το βάρος του. Τον Χρίστο δεν τον είχε δει να κουνιέται καθόλου: κουλουριασμένος ήταν, στον ημιώροφο, και κοιμόταν. Δεν είχε κακό στο μυαλό του ο τύπος. Και γιατί να έχει; Καλά τού είχαν φερθεί. Είχε μπει στο μαγαζί, είχε βουτήξει πορτοφόλια, κι αντί να του ανοίξουν τη μύτη και να του σπάσουν μερικά πλευρά, του είχαν δώσει να φάει και να πιει κι ένα μέρος για να κοιμηθεί. Και τώρα, ο Πρόμαχος έλεγε κιόλας ότι μπορεί να τον κρατούσε εδώ – δοκιμαστικά στην αρχή. Ίσως να είχε δίκιο· εκείνος ήξερε καλύτερα από τέτοια, γι' αυτό ήταν Πρόμαχος άλλωστε.

Ο Άλκιμος ήταν καλύτερος στο να δέρνει κόσμο. Προτού πάει με την Επανάσταση ήταν πυγμάχος. Κι ακόμα ήταν, δηλαδή· δεν το είχε αφήσει το άθλημα, απλά το είχε αραιώσει. Μια στο τόσο, έδερνε κανέναν για να πάρει χρήματα. Σπάνια τον νικούσαν. Ήταν καλός. Οι γροθιές του είχαν σπάσει πολλά κόκαλα, και είχαν λιώσει πολλές μύτες–

Ξαφνικά, θόρυβος.

ΝΤΑΠ! ΝΤΑΠ! ΝΤΑΠ!

ΝΤΑΠ!

ΝΤΑΠ! ΝΤΑΠ!

Απανωτά χτυπήματα από την εξώπορτα. Τι σκατά γινόταν; Κανέναν παλαβός μεθύστακα, λίγο πριν χαράξει;

Ο Άλκιμος άρπαξε μια καραμπίνα, την όπλισε, και κατέβηκε βιαστικά. Έξω απ' το γυαλί της πόρτας φαίνονταν θολά δύο φιγούρες: ένας άνθρωπος κι ένα άλογο πλάι του.

Ο Άλκιμος πλησίασε. «Ποιος είναι;» φώναξε.

«Ανοίξτε μου! Η Τζάκι είμαι! Σας παρακαλώ! Ξέρω τον Έκτορα.»

Η Τζάκι. Ο Άλκιμος γνώριζε τη δημοσιογράφο. Άνοιξε την πόρτα και την αντίκρισε. Πράγματι, αυτή ήταν, με το πλατύγυρο καπέλο της στο κεφάλι. Το πρόσωπό της ήταν όλο δάκρυα. «Τι κάνεις εδώ;»

«Να μπω; Δεν έχω πού άλλου να πάω. Μου πήραν τα κλειδιά του σπιτιού μου, μες στη νύχτα.»

«Ναι, έλα. Τι έγινε; Ποιος σου πήρε τα κλειδιά;»

Η Τζάκι μπήκε στην *Οινόσφαιρα* παραπατώντας, φανερά εξαντλημένη. Κάθισε, βαριά, αδέξια, σε μια καρέκλα. «Η Ανέμη...» είπε. «Θα την πας στο στάβλο;»

Ο Άλκιμος κοίταξε το άλογο απέξω, το οποίο χρεμέτισε. «Δεν έχουμε στάβλο εδώ. Το καλύτερο που μπορώ να κάνω είναι αυτό.» Έδεσε τη φοράδα έξω απ'την πόρτα. Ξαναμπήκε στην *Οινόσφαιρα* και έκλεισε.

Άφησε την καραμπίνα του πάνω σ'ένα τραπέζι. «Τι έπαθες εσύ; Θέλεις ένα ποτήρι κρασί;»

«Ναι, φέρε μου ένα ποτήρι κρασί.»

Ο Άλκιμος πήγε στο μπαρ, γέμισε ένα ποτήρι, και της το έδωσε.

Η Τζάκι ήπие δυο μεγάλες γουλιές, σχεδόν τελειώνοντας το, κι άρχισε να κλαίει κρύβοντας το πρόσωπό της πάνω στους σταυρωμένους πήχεις της στο τραπέζι.

Ο Άλκιμος δεν ήξερε τι να κάνει. Δεν είχε καθίσει· στεκόταν και την κοίταζε. «Τι έπαθες; Σε λήστεψαν;»

Η Τζάκι σήκωσε το κεφάλι. Σκούπισε τα δάκρυά της με τα χέρια της. «Με συγχωρείς. Είμαι κουρασμένη.» Τελείωσε το κρασί. «Είναι ο Έκτορας εδώ;»

«Ναι, εδώ είναι. Κοιμάται, εννοείται. Ξέρεις τι ώρα είναι;»

«Ξέρω. Δεν είχα πού αλλού να πάω.»

«Δεν πειράζει που ήρθες· δεν εννοώ αυτό. Πάω να ειδοποιήσω τους άλλους, εντάξει; Υποθέτω είναι κάτι σοβαρό. Θες άλλο ένα ποτήρι κρασί;»

Η Τζάκι κατένευσε.

Ο Άλκιμος τούς ειδοποίησε, και σηκώθηκαν όλοι άρον-άρον.

«Νομίζω ότι κάτι *άσχημο* τής κάνανε, αφεντικό,» είπε στον Έκτορα, καθώς ο Πρόμαχος και η Χλόη έβγαιναν απ'το δωμάτιό τους πρόχειρα ντυμένοι. «Κάτι πολύ *άσχημο*.»

«Δε σου είπε τι έπαθε,» ρώτησε ο Αίολος, «ή δεν κατάλαβες;»

«Δε μου είπε! Είπε μόνο ότι της έκλειψαν τα κλειδιά της και δεν είχε πού αλλού να πάει.»

«Μας το είπες ήδη αυτό.»

Μιλώντας κατέβηκαν τελικά στο ισόγειο, όπου η Τζάκι τούς περίμενε καθισμένη στο τραπέζι που καθόταν και πριν, με δύο άδεια ποτήρια εμπρός της. Βλέποντάς τους, σκούπισε δάκρυα απ'το πρόσωπό της.

«Τζάκι,» είπε ο Έκτορας. «Τι συμβαίνει; Τι έτρεξε;»

«Συνγνώμη που ήρθα αυτή την ώρα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν είχα πού αλλού να πάω. Πήραν τα κλειδιά μου, μαζί μ'όλα τ'άλλα που μου πήραν.»

«Ποιοι;» ρώτησε ο Έκτορας, καθώς οι επαναστάτες έπαιρναν θέσεις τριγύρω, πάνω σε καρέκλες και πάνω στα τραπέζια. Ο ίδιος ο Πρόμαχος έμεινε όρθιος.

«Η Λεγεώνα.»

«Η Λεγεώνα;»

Η Τζάκι ένευσε. Τα χέρια της έτρεμαν πάνω στο τραπέζι· έπλεξε τα δάχτυλά της για να τα κάνει να σταματήσουν να τρέμουν. «Ήμουν στον Αρωγό. Στα συντρίμια. Ακούσατε για την έκρηξη;»

«Ακούσαμε,» είπε ο Έκτορας, σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του και παρατηρώντας την. «Σ'αυτή τη γαμημένη πόλη πρέπει ν'αποδείξεις ότι δεν είσαι γρύπας όταν λένε πως έχεις φτερά και μπορείς να πετάξεις.»

Η Τζάκι μπόρεσε να χαμογελάσει για μια φευγαλέα στιγμή. «Ναι. Δεν το πίστεψα, βέβαια, ότι εσείς ανατινάξατε το χτίριο... Κι ενώ βρισκόμουν εκεί, άκουσα από κάποιους ανθρώπους των ειδικών δυνάμεων διάσωσης για ένα παράξενο φως μέσα, και σκέφτηκα να περιμένω και να ερευνήσω...» Τους μίλησε για όλα όσα είχαν συμβεί. Και, καθώς τους έλεγε για τη φωνή από την πόρτα, σκέφτηκε ότι η φωνή είχε προσπαθήσει να την προειδοποιήσει. *Πρόσεχε τους καβαλάρηδες του σκοτεινού δρόμου, Τζάκι!* είχε πει. Η Τζάκι αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει. Πώς μπορεί να το ήξερε; Ήταν, τελικά, παγίδα των Παντοκρατορικών από την αρχή;

Συνεχίζοντας τη διήγησή της, απέφυγε να πει ευθέως στους επαναστάτες ότι τη βίασαν – δε μπορούσε να το πει μπροστά σε όλους τους. Είπε ότι ο πορφυρόδερμος Λεγεωνάριος την έριξε μπρούμυτα πάνω στο δίκυκλό του και τη χτύπησε. Αλλά νόμιζε ότι κατάλαβαν τι εννοούσε. Η όψη του Έκτορα αγρίεψε· έγινε σαν θηρίου που ήθελε να σκοτώσει κάποιον επιτόπου.

«Σερφάντια,» είπε ο Πρόμαχος. «Πήγαινε να κοιτάξεις γύρω. Δες αν κάποιος την ακολούθησε καθώς ερχόταν εδώ.»

Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε, κι έφυγε από την *Οινόσφαιρα*.

«Κι αν την ακολούθησε, τι έγινε;» είπε η Χλόη. «Για τι θα μας κατηγορήσουν; Ότι πήραμε, μες στη νύχτα, στο μαγαζί μας μια γυναίκα που κάποιοι κακοποιοί τη λήστεψαν και τη χτύπησαν στον δρόμο;»

«Με τους νόμους των Παντοκρατορικών, αυτό μπορεί νάναι και πλημμέλημα...» σχολίασε ο Αίολος.

«Αν την έχουν ακολουθήσει, θέλω να το ξέρω,» είπε ο Έκτορας. «Για να σπάσω το κεφάλι κάποιου.»

Η Τζάκι είπε: «Δεν το σκέφτηκα ότι μπορεί ακόμα να μ'ακολουθούσαν. Ίσως δεν έπρεπε να είχα έρθ-»

«Μη λες σαχλαμάρες,» τη διέκοψε ο Έκτορας. «Καλά έκανες και ήρθες.» Άναψε ένα πούρο. «Θα τους βρω αυτούς τους καριόληδες της Λεγεώνας και θα τους καρφώσω τ'άντερα στον τοίχο. Τους ξέρω ποιοι είναι. Ο πορφυρόδερμος λέγεται Όρντιβελ ο Τροχός. Ο μπάσταρδος δεν ξέρω αν είναι καν Σεργήλιος. Δεν ξέρω αν γεννήθηκε εδώ. Μπορεί νάναι κι από τη Φεινάρκια, και να ήρθε στη διάστασή μας μέσα σε κάποιο κάρο για σκουπίδια. Ο μονόφθαλμος είναι ο Σκοτ ο Μάγκας. Ο άλλος, ο μαυρόδερμος με τα τρία κρανία επάνω του, είναι ο Τζιν ο Θάνατος. Θα τους βρω, κι όταν τους βρω, την έχουνε γαμήσει.

»Καλύτερα, όμως, να ξεκουραστείς εσύ τώρα. Χλόη, πήγαινε την στο δωμάτιό μας, να κοιμηθεί και να κάνει ένα μπάνιο, κι ό,τι άλλο χρειαστεί.»

Η Χλόη ένευσε. Σηκώθηκε απ'το τραπέζι όπου είχε καθίσει, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο, και πλησίασε τη Τζάκι.

«Ευχαριστώ,» είπε η δημοσιογράφος καθώς κι εκείνη σηκωνόταν.

«Μην ακούω μαλακίες,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

Η Χλόη πήρε τη Τζάκι από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας* και ανέβηκαν τη σκάλα.

Ο Σωσίας είπε: «Ορίστε, λοιπόν, γιατί οι Παντοκρατορικοί διέλυσαν το χτίριο.»

«Θες να πεις ότι το διέλυσαν εξαιτίας αυτού του λευκού φωτός που δεν φωτογραφίζεται;» έκανε ο Αλλάνδρης.

«Εσύ τι λες; Δε σου φαίνεται αρκετά σημαντικό; Και δεν είναι μόνο το φως· είναι κι εκείνη η *φωνή*.»

«Η *φωνή*,» τόνισε ο Αίολος, «γνώριζε ποια είναι η Τζάκι. Και γνώριζε, επίσης, ότι οι καριόληδες της Λεγεώνας θα της επιτεθούν.»

Ο Έκτορας ένευσε. «Προφητικές δυνάμεις; Ή παγίδα των Παντοκρατορικών;»

«Ποιος ξέρει; Το φως, όμως, είναι πραγματικά περίεργο, Πρόμαχε.»

«Γιατί δεν φωτογραφίζεται;» ρώτησε ο Έκτορας, γνωρίζοντας πως, αν κάποιος εδώ μέσα μπορούσε ν' απαντήσει στο συγκεκριμένο ερώτημα, αυτός ήταν ο Αίολος, καθότι μάγος του τάγματος των Ερευνητών.

«Δύσκολο ν' απαντηθεί. Μπορεί να υπάρχουν χίλιοι-δύο λόγοι.» Ο μάγος βάδισε ως το μπαρ, έβαλε ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό για τον εαυτό του.

«Πες μας τους δύο τουλάχιστον.»

Ο Αίολος ήπια μια γουλιά. Ανασήκωσε τους ώμους. «Κάποιες σπάνιες οντότητες έχει παρατηρηθεί ότι είναι αδύνατον να φωτογραφηθούν με κανονικές φωτογραφικές μηχανές. Όπως επίσης και κάποιες σπάνιες ουσίες. Για φως δεν έχω ξανακούσει, για νάμαι ειλικρινής. Μπορεί, όμως, να υπάρχει κάποια αναφορά κάπου σε κάποιο αρχείο των Ερευνητών' αλλά θα πρέπει να το ψάξω για να το βρω αυτό.»

«Γιατί, όμως, οι Παντοκρατορικοί να διαλύσουν το οικοδόμημα ώστε να φτάσουν στο φως;» είπε η Νιρίφα, που ήταν καθισμένη σε μια καρέκλα καπνίζοντας. «Δεν είναι περίεργο;»

«Ακόμα κι αυτοί πρέπει να παίζουν με τους κανόνες που υπάρχουν σε μια πόλη, αφού θέλουν να προσποιούνται πως όλα είναι 'ευνομούμενα' κι άλλες τέτοιες μαλακίες,» είπε ο Σωσίας.

«Τι εννοείς;»

Η Σερφάντια, τότε, επέστρεψε.

«Είναι κανένας εκεί έξω;» τη ρώτησε ο Έκτορας.

«Κανένας.»

Κι αυτό, ο Έκτορας γνώριζε, σήμαινε πως υπήρχε πιθανότητα μηδέν-ένα στα εκατό κάποιος να τους παρακολουθεί' επειδή, συνήθως, *τίποτα* δεν ξέφυγε από μια Μαύρη Δράκαινα, όπως είχε διαπιστώσει τόσο καιρό μαζί με τη Σερφάντια.

«Τι εννοείς, Σωσία;» ξαναρώτησε η Νιρίφα.

«Εννοώ ότι δεν μπορούν να μπουκάρουν μέσα στην επιχείρηση κάποιου και να πάρουν κάτι, εκτός αν υπάρχει πολύ καλός λόγος.»

«Επομένως,» είπε ο Έκτορας, «αποφάσισαν να διαλύσουν την επιχείρηση;»

«Προφανώς.»

«Και γιατί δεν πήγαν κατευθείαν να πάρουν ό,τι είναι εκεί κάτω;»

«Αυτό δεν το ξέρω, φυσικά.»

«Μπορεί,» υπέθεσε ο Αίολος, «να είναι επικίνδυνο. Ένα φως που δεν φωτογραφίζεται; Μια φωνή που γνωρίζει κάποιον που κανονικά δεν θα έπρεπε να γνωρίζει; Και που προβλέπει το μέλλον; Σίγουρα είναι κάτι το επικίνδυνο.» Κρίνοντας από τη γυαλάδα στα μάτια του, πίσω απ'τα γυαλιά του, έμοιαζε ενθουσιασμένος. Ήταν Ερευνητής, άλλωστε τον τραβούσαν αυτά τα πράγματα. «Επιπλέον,» πρόσθεσε, «ίσως να μην είναι κάτι που μπορείς να το πάρεις και να φύγεις. Ίσως να είναι κάτι σταθερό.»

«Σταθερό;» είπε ο Έκτορας.

«Ναι, σταθερό. Κάτι που δε φεύγει από τη θέση του.»

«Και τι θα μπορούσε να είναι αυτό, μάγε;»

«Δεν ξέρω. Ούτε μπορώ να υποθέσω,» τόνισε προτού ο Έκτορας το προτείνει.

«Και όπως φαίνεται,» είπε ο Αλλάνδρης, «οι Παντοκρατορικοί δε θέλουν να μαθευτεί τι είναι εκεί κάτω. Γι'αυτό πήραν τη μηχανή της Τζάκι.»

«Εμείς, όμως,» είπε ο Έκτορας, «πρέπει να μάθουμε τι ακριβώς είναι εκεί κάτω.»

«Είσαι σίγουρος ότι μας αφορά;»

«Τα πάντα μάς αφορούν. Είμαστε οι ταραξίες της πόλης.»

»Πριν απ'αυτό, όμως, έχω δυο λόγια να πω με τη Λεγεώνα.»

Ο Αλλάνδρης συνοφρυώθηκε. «Τι πράγμα;»

«Πηγαίνω στο Δημέρι.»

«Θες να σκοτωθείς, αφεντικό;» του είπε η Σερφάντια.

«Τι είναι, Μαύρη Δράκαινα – κωλώνεις;» αποκρίθηκε ο Έκτορας σβήνοντας το πούρο του.

«Το ξέρω ότι κάνεις μαλακίες κάθε τόσο,» του είπε ο Αλλάνδρης, «αλλά αυτό παραείναι ηλίθιο. Και δεν πρόκειται να καταφέρεις να βρεις τους τύπους που βίασαν τη Τζάκι μέσα σ'όλο το Δημέρι.»

«Είπα – θα πάω!» φώναξε ο Έκτορας στρεφόμενος απότομα να τον αντικρίσει. Η φωνή του αντήχησε μέσα στην κεντρική αίθουσα της Σφαίρας. «Δε θ'αργήσω να επιστρέψω,» πρόσθεσε με σιγανότερη φωνή.

«Μην είσαι τόσο σίγουρος ότι θα επιστρέψεις,» μούγκρισε ο Αλλάνδρης.

«Άμα δε σ'αρέσει, να πας να γαμηθείς, Αλλάνδρη!» γρύλισε ο Έκτορας. «Σερφάντια: ετοιμάσου, θα έρθεις μαζί μου. Εκτός αν κωλλώνεις, οπότε μείνε εδώ να κάνεις παρέα στον Αλλάνδρη. Νιρίφα, θα έρθεις κι εσύ, γιατί σε χρειάζομαι για να κάνεις τη Μαγγανεία Κινήσεως. Θα σας συναντήσω στο κάτω υπόγειο, σε πέντε λεπτά.» Και ανέβηκε τη σκάλα με γρήγορα, αποφασιστικά βήματα.

«Το αφεντικό δεν πάει καλά,» παρατήρησε ο Άλκιμος. «Τι θα κάνει στο Λημέρι; Δεν έχει κανένα σχέδιο!»

«Δεν είναι η πρώτη φορά...» είπε, κυνικά, ο Αίολος.

Ο Αλλάνδρης έπιασε τη Σερφάντια απ'το μπράτσο προτού εκείνη φύγει, και της είπε: «Φρόντισε να μη σκοτωθεί ο μαλάκας, εντάξει;»

Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε και ανέβηκε τη σκάλα.

Η Νιρίφα, δείχνοντας προβληματισμένη, την ακολούθησε.

«Είσαι ηλίθιος;» σύριξε η Χλόη.

Ο Έκτορας, που ετοιμαζόταν, φορώντας ρούχα και θηκαρώνοντας όπλα επάνω του, την αγνόησε.

«Πώς είναι η Τζάκι;» τη ρώτησε.

«Στο μπάνιο είναι, και στα μυαλά της είναι καλύτερα από σένα! Άσε τώρα τις μαλακίες και κάθισε τουλάχιστον να το σκεφτείς.»

«Δεν έχω τίποτα να σκεφτώ. Θα πάω, θα τους κάνω ζημιές, και θα επιστρέψω. Έχω κάνει και χειρότερα στη ζωή μου.»

«Κάποια στιγμή, έτσι θα την πατήσεις. Και ποτέ άλλοτε δεν είχες ξαναπάει μες στο Λημέρι να τους επιτεθείς ανοιχτά! Θα σε καθαρίσουν, ρε ηλίθιε!»

«Δε θα προλάβουν.» Ο Έκτορας φορούσε τώρα γκριζο παντελόνι, ψηλές καφετιές μπότες με λουριά, και μαύρο πουκάμισο. Σε καθεμιά από τις μπότες ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο. Στα πλευρά του, δεξιά κι αριστερά, κρεμόταν από ένα πιστόλι. Πήρε μια μαύρη καπαρντίνα και τη φόρεσε, κρύβοντας τον οπλισμό.

Η Χλόη τον άρπαξε απ'τον γιακά, τραβώντας τον. «Μείνε εδώ κι άσε τις μαλακίες, γαμώ την ανωμαλία σου!» έτριξε τα δόντια.

Ο Έκτορας την έσπρωξε προς τα πίσω. «Είπα θα πάω, και θα πάω.»

«Βοϊδοκέφαλε μαλάκα!» Το πόδι της πήγε προς τα αχамνά του.

Ο Έκτορας έπιασε τον αστράγαλό της και την πέταξε στο κρεβάτι. «Δε θ'αργήσω,» είπε και στράφηκε στην εξώπορτα του δωματίου, απλώνοντας το χέρι του και πιάνοντας το πόμολο.

«Περίμενε!»

Κάτι στη φωνή της τον έκανε να σταματήσει και να στραφεί να την κοιτάξει.

Η Χλόη είχε σηκωθεί απ'το κρεβάτι. Άνοιξε ένα συρτάρι, πήρε μια τράπουλα από εκεί, έβγαλε ένα χαρτί, και τον πλησίασε προτείνοντάς το προς το μέρος του.

Ο Έκτορας το κοίταξε. Απεικόνιζε έναν άντρα με πράσινη πανοπλία, τσεκούρι, και ασπίδα. Δεξιά κι αριστερά του κρανοφόρου κεφαλιού του υπήρχαν κόκκινες φτερούγες. Κάτω από τα μποτοφορεμένα πόδια του πατούσε ένα τσακάλι. Τα σύμβολα στις γωνίες της κάρτας έδειχναν ότι ήταν ο Μαχητής του Πυρός.

«Τι μαλακία είν'αυτή;» είπε ο Έκτορας.

«Πάρτο μαζί σου.»

«Δε νομίζω να μου χρειαστεί.»

«Πάρτο μαζί σου.» Η Χλόη τον έπιασε απ'τον γιακά και πέρασε την κάρτα μέσα στο πουκάμισό του.

«Ντάξει,» είπε ο Έκτορας.

Η Χλόη τον φίλησε, κι εκείνος έφυγε απ'το δωμάτιό τους.

Η Νιρίφα'μορ και η Σερφάντια τον περίμεναν στο κάτω υπόγειο, που ήταν γεμάτο μηχανικούς εξοπλισμούς, όπλα, και οχήματα. Κάπως, είχαν καταφέρει να ετοιμαστούν πριν από εκείνον. Μάλλον η Χλόη τον είχε καθυστερήσει περισσότερο απ'ό,τι νόμιζε.

Η Μαύρη Δράκαινα ήταν ντυμένη με τη μελανή στολή της και φορούσε κουκούλα. Στη ζώνη της είχε θηκαρωμένα ένα ξιφίδιο κι ένα πιστόλι. Στο γοφό της ήταν θηκαρωμένο άλλο ένα πιστόλι, και στις μπότες της ακόμα δύο ξιφίδια. Στον ώμο της ήταν περασμένο ένα τουφέκι. Στεκόταν σιωπηλή βλέποντας τον Πρόμαχο να κατεβαίνει.

Η Νιρίφα'μορ φορούσε λευκό πουκάμισο, καφέ πέτσινο γιλέκο, ε-φαρμοστό μαύρο παντελόνι, και μπότες. Από τη ζώνη της κρεμόταν ένα πιστόλι. Στη μια της μπότα ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο. Στους

ώμους της έπεφτε μια κάπα. Τα ξανθά της μαλλιά ήταν δεμένα αλογο-ουρά.

Είπε στον Έκτορα: «Έχε υπόψη ότι μπορεί εσύ να θες να σκοτωθείς αλλά εγώ δεν θέλω να σκοτωθώ.»

«Κανείς δε θα σκοτωθεί,» της αποκρίθηκε εκείνος, «εκτός από Λεγε-ωνάριους.»

«Έχεις κάποιο *συγκεκριμένο* σχέδιο;» τον ρώτησε η μάγισσα.

«Ναι. Μπαίνουμε στο Δημέρι, τα κάνουμε όλα γυαλιά-καρφιά, βγαί-νουμε από το Δημέρι, επιστρέφουμε στη *Σφαίρα*.»

«Αποκλείεται να τα κάνουμε *όλα* γυαλιά-καρφιά – το ξέρεις, δεν είσαι τελείως βλάκας, αφεντικό.»

«Τρόπος του λέγειν ήταν. Μην καθυστερούμε άλλο, τώρα.»

Ο Έκτορας βάδισε προς ένα μικρό τετράκυκλο όχημα, που η πίσω μεριά του ήταν πιο ψηλή από τη μπροστινή, και το φιμέ σκέπαστρο του ήταν ανοιχτό.

Η Νιρίφα κοίταξε τη Σερφάντια. Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους και, μετά, πήγε προς το δίκυκλο που χρησιμοποιούσε συνήθως.

Ο Έκτορας κάθισε στο τιμόνι του τετράκυκλου. Η Νιρίφα κάθισε πίσω του, στο ενεργειακό κέντρο. Δεν υπήρχε θέση για άλλον επιβάτη· το υπόλοιπο μέρος του οχήματος καταλάμβαναν περίπλοκοι μηχανισμοί και κυκλώματα, καθώς ήταν μεταβαλλόμενο με τρεις μορφές.

«Ενεργειακές φιάλες έχει;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Ναι. Γεμάτο,» απάντησε η Νιρίφα. «Η Χλόη τι σου είπε; Της είπες τι πας να κάνεις;»

«Η Χλόη θα ρίξει μερικά χαρτιά για να διαβάσει την τύχη μας· εμείς θα *φτιάξουμε* την τύχη μας.» Πάτησε τον διακόπτη που ενεργοποιούσε το όχημα. Τα φωτάκια στην κονσόλα μπροστά του άναψαν. Πίεσε ένα πλήκτρο και το φιμέ σκέπαστρο έκλεισε.

Η Νιρίφα αναστέναξε, και ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως για να ε-λέγχει την ενεργειακή ροή του περίπλοκου οχήματος.

Ο Έκτορας άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό. «Σερφάντια, μ'ακούς;»

«Ναι, αφεντικό.»

«Είσαι έτοιμη;»

«*Πάντα είμαι έτοιμη, αφεντικό.*»

«Ξεκινάμε, λοιπόν.»

Κεφάλαιο 4

Επίθεση στο Λημέρι

Σ'ένα μέρος του Χωνευτηρίου, αρκετές εκατοντάδες μέτρα απόσταση από την *Οινόσφαιρα*, υπήρχε ένα παλιό υπόγειο γκαράζ. Κανείς δεν το χρησιμοποιούσε πλέον, και ήταν γεμάτο συντρίμια παλιών οχημάτων, πέτρες, σίδερα, ξύλα, σκουπίδια, και άστεγους οι οποίοι έρχονταν εδώ για να βρουν κατάλυμα.

Επίσης, στα κατασκότεινα βάθη του εγκαταλειμμένου γκαράζ υπήρχε μια σήραγγα που περνούσε δίπλα από τους άθλια συντηρημένους υπονόμους του Χωνευτηρίου και διακλαδιζόταν σε πολλά σημεία. Ένα από τα παρακλάδια της έφτανε και στο μέρος της *Οινόσφαιρας* που οι επαναστάτες ονόμαζαν κάτω υπόγειο.

Και τώρα, τα οχήματα του Έκτορα και της Σερφάντιας ακριβώς αυτή τη σήραγγα ακολουθούσαν, διασχίζοντάς τη με προσοχή και φωτίζοντάς τη με τους προβολείς τους. Στο δρόμο τους μερικά υπερτροφικά ποντίκια σκορπίστηκαν. Κι ύστερα, οι επαναστάτες βγήκαν στο εγκαταλειμμένο γκαράζ. Οι άστεγοι έτρεξαν να κρυφτούν στις πυκνές σκιές, ακούγοντας το μούγκρισμα από τις μηχανές και βλέποντας τα δυνατά φώτα που διέλυαν τα σκοτάδια.

Δαίμονες από τα βάθη, ψιθύριζαν κάποιοι αναμεταξύ τους. *Άνθρωποι-μηχανές*.

Ενώ κάποιοι άλλοι είπαν: *Πράκτορες της Παντοκράτειρας. Έχουν ξαναπεράσει.*

Δεν είναι πράκτορες. Μάγοι είναι, που κρύβονται και κάτω κι ετοιμάζουνε όπλα!

Τα δύο οχήματα διέσχισαν το γκαράζ πατώντας ή αποφεύγοντας τα συντρίμια, και τελικά βγήκαν από εκεί, σβήνοντας τους προβολείς για να μη δίνουν στόχο.

Κινήθηκαν τώρα στους δρόμους του Χωνευτηρίου. Δεν υπήρχαν μεγάλες λεωφόροι εδώ, μονάχα σοκάκια και στενορύμια· τα φορτηγά και άλλα μεγάλα οχήματα μετά δυσκολίας περνούσαν, ή ορισμένες φορές δεν μπορούσαν να περάσουν καθόλου. Το τετράκυκλο του Έκτορα και

το δίκυκλο της Σερφάντιας, όμως, ήταν μικρά και ευέλικτα – πράγμα όχι τυχαίο.

Επίσης, στους δρόμους του Χωνευτηρίου οι τηλεοπτικοί πομποί ήταν σπάνιοι. Υπήρχαν μόνο στα πιο πολυσύχναστα μέρη, και ακόμα κι εκεί ήταν, ουσιαστικά, άχρηστοι. Κάθε τόσο, κάποιος βάνδαλος τούς έσπαγε πετώντας πέτρες ή πυροβολώντας από εκεί όπου δεν μπορούσαν να τον δουν. Μερικοί είχαν συλληφθεί για την καταστροφή τηλεοπτικών πομπών, όταν τύχαινε πράκτορες της Παντοκράτειρας να παραφυλάγνε, ή άνθρωποι της Χωροφυλακής να περιπολούν. Τι μπορούσαν, όμως, να κάνουν με τους συλληφθέντες; Ήταν ή άστεγοι, ή φτωχοί ταξιδιώτες, ή εξίσου φτωχοί μετανάστες, ή παιδιά της πέτρας. Αυτού του είδους τους ανθρώπους μάζευε η περιοχή. Έρχονταν από βορρά, δύση, και νότο. Το Χωνευτήρι ήταν στο σωστό σημείο γι' αυτό: στα βορειοδυτικά της Θακέρκοβ, όχι μακριά από την Κεντρική Δημοσιά που διέσχιζε την πόλη από τα βόρεια ως τα νότια.

Ο Έκτορας έβγαλε, σε κάποια στιγμή, το όχημά του από το Χωνευτήρι, μπαίνοντας στη Μακριά Λεωφόρο και κατευθυνόμενος προς την Πρώτη Γέφυρα. Η Σερφάντια τον ακολούθησε πάνω στο δίκυκλό της.

Ελάχιστοι άνθρωποι κυκλοφορούσαν, καθώς τώρα μόλις χάραζε. Οι δρόμοι δεν ήταν συνωστισμένοι. Ο Έκτορας, όμως, ήξερε ότι τους παρακολουθούσαν, κατά πρώτον, οι τηλεοπτικοί πομποί και, κατά δεύτερον, οι πράκτορες που βρίσκονταν σε σημεία-κλειδιά. Δεν είχε σημασία, βέβαια, όσο δεν έκαναν κάτι παράνομο, δεν μπορούσαν να τους σταματήσουν. Και μετά από λίγο, πραγματικά δεν θα ήξεραν ποιον να συλλάβουν, σε περίπτωση που ήθελαν να παρουσιαστούν.

Οι επαναστάτες πέρασαν την Πρώτη Γέφυρα και έστριψαν ανατολικά, βγαίνοντας από τη Μακριά Λεωφόρο και μπαίνοντας στο Λημέρι.

Παρότι αυτό το μέρος ήταν το αρχηγείο της Λεγεώνας, ήταν σε καλύτερη κατάσταση από το Χωνευτήρι. Φυσικά, υπήρχαν κι εδώ άστεγοι και παιδιά της πέτρας κι ένα σωρό ρεμάλια, και μόνο η ίδια η Λόρκη έλειπε, αλλά οι δρόμοι ήταν μεγαλύτεροι, καλύτερα φωτισμένοι τις νύχτες (σε ορισμένα σημεία, τουλάχιστον), και υπήρχαν περισσότερα καταστήματα με πιο όμορφες βιτρίνες. Το πρόβλημα της περιοχής, βέβαια, ήταν η Λεγεώνα. Για να μένεις εδώ, ή για να έχεις μαγαζί εδώ, έπρεπε να τους πληρώνεις προκειμένου να μην έρθουν να σε σακατέψουν ή να σου γκρεμίσουν την περιουσία. Η Χωροφυλακή – παρότι το Νοτιοδυτικό Φρουραρχείο της ήταν στη δυτική άκρη του Λημεριού –

δεν έκανε απολύτως τίποτα για να το σταματήσει αυτό. Οι χωροφύλακες προσποιούνταν απλώς, κάπου-κάπου, ότι έψαχναν για τη Λεγεώνα, αλλά δήλωναν ότι δεν κατάφερναν να εντοπίσουν πού κρυβόταν η κεφαλή της επικίνδυνης οργάνωσης. Συμπλοκές ο Έκτορας ήξερε ότι γίνονταν κάθε τόσο ανάμεσα στη Χωροφυλακή και στη Λεγεώνα, όμως οι Λεγεωνάριοι που συλλαμβάνονταν δεν αργούσαν να αποφυλακιστούν ύστερα από ανώτερες διαταγές. Η κατάσταση ήταν, το λιγότερο, γελοία. Οι Παντοκρατορικοί προστάτευαν τους Λεγεωνάριους για να τους υπηρετούν· ήταν προφανές και στους τυφλούς.

«Νιρίφα,» είπε ο Έκτορας καθώς έμπαιναν σ'έναν απ'τους δρόμους του Λημεριού. «Μορφή Δύο.» Δεξιά κι αριστερά τους ήταν καταστήματα με κατεβασμένα τα ρολά, αλλά και καταστήματα που μόλις τώρα άνοιγαν. Σε μια διασταύρωση ήταν σταματημένοι πέντε τύποι με δίκυκλα και όπλα. Λεγεωνάριοι. Κοίταζαν τριγύρω την περιοχή σαν να τους ανήκε. Μερικοί κάπνιζαν.

Η Νιρίφα'μορ άρθρωσε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και η μορφή του οχήματος του Έκτορα άλλαξε. Έγινε κατάλληλο για μάχη, καθώς σκληρά προστατευτικά μέταλλα ξεπρόβαλαν ξαφνικά από τις πλευρές του, από μπροστά, και από πίσω του. Το μεγαλύτερο μέρος του γυάλινου σκέπαστρου του κρύφτηκε από αυτά· μονάχα μερικά σημεία έμειναν ανοιχτά σαν παράθυρα.

Και ένα ενεργειακό κανόνι βγήκε από την πίσω μεριά του οχήματος: ένα από τα καταστροφικότερα όπλα που υπήρχαν. Αυτά τα πράγματα μπορούσαν να εντοπιστούν από ορισμένους μάγους ή από ειδικά συστήματα ανίχνευσης, αλλά όχι όταν ήταν κρυμμένα μέσα στις πολλαπλές μορφές ενός μεταβαλλόμενου οχήματος.

Η Νιρίφα δεν είχε καλά-καλά ολοκληρώσει το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας και άρθρωσε τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως, που ήταν απαραίτητη για τη χρήση του ενεργειακού κανονιού: διαφορετικά, μπορούσαν να προκληθούν σοβαρές βλάβες στα συστήματα του οχήματος ή και εκρήξεις που θα το διέλυναν ολοσχερώς – καθώς και τους επιβάτες του.

Τώρα η Νιρίφα είχε συγχρόνως σε λειτουργία και τη Μαγγανεία Κινήσεως και τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως: πράγμα, κανονικά, δύσκολο, αλλά όχι για μια μάγισσα του τάγματος των Τεχνομαθών. Οι Τεχνομαθείς μάγοι ήξεραν τα μηχανήματα πιο καλά από τα σώματά τους. Η Νιρίφα'μορ αισθανόταν την ενεργειακή ροή του οχήματος και

του κανονιού να γίνονται σχεδόν ένα με τη ροή του αίματος μέσα στις φλέβες της και με τη δική της ψυχική ενέργεια, και τις καθοδηγούσε εύκολα, αβίαστα.

Ο Έκτορας, κοιτάζοντας την κονσόλα εμπρός του (η οποία είχε υποστεί αλλαγές ύστερα από τη μεταμόρφωση), είδε μια μικρή οθόνη να γράφει: ΟΠΛΟ ΣΕ ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ΄ και από κάτω: ΠΛΗΡΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑ.

Οι Λεγεωνάριοι είχαν στραφεί προς το όχημά του· η μοναδική γυναίκα ανάμεσά τους το έδειχνε.

Ο Έκτορας έστρεψε το κανόνι καταπάνω τους, και πάτησε το ΠΥΡ.

Μια παχιά δέσμη ακατέργαστης ενέργειας πετάχτηκε από την κάννη του κανονιού. Τα δίκυκλα των Λεγεωνάριων εκτοξεύτηκα δώθε-κειθε· οι Λεγεωνάριοι, το ίδιο. Εκρήξεις έγιναν καθώς χτυπήθηκαν οι ενεργειακές φιάλες των οχημάτων. Τροχοί πήδησαν στον αέρα, και κομμένα μέλη. Καρβουνιασμένα κουφάρια έπεσαν στον δρόμο. Οι πέτρες του πλακόστρωτου είχαν διαλυθεί. Ο τοίχος ενός οικήματος πίσω από τους Λεγεωνάριους είχε γκρεμιστεί.

Μια σειρήνα ήχησε.

Ο Έκτορας έτρεξε μέσα στους δρόμους του Λημεριού. Πυροβόλησε ξανά, διαλύοντας το ισόγειο μιας πολυκατοικίας.

Δίκυκλα φάνηκαν να έρχονται από γύρω· οι μηχανές τους γρύλιζαν, οι καβαλάρηδές τους πυροβολούσαν με καραμπίνες και τουφέκια. Οι σφαίρες τους εξοστρακίζονταν πάνω στις μεταλλικές ασπίδες του οχήματος του Έκτορα.

Η Σερφάντια οδήγησε το δικό της δίκυκλο σ'έναν πλευρικό δρόμο ενώ κι εκείνη πυροβολούσε. Με μια ριπή της, ένας Λεγεωνάριος έπεσε. Με μια δεύτερη ριπή, ένας ακόμα. Και μετά, η Μαύρη Δράκαινα κρύφτηκε καθώς εχθρικά πυρά την ακολουθούσαν.

Ο Έκτορας ενεργοποίησε το κανόνι, και οχήματα τινάχτηκαν στον αέρα, ενεργειακές φιάλες εξερράγησαν. Κομμάτια κατέληξαν στους ορόφους πολυκατοικιών ή μέσα σε καταστήματα, σπάζοντας ρολά, βιτρίνες, και πόρτες.

Σφαίρες έλουζαν τώρα το όχημα του Προμάχου καθώς οι Λεγεωνάριοι τον περικύκλωναν, ουρλιάζοντας σαν δαιμονισμένοι: «Είμαστε η Λεγεώνα! ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΛΕΓΕΩΝΑ!»

«Σκατά είστε,» γρύλισε ο Έκτορας, και πυροβόλησε, ξανά και ξανά και ξανά.

Οι πέτρες του δρόμου τινάζονταν σαν πίδακες, τα δίκυκλα γίνονταν θρύψαλα, οι αναβάτες τους μετατρέπονταν σε κάρβουνα. Έβρεχε μαυρισμένα κόκαλα και κομμάτια από μηχανές, τροχούς, και σίδερα.

«Έκτορα,» είπε η Νιρίφα. «Η ενέργειά μας δεν είναι ατελείωτη – μην το ξεχνάς!»

Ο Πρόμαχος κοίταξε τις οθόνες του.

ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ: 67,54%

Αυτή ήταν η ενέργεια που απέμενε και για το κανόνι και για να κινείται το όχημα.

«Το έχω υπόψη μου.»

Ξαφνικά, μια σφαίρα χτύπησε το παράθυρο εμπρός του, ραγίζοντάς το χωρίς να το σπάσει.

«ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ!» γκάριζε κάποιος Λεγεωνάριος. «ΦΑΤΕ ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ!»

Η έκρηξη μιας χειροβομβίδας τράνταξε το όχημα του Έκτορα.

Η ριπή του ενεργειακού κανονιού του πέτυχε μόνο δύο δίκυκλα, καθώς τώρα αυτά έκαναν κύκλους γύρω από το σταματημένο όχημά του.

Ο Έκτορας το έβαλε μπροστά. Χτύπησε ένα δίκυκλο, ανατρέποντάς το, και πάτησε τον αναβάτη του καθώς εκείνος ούρλιαζε.

Οι υπόλοιποι Λεγεωνάριοι ακολούθησαν τον Πρόμαχο, πυροβολώντας.

«ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΥΣ! ΤΟΥΣ ΘΕΛΩ ΝΕΚΡΟΥΣ!» γκάριζε κάποιος.

Κι αναπάντεχα, η Σερφάντια πετάχτηκε από έναν πλευρικό δρόμο, κρατώντας ένα πιστόλι σε κάθε χέρι και πυροβολώντας. Λεγεωνάριοι έπεφταν από τις σέλες των δίκυκλών τους καθώς το δίκυκλο της Μαύρης Δράκαινας περνούσε ανάμεσά τους.

«ΣΚΟΤΩΣΤ-! Ααααργκχ!» Μια ριπή της πρέπει να βρήκε αυτόν που ούρλιαζε.

Ο Έκτορας, όμως, είδε περισσότερους καβαλάρηδες να έρχονται – από αντίκρυ του. Έστριψε για να τους αποφύγει – και βρέθηκε μπροστά σε άλλους. Όλοι τους τον πυροβολούσαν.

Το μπροστινό παράθυρο ξαναχτυπήθηκε, μία, δύο φορές – έγινε θραύσματα γυαλιού με την τρίτη ριπή, και ο Έκτορας έσκυψε για να μην τον σκοτώσουν οι σφαίρες των εχθρών του.

«Γαμιόληδες...!»

Πάτησε τη σκανδάλη του κανονιού, στα τυφλά. Η ακατέργαστη ενέργεια μούγκρισε, και το μουγκρητό της ακολούθησαν εκρήξεις, ουρλιαχτά, και ήχοι θραύσης.

Ο Πρόμαχος της Επανάστασης πέρασε πάνω από τα συντρίμια Λεγεωνάριων. Συγκρούστηκε μ'ένα δίκυκλο, και ο αναβάτης του τινάχτηκε, ουρλιάζοντας, στην οροφή του οχήματος του Έκτορα, και μετά, μη βρίσκοντας από πού να κρατηθεί, έπεσε και τον πάτησαν οι τροχοί των συντρόφων του.

Η Σερφάντια ακολουθούσε τον Πρόμαχο, κρατώντας τώρα το τουφέκι της με το ένα χέρι (για να μπορεί συγχρόνως να στρίβει το δίκυκλό της) και πυροβολώντας. Μια σφαίρα την είχε χτυπήσει στον αριστερό ώμο, παρατήρησε ο Έκτορας κοιτάζοντας από ένα πλευρικό παράθυρο, και μια άλλη σφαίρα στον δεξή μηρό.

Μια έκρηξη τράνταξε το όχημά του. Έχασε για λίγο την πορεία του κι έπεσε μέσα σ'ένα κατάστημα ρούχων που τώρα έκανε ν'ανοίξει. Τα πάντα έγιναν συντρίμια στο πέρασμά του. Υπάλληλοι έτρεχαν να φύγουν, ουρλιάζοντας.

Ο Πρόμαχος πάτησε τη σκανδάλη του κανονιού. Ο τοίχος στην πίσω μεριά του καταστήματος διαλύθηκε, και το όχημά του βρέθηκε σ'ένα άλλο κατάστημα το οποίο πουλούσε μηχανικά είδη. Κομμάτια και θρύψαλα άφησε πίσω του ο Έκτορας καθώς περνούσε. Το κανόνι διέλυσε τον αντικρινό τοίχο και το όχημα βγήκε σ'έναν δρόμο.

Το δίκυκλο της Σερφάντιας ακολουθούσε.

«Φύγε!» είπε ο Έκτορας στη Μαύρη Δράκαινα μέσω του πομπού του. «Γύρνα πίσω!»

«Θα γυρίσουμε μαζί!»

«Φύγε, λέω! Εγώ θα φύγω αλλιώς – το ξέρεις! Εσύ πρέπει να χαθείς! Φύγε!»

Η Σερφάντια έστριψε, επιταχύνοντας.

Ο Έκτορας κοίταξε την κονσόλα του.

ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ: 32,66%

Δίκυκλα της Λεγεώνας έρχονταν από παντού. Έπρεπε για λίγο να καλύψει τη Μαύρη Δράκαινα, ώστε ν'απομακρυνθεί μετά, τίποτα δε θα την έπιανε.

Έστρεψε το κανόνι.

«Έκτορα,» είπε η Νιρίφα. «Πρόσεχε – δεν έχουμε ατελείωτη ενέργεια!»

«Το ξέρω, μάγισσα!» γρύλισε εκείνος. Και πάτησε σκανδάλη – δύο φορές.

Εκρήξεις γέμισαν τον δρόμο. Δίκυκλα πετούσαν, άνθρωποι καίγονταν, πίδακες από πέτρες του πλακόστρωτου τινάζονταν.

«Φεύγουμε τώρα,» είπε ο Έκτορας, κι έστριψε το όχημά του προς τα βόρεια, πατώντας ως το τέρμα το πετάλι. Οι τροχοί έκαναν το πλακόστρωτο να τρίζει.

Τρία δίκυκλα βρέθηκαν στο διάβα του. Οι καβαλάρηδες τους πυροβολούσαν σαν μανιακοί. Ο Έκτορας έσκυψε πάνω στο τιμόνι, και τους πάτησε.

Ενώ η Νιρίφα ακούστηκε να ουρλιάζει πίσω του.

Ένα φωτάκι αναβόσβηνε ξέφρενα επάνω στην κονσόλα. Η ενέργεια έπεφτε ραγδαία!

«Μάγισσα! Είσαι καλά;» φώναξε ο Έκτορας κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του.

«Ναι, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ!»

Ο Έκτορας είδε ότι κάποιες από τις σφαίρες είχαν πέσει επικίνδυνα κοντά στα πόδια της Νιρίφα· παρατρίχα είχαν αστοχήσει τα γόνατά της. Είχαν σκίσει το παντελόνι και το δέρμα της. Κι εκείνη είχε χάσει προς στιγμή τον έλεγχο του οχήματος. Τώρα, όμως, άρθρωνε πάλι τη Μαγγανεία Κινήσεως.

Και η ενέργεια στην κονσόλα του Έκτορα έπαψε να πέφτει ραγδαία.

23,11% είχαν τώρα μόνο.

Σκατά...

Βγήκε από τον δρόμο και βρέθηκε εκεί όπου ήθελε εξαρχής να βρεθεί όταν άρχισε να υποχωρεί. Πλάι στον ποταμό. Στις αποβάθρες.

«Μάγισσα, ξέρεις τι πα να κάνω, έτσι;»

«Ναι!»

«Ετοιμάσου, τότε!»

Και οι Λεγεωνάριοι που καταδίωκαν το οπλοφόρο όχημα – το οποίο περισσότερο με άρμα μάχης τούς έμοιαζε – το είδαν να μην κόβει καθόλου ταχύτητα και να βουτά στα νερά του Κάλμωθ, βουλιάζοντας στη στιγμή.

Σταμάτησαν τα δίκυκλά τους προτού βουτήξουν κι εκείνοι.

«Τι έκανε ο καταραμένος κωλότρελος;» φώναξε ένας Λεγεωνάριος. «Ο καταραμένος κωλότρελος!» Κατέβηκε από το όχημά του, βαστώ-

ντας την καραμπίνα του, και ζύγωσε την άκρη μιας αποβάθρας μαζί με μερικούς άλλους.

«Δε φαίνονται πουθενά...» είπε ένας.

«Τι παλαβοί μαλάκες του Κάρτωλακ ήταν αυτοί;» μούγκρισε κάποιος άλλος. «Τι σκατά θέλανε;»

Μετά από λίγο, ένα εξάτροχο όχημα ήρθε. Οι ρόδες του ήταν ψηλές όσο ένας ψηλός άντρας, και ήταν ανοιχτό, δεν είχε οροφή. Στην πίσω μεριά του ήταν δύο πολυβόλα, που τα κρατούσαν σε ετοιμότητα δύο χειριστές.

Το όχημα σταμάτησε ανάμεσα στα δίκυκλα, κι ένας άντρας σηκώθηκε όρθιος μέσα του. Χρυσόδερμος, σωματώδης, με μεγάλους γυαλιστερούς μύες που φαίνονταν απ'τα ανοίγματα του μαύρου, πέτσινου γιλέκου του. Ψηλός και επιβλητικός. Φορούσε μαύρα γυαλιά, και επάνω στο ξυρισμένο κεφάλι του ήταν η δερματοστιξία ενός δράκου – ενός μυθικού ερπετού.

Ο Ρούνης ο Αρχιλεγωνάριος.

«Πού είναι;» φώναξε, εξαγριωμένος. «Πού είναι;»

«Βούτηξαν στον ποταμό, αφεντικό,» αποκρίθηκε ο Όρντιβελ ο Τροχός.

«Ποιοι ήταν, αφεντικό; Τι ήθελαν;» ρώτησε ο Κίμωνας ο Νεκρολάγνος.

«Είχανε ολόκληρο άρμα μάχης μαζί τους, οι πούστηδες!» είπε η Κυράλη η Παλαβή.

«Ποιοι ήταν...» μούγκρισε ο Ρούνης. «Ποιοι ήταν! Ρωτάτε ποιοι σκατάδες *HTAN*;» ούρλιαξε. «Ποιοι μπορεί να ήταν, ρε ζώα; Μόνο οι Παντοκρατορικοί θα μπορούσαν νάχουν τέτοιο άρμα – ή οι γαμημένοι επαναστάτες!

»Κανένας, όμως, δεν το κάνει αυτό στο Λημέρι και ζει! *KANENAS!*»

«Αφεντικό,» είπε ο Τζακ ο Τρομερός, «βούτηξαν στο ποτάμι. Είναι τελειωμένοι από μόνοι τους.»

Ο Ρούνης πήδησε έξω απ'το όχημά του. «Έλα πιο κοντά γιατί δε σ'ακούω.»

Ο Τζακ πλησίασε. «Βούτηξαν στο ποτ-»

Ο Ρούνης τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σπάζοντας δόντια και σωριάζοντάς τον ανάσκελα εμπρός του. Μετά, τον κλότσησε άγρια στα πλευρά.

«Δεν είναι νεκροί, ρε ζώα του Κάρτωλακ! Από τα Φέρνιλγκαν κατεβήκατε, ρε κόπανοι; Θα βουτούσαν στο γαμημένο ποτάμι άμα δεν είχαν τρόπο να γλιτώσουν; Εσείς *θα βουτούσατε;*»

Και, αρπάζοντας τον πεσμένο Τζακ από τα παπάρια και από τα μαλλιά, τον σήκωσε πάνω απ'το κεφάλι του, έτρεξε ως την άκρη μιας αποβάθρας, και τον πέταξε στον ποταμό Κάλμωθ.

Η Νιρίφα'μορ ήταν έτοιμη. Προτού καν πέσουν στον ποταμό, είχε αρχίσει το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας· και, όταν το νερό τούς σκέπασε, το όχημα είχε ήδη μετατραπεί σε μικρό υποβρύχιο χωρίς ενεργειακό κανόνι.

«Επιστρέφουμε ολοταχώς σπίτι, και τέρμα οι μαλακίες,» είπε η μάγισσα.

«Δεν πρότεινα να μείνουμε,» αποκρίθηκε ο Έκτορας· και, πιάνοντας το αλλαγμένο πηδάλιο εμπρός του, πιλόταρε το υποβρύχιο προς τα νοτιοδυτικά, αντίθετα από τη ροή του ποταμού.

Ευτυχώς που με τη μεταμόρφωση άλλαζαν και τα τζάμια, γιατί αλλιώς η τρύπα που είχαν κάνει οι Λεγεωνάριοι στο παράθυρο θα τους είχε πλημμυρίσει αμέσως. Οι εκρήξεις, όμως, και οι πυροβολισμοί δεν είχαν αφήσει το όχημα άθικτο, και ούτε, όπως φάνηκε, το υποβρύχιο σκάφος στο οποίο είχε αυτό μετατραπεί.

Άρχισε να μπάζει.

«Μπορούμε να κάνουμε κάτι γι'αυτό, μάγισσα;» ρώτησε ο Έκτορας, βλέποντας το νερό να μαζεύεται γύρω από τις μπότες του.

«Ναι – να φτάσουμε γρήγορα στον προορισμό μας!»

Μετά από λίγο, πρόσθεσε: «Κι ελπίζω και η Σερφάντια να κατάφερε να φύγει από κει μέσα.»

«Μην ανησυχείς· είναι Μαύρη Δράκαινα.» Ο Έκτορας, όμως, νόμιζε ότι δεν ακουγόταν και τόσο πειστικός.

«Είσαι τελείως μαλάκας ορισμένες φορές, το ξέρεις;» του είπε η Νιρίφα.

«Το 'ορισμένες φορές' τι το ήθελες;»

Η Νιρίφα αναστέναξε – αν και περισσότερο σαν γρύλισμα ακούστηκε.

Ο Έκτορας γέλασε. «Άμα ρωτήσεις τον Αλλάνδρη, θα σου πει ότι συνέχεια μαλακίες κάνω. Χωρίς όμως τις ‘μαλακίες’ μου, μάγισσα, οι Παντοκρατορικοί δε θα είχαν τίποτα να φοβηθούν σε τούτα τα μέρη.»

Όταν η ενέργεια είχε πέσει στο 16,31%, ο Πρόμαχος ήξερε ότι είχαν προ πολλού βγει από την Θακέρκοβ και νόμιζε επίσης πως ήξερε πού ακριβώς βρίσκονταν.

Έβαλε το υποβρύχιο να αναδυθεί και κοίταξε τη βόρεια όχθη του ποταμού, που δεν ήταν κατοικημένη. *Δεν έπεσα και πολύ έξω, σκέφτηκε.*

«Ετοιμάσου για Μορφή Ένα, μάγισσα,» είπε και πήγε προς την όχθη.

Η Νιρίφα έκανε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και καθώς το υποβρύχιο έφτανε στα ρηχά, μετατράπηκε σε απλό τετράκυκλο όχημα χωρίς κανόνι και προστατευτικές ασπίδες. Το μπροστινό τζάμι του ήταν τώρα σπασμένο.

«Ωραία,» είπε ο Έκτορας. «Πάμε στην πόλη.»

Οδήγησε το όχημα μέσα στην ύπαιθρο, μέχρι που έφτασε στη μεγάλη δημοσιά βόρεια της Θακέρκοβ, την οποία και ακολούθησε προς τα νότια. Τα ψηλά οικοδομήματα της πόλης σύντομα βρίσκονταν γύρω του, κι εκείνος έστριψε και μπήκε στο Χωνευτήριο.

Κεφάλαιο 5

Δουλειές για έναν Πράκτορα

Δεν επέστρεψαν στο κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας* από το εγκαταλειμμένο γκαράζ· επέστρεψαν από ένα άλλο σημείο που έβγαζε στη δαιδαλώδη σήραγγα η οποία οδηγούσε εκεί – αν ήξερες προς τα πού να πας.

Η Νιρίφα έπαψε τη χρήση της Μαγγανείας Κινήσεως· ο Έκτορας άνοιξε το σκέπαστρο του οχήματος, και βγήκαν. Το δίκυκλο της Σερφάντιας ήταν εδώ, παρατήρησαν. Η Μαύρη Δράκαινα, έχοντας γλιτώσει ζωντανή από το Δημέρι, είχε επιστρέψει πριν από αυτούς.

Ανέβηκαν στην κεντρική αίθουσα της *Σφαίρας*, κι εκεί βρήκαν τους υπόλοιπους να είναι συγκεντρωμένοι.

«Αφού είσαι ζωντανός, τυχερός είσαι,» είπε ο Αλλάνδρης στον Έκτορα.

«Δεν έχω παρτίδες με την τύχη,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος.

Η Χλόη τον πλησίασε και τον αγκάλιασε απ'το πλάι, φιλώντας το μάγουλό του. «Γιατί λες ψέματα;»

«Δε νομίζω να πιστεύεις ότι ήταν το χαρτί σου που μας έσωσε...» της είπε εκείνος, βγάζοντας τον Μαχητή του Πυρός μέσα απ'το πουκάμισό του και ρίχνοντάς τον πάνω σ'ένα άδειο τραπέζι.

Η Χλόη πήρε το χαρτί και το έκρυψε μέσα στο φόρεμά της.

Η Σερφάντια καθόταν σε μια καρέκλα, παραπέρα, ντυμένη με τα εσώρουχά της, καθώς ο Πολ έβγαζε τις σφαίρες από μέσα της και έραβε τα τραύματά της – ένα στον αριστερό ώμο και ένα στον δεξή μηρό. Ήταν θεραπευτής, και δεν έμενε μέσα στη *Σφαίρα* όπως οι άλλοι επαναστάτες: αυτό σήμαινε ότι κάποιος πρέπει να τον είχε ξυπνήσει πρωί-πρωί για να έρθει εδώ και να φροντίσει τη Μαύρη Δράκαινα. Το δέρμα του ήταν καφέ και τα μαλλιά του μαύρα. Φορούσε μια μπεζ, τριμμένη κάπα και παλιές μπότες – δυστυχώς, από το επαγγελματά του δεν έβγαζε πολλά στο Χωνευτήριο.

«Πώς είσαι;» ρώτησε ο Έκτορας τη Σερφάντια, καθώς έλυνε τα όπλα από πάνω του και τ'άφηνε στο τραπέζι μπροστά του.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνη, «αν και λιγάκι στραπατσαρισμένη.»

«Εν ολίγοις, είναι κι αυτή τυχερή που είναι ζωντανή,» είπε ο Αλλάνδρης. «Τι ακριβώς σκεφτόσουν, αφεντικό, κι αποφάσισες να κάνεις επίσκεψη στη Λεγεώνα;»

«Ξέρεις πολύ καλά τι σκεφτόμουν.»

«Σκότωσες, τουλάχιστον, αυτούς που επιτέθηκαν στη Τζάκι;» ρώτησε ο Αίολος.

«Ξέχασα να κάνω καταμέτρηση των πτωμάτων,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

Η Νιρίφα'μορ είχε, εν τω μεταξύ, γεμίσει ένα ποτήρι με Κρύο Ουρανό και έπινε. Τώρα, είπε: «Μετά βίας επιστρέψαμε. Λίγο ακόμα και δε θα μας έμενε άλλη ενέργεια. Και το υποβρύχιο έμπαζε νερά όταν βουτήξαμε στον ποταμό.»

«Κατάλαβα...» μόρφασε ο Αίολος. «Άσκοπη σπατάλη ενέργειας και μηχανημάτων.»

«Η Λεγεώνα θα το θυμάται αυτό για καιρό,» του είπε ο Έκτορας. Κάθισε σε μια καρέκλα, έβγαλε ένα πούρο από την καπαρντίνα του, και το άναψε.

«Τους κάνατε πολλές ζημιές;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Πολλές;» Ο Έκτορας ρουθούνισε. Φύσηξε καπνό. «Τους τινάξαμε στον αέρα το μισό Δημέρι.»

«Όχι ακριβώς το μισό,» είπε η Νιρίφα, καθίζοντας πάνω σ'ένα τραπέζι.

«Μην είσαι μετριόφρων, μάγισσα.»

«Ας ανοίξουμε τις ειδήσεις, λοιπόν!» είπε ο Αίολος σαρκαστικά. «Θ'ακούσουμε σε λίγο γι'ακόμα ένα τρομοκρατικό χτύπημα.»

«Αναρωτιέμαι,» είπε ο Σωσίας, καθισμένος σ'ένα τραπέζι, με τα δάχτυλά του πλεγμένα και το γενειοφόρο σαγόνι του ακουμπισμένο πάνω στα ενωμένα χέρια του, «τι θα νομίσουν οι Παντοκρατορικοί. Χωρίς αμφιβολία, θα καταλάβουν ότι εμείς κάναμε την επίθεση. Αλλά πού θα την αποδώσουν; Σ'αυτό που έκαναν στη Τζάκι ή σ'αυτά που είπε το Άστρο χτες;»

«Δικό τους πρόβλημα,» είπε ο Έκτορας. «Εμείς έχουμε άλλα προβλήματα.»

«Όπως;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Πρέπει να μάθουμε τι είναι εκείνο το λευκό φως και η φωνή κάτω απ'τα συντρίμια του Αρωγού, επιστήμονα.»

«Με την αυγή, επίθεση στο Λημέρι. Και μετά, έρευνα σε μια περιοχή ελεγχόμενη από τους Παντοκρατορικούς,» είπε η Νιρίφά'μορ. «Κάτι μου λέει ότι αυτή η μέρα θα εξελιχτεί... υπέροχα.»

Ο Πολ σηκώθηκε όρθιος, έχοντας τελειώσει με τα τραύματα της Σερφάντιας. Το βλέμμα του πήγε στα πόδια της μάγισσας: το παντελό-νι ήταν σκισμένο και ποτισμένο με αίμα. «Χρειάζεσαι βοήθεια;» τη ρώτησε.

«Σου φαίνεται να χρειάζομαι; Ξυστά με πήραν οι σφαίρες τους.»

Ο Αίολος παρενέβη: «Δηλαδή, κατάφεραν να πέσουν σφαίρες μέσα στο τριπλό όχημα ενώ είχε τη *μαχητική του μορφή*;»

«Μάντης είσαι;» του είπε ο Έκτορας. «Το μπροστινό τζάμι έσπασε.»

Ο Αίολος κούνησε το κεφάλι του. «Για να πάθεις τέτοια, πρέπει να βρεθείς σε κανονικό πόλεμο. Ο Αλλάνδρης έχει δίκιο: κωλόφαρδοι είστε που βγήκατε ζωντανοί.»

«Το ξέρουμε,» του είπε η Νιρίφα. «Οι Λεγεωνάριοι έρχονταν από παντού.»

«Λογικό είναι, αφού στο Λημέρι πήγατε,» είπε ο Άλκιμος.

Ο Έκτορας φύσηξε καπνό μπροστά του. «Κάνετε σα νάναι η πρώτη φορά που παίζουμε ξύλο μ'αυτούς τους λεχρίτες.»

«Μεγαλύτερη βλακεία μαζί τους δεν έχουμε ξανακάνει, όμως,» τόνισε ο Αλλάνδρης. «Θα θέλουν να ανταποδώσουν το καταλαβαίνεις, ε;»

«Ας χτυπήσουν τον αέρα. Δεν ξέρουν πού είμαστε.»

Ο Κριτόλαος είχε ξυπνήσει πρωί, και είχε παρακολουθήσει τα πρωινά νέα στον τηλεοπτικό δέκτη του. Τα ίδια έλεγαν πάλι: για την καταστροφή στον *Αρωγό* και για τους τρομοκράτες που την είχαν προκαλέσει. Επίσης, ανέφεραν ότι τώρα τα πράγματα ήταν ήσυχα γύρω από το οικοδόμημα, και στην πόλη γενικότερα, ωστόσο δεν έπρεπε οι πολίτες να εφησυχάζουν καθώς υπήρχε η πιθανότητα κι άλλου τρομοκρατικού χτυπήματος, σύμφωνα με τις Αρχές.

Ο Κριτόλαος έπαιρνε ήρεμα το πρωινό του: καφές, αβγό, πορτοκαλάδα, και μερικά αλατισμένα μπισκοτάκια. Από το παράθυρό του μπορούσε να δει κάμποσους από τους δρόμους του Γαιοδόμου, καθώς και το ψηλό χτίριο του τηλεοπτικού σταθμού *Άστρο*. Το διαμέρισμά του βρισκόταν στον δέκατο όροφο μιας δεκαώροφης πολυκατοικίας. Δεν

ήταν ιδιαίτερα πλούσιο, αλλά κανένας φτωχός δεν θα μπορούσε ποτέ να το αγοράσει ή να το νοικιάσει.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Κριτόλαου χτύπησε. Εκείνος σκούπισε το στόμα του με μια λευκή πετσέτα και τον άνοιξε.

«Μάλιστα.»

«Εξοχότατε,» είπε η φωνή ενός κατασκόπου που γνώριζε, «συνέβη ένα... επεισόδιο πριν από μερικές ώρες. Τα ξημερώματα.»

«Τι επεισόδιο;»

«Στο Λημέρι. Κάποιος επιτέθηκε μ'ένα όχημα που έφερε ενεργειακό κανόνι. Προκάλεσε πάρα πολλές ζημιές, και μετά βούτηξε στον ποταμό, οπότε και η Λεγεώνα τον έχασε. Μαζί του ήταν άλλο ένα όχημα: ένα δίκυκλο.»

«Και βούτηξε κι αυτό στον ποταμό;»

«Σύμφωνα με τις πηγές μας, όχι.»

«Πού πήγε, τότε; Το σταμάτησε η Λεγεώνα; Έχουμε αιχμαλώτους;»

«Όχι, Εξοχότατε. Το δίκυκλο... εξαφανίστηκε.»

«Τίποτα δεν εξαφανίζεται. Το χάσατε, θες να πεις.»

«Ναι, ίσως...»

Ο Κριτόλαος αναστέναξε. «Ποιοι ήταν; Τι ήθελαν; Ξέρει η Λεγεώνα;»

«Δε νομίζω, Εξοχότατε. Είναι παραξευμεμένοι. Δεν υπήρχε κανένας συγκεκριμένος λόγος για την επίθεση.»

«Αποκλείεται,» είπε ο Κριτόλαος. «Ακόμα κι οι επαναστάτες δεν επιτίθενται έτσι χωρίς κάποιον λόγο. Πόσο μεγάλο ήταν αυτό το όχημα με το ενεργειακό κανόνι; Από πού ήρθε; Δεν το έπιασε κανένας τηλεοπτικός πομπός προτού μπει στο Λημέρι;»

«Κανένας. Είναι σαν να εμφανίστηκε ξαφνικά εκεί και να ξεκίνησε να χτυπά.»

Μεταβαλλόμενο όχημα, σίγουρα, σκέφτηκε ο Κριτόλαος. Το κανόνι του ήταν κρυμμένο ως τότε· κι όταν έπεσε στον ποταμό, μεταμορφώθηκε σε υποβρύχιο. «Πόσο μεγάλο ήταν;»

«Μικρό, Εξοχότατε. Με τέσσερις τροχούς.»

«Ελέγχτε τις πληροφορίες στους τηλεοπτικούς πομπούς των δρόμων για το δίκυκλο που 'εξαφανίστηκε'.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

«Να με κρατάς ενήμερο,» είπε ο Κριτόλαος, και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. Τι ήταν πάλι αυτό; Είχε συμβεί κάτι ανάμεσα στους επαναστάτες και στη Λεγεώνα χωρίς να το γνωρίζει; Και ήταν σημαντικό; ή καμία ανοησία όπως αυτές ανάμεσα σε συμμορίες των δρόμων;

Δεν είχε χρόνο ν'ασχολείται με βλακείες, αλλά δεν μπορούσε και ν'αγνοήσει το συγκεκριμένο περιστατικό. Έπρεπε να κάνει μια επίσκεψη προτού συνεχίσει με τις άλλες δουλειές του.

Στον Ρούνη τον Αρχιλεγεωνάριο δεν άρεσε να του κάνει κανέννας έλεγχο. Ούτε καν οι Παντοκρατορικοί. Δεν ήταν, όμως, πρόθυμος και να τους εναντιωθεί. Είχε πολλά να κερδίσει από αυτούς. Υποστήριζαν τη Λεγεώνα, και η Λεγεώνα τούς υπηρετούσε γιατί ήταν πανίσχυρη στην πόλη. Ακόμα κι έξω απ'το Λημέρι, οι πάντες τη φοβόνταν. Επειδή *ήταν η Λεγεώνα!*

«Ας έρθει,» είπε ο Ρούνης, όταν τον ειδοποίησαν ότι ο Πράκτορας Κριτόλαος βρισκόταν εδώ. Δεν μπορούσε να αρνηθεί· κι εκτός αυτού, υποπτευόταν ότι ο Κριτόλαος είχε έρθει εξαιτίας της επίθεσης τα ξημερώματα. *Μπορεί να μου πει πού βρίσκονται οι καταραμένοι που μας χτύπησαν*, σκέφτηκε ο Ρούνης καθώς περίμενε· *κι όταν το μάθω αυτό, θα πάω και θα τους τσακίσω τα κεφάλια!* Ήπιε μια γουλιά από το μπουκάλι μπίρας στο χέρι του – το οποίο δεν περιείχε μπίρα αλλά καφέ με γάλα.

Ο Αρχιλεγεωνάριος ήταν καθισμένος στον θρόνο της Λεγεώνας: ένα μεγάλο, δερμάτινο κάθισμα που το είχε ξεκολλήσει από ένα φορτηγό και το είχε στολίσει με αλυσίδες, καρφίτσες, και διάφορα άλλα μπιχλιμπίδια. Εξακολουθούσε να βάζει και να βγάζει μικροπράγματα επάνω του, κάθε τόσο. Επίσης, στις πλευρές του θρόνου ήταν κρεμασμένα και μερικά κρανία ανθρώπων που τον είχαν τσαντίσει και είχε φχαριστηθεί τους θανάτους τους – ενώ ήθελε συγχρόνως να τους κάνει και παράδειγμα προς αποφυγή για άλλους εξυπνάκηδες που μπορεί να σκέφτονταν να τα βάλουν με τη μεγάλη και παντοδύναμη Λεγεώνα!

Ο θρόνος βρισκόταν σε μια μεγάλη αίθουσα στον τέταρτο όροφο μιας πολυκατοικίας. Γύρω από τον Ρούνη ήταν ένα σωρό φρουροί καθισμένοι σε διάφορα σημεία ή όρθιοι, όλοι με όπλα στα χέρια. Στη γωνία ήταν το χαρέμι του: έξι ημίγυμνες τσούλες, επάνω σε χαμηλούς κανα-

πέδες, ανάκλιντρα, και δύο κρεβάτια. Ένας απ'τους φρουρούς του Αρχιλεγεωνάριου πηδιόταν τώρα με μία από αυτές. Πράγμα που δεν πείραζε τον Ρούνη· τις έκανε δώρο σε ανθρώπους που τον υπηρετούσαν καλά. Αυτούς που δεν τον υπηρετούσαν καλά τούς πέταγε στο Λάκκο με τους Σκύλους.

Στα πόδια του Ρούνη ήταν τώρα κουλουριασμένος ένας από τους σκύλους που είχε επιβιώσει περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο στον Λάκκο. Ένα μεγάλο, κατάμαυρο λαγωνικό με μακριά μουσούδα και μυτερά αφτιά. Φορούσε ένα δερμάτινο κολάρο με αιχμηρά καρφιά, και είχε μια άσχημη ουλή στη ράχη, που είχε γίνει από το δάγκωμα ενός άλλου σκύλου, τον οποίο είχε μετά σκοτώσει. Τότε ήταν που ο Αρχιλεγεωνάριος τον είχε βγάλει από τον Λάκκο, τον είχε κάνει δικό του, και τον είχε ονομάσει Δαγκωμένο.

Ο Ρούνης άκουσε τον ανελκυστήρα να φτάνει στον τέταρτο όροφο, και μετά, βήματα να πλησιάζουν.

Από την κεντρική είσοδο της αίθουσας μπήκε ο Παντοκρατορικός πράκτορας: ένας ψηλός άντρας με δέρμα λευκό-ροζ, μαύρα μούσια, και μαύρα μαλλιά, ντυμένος με γκριζα κάπα, μαύρη τουνίκα, γκριζο παντελόνι, και καφετιές μπότες. Δε φαινόταν να κουβαλά όπλα επάνω του, αλλά ο Ρούνης ήταν βέβαιος ότι κουβαλούσε. Επίσης, είχε ακούσει ότι ο Κριτόλαος ήταν Τεχνομαθής μάγος, όμως ποτέ δεν τον είχε δει να κάνει τίποτα με τη μαγεία του. Γενικά, αυτός ο γαμημένος πράκτορας όλο... υπονοούμενα ήταν. Ήθελε να το παίζει δυνατός και να δίνει αυτή την εικόνα. Αλλά η Λεγεώνα ήταν η πραγματική δύναμη εδώ πέρα, βέβαια!

«Κριτόλαε,» είπε ο Ρούνης. «Ποιος σπασμένος τροχός σε φέρνει εδώ;» Ο Δαγκωμένος είχε σηκώσει το κεφάλι του κι ατένιζε τον πράκτορα· τα κατάμαυρα μάτια του γυάλιζαν στο πρωινό φως που έμπαινε από τις τζαμαρίες της αίθουσας.

«Δεν ακούγεσαι χαρούμενος που με βλέπεις, Αρχιλεγεωνάριε,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος, στεκόμενος αντίκρυ του.

«Είχα... προβλήματα. Είμαι τσαντισμένος. Και κάποιος θα την πληρώσει.»

«Κάποιοι άγνωστοι σάς επιτέθηκαν τα ξημερώματα. Ένα όχημα με ενεργειακό κανόνι.»

«Το έλεγα ότι γι'αυτό είχες έρθει. Τα μαντάτα ταξιδεύουν γρήγορα στ'αφτιά σου, όπως πάντα.»

«Μια βόλτα στο Λημέρι είναι σαν μια βόλτα σε πεδίο μάχης,» είπε ο Κριτόλαος. «Δεν μπορούσατε να διαλύσετε ένα όχημα, με τόσα οχήματα και όπλα που έχετε στη διάθεσή σας;»

«Μην παίζεις με την υπομονή μου!» μούγκρισε ο Ρούνης σφίγγοντας τη γροθιά του. «Δεν ήταν κανένα γαμημένο κανονικό όχημα αυτό! Ήταν καμωμένο για πόλεμο!»

«Δεν ήταν μόνο του, όμως' το υποστήριζε κι ένα δίκυκλο.»

«Μου το είπαν. Αλλά το δίκυκλο γρήγορα έφυγε. Ένας κουκουλοφόρος ήταν επάνω του – καλός οδηγός, καλός στο σημάδι επίσης. Νομίζω πως μεταφέρατε τα δικά σας προβλήματα σε μας, Κριτόλαε.»

«Δεν το κατάλαβα αυτό...»

«Μην κάνεις πως δεν ξέρεις! Πρέπει να ήταν επαναστάτες.»

«Οι επαναστάτες δεν είναι 'δικό μας' πρόβλημα,» τόνισε ο Κριτόλαος. «Είναι και δικό σας πρόβλημα. Περισσότερο εσείς χτυπιέστε μαζί τους παρά εμείς, νομίζω.»

«Κάνοντας, όμως, τις δουλειές σας!»

«Αυτή τη φορά, δεν κάνατε καμια δική μας δουλειά. Επομένως, υποψιάζομαι πως η υπόθεση αφορούσε εσάς.»

«Δεν υπήρχε δικαιολογία γι' αυτό που έγινε!» γρύλισε ο Ρούνης. «Δεν επιτεθήκαμε σε κανέναν επαναστάτη. Δεν τους κάναμε κανένα πρόβλημα.»

«Ή έτσι νομίζετε.»

Ο Ρούνης τον έδειξε με το δεξί του χέρι. «Μη μου λες εμένα αυτά τα μισόλογα! Υπάρχει κάτι που δεν ξέρω;»

«Χτες βράδυ, τρεις άνθρωποι σου ανέλαβαν μια δουλειά για εμάς. Κυνήγησαν μια δημοσιογράφο.»

Ο Ρούνης συνοφρυώθηκε. «Τι δημοσιογράφος;»

«Είχε μπει κρυφά στα συντρίμια του οικήματος του Αρωγού. Σίγουρα, θα έχεις ακούσει για το τρομοκρατικό χτύπημα...» (Ο Ρούνης κατένευσε, μουγκρίζοντας.) «Καθώς έβγαινε από τα συντρίμια, ένας πράκτοράς μας την είδε κι έστειλε τρεις δικούς σου ανθρώπους να της πάρχουν ό,τι είχε επάνω της και να την απειλήσουν πως αν έλεγε τίποτα για όσα είχε δει θα της έκαναν κακό.»

«Και λοιπόν;»

«Οι άνθρωποι σου τής πήραν τη φωτογραφική μηχανή και την τσάντα, και την απείλησαν.»

«Και λοιπόν;»

«Ίσως,» υπέθεσε ο Κριτόλαος, «η επίθεση τα ξημερώματα να ήταν αντίποινα για ό,τι της έκαναν.»

«Η γκόμενα αυτή ήταν με την Επανάσταση, θες να πεις;»

«Συγκεκριμένες πληροφορίες δεν έχω. Είδα, όμως, τη δημοσιογραφική της ταυτότητα. Είναι μια δημοσιογράφος της εφημερίδας 'Η Πόλη'.»

«Και τι μπορεί να είχε δει εκεί μέσα που δε θέλατε να το δει;» ρώτησε ο Ρούνης.

«Αυτό είναι δική μας υπόθεση, όχι δική σας.»

«Σ'εμάς επιτέθηκαν, όμως!»

«Εξαιτίας της δημοσιογράφου, ίσως, όχι εξαιτίας του ό,τι βρίσκεται στα συντρίμια.»

«Θέλω,» είπε ο Ρούνης, «να βρω αυτούς τους γαμημένους που ήρθαν στο Λημέρι και μας χτύπησαν. Μπορείς να μου τους βρεις;»

«Με ρωτάς αν μπορώ να βρω επαναστάτες; Αυτή είναι η δουλειά μου – ανάμεσα σε άλλες, ασφαλώς. Αν τους βρω, να είσαι σίγουρος πως θα χρειαστώ τους ανθρώπους σου.

»Από ποια μεριά μπήκαν στο Λημέρι; Γνωρίζεις;»

«Από τη Μακριά Λεωφόρο πρέπει να ήρθαν, γιατί βορειοδυτικά άρ-
χισαν τα χτυπήματα.»

«Και, στο τέλος, βούτηξαν στον ποταμό;»

«Ναι.»

«Και κανείς δεν είδε τίποτ'άλλο;»

«Το όχημά τους πρέπει ν'άλλαξε μορφή,» είπε ο Ρούνης.

«Κατά πάσα πιθανότητα έγινε υποβρύχιο,» συμφώνησε ο Κριτόλαος.

«Φαίνεται να ξέρεις πιο πολλά από μένα,» μούγκρισε ο Ρούνης.

«Να εύχεσαι να ξέρω πιο πολλά από σένα. Έτσι είσαι πιο ασφαλής.»

Ο Ρούνης τον παρατήρησε. Σαν απειλή τού είχε ακουστεί τούτο. Τον απειλούσε, ο καριόλης;

Ο Κριτόλαος ρώτησε: «Το δίκυκλο κανείς δεν το ακολούθησε;»

«Ήταν απασχολημένοι με το άλλο όχημα, τα ζώα. Τ'άφησαν να φύ-
γει.»

Και ο Κριτόλαος σκέφτηκε: *Ναι, πάντοτε οι άνθρωποι στρέφουν την προσοχή τους στη φαινομενικά μεγαλύτερη απειλή. Ωστόσο, συνήθως, από τα μικρά πράγματα είναι που μαθαίνεις την αλήθεια.*

«Πρέπει να πηγαίνω,» είπε στον Ρούνη. «Σήμερα είναι γεμάτη μέρα.»

«Αν μάθεις γ'αυτούς τους επαναστάτες...»

«Ναι, θα σε ενημερώσω.»

Και ο πράκτορας έφυγε από την αίθουσα. Πήρε τον ανελκυστήρα και κατέβηκε στο ισόγειο της πολυκατοικίας, έξω απ'την οποία ήταν σταθμευμένο το τετράκυκλο όχημά του.

Καθώς έφευγε από το Δημέρι, κουδούνισε ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του. Τον σήκωσε και είδε ότι η Χοαρκίδα Καμάρνη τον καλούσε, η Διευθύντρια του Άστρου.

Τι μπορεί να θέλει; Α, ναι, ασφαλώς...

Ο Κριτόλαος άνοιξε τον πομπό ενώ έβαζε το όχημά του στη Μεγάλη Δημοσιά, που ήταν γεμάτη οχήματα.

«Καλημέρα, Κριτόλαε,» χαιρέτησε η Χοαρκίδα.

«Καλημέρα.»

«Όλα καλά;»

«Υπέροχα, εσύ.»

Η Χοαρκίδα καθάρισε διακριτικά το λαιμό της. «Υποθέτω, θα το έχεις μάθει ήδη, αλλά εγώ μόλις έμαθα για μια άγρια επίθεση στο Δημέρι...»

«Το έχω μάθει.»

«Κάποιοι χτύπησαν τη συνοικία με ενεργειακά όπλα.»

«Όπως σου είπα, το έχω μάθει.»

Η Χοαρκίδα γέλασε. «Είσαι, ως συνήθως, πληροφορημένος.»

«Η φύση του επαγγέλματος, Χοαρκίδα.»

«Υπάρχει κάτι συγκεκριμένο που θα ήθελες να ειπωθεί για το περιστατικό στις ειδήσεις;»

«Είμαι βέβαιος πως οι τρομοκράτες ευθύνονται,» είπε ο Κριτόλαος.

«Μάλιστα, κατάλαβα. Να κάνω τώρα μια αδιάκριτη ερώτηση;»

«Δε θάναι η πρώτη φορά.»

Η Χοαρκίδα γέλασε ευγενικά. «Είναι πράγματι δουλειά των αποστατών;»

«Έτσι νομίζω.»

«Θες να πεις πως δεν ξέρεις;»

«Ακριβώς αυτό θέλω να πω.»

«Έχουμε, λοιπόν, ένα μυστήριο μπροστά μας;»

«Μην ακούγεσαι τόσο ενθουσιασμένη,» είπε ο Κριτόλαος.

«Όσο περισσότερα γνωρίζω,» τόνισε η Χοαρκίδα, «τόσο καλύτερα μπορώ να καλύψω το θέμα στα νέα. Είσαι κλεισμένος για μεσημέρι;»

«Δεν έχω τίποτα σπουδαίο να σου πω, αλλά αφού επιμένεις... Όχι, δεν είμαι κλεισμένος για μεσημέρι.»

«Στις δύο και μισή, τότε;»

«Καλώς.»

«Πού πηγαίνεις τώρα;» (Πρέπει να μπορούσε ν'ακούσει την κίνηση στο δρόμο μέσα από τον πομπό του.)

«Να επισκεφτώ έναν φίλο.»

Ο Κριτόλαος σταμάτησε το όχημά του μπροστά από τη μονοκατοικία στα βόρεια της Θακέρκοβ. Βγήκε, χωρίς να φορέσει την κάπα του. Πλησίασε την κλειδωμένη, ψηλή, μεταλλική πόρτα του κήπου. Πάτησε το κουδούνι παραδίπλα και περίμενε.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

Ο Κριτόλαος ήξερε ότι τον έβλεπαν από τον μικρό τηλεοπτικό πομπό πάνω απ'το κουδούνι. «Ένας φίλος του πατέρα σου είμαι, Χρυσόχαρη.»

«Με γνωρίζετε;» Υπήρχε έντονη απορία στη φωνή της κοπέλας.

«Σε έχω δει, εσύ δεν με έχεις δει. Μπορείς να μου ανοίξεις;»

«Ποιο είναι το όνομά σας;»

«Στίβεν, πες στον πατέρα σου ότι με λένε.»

Ο Κριτόλαος περίμενε για λίγο και, μετά, η πόρτα άνοιξε μ'έναν αυτόματο μηχανισμό, αφήνοντάς τον να μπει. Βάδισε στο λιθόστρωτο μονοπάτι ανάμεσα στα φυτά του κήπου, πηγαίνοντας προς τη μονοκατοικία αντίκρου του. Σκυλιά ακούστηκαν να γαβγίζουν από δίπλα.

«Ήρεμα! Ήρεμα,» τους φώναξε η Χρυσόχαρη, βγαίνοντας από την οικία και πλησιάζοντάς τα για να τα χαϊδέψει στο κεφάλι. Ήταν μια γαλανόδερμη κοπέλα με μακριά μαύρα μαλλιά. Ένα χειμωνιάτικο φόρεμα την έντυνε, και στα πόδια φορούσε παντόφλες. Ήταν δεκαεννιά χρονών, όπως γνώριζε ο Κριτόλαος.

«Ελάτε μαζί μου, κύριε,» του είπε. «Ο μπαμπάς σάς περιμένει στο σαλόνι.»

Ο Κριτόλαος την ακολούθησε στο εσωτερικό της οικίας και στο σαλόνι, όπου ήταν καθισμένος ένας χρυσόδερμος άντρας με καστανά μούσια και καράφλα στο κεφάλι. Φορούσε ένα ζευγάρι στρογγυλά γυαλιά, και μια χειμωνιάτικη ρόμπα έντυνε το ευτραφές σώμα του. Δίπλα

του, στο τραπέζι, ήταν μια κούπα με καφέ και ένας δίσκος με πρόχειρο φαγητό.

«Κύριε Αρωγέ,» χαιρέτησε ο Κριτόλαος.

Ο Ευγένιος Αρωγός είπε στην κόρη του: «Χρυσόχαρη, μας αφήνεις;»

«Να μη φέρω κάτι στον κύριο Στίβεν;» ρώτησε εκείνη.

«Θα τον κεράσω εγώ, μη σε νοιάζει.»

Η Χρυσόχαρη έφυγε από το σαλόνι, μπαίνοντας σε μια πλευρική πόρτα και κλείνοντάς την πίσω της.

Ο Κριτόλαος είπε: «Κύριε Αρωγέ, είστε ένας πολύ τυχερός άνθρωπος, οφείλω να ομολογήσω.» Και κάθισε αντίκρυ του.

Η όψη του Ευγένιου αγρίεψε. «Τυχερός; Αυτό που μου συνέβη το ονομάζεις τύχη;»

«Δες το απ'τη θετική μεριά,» του είπε ο Κριτόλαος, «δεν ήσουν μέσα στην επιχείρηση όταν αυτή καταστράφηκε.»

Ο Ευγένιος πήρε μια βαθιά ανάσα, φανερά πολύ ταραγμένος. «Εσύ το έκανες, έτσι δεν είναι; Εσύ.»

«Εγώ έκανα τι;»

«Εσύ διέλυσες την επιχείρησή μου.»

«Αυτή είναι μια πολύ σοβαρή κατηγορία,» του είπε ο Κριτόλαος. «Νομίζεις ότι μπορείς να τη στηρίξεις;»

Ο Ευγένιος έμεινε σιωπηλός. Ήπια μια γουλιά καφέ. Τα μάτια του ήταν κοκκινισμένα, και το βλέμμα του έλεγε πως αν το θεωρούσε συνεισφορά, θα επιχειρούσε να σκοτώσει τον Παντοκρατορικό πράκτορα αντίκρυ του.

«Από την αρχή,» είπε ο Κριτόλαος, «δεν ήμουν παρά φιλικός μαζί σου. Σου πρόσφερα, μάλιστα, ένα καθόλου ευκαταφρόνητο ποσό. Εσύ... δεν ήσουν και τόσο συνεργάσιμος.»

Η γροθιά του Ευγένιου σφίχτηκε. «Σου είπα: δεν με ενδιέφερε να πουλήσω τη δουλειά μου!» Μια φλέβα φαινόταν να χτυπά, έντονα, στον κρόταφό του.

Ο Κριτόλαος μόρφασε. «Δυστυχώς, τώρα θα πρέπει να σου προσφέρω ένα πολύ μικρότερο ποσό, αφού ουσιαστικά θα αγοράσω μόνο ένα οικόπεδο, και θα πρέπει να μαζέψω και τα συντρίμια.»

«Δεν είναι για πώληση, κύριε Στίβεν,» αποκρίθηκε απότομα ο Ευγένιος.

Υποπτευόταν ότι το πραγματικό όνομα του Κριτόλαου δεν ήταν Στίβεν· ο πράκτορας το ήξερε, αλλά δεν τον ενδιέφερε· δεν είχε καμία ση-

μασία, άλλωστε. «Γιατί όχι; Τι θα κάνεις; Θα ξαναχτίσεις εκεί; Θα επαρκέσουν τα οικονομικά σου;»

«Το ενδιαφέρον σου με συγκινεί,» είπε ο Ευγένιος, «και, ναι, τα οικονομικά μου θα επαρκέσουν. Δε νομίζω πως έχουμε κάτι άλλο να πούμε.»

Ο Κριτόλαος αναστέναξε. «Ο έξυπνος επιχειρηματίας, Ευγένιε, γνωρίζει πότε είναι καιρός να μετακινηθεί. Με τα χρήματα που θα σου δώσουμε, θα πας την επιχείρησή σου αλλού. Μπορεί να μην είναι τόσο μεγάλη όσο πριν, αλλά τουλάχιστον θα έχεις μια επιχείρηση. Εξάλλου, όπως είδες, η περιοχή είναι επικίνδυνη.»

«Η περιοχή δεν ήταν επικίνδυνη!» φώναξε ο Ευγένιος κοπανώντας τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι· το πρόσωπό του είχε κοκκινίσει. «Εξαιτίας σας έγινε επικίνδυνη!»

«Εξαιτίας μας; Δεν το νομίζω. Κάποιοι τρομοκράτες είχαν βάλει στόχο το μέρος χωρίς να το ξέρεις. Γι' αυτό, άλλωστε, το θέλουμε· έχει... στρατηγική αξία για εμάς.»

«Δεν έχουμε κάτι άλλο να πούμε. Μπορείς να πηγαίνεις.»

«Καταλαβαίνω ότι είσαι ταραγμένος, αλλά σκέψου σοβαρά την πρότασή μου, σε παρακαλώ. Θα σου προσφέρουμε κι επιπλέον προστασία από τους τρομοκράτες αν φανείς συνεργάσιμος. Μπορεί να μην είχαν βάλει στόχο μόνο την επιχείρησή σου αλλά κι εσένα τον ίδιο. Και την οικογένειά σου.»

«Μην απειλεις την οικογένειά μου!» φώναξε ο Ευγένιος καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Φύγε από δω! Τώρα!»

Ο Κριτόλαος σηκώθηκε απ' τη θέση του, ήρεμα. «Θα το ξανασκεφτείς, είμαι βέβαιος.» Έβγαλε μια κάρτα από την τσέπη του και την άφησε πάνω στο τραπέζι. «Κάλεσέ με όποτε θέλεις, και θα συζητήσουμε για την τιμή. Μην αργήσεις. Δεν είμαι τόσο υπομονετικός όσο δείχνω, και μπορεί μετά από λίγο να,» μόρφασε, «χάσεις την ευκαιρία σου.»

Στράφηκε και έφυγε από το σαλόνι και από τη μονοκατοικία του Ευγένιου Αρωγού.

Η πόρτα του διαμερίσματος άνοιξε αποκαλύπτοντας μια ψηλή, όμορφη γυναίκα με κατάλευκο δέρμα. Φορούσε ένα καφετί φόρεμα με μαύρα νερά και τριγωνικό ντεκολτέ. Τα μακριά, καστανά, σγουρά μαλ-

λιά της χύνονταν στους ώμους της, λυτά και χτενισμένα προς τα πίσω, φανερώνοντας ένα μεγάλο μέτωπο. Χαμογέλασε βλέποντάς τον στο κατώφλι της, και τα καταγάλανα μάτια της – που έμοιαζαν με καθαρές λίμνες – γυάλισαν. Τα χείλη της ήταν βαμμένα μαύρα, τα βλέφαρά της μενεξεδιά.

«Στην ώρα σου ακριβώς,» του είπε.

«Σπανίως αργώ,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος. «Ελπίζω να μην ήρθα σε ακατάλληλη στιγμή.»

«Καθόλου. Πέρασε,» αποκρίθηκε η Χοαρκίδα παραμερίζοντας και αφήνοντάς τον να μπει.

Όταν ήταν μέσα, φίλησε πεταχτά τα χείλη του και πήρε την κάπα του για να την κρεμάσει στην κρεμάστρα κοντά στην εξώπορτα. «Είδες τις ειδήσεις;» τον ρώτησε.

«Δεν πρόλαβα,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος.

Η Χοαρκίδα τον ατένισε συνοφρυωμένη. «Θα πρέπει, λοιπόν, να είχες, όντως, πολλές δουλειές σήμερα.»

Την ακολούθησε ως το σαλόνι του διαμερίσματός της. Στο τραπέζι υπήρχαν πιάτα, ποτήρια, πράσινη σαλάτα, και ένα μπουκάλι με Σεργήλιο οίνο.

«Χρειάστηκε να πάω από τη μια άκρη της πόλης ως την άλλη και ξανά πίσω,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος.

«Συνάντησες τη Λεγεώνα;» τον ρώτησε η Χοαρκίδα, καθώς έμπαινε στην κουζίνα κι εκείνος περίμενε στο σαλόνι.

Ο Κριτόλαος κοίταξε έναν πίνακα στον τοίχο. Καινούργιος πρέπει να ήταν· δεν τον είχε ξαναδεί. Όπως επίσης και το χαλί κάτω απ'ταμποτοφορεμένα πόδια του. Και δεν ήταν τα μόνα πράγματα που είχαν αλλάξει εδώ, παρατήρησε.

«Τι έκανες; Ανακαίνιση;» φώναξε στη Χοαρκίδα.

«Ναι,» ήρθε η φωνή της από την κουζίνα. «Σ'αρέσει;»

«Ωραία είναι.»

Η Χοαρκίδα βγήκε απ'την κουζίνα φέρνοντας μαζί της μια πιατέλα με χοιρινό του φούρνου. «Συνάντησες τη Λεγεώνα, τελικά, ή όχι;»

«Ναι, πήγα και τους βρήκα.»

Η Χοαρκίδα μπήκε πάλι στην κουζίνα και, γρήγορα, επέστρεψε κρατώντας μια πιατέλα με ζυμαρικά με κίτρινη σάλτσα. «Τους δημοσιογράφους μου δεν τους άφησαν να προχωρήσουν και πολύ μέσα στο

Λημέρι. Ούτε να μιλήσουν σε κανέναν. Μόνο μερικές φωτογραφίες τούς άφησαν να τραβήξουν.»

«Δεν πειράζει,» είπε ο Κριτόλαος, καθίζοντας στη μία από τις τρεις καρέκλες του τραπεζιού.

Η Χοαρκίδα κάθισε αντίκρυ του. «Δε θα μπορούσες να τους πείσεις να μας αφήσουν να κάνουμε καλύτερη έρευνα;»

«Δεν είναι απαραίτητο,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος, βάζοντας φαγητό στο πιάτο του και στο πιάτο της με τις ειδικές τσιμπίδες στην πιατέλα του χοιρινού και των ζυμαρικών. «Οι ειδήσεις προβλήθηκαν, κι έτσι κι αλλιώς δε θα μάθετε τίποτα περισσότερο.»

Η Χοαρκίδα στραβομουτσούνιασε σουφρώνοντας τα χείλη. «Πώς το ξέρεις;»

«Το ξέρω,» είπε ο Κριτόλαος βάζοντας κρασί στα ποτήρια τους, «επειδή, αν υπήρχε κάτι, θα το είχα μάθει. Οι Λεγεωνάριοι δεν έχουν ιδέα ποιος τους επιτέθηκε.»

«Δεν ήταν οι αποστάτες;» Η Χοαρκίδα έβαλε σαλάτα και στους δυο τους.

«Το υποπτεύονται, αλλά δεν το ξέρουν. Το μόνο που ίσως θα σε ενδιέφερε να μάθεις είναι ότι δεν ήταν μόνο ένα όχημα που επιτέθηκε στο Λημέρι. Το γνώριζες αυτό;»

«Όχι,» απάντησε η Χοαρκίδα καθώς άρχιζαν να τρώνε. «Όπως σου είπα, οι άνθρωποι στο Λημέρι δεν ήταν καθόλου συνεργάσιμοι. Όχι μόνο οι Λεγεωνάριοι αλλά κι οι απλοί πολίτες. Δεν ήθελαν να μας μιλήσουν. Βασικά, οι Λεγεωνάριοι το απαγόρευαν' όποτε πλησιάζαμε κάποιον για να του κάνουμε ερωτήσεις, μας έδιωχναν και μας απειλούσαν.»

«Είχες πάει κι η ίδια εκεί;»

«Εννοείται πως όχι. Αλλά για πες μου για το άλλο όχημα.»

«Ένα δίκυκλο ήταν. Κάποιος κουκουλοφόρος το καβαλούσε, και πυροβολούσε. Μετά, εξαφανίστηκε. Οι Λεγεωνάριοι δεν ξέρουν πού πήγε, αλλά θα τον βρω.»

«Το ελπίζεις ή είσαι σίγουρος;»

«Υπάρχουν πιθανότητες,» είπε ο Κριτόλαος πίνοντας μια γουλιά κρασί.

«Ήταν οι αποστάτες, λοιπόν;»

«Σου είπα: δεν ξέρω.»

«Μου είπες ότι οι Λεγεωνάριοι δεν ξέρουν,» του θύμισε ο Χοαρκίδα.

«Ούτε εγώ ξέρω, ουσιαστικά. Το υποθέτω. Θέλω να το ερευνήσω περισσότερο.»

«Ποιος ο λόγος να επιτεθούν, έτσι απροειδοποίητα, στο Λημέρι, Κριτόλαε;» ρώτησε η Χοαρκίδα.

«Δεν είναι εύκολο να φανταστεί κανείς. Ο Αρχιλεγωνάριος δεν μου είπε ότι είχαν καμια σύγκρουση τελευταία με τους επαναστάτες. Και το μόνο που βάλαμε πρόσφατα τους Λεγεωνάριους να κάνουν για εμάς ήταν να απειλήσουν μια δημοσιογράφο.»

Η Χοαρκίδα συνοφρυώθηκε. «Δημοσιογράφο;»

«Ναι. Τη λένε Τζάκι Νίλκοφ. Δουλεύει για την *Πόλη*. Ένας πράκτοράς μας την είδε να βγαίνει απ'τα συντρίμια του *Αρωγού*, μες στη νύχτα. Έβαλε τρεις Λεγεωνάριους να την κυνηγήσουν, να πάρουν τα πράγματά της, και να την απειλήσουν να μην αποκαλύψει ό,τι κι αν είχε δει εκεί μέσα.»

«Τι μπορεί να είχε δει;»

«Κάτι που δεν θέλουμε.»

«Είναι κάτι συγκεκριμένο;»

«Φυσικά και είναι κάτι συγκεκριμένο, αλλά δεν πρόκειται να σου πω, Χοαρκίδα, γιατί δεν σε αφορά. Πρόκειται για μια πολύ περίεργη υπόθεση η οποία απαιτεί πολύ, πολύ λεπτούς χειρισμούς. Οι Λεγεωνάριοι πήραν τη φωτογραφική μηχανή και την τσάντα της δημοσιογράφου και τη χτύπησαν.»

«Και πιστεύεις ότι αυτή η Τζάκι Νίλκοφ μπορεί να έχει σχέση με τους επαναστάτες;»

«Δεν αποκλείεται. Πρώτον, χώνει τη μύτη της εκεί όπου απαγορεύεται. Δεύτερον, μετά από ό,τι της συνέβη, οι Λεγεωνάριοι δέχτηκαν επίθεση μέσα στο ίδιο το Λημέρι, με όπλα που μόνο η Επανάσταση μπορεί να έχει. Η Επανάσταση ή εμείς – και εμείς δεν το κάναμε.

»Εσύ, Χοαρκίδα, έχεις ξανακούσει για τη Τζάκι Νίλκοφ;»

Η Χοαρκίδα κατάπιε τη μπουκιά της. Ήπιε μια γουλιά κρασί. «Δε νομίζω.»

«Μπορείς να ρωτήσεις τους δημοσιογράφους σου γι'αυτήν;»

«Θα ρωτήσω.»

«Καλώς. Θέλω να μάθω τα πάντα.»

«Δεν έχεις βάλει δικούς σου ανθρώπους να ερευνήσουν;» ρώτησε η Χοαρκίδα, παραξενεμένη.

«Φυσικά και έχω βάλει.»

Δεν είχε ακόμα φύγει απ'το σπίτι της Χοαρκίδας όταν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε.

«Έχουμε εικόνες του δίκυκλου, Εξοχότατε. Να σας τις στείλουμε;»

«Αμέσως.»

Και τερμάτισε την επικοινωνία.

«Πρέπει να πηγαίνω,» είπε στη Χοαρκίδα, που ήταν καθισμένη στον καναπέ αντίκρυ του, με τα πόδια της επάνω και τα γόνατά της λυγισμένα. «Κάτι προέκυψε.»

«Ήλπιζα ότι θα έμενες μέχρι το απόγευμα,» είπε εκείνη.

«Δυστυχώς δεν γίνεται.» Ο Κριτόλαος σηκώθηκε από την πολυθρόνα όπου καθόταν αναπαυτικά, με μια κούπα καφέ ακουμπισμένη στο τραπεζάκι πλάι του. «Πρέπει να φύγω.»

Η Χοαρκίδα σηκώθηκε από τον καναπέ, τον πλησίασε, και στάθηκε εμπρός του για να φιλήσει γρήγορα τα χείλη του. «Κρίμα,» είπε.

Ο Κριτόλαος αισθάνθηκε τη θερμότητα του σώματός της να τον ξεσηκώνει. «Θα μπορούσες νάρθεις μαζί μου αν θέλεις. Σπίτι πηγαίνω.»

«Και δεν το έλεγες τόση ώρα;»

Χωρίς πολλές ετοιμασίες, έφυγαν από το διαμέρισμα. Πήραν το όχημα του Κριτόλαου από το γκαράζ της πολυκατοικίας και εκείνος οδήγησε προς τη δική του πολυκατοικία, η οποία δεν ήταν μακριά.

Καθοδόν, ο πομπός του κουδούνισε. Τον άνοιξε και τον έφερε στ'αφτί του.

«Εξοχότατε, τελειώσαμε την έρευνα στο διαμέρισμα της Τζάκι Νίλκοφ.»

«Τίποτα ενδιαφέρον;»

«Τίποτα, Εξοχότατε. Είναι, καταφανώς, δημοσιογράφος, αλλά δεν δείχνει να έχει καμία σχέση με την Επανάσταση. Ούτε περίεργο εξοπλισμό έχει, ούτε ύποπτα μηνύματα υπάρχουν πουθενά...»

«Αυτό,» είπε ο Κριτόλαος, «δε λέει κάτι από μόνο του. Μπορεί επίτηδες να μην έχει τέτοια πράγματα εκεί όπου μπορούν να βρεθούν. Βάλτε κοριούς, και να έχετε το μέρος υπό παρακολούθηση. Και δε μου λες: Είναι μεσημέρι· αυτή δεν ήταν στο σπίτι της;»

«Όχι, Εξοχότατε. Φαίνεται να λείπει. Το κρεβάτι της είναι στρωμένο. Φαγητό δεν υπάρχει αφημένο πουθενά. Τα πάντα είναι τακτοποιημένα, εκτός από κάποια ρούχα και άλλα μικροπράγματα.»

«Ενδιαφέρον...» Τα κλειδιά του σπιτιού της ήταν μέσα στην τσάντα που της είχαν πάρει οι Λεγεωνάριοι. Επομένως, ίσως να μη μπορούσε να επιστρέψει στο διαμέρισμά της τη νύχτα... και πού θα πήγε; Σε κάποιον φίλο; Κάποιον συγγενή; «Λοιπόν. Να παρακολουθείτε, και να με κρατάτε ενήμερο.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

«Τι είναι;» ρώτησε η Χοαρκίδα, που καθόταν στη θέση του συνοδηγού. «Συνταρακτικές εξελίξεις;»

«Εμείς,» της είπε ο Κριτόλαος, «δεν κάνουμε ειδήσεις.» Και έβαλε το όχημά του στο υπόγειο γκαράζ της πολυκατοικίας του.

Όταν οι δυο τους ανέβηκαν στο διαμέρισμά του, ο Κριτόλαος πήγε στο γραφείο και ενεργοποίησε το μηχανικό σύστημα εκεί, που ήταν χρήσιμο και για αποθήκευση πληροφοριών και ως πομποδέκτης. Η οθόνη άναψε εμπρός του. Η Χοαρκίδα, θέλοντας να φανεί διακριτική, δεν κοίταζε· είχε βγάλει το πανωφόρι και τα παπούτσια της και ήταν στο σαλόνι.

Ο Κριτόλαος είδε τις εικόνες που είχε λάβει το σύστημά του. Ένα μαύρο δίκυκλο, κι ένας μαύρος αναβάτης με κουκούλα, μες στα ξημερώματα. Ερχόταν από τη Μακριά Λεωφόρο. Η πρώτη εικόνα ήταν στη διασταύρωση της Μακριάς Λεωφόρου με την Επτάπυλη. Και κοντά στο δίκυκλο ήταν κι άλλο ένα όχημα: ένα μικρό τετράκυκλο με φιμέ σκέπαστρο. *Θα μπορούσε να είναι το μεταβαλλόμενο όχημα...*

Ο Κριτόλαος εστίασε την εικόνα στο δίκυκλο, και μεγέθυνε. Ο αναβάτης πρέπει να ήταν γυναίκα... Κοίταξε κι άλλες εικόνες που είχαν πιάσει οι τηλεοπτικοί πομποί στους δρόμους. *Ναι, σίγουρα γυναίκα είναι ο αναβάτης.*

Μαζί με το τετράκυκλο, το δίκυκλο μπήκε στο Λημέρι. Και στις μετέπειτα εικόνες φάνηκε να επιστρέφει μόνο του, περνώντας πάλι από τη Μακριά Λεωφόρο και την Πρώτη Γέφυρα. Η αναβάτριά του ήταν τραυματισμένη, παρατήρησε ο Κριτόλαος, στον αριστερό ώμο και στον δεξή μηρό. Εξακολουθούσε, όμως, να φορά την κουκούλα της· η όψη της δε φαινόταν.

Εξαφανίστηκε πάλι κάπου κοντά στη διασταύρωση Μακριάς Λεωφόρου με Επτάπυλη. *Μάλλον μπήκε στο Χωνευτήρι, γνωρίζοντας ότι εκεί θα τη χάσουμε.* Ο Κριτόλαος από καιρό υποπτευόταν ότι αποστάτες κρύβονταν στο Χωνευτήρι· αλλά αυτή η περιοχή ήταν εξαιρετικά δύσκολο να ερευνηθεί όπως ήθελε να την ερευνήσει. Ήταν γεμάτη παιδιά της πέτρας και άστεγους, συμμορίες και κλίκες. Το Λημέρι, τουλάχιστον, ήταν οργανωμένο: εκεί ήξερες με ποιους να επικοινωνήσεις· ήξερες ποιοι έλεγχαν το μέρος.

Ο Κριτόλαος έκλεισε το μηχανικό του σύστημα και άρθρωσε μια Μαγγανεία Μηχανικού Κλειδώματος – η οποία έθετε έναν νοητικό κώδικα στο μηχανήμα· αν κάποιος προσπαθούσε να το ενεργοποιήσει χωρίς να έχει αυτό τον κώδικα στο μυαλό του, το σύστημα αρνιόταν να ανοίξει. Το κακό ήταν πως η μαγγανεία δεν διαρκούσε επ’άπειρον· ο Κριτόλαος έπρεπε να την ανανεώνει κάθε μέρα, καθώς και όποτε χρησιμοποιούσε το σύστημα διότι η χρήση του νοητικού κώδικα τη διέλυε.

Ασφαλώς, αυτή δεν ήταν η μοναδική μαγγανεία που προστάτευε το σύστημά του. Είχε επίσης υφάνει επάνω του μια Μαγγανεία Μηχανικής Διαισθήσεως Προσδιορισμένου Προσώπου – η οποία τον ειδοποιούσε αμέσως αν κάποιος άλλος εκτός από εκείνον προσπαθούσε να χρησιμοποιήσει το μηχανήμα.

Οι Τεχνομαθείς μάγοι σπάνια άφηναν αυτά τα πράγματα στην τύχη.

Ο Κριτόλαος σηκώθηκε απ’το γραφείο του και πήγε στο σαλόνι, όπου τον περίμενε η Χοαρκίδα.

Κεφάλαιο 6

Κατόπτευση και Παρατηρήσεις

Ο Σωσίας και ο Αλλάνδρης τούς είχαν κάνει μια ελαφριά μεταμφίεση προτού ξεκινήσουν, για λόγους ασφάλειας. Μετά, είχαν βγει από την *Οινόσφαιρα*, είχαν βαδίσει ως τη Μεγάλη Δημοσιά, διασχίζοντας το Χωνευτήρι προς τα ανατολικά, και είχαν μπει σ'ένα στενόμακρο επιβατηγό όχημα μαζί με άλλο κόσμο. Τη Σερφάντια δεν την είχαν πάρει μαζί τους επειδή ήταν τραυματισμένη και επειδή κάποιος έπρεπε να μείνει πίσω, στη *Σφαίρα*, για να φυλά τον Χρίστο – κανένας δεν τον εμπιστευόταν αρκετά ακόμα ώστε να τον αφήσουν χωρίς φύλακα. Επίσης, η Χλόη είχε μείνει στη *Σφαίρα* για τον ίδιο λόγο, καθώς και για άλλους δύο: για να είναι κάποιος υπεύθυνος στο κατάστημα αν χρειαζόταν και για να δει αν ήθελε τίποτα η Τζάκι όταν ξυπνούσε.

Επομένως, στα συντρίμια του *Αρωγού* πήγαν ο Έκτορας, ο Αλλάνδρης, ο Σωσίας, ο Αίολος'σαρ, η Νιρίφα'μορ, και ο Άλκιμος. Το επιβατηγό όχημα που είχαν πάρει ακολούθησε την προκαθορισμένη πορεία του μέσα από τον Γαιοδόμο και κοντά από τον τηλεοπτικό σταθμό *Άστρο*, κατεβάζοντας και ανεβάζοντας κόσμο στις στάσεις. Στη διασταύρωση Γαιοδόμου και Αυγερινού, όπου γινόταν χαλασμός από την κίνηση των ενεργειακών οχημάτων, των πεζών, και των έφιππων, οι επαναστάτες κατέβηκαν από το επιβατηγό και, αφού αγόρασαν την *Πόλη*, το *Μάτι*, και τα *Νέα της Θακέρκοβ*, βάδισαν προς τα εκεί όπου κάποτε βρισκόταν η επιχείρηση *Αρωγός*.

Αποφάσισαν, όμως, χωρίς καμία ιδιαίτερη κουβέντα, να μην πάνε κοντά όλοι μαζί το μόνο που, αρχικά, ήθελαν ήταν να ρίξουν μια ματιά, να δουν πώς ήταν η κατάσταση με τους φρουρούς και τα συστήματα ασφαλείας.

Ο Έκτορας, ο Σωσίας, ο Αίολος, και ο Άλκιμος περίμεναν σε μια γωνία, διαβάζοντας τις εφημερίδες που είχαν αγοράσει, ενώ ο Αλλάνδρης και η Νιρίφα πλησίασαν τα συντρίμια.

Ακόμα φρουρείται το μέρος, παρατήρησε ο Αλλάνδρης βλέποντας τους φρουρούς της Χωροφυλακής γύρω από το κατεστραμμένο χτίριο, καθώς και το συρματόπλεγμα που περιέφραζε τα συντρίμια. *Και μά-*

λιστα, καλά. Το βλέμμα του πήγε στην οροφή μιας πολυκατοικίας, όπου ήταν γαντζωμένο ένα μεγάλο φτερωτό θηρίο με κεφάλι που θύμιζε αετό και σώμα που θύμιζε αιλουροειδές – ένας γρύπας. Και πάνω του ήταν καθισμένος ένας άντρας της Χωροφυλακής, με πολυβόλο προσαρτημένο στη σέλα. Δε φέρνουν γρυποκαβαλάρηδες χωρίς λόγο. Κανονικά, αν το πράγμα ήταν όπως είχαν πει στις ειδήσεις, δεν χρειαζόταν πλέον φύλαξη εδώ. Οι εκρήξεις είχαν γίνει, οι τραυματίες και οι νεκροί είχαν μαζευτεί· τι φρουρούσε τώρα η Χωροφυλακή; Δεν είχε απομείνει παρά ένα ερείπιο! Μάλλον, σκέφτηκε ο Αλλάνδρης ειρωνικά, φοβούνται ότι μπορεί οι τρομοκράτες να επιστρέψουν...

Το βλέμμα του έψαξε – με τρόπο, όχι έκδηλα – για τηλεοπτικούς πομπούς, καθώς εκείνος κι η Νιρίφα περνούσαν κοντά από τα συντρίμια. Δε δυσκολεύτηκε να εντοπίσει τον πομπό που ήταν φανερός στη γωνία των δρόμων. Πλάι του μπορούσε ν'ακούσει τη μάγισσα να μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι, και ήταν βέβαιος πως κι εκείνη για τηλεοπτικούς πομπούς έψαχνε, λιγότερο φανερούς, καθώς και για άλλες συσκευές εντοπισμού, ίσως.

Χωρίς να ελαττώσουν καθόλου τον βηματισμό τους, απομακρύνθηκαν τελικά από τα συντρίμια του Αρωγού και βρέθηκαν κοντά σε κάτι μαγαζιά σ'έναν διπλανό δρόμο της συνοικίας.

«Βρήκες τίποτα;» ρώτησε ο Αλλάνδρης τη Νιρίφα.

«Στη γωνία υπάρχει ένας τηλεοπτικός πομπός των δρόμων· θα τον είδες κι εσύ. Επίσης, υπάρχουν αισθητήρες επάνω στο συρματοπλεγμα.»

«Τι σκοπό εξυπηρετούν;»

«Υποθέτω δίνουν σήμα όταν κάποιος πλησιάζει.»

«Ούτε τράπεζα να ήταν,» είπε ο Αλλάνδρης. «Τη Τζάκι πώς δεν την εντόπισαν αμέσως, όμως, αν υπάρχουν αισθητήρες στο συρματοπλεγμα;»

«Δεν πρέπει να υπήρχαν τότε· μετά πρέπει να τους έβαλαν.»

«Μαθαίνουν από τα λάθη τους, λοιπόν. Κακό αυτό – για εμάς. Τι μπορεί νάναι μέσα στο ερείπιο, Νιρίφα; Προσπάθησες να εντοπίσεις τίποτα εκεί;»

Η μάγισσα κούνησε το κεφάλι της. «Ο Αίολος είναι πιο κατάλληλος γι'αυτό. Αν υπάρχει κάποιου είδους ενέργεια, θα την εντοπίσει ευκολότερα από μένα, και ίσως να μπορεί να μας πει και τι ακριβώς είναι.»

Καθώς μιλούσαν έκαναν τον κύκλο του τετραγώνου, και στο τέλος έφτασαν κοντά στους συντρόφους τους που τους περίμεναν. Η Νιρίφα και ο Αλλάνδρης τούς είπαν τι είχαν βρει.

«Θα υπάρχουν κι άλλα, που δεν παρατηρήσατε,» είπε ο Έκτορας. «Πράκτορες, σίγουρα, στα τριγυρινά χτίρια και στους δρόμους. Κι εμείς αρκετά μείναμε εδώ.»

Έφυγαν από τη γωνία και περπάτησαν προς μια τυχαία κατεύθυνση.

«Το μέρος είναι φρούριο, Έκτορα,» είπε ο Αλλάνδρης. «Δε νομίζω ότι μπορούμε να μπούμε χωρίς να κάνουμε φασαρία. Και δεν ξέρω αν μας *συμφέρει* να κάνουμε φασαρία.»

«Χωρίς φασαρίες, κύριοι,» είπε έντονα η Νιρίφα. «Αρκετά ήταν τα επεισόδια στο Λημέρι, τα ξημερώματα.»

«Για τρομοκράτες γράφουν πάλι όλες οι εφημερίδες,» είπε ο Αίολος μειδώντας. «Τους αρέσει αυτή η λέξη, φαίνεται.»

«Μόνο που ετούτη τη φορά έχουν δίκιο.»

«Δεν είμαστε τρομοκράτες, μάγισσα,» τόνισε ο Έκτορας. «Η Λεγεώνα είναι τρομοκράτες. Άνοιξε το λεξικό σου.»

«Δεν έχουμε λεξικό στη *Σφαίρα*, αφεντικό.»

«Θα πρέπει να διορθωθεί αυτό, τότε.»

«Να μιλάτε για τον εαυτό σας,» τους είπε ο Αίολος. «Εγώ έχω λεξικό.»

Ο Έκτορας ακούμπησε το χέρι του στους ώμους του Ερευνητή. «Πάμε μια βόλτα οι δυο μας.»

«Θέλεις να σου δείξω το λεξικό μου;»

«Θέλω να δεις αν μπορείς να μυρίσεις τίποτα μέσα από τα συντρίμια.»

Οι υπόλοιποι κάθισαν σ'ένα παρκάκι εκεί κοντά, ενώ ο Έκτορας και ο Αίολος'σαρ πήγαν στο διαλυμένο οίκημα του *Αρωγού*, καπνίζοντας ανέμελα και δείχνοντας πως δεν έκαναν παρά μια βόλτα. Όταν ήταν κοντά, ο Πρόμαχος είδε πως ο Αλλάνδρης είχε δίκιο στην εκτίμησή του: σαν φρούριο ήταν το μέρος. Φύλακες. Συρματοπλέγματα. Γρυποκαβαλάρης. Τηλεοπτικός πομπός στη γωνία. Ακόμα κι αν δεν υπήρχαν οι αισθητήρες, θα ήταν υπερβολικά δύσκολο να μπεις για να ελέγξεις. *Πρέπει, όμως, να μπούμε. Για να το φυλάνε τα σκυλιά της Παντοκράτειρας, θάχουν λόγο – και τέτοιοι λόγοι μάς αφορούν.*

Ο Αίολος μουρμούρισε κάποιο ξόρκι σαν να σφύριζε έναν σκοπό, ώστε να μην τον πάρει είδηση κανένας κατάσκοπος.

«Τι νέα, μάγε;» τον ρώτησε ο Έκτορας όταν είχαν απομακρυνθεί από το σημείο του ενδιαφέροντος.

«Πρέπει να υπάρχει κάτι εκεί μέσα. Αλλά ήταν πολύ μακριά μου, και...» Έμοιαζε προβληματισμένος. «Τελείως ξένο, Έκτορα. Τελείως ξένο.»

«Τι θες να πεις; Δεν τόχεις ξανασυναντήσει;»

«Εννοείται.»

«Πρόκειται για κάτι με νοημοσύνη;»

«Δε μπορώ να ξέρω. Εγώ απλά μια μορφή ενέργειας αισθάνθηκα. Μια μορφή ενέργειας που δεν έχω νιώσει ξανά. Ούτε εδώ, στη Σεργήλη, ούτε σε καμια άλλη διάσταση. Δεν ξέρω, όμως, αν είναι γενικά άγνωστη. Αν πλησιάσω περισσότερο, ίσως να την αναγνωρίσω από πράγματα που έχω διαβάσει.»

«Δεν είναι εύκολο να μπούμε, όπως θα είδες.»

«Λογικά, πάντως, πρέπει να είναι κάτι με νοημοσύνη αυτό που βρίσκεται εκεί κάτω,» είπε ο Αίολος καθώς επέστρεφαν προς τους συντρόφους τους. «Αλλιώς, δε θα είχε μιλήσει στη Τζάκι.»

«Δεν της μίλησε μόνο; ήξερε το όνομά της, και ήξερε ότι θα της επιτιθόταν η Λεγεώνα.»

«Πράγμα που δείχνει κάτι περισσότερο από απλή νοημοσύνη.» Ο Αίολος κούνησε το κεφάλι, ανάβοντας τσιγάρο. «Κάποιου είδους οντότητα, μάλλον...»

«Εκτός αν ήταν παγίδα των Παντοκρατορικών.»

«Θα φυλούσαν έτσι μια παγίδα; Πραγματικά, δεν θέλουν κανέναν να πλησιάσει. Δεν υπάρχουν επιτηδευμένα ανοίγματα.»

Ο Έκτορας μούγκρισε, νεύοντας. «Ναι. Αλλά, αν είναι μια τόσο ισχυρή οντότητα εκεί κάτω, γιατί δεν φεύγει; Τι την κρατάει;»

«Μπορεί να υπάρχουν πολλοί λόγοι. Ίσως να είναι παγιδευμένη. Ή ίσως να μη μπορεί να φύγει.»

«Τι εννοείς, 'να μη μπορεί να φύγει';»

«Να μην έχει τη δυνατότητα, να είναι όπως τα δέντρα.»

«Δε με παραμυθιάζεις...»

«Δε θα μου περνούσε ποτέ απ'το μυαλό. Τέλος πάντων· όλ'αυτά είναι υποθέσεις.»

«Στάσου λίγο,» είπε ο Έκτορας. «Αν όντως εκεί κάτω είναι μια οντότητα που δεν μπορεί να φύγει, γιατί οι Παντοκρατορικοί ανατίναξαν το χτίριο;»

«Τώρα που το σκέφτομαι, ίσως να μην το ανατίναξαν οι Παντοκρατορικοί.»

«Και ποιος το ανατίναξε; Ο αέρας;»

«Η οντότητα.»

«Γιατί;»

«Πού να ξέρω;» είπε ο Αίολος. «Ακόμα μια υπόθεση κάνω.»

«Μα, αν η οντότητα βρισκόταν εκεί από χρόνια, μάλλον δε θα είχε πρόβλημα με το οικοδόμημα.»

«Ίσως... Καλό θα ήταν, νομίζω, να κάνουμε μια έρευνα της ιστορίας του Αρωγού.»

Ο Έκτορας δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει.

«Στην Πολεοδομία μόνο θα μάθουμε πότε χτίστηκε το οίκημα,» είπε ο Σωσίας, καθώς κάθονταν στο παρκάκι και έτρωγαν τοστ που είχαν αγοράσει από μια πλανόδια καντίνα, η οποία είχε τώρα σταματήσει εδώ για κάποια ώρα.

«Μια ημερομηνία θα βρούμε έτσι,» είπε ο Έκτορας. «Εμάς μάς ενδιαφέρει η ιστορία του. Από εκεί θα μάθουμε τι ίσως να είναι αυτό το φωτεινό πράγμα από κάτω.»

«Ο Σωσίας έχει δίκιο, αφεντικό,» τόνισε ο Αίολος. «Πρέπει να μάθουμε πότε χτίστηκε το οίκημα. Έχει διαφορά αν χτίστηκε πριν από μια πενταετία, ή αν ήταν εδώ από προτού έρθουν τα τσιράκια της Παντοκράτειρας, ή αν ήταν εδώ από προτού οικοδομηθεί η Θακέρκοβ.»

«Γνωρίζεις, σίγουρα, πόσο παλιά είναι η Θακέρκοβ, έτσι, μάγε;»

«Το γνωρίζω. Αλλά και η οντότητα κάτω από το οίκημα ίσως να είναι επίσης 'παλιά'. Αν λοιπόν το οίκημα χτίστηκε πριν από λίγο καιρό, θα μάθουμε τι ήταν εκεί πριν από αυτό – κι ίσως έτσι να πάρουμε κάποια χρήσιμη πληροφορία. Αν το οίκημα ήταν εδώ από προτού γεννηθεί ο προπάππους σου, τότε θα πρέπει να κάνουμε άλλου είδους έρευνα. Δε νομίζω πάντα να ήταν λογιστικά/φοροτεχνικά γραφεία.»

«Ο Αίολος είναι σωστός, μου φαίνεται, αφεντικό,» είπε ο Άλκιμος.

«Στην Πολεοδομία δεν ξέρουμε κανέναν,» τους θύμισε ο Έκτορας. «Θα πρέπει να σπάσουμε κλειδαριές.»

«Γιατί με έχετε εμένα;» μειδίασε ο Αλλάνδρης.

«Δε χρειάζεται καμία κλειδαριά να σπάσει,» τόνισε η Νιρίφα. «Αν δεν είναι ειδικά προστατευμένες, μπορώ να τις ανοίξω μ'ένα απλό Ξόρκι Ξεκλειδώματος.»

«Μου κλέβεις τη χαρά, μάγισσα,» μούγκρισε ο Αλλάνδρης κάνοντας κλικ-κλακ με το κομπολόι του.

«Εμείς,» είπε ο Σωσίας, «μπορεί να μην έχουμε κανέναν γνωστό στην Πολεοδομία αλλά η Βατράνια ίσως να έχει.»

«Η Βατράνια...» μούγκρισε ο Έκτορας καθώς τελείωνε το τοστ του και σκουπιζόταν με την πετσέτα.

«Δεν την πολυσυμπαθείς, ε, αφεντικό,» είπε ο Άλκιμος.

«Δεν έχει τίποτα να συμπαθήσεις. Η μύτη της είναι ψηλά.»

«Και τα βυζιά της επίσης,» μουρμούρισε ο Αλλάνδρης.

Ο Άλκιμος γέλασε. Η Νιρίφα αγριοκοίταξε τον Αλλάνδρη. Εκείνος τής έκλεισε το μάτι. Εκείνης η όψη αγρίεψε περισσότερο.

«Σκατά να φάτε,» είπε ο Έκτορας.

«Ευχαριστούμε, αφεντικό,» τον διέκοψε ο Σωσίας, που δεν είχε ακόμα τελειώσει το τοστ του.

«Έχετε δίκιο, όμως,» συνέχισε ο Έκτορας: «πρέπει να πάω να μιλήσω στη μαλακισμένη. Πρώτα παίρνεις τον εύκολο δρόμο, αν υπάρχει, και μετά τον δύσκολο.

»Την κάνουμε.» Σηκώθηκε από το παγκάκι, που κάποιος είχε γράψει με σπρέι στη ράχη του: **φτεΡουαΖ**.

«Στον κινηματογράφο, λοιπόν;» είπε ο Αλλάνδρης καθώς κι εκείνος σηκωνόταν. «Παίζει τίποτα καλό σήμερα;»

«Το βράδυ ανοίγουν οι κινηματογράφοι,» του θύμισε η Νιρίφα.

«Και δε θα τη βρούμε στον κινηματογράφο, όπως όλοι ξέρετε,» τους είπε ο Έκτορας. «Επίσης, θα πάρω μαζί μου μόνο τον Αίοιο. Οι άλλοι θα γυρίσετε στη Σφαίρα. Όσο περισσότεροι είμαστε, τόσο πιο εύκολα τραβάμε την προσοχή.»

Η Τζάκι ξύπνησε.

Δεν κατάλαβε τι ήταν ακριβώς εκείνο που την έκανε ν'ανοίξει τα μάτια της και, για λίγο, αισθάνθηκε χαμένη. Δεν ήξερε πού ήταν' το δωμάτιο γύρω της της έμοιαζε τελείως άγνωστο. Και δε θυμόταν πώς είχε καταλήξει εδώ.

Μετά από μια στιγμή, όμως, τα πάντα επέστρεψαν στο μυαλό της: το λευκό φως που δεν φωτογραφιζόταν· η παράξενη φωνή· οι Λεγεωνάριοι· το νυχτερινό της ταξίδι μέσα στη Θακέρκοβ, ώσπου να φτάσει εδώ, στην *Οινόσφαιρα*.

Ήταν ξαπλωμένη στο δωμάτιο του Προμάχου και της Χλόης, σκεπασμένη με μια ζεστή κουβέρτα. Κανείς δεν ήταν γύρω.

«Χλόη;» είπε η Τζάκι, όχι πολύ δυνατά.

Καμία απάντηση. *Δεν είναι εδώ.*

Η Τζάκι ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, παίρνοντας καθιστή θέση. Η κουβέρτα γλίστρησε από τους ώμους της. Το νυχτικό που φορούσε ήταν της Χλόης.

Τι ώρα είναι;

Η Τζάκι έψαξε για το ρολόι της. Αλλά δε χρειάστηκε να το βρει: είδε ένα άλλο ρολόι, στο κομοδίνο. Λίγο πριν από το μεσημέρι ήταν.

Παρότι αισθανόταν ακόμα το σώμα της να πονά από την κακοποίηση των Λεγεωνάριων, σηκώθηκε από το κρεβάτι. Τα ρούχα της ήταν επάνω σε μια καρέκλα, παρατήρησε. Τα πλησίασε. Έπιασε το πουκάμισο. Ήταν λερωμένο, και βρομούσε. Και το σακάκι το ίδιο. Δε μπορούσε να τα φορέσει.

Άνοιξε τη ντουλάπα που πρέπει να ήταν της Χλόης. Στη μέσα μεριά του θυρόφυλλου ήταν ένας καθρέφτης κι επάνω του τραπουλόχαρτα κολλημένα. Η Τζάκι έψαξε για καμια ρόμπα. Βρήκε μία και τη φόρεσε, δένοντάς τη στη μέση της με την πάνινη ζώνη. Πλησίασε τα μποτάκια της, που ήταν πλάι στην καρέκλα με τα ρούχα της, και τα έβαλε χωρίς να τα δέσει.

Δε μπορώ να μείνω εδώ, σκέφτηκε. Πρέπει να πάω σπίτι, και στη δουλειά μου. Στην εφημερίδα θα με ψάχνουν σήμερα. Και ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι φοβόταν να επιστρέψει στο σπίτι της. Η Λεγεώνα ίσως να την περίμενε εκεί... Όχι, αποκλείεται! Της είχαν πάρει τη φωτογραφική μηχανή της· τι άλλο να ήθελαν από εκείνη; Δε μπορεί να ήξεραν ότι ήταν με την Επανάσταση. Αν το ήξεραν αυτό– Καλύτερα να μην το σκεφτόταν· αλλά η σκέψη ήρθε, βίαια, ούτως ή άλλως: Αν το ήξεραν, θα κατέλγη, ίσως, σαν τη μαμά της, που ήταν ιέρεια της Αρτάλης και που την είχαν σκοτώσει αφού την είχαν κατακρεουργήσει.

Η Τζάκι αισθάνθηκε, απρόσμενα, δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της. *Τα καθάρματα...!* Σκούπισε τα μάτια της με τα δάχτυλά της.

Πρέπει να επιστρέψω. Και πρέπει να φτιάξω καινούργια κλειδιά, και να πάρω καινούργια μηχανή.

Για την ώρα, όμως, ας έβλεπε τι θα έλεγαν και οι επαναστάτες της Οινόσφαιρας.

Άνοιξε την πόρτα του δωματίου και βγήκε. Κατέβηκε στο ισόγειο και βρέθηκε στην κεντρική αίθουσα, όπου οι πελάτες ήταν λίγοι λόγω της ώρας. Σε τρία τραπέζια κάποιοι έπιναν και έτρωγαν πρόχειρο φαγητό. Σ'ένα μπιλιάρδο, δύο τύποι κοπανούσαν σφαίρες· ο θόρυβος – *κρακ! ταπ ταπ* – αντηχούσε στο δωμάτιο. Η μουσική που έπαιζε το ηχοσύστημα ήταν απαλή.

Η Χλόη και η Σερφάντια κάθονταν σ'ένα τραπέζι μαζί μ'έναν τύπο που η Τζάκι δεν ήξερε. Κατάλευκο δέρμα. Μαύρα, μακριά μαλλιά. Ρούχα τριμμένα, φανερά άπλυτα για καιρό. Έτρωγε μακαρονάδα και είχε πλάι του μια κούπα με καφέ.

Η Τζάκι βάδισε προς τα εκεί. Η Σερφάντια την είδε και την έδειξε, με το σαγόνι, στη Χλόη, η οποία στράφηκε να την κοιτάξει.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε όταν εκείνη ήταν κοντά.

«Ναι,» είπε η Τζάκι και κάθισε σε μια καρέκλα, προσπαθώντας να μη μορφάσει από τον πόνο που ένιωσε ξαφνικά να τη διαπερνά.

Ο λευκόδερμος άντρας σήκωσε το βλέμμα του από το φαγητό του και την ατένισε.

Η Τζάκι συνοφρυώθηκε.

«Ο φίλος μας,» είπε η Χλόη, «ονομάζεται Χρίστος. Πήγε να μας κλέψει.»

«Μια παρεξήγηση,» χαμογέλασε ο Χρίστος σκουπίζοντας το στόμα του. Ήπια μια γουλιά καφέ.

«Κατά λάθος γλίστρησαν τα πορτοφόλια των πελατών στις τσέπες του· καταλαβαίνεις,» είπε η Σερφάντια στη Τζάκι.

Η Τζάκι μειδίασε.

Η Χλόη είπε: «Ο μεγάλος αφέντης μας αποφάσισε ότι ο Χρίστος είναι καλός και σκέφτηκε να τον κρατήσει... για την ώρα.»

«Ακόμα δεν έχω καταλάβει, όμως,» είπε ο Χρίστος· «κλέβετε κι εσείς; Θέλετε να βουτάω πράμα και να σας δίνω κομμάτι απ'αυτό;»

«Όχι ακριβώς,» αποκρίθηκε η Χλόη.

(Η Σερφάντια ψιθύρισε στ'αφτί της Τζάκι: «Δεν ξέρει για την Επανάσταση – και μην πεις τίποτα.»)

Εκείνη ένευσε.)

«Γιατί με θέτε, το λοιπόν;» ρώτησε ο Χρίστος. «Γιατί, για να με ταΐζετε, κάτι με θέτε εσείς. Το αφεντικό το είπε. Αλήθεια, πού είναι τώρα;»

«Σε μια δουλειά,» απάντησε η Χλόη. «Θα επιστρέψει σύντομα, και εκείνος θα σου πει τι θέλει να κάνεις.»

«Εντάξει,» είπε ο Χρίστος και ήπие καφέ. «Δε με πειράζει να περιμένω. Υπάρχει κανένα τσιγαράκι, μήπως;»

Η Χλόη άνοιξε την ταμπακιέρα της και του έδωσε τσιγάρο.

«Νάσαι καλά.» Ο Χρίστος το έβαλε στο στόμα του κι εκείνη τού το άναψε.

Η εξώπορτα άνοιξε μετά από λίγο και ο Σωσίας, η Νιρίφα, ο Άλκιμος, κι ο Αλλάνδρης μπήκαν. Πλησίασαν το τραπέζι όπου κάθονταν η Τζάκι κι οι άλλοι.

«Πού είναι ο Έκτορας;» ρώτησε η Χλόη.

Ο Αλλάνδρης έριξε ένα βλέμμα στον Χρίστο προτού στρέψει πάλι τα μάτια του επάνω της. «Πήγε σε μια δουλειά μαζί με τον Αίοιο.»

Η Χλόη συνοφρυώθηκε.

Ο Σωσίας ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Χρίστου. «Φίλε μου, θα πας λίγο επάνω, στον ημιώροφο, γιατί θέλουμε να μιλήσουμε αναμεταξύ μας;»

«Ναι, δεν έχω πρόβλημα,» αποκρίθηκε εκείνος, αν και τους κοίταζε με περιέργεια. Πήρε τον καφέ του και έφυγε.

«Λίγο πιο δυνατή μουσική, παρακαλώ,» είπε ο Αλλάνδρης στη Νιρίφα – για λόγους ασφάλειας προφανώς, μπορούσε να καταλάβει η Τζάκι

«Ό,τι πεις εσύ,» αποκρίθηκε η μάγισσα πηγαίνοντας προς το ηχοσύστημα. Πάτησε μερικά πλήκτρα και η μουσική άλλαξε.

Η Τζάκι αναγνώριζε το τραγούδι: *Οιμωγές του Δράκοντα* συγκρότημα, Άνεμοι του Κενού.

Η αίθουσα γέμισε με έντονους, διαπεραστικούς ήχους. Ο τραγουδιστής των Ανέμων τσύριζε σαν δαιμονισμένος.

«Είσαι με τα καλά σου;» φώναξε ο Αλλάνδρης στη Νιρίφα, που τους πλησίαζε πάλι.

«Τι;» φώναξε εκείνη.

«Θες να μας σκοτώσεις;»

Η μάγισσα ήταν τώρα κοντά. Χαμογέλασε. «Μην είσαι ξενέρωτος. Είναι και γαμώ τα συγκροτήματα.»

«Μερικές φορές απορώ με τα πράγματα που σου αρέσουν!»

Η Χλόη έκανε νόημα σε όλους να καθίσουν, κι εκείνοι κάθισαν και της είπαν πού είχαν πάει ο Έκτορας κι ο Αίολος.

«Θ'αργήσουν να έρθουν,» είπε η Σερφάντια. «Το σπίτι της Βατράνιας είναι στην ανατολική πλευρά της πόλης.»

«Καλύτερα να έρχονταν πρώτα εδώ, για να πάρουν κάποιο όχημα. Αλλά ο Έκτορας σπάνια τα σκέφτεται αυτά,» είπε η Χλόη, δυσανεσκημένα.

«Δες το απ'την καλή πλευρά: αυτή τη φορά δεν πάει στο Λημέρι να πυροβολήσει Λεγεωνάριους,» είπε ο Άλκιμος.

Η Χλόη μόρφασε και άναψε τσιγάρο.

Ο Αλλάνδρης μειδίασε. «Μη φοβάσαι για τον Έκτορα. Τον ξέρω από αιώνες, κι ο πούστης πάντα τα ίδια κάνει. Μυαλό δε θα βάλει ούτε όταν τον έχουν καθαρίσει.»

«Θάνατι λίγο αργά τότε...» σχολίασε η Νιρίφα.

«Το λες αυτό επειδή δεν είσαι παιδί της πέτρας,» της είπε ο Αλλάνδρης. «Τα παιδιά της πέτρας ζούνε τη στιγμή· δεν τους νοιάζει ο θάνατος. Έτσι έχουν μάθει να είναι. Γιατί, όταν είσαι παιδί της πέτρας, ή έτσι σκέφτεσαι ή δε σκέφτεται καθόλου – είσαι νεκρός.» Χτυπούσε το κομπολόι του, αλλά το κλικ-κλακ δεν ακουγόταν παρά ελάχιστα μέσα από τη μουσική των Ανέμων του Κενού.

Όταν η Τζάκι είδε ότι κανένας δεν έλεγε τίποτα, είπε: «Θα πρέπει να φύγω όπου νάναι. Θα μου δώσετε μερικά ρούχα;»

«Φυσικά· και θα σε πάμε εμείς όπου θες να πας,» της είπε η Νιρίφα.

«Βασικά, θέλω να φτιάξω καινούργια κλειδιά για το διαμέρισμά μου.»

«Δε νοικιάζεις;» τη ρώτησε η Χλόη.

«Ναι.»

«Ο σπιτονοικοκύρης σου θα έχει κλειδιά.»

«Δε θέλω να του πω ότι τα έχασα, και να με ρωτά πού και γιατί και τέτοια. Καλύτερα έτσι.»

«Θα σου φτιάξω εγώ κλειδιά άμα θες,» της είπε ο Αλλάνδρης.

«Κλειδαράς είσαι;»

«Άμα χρειάζεται, και πιλότος είμαι.»

Η Νιρίφα, ο Σωσίας, κι ο Άλκιμος γέλασαν.

«Δεν είναι, όμως, καλό τώρα να επιστρέψεις στο διαμέρισμά σου, Τζάκι,» προειδοποίησε η Σερφάντια.

Η δημοσιογράφος την κοίταξε συνοφρυωμένη.

«Μπορεί να το παρακολουθούν,» εξήγησε η Μαύρη Δράκαινα. «Μπορεί ακόμα και νάχουν βάλει κοριούς μέσα.»

«Μα... γιατί;»

«Σοβαρολογείς; Σου πήραν τη φωτογραφική μηχανή. Ός τώρα θάχουν δει ότι τράβηξες φωτογραφίες στο υπόγειο του Αρωγού. Κι αφού είχαν απαγορέψει στους δημοσιογράφους να μπαίνουν στα συντρίμια, η κίνησή σου θα τους έχει βάλει σε υποψίες.»

«Καλύτερα, δηλαδή, ν'αλλάξω διαμέρισμα;»

Η Σερφάντια κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αυτό θα ήταν ύποπτο, ασφαλώς. Και μη νομίζεις ότι δε θα μπορούσαν να σε βρουν πανεύκολα. Θα πας στο διαμέρισμά σου κανονικά, και θα το ελέγξεις για κοριούς.»

«Δεν έχω κάποια συσκευή.»

«Θα σου δώσουμε εμείς, ανόητη.»

«Κι άμα βρω κοριούς, τι θα κάνω;»

«Τίποτα. Θα περιμένεις μέχρι να τελειώσει η μπαταρία τους, και μετά θα δούμε αν θα ξαναδιαρρήξουν το διαμέρισμά σου για να τους ανανεώσουν. Να προσέχεις μόνο τι λες, αν όντως υπάρχουν κοριοί. Κι αν οι κοριοί είναι τηλεοπτικοί, να προσέχεις και τι κάνεις.»

«Δε χρειάζεται, όμως, να πας από τώρα στο διαμέρισμά σου,» της είπε η Χλόη. «Κάτσε εδώ λίγο ακόμα, και πας αύριο.»

«Έχω αφήσει τη δουλειά μου. Στην εφημερίδα θ'αναρωτιούνται για μένα και δε θα με βρίσκουν.»

«Πες τους ότι σε λήστεψαν στο δρόμο και ότι πήγες σε κάτι φίλους για να συνέλθεις,» πρότεινε ο Σωσίας.

Η Τζάκι το σκέφτηκε και κατέληξε ότι ίσως να ήταν καλή ιδέα.

Κεφάλαιο 7

Συζήτηση με μια Πράκτορα της Επανάστασης

Ο Έκτορας και ο Αίολος πήγαν σε μια στάση στη διασταύρωση Γαιοδόμου και Αυγερινού, μπήκαν σ'ένα επιβατηγό όχημα όταν αυτό ήρθε, και ακολούθησαν τη γεμάτη κίνηση Γαιοδόμου προς τα νότια, φτάνοντας στην Τρίτη Γέφυρα, περνώντας πάνω από τον ποταμό Κάλμωθ, και κατεβαίνοντας στη στάση στη γωνία Καιροσκόπου και Ύδατος. Τα γραφεία της εφημερίδας *Η Πόλη* δεν βρίσκονταν μακριά από εδώ, όπως κι οι δυο τους ήξεραν· ο προσορισμός τους, όμως, δεν ήταν εκεί.

«Η κίνηση είναι φριχτή,» είπε ο Αίολος καθώς βάδισαν στον πεζόδρομο της Λεωφόρου Ύδατος. «Μπορούσαμε να είχαμε πάρει και τον Υπόγειο.»

«Δεν τον πήραμε, όμως.»

«Ακόμα μπορούμε να τον πάρουμε.»

«Για μια στάση; Δεν αξίζει τον κόπο. Μπορούμε να πάμε και με τα πόδια· αλλά αν επιμένεις θα πάρουμε επιβατηγό.»

«Ό,τι πεις εσύ, αφεντικό.»

Είδαν ένα μακρύ σαν φίδι επιβατηγό να σταματά σε μια στάση αντίκρου τους. Επάνω του είχε διαφημίσεις για τα τσιγάρα Αεροπόρος και το αναψυκτικό Φλεγόμενος Γρύπας. Ο Έκτορας και ο Αίολος έτρεξαν να το προλάβουν. Ανέβηκαν, μαζί μ'αρκετό άλλο κόσμο.

Το επιβατηγό πέρασε μπροστά από το Νοτιοανατολικό Φρουραρχείο, έστριψε νότια, και ακολούθησε την Ανατολική Λεωφόρο.

«Η κοιλιά μου έχει αρχίσει να γουργουρίζει,» είπε ο Αίολος στον Έκτορα, καθώς ήταν πιασμένοι από τις χειρολαβές, μ'ένα σωρό κόσμο γύρω τους να σπρώχνει ο ένας τον κώλο του άλλου.

«Οι περιστάσεις που σου ανοίγουν την όρεξη με εκπλήσσουν, μάγε.»

«Οι περιστάσεις είναι ότι είναι μεσημέρι, αφεντικό.»

«Η Ψηλή Μύτη κάτι θα έχει για φαΐ στη σπηλιά της,» είπε ο Έκτορας, «και δε μπορεί να μας αφήσει να ψοφήσουμε.»

Ένα άπλυτο αγοράκι με καστανά μαλλιά και πράσινο δέρμα (σπάνιος δερματικός χρωματισμός) τους πλησίασε. «Δεν έχω λεφτά, κύριος,» είπε απλώνοντας το χέρι του και δίνοντας ένα πακέτο με χαρτομάντιλα. «Τρία ακτίνια, κύριος.»

«Ποιος σ'τα δίνει αυτά;» ρώτησε ο Έκτορας αγγίζοντας το πακέτο με τα χαρτομάντιλα χωρίς να το πάρει απ'το χέρι του μικρού.

«Στη Χωροφυλακή μάς τα δίνουν.»

«Εδώ, λίγο πιο πάνω;»

«Ναι, κύριος. Τρία ακτίνια, παρακαλώ.»

«Κι απ'αυτά πόσα θα κρατήσεις εσύ;»

«Όταν δώσω δυο πακέτα, ένα ακτίνιο.»

Τι καλοί άνθρωποι... μούγκρισε εσωτερικά ο Έκτορας. Έβγαλε απ'το πορτοφόλι του πέντε ακτίνια και είπε στον μικρό: «Κρύψτα και μην τους τα δείξεις· δε θέλω μαντίλια.»

Το αγόρι τα έχωσε μέσα στο βρακί του.

«Πώς σε λένε;» το ρώτησε ο Έκτορας.

«Φοίβος, κύριος.»

«Και πού μένεις; Εδώ, στον Παλαιοπώλη;»

Το αγόρι ένευσε. «Ναι.»

Μπορεί να τα ξαναπούμε, μικρέ, σκέφτηκε ο Έκτορας, βλέποντας το πρασινόδερμο, καστανομάλλικο αγόρι να χάνεται μέσα στο πλήθος που γέμιζε το επιβατηγό.

«Φτάνουμε στη στάση μας, νομίζω,» είπε ο Αίολος κοιτάζοντας, ανάμεσα και πάνω από κεφάλια, τον δρόμο.

Ο Έκτορας προσπάθησε να δει επίσης. «Ναι.»

Στην επόμενη στάση κατέβηκαν, αναγκαζόμενοι να σπρώξουν για να περάσουν.

«Σου είπα να πάρουμε τον Υπόγειο, δε σου είπα;» μούγκρισε ο Αίολος.

Ο Έκτορας δεν αποκρίθηκε.

Βρίσκονταν στον πεζόδρομο της Ανατολικής Λεωφόρου. Έφυγαν από εκεί και βάδισαν μέσα στα δρομάκια της ανατολικής μεριάς της Θακέρκοβ, στην περιοχή που άκουγε στο όνομα «η Γραμμή», επειδή εκεί, παλιά, ήταν η νοητή γραμμή όπου τελείωνε η πόλη: πράγμα το οποίο δεν ίσχυε πλέον· η Θακέρκοβ είχε ξεπεράσει εκείνη τη γραμμή, τα οικοδομήματά της είχαν καταπιεί ένα μεγάλο μέρος της πεδιάδας που εκτεινόταν πριν από τους πρόποδες των βουνών.

Μετά από κάποια ώρα βαδίσματος, ο Έκτορας και ο Αίολος έφτασαν στη μονοκατοικία της Βατράνιας. Ήταν δώροφη, και στον πρώτο όροφο υπήρχε ένας μεγάλος, φαρδύς εξώστης που περιστοίχιζε το σπίτι. Ο κήπος δεν ήταν μεγάλος από τη μπροστινή μεριά, αλλά από πίσω, όπως ήξερε ο Έκτορας, ήταν λίγο μεγαλύτερος και είχε πισίνα.

Ο Πρόμαχος χτύπησε το κουδούνι.

«Ποιος είναι, παρακαλώ;» ακούστηκε, από το μεγάφωνο, μια γυναικεία φωνή που δεν πρόσφερε και τόσο καλά τη Συμπαντική Γλώσσα.

«Εγώ είμαι, Κρόβ'κνι, ο Έκτορας.»

Μετά από λίγο, ο αυτόματος μηχανισμός που άνοιγε την καγκελόπορτα ενεργοποιήθηκε. Ο Έκτορας και ο Αίολος μπήκαν και βάδισαν ως την κύρια είσοδο της οικίας, όπου τους περίμενε η Κρόβ'κνι, η υπηρέτρια της Βατράνιας, που καταγόταν από τη διάσταση της Σάρντλι. Ήταν πορφυρόδερμη, γύρω στα σαράντα-πέντε, και είχε μαύρα μαλλιά, τώρα δεμένα κότσο. Η Βατράνια την είχε αγοράσει από τους Παντοκρατορικούς, οι οποίοι δεν της φέρονταν σαν τίποτα περισσότερο από δούλα επειδή ανήκε σε μια φυλή νομάδων της Σάρντλι που, για κάποιο λόγο, είχαν διαλύσει. Η Κρόβ'κνι γνώριζε για την Επανάσταση· η Βατράνια τη θεωρούσε έμπιστη.

«Κύριος Έκτορας. Κύριος Αίολος. Περάστε, παρακαλώ.»

«Δεν είναι η κυρά σου εδώ, Κρόβ'κνι;» ρώτησε ο Πρόμαχος καθώς περνούσαν το κατώφλι.

«Εδώ είναι. Μόλις τελείωσε φαγητό,» αποκρίθηκε η υπηρέτρια κλείνοντας την πόρτα. «Ελάτε πάνω σαλόνι, μου είπε.»

Οι δύο επαναστάτες ανέβηκαν στον πρώτο όροφο του σπιτιού. Η Κρόβ'κνι τούς ακολούθησε.

Το σαλόνι ήταν στρωμένο με μαλακό γούνινο χαλί. Το πέτρινο τζάκι του ήταν αναμμένο. Γύρω υπήρχαν παράθυρα (άλλα με τα παντζούρια κλειστά, άλλα με τα παντζούρια μισάνοιχτα), καθώς και μια τζαμωτή μπαλκονόπορτα που έβγαζε στον εξώστη ο οποίος περιστοίχιζε το σπίτι. Η Βατράνια καθόταν σε μια φουσκωτή πολυθρόνα, κοντά στο τζάκι, μ'ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο στο αριστερό χέρι κι ένα μισοτελειωμένο τσιγάρο στο δεξί. Φορούσε μια ασημόχρωμη ρόμπα απ'όπου ξεπρόβαλλαν τα μακριά πόδια της καθώς ήταν τεντωμένα εμπρός της και σταυρωμένα στον αστράγαλο. Δεν φορούσε κάλτσες, αλλά φορούσε ένα ζευγάρι καφετιές γούνινες παντόφλες. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ· τα μαλλιά της ξανθά και κομμένα στο ύψος του

σαγονιού. Τα μάτια της ήταν πράσινα και γυαλιστερά. Δεν ήταν βαμμένα, καθώς, προφανώς, δεν περίμενε επισκέψεις. Κανείς, όμως, δε θα μπορούσε να πει ότι ήταν άσχημη χωρίς καλλυντικά.

Βλέποντάς τους να μπαίνουν, άφησε το τσιγάρο της στο τασάκι παραδίπλα και το χέρι της πήγε στο πλάι της πολυθρόνας (για να πιάσει κάποιο όπλο, ήταν βέβαιος ο Έκτορας), ενώ συγχρόνως έλεγε: «Στους δρόμους της τελευταίας πόλης...»

«...θα στέκουμε χωρίς αφέντες...» συνέχισε το συνθηματικό ο Πρόμαχος, όπως όφειλε.

«...και ο χρυσός άνεμος θα χτυπά τα πρόσωπά μας,» τελείωσε η Βατράνια, και είπε: «Τι ευχάριστη έκπληξη!» χαμογελώντας και παίρνοντας το χέρι της από το πλάι της πολυθρόνας.

«Φοβόσουν ότι μπορεί να ήμασταν Δημιουργήματα;» απόρησε ο Έκτορας.

«Τυπικά μέτρα ασφαλείας, Πρόμαχε.»

Δημιουργήματα της Παντοκράτειρας. Άνθρωποι που δεν ήταν άνθρωποι. Τέρατα που έπαιρναν τη μορφή ανθρώπων. Οι επαναστάτες πάντα έπρεπε να φυλάγονται.

«Καθίστε,» συνέχισε η Βατράνια. «Έχετε φάει;»

«Η αλήθεια είναι πως πεθαίνουμε της πείνας,» αποκρίθηκε ο Αίολος καθώς κάθονταν σ'έναν καναπέ, αρκετά μακριά από τη Βατράνια αφού δεν υπήρχε κανένα κάθισμα πιο κοντά της.

«Κρόβ'κνι,» είπε η Βατράνια στην υπηρέτριά της. «Οι άνθρωποι είναι πεινασμένοι.»

«Θα τους φέρω φάνε αμέσως, κυρία,» αποκρίθηκε εκείνη. «Εσείς φάγατε όσο μισό άνθρωπο σήμερα; έχει μείνει φαγητό.»

Η Βατράνια την αγριοκοίταξε. Η Κρόβ'κνι έφυγε.

Η Βατράνια πήρε το τσιγάρο της από το τασάκι. Τίναξε στάχτη. Ρούφηξε καπνό. Τον φύσηξε απ'το στόμα, αργά. «Τι σας φέρνει, λοιπόν, εδώ;» ρώτησε τον Έκτορα και ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί της.

«Νομίζουμε ότι ίσως έχεις κάτι που χρειαζόμαστε,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος.

Η Βατράνια ύψωσε ένα λεπτό φρύδι της ερωτηματικά.

Ακόμα κι η φάτσα της είναι σαν να θέλει να σε ειρωνευτεί, παρατήρησε ο Έκτορας. Ακόμα και τα πόδια της, έτσι όπως κάθεται. Δεν είχε κάνει την παραμικρή κίνηση να σκεπάσει τα μπούτια της με τη ρόμπα της, όταν μπήκαν, σαν να τους θεωρούσε αμελητέους.

«Θέλουμε μια πληροφορία από την Πολεοδομία,» εξήγησε ο Πρόμαχος.

«Τι είδους πληροφορία;» Η Βατράνια έσβησε το τσιγάρο της μέσα στο τασάκι.

«Έχεις πρόσβαση στην Πολεοδομία ή δεν έχεις;» τη ρώτησε ο Έκτορας.

«Τι είδους πληροφορία;» επέμεινε η Βατράνια, ατενίζοντάς τον διαπεραστικά με το πράσινο βλέμμα της.

Ψηλομύτικη σκρόφα... «Θέλουμε να δούμε πότε χτίστηκε ένα χτίριο.»

«Τι χτίριο;»

«Έχεις πρόσβαση στην Πολεοδομία ή δεν έχεις; Γιατί, αν δεν έχεις, τι σημασία έχει τι θέλουμε;»

«Η δουλειά σας έχει σχέση μ'αυτά που μας απασχολούν όλους από κοινού, έτσι δεν είναι;» Δεν έλεγε *έχει σχέση με την Επανάσταση*· φοβόταν ότι υπήρχαν κοριοί μες στο σπίτι της, μα τα κωλομέρια της Λόρκης;

Ο Έκτορας δεν απάντησε, αλλά κάτι στην έκφρασή του πρέπει να έλεγε *Ναι*. Έτσι, η Βατράνια συνέχισε: «Επομένως, θέλω να ξέρω.»

Η Κρόβ'κνι ήρθε τότε κρατώντας έναν μεγάλο δίσκο με το φαγητό τους. Πλησίασε το στρογγυλό τραπέζι και άρχισε να σερβίρει, προσκαλώντας τους να καθίσουν εκεί. Ο Έκτορας και ο Αίολος σηκώθηκαν από τον καναπέ και πήγαν.

«Θέλετε κάτι άλλο;» ρώτησε η Κρόβ'κνι.

Οι επαναστάτες κούνησε τα κεφάλια. «Ευχαριστούμε,» είπε ο Αίολος, «αλλά όχι.»

Καθώς έτρωγαν, ο Έκτορας είπε στη Βατράνια: «Το χτίριο που μας ενδιαφέρει είναι του *Αρωγού*. Αυτό που πρόσφατα ανατίναξαν.»

Η Βατράνια ήπια μια γουλιά κρασί. «Οι Παντοκρατορικοί το έκαναν, έτσι;»

«Λες εμείς να το κάναμε;»

«Είστε *σίγουροι* ότι το έκαναν οι Παντοκρατορικοί;»

Ο Αίολος είπε: «Φρουρούν τώρα τα συντρίμια σαν να υπάρχει κάποιος θησαυρός εκεί μέσα.»

«Υπάρχει;» ρώτησε η Βατράνια. Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα της και πήγε στο τραπέζι, για να καθίσει ανάμεσά τους.

Ο Έκτορας κι ο Αίολος αλληλοκοιτάχτηκαν. Ο μάγος ανασήκωσε τους ώμους, σαν να ήθελε να πει: *Δική μας είναι. Γιατί να της το κρύ-*

ψουμε; Ο Πρόμαχος τού έκανε νόημα να μιλήσει εκείνος, και ο Αίολος, καθώς έτρωγε, μίλησε στη Βατράνια για την ανακάλυψη της Τζάκι στο υπόγειο του Αρωγού.

«Χμμ...» έκανε η Βατράνια. «Παράξενο, κύριοι... Πολύ παράξενο.» Ήπιε μια γουλιά από το κρασί της, το οποίο τελείωνε.

«Μπορείς να μας βρεις την πληροφορία που θέλουμε;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Νομίζω πως μπορώ.»

«Δηλαδή, έχεις σύνδεσμο στην Πολεοδομία;»

«Γνωρίζω πολύ κόσμο, Έκτορα.»

Ο Έκτορας την έδειξε με το πιρούνι του. «Δε θέλω κανέναν να μας υποψιαστεί.»

«Το χρειάζομαι το μάτι μου,» είπε η Βατράνια.

Ο Έκτορας κατέβασε το πιρούνι του.

Η Βατράνια αποκρίθηκε: «Κανέναν δε θα μας υποψιαστεί. Θα μάθω αυτό που χρειάζεσαι και θα σε ειδοποιήσω. Καλώς;»

Ο Έκτορας ένευσε. «Εντάξει.»

Η Βατράνια κοίταξε τον Αίολο. «Τι υποθέτετε ότι είναι κάτω από τα συντρίμια;»

Ο μάγος ανασήκωσε τους ώμους σκουπίζοντας τα χείλη του με μια πετσέτα. «Κάποια οντότητα, ίσως. Δεν ξέρω, όμως, πότε βρέθηκε εκεί. Ούτε καταλαβαίνω γιατί κανείς δεν γνώριζε γι'αυτήν ως τώρα, στην περίπτωση που ήταν εκεί από αιώνες.»

«Διάβασε το μυαλό της δημοσιογράφου σας,» τόνισε η Βατράνια. «Και προέβλεψε την επίθεση εναντίον της.»

«Ναι,» είπε ο Αίολος. «Είναι εντυπωσιακό.»

«Οι Παντοκρατορικοί, σίγουρα, θα θέλουν ένα τέτοιο όπλο. Θα ριψοκινδύνευαν, όμως, να το καταστρέψουν ανατινάζοντας το χτίριο;»

«Αυτό το έχω αναρωτηθεί κι εγώ.»

Η Βατράνια φάνηκε σκεπτική. Μετά από λίγο είπε: «Η μοναδική περίπτωση είναι ο ιδιοκτήτης του οικήματος να μην ήθελε να τους δώσει αυτό που κρύβεται στο υπόγειο...»

«Υπάρχει κι άλλη περίπτωση,» είπε ο Έκτορας.

Η Βατράνια ύψωσε ένα φρύδι της.

«Αυτό το πράμα που είναι στο υπόγειο δεν μετακινείται. Άρα οι Παντοκρατορικοί πρέπει να έχουν το οίκημα στην κατοχή τους. Ζητάνε

από τον ιδιοκτήτη να τους το πουλήσει· εκείνος δεν δέχεται· έτσι, ανατινάζουν το χτίριο.»

«Το οικόπεδο, όμως, εξακολουθεί να του ανήκει,» του θύμισε η Βατράνια.

«Θα αναγκαστεί να τους το πουλήσει· τι θα κάνει; Και μάλιστα, σε πιο χαμηλή τιμή.»

«Δεν αποκλείεται να ισχύει αυτό που λες,» παραδέχτηκε η Βατράνια. «Βασικά, είναι αρκετά λογικό. Αλλά αναρωτιέμαι γιατί ο ιδιοκτήτης να μην τους πουλήσει το οίκημα εξαρχής. Υποθέτω, θα του έδιναν αρκετά χρήματα για να μεταφέρει την επιχείρηση σε άλλο σημείο της πόλης.»

Ο Αίολος είπε: «Η οντότητα στο υπόγειο θα είχε, προφανώς, κάποια αξία για εκείνον. Μπορεί να προέβλεπε το μέλλον γι' αυτόν. Το ερώτημα είναι γιατί.»

«Ποιος είχε τα γραφεία *Αρωγός*; Ξέρετε;» ρώτησε η Βατράνια.

«Δεν το έχουμε ψάξει,» είπε ο Έκτορας.

«Μπορώ να το μάθω εύκολα.»

«Μάθε το, τότε.»

Η Βατράνια είπε: «Ίσως να είναι μάγος. Αυτό θα εξηγούσε πώς μπορεί να ελέγχει την οντότητα κάτω από το οίκημά του.»

«Ναι, ίσως,» μουρμούρισε ο Αίολος, χωρίς να μοιάζει και τόσο πεπεισμένος.

«Το αμφιβάλλεις, ε;» είπε η Βατράνια.

«Ναι, επειδή η οντότητα πρέπει να είναι πολύ ισχυρή, λογικά. Εκτός...» Μόρφασε, σκεπτικός. «Εκτός αν έχει κάποιο τραγικό μειονέκτημα που ο μάγος μπόρεσε να εκμεταλλευτεί κάπως.»

«Τι είδους μάγος θα ήταν καταλληλότερος για να το κάνει αυτό;» ρώτησε η Βατράνια.

«Ερευνητής, σαν εμένα, υποθέτω. Ή, ίσως, Δεσμοφύλακας. Αλλά οι Δεσμοφύλακες δρουν κυρίως στη Φεηνάρκια, και απ' ό,τι ξέρω φυλακίζουν δαίμονες μέσα σε ειδικά προετοιμασμένα αντικείμενα. Είναι μια τελείως διαφορετική διαδικασία· δε νομίζω ότι θα κρατούσαν έναν δαίμονα κλειδωμένο στο υπόγειο.»

«Σαν σενάριο από κακή κινηματογραφική ταινία ακούγεται αυτό,» είπε η Βατράνια μειδίωντας. «Δαίμονας κλειδωμένος στο υπόγειο...»

Η τύπισσα έχει παράξενη αίσθηση του χιούμορ, παρατήρησε ο Έκτορας πίνοντας την τελευταία γουλιά από τη μπίρα του. «Εσύ θα ξέρεις,

μάλλον,» της είπε, αφού η Βατράνια χρηματοδοτούσε κινηματογραφικές ταινίες.

Εκείνη αναποδογύρισε τα μάτια. «Δεν μπορείς να φανταστείς τι ελεεινά σενάρια μού έχουν δώσει να διαβάσω...»

«Θα είναι ενδιαφέρον να μάθουμε τι είναι ο ιδιοκτήτης του *Αρωγού*,» είπε ο Αίολος, που είχε τελειώσει το φαγητό του. Πήρε μια οδοντογλυφίδα και σκάλισε τα δόντια του. «Φυσικά, έχω κάνει και μια άλλη υπόθεση, ξέρεις, Βατράνια.»

«Συνέχισε. Η δουλειά μου είναι ν'ακούω σενάρια.»

«Μπορεί ο δαίμονας στο υπόγειο να ανατινάξε το οικοδόμημα.»

«Θα είχε τη δύναμη να κάνει κάτι τέτοιο;»

«Δεν ξέρω. Ίσως.»

«Αν είχε όμως τη δύναμη να ανατινάξει το οικοδόμημα, δε θα είχε και τη δύναμη να φύγει από εκεί; Τι περιμένει;»

«Μπορεί ανέκαθεν να ήταν εκεί. Όπως τα δέντρα.»

«Σοβαρολογείς τώρα;» είπε η Βατράνια.

«Ναι.»

«Μου φαίνεται πιθανότερο ο ιδιοκτήτης να είναι μάγος και να κρατούσε την οντότητα φυλακισμένη επειδή είχε κάτι να κερδίσει.»

«Πιθανώς. Θα δείξει όταν έχουμε περισσότερες πληροφορίες γ'αυτόν.»

Η Βατράνια τούς πρότεινε να καθίσουν στο σπίτι της το απόγευμα, αλλά εκείνοι αρνήθηκαν λέγοντας πως έπρεπε να επιστρέψουν στη *Σφαίρα*.

«Θα μπορούσες, τουλάχιστον, να της ζητήσεις να μας δανείσει το όχημά της,» είπε ο Αίολος, καθώς απομακρύνονταν από τη μονοκατοικία της και τα χρώματα στον ουρανό σκούραιναν. Ο ήλιος έδυε νωρίς το χειμώνα, και οι σκιές πύκνωναν στους δρόμους της Θακέρκοβ ανάμεσα από τα ψηλά οικοδομήματα. Αυτόματες λάμπες άναβαν, η μία κατόπιν της άλλης.

«Δε χρειαζόμαστε το όχημά της.»

«Δεν είναι ανάγκη, ξέρεις, να είσαι τόσο προκατειλημμένος μαζί της...»

«Τη γλυκοκοιτάζεις περισσότερο απ'όσο πρέπει, μάγε,» μούγκρισε ο Έκτορας.

«Δεν τη γλυκοκοιτάζω.»

«Μαλακίες. Τη γουστάρεις. Το βλέπω.»

«Και λοιπόν; Δεν είναι άσχημη. Τέτοιο πόδι έχεις ξαναδεί εσύ;»

«Βλέπεις που σου λέω; Τη γουστάρεις,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Αλλά εκείνη, μάλλον, νομίζει ότι είσαι κάποιο ζώο του Κάρτωλακ που έχει κατεβεί από τα Φέρνιλγκαν.»

«Πού το ξέρεις;»

Ο Έκτορας ρουθούνισε. «Είναι προφανές!»

Καθώς πλησίαζαν την Ανατολική Λεωφόρο, είπε: «Μας έχουν πάρει στο κατόπι, μάγε.»

Ο Αίολος καταράστηκε μέσα απ'τα δόντια του.

Ο Έκτορας είπε: «Πρέπει να παρακολουθούν το σπίτι της. Την υποψιάζονται.»

«Μπορεί να την παρακολουθούν γενικά, επειδή είναι πλούσια και συναναστρέφεται πολύ κόσμο.»

«Ναι, μπορεί· αλλά πρέπει τώρα να κάνουμε αυτούς τους δυο πούστηδες να μας χάσουν.»

Ευτυχώς, οι επαναστάτες ήταν μεταμφιεσμένοι και οι κατάσκοποι δεν θα είχαν δει τις πραγματικές τους όψεις. Η μεταμφίεση δεν ήταν βαριά, αλλά ήταν αρκετή για να τους κρύψει από κάποιους που δεν τους ήξεραν.

«Κι εγώ που ήλπιζα να πάρουμε τον Υπόγειο στην επιστροφή...» είπε ο Αίολος. Ο σταθμός ήταν στην αντικρινή μεριά της Ανατολικής Λεωφόρου, αλλά, αν έπρεπε να κάνουν μανούβρες για να τους χάσουν οι κατάσκοποι, μάλλον δε θα μπορούσαν να πάνε εκεί.

«Θα τον πάρουμε τον Υπόγειο,» του είπε ο Έκτορας. «Μαλάκες φαίνονται, και το σκοτάδι πληθαίνει.»

Πέρασαν στην άλλη μεριά της Ανατολικής Λεωφόρου από μια διάβαση και βρέθηκαν στους δρόμους του Παλαιοπώλη. Οι δύο κατάσκοποι πέρασαν από την ίδια διάβαση (είδε ο Έκτορας, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του) και συνέχισαν να τους ακολουθούν.

Τα μαγαζιά δεν είχαν κλείσει ακόμα. Υπήρχαν φωτισμένες βιτρίνες σε κάμποσα σημεία. Δεν έλειπαν, όμως, και τα κατασκότεινα μέρη, ειδικά στους μικρότερους δρόμους.

«Μάγε,» είπε ο Έκτορας.

«Τι;»

«Είσαι έτοιμος για ξύλο;»

«Το θεωρείς απαραίτητο; Αν παρακολουθούσαν το σπίτι της Βατράνιαν, ίσως έτσι να τη μπλέξουμε.»

«Δε θα καταλάβουν ότι τους δείραμε εμείς.» Ο Έκτορας έβγαλε δυο μαύρες κουκούλες απ'το εσωτερικό της καπαρντίνας του.

«Και πάλι, δε μ'αρέσει.»

«Θες να πάμε με τον Υπόγειο ή όχι;»

Κρύφτηκαν μέσα σ'ένα σκοτεινό στενορύμι, ένα μέρος όπου οποιοσδήποτε θα μπορούσε να καιροφυλακτεί: ληστές, παράνομοι, άστεγοι, παιδιά της πέτρας... Και πράγματι, τρεις άνθρωποι ήταν κουλουριασμένοι εκεί, τυλιγμένοι σε τριμμένες, τρύπιες κάπες και φύλλα από εφημερίδες. Δεν σηκώθηκαν για να κοιτάξουν τον Έκτορα και τον Αίο-λο.

Οι δύο επαναστάτες, κρυμμένοι στο σκοτάδι, φόρεσαν τις κουκούλες τους.

Οι κατάσκοποι μπήκαν στο στενό δρομάκι. Δύο άντρες, ο ένας με δέρμα λευκό-ροζ, ο άλλος με δέρμα κατάλευκο. Ο πρώτος φορούσε δερμάτινο πανωφόρι, ο δεύτερος καπαρντίνα. Δε φαινόταν να κρατούν όπλα, αλλά σίγουρα τα είχαν κάπου κρυμμένα επάνω τους.

Ο Έκτορας κοπάνησε στο κεφάλι τον τύπο με την καπαρντίνα, χρησιμοποιώντας ένα ξύλο που είχε πάρει από κάτω. Ο κατάσκοπος σωριάστηκε, με αίματα στα μαλλιά του.

Ο Αίολος γρονθοκόπησε τον άλλο κατάσκοπο στο πλάι του κεφαλιού, αλλά εκείνος δεν έπεσε. Στράφηκε, παραπατώντας. Ο Έκτορας τινάχτηκε αμέσως, χτυπώντας τον με το ξύλο στα παπάρια. Ο άντρας διπλώθηκε, και ο Πρόμαχος τον βάρωσε στο κεφάλι κάνοντάς τον να χάσει τις αισθήσεις του.

Οι άστεγοι είχαν ανασηκωθεί και τους κοίταζαν.

Ο Έκτορας έβγαλε δύο δεκακτίνα και τους τα πέταξε – εκείνοι τα μάζεψαν προτού προλάβει να βλεφαρίσει. «Δρόμο!» τους είπε, έντονα· κι οι άστεγοι σηκώθηκαν κι έφυγαν τρέχοντας. (Για το καλό τους ήταν· θα έμπλεκαν με τα τσιράκια της Παντοκράτειρας αν έμεναν εδώ.)

Οι επαναστάτες έφυγαν επίσης, αλλά από άλλη μεριά. Έκαναν παράκαμψη και κατέληξαν στον σταθμό του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Κατέβηκαν τα σκαλιά, έκοψαν εισιτήρια, και περίμεναν στην αποβάθρα. Το τρένο ήρθε γρήγορα, με το μεταλλικό σκαρί του να βροντά μέσα

στα υπόγεια και να σηκώνει αέρα γύρω του. Ενεργειακές λάμπες πετάγονταν από τις ράγες.

Ο Έκτορας και ο Αίολος επιβιβάστηκαν, μαζί με άλλο κόσμο.

Ο επόμενος σταθμός του Υπόγειου ήταν στο Λημέρι. Στους τοίχους υπήρχε το σύμβολο της Λεγεώνας: η κατατομή ενός δίκυκλου κάτω από ένα κρανίο, και τα δύο μέσα σ'έναν κύκλο ζωγραφισμένο σαν αλυσίδα. Προτού ανοίξουν οι πόρτες του τρένου, ένας φρουρός βγήκε απ'το πρώτο βαγόνι και πλήρωσε τους Λεγεωνάριους που βρίσκονταν στον σταθμό. Ήταν ο μόνος σταθμός όπου υπήρχαν τέτοια «διόδια» η Λεγεώνα το απαιτούσε. Μετά την πληρωμή του φόρου, οι πόρτες άνοιξαν· επιβάτες μπήκαν, επιβάτες βγήκαν. Ο Έκτορας κι ο Αίολος έμειναν μέσα.

Πέρασαν από δύο ακόμα σταθμούς, τον Ναό και τις Λιμανοκατοικίες, και στον Παλιάτσο, τον επόμενο σταθμό, κατέβηκαν από το τρένο και ανέβηκαν στους δρόμους της πόλης. Βρίσκονταν τώρα βόρεια του ποταμού και νότια από το Χωνευτήρι.

Πήγαν με τα πόδια ως την *Οινόσφαιρα*, βαδίζοντας κάτω από λάμπες που το φως τους τρεμόπαιζε, ή λάμπες που ήταν από καιρό σπασμένες και κανείς δεν είχε μπει στον κόπο να τις αντικαταστήσει.

Κεφάλαιο 8

Επιστροφή και Συναίνεση

Όταν η κόρη του επέστρεψε το μεσημέρι από τη σχολή χορού, του είπε, με τρομαγμένη όψη στο πρόσωπό της: «Κάποιοι με παρακολούθουσαν, μπαμπά. Τρεις άντρες επάνω σε δίκυκλα. Νομίζω πως ήταν της Λεγεώνας.»

Εκείνος προσπάθησε να χαμογελάσει. «Ανοησίες. Η Λεγεώνα σπάνια έρχεται ως εδώ πάνω. Δεν έχουν δουλειά εδώ.»

«Ποιοι ήταν, τότε;»

«Κάποιοι νεαροί της γειτονιάς, ίσως.»

«Δεν τους έχω ξαναδεί, μπαμπά.»

«Μην ανησυχείς. Αν ξαναφανούν, θα το αναφέρω στη Χωροφυλακή. Πήγαινε να πλυθείς και να ξεκουραστείς· το φαγητό είναι σχεδόν έτοιμο.»

Η Χρυσόχαρη, ντυμένη με το πανωφόρι της πάνω από την ενδυμασία για τον χορό, πήγε προς το δωμάτιό της, ανεβαίνοντας τη σκάλα του σπιτιού.

Το τρισκατάρατο κάθαρμα! σκέφτηκε ο Ευγένιος, που ένιωθε την καρδιά του να χτυπά πιο γρήγορα από τότε που η Χρυσόχαρη ανέφερε τους τρεις καβαλάρηδες.

Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του και πήγε σ'ένα μπαλκόνι του σπιτιού, κοιτάζοντας τον δρόμο από κάτω. Τρεις άντρες επάνω σε δίκυκλα ήταν σταματημένοι στη γωνία, τρώγοντας έτοιμο φαγητό και πίνοντας μπίρες.

Λεγεωνάριοι. Δεν μπορεί να ήταν τίποτε άλλο. Ήταν προφανές από την εμφάνισή τους και από τις ενδυμασίες τους. *Αλλά δεν θα έρχονταν εδώ αν κάποιος δεν τους είχε στείλει...*

Θεοί! τι θα κάνω;

Πρέπει να συμφωνήσω. Δεν μπορώ να τους αφήσω να πειράξουν την οικογένειά μου!...

Κι όμως, όσο σκεφτόταν αυτό που θα έδινε... Αυτό που θα έδινε τον είχε φτιάξει σαν άνθρωπο. Τον είχε πλουτίσει.

Ο Ευγένιος κοπάνησε, θυμωμένα, τη γροθιά του στην κουπαστή του μπαλκονιού.

Έπρεπε να με είχε προειδοποιήσει γι' αυτό! Γιατί δεν με είχε προειδοποιήσει;

Πώς το έμαθαν οι Παντοκρατορικοί, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ;... Δεν ήμουν όσο προσεχτικός όφειλα!

Τώρα, όμως, υπήρχε μονάχα μία λύση, αν ήθελε να τον αφήσουν σε ησυχία.

Η Νιρίφα ήταν χωμένη κάτω απ' το τριπλό μεταβαλλόμενο όχημα δουλεύοντας πυρετωδώς· άκουσε, όμως, τα βήματα που κατέβαιναν στο κάτω υπόγειο. Βγήκε από την κρυψώνα της για να δει τον Έκτορα να πλησιάζει.

«Η μούρη σου είναι μαύρη σαν του Αλλάνδρη, μάγισσα,» της είπε.

Η Νιρίφα σκούπισε, με το μανίκι, τον ιδρώτα από το πρόσωπό της καθώς σηκωνόταν όρθια. «Προσπαθώ να φτιάξω ό,τι φρόντισες να χαλάσει, αφεντικό.»

«Μην τα ρίχνεις σε μένα· η Λεγεώνα μάς πυροβολούσε.»

Η Νιρίφα μόρφασε. Τεντώθηκε, πιέζοντας τη μέση της για να ξεπιαστεί. «Καλά. Τι θέλεις τώρα;»

«Πώς πάει η δουλειά; Θα είναι ξανά κανονικό;» τη ρώτησε ο Έκτορας κοιτάζοντας το μεταβαλλόμενο όχημα.

«Ναι. Αλλά θα πρέπει να του αλλάξω και μερικά πράγματα στην εμφάνιση της πρώτης μορφής: το χρώμα κατά πρώτον.»

«Για λόγους ασφάλειας;»

Η Νιρίφα κατένευσε.

«Καλά θα κάνεις,» είπε ο Έκτορας αγγίζοντας το μέταλλο του οχήματος. «Αν δεν το σκόπευες, θα σ' το πρότεινα εγώ.»

«Τι θέλεις, λοιπόν; Δεν ήρθες μόνο για να δεις πώς πάνε οι επισκευές...»

«Χρειάζομαι ένα όχημα για να πάω τη Τζάκι ως τον Υπόγειο.»

«Γιατί δεν την πας μέχρι το σπίτι της;»

«Για τον ίδιο λόγο που θα αλλάξεις εμφάνιση στο όχημά μας. Δε χρειάζεται κανένας να με πάρει μάτι να την αφήνω εκεί· και σίγουρα το σπίτι της θα το παρακολουθούν αφού είδαν τις φωτογραφίες της.»

«Αυτό το όχημα, πάντως, δε μπορείς να το πάρεις ακόμα. Πάρε το δίκυκλο.»

Ο Έκτορας το κοίταξε. «Καλό θα ήταν ν'αλλάξεις κι αυτού την εμφάνιση.»

«Ένα συνηθισμένο δίκυκλο είναι – ασχέτως αν η μηχανή του είναι πολύ καλύτερη από αυτή ενός συνηθισμένου δίκυκλου. Κανένας δε θα το προσέξει.»

Ο Έκτορας το πλησίασε. «Ναι, ίσως. Τα χτυπήματα από τις σφαίρες των Λεγεωνάριων τα έχεις φτιάξει, βλέπω...»

«Ναι. Χτες το απόγευμα.»

«Έγινε· μ'αυτό θα πάμε. Δε μου λες: χρειάζεσαι κανέναν να σε βοηθήσει εδώ κάτω;»

«Στείλε κάποιον, αν μπορεί.» Η Νιρίφα άναψε τσιγάρο, καθίζοντας σε μια καρέκλα.

Ο Έκτορας σήκωσε τον επικοινωνιακό δίαυλο του υπογείου και πάτησε ένα κουμπί.

«Δος μου τη Χλόη, Αλέξανδρε.»

Περίμενε.

«Έλα, Χλόη. Πες στη Τζάκι να κατεβεί, εντάξει; Και πες να κατεβεί και κάποιος για να βοηθήσει τη Νιρίφα στις επισκευές – όποιος ευκαιρεί. Κι αν κανένας δεν ευκαιρεί, πες τους ότι θα φάνε κλοτσιές.»

Έκλεισε τον δίαυλο. Πήρε μια ενεργειακή φιάλη και την προσάρμοσε στην ειδική θέση του δίκυκλου.

Η Τζάκι κατέβηκε στο υπόγειο, ντυμένη με το ταγέρ που φορούσε τη νύχτα που της επιτέθηκαν οι Λεγεωνάριοι· τώρα, όμως, τα ρούχα της ήταν πλυμένα.

«Φύγαμε;» τη ρώτησε ο Έκτορας.

Εκείνη ένευσε. «Πάμε.» Δεν ακουγόταν και πολύ πρόθυμη, τώρα που είχε τελικά έρθει η ώρα να αναχωρήσει. *Φοβάται*, παρατήρησε η Νιρίφα. *Φοβάται να γυρίσει στο σπίτι της. Αλλά πρέπει.*

«Θυμάσαι πώς να χρησιμοποιείς τη συσκευή που σου έδωσα, έτσι;» ρώτησε τη Τζάκι.

«Ναι,» είπε εκείνη.

«Μην ανησυχείς για τίποτα, τότε. Η Σερφάντια, εξάλλου, θα είναι ήδη εκεί κοντά· κάλεσέ την με τον πομπό σου αν παρουσιαστεί κάτι που δεν μπορείς ν'αντιμετωπίσεις.»

«Ναι.» Η Τζάκι ένευσε.

Ο Έκτορας ανέβηκε στο δίκυκλο και το ενεργοποίησε. Η δημοσιογράφος κάθισε πίσω του, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω από τη μέση του, και έφυγαν μπαίνοντας στο στόμιο της σήραγγας στο βάθος.

Η Νιρίφα πήρε μια γρήγορη τζούρα και φύσηξε καπνό. Έσβησε το τσιγάρο της σ'ένα τασάκι και χώθηκε πάλι κάτω από το μεταβαλλόμενο όχημα μαζί με τα σύνεργά της.

Ο Αλλάνδρης, όταν έφτασε στο κάτω υπόγειο, τη βρήκε εκεί, και την άκουσε να μουρμουρίζει τα λόγια για κάποιο ξόρκι. Εκείνη δεν πρέπει να τον είχε ακούσει: πράγμα όχι τυχαίο, αφού πάντοτε, λόγω συνήθειας, βάδιζε σαν διαρρήκτης.

Μόνο τα πόδια της μάγισσας έβγαιναν κάτω από το μεταβαλλόμενο όχημα, και φορούσε υφασμάτινο παντελόνι, αλλά και πάλι ο Αλλάνδρης δεν μπόρεσε παρά να θαυμάσει για λίγο τη θέα.

Η Νιρίφα έπαψε να μουρμουρίζει το ξόρκι. Ένας μεταλλικός θόρυβος ήρθε από το κάτω μέρος του οχήματος και, μετά, τα φώτα του άναψαν προς στιγμή και ξανάσβησαν.

Ο Αλλάνδρης χτύπησε δυο φορές το κομπολόι του.

Η Νιρίφα πετάχτηκε έξω απ'τη σκιά του οχήματος, ξαφνιασμένη. «Τι στα κέρατα του Κάρτωλακ κάνεις εδώ;» Το πρόσωπό της ήταν μες στη μουτζούρα.

«Μου είπαν ότι ήθελες κάποιον να σε βοηθήσει. Προσφέρθηκα αμέσως.» Μειδίασε.

«Δε θα με βοηθήσεις παίζοντας κομπολόι.»

Ο Αλλάνδρης έκρυψε το κομπολόι με μια κίνηση που έμοιαζε σχεδόν ταχυδακτυλουργική, σαν του Σωσία. «Ποιο κομπολόι;»

Η Νιρίφα σηκώθηκε απ'το πάτωμα. «Ξέρεις να βάφεις.» Δεν ήταν ερώτηση. «Είναι απλό. Πιάσε μπογιά και βαφέα από εκεί και άρχισε.»

«Εννοείς να βάψω αυτό το όχημα;» Ο Αλλάνδρης έδειξε το μεταβαλλόμενο.

«Το έπιασες το υπονοούμενο.» Η Νιρίφα γλίστρησε πάλι κάτω από το όχημα.

Ο Αλλάνδρης πλησίασε τις μπογιές. «Τι χρωματάκι σ'αρέσει;»

«Φούξια.»

Γέλασαν.

«Σοβαρολογώ,» είπε μετά η Νιρίφα. «Ποιος θα υποψιαστεί ένα όχημα βαμμένο φούξια;»

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε ο Αλλάνδρης.

Ο Έκτορας πήγε τη Τζάκι ως τον σταθμό στον Παλιάτσο, κι εκεί την άφησε, λέγοντάς της να προσέχει. Η Τζάκι κατέβηκε στον Υπόγειο Σιδηρόδρομο, έκοψε εισιτήριο, και επιβιβάστηκε. Δεν ήταν κι ο καλύτερος σταθμός για να φτάσει στο σπίτι της, αλλά ήταν ο σταθμός που βρισκόταν πιο κοντά στην *Οινόσφαιρα*.

Το τρένο πέρασε από Λιμανοκατοικίες, Ναό, Λημέρι (όπου η Τζάκι στάθηκε σε μια απόμακρη γωνία, κρύβοντας το πρόσωπό της με το καπέλο της όσο καλύτερα μπορούσε, καθώς οι Λεγεωνάριοι σταματούσαν τον συρμό για να εισπράξουν τον φόρο τους), Παλαιοπώλη, και έφτασε τελικά στον σταθμό Καιροσκόπου: όπου η Τζάκι κατέβηκε.

Χωρίς καθυστέρηση πήγε, βαδίζοντας, στον κλειδαρά της περιοχής της. Ο Αλλάνδρης είχε προσφερθεί να της φτιάξει εκείνος καινούργιο κλειδί αλλά, ύστερα από σκέψη, είχαν αποφασίσει ότι αυτή, μάλλον, δεν ήταν καλή ιδέα. Αν υπήρχαν κοριοί στο σπίτι της, δε χρειαζόταν να δώσουν στόχο. Καλύτερα να παραπλανούσαν τους Παντοκρατορικούς μ'έναν κανονικό κλειδαρά που δεν είχε τίποτα να κρύψει.

Η Τζάκι μίλησε στον κλειδαρά εξηγώντας του ότι την είχαν κλέψει. Εκείνος προθυμοποιήθηκε αμέσως να τη βοηθήσει, παρότι ήταν μεσημέρι και σε λίγο θα έκλεινε. Η δημοσιογράφος τον οδήγησε στο σπίτι της. Η εξώπορτα της πολυκατοικίας ήταν κλειστή, αλλά δεν δυσκολεύτηκαν να μπουν· χτύπησαν μερικά κουδούνια μέχρι που κάποιος τούς άνοιξε. Ανέβηκαν στο διαμέρισμα της Τζάκι και ο κλειδαράς έκανε τη δουλειά του: διέρρηξε την πόρτα και πήρε το αποτύπωμα της κλειδαριάς ώστε να φτιάξει ένα καινούργιο κλειδί.

Η Τζάκι έριξε μια γρήγορη ματιά στο σπίτι της για να δει μήπως κανένας είχε μπει και το είχε ψάξει· εκ πρώτης όψης, όμως, δεν παρατήρησε κανένα σημάδι. *Αυτό δε σημαίνει τίποτα*, θύμισε στον εαυτό της.

Πήρε χρήματα και πλήρωσε τον κλειδαρά. «Θα μου το φέρετε γρήγορα το κλειδί; Μπορείτε; Το χρειάζομαι πολύ.»

«Φυσικά, μαντάμ· καταλαβαίνω.»

«Και κάτι παραπάνω.» Η Τζάκι τού έδωσε είκοσι ακτίνια. «Για να μην πείτε τίποτα στον σπιτονοικοκύρη μου. Δε θέλω να ξέρει ότι με λήστεψαν. Θεωρήστε ότι είμαι περιέργη.»

Ο κλειδαράς χαμογέλασε κάτω απ'τα μουστάκια του. «Μην ανησυχείτε, μαντάμ. Δεν τον ξέρω τον σπιτονοικοκύρη σας, αλλά και να τον ήξερα.....»

«Ευχαριστώ.»

«Επιστρέφω σε λίγο· μη φύγετε.»

«Πού να πάω;»

«Ναι, σωστά. Γεια σας.»

Η Τζάκι έκλεισε την πόρτα πίσω του, ξεφυσώντας, *Ωραία.*

Και τώρα, η μεγάλη στιγμή.

Έβαλε το χέρι της στην τσέπη του σακακιού της και πάτησε το κουμπί που ενεργοποιούσε τη μικρή συσκευή εντοπισμού.

«Αν δονηθεί κοφτά και γρήγορα, σημαίνει ότι έχεις κάποιον ακουστικό κοριό στο σπίτι σου,» της είχε πει η Νιρίφα. «Όσο πιο πολύ τον πλησιάζεις τόσο πιο γρήγορα θα γίνεται η δόνηση.» Και της είχε δείξει με έναν δικό της κοριό. «Αν δονηθεί μακρόσυρτα και δυνατά, σημαίνει ότι έχεις κάποιον τηλεοπτικό κοριό. Όσο πιο πολύ τον πλησιάζεις τόσο πιο δυνατή θα γίνεται η δόνηση.» Και της είχε δείξει ξανά με έναν δικό της κοριό.

Η Τζάκι αισθανόταν τώρα τη συσκευή μέσα στη χούφτα της να δονείται. Κοφτά και γρήγορα. *Σκατά! Μπήκαν στο σπίτι μου, οι λεχρίτες.*

Προχώρησε νιώθοντας τη δόνηση να γίνεται πιο γρήγορη. Ο κοριός ήταν μέσα στον επικοινωνιακό της δίαυλο. Η Νιρίφα την είχε προειδοποιήσει γι'αυτό: «Συνήθως στους διαύλους πάνε και τους βάζουν.» Αλλά και η Τζάκι το ήξερε· το είχε ξανακούσει. Υπήρχαν, μάλιστα, ορισμένοι δημοσιογράφοι που χρησιμοποιούσαν κοριούς.

Συνέχισε να βαδίζει μέσα στο σπίτι της. Και η συσκευή βρήκε ακόμα έναν ακουστικό κοριό, στο υπνοδωμάτιό της, κάτω απ'το κομοδίνο. *Μ'έχουν γεμίσει, γαμώ τα χέρια της Λόρκης!*

Ευτυχώς, όμως, η συσκευή της δεν είχε τουλάχιστον βρει κανέναν τηλεοπτικό κοριό. Αυτό σήμαινε ότι την άκουγαν αλλά δεν την έβλεπαν κιόλας.

Για να είναι σίγουρη, έκανε άλλη μια βόλτα του σπιτιού της έχοντας τη συσκευή ανοιχτή μέσα στη χούφτα της και στην τσέπη του σακακιού της.

Ναι, δεν υπήρχαν τηλεοπτικοί κοριοί. Ήταν βέβαιη πλέον.

Χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό που της είχαν δώσει οι επαναστάτες, πάτησε δύο φορές απανωτά ένα πλήκτρο, για να πλη-

ροφορήσει τη Σερφάντια (που βρισκόταν κάπου κοντά στην πολυκατοικία της) ότι ήταν καλά και δε χρειαζόταν καμια βοήθεια. Στη συνέχεια, πάτησε δυο φορές ένα άλλο πλήκτρο: που σήμαινε ότι υπήρχαν δύο ακουστικοί κοριοί στο σπίτι της.

Το μόνο που έπρεπε τώρα να κάνει ήταν να είναι προσεχτική στο τι έλεγε εδώ μέσα.

Και πρέπει να αγοράσω και μια φωτογραφική μηχανή.

Και να πω στον Διευθυντή γιατί έλειψα...

Το κουδούνι της χτύπησε.

«Μαντάμ; Ο κλειδαράς είμαι,» ήρθε μια φωνή από έξω.

Τουλάχιστον, κάναμε καινούργιες γνωριμίες, σκέφτηκε ειρωνικά η Τζάκι, πηγαίνοντας να του ανοίξει.

Ο Κριτόλαος σήκωσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«Στίβεν;»

«Κύριε Αρωγέ.»

«Σκέφτηκα την... πρότασή σου.»

«Πολύ χαίρομαι.»

«Μπορούμε να το συζητήσουμε από κοντά;»

«Ασφαλώς. Πότε θέλετε;»

«Σε καμια ώρα είναι καλά;»

Ήταν απόγευμα, γύρω στις πέντε και μισή.

«Ναι, γιατί όχι; Στο σπίτι σας;»

«Θα προτιμούσα αλλού. Γνωρίζετε το εστιατόριο Γίγας, στην Αυγερινού;»

«Ασφαλώς. Θα σας συναντήσω εκεί στις εφτά παρά τέταρτο.»

«Εντάξει.»

Ο Κριτόλαος έκλεισε τον πομπό και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι του.

Δεν ήταν παρά θέμα χρόνου, σκέφτηκε. Μακάρι να ήταν το ίδιο εύκολο να ξετρυπώνεις και τους καταραμένους επαναστάτες...

Ο Διευθυντής της Πόλης, Ανάργυρος Νυκτόκαλος, δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος.

Η Τζάκι τού είχε πει ότι τη λήστεψαν μες στη νύχτα, αρπάζοντας τη μηχανή της και την τσάντα της· παραλίγο, μάλιστα, να τη σκοτώσουν. Μετά, είπε, είχε πάει σε κάτι φίλους για να αναρρώσει, γιατί την είχαν χτυπήσει, αν και ελαφρά.

«Και δεν ήξερες να με ενημερώσεις μέσω διαύλου, βρε κορίτσι μου;» ρώτησε ο κύριος Νυκτόκαλος, με τον πελώριο όγκο του σώματός του καθισμένο πίσω απ'το γραφείο του. Στο αριστερό του χέρι ήταν, ως συνήθως, ένα αναμμένο τσιγάρο. Το τασάκι παραδίπλα ήταν πλημμυρισμένο από γόπες. Στην οθόνη του μηχανικού του συστήματος χόρευε ένα εικονικό μπαλάκι. «Νόμιζα ότι είχες χαθεί ή σκοτωθεί. Μερικοί πρότειναν να το κάνουμε είδηση. Άλλοι πρότειναν να πάμε στη Χωροφυλακή. Άλλοι έλεγαν να προσλάβουμε ιδιωτικό ερευνητική – αλλά, βέβαια, δεν έχω χρήματα για τέτοια, το ξέρεις. Μεροκαματιάρης άνθρωπος είμαι. Τέλος πάντων, λίγο έλειψε να σε αντικαταστήσω – και θα το έκανα αν έλειπες κι άλλες μέρες χωρίς να με ειδοποιήσεις.»

«Με συγχωρείτε,» είπε η Τζάκι. «Δε θα ξανασυμβεί. Ήμουν πολύ ταραγμένη. Νόμιζα ότι θα με σκότωναν.»

«Ταραγμένη εσύ; Χα! Παράξενο... Μου έχεις δώσει τις πιο παλαβές ιστορίες στην ιστορία της εφημερίδας.» Ο κύριος Νυκτόκαλος μειδίασε, και πήρε μια επιπόλαια τζούρα από το τσιγάρο του. Το δέρμα του ήταν γαλανό, τα μούσια του και τα μαλλιά του κατάμαυρα. Φορούσε πελώρια τετράγωνα γυαλιά με κοκάλινο σκελετό. «Τέλος πάντων. Δε θα σου κόψω μισθό γι'αυτή την υπόθεση. Το θεωρώ λήξαν. Οι στήλες για το αυριανό φύλλο, όμως, πρέπει να ετοιμαστούν όπως πάντα· πήγαινε και πιάσε δουλειά.»

«Μάλιστα, κύριε Νυκτόκαλε,» είπε η Τζάκι καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα προστά από το γραφείο του. «Σας ευχαριστώ.»

«Τους θεούς,» αποκρίθηκε ο Διευθυντής της *Πόλης*.

Η Τζάκι πήγε στο γραφείο της και άρχισε να δακτυλογραφεί.

Το βράδυ, προτού επιστρέψει στο σπίτι της, πέρασε από έναν στενό δρόμο της Μικρόπολης, όπου οι επαναστάτες τής είχαν πει ότι θα έφερναν το άλογό της, την Ανέμη. Και, όπως διαπίστωσε, δεν το είχαν αμελήσει. Η Τζάκι βρήκε την Ανέμη δεμένη σε μια ξύλινη στήλη που στην κορυφή της ήταν ένα φως το οποίο δεν δούλευε πλέον. Την έλυσε και χάιδεψε το λαιμό της. Η φοράδα την έγλειψε στο μάγουλο κι εκείνη χαμογέλασε. «Πάμε σπίτι,» είπε, και πήγε τη φοράδα στο στάβλο που την πήγαινε πάντα, όχι πολύ μακριά από την πολυκατοικία της.

Μετά, καθώς η Τζάκι επέστρεφε στο διαμέρισμά της, αισθανόταν ανήσυχη. Κοίταζε νευρικά τις σκιές, κι αναρωτιόταν αν υπήρχαν κατ'άσκοποι που την παρακολουθούσαν. Φοβόταν ότι ίσως να έβλεπε δίκυκλα να την πλησιάζουν... Κανένας, όμως, δεν την πείραξε. Άνοιξε την εξώπορτα της πολυκατοικίας και, χρησιμοποιώντας τον παλιό α-νεγκυστήρα που έτριζε, ανέβηκε στο διαμέρισμά της.

Τα πάντα ήταν απείραχτα. Όπως τα είχε αφήσει.

Ενεργοποίησε τη συσκευή εντοπισμού μέσα στην τσέπη της. Οι κοριοί ήταν επίσης στις θέσεις τους.

Δυσκολεύτηκε να κοιμηθεί, γιατί είχε την αίσθηση ότι κάποιος την κοίταζε περιμένοντάς τη να κάνει μια λάθος κίνηση.

Ο Κριτόλαος επέστρεψε ευχαριστημένος από τη συνάντησή του με τον Ευγένιο Αρωγό. Το μέρος όπου μέχρι πρότινος στεγάζονταν τα γραφεία Αρωγός θα ήταν σύντομα, και με τον νόμο, περιουσία της Παντοκράτειρας.

Κάθισε πίσω απ'το γραφείο του, άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, και πάτησε μερικά πλήκτρα.

Άκουσε κάποιον άλλο πομπό να χτυπά σαν από μεγάλη απόσταση: το σήμα του μεταφερόταν έξω από την πόλη, με δυνατές κεραίες. Άκουσε τον πομπό ν'ανοίγει.

«Μάλιστα;» είπε μια γυναικεία φωνή.

«Ελεονόρα. Ακόμα δουλεύεις;»

Εκείνη γέλασε, κοφτά. «Με ξέρεις τόσο καλά...»

«Σου έχω μια έκπληξη.»

«Τι έκπληξη;» Υπήρχε κάποια αδημονία στη φωνή της.

«Το οικοπέδο του Αρωγού – και ό,τι βρίσκεται από κάτω του – είναι δικό μας.»

«Αυτό πρέπει να το γιορτάσουμε!» Ακουγόταν ενθουσιασμένη.

«Δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Μια διαδικαστική υπόθεση.»

«Δε θα γιορτάσουμε για την επιτυχία της υπόθεσης – αλλά γι'αυτό που έχουμε τώρα στην κατοχή μας.»

«Δεν είναι ακόμα δικό μας. Όχι ακριβώς. Πρέπει να γίνουν κάποια συμβόλαια πρώτα.»

«Θα γίνουν όμως, έτσι; Δεν υπάρχει κίνδυνος να...»

«Όχι, δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος.»

«Εντάξει, λοιπόν. Θέλεις να έρθω εγώ εκεί;»

«Δε χρειάζεται να κατεβαίνεις από τώρα στην πόλη. Θ' αρχίσουμε την έρευνα αφού έχουμε το μέρος νομικά στην κατοχή μας.»

«Ναι, απλώς εγώ έλεγα...» Ακουγόταν απογοητευμένη. «Τέλος πάντων. Καληνύχτα. Θα τα ξαναπούμε.»

«Καληνύχτα, Ελεονόρα.»

Ο Κριτόλαος έκλεισε τον πομπό του.

Η γυναίκα ήταν απαράδεκτη! Συνέχεια προσπαθούσε να τον ρίξει στο κρεβάτι της – ή σε οποιοδήποτε άλλο κρεβάτι. Και ήταν παντρεμένη. Ο άντρας της ήταν συνταγματάρχης στον Παντοκρατορικό Στρατό. Ο Κριτόλαος δεν ήθελε τέτοια μπλεξίματα. Δεν του χρειάζονταν. Απλά θα δυσκόλευαν τη δουλειά του.

Σηκώθηκε απ' το γραφείο και πήγε να κάνει ένα μπάνιο.

Κεφάλαιο 9

Παρακολούθηση, Πληροφορίες, Αναμνήσεις

Η Χλόη μουρμούριζε ηδονικά κάτω από τα χάδια του Έκτορα. Η μουσική που ερχόταν από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας* πλημμύριζε το δωμάτιό τους στον πρώτο όροφο, και ήταν τόσο δυνατή που οι τοίχοι έμοιαζαν να δονούνται. Κανονικά, θα έπρεπε κι οι δυο τους να είναι στο ισόγειο, για κάθε ενδεχόμενο· σε μια περιοχή σαν το Χωνευτήρι πάντοτε όφειλες να είσαι σε ετοιμότητα. Αλλά είχαν αποφασίσει να κάνουν ένα διάλειμμα. Δε θ'αργούσαν. Και τελευταία, με το ένα και με το άλλο, είχαν πέντε μέρες να κάνουν έρωτα.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός κουδούνισε καθώς το λεπτό, ημιδιαφανές μεσοφύρι της Χλόης γλιστρούσε από τους ώμους της.

Η Χλόη καταράστηκε.

Ο Έκτορας καταράστηκε.

Μετά, πήρε τον πομπό από το κομοδίνο και κοίταξε τη μικρή οθόνη του. Η κλήση ερχόταν από μια συχνότητα των επαναστατών. Και όποιος κι αν τον καλούσε δεν μπορεί να βρισκόταν μακριά· κάπου μέσα στο Χωνευτήρι ήταν. Για να μεταβιβάζονται πιο μακριά οι τηλεπικοινωνιακές συχνότητες, έπρεπε να χρησιμοποιούν ειδικές κεραίες· κι όλες τις κεραίες στη Θακέρκοβ τις έλεγχαν τα τσιράκια της Παντοκράτειρας, επομένως δεν ήταν ασφαλείς για τους επαναστάτες.

Ο Έκτορας άνοιξε τον πομπό. «Ναι.»

«Έκτορα;» Η φωνή της Βατράνιας.

«Τι είναι; Πού είσαι;»

«Κοντά. Έχω μαζί μου τις πληροφορίες που θέλεις. Αλλά έχω επίσης κι ένα πρόβλημα.»

«Τι πρόβλημα;»

«Νομίζω ότι με παρακολουθούν.»

Το τετράκυκλο όχημα πρέπει να την ακολουθούσε από τότε που έφυγε απ'το σπίτι της, αν και εκείνη το είχε προσέξει, μέσα απ'τον καθρέφτη του δικού της οχήματος, όταν βγήκε από την Κεντρική Δημοσιά μπαίνοντας στην Κυρτή Οδό. Και μετά, το έβλεπε συνεχώς πίσω της. Δεν ήταν ποτέ πολύ μακριά. Η Βατράνια, όμως, δεν είχε προσπαθήσει να κάνει καμία περίεργη μανούβρα για να του ξεφύγει· δεν ήθελε να δημιουργήσει υποψίες γύρω από το άτομό της.

Οι κατάρες της Λόρκης να τους βρουν! Γιατί παρακολουθούν το σπίτι μου; Δεν τους έχω δώσει κανέναν λόγο για να με κατασκοπεύουν! Εκτός αν πλέον κατασκόπευαν τους πάντες...

Η Βατράνια είχε περάσει την Πρώτη Γέφυρα και είχε φτάσει, τελικά, στο Χωνευτήρι. Το μυστηριώδες όχημα εξακολουθούσε να είναι πίσω της, και όταν εκείνη σταμάτησε σ'έναν τυχαίο δρόμο, το ίδιο έκανε κι ο κυνηγός της: σταμάτησε σε κάποια απόσταση από το δικό της όχημα.

Η Βατράνια αναστέναξε, και κάλεσε τον Πρόμαχο με τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της.

«Θα στείλω κάποιους να τον αποπροσανατολίσουν,» της είπε εκείνος όταν του εξήγησε την κατάσταση. «Βγες απ'το όχημά σου κι άρχισε να βαδίζεις κανονικά προς τα εδώ. Όχι πολύ γρήγορα, όμως. Με το πάσο σου.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Βατράνια. «Έρχομαι.»

Βγήκε απ'το όχημά της τυλιγμένη στην καπαρντίνα της. Άκουσε τα σκουπίδια του δρόμου να τρίζουν κάτω απ'τα πόδια της. Πέρασε την τσάντα της σταυρωτά στον ώμο, γιατί σε μια περιοχή όπως το Χωνευτήρι ήξερε ότι όφειλε να είναι προσεχτική. Στην τσέπη της καπαρντίνας της είχε ένα πιστόλι, και έβαλε το χέρι της εκεί, με το δάχτυλο στη σκανδάλη, έτοιμη να τραβήξει το όπλο αν χρειαζόταν – κι ελπίζοντας ότι δεν θα χρειαζόταν.

Γύρω της δεν υπήρχε κανένα ανοιχτό κατάστημα· εκτός από ένα, στη γωνία που μπορούσε να δει στο βάθος. Κάποιο μπαρ, μάλλον. Τα σπίτια ήταν σκοτεινά, κυρίως, και κλειστά. Μερικοί άστεγοι βρίσκονταν από δω κι από κει. Οι δύο από τις τρεις λάμπες δούλευαν επάνω στις στήλες, κι από τις δύο η μία αναβόσβηνε.

Η Βατράνια αισθανόταν τις τρίχες της ορθωμένες καθώς άρχισε να βαδίζει μέσα στο νυχτερινό ψύχος. Το περιβάλλον τη φρίκαρε, αν και είχε περάσει από διάφορες δυσάρεστες καταστάσεις στη ζωή της και,

σε περίπτωση που χρειαζόταν, μπορούσε να υπερασπιστεί τον εαυτό της.

Αφουγκράστηκε, προσπαθώντας ν'ακούσει βήματα πίσω της· μα τίποτα δεν ερχόταν στ'αφτιά της. Ωστόσο δεν αμφέβαλλε ότι ο κατάσκοπος – ή οι κατάσκοποι – που ήταν στο όχημα την ακολουθούσαν.

Ένας σκύλος τής γάβγισε μέσα απ'το σκοτάδι. Η Βατράνια τον αγνόησε, επισπεύδοντας το βηματισμό της.

Η Σερφάντια δεν ήταν τόσο σίγουρη ότι ο Χρίστος μπορούσε να βοηθήσει στη συγκεκριμένη περίπτωση, αλλά το αφεντικό είχε επιμείνει. Ήθελε να τον δοκιμάσει, και του είχε πει: «Άκου τι θα κάνεις. Θα πας μαζί με τη Σερφάντια. Θα δείτε μια ξανθιά γυναίκα που θα την παρακολουθεί ένας ή, ίσως, δύο τύποι. Θέλω να κάνεις κάτι για να τη χάσουν. Μπορείς;»

«Είναι αναγκαίο;»

«Σε ταιΐζουμε και σε ποτίζουμε τόσο καιρό εδώ πέρα. Μπορείς να το κάνεις;»

«Ναι, εντάξει, αφεντικό, γίνεται.»

Και ο Έκτορας είχε χαμογελάσει λοξά, σα να το ήξερε, και σα να εμπιστευόταν τον Χρίστο. Σα να εμπιστευόταν ένα παιδί της πέτρας.

Αυτοί που παρακολουθούν τη Βατράνια, όμως, πρέπει νάναι Παντοκρατορικοί, σκεφτόταν τώρα η Σερφάντια καθώς οι δυο τους διέσχιζαν τους στενούς δρόμους του Χωνευτηρίου. Μπορεί ένας αλήτης να τα βάλει μαζί τους; Ή θα πρέπει, στο τέλος, απλά να τους σκοτώσω;

Το τραύμα στο πόδι της, από την έφοδο στο Λημέρι, την ενοχλούσε· της έριχνε σουβλιές κάπου-κάπου. Μα δεν ήταν κάτι το πολύ σοβαρό· η Σερφάντια μπορούσε να πολεμήσει μ'αυτό, καθώς και με το τραύμα στον αριστερό της ώμο. Ήταν Μαύρη Δράκαινα. Ήταν εκπαιδευμένη για να αντέχει.

«Πού είναι; Τη βλέπεις;» ψιθύρισε ο Χρίστος, πλάι της.

«Μη μιλάς.»

«Ναι, συγνώμη.»

Η Σερφάντια άκουσε βήματα: *τοκ, τοκ, τοκ, τοκ*. Κάποιος με τακούνια βάδιζε με το πάσο του αλλά χωρίς να προσέχει.

Η Σερφάντια έστριψε, και ο Χρίστος την ακολούθησε. Εκείνη σταμάτησε απότομα, βάζοντας το χέρι της στο στήθος του, και κοίταξε από μια γωνία.

Είδε τη Βατράνια να έρχεται φορώντας καπαρντίνα. Τα ξανθά μαλλιά της αναδεύονταν γύρω από το κεφάλι της, από τον νυχτερινό αέρα που σφύριζε μέσα στους δρόμους. *Χρρρατς χρουτς χρρρατς*, έκανε μια εφημερίδα που έμοιαζε να σέρνεται από μόνη της επάνω στο πλακόστρωτο. Ένα άλογο χρεμέτισε από κάποιον στάβλο, όχι πολύ μακριά.

«Αυτή είναι,» είπε η Σερφάντια στον Χρίστο.

Εκείνος κοίταξε το αριστερό της χέρι που ήταν στο στήθος του, παρατηρώντας – μάλλον για πρώτη φορά – ότι το μισό μικρό δάχτυλο της Μαύρης Δράκαινας ήταν κομμένο. Το είχε χάσει σε μια συμπλοκή, πριν από κάποια χρόνια.

«Πού κοιτάς;» σύριξε η Σερφάντια.

Ο Χρίστος ύψωσε το βλέμμα του· κοίταξε τον δρόμο. Είδε τη Βατράνια. «Δε φαίνεται κανένας να την έχει πάρει από πίσω...»

«Περίμενε,» του είπε η Σερφάντια.

Η Βατράνια πέρασε, ενώ εκείνοι έμειναν κρυμμένοι στις σκιές.

Ένας άγνωστος άντρας ήρθε από το βάθος του δρόμου, βαδίζοντας γρήγορα αλλά αθόρυβα. Ήταν ντυμένος με κάπα και πλατύγυρο καπέλο. Σκοτάδι σκέπαζε το πρόσωπό του.

«Τι μπορείς να κάνεις, λοιπόν, για να τη χάσει;» ρώτησε η Σερφάντια τον Χρίστο.

«Θα τον... ξε... καλύτερα ναρθείς μαζί μου. Από δω. Θα βρούμε τους Κατουρημένους· δεν είναι μακριά.»

Ο Χρίστος χώθηκε σ'ένα σοκάκι, γρήγορα.

Η Σερφάντια τον ακολούθησε, έχοντας το νου της μήπως το παιδί της πέτρας τής έπαιζε κανένα περίεργο παιχνίδι. Ήταν γνωστό ότι οι άνθρωποι του είδους του τα έκαναν αυτά.

Έφτασαν σ'ένα αδιέξοδο που μύριζε κάτουρα. Σωλήνες ήταν σπασμένοι· μόλις και μετά βίας διακρίνονταν στη φωτιά του μαγκαλιού που ήταν αναμμένο εδώ.

Ο Χρίστος σφύριξε, δύο φορές, μακρόσυρτα.

Κάτι μορφές που ήταν κουλουριασμένες στα σκοτάδια ορθώθηκαν, κι ένας ξερακιανός τύπος βγήκε από μια πόρτα που έκλεινε με ελαφριά μεταλλική κουρτίνα.

«Χρίστο!» είπε. «Τι κάνεις εδώ, μωρέ; Λέγανε κάτι χαμένα κορμιά ότι σε βουτήξανε.»

Ο Χρίστος έβγαλε απ'τη βρόμικη καπαρντίνα του τον έναν απ'τους δύο ήλιους που του είχε δώσει ο Έκτορας προτού φύγει από την *Οινόσφαιρα*. Κρατώντας το νόμισμα ανάμεσα στον αντίχειρα και στον δείκτη του δεξιού χεριού, είπε: «Το βλέπετε τούτο;»

Τα μάτια τους είχαν γουρλώσει: μες στο σκοτάδι η Σερφάντια νόμιζε πως γυάλιζαν πιο έντονα από το νόμισμα.

«Πού το βρήκες, ρε ξεκώλη!» έκανε ο ξερακιανός.

«Μια χάρη μου κάνετε κι είναι δικό μας—»

«Μπαγαποντιά μου μυρίζει!» είπε ένας άλλος.

«Αληθινά το λέω. Και δεν έχουμε χρόνο – βιαστείτε ή το χάνετε!»

Η Σερφάντια ανέβηκε σ'ένα δώμα και έβγαλε το πιστόλι της, έτοιμη να το χρησιμοποιήσει αν τα πράγματα πήγαιναν άσχημα.

Από κάτω της, είχε ήδη περάσει η Βατράνια και τώρα περνούσε ο κατάσκοπος. Τέσσερις Κατουρημένοι ήταν σ'ένα πλευρικό στενωρύμι, μαζί με τον Χρίστο. Δεν μπορούσες να τους ξεχωρίσεις μέσα στο σκοτάδι· έπρεπε να ξέρεις ότι ήταν εκεί.

Τουλάχιστον, έχει σχέδιο, σκέφτηκε η Σερφάντια. *Για να δούμε αν θα δουλέψει κιόλας...*

Οι Κατουρημένοι βγήκαν απ'την κρυψώνα τους κι έτρεξαν προς τον κατάσκοπο. Έπεσαν πάνω του σπρώχνοντάς τον, παριστάνοντας πως προσπαθούσαν να ξεφύγουν από κάποιους άλλους που τους κυνηγούσαν. Ο άντρας σωριάστηκε βρίζοντας. Ένας απ'τους Κατουρημένους έκανε να χώσει τα χέρια του μέσα στην κάπα του κατασκόπου, μήπως αρπάξει κανένα πορτοφόλι. Εκείνος, χωρίς να σηκωθεί, τον κλότσησε στα πλευρά κι ο Κατουρημένος τινάχτηκε πίσω.

«Δρόμο! Δρόμο!» ακούστηκε ο κατάσκοπος να φωνάζει, καθώς η Σερφάντια έφευγε από το δώμα όπου είχε ανεβεί και πηδούσε σ'ένα άλλο δώμα και σ'ένα άλλο και σ'ένα άλλο.

Και τελικά, πήδησε στο δρόμο, πλάι στη Βατράνια.

Εκείνη στράφηκε, ξαφνιασμένη, βγάζοντας ένα πιστόλι μέσα από την καπαρντίνα της.

«Εγώ είμαι,» της είπε η Σερφάντια υψώνοντας τα χέρια· κι αμέσως μετά: «Πάμε. Γρήγορα.»

Έτρεξαν μέσα στα δρομάκια, και ο κατάσκοπος τις έχασε.

Ο Αίολος τής έδωσε ένα ποτήρι κρασί, καθώς κάθονταν στο δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*. Από την άλλη μεριά της κλειστής πόρτας, φωνές αναμιγνύονταν με τη δυνατή μουσική και τον θόρυβο από τα μπιλιάρδα.

«Ευχαριστώ,» είπε η Βατράνια, και ήπιε.

Στο δωμάτιο ήταν, εκτός από εκείνη και τον Αίολο, ο Έκτορας, η Χλόη, ο Αλλάνδρης, και η Νιρίφα.

«Δεν είναι η πρώτη φορά που σε παρακολουθούν,» είπε ο Πρόμαχος στη Βατράνια.

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Τι πράγμα;»

«Τις προάλλες, καθώς φεύγαμε απ'το σπίτι σου, δύο κόπανοι της Παντοκράτειρας μάς πήραν από πίσω.»

«Τουλάχιστον,» είπε ο Αίολος, «υποθέτουμε ότι ήταν της Παντοκράτειρας.»

«Ποιου θα ήταν, εξυπνάκια;» έκανε ο Έκτορας. «Του τοπικού μπακάλη;» Και προς τη Βατράνια: «Τους πλακώσαμε στο ξύλο σ'ένα σοκάκι στον Παλαιοπώλη.»

«Τους επιτεθήκατε;»

«Δε μας είδαν. Τους την πέσαμε από πίσω, και με κουκούλες στα κεφάλια.»

«Τους επιτεθήκατε!» σύριξε η Βατράνια. «Δεν καταλαβαίνεις ότι έτσι εμένα μπλέξατε; Αυτοί τώρα ξέρουν ότι, ακολουθώντας δύο άντρες που έφυγαν από το σπίτι μου, δέχτηκαν επίθεση—»

«Δε σε μπλέξαμε εμείς, μορφονιά. Μπλεγμένη ήσουν. Παρακολουθούσαν το σπίτι σου.»

Η Βατράνια δεν μίλησε, μοιάζοντας τσαντισμένη.

«Ξέρεις γιατί σε παρακολουθούν;» τη ρώτησε ο Έκτορας.

«Πού θες να ξέρω;» είπε η Βατράνια, με τα πράσινα μάτια της να τον αγριοκοιτάζουν.

«Πρέπει να σε έχουν υποπτευθεί για κάποιον λόγο.»

Η Βατράνια ήπια μια γουλιιά κρασί, κούνησε το κεφάλι. «Δεν τους έχω δώσει κανέναν λόγο, Έκτορα.»

«Μπορεί,» της είπε η Χλόη, «να τους έχεις δώσει χωρίς να το ξέρεις. Μπορεί κάτι να έχουν δει που να τους έχει κινήσει την περιέργεια.»

«Τα τσιράκια της Παντοκράτειρας τις κάνουν αυτές τις μπαγαποντιές,» είπε ο Αλλάνδρης. «Και νάχουν καταλάβει ότι είσαι με την Επανάσταση, δεν έρχονται αμέσως να σε βουτήξουν. Σε παρακολουθούν ελπίζοντας ότι θα τους οδηγήσεις σε άλλους επαναστάτες, ή ότι θα τους δώσεις πολύτιμες πληροφορίες. Μου το έχουν πει—»

«Ξέρω τι κάνουν!» τον διέκοψε απότομα η Βατράνια, νιώθοντας εκνευρισμένη μαζί του. Με όλους τους. Τι νόμιζαν ότι ήταν; Κανένα κοριτσάκι που είχε κατά τύχη μπλέξει με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας και δεν γνώριζε πώς ενεργούσαν; Η Βατράνια υπηρετούσε το σκοπό της Επανάστασης εδώ και χρόνια! «Αλλά, μέχρι στιγμής, δεν είχα εντοπίσει κανέναν – ποτέ – να με παρακολουθεί έτσι. Και πρώτη φορά από εσένα, Έκτορα, ακούω ότι κατασκοπεύουν το σπίτι μου.»

«Κάποιος έπρεπε να σ' το πει...» μούγκρισε ο Πρόμαχος.

Τα μάτια της στένεψαν, οργισμένα. «Αν υπάρχουν κατάσκοποι έξω απ' το σπίτι μου, θα φροντίσω να τους αποτινάξω,» είπε. «Με τρόπο.»

«Για κοριούς έχεις ψαχτεί;» τη ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Φυσικά. Κανένας δεν έχει βάλει κοριούς στο σπίτι μου. Κάνω τακτικό έλεγχο. Και ο μόνος λόγος που με παρακολουθούν – ο μόνος λόγος που μπορώ να σκεφτώ – είναι επειδή παρακολουθούν περισσότερους ανθρώπους από ό,τι παλιά. Ανθρώπους που ίσως να κάνουν κάτι ύποπτο.»

«Αυτό,» είπε ο Αίολος, «είχα υποθέσει εξαρχής.»

«Επιτεθήκατε, όμως, στους κατασκόπους που σας ακολούθησαν! Πράγμα το οποίο θα έκανε τους Παντοκρατορικούς πιο περίεργους για το άτομό μου.»

«Το είπα στον Έκτορα...»

«Μην ακούω ανοησίες!» μούγκρισε ο Έκτορας. «Εκεί που τους επιτεθήκαμε, ο καθένας θα μπορούσε να τους την πέσει. Ένα σωρό λεηρύτες γυροφέρνουν.»

«Την επόμενη φορά, ελπίζω να μη συμβούν τα ίδια,» είπε η Βατράνια.

«Την επόμενη φορά δεν θα έρθουμε στο σπίτι σου. Τουλάχιστον, όχι μέχρι να βεβαιωθούμε ότι το μέρος είναι ασφαλές.

»Θα μας πεις τώρα τι πληροφορίες βρήκες για τον Αρωγό;»

«Αφού το ζητάς τόσο ευγενικά...» Η Βατράνια έβγαλε από την τσάντα της έναν φάκελο και τον άφησε πάνω στο τραπέζι, γύρω απ'το οποίο κάθονταν όλοι τους. «Το οικοδόμημα χτίστηκε πριν από δεκαπέντε χρόνια.»

«Δεν είναι και λίγος καιρός,» παρατήρησε ο Έκτορας καθώς άνοιγε τον φάκελο. «Τι ήταν εκεί πριν;»

«Τίποτα. Ένα οικοπέδο. Ιδιοκτησία κάποιου Ευγένιου Αρωγού.»

Ο Έκτορας ύψωσε τα φρύδια του. «Ευγένιου Αρωγού; Είναι επίσης ο ιδιοκτήτης των γραφείων Αρωγός;»

«Φυσικά,» είπε η Βατράνια. «Το όνομα δεν είναι τυχαίο.»

Ο Έκτορας γύρισε μερικά από τα φύλλα που είχε βγάλει από τον φάκελο, και είδε τη φωτογραφία του Ευγένιου Αρωγού.

«Στον Καλόπιστο μένει,» είπε η Βατράνια, «όχι και πολύ μακριά από το Χωνευτήρι.» Ήπια μια γουλιά απ'το κρασί της.

Οι επαναστάτες κοίταξαν για λίγο τα χαρτιά.

«Από αυτά,» παρατήρησε ο Αίολος, «δεν φαίνεται τι μπορεί να είναι κρυμμένο κάτω από το οίκημα. Ήταν ένα οικοπέδο που μετά χτίστηκε. Τίποτα το ιδιαίτερο.»

«Επίσης,» τόνισε η Βατράνια, «ο Αρωγός δεν είναι μάγος. Δεν υπάρχει καμία κατάληξη μαγικού τάγματος στο όνομά του.»

Ο Αίολος ένευσε. «Πράγματι.»

«Δε βγάζει νόημα η υπόθεση,» είπε ο Έκτορας, και άναψε ένα πούρο.

Η Βατράνια άναψε ένα μακρύ, λευκό τσιγάρο, καθώς έκανε πίσω ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα. Από τότε που είχε εντοπίσει τον κατάσκοπο στο κατόπι της, ήταν τσιτωμένη, και τώρα, επιτέλους, αισθανόταν να έχει αρχίσει να χαλαρώνει. «Αυτή είναι η αλήθεια,» είπε. «Δεν φαίνεται να βγάζει κανένα νόημα.»

«Μήπως κάποιο από τα μέλη της οικογένειας του Αρωγού είναι μάγος;» είπε ο Αίολος.

«Δες τα χαρτιά ξανά,» τον προέτρεψε η Βατράνια. «Βλέπεις κανέναν συγγενή του να έχει κατάληξη μάγου στο όνομά του;»

Ο Αίολος τα κοίταξε και κούνησε το κεφάλι. «Εκτός αν κρύβει την ιδιότητά του...»

«Οι πληροφορίες αυτές είναι έγκυρες,» είπε η Βατράνια. «Από το πολιτικό αρχείο της Χωροφυλακής.»

Τα μάτια του Έκτορα στένεψαν παρατηρώντας την. «Έχεις πρόσβαση στα αρχεία της Χωροφυλακής;»

«Μερικούς γνωστούς,» είπε η Βατράνια τινάζοντας στάχτη μέσα στο τασάκι.

«Και μετά αναρωτιόμαστε γιατί σε παρακολουθούν...» έκανε ο Αλλάνδρης.

«Δεν τους έχω δώσει λόγο για να με υποψιαστούν!» του είπε η Βατράνια. «Εκτός αν παρακολουθούν οποιονδήποτε έχει γνωστούς μέσα στη Χωροφυλακή!»

Ο Αλλάνδρης μόρφασε. «Αν ζητάς τέτοιες πληροφορίες κάθε τόσο, δεν είναι περίεργο να τους έχεις βάλει ζουζούνια στ'αφτιά.»

«Είπα ότι μου πρότειναν να χρηματοδοτήσω μια ταινία όπου γίνεται μια καταστροφή παρόμοια μ'αυτή στον *Αρωγό*, επομένως ήθελα να μάθω σε ποιον ανήκει η επιχείρηση ώστε να έχω υπόψη μου τι είδους άτομα διευθύνουν μια τέτοια δουλειά και να τα συγκρίνω με τους χαρακτήρες του σεναρίου. Νομίζεις πραγματικά ότι είναι ύποπτο; Στη δουλειά μου, αυτά δεν είναι σπάνια.»

«Εξαρτάται πόσο συχνά τα κάνεις,» είπε ο Έκτορας.

«Δεν τα κάνω τόσο συχνά ώστε να με έχουν υποψιαστεί,» επέμεινε η Βατράνια.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Έκτορας. «Το θέμα είναι ότι κάτι περίεργο συμβαίνει στο χτίριο ή στο οικόπεδο του Αρωγού. Κάτι που εδώ πέρα,» άγγιξε τα χαρτιά, «δεν το γράφουν.»

Η Χλόη κοίταζε ένα φύλλο, και είπε: «Ο Αρωγός δεν κατοικούσε πάντα στον Καλόπιστο. Πιο πριν, κατοικούσε στον Γαιοδόμο, όχι και πολύ μακριά από το σημείο όπου αργότερα χτίστηκαν τα γραφεία *Αρωγός*.»

Η Βατράνια ένευσε. «Η επιχείρηση πρέπει να τον πλούτισε, απ'ότι φαίνεται.»

Η Χλόη εξακολουθούσε να κοιτά τα φύλλα με τις πληροφορίες για τον Αρωγό. «Παλιότερα, είχε ένα λογιστικό γραφείο σε κάποιο άλλο μέρος στον Γαιοδόμο, αλλά το έκλεισε όταν έφτιαξε το καινούργιο οικόδομημα.»

«Κάτι,» είπε ο Αίολος, «μοιάζει ν'άλλαξε στη ζωή του, ξαφνικά. Κάπως, απέκτησε αρκετά χρήματα για να χτίσει τα καινούργια λογιστικά/φοροτεχνικά γραφεία, ενώ πριν οι οικονομίες του δεν πρέπει να επαρκούσαν.»

«Δεν ξέρουμε αν απ'την αρχή τα γραφεία *Αρωγός* ήταν ένα τόσο μεγάλο χτίριο,» τόνισε η Βατράνια. «Μπορεί να ξεκίνησε μικρό και μετά να μεγάλωσε.»

«Σ'αυτή την περίπτωση, γιατί να μετατοπιστεί; Γιατί να πάρει ο Αρωγός το γραφείο του από εκεί που ήταν και να το μεταφέρει στο οικόπεδο που μέχρι στιγμής ήταν άχτιστο;»

Η Βατράνια ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας.

«Συνέβη κάτι,» είπε ο Έκτορας. «Σίγουρα συνέβη κάτι.»

Κανένας δε μίλησε για κάποια ώρα. Ήταν όλοι τους σκεπτικοί. Η μουσική ακουγόταν δυνατή από την κεντρική αίθουσα. Η Βατράνια έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι.

Και είπε: «Πριν από καμία δεκαπενταριά χρόνια έπεσε εκείνο το πλάσμα απ'το φεγγάρι. Το θυμάστε;»

Οι άλλοι ένευσαν.

«Εκτός απ'τον Αίοιο, όλοι ήμασταν πιτσιρικάδες τότε,» είπε ο Έκτορας. «Δηλαδή, όχι ακριβώς πιτσιρικάδες αλλά μικροί. Εγώ πρέπει να ήμουν γύρω στα είκοσι.»

Η Χλόη μειδίασε. «Εγώ είχα φοβηθεί. Νόμιζα ότι θα κατέβαιναν φεγγαράνθρωποι και θα μας έκλεβαν από τα σπίτια μας.»

Ο Έκτορας άγγιξε το χέρι της. «Ήσουν πάντα φαντασμένη, καρδιά μου.»

Η Χλόη τον κλότσησε κάτω απ'το τραπέζι.

«Τι σχέση έχει το πλάσμα που έπεσε απ'το φεγγάρι με τη δική μας υπόθεση;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Νομίζω,» είπε η Βατράνια, «πως έπεσε κάπου στα βορειοανατολικά του Γαιοδόμου. Εκεί, δηλαδή, όπου ήταν και το οικόπεδο του Αρωγού, άχτιστο ακόμα.»

Ο Αίοιος συνοφρυώθηκε. «Είσαι σίγουρη;»

Η Βατράνια ένευσε. «Ναι. Την έχω διαβάσει κάμποσες φορές την υπόθεση από αρχεία εφημερίδων. Έχω δει και φωτογραφίες. Θέλω να ξέρω πώς είναι ένα *πραγματικό* πλάσμα απ'το φεγγάρι προτού χρηματοδοτήσω ταινίες με εισβολή από τους ουρανούς. Τέλος πάντων. Το πλάσμα αυτό είχε πέσει σ'ένα άχτιστο οικόπεδο.»

«Άχτιστο οικόπεδο...» έκανε ο Αίοιος, και συνοφρυώθηκε πίσω απ'τα γυαλιά του.

«Εσύ που είσαι Ερευνητής δεν την ξέρεις την υπόθεση;» απόρησε η Βατράνια.

Εκείνος σήκωσε τους ώμους. «Δεν είχα την ευκαιρία ν'ασχοληθώ με το άγνωστο πλάσμα. Οι Παντοκρατορικοί πήγαν αμέσως και το μάζεψαν' και μετά, για κάμποσο καιρό, έλεγαν κάτι αηδίες ότι φοβόνταν εισβολή από δαίμονες του φεγγαριού, κι έτσι είχαν αυξήσει την αστυνομυση σ'όλη την πόλη.»

«Ναι,» είπε η Βατράνια. «Το πλάσμα το πήραν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, και κανείς δεν ξέρει πού το πήγαν. Το μόνο που έχω ακούσει είναι ότι ήθελαν να κάνουν κάποια πειράματα επάνω του.

»Και μετά, έγινε η αποστολή στο φεγγάρι. Η πρώτη και η τελευταία. Σίγουρα, θα τη θυμάστε όλοι. Ήταν δύο χρόνια ύστερα από την πτώση του παράξενου πλάσματος. Εγώ θα ήμουν...» μόρφασε σκεπτικά, «δεκαεφτά χρονών, τότε.» Χαμογέλασε. «Θυμάμαι ότι είχα ενθουσιαστεί.» Άναψε άλλο ένα μακρύ, λευκό τσιγάρο, και ζήτησε από τον Αίολο να της ξαναγεμίσει το ποτήρι με κρασί, γιατί είχε τελειώσει.

Ο μάγος το γέμισε, ενώ ο Έκτορας, που τον λοξοκοίταζε, σκεπτόταν: *Μάζεψε τα σάλια σου, κωλόγερε. Δεν είσαι υπηρέτης της Υψηλοτάτης...*

Η Βατράνια ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί της. «Παρακολουθούσα τις προετοιμασίες στον τηλεοπτικό δέκτη μου σαν παλαβή.»

«Εν ολίγοις, άκουγες παραμύθια...» είπε ο Έκτορας.

«Η αποστολή έγινε. Το αεροσκάφος πέταξε και έφτασε στο φεγγάρι.»

«Ή, τουλάχιστον, έτσι μας λένε...»

Ο Αίολος είπε: «Πράγματι έφτασε. Το είχαν ενισχύσει όσο κανένα άλλο αεροσκάφος. Ακόμα κι οι Τεχνομαθείς το έλεγαν' το φτιάξιμό του ήταν *απίστευτο*. Το έστησαν έξω απ'τη Θακέρκοβ και, όταν έγινε η απογειώση, η γη σείστηκε και ο ουρανός γέμισε καπνό.»

«Να υποθέσω ότι ήσουν εκεί, λοιπόν;» είπε η Βατράνια.

«Φυσικά και ήμουν.»

«Κι εγώ. Δεν ήθελα να το χάσω με τίποτα.»

Εμείς, σκέφτηκε ο Έκτορας, ήμασταν σε κάποιο σοκάκι προσπαθώντας να επιβιώσουμε... Κι εκείνος, όμως, θυμόταν το τράνταγμα της γης. Ολόκληρη η πόλη είχε κουνηθεί. Στην αρχή νόμιζε ότι είχε γίνει σεισμός' μετά έμαθε ότι ήταν ένα αεροσκάφος που θα πήγαινε στο φεγγάρι κάτι παλαβούς εξερευνητές, με τις ευλογίες της Παντοκράτειρας.

«Αφήστε αυτά τα παραμύθια,» είπε ο Έκτορας. «Το οικόπεδο του Αρωγού είναι το οικόπεδο όπου έπεσε το πλάσμα απ'το φεγγάρι, ή όχι;»

«Δεν είμαι σίγουρη,» αποκρίθηκε η Βατράνια, «αλλά είναι πιθανό.»

«Κι αν έπεσε εκεί, τι έγινε;» ρώτησε η Χλόη. «Δεν καταλαβαίνω.»

Κανένας δεν απάντησε σ'αυτό. Αλλά η Νιρίφα, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή, είπε: «Το αεροσκάφος λένε ότι συνάντησε κάποιον δαίμονα στο φεγγάρι. Είναι αλήθεια;» Η μάγισσα ήταν πιο μικρή από τον Έκτορα και τον Αλλάνδρη και τη Χλόη· πρέπει, άρα, να ήταν πολύ μικρή όταν είχε γίνει η αποστολή στο φεγγάρι.

«Επέστρεψε χτυπημένο,» της απάντησε ο Αίολος. «Επομένως, η ιστορία πρέπει να είναι αληθινή. Κάτι τού επιτέθηκε εκεί πάνω. Και υπάρχουν και κάποια αρχεία στη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ. Παρατηρήσεις Ερευνητών που ήταν με την αποστολή. Μπορεί να πρέπει να ρίξω μια ματιά ακόμα εκεί...»

«Τα έχεις ξανακοιτάξει, δηλαδή;» ρώτησε η Νιρίφα.

«Ναι. Τότε, είχα την περιέργεια να μάθω τι σκατά έγινε εκεί πάνω. Το πρόβλημα είναι ότι κι αυτοί που πήγαν δεν ξέρουν καλά-καλά τι συνέβη. Παραπάνω από τους μισούς τρελάθηκαν. Οι δύο Ερευνητές που ήταν μέσα στο σκάφος *σίγουρα* τρελάθηκαν· το ξέρω. Τους έχουν ακόμα κλεισμένους στον Βράχο των Ουρλιαχτών. Οι άλλοι δεν ξέρω τι γίνανε. Πάντως, και οι Τεχνομαθείς που ρύθμιζαν την ενεργειακή ροή του σκάφους δε νομίζω να είχαν πολύ καλύτερη κατάληξη.»

«Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω ποια σχέση έχει ο Αρωγός με την υπόθεση στο φεγγάρι,» είπε η Χλόη.

«Η μόνη περίπτωση να έχει κάποια σχέση,» της απάντησε ο Αίολος, «είναι αν το παράξενο πλάσμα όντως έπεσε στο οικόπεδό του.»

«Κι αν έπεσε εκεί, τι έγινε; Είπατε ότι οι Παντοκρατορικοί το μάζεψαν. Δεν μπορεί να είναι το ίδιο πράγμα που συνάντησε η Τζάκι στο υπόγειο του κατεστραμμένου χτιρίου!»

«Αναρωτιέμαι...» είπε ο Αίολος σκεπτικά.

«Δεν είναι δυνατόν να είναι το ίδιο πλάσμα, Αίολε,» είπε και η Βατράνια.

Ο Αίολος κοίταξε τον Έκτορα. «Εκείνη η μορφή ενέργειας που εντόπισα από τα συντρίμια... Δεν ήταν κάτι το γνωστό. Κάτι το άμεσα γνωστό σε μένα... Αλλά ίσως να είναι ίδια με τη μορφή ενέργειας που εντόπισαν οι Ερευνητές που πήγαν στο φεγγάρι.»

«Οι τρελοί;» έκανε ο Πρόμαχος, φυσώντας καπνό.

«Οι τρελοί.»

«Μπορείς να το διασταυρώσεις;» ρώτησε η Βατράνια τον Αίολο.

«Στην Ακαδημία,» είπε εκείνος. «Θα πάω αύριο κιόλας.»

Ο Έκτορας ένενυσε. «Ναι. Να δούμε άμα θα βγάλουμε καμια άκρη από κει.»

Η Βατράνια σηκώθηκε απ'την καρέκλα της, λέγοντας: «Λοιπόν. Καλύτερα να φεύγω κι εγώ, τώρα.»

Οι άλλοι σηκώθηκαν επίσης. Ο Αίολος είπε: «Να προτείνω κάτι;»

Η Βατράνια ύψωσε ένα φρύδι της ερωτηματικά.

«Η Μαγική Ακαδημία δεν είναι μακριά από το σπίτι σου. Θα μπορούσα να έρθω εκεί απόψε, για να ερευνήσω για κατασκόπους, και το πρωί θα επισκεφτώ την Ακαδημία. Αν, φυσικά, συμφωνείς...»

«Για να είμαι ειλικρινής,» είπε η Βατράνια, «σκεφτόμουν να ζητήσω να έρθει κάποιος από εσάς μαζί μου στην επιστροφή.»

«Ωραία, τότε—»

«Μια στιγμή,» παρενέβη ο Έκτορας. «Δε θα πας μόνος σου, μάγε. Θα πάρεις και τη Σερφάντια μαζί σου.»

«Η Σερφάντια είναι τραυματισμένη, αφεντικό.»

«Η Σερφάντια είναι το καλύτερο άτομο που έχουμε για να ξετρυπώνει κρυμμένους λακέδες της Παντοκράτειρας. Θα την πάρεις μαζί σου. Τέλος. Και ο Σωσίας κι ο Αλλάνδρης θα σας κάνουν αγνώριστους προτού φύγετε από δω· δε θέλω να δουν οι κατάσκοποι τις φάτσες σας. Επίσης,» στράφηκε στη Βατράνια, «αν τύχει να σε ρωτήσει κανένας τι έκανες απόψε στο Χωνευτήρι, είχες πάει σ'ένα μπαρ για να συναντήσεις εκεί δυο φίλους που, μετά, φιλοξένησες στο σπίτι σου.»

«Δε χρειάζομαι οδηγίες, Πρόμαχε,» του είπε η Βατράνια. «Ξέρω τι θα πω σε τέτοια περίπτωση.»

Πραγματικά, αυτή η γυναίκα θέλει ξύλο, σκέφτηκε ο Έκτορας. Την αγνόησε και άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«Σερφάντια;» είπε όταν η Μαύρη Δράκαινα άνοιξε τον δικό της πομπό.

«Ναι, αφεντικό.»

«Σου έχω μια δουλειά. Έλα στο δωμάτιο από πίσω.»

Ο Σωσίας διέκοψε για λίγο τα νούμερά του – «Ένα διάλειμμα για να αναπνεύσει ο μάγος και να πει τη μπίρα του!» είπε στους θεατές του – και πήγε, μαζί με τον Αλλάνδρη, να μεταμφιέσει τον Αίολο·σαρ και τη Σερφάντια.

Εν τω μεταξύ, η Βατράνια περίμενε καθισμένη σε μια καρέκλα, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και τελειώνοντας το ποτήρι με το κρασί της.

Ο Έκτορας πήγε στον ημιώροφο, όπου βρισκόταν ο Χρίστος έχοντας φάει και πίνοντας μια μπίρα.

«Πώς είναι η φιλοξενία μας, αδελφέ;»

«Μια χαρά, αφεντικό. Είμαι υποχρεωμένος.»

Ο Έκτορας κάθισε κοντά του. «Καμια απορία;»

«Τι απορία, αφεντικό;»

«Κάτι που θες να με ρωτήσεις.»

«Η Σερφάντια τι είδους τύπισσα είναι; Είναι τελείως μυστήριο πρόσωπο.»

Ο Έκτορας μειδίασε. «Καμια άλλη απορία;»

«Το ήξερες ότι θα με παραξένευε το γεγονός απόψε, να πούμε, έτσι; Λογικό δεν είναι; Ποιος ήταν αυτός ο τύπος που ήθελες να χάσει την άλλη που ακολουθούσε; Ήταν της Χωροφυλακής; Η φίλη σου μετέφερε τίποτα παράνομο πράμα;»

«Δεν ξέρω αν ήταν της Χωροφυλακής, και, όχι, η φίλη μας δεν είναι παράνομη. Τα καταφέρνεις καλά, πάντως. Θα μπορούσες να μείνεις εδώ, αν σκοπεύεις να συνεχίσεις έτσι.»

Ο Χρίστος μειδίασε. «Δεν έχω λόγο ν'αλλάξω. Καλά είν' εδώ. Πρέπει, όμως, να κάνετε τίποτα παράξενες δουλειές, ε;»

«Θα μάθεις για τις δουλειές μας στο μέλλον... αν πρέπει να μάθεις.»

«Ναι, εντάξει, μη νομίζεις ότι έχω πρόβλημα όπως και νάναι.»

Ο Έκτορας τού έκλεισε το μάτι. Σηκώθηκε και έφυγε από τον ημιώροφο.

Κεφάλαιο 10

Κατασκοπευτική Έρευνα, Σωματική Έρευνα, Μαγική Έρευνα

Το όχημα που παρακολουθούσε τη Βατράνια εξακολουθούσε να είναι εκεί, σταματημένο σε κάποια απόσταση από το δικό της· δεν φαινόταν, όμως, αν ήταν κανένας μέσα, ή αν ήταν άδειο.

Η Βατράνια ξεκλείδωσε την πόρτα του τετράκυκλου οχήματός της και κάθισε στη θέση του οδηγού. Πατώντας ένα πλήκτρο, άνοιξε και την πόρτα του συνοδηγού καθώς και μια από τις πισινές πόρτες. Ο Αίολος·σαρ κάθισε δίπλα της, η Σερφάντια κάθισε πίσω.

Η Βατράνια ξεκίνησε το όχημά της και έφυγαν. Από τον καθρέφτη είδε ότι το άλλο όχημα άρχισε πάλι να την ακολουθεί.

«Το βλέπετε;» ρώτησε τους άλλους.

«Ναι,» είπε η Σερφάντια. «Πήγαινε κανονικά.»

Βγήκαν στην Κεντρική Δημοσιά και την ακολούθησαν προς τα νότια. Πέρασαν από τη Δεύτερη Γέφυρα. Έστριψαν στην Καιροσκόπου, μετά στη Λεωφόρο Ύδατος, και μετά στην Ανατολική Λεωφόρο· και τέλος, μπήκαν στους μικρότερους δρόμους της Γραμμής. Εκεί, το όχημα που τους ακολουθούσε έπαψε να τους ακολουθεί: επειδή μάλλον ήξερε πλέον πού πήγαιναν.

Η Βατράνια οδήγησε το τετράκυκλό της μέσα στο υπόγειο γκαράζ της μονοκατοικίας της. Μαζί με τους άλλους δύο επαναστάτες βγήκαν, πήραν τον ανελκυστήρα, και ανέβηκαν στον πρώτο όροφο.

Η Κρόβ'κνι ήρθε να τους συναντήσει. «Κυρία, καλώς ορίσατε. Και εσείς...» Κοίταξε τη Σερφάντια και τον Αίολο σαν να μην τους αναγνώριζε. Η μεταμφίηση του Σωσία και του Αλλάνδρη ήταν αρκετά διεξοδική αυτή τη φορά.

Η Βατράνια μειδίασε. «Τους ξέρεις, Κρόβ'κνι.»

Η Σερφάντια έβγαλε μια συσκευή από την τσέπη της και την ενεργοποίησε, ψάχνοντας για κοριούς. «Το μέρος είναι καθαρό,» είπε.

Η Κρόβ'κνι συνοφρυώθηκε παρατηρώντας τους. «Σερφάντια...» είπε. «Σίγουρη. Κι εσείς, κύριος...»

«Ο Αίολος είμαι,» είπε ο Αίολος.

«Α, μάλιστα, κύριος Αίολος. Δέρμα σας έχει αλλάξει – και των δύο.»

Το πρόσωπο του μάγου ήταν βαμμένο γαλανό· της Σερφάντιας μαύρο. Η Κρόβ'κνι, μάλλον, την είχε αναγνωρίσει από το μικρό ανάστημά της.

«Όχι παντού.» Ο Αίολος έβγαλε τα γάντια του. Τα χέρια του ήταν λευκά με απόχρωση του ροζ. Πήρε τα γυαλιά του από την τσέπη του και τα φόρεσε.

«Θέλετε σας βάλω φάτε κάτι;» ρώτησε η Κρόβ'κνι.

«Δε χρειάζεται,» είπε ο Αίολος· «είμαστε χορτάτοι.»

«Να ετοιμάσω κρεβάτια, κυρία;» ρώτησε η Κρόβ'κνι τη Βατράνια.

Εκείνη ένευσε καθώς έβγαζε την καπαρντίνα της και κάθιζε σε μια πολυθρόνα. Η υπηρέτρια πήρε το μακρύ ένδυμα από τον καναπέ όπου το είχε πετάξει η κυρία της, και ζήτησε από τον Αίολο και τη Σερφάντια να της δώσουν τις κάπες τους.

«Πρέπει να ερευνήσω απέξω,» είπε η Μαύρη Δράκαινα στην Κρόβ'κνι.

Εκείνη φάνηκε παραξενεμένη.

Η Βατράνια τής εξήγησε: «Φαίνεται πως έχουμε πρόβλημα. Κάποιοι παρακολουθούν το σπίτι.»

«Άνθρωποι Παντοκράτειρας;»

«Μάλλον. Η Σερφάντια θέλει να ψάξει να δει πού κρύβονται και πόσοι είναι.»

Η Μαύρη Δράκαινα ρώτησε: «Ποιος είναι ο πιο κρυφός τρόπος για να βγει κανείς απ'αυτό το σπίτι;»

«Από τον πίσω κήπο,» αποκρίθηκε η Βατράνια. «Θα περάσεις από εκεί στον κήπο των διπλανών, κι έτσι θα βγεις στην άλλη μεριά του τετραγώνου, και μπορείς να έρθεις ξανά κάνοντας κύκλο.»

Η Σερφάντια ένευσε. «Κατάλαβα.»

«Χρειάζεσαι καμια βοήθεια;» τη ρώτησε ο Αίολος.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Να έχεις μόνο τον πομπό σου ανοιχτό.»

«Εννοείται.»

Η Σερφάντια έφυγε, κατεβαίνοντας τη σκάλα προς το ισόγειο.

Ο Αίολος έδωσε την κάπα του στην Κρόβ'κνι, η οποία τον ρώτησε: «Θέλετε κάποιο ποτό, κύριος;»

«Θα κεράσω εγώ τον Αίολο, Κρόβ'κνι· μπορείς να πηγαίνεις,» της είπε η Βατράνια.

«Εντάξει, κυρία.» Η πορφυρόδερμη υπηρέτρια αποχώρησε, ανεβαίνοντας στον δεύτερο όροφο της οικίας, όπου βρίσκονταν τα υπνοδωμάτια.

Η Βατράνια έβγαλε τα παπούτσια της και σηκώθηκε από την πολυθρόνα, βαδίζοντας προς την κάβα. «Τι θα πεις;»

Ο Αίολος στεκόταν ακόμα όρθιος, βηματίζοντας αργά μέσα στο μεγάλο σαλόνι. «Νερό.»

Η Βατράνια ύψωσε ένα φρύδι, υπομειδιώντας. «Νερό;»

Ο Αίολος στράφηκε να την αντικρίσει. «Ναι. Έχω ήδη πει αρκετά στη Σφαίρα.»

Η Βατράνια μόρφασε μοιάζοντας διασκεδασμένη. «Νερό, τότε.» Γέμισε δύο ποτήρια με νερό και, πλησιάζοντάς τον, του έδωσε το ένα.

«Νομίζεις πραγματικά ότι αυτό που βρίσκεται κάτω από τα συντρίμια έχει σχέση με το πλάσμα που έπεσε από το φεγγάρι πριν από τόσα χρόνια;» τον ρώτησε.

Ο Αίολος ήπιε μια γουλιά νερό. «Θα μάθω αύριο, ελπίζω.» Η παρουσία της τόσο κοντά του αισθανόταν να τον αποπροσανατολίζει. Το άρωμά της ήταν λεπτό αλλά γαργαλιστικό. Κι αυτά τα πράσινα μάτια...

Η Βατράνια χαμογέλασε αινιγματικά. «Δεν είναι, όμως, πραγματικά η δουλειά σου να κυνηγάς κατασκόπους, έτσι δεν είναι, Αίολε;»

«Τι...;»

«Εσύ πρότεινες να έρθεις εδώ για να δεις αν το σπίτι παρακολουθείτε, και από ποιους...»

«Αυτή είναι δουλειά όλων των επαναστατών... Σκέφτηκα, εξάλλου, ότι θα χρειαζόσουν ίσως κάποια βοήθεια.» *Τι συμβαίνει;* σκέφτηκε ο Αίολος, μπερδεμένος. *Συμβαίνει αυτό που νομίζω;* Ήθελε να την αγγίξει εκεί που έχει νόημα ν'αγγίξεις μια γυναίκα, αλλά δεν ήταν βέβαιος ότι όντως συνέβαινε αυτό που νόμιζε ότι συνέβαινε.

«Ευχαριστώ,» είπε η Βατράνια, χωρίς να μπορεί να κρύψει μια ελαφριά ειρωνική χροιά από τη φωνή της. Το καταλάβαινε ότι ο Αίολος τη γλυκοκοίταζε. Το είχε καταλάβει αρκετές φορές που είχε τύχει να συναντηθούν. Ήταν βέβαιη πως θα ήθελε πολύ να κοιμηθεί μαζί της. *Τα μάτια του κοιτάζουν εκεί που κοιτάζουν τα μάτια ενός άντρα που θέλει να σε κάνει να περάσεις καλά... Πρέπει να του δώσω την ευκαιρία – θα είναι ωραία, μάλλον.*

Τεντώθηκε ελαφρώς – δε χρειαζόταν να τεντωθεί και πολύ, τόσο κοντά του που στεκόταν – και άγγιξε τα χείλη του με τα χείλη της.

Ο Αίολος ξαφνιάστηκε. *Θεοί!* σκέφτηκε, κι αναρωτήθηκε αν η Βατράνια τού έκανε πλάκα. Θυμήθηκε όσα έλεγε ο Έκτορας γι' αυτήν. (*«Εκείνη, μάλλον, νομίζει ότι είσαι κάποιος ζώο του Κάρτωλακ που έχει κατεβεί από τα Φέρνιλγκαν.»*)

Η Βατράνια δεν άφησε το άγγιγμα των χειλιών να εξελιχτεί σε φιλή. *Για να δούμε τι θα κάνει τώρα,* σκέφτηκε και απομακρύνθηκε λίγο κάνοντας να στραφεί απ' την άλλη.

Ο Αίολος έπιασε τον αγκώνα της με το ελεύθερο χέρι του.

Η Βατράνια γύρισε πάλι να κοιτάξει το πρόσωπό του, υπομειδώντας. Ύψωσε ένα ξανθό, λεπτό φρύδι.

Ο Αίολος την τράβηξε κοντά του, και τη φίλησε. Τα χέρια του τυλίχτηκαν γύρω της ενώ συγχρόνως κρατούσε το ποτήρι με το νερό.

«Μμμμμμμ...» έκανε η Βατράνια, κι όταν τα χείλη της ήταν πάλι ελεύθερα: «Ωραίο ήταν αυτό.»

«Ναι;»

«Ναι.»

Τη φίλησε ξανά – εξακολουθώντας να φοβάται ότι ίσως να του έκανε πλάκα. Το φιλή τους, όμως, σύντομα βάθυνε, και το ένα της χέρι μπλέχτηκε δυνατά μέσα στα μαλλιά του: έτσι οι αμφιβολίες έφυγαν απ' το μυαλό του Αίολου. *Δε μου κάνει πλάκα!*

Η Βατράνια γέλασε. «Η μπογιά έχει παράξενη γεύση.»

«Η μπογιά;»

«Στο πρόσωπό σου.»

«Α, ναι... Μπορώ να την πλύνω–»

«Δε χρειάζεται. Μ'αρέσει.»

Άφησαν τα ποτήρια τους στο τραπέζι.

«Έλα επάνω, στο δωμάτιό μου,» του είπε η Βατράνια, αγγίζοντας τη μπροστινή μεριά του παντελονιού του και νιώθοντας τη στύση του κάτω από την παλάμη της. «Έλα στο δωμάτιό μου.»

Μία από τις βασικές προϋποθέσεις του τάγματος των Ερευνητών είναι τα μέλη του να έχουν τη μανία και τον ενθουσιασμό να εξερευνούν τα μυστήρια του σύμπαντος, έτσι ο Αίολος δεν μπορούσε να αρνηθεί μια τέτοια πρόσκληση...

Όταν η Σερφάντια επέστρεψε στο σπίτι (από τον ίδιο δρόμο που είχε χρησιμοποιήσει για να βγει), δεν βρήκε κανέναν ούτε στο ισόγειο ούτε στον πρώτο όροφο. *Πού πήγαν;*

Ανέβηκε, από τη σκάλα, στον δεύτερο όροφο, πάντοτε έτοιμη να τραβήξει το πιστόλι της ή το ξιφιδιό της σε περίπτωση που κάτι απρόοπτο συνέβαινε. Στον διάδρομο όπου βρέθηκε, όμως, είδε μια ανοιχτή πόρτα κι από μέσα άκουσε ήχους που δεν νόμιζε ότι προμήνυαν κίνδυνο. Τουναντίον: κάποια έμοιαζε να μην την ενδιαφέρει κανένας κίνδυνος σε τούτη τη διάσταση, είτε κρυβόταν μέσα στο σπίτι της είτε έξω από αυτό.

Η Σερφάντια πλησίασε το κατώφλι και είδε εκείνο που είχε υποψιαστεί. *Το αφεντικό έχει δίκιο, τελικά, γι' αυτή τη σκύλα.*

Η Βατράνια ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο μεγάλο, χαμηλό κρεβάτι, γυμνή· και ο Αίολος, επίσης γυμνός, ήταν γονατισμένος μπροστά στο κρεβάτι, με τα πόδια της γύρω απ' το κεφάλι του και το πρόσωπό του να τρίβεται πάνω στην κοιλιά της.

Η Σερφάντια χτύπησε την πόρτα. «Με συγχωρείτε.»

Οι δυο τους τινάχτηκαν, ξαφνιασμένοι. Η Βατράνια άρπαξε το σεντόνι του κρεβατιού τυλίγοντάς το γύρω της. Ο Αίολος έπιασε ένα ρούχο από κάτω για να κρύψει τη στύση του· δεν τα κατάφερε και πολύ καλά.

«Η πόρτα ήταν ανοιχτή...» είπε η Σερφάντια.

«Σε στάβλο μεγάλωσες;» σύριξε η Βατράνια, με το πρόσωπό της να έχει αγριέψει. «Μπαίνεις όπου σκατά βρεις!»

«Δεν ήσασταν πουθενά αλλού στο σπίτι, και η πόρτα ήταν ανοιχτή,» επανέλαβε η Σερφάντια. «Επίσης, ίσως θα ήθελες να μάθεις ότι το σπίτι σου, όντως, το παρακολουθούν. Το όχημα που μας ακολουθούσε δεν το είδα πουθενά, αλλά ένα φορτηγάκι είναι σταθμευμένο λίγο παρακάτω. Γράφει ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑ ΥΛΙΚΑ, όμως δεν υπάρχει καμία οικοδομή εδώ κοντά, ούτε καμία αποθήκη – όλο κατοικίες είναι. Περνώντας από δίπλα του, χωρίς να με προσέξουν, χτύπησα την πίσω πόρτα, κρύφτηκα, και περίμενα. Ένας τύπος άνοιξε και κοίταξε έξω. Μέσα, δεν υπήρχαν οικοδομικά υλικά. Ο τύπος βγήκε μαζί μ' έναν άλλο και έψαξαν τριγύρω· στα χέρια τους κρατούσαν πιστόλια, αν και τα μισόκρυβαν κάτω απ' τις κάπες τους. Τους ξεγλίστρησα χωρίς δυσκολία.

»Απέναντι από το σπίτι σου είναι στημένος ένας κατάσκοπος στη γωνία, κάτω από τα δέντρα, και κοιτάζει. Αυτά είναι όλα που βρήκα.»

«Σ'ευχαριστώ,» της είπε η Βατράνια, ψυχρά.

«Ευχαρίστησή μου,» αποκρίθηκε η Σερφάντια και έφυγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Τι... τι ελεεινή!» γρύλισε η Βατράνια. Άρπαξε ένα μαξιλάρι και το εκτόξευσε πάνω στην πόρτα.

Ο Αίολος σηκώθηκε απ'το χαλί και πέταξε παραδίπλα το ρούχο με το οποίο είχε σκεπαστεί – τη μπλούζα της Βατράνιας. Δεν έμοιαζε και τόσο ενθουσιασμένος τώρα. Πήρε ένα τσιγάρο από την ταμπακιέρα στο μικρό γραφείο και το άναψε.

«Μη φεύγεις,» του είπε η Βατράνια.

Ο Αίολος κάθισε δίπλα της στο κρεβάτι. «Δεν πηγαίνω πουθενά.»

Η Βατράνια άγγιξε το στήθος του. Φίλησε τα χείλη του. «Κάνεις παρέα με μερικούς πολύ άθλιους ανθρώπους.»

Ο Αίολος δεν είπε τίποτα, γιατί σκεφτόταν ότι η Σερφάντια είχε κάποιον δίκιο νάναι τσαντισμένη: εκείνη διακινδύνευε στους δρόμους ψάχνοντας για κατασκόπους της Παντοκράτειρας, ενώ αυτός κι η Βατράνια περνούσαν καλά σα να μην έτρεχε τίποτα. Όμως στο πρόσωπο της Βατράνιας έβλεπε ότι εκείνη, μάλλον, δεν μοιραζόταν αυτή την άποψη. Φαινόταν απλώς ενοχλημένη.

Ο Αίολος πήρε μια τζούρα απ'το τσιγάρο του, παρατηρώντας την.

«Τι;» ρώτησε η Βατράνια.

«Τίποτα.» Τη φίλησε κι έκανε να ξαπλώσει τραβώντας την μαζί του.

«Το τσιγάρο σου,» είπε η Βατράνια φέρνοντας αντίσταση. «Σβήστο· θα κάψει τα σεντόνια.»

Ο Αίολος πήγε και το έσβησε· ύστερα, επέστρεψε κοντά της.

Το πρωί, έφυγαν πάλι από το σπίτι με το όχημα της Βατράνιας, γιατί εκείνη είπε ότι είχε, ούτως ή άλλως, να συναντήσει κάποιον. Παρατηρούσαν μήπως κανένας τούς παρακολουθούσε αλλά δεν είδαν τίποτα το ύποπτο. Η κίνηση, βέβαια, ήταν αρκετή και ίσως να μην τον πρόσεξαν... Αλλά, σκέφτηκε ο Αίολος, *ακόμα κι αν εμείς δεν τον προσέξαμε, η Σερφάντια μάλλον θα τον είχε προσέξει.*

Η Βατράνια τούς άφησε σ'έναν δρόμο κοντά στη Μαγική Ακαδημία, μοιάζοντας ακόμα θυμωμένη για ό,τι είχε συμβεί χτες βράδυ. Στη Σερ-

φάντια δεν μιλούσε, σαν η Μαύρη Δράκαινα να μην υπήρχε, και στον Αίολο κρατούσε μούτρα, λες και ήταν δυνατόν *εκείνος* να έφταιγε!

«Γεια σου, Βατράνια. Θα τα ξαναπούμε,» τη χαιρέτησε βγαίνοντας από το όχημά της.

Εκείνη σήκωσε απλά το χέρι της· τα μάτια της δε φαίνονταν πίσω από τα μαύρα γυαλιά της.

Ο Αίολος έκλεισε την πόρτα και το όχημα έφυγε.

«Τι σκύλα...!» μούγκρισε η Σερφάντια, καθώς βάδιζαν μέσα σε κάτι παράπλευρους δρόμους για να διαπιστώσουν αν κανένας τούς κατασκόπευε. «Πήγαμε στο σπίτι της για να δούμε τι γίνεται μ'αυτούς που την παρακολουθούν, κι έτσι μας ευχαριστεί.»

Ο Αίολος προτίμησε να μείνει σιωπηλός.

«Δε λες τίποτα, ε; Πέρασες καλά, υποθέτω.»

«Κοίτα... δεν έπρεπε να μπεις έτσι στο δωμάτιό της. Αλλά γενικά έχεις δίκιο.»

«Ναι, συγγνώμη,» είπε η Σερφάντια. «Εκτός από την έρευνα για κατασκόπους, έπρεπε να της κάνουμε τη χάρη να την πηδήξουμε κιόλας. Νομίζεις ότι πηδάει κανένας αυτή τη στριμμένη μύτη;» Μόρφασε.

«Αρκετά άκουσα!» μούγκρισε ο Αίολος. «Κάνετε κι οι δύο σα να έπεσαν άνθρωποι από το φεγγάρι μες στην τουαλέτα σας.»

«Αν πέσουν άνθρωποι απ'το φεγγάρι στην τουαλέτα αυτηνής, θα φύγουν τρομοκρατημένοι.»

Μετά από λίγο, συμπέραναν ότι κανένας δεν τους κατασκόπευε.

Ο Αίολος, χρησιμοποιώντας πανί κι ένα υγρό που του είχε δώσει ο Σωσίας, έβγαλε τη βαφή από το πρόσωπό του (όση είχε απομείνει μετά από τις νυχτερινές του εξερευνήσεις με τη Βατράνια) και είπε: «Πηγαίνω στην Ακαδημία. Μπορείς να επιστρέψεις στη *Σφαίρα*.»

«Δεν πάω πουθενά,» αποκρίθηκε η Σερφάντια. «Εδώ γύρω θα είμαι, μήπως πάλι χάσεις το δρόμο σου με καμια ξανθιά.»

Ο Αίολος την αγριοκοίταξε πίσω από τα γυαλιά του. «Καλώς,» είπε. «Αλλά δεν ξέρω πόσο θ'αργήσω.» Και έφυγε από κοντά της.

Η Μαγική Ακαδημία ήταν ένα ψηλό οικοδόμημα στο κέντρο περίπου της Μικρόπολης. Χτισμένη με γκρίζα πέτρα και αστραφτερά μέταλλα. Στενά παράθυρα και τζαμαρίες υπήρχαν σε διάφορα σημεία στους τοίχους της. Πάνω από την κεντρική της είσοδο ήταν μια μεταλλική πινακίδα που τα λαξεμένα γράμματα επάνω της έλεγαν:

ΜΑΓΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΘΑΚΕΡΚΟΒ

Ο Αίολος'σαρ πλησίασε τη μεγάλη, διπλή πόρτα που ήταν καμωμένη από άθραυστο κρύσταλλο, ημιδιαφανές αλλά έτσι που να δείχνει τα πράγματα πίσω του διαστρεβλωμένα και σαν σκιές.

Η είσοδος δεν είχε φανερή κλειδαριά· στη θέση της κλειδαριάς υπήρχε μια στενή οριζόντια οπή. Ο Αίολος έβγαλε την ταυτότητα του τάγματός του και την έσπρωξε εκεί μέσα. Ένα κλικ ακούστηκε και ένα κόκκινο φως άναψε πάνω από την οπή. Ο Αίολος τράβηξε πίσω την ταυτότητά του και η πόρτα άνοιξε εμπρός του, συρόμενη προς τα δεξιά και προς τ'αριστερά.

Καθώς μπήκε, έκλεισε πάλι πίσω του, με ελάχιστο θόρυβο.

Οι μαγικές σχολές και ακαδημίες που υπήρχαν στις διάφορες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος αποτελούσαν εξαίρεση μέσα στην Παντοκρατορία. Η Παντοκράτειρα και οι πράκτορές της δεν είχαν εδώ κανέναν έλεγχο. Δεν μπορούσαν να επιβάλλουν στα μαγικά τάγματα καμία πολιτική. Οι μάγοι ήταν αυτόβουλοι όσο βρίσκονταν στο εσωτερικό των ακαδημιών τους. Όταν έβγαιναν, όμως, υπέκειντο κανονικά στους νόμους των Παντοκρατορικών. Αυτό σήμαινε ότι, ακόμα κι αν ήξεραν ότι ο Αίολος ήταν επαναστάτης, κανένας δεν θα τον συλλάμβανε μέσα στη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ – ή σε καμια άλλη μαγική ακαδημία. Αλλά, μόλις έφευγε από εκεί, το κυνήγι μπορούσε ν'αρχίσει.

Αυτό – η αυτονομία των μαγικών ταγμάτων – ίσχυε για έναν πολύ απλό λόγο: Ακόμα και η Παντοκράτειρα δεν μπορούσε να διοικήσει χωρίς τους μάγους. Οι μάγοι, εκτός των άλλων, ήταν απαραίτητοι για τη λειτουργία πολλών μηχανημάτων, όπως τα μεγάλα οχήματα και σκάφη, τα μεταβαλλόμενα οχήματα και σκάφη, και τα ενεργειακά κανόνια. Επιπλέον, υπήρχαν ένα σωρό άλλες υπηρεσίες που πρόσφεραν οι μάγοι, και έκαναν και πολλές ανακαλύψεις, ή έβρισκαν λύσεις σε προβλήματα που αλλιώς θα ήταν άλυτα.

Ο Αίολος έριξε μια ματιά στην κοπέλα που καθόταν στο γραφείο του προθαλάμου της Ακαδημίας. Δεν της μίλησε, ούτε αυτή μίλησε σ'εκείνον· βρισκόταν εκεί μόνο για την περίπτωση που κάποιος ήθελε να ζητήσει πληροφορίες. Στο βάθος στέκονταν δύο φρουροί: μισθοφόροι, όχι άνθρωποι της Χωροφυλακής.

Ο Αίολος μπήκε σ'έναν ανελκυστήρα κι ανέβηκε στο τρίτο πάτωμα, όπου ήταν το τμήμα των Ερευνητών. Βαδίζοντας μέσα στους διαδρόμους και στα δωμάτια, δεν είδε κανένα πρόσωπο που γνώριζε. Ένας άγνωστος μάγος τον χαιρέτησε τυπικά, κι ο Αίολος αντιχαιρέτησε.

Πήγε στον Θάλαμο Αισθητηριακής Καταγραφής: ένα μεγάλο δωμάτιο γεμάτο καλώδια, συσκευές αποθήκευσης, κονσόλες, οθόνες, και καρέκλες. Εδώ οι Ερευνητές κατέγραφαν μέσα στα μηχανήματα αξιοσημείωτες εντυπώσεις τους, κατευθείαν από τη μνήμη τους. Τα συστήματα σε τούτο το δωμάτιο δεν ήταν εύκολο να κατασκευαστούν, όπως γνώριζε ο Αίολος: απαιτούσαν συνδυασμό προσπαθειών από τους Ερευνητές, τους Τεχνομαθείς, τους Διαλογιστές, και τους Βιοσκόπους συγχρόνως. Ο ρόλος των τελευταίων ήταν κυρίως βοηθητικός, για να μην είναι τα μηχανήματα επικίνδυνα για την υγεία των μάγων· αν κατασκευάζονταν λάθος, μπορούσαν ακόμα και να κάνουν το μυαλό του χειριστή να ανατιναχτεί, σκοτώνοντάς τον.

Επί του παρόντος, κανένας δεν ήταν στον Θάλαμο Αισθητηριακής Καταγραφής. Ο Αίολος ήταν μόνος. Πλησίασε μια καρέκλα και κάθισε. Μπροστά του ήταν μια κονσόλα και μια οθόνη. Έβγαλε την ταυτότητά του και, χρησιμοποιώντας την, ξεκλείδωσε το σύστημα. Αναζήτησε αισθητηριακές καταγραφές κατά την περίοδο της αποστολής στο φεγγάρι. Οι μάγοι που είχαν επιστρέψει από εκεί δεν είχαν τρελαθεί αμέσως· πρέπει να είχαν προλάβει να καταγράψουν τα πράγματα που αισθάνθηκαν.

Βρήκε εκείνο που ήθελε.

ΚΑΤΑΓΡΑΦΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΤΗΣ ΣΕΡΓΗΛΗΣ

【1】

【2】

【3】

Φόρεσε το ειδικό διάδημα, και το ενεργοποίησε. Αισθάνθηκε ένα ελαφρύ ενεργειακό ρεύμα να τυλίγει το κρανίο του. Δεν του άρεσε αυτή η αίσθηση – έκανε τις τρίχες του να ορθώνονται – αλλά ήταν απαραίτητο να την υποστεί.

Πάτησε το πλήκτρο που ενεργοποιούσε την πρώτη καταγραφή και άφησε την αίσθηση να τον πλημμυρίσει. Όχι, δεν ήταν αυτό που είχε νιώσει από τα συντρίμια. Διέκοψε την πρώτη καταγραφή. Ενεργοποίησε τη δεύτερη. Υπήρχαν κάποιες ελαφριές διαφορές, νόμιζε, αλλά, ναι, κατά βάση αυτή ήταν. Ήταν το ίδιο πράγμα που είχε νιώσει κι εκείνος από το κατεστραμμένο χτίριο του Αρωγού. Η Βατράνια πρέπει, λοιπόν, να είχε δίκιο στην υπόθεσή της· το πλάσμα από το

φεγγάρι είχε πέσει στο άχτιστο οικόπεδο του Ευγένιου Αρωγού, πριν από τόσα χρόνια.

Ο Αίολος διέκοψε την καταγραφή. Ενεργοποίησε την τρίτη.
..... Καμία σχέση μ' εκείνο που έψαχνε. Για την ακρίβεια, ετούτη η αίσθηση δεν ήταν καν ενεργειακή· ήταν... ήταν σαν μια αίσθηση *αλλόκοτου τρόμου*. Ο Αίολος σκέφτηκε ότι ίσως ο μάγος που την είχε περάσει στο σύστημα να ήταν ήδη τρελός. Και τη διέκοψε γρήγορα, θεωρώντας το καλύτερο να μην έρχεται για πολύ σε επαφή μαζί της.

Απενεργοποίησε το διάδημα και το έβγαλε από το κεφάλι του. Ένας ελαφρύς πόνος σφυροκοπούσε τους κροτάφους του, ο οποίος ήξερε ότι θα περνούσε. Σηκώθηκε απ' την καρέκλα λιγάκι ζαλισμένος.

Τι μπορεί να είχε συμβεί στο οικόπεδο του Αρωγού, λοιπόν; αναρωτήθηκε. Το πλάσμα που είχε πέσει είχε αφήσει κάποιο... κάποιο *κατάλοιπο* πίσω του; *Είναι, όμως, δυνατόν αυτό το κατάλοιπο να εξελίχτηκε σε... τι; Σε ένα φως που δεν φωτογραφίζεται και σε μια φωνή;*

Ο Αίολος πήγε στη βιβλιοθήκη του τάγματός του. Συνάντησε εκεί έναν μάγο και τον χαιρέτησε· δεν τον ήξερε καλά, μόνο εξ όψεως. Η βιβλιοθήκη ήταν γεμάτη ράφια με παλιά βιβλία, οθόνες, και κονσόλες. Οι Ερευνητές κρατούσαν πληροφορίες και σε έγγραφα και σε μηχανικά συστήματα· το θεωρούσαν πιο ασφαλές και εύχρηστο.

Ο Αίολος πληκτρολόγησε, ψάχνοντας κάποια φωτογραφία του πλάσματος από το φεγγάρι. Στην οθόνη παρουσιάστηκε μία μόνο, την οποία είχαν πάρει οι Ερευνητές από τις εφημερίδες. Ο Αίολος την εκτύπωσε, τη δίπλωσε, και την έκρυψε μέσα στην κάπα του – αν και τούτη δεν ήταν καμια σπουδαία ανακάλυψη. Αυτή τη φωτογραφία, μάλλον, και η Βατράνια θα την είχε, από περιέργεια αν μη τι άλλο.

Έψαξε να δει αν υπήρχαν περισσότερες πληροφορίες για το πλάσμα από το φεγγάρι, και το μήνυμα που του έδωσε το σύστημα ήταν: ΚΑΜΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ – ΑΠΟΡΡΗΤΟ ΚΑΤΟΠΙΝ Π.Δ.

Π.Δ. – Παντοκρατορική Διαταγή. Δε χρειαζόταν και πολύ φαντασία για να καταλάβει κανείς ότι τα τσιράκια της Παντοκράτειρας έκαναν κάτι μ' αυτό το πλάσμα που δεν ήθελαν κανέναν να το ξέρει.

Τόσα χρόνια, όμως... Έχουν περάσει τόσα χρόνια από τότε... Μάλλον οι προσπάθειές τους είχαν αποβεί άκαρπες. Γι' αυτό τώρα θέλουν το οικόπεδο του Αρωγού; Τι ακριβώς ζητάνε;

Ο Αίολος έκλεισε το σύστημα.

Έφυγε από τη βιβλιοθήκη των Ερευνητών, πήρε τον ανελκυστήρα, κατέβηκε στο ισόγειο της Μαγικής Ακαδημίας, και βγήκε στους δρόμους της Μικρόπολης.

«Πεινάς;»

Η Σερφάντια παρουσιάστηκε από δίπλα του κρατώντας δύο τοστ στα χέρια, το ένα μισοφαγωμένο.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Αίολος· «είμαι ζαλισμένος.»

«Θα πρέπει να κοιμάσαι λιγότερο με ψηλομύτες ξανθιές.»

«Δεν είναι αυτός ο λόγος που είμαι ζαλισμένος.»

Η Σερφάντια τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Δεν έχει σημασία. Βρήκα κάποια πράγματα,» της είπε καθώς βάδιζαν.

«Σοβαρά πράγματα;»

«Αρκετά σοβαρά.»

«Πάμε στη Σφαίρα δηλαδή;»

«Ναι.» Ο Αίολος προχώρησε προς μια εξέδρα σηματοδότησης.

«Με αερομεταφορέα;» έκανε η Σερφάντια.

«Ναι, γιατί όχι;»

«Λεφτά, κατά πρώτον...»

«Καλύτερα να μην αργούμε, όμως,» είπε ο Αίολος σταματώντας μπροστά από την εξέδρα.

«Γιατί;»

«Βαριέμαι.»

Ο μάγος ανέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην κορυφή της εξέδρας. Δεν ήταν πιο ψηλή από τον πρώτο όροφο μιας πολυκατοικίας. Ο Αίολος κοίταξε στον ουρανό, να δει αν ήταν κοντά κάποιος αερομεταφορέας. Δεν είδε κανέναν, αλλά έπιασε τη σημαία από δίπλα και τη σήκωσε, κάνοντάς την πέρα-δώθε. Ήταν κόκκινη και είχε επάνω ζωγραφισμένες δύο λευκές φτερούγες.

Μετά από λίγο, ένας αερομεταφορέας κατέβηκε μπροστά στην εξέδρα καβάλα στον γρύπα του.

«Πού πάμε, αφεντικό;» ρώτησε.

«Στο Χωνευτήρι. Εγώ και η κυρία.» Κοίταξε τη Σερφάντια, κάτω απ'την εξέδρα.

«Εντάξει. Ανεβείτε και φύγαμε.»

Ο Αίολος και η Σερφάντια κάθισαν στις θέσεις πίσω από τη βασική σέλα του αερομεταφορέα. Ο γρύπας χτύπησε τις φτερούγες του και

υψώθηκε πάνω από τους δρόμους και τα οικοδομήματα της Θακέρ-
κοβ.

Κεφάλαιο 11

Σκοτεινή Περιπλάνηση

Η τηλεπαρουσιάστρια του *Άστρου* μιλά μέσα από τους τηλεοπτικούς δέκτες χιλιάδων ανθρώπων της Θακέρκοβ:

«Λίγες ώρες μετά τα ξημερώματα, στον σταθμό Λημεριού του Υπόγειου Σιδηροδρόμου, μαχητές της Λεγεώνας κατέλαβαν τον συρμό και από τις δύο κατευθύνσεις, όταν οι φύλακες βγήκαν για να πληρώσουν τα διόδια. Απαιτούν οι Αρχές της πόλης να εντοπίσουν, και να τιμωρήσουν παραδειγματικά, τους τρομοκράτες που επιτέθηκαν προχτές στο Λημέρι και προκάλεσαν θανάτους ανάμεσα στα μέλη της Λεγεώνας, καταστροφές στα οχήματά της, αλλά και πάρα πολλές ζημιές σε οικήματα και καταστήματα της περιοχής.

»Ο Αρχιλεγεωνάριος μίλησε αποκλειστικά στο *Άστρο* για την κατάσταση.»

Οι οθόνες δείχνουν έναν χρυσόδερμο, σωματώδη άντρα που επάνω στο ξυρισμένο κεφάλι του υπάρχει η δερματοστιξία ενός μυθικού δράκου. Ο άντρας μιλά:

«Προκαλούμε τον Πολιτειάρχη Μακρώνυμο και τον Αρχιφρούραρχο Λυχνοβάτη να αποδείξουν ότι μπορούν να προστατέψουν την πόλη μας! Πράγμα που έχουν αποδείξει ότι δεν μπορούν να κάνουν. Γι' αυτό κιόλας η Λεγεώνα προστατεύει τους πολίτες που κατοικούν στο Λημέρι και μας έχουν δείξει την εμπιστοσύνη τους. Εμείς θέλουμε να τιμήσουμε την εμπιστοσύνη τους αυτή! Αλλά δεν μπορούμε να το κάνουμε μόνοι μας όταν έχουμε ν'αντιμετωπίσουμε τόσο οργανωμένους εγκληματίες. Χρειαζόμαστε τη βοήθεια των Αρχών και της ίδιας της Παντοκράτειρας! Και, ως διαμαρτυρία, ο Υπόγειος δεν θα φύγει από εδώ μέχρι να βρεθούν οι τρομοκράτες και να παραδοθούν σε εμάς.»

Ένας δημοσιογράφος τον ρωτά: «Και οι πολίτες που βρίσκονται μέσα στον συρμό; Πότε θα αφεθούν ελεύθεροι;»

«Ποτέ! Θα αφεθούν ελεύθεροι όταν το θέλουμε εμείς! και εφόσον μας έχουν παραδοθεί οι τρομοκράτες από τους οποίους κινδύνεψαν τόσοι άνθρωποι που προστατεύουμε!»

Η τηλεπαρουσιάστρια φαίνεται πάλι στους τηλεοπτικούς δέκτες, και μιλά:

«Θυμίζουμε ξανά ότι ο Υπόγειος έχει σταματήσει πλήρως την κίνησή του σε όλους τους σταθμούς της πόλης. Ο Αρχιφρούραρχος Λυχνοβάτης προτείνει, επίσης, οι πολίτες να αποφεύγουν για την ώρα τους δρόμους που περνούν μέσα από το Λημέρι, για τη δική τους ασφάλεια. 'Το ζήτημα θα λυθεί γρήγορα,' μας απάντησε ο Πολιτειαρχής Άργης Μακρώνυμος, όταν τον ρωτήσαμε. 'Δεν υπάρχει λόγος για ανησυχία. Οι δυνάμεις της πόλης έχουν κινητοποιηθεί.'

»Εμείς, κυρίες και κύριοι, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να ευχηθούμε στον Πολιτειαρχή καλή επιτυχία, ενώ αναμένουμε εναγωνίως τις εξελίξεις. Ακολουθούν τώρα κάποιες εικόνες από την καταστροφή στο Λημέρι, για να θυμηθούμε εκείνα τα τραγικά γεγονότα που μας σημάδεψαν όλους, και ειδικά τους πολίτες του Λημεριού, ασφαλώς...»

Εμφανίζονται στις οθόνες φωτογραφίες από κατεστραμμένα οικοδομήματα, οχήματα, και νεκρούς Λεγεωνάριους.

«Προσπαθούμε να προστατέψουμε τα μέρη μας και δεν μπορούμε,» ακούγεται η φωνή του Αρχιλεγεωνάριου πίσω από τις εικόνες, παρμένη από κάποια, πρόσφατη προφανώς, συνέντευξη. «Η πόλη μας έχει γίνει επικίνδυνη για τον απλό πολίτη, και ζητάμε βοήθεια από τους υπεύθυνους – και δικαιοσύνη!»

Ο Έκτορας, που έτρωγε τη μακαρονάδα του καθισμένος στο μπαρ της *Οινόσφαιρας*, είπε στον Αλέξανδρο, που σκούπιζε μερικά τραπέζια: «Κλείστο, μαλάκα, γιατί θα ξεράσω και θα πρέπει να τα μαζεύεις κι αυτά.»

Ο Αλέξανδρος γέλασε. «Ό,τι πεις, αφεντικό.» Έπιασε το τηλεχειριστήριο, πάτησε ένα κουμπί, και ο τηλεοπτικός δέκτης στον τοίχο έσβησε.

Ο Έκτορας ήπια μια γουλιά από τη μπίρα του. «Οι καριόληδες δεν έχουν ούτε θεό ούτε δαίμονα!...»

«Μην ξεχνάς ότι εσύ τα ξεκίνησες όλ' αυτά,» του είπε η Χλόη, που καθόταν στην από πίσω μεριά του μπαρ, τρώγοντας κι εκείνη.

«Ορισμένες φορές υποψιάζομαι ότι είσαι μια πραγματικά αστεία γυναίκα.»

«Αν δεν είχες επιτεθεί στο Δημέρι–»

«Δεν ήταν θέμα επιλογής.»

«Και τι ήταν;»

«Ήταν αυτό που έπρεπε να γίνει, Χλόη,» είπε ο Έκτορας. «Αυτός ο σκατιάρης ο Αρχιλεγεωνάριος λέει πως προστατεύει τους ανθρώπους του. Κι εγώ τους ανθρώπους μου προστατεύω. Έστειλε τα κωθώνια του να επιτεθούν στη Τζάκι και έλαβε τα ρέστα που του αναλογούσαν.»

Η Χλόη πιρουνίασε τη σαλάτα. Έφαγε μια μπουκιά. «Ξέρεις κάτι;...»

«Τι;»

«Επειδή λες αυτές τις μαλακίες είναι που σ'αγαπάνε οι επαναστάτες. Και γι'αυτό είσαι Πρόμαχος της Επανάστασης εδώ πέρα.»

«Αλλά εσύ διαφωνείς με τις μαλακίες που λέω;»

«Βασικά, όχι,» είπε η Χλόη. «Δε διαφωνώ μ'αυτά που λες· διαφωνώ μ'αυτά που κάνεις.»

«Άμα λες κάτι, πρέπει να το κάνεις κιόλας, αλλιώς είσαι πλανόδιος παλιάτσος,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

Η Χλόη τράβηξε μια τράπουλα από την τσέπη του φορέματός της και πήρε ένα τυχαίο φύλλο. Το άφησε ανάμεσά σ'εκείνη και στον Έκτορα. Ο Βασιληάς των Ανέμων.

Ο Πρόμαχος ύψωσε τα φρύδια του. «Υποτίθεται πως, τώρα, τούτο σημαίνει κάτι;»

«Τα πάντα σημαίνουν κάτι.» Και, ξαφνικά, τον ρώτησε: «Τι θα γίνει με το οίκημα του Αρωγού;»

Ο Αίολος είχε επιστρέψει εδώ και κάμποσες ώρες και είχε αναφέρει στον Έκτορα αυτά που είχε ανακαλύψει στη Μαγική Ακαδημία. Επίσης, η Σερφάντια είχε αναφέρει αυτά που είχε ανακαλύψει γύρω από το σπίτι της Βατράνιας – κι έμοιαζε και λιγάκι θυμωμένη για κάποιον λόγο. Όταν όμως ο Έκτορας τη ρώτησε αν συνέβαινε κάτι, εκείνη αποκρίθηκε ότι όλα ήταν εντάξει.

«Οι Παντοκρατορικοί θέλουν κάτι που έπεσε απ'το φεγγάρι. Είναι προφανές, Χλόη.»

«Ναι, το κατάλαβα κι εγώ. Εμείς, όμως, θα κάνουμε κάτι γι'αυτό;»

«Δε νομίζω ότι μπορούμε να κάνουμε και πολλά, έτσι όπως έχουν περικυκλωμένο τώρα το χτίριο. Και δεν ξέρουμε τι ακριβώς είναι αυτό

που βρίσκεται εκεί κάτω. Πάντως, σίγουρα αξίζει να τους παρακολουθήσουμε, να δούμε τι θα γίνει. Δεν είναι κάτι για το οποίο θα μάθουμε στις ειδήσεις.

»Αλλά περισσότερο με απασχολούν οι κατάσκοποι έξω από το σπίτι της Βατράνιας. Θα ήθελα πολύ να μάθω αν την υποψιάζονται για επαναστάτρια ή όχι. Φοβάμαι πως δεν βρίσκονται τυχαία εκεί. Φοβάμαι πως προσπαθούν, μέσω της Ψηλομύτας, να φτάσουν σ'εμάς.»

Τα διαδικαστικά με τον Ευγένιο Αρωγό θα τα αναλάμβανε ένας δικηγόρος της Παντοκρατορίας: και ευτυχώς, γιατί ο Κριτόλαος είχε άλλες δουλειές σήμερα. Δουλειές που δεν περίμενε.

Η καταραμένη Λεγεώνα είχε κλείσει τον Υπόγειο.

Σ'αυτή τη γαμημένη πόλη, όλοι είναι τρελοί!

Ο Κριτόλαος δεν έκανε τον κόπο να πάει να μιλήσει στον Ρούνη τον Αρχιλεγεωνάριο. Οι δημοσιογράφοι του *Άστρο*, εξάλλου, τον είχαν προλάβει. Από τον τηλεοπτικό του δέκτη είχε μάθει για το σταμάτημα του Υπόγειου στο σταθμό Λημεριού και για την ομηρία των επιβατών. Η Λεγεώνα πρέπει να είχε επικοινωνήσει αμέσως με το *Άστρο*, θέλοντας προβολή.

Προσπαθούν να μας εκβιάσουν, οι ανόητοι. Τι νομίζουν ότι μπορούμε να κάνουμε για να βρούμε τους αποστάτες; Κάτι περισσότερο από ό,τι έχουμε ήδη κάνει; Ο Κριτόλαος ήθελε περισσότερο από τον Ρούνη να τους εντοπίσει.

Ο Πολιτειαρχής της Θακέρκοβ, Άργης Μακρώνυμος, τον κάλεσε για να του μιλήσει, και ο Κριτόλαος τον συνάντησε τελικά σε μια αίθουσα της πολυτελούς οικίας του, στη Γραμμή.

«Κύριε Σάλκω,» είπε ο Πολιτειαρχής προτού καν καθίσουν, «τι συμβαίνει; Δεν μπορούν να βρεθούν αυτοί οι τρομοκράτες;» Ο Άργης Μακρώνυμος ήταν ένας ψηλόλιγνος, νευρώδης άντρας με γαλανό δέρμα και σκούρα μπλε μαλλιά. Φορούσε γυαλιστερό σακάκι και παντελόνι.

«Φοβάμαι πως δεν είναι εύκολο, Εντιμότητα,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος. «Είναι αποστάτες, και μάλιστα πολύ πεπειραμένοι, όπως δείχνει το πράγμα. Μπορούν και αποφεύγουν τις μεθόδους εντοπισμού μας. Σίγουρα, όλη τούτη η ιστορία είναι δουλειά του Αρχιπροδότη, του Πρίγκιπα Ανδρόνικου.»

«Η Λεγεώνα έχει απειλήσει ότι δεν θα αφήσει τον συρμό να φύγει αν δεν της παραδοθούν οι τρομοκράτες, κύριε Σάλκω!» Ο Πολιτειαρχής ήταν φανερά εκνευρισμένος.

«Νομίζω πως, εν τέλει, ο Αρχιλεγεωνάριος θα αλλάξει γνώμη. Όταν δει πως δεν είναι εφικτό να του παραδοθούν οι τρομοκράτες, τι θα κάνει; Θα συνεχίσει να κρατά τους ομήρους και το τρένο επ'άπειρον; Σ'αυτή την περίπτωση, η Λεγεώνα θα μετατραπεί σε τρομοκρατική οργάνωση και θα πρέπει να αντιμετωπιστεί αναλόγως.»

«Μα,» έκανε ταραγμένα ο Πολιτειαρχής, «δεν θέλω τέτοια... συμβάντα μέσα στην πόλη μου!»

«Μην ανησυχείτε, Εντιμότητα, δεν θα φτάσουμε ως εκεί. Είμαι βέβαιος πως ο Αρχιλεγεωνάριος θα λογικευτεί σύντομα.»

«Εσείς, κύριε Σάλκω, δεν θέλετε να βρεθούν οι αποστάτες που προκάλεσαν αυτές τις ζημιές;» ρώτησε ο Μακρώνυμος.

Ο άνθρωπος πρέπει νάναι ηλίθιος! σκέφτηκε ο Κριτόλαος, περισσότερο διασκεδασμένος παρά εκνευρισμένος με τον άντρα που νόμιζε ότι διοικούσε τη Θακέρκοβ. «Φυσικά και θέλω να βρεθούν. Αλλά δεν είναι τόσο εύκολο όσο ίσως να σας φαίνεται. Όπως είπα, είναι πεπειραμένοι σ'αυτού του είδους τον πόλεμο. Κρύβονται και χτυπούν, συνεχώς.»

«Πού κρύβονται, όμως; Μέσα στην πόλη μου;»

«Ασφαλώς.»

«Και είναι δυνατόν, κύριε Σάλκω, να μη μπορούν να βρεθούν; Θα γυρίσουμε τη Θακέρκοβ ανάποδα, αν χρειαστεί!»

Νομίζεις ότι δεν το έχω ήδη κάνει, ανόητε; «Οι έρευνές μας συνεχίζονται, Εντιμότητα. Δε θ'αργήσουμε να δούμε αποτελέσματα' να είστε βέβαιοι.» *Και να μ'αφήσεις στην ησυχία μου – δεν έχω χρόνο για τις ανοησίες σου!*

«Μην επιτρέψετε στη Λεγεώνα να παρεκτραπεί, κύριε Σάλκω,» είπε ο Πολιτειαρχής. «Και να με κρατάτε ενήμερο για κάθε εξέλιξη!»

Τις ειδήσεις νομίζει πως λέει; «Ασφαλώς.»

Αντάλλαξαν μια χειραψία, και ο Κριτόλαος έφυγε από την οικία του Πολιτειαρχή.

Καθώς οδηγούσε το όχημά του μέσα στους δρόμους της Θακέρκοβ, άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τον δικηγόρο που είχε αναλάβει την υπόθεση του Αρωγού.

«Πώς πήγαν τα πράγματα;»

«Κατά το αναμενόμενο, Εξοχότατε. Το οικόπεδο, και ό,τι έχει απομείνει από το οίκημα, είναι τώρα Παντοκρατορική περιουσία.»

«Υπέροχα. Σ' ευχαριστώ για την καλή δουλειά.»

«Δεν ήταν τίποτα σπουδαίο, Εξοχότατε.»

Ο κύριος Ανάργυρος Νυκτόκαλος τής ζήτησε να πάει στον σταθμό Λημεριού και να πάρει φωτογραφίες από την κατάσταση. Να δει τι γινόταν εκεί μέσα, τι έλεγε η Λεγεώνα και τι δεν έλεγε· πώς φερόταν στους ομήρους· και να διαπιστώσει αν είχε κάνει ζημιές στον συρμό ή αν μόνο τον είχε σταματήσει.

Η Τζάκι αποκρίθηκε στον Διευθυντή της *Πόλης* ότι δεν θα ήταν εύκολο αλλά – έχοντας εντοπίσει κάποιον φόβο μέσα της, τον παραμέρισε, θυμωμένα – θα προσπαθούσε. Θα έκανε το καλύτερο ρεπορτάζ που μπορούσε.

Ο κύριος Νυκτόκαλος χαμογέλασε πίσω από τον καπνό του διαρκώς αναμμένου τσιγάρου του. «Το ξέρω ότι μπορώ να βασιστώ σε σένα. Πάντα μπορώ να βασιστώ σε σένα. Είσαι γάτα. Γάτα.»

Η Τζάκι το σκέφτηκε αρκετά προτού ξεκινήσει. Και πάλι, έπιασε τον Φόβο να μπλέκεται με τα σχέδιά της και να τα μπερδεύει. *Πες του ότι δεν μπορείς να το κάνεις*, της πρότεινε ο Φόβος. *Πες του να στείλει κάποιον άλλο. Οι Λεγεωνάριοι θα σε θυμούνται. Θες να ξαναπάθεις τα ίδια*; –Η Τζάκι παραμέρισε τη φωνή του, λέγοντάς του, επίμονα, να το βουλώσει. Ήξερε τι έκανε. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε κάνει επικίνδυνο ρεπορτάζ!

Πρώτα απ' όλα θα πήγαινε να δει πώς είχαν τα πράγματα στο σταθμό Λημεριού, αποφάσισε. Αναμφίβολα θα είχαν συγκεντρωθεί κι άλλοι δημοσιογράφοι εκεί ως τώρα, και θα μάθαινε πώς ακριβώς τους αντιμετώπιζε η Λεγεώνα. Τους άφηνε να μουν, ή άφηνε μόνο αυτούς του *Άστρου*;

Βγήκε από τα γραφεία της εφημερίδας, πήρε την Ανέμη από τον κοντινό στάβλο όπου την άφηνε πάντα, και την καβάλησε. Αισθανόταν ακόμα κάποιον πόνο όταν καθόταν στη σέλα, μα όχι πια πολύ δυνατό, και μετά από λίγο περνούσε, ειδικά αν ίππευε ήπια και χωρίς να καλπάζει.

Η αμφίεσή της σήμερα ήταν τελείως διαφορετική από εκείνη τη νύχτα που την είχαν κυνηγήσει οι Λεγεωνάριοι, κι αυτό ήλπιζε ότι θα τους αποπροσανατόλιζε, σε περίπτωση που μπορεί να την έβλεπαν ξανά εκείνοι οι τρεις – ο Όρντιβελ ο Τροχός, ο Τζιν ο Θάνατος, και ο Σκοτ ο Μάγκας (η Τζάκι θυμόταν τα ονόματα που της είχε πει ο Έκτορας, και δε σκόπευε να τα ξεχάσει καθόλου σύντομα). Φορούσε ένα άλλο πλατύγυρο καπέλο, μαύρο με γκριζα ταινία· γκριζα καπαρντίνα· μαύρο, δερμάτινο παντελόνι· λευκό πουκάμισο χωρίς γιακά· και ψηλές, μαλακές, καφετιές μπότες που δένονταν μ'ένα σωρό λουριά. Στην τσάντα της είχε ένα καινούργιο πιστόλι που της είχαν δώσει οι επαναστάτες, κι από τον ώμο της κρεμόταν η καινούργια φωτογραφική μηχανή που είχε η ίδια αγοράσει ξοδεύοντας το ένα τέταρτο του όχι και τόσο υψηλού μισθού της.

Ιππεύοντας την Ανέμη, έφυγε από τη Γωνιά (την περιοχή όπου βρίσκονταν τα γραφεία της *Πόλης*), κατευθύνθηκε νότια, και μπήκε στο Λημέρι. Χωρίς κανέναν να την πειράξει (αν και έβλεπε Λεγεωνάριους σταματημένους σε κάθε σημαντική γωνία και διασταύρωση, όπως συνήθως εδώ) έφτασε στον σταθμό του Υπόγειου και αφίππευσε. Όπως το περίμενε, ένα σωρό δημοσιογράφοι ήταν συγκεντρωμένοι, από διάφορες εφημερίδες και, φυσικά, από το *Άστρο*. Δυνάμεις της Χωροφυλακής δεν έβλεπε· οι Λεγεωνάριοι δεν πρέπει να τους είχαν επιτρέψει να πλησιάσουν.

Το μάτι της πήρε έναν δημοσιογράφο που ήξερε, αν και δεν τον πολυσυμπαθούσε. Ούτε εκείνος συμπαθούσε τη Τζάκι. Ήταν του *Άστρου*, και θεωρούσε παρακατιανή μια δημοσιογράφο που δούλευε για την *Πόλη*. Τον έλεγαν Χαρίλαο, και ήταν ένας μαυρόδερμος άντρας μετρίου αναστήματος, με σγουρά καστανά μαλλιά και μουστάκι. Χαμογελούσε πάντα σαν ηλίθιος.

«Χαρίλαε,» είπε η Τζάκι καθώς τον πλησίαζε τραβώντας την Ανέμη από τα γκέμια. «Τι γίνεται εδώ;»

«Καλύτερα να πηγαίνεις από τώρα εσύ,» της αποκρίθηκε εκείνος, χαμογελώντας με το ηλίθιο χαμόγελό του.

«Γιατί;»

«Μας έδωξαν ακόμα κι εμάς από το εσωτερικό του σταθμού,» είπε ο Χαρίλαος, εννοώντας, δίχως αμφιβολία, τον εαυτό του και τους υπόλοιπους δημοσιογράφους του *Άστρου*.

«Για ποιο λόγο; Συνέβη κάτι;»

«Ξέρω γω;» έκανε θυμωμένα ο Χαρίλαος. «Μας είπαν ‘Αρκετά μπανίσατε’ και άρχισαν να μας σπρώχνουν για να φύγουμε, λες κι είμαστε ζώα! Και να φανταστείς ότι εγώ πήρα συνέντευξη από τον Αρχιλεγεωνάριο»· το είπε με κάποια περηφάνια.

«Συγχαρητήρια· και εις ανώτερα...»

«Γιατί έχω την αίσθηση ότι με ειρωνεύεσαι; Φαντάζεσαι εσύ ποτέ να έπαιρνες συνέντευξη από κάποιον σαν τον Ρούνι τον Αρχιλεγεωνάριο; Χα! Χα-χα-χα! Χα! –Οογκκ...!»

Η Τζάκι, καθώς στεκόταν εμπρός του, τον γρονθοκόπησε στα χαμηλά, όχι πολύ δυνατά αλλά αρκετά δυνατά για να τον κάνει να σκύψει. Τραβώντας την Ανέμη πίσω της, στράφηκε και έφυγε. Ενώ απομακρυνόταν άκουσε κάποιους να γελάνε και κάποιους να τη βρίζουν. Τους αγνόησε.

Ένα ήταν το σίγουρο: δεν πρόκειται να έμπαινε στον σταθμό από αυτή τη μεριά για να κάνει το ρεπορτάζ της.

Θα χρησιμοποιούσε ένα μονοπάτι που είχε χρησιμοποιήσει και παλιότερα όταν ήθελε να παρακολουθήσει τα γεγονότα μέσα σε έναν σταθμό του Υπόγειου χωρίς να την αντιληφτούν.

Θα έμπαινε από τους αεραγωγούς.

Άφησε την Ανέμη σ’έναν στάβλο (με κάποιο δισταγμό, γιατί δεν της άρεσε ν’αφήνει την πιστή της φοράδα σ’ένα μέρος σαν το Λημέρι) και επέστρεψε στον σταθμό από άλλο δρόμο, προσέχοντας μην τη δουν. Κοιτάζοντας στο έδαφος, δεν μπόρεσε να εντοπίσει τις απολήξεις των αεραγωγών αμέσως. Υπήρχαν, όμως, θάμνοι και δέντρα γύρω απ’τον σταθμό, και σκέφτηκε ότι ίσως οι σχάρες που έψαχνε να ήταν κρυμμένες εκεί. Αφού αγόρασε μια μπίρα από ένα περίπτερο (για να μη δίνει την εντύπωση ότι πήγαινε να κάνει τίποτα ύποπτο), μπήκε στη βλάστηση· και κρύφτηκε πίσω από έναν κορμό όταν είδε έναν ρακένδυτο τύπο να κατουρά μέσα στους θάμνους. Καθώς τον περίμενε να τελειώσει τη δουλειά του, ήπιε μια γουλιά απ’τη μπίρα της και έψαξε, με το βλέμμα, για αεραγωγούς. Αμέσως βρήκε έναν. *Εντάξει, λοιπόν. Υπάρχει δρόμος για μια έντιμη δημοσιογράφο*, συλλογίστηκε υπομειδώντας.

Ο ρακένδυτος είχε τελειώσει με το κατούρημα και είχε φύγει. Η Τζάκι άφησε τη μπίρα της στο χώμα, πλησίασε τη σχάρα του αεραγωγού, την άνοιξε, και, προσέχοντας να μη χτυπήσει τη φωτογραφική μηχανή της, γλίστρησε κάτω.

Βγάζοντας έναν φακό από την τσάντα της και ανάβοντάς τον, προχώρησε μέσα στις κυλινδρικές κατασκευές. Ο αέρας που περνούσε εδώ μέσα μύριζε περίεργα, αλλά δεν ήταν αποπνιχτικός. Δεν τη δυσκόλευε στην αναπνοή, ούτε τη ζάλιζε.

Η απόσταση που έπρεπε να διανύσει ήταν μικρή, αλλά επειδή ήταν υποχρεωμένη να σέρνεται – κάτι που δεν είχε συνηθίσει να κάνει – τα γόνατα και οι αγκώνες της πονούσαν όταν, τελικά, βρέθηκε στον προορισμό της. Σταμάτησε να κινείται, κοιτάζοντας τις αποβάθρες του Υπόγειου πίσω από τη σχάρα.

Τα δύο τρένα ήταν σταματημένα όπως τα είχαν δείξει οι τηλεοπτικοί δέκτες. Λεγεωνάριοι ήταν συγκεντρωμένοι παντού, κρατώντας πυροβόλα όπλα αλλά και ρόπαλα, σπαθιά, μεγάλα μαχαίρια, και αλυσίδες. Η Τζάκι αναγνώρισε ανάμεσά τους τον πορφυρόδερμο Όρντιβελ τον Τροχό: τα μάτια της στένεψαν, οργισμένα, και το σαγόνι της σφίχτηκε.

Οι όμηροι βρίσκονταν απλωμένοι στις αποβάθρες του υπόγειου σταθμού χωρίς καμία τάξη, αλλά δεν μπορούσαν να φύγουν: Λεγεωνάριοι στέκονταν μπροστά στις κλειστές πόρτες. Ακριβώς κάτω από τον αεραγωγό όπου βρισκόταν η Τζάκι ήταν μια μητέρα που κρατούσε στην αγκαλιά της ένα μικρό αγόρι και του ψιθύριζε, χαϊδεύοντας το κεφάλι του.

Η Τζάκι, χρησιμοποιώντας την καινούργια μηχανή της, τράβηξε μερικές φωτογραφίες πίσω από τη σχάρα.

Παρατήρησε ότι σ'ένα σημείο κάποιοι όμηροι βρίσκονταν ξαπλωμένοι στο πάτωμα, με αίματα στο κεφάλι, και μια γυναίκα ήταν γονατισμένη κοντά τους. Έμοιαζε να τους περιποιείται. Ίσως να ήταν γιατρός.

Σ'ένα άλλο σημείο, παρόμοια τραυματισμένοι ήταν δύο φρουροί του Υπόγειου, ένας άντρας και μια γυναίκα. Οι στολές τους ήταν ποτισμένες από το αίμα. Κανένας δεν τους περιποιόταν αυτή τη στιγμή, και η Τζάκι δεν ήξερε αν ήταν ζωντανοί ή νεκροί.

Τα τρένα, επίσης, δεν μπορούσε να είναι βέβαιη αν είχαν εσωτερικές ζημιές· μονάχα μερικά σπασμένα παράθυρα έβλεπε από εδώ.

Πρέπει να βγω. Να πάω πιο κοντά.

Ήταν, όμως, αδύνατο ν'ανοίξει τη σχάρα μπροστά της· οι Λεγεωνάριοι θα την έβλεπαν αμέσως, και δεν ήθελε να φανταστεί τη συνέχεια...

Προσπάθησε να κοιτάξει, προς όλες τις μεριές, τους άλλους αεραγωγούς. Κανένας δεν της φαινόταν αρκετά κρυμμένος από τα βλέμματα

των Λεγεωνάριων... εκτός αν υπήρχε κανένας εκεί, πίσω απ'το σημείο που η σήραγγα έστριβε.

Πώς θα το ανακαλύψω, όμως;

Η Τζάκι άρχισε να σέρνεται προς τα πίσω – πράγμα δυσκολότερο απ'το να πηγαίνει μπροστά. Βρήκε ένα άνοιγμα αριστερά της και μπήκε. Προχώρησε. Λίγο παρακάτω σταμάτησε, για να τρίψει τους αγκώνες της που την πονούσαν. Συνέχισε. Πέρασε πλάι από μια διακλάδωση που οδηγούσε σ'έναν αεραγωγό που δεν τη συνέφερε. Συνέχισε. Πέρασε από ακόμα έναν αεραγωγό που θα ήταν αυτοκτονία να τον χρησιμοποιήσει για να βγει – κι αυτός πρέπει να ήταν ο τελευταίος. Πλησίαζε στη στροφή, νόμιζε. Συνέχισε...

...και, ναι! είδε εκείνο που ήλπιζε. Υπήρχε διακλάδωση στον σωλήνα όπου σερνόταν. Έστριψε πλησιάζοντας τη σχάρα. Κοίταξε έξω, για ν'αντικρίσει τη σήραγγα πίσω απ'τη στροφή. Από κάτω της ήταν ο διάδρομος έκτακτης ανάγκης πλάι στις ράγες.

Εκεί έπρεπε να κατεβεί.

Άνοιξε τη σχάρα, όσο πιο αθόρυβα μπορούσε.

Έβγαλε το ένα πόδι από τον αεραγωγό και πήδησε. Η πτώση δεν ήταν μεγάλη· προσγειώθηκε εύκολα – και χωρίς να κάνει φασαρία. Τα γόνατά της την πόνεσαν λίγο ύστερα από τόση ταλαιπωρία μέσα στους σωλήνες, αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα σπουδαίο.

Προσεχτικά, η Τζάκι πλησίασε τη στροφή, έχοντας την πλάτη της στον τοίχο. Το σκοτάδι της σήραγγας την έκρυβε.

Κρυφοκοίταξε απ'το πλάι. Δεν υπήρχε φρουρός. Γλίστρησε στην αποβάθρα και αναμίχθηκε με το πλήθος, κοιτάζοντας χαμηλά και έχοντας το πλατύγυρο καπέλο της κατεβασμένο ώστε να κρύβει το πρόσωπό της. Τη φωτογραφική μηχανή της την κρατούσε κρυμμένη κάτω από την καπαρντίνα της.

Πλησίασε τους τραυματίες, που δεν ήταν και τόσο μακριά της. Η γυναίκα που τους περιποιόταν εξακολουθούσε νάναι γονατισμένη πλάι τους. Τέσσερις άντρες, μία γυναίκα, παρατήρησε η Τζάκι, όλοι τους άσχημα χτυπημένοι. Πρησμένα μάτια, μαχαιριές, σπασμένες μύτες, αίματα στο πρόσωπο, ένα φανερά σπασμένο χέρι.

Η γιατρός (:) έστρεψε το βλέμμα της στη Τζάκι. Ήταν καφετόδερμη με μαύρα, σγουρά μαλλιά που έφταναν ως τους ώμους. Τα ρούχα της είχαν βαφτεί από το αίμα των ανθρώπων που βοηθούσε.

«Τι έγινε εδώ;» ρώτησε η Τζάκι.

«Πού ήσουν;» έκανε η καφετόδερμη γυναίκα. «Κοιμόσουν;»

«Δεν ήμουν εδώ,» της ψιθύρισε η Τζάκι, γονατίζοντας πλάι της, κι έβαλε το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη.

Τα μάτια της γυναίκας διαστάλθηκαν προς στιγμή και μετά στένεψαν. «Είσαι απ' τη Χωροφυλακή;»

«Δεν έχει σημασία' συνέχισε να κάνεις τη δουλειά σου.»

Η γυναίκα υπάκουσε στρεφόμενη στον ασθενή της: έναν άντρα γεμάτο μαχαιριές' ήταν θαύμα που τα μάτια του είχαν γλιτώσει άθικτα.

«Είσαι γιατρός;» τη ρώτησε η Τζάκι.

«Ναι.»

«Πες μου τι έγινε. Τους επιτέθηκαν;»

«Προσπάθησαν να παραμερίσουν τους Λεγεωνάριους, για ν'ανοίξουν τις πόρτες και να φύγουμε. Οι Λεγεωνάριοι τούς χτύπησαν, όπως βλέπεις.»

«Και οι φρουροί στην αντικρινή αποβάθρα;»

«Αυτοί χτυπήθηκαν στην αρχή, όταν η Λεγεώνα μάς σταμάτησε και πρόβαλαν αντίσταση.»

Η Τζάκι, σημειώνοντας τα όλα αυτά στη μνήμη της, σηκώθηκε όρθια. Με μεγάλη προσοχή, πήρε μια φωτογραφία τους τραυματίες, χωρίς να βγάλει τη μηχανή από το εσωτερικό της καπαρντίνας της' χωρίς να τη σηκώνει για να κοιτάξει τι ακριβώς φωτογράφιζε: δεν είχε σημασία πώς θα έβγαине η φωτογραφία, αρκεί να έβγαине.

Κοιτάζοντας χαμηλά, προχώρησε παρακάτω με αργά βήματα, σα να ήταν φοβισμένη (που ήταν λιγάκι, όφειλε να παραδεχτεί, οπότε δε χρειαζόταν να προσποιείται). Πέρασε δίπλα από Λεγεωνάριους χωρίς να την πειράξουν, χωρίς να της δώσουν καμία σημασία.

Πλησίασε ένα ακριανό βαγόνι του τρένου, λίγο πριν από τα σκοτάδια της σήραγγας. Έριξε ένα βλέμμα δεξιά κι αριστερά' κανένας δεν την παρατηρούσε. Γλίστρησε μέσα. Αφουγκράστηκε' κανένας δεν της φώναζε. Δεν την είχαν δει.

Σκυμμένη – για να μη φαίνεται από τα παράθυρα – προχώρησε μέσα στο εσωτερικό του τρένου. Δεν είχαν γίνει και πολλές ζημιές, παρατήρησε. Και έφτασε μέχρι το πρώτο βαγόνι, όπου ήταν το ενεργειακό κέντρο του οχήματος (το μέρος όπου καθόταν ο μάγος για να ελέγχει την ενεργειακή ροή με τη Μαγγανεία Κινήσεως), οι μηχανές, και η θέση του οδηγού. Ούτε εδώ είχε γίνει καμία ζημιά, αλλά η Λεγεώνα είχε πά-

ρει όλες τις ενεργειακές φιάλες για να μην μπορεί, προφανώς, κανένας να ξεκινήσει τον συρμό χωρίς τη συγκατάθεσή της.

Η Τζάκι τραβούσε φωτογραφίες όσο προχωρούσε μέσα στο τρένο.

Και τώρα πέρασε σ' αυτό που ήταν σταματημένο ακριβώς δίπλα. Οι ενδιαμέσες πόρτες ήταν ανοιχτές γιατί εξυπηρετούσαν τη Λεγεώνα, που ήθελε επίσης να περνά από το ένα τρένο στο άλλο και από τη μια αποβάθρα στην άλλη χωρίς δυσκολία.

Η Τζάκι ήταν προσεχτική και σκυμμένη.

Εξερεύνησε κι αυτό το τρένο από πάνω ως κάτω. Σε κάποια στιγμή απέφυγε μερικούς Λεγεωνάριους που πήγαιναν στην αντικρινή αποβάθρα χρησιμοποιώντας τους συρμούς σαν γέφυρα.

Οι παρατηρήσεις της ήταν ίδιες με πριν: ελάχιστες ζημιές· όλες οι ενεργειακές φιάλες παρμένες. Τράβηξε και κάμποσες φωτογραφίες.

Και βγήκε, με μεγάλη επιφύλαξη και από ένα ακριανό βαγόνι, στην αποβάθρα όπου μέχρι στιγμής δεν είχε βαδίσει. Ο κόσμος δεν ήταν λίγος κι εδώ· η Τζάκι εύκολα αναμίχθηκε μες στους ομήρους, που βρίσκονταν, άτακτα, σε διάφορα σημεία. Οι Λεγεωνάριοι δεν της έδωσαν σημασία. Ανάμεσά τους, το μάτι της πήρε τον Όρντιβελ· η καρδιά της χτύπησε απότομα στο στήθος της. Η Τζάκι κοίταξε από την άλλη, απομακρυνόμενη από τον πορφυρόδερμο Λεγεωνάριο με τα σκούρα μπλε μαλλιά.

Πλησίασε τους χτυπημένους φρουρούς του τρένου· δεν πήγε πολύ κοντά τους, όμως, επειδή δυο Λεγεωνάριοι στέκονταν μερικά βήματα παραδίπλα, καπνίζοντας και κρατώντας ο ένας μακρύ, λιγνό ρόπαλο κι ο άλλος πλατυλέπιδο σπαθί.

Η Τζάκι παρατήρησε τους φρουρούς. Ήταν νεκροί ή ζωντανοί; Κανένας απ' τους δύο δεν κουνιόταν.

Προσπάθησε να τους φωτογραφίσει μέσα από την καπαρντίνα της— «Ε, εσύ εκεί! Τι σκατά κάνεις!»

Την είχαν δει.

Η Τζάκι, ενστικτωδώς, πάτησε το κουμπί, τράβηξε τη φωτογραφία.

«Δημοσιογράφος!» Μια Λεγεωνάρια την έδειχνε.

Η Τζάκι στράφηκε και έφυγε, περνώντας μέσα από τον κόσμο.

«Πιάστε τη, ρε βλάκες!» γκάρισε κάποιος. «ΠΙΑΣΤΕ ΤΗ!»

Ο αεραγωγός απ' τον οποίο είχε έρθει βρισκόταν στην αντικρινή μεριά του συρμού. Κοιτάζοντας τα τρένα είδε Λεγεωνάριους να έρχονται από μέσα τους. Δεν μπορούσε να περάσει απέναντι· θα τη σταματού-

σαν. Και δεν είχε χρόνο ν'ανοίξει κάποιον απ'τους εδώ αεραγωγούς και να μπει.

Έτρεξε προς τη σκοτεινή σήραγγα, τραβώντας το πιστόλι από την τσάντα της.

Δύο Λεγεωνάριοι βρέθηκαν στο διάβα της. Ο ένας κρατούσε αλυσίδες, ο άλλος έριχνε κάτω το ρόπαλό του κι έκανε να πιάσει το πιστόλι από τη ζώνη του.

«Κάντε πίσω!» τους φώναξε η Τζάκι σημαδεύοντάς τους χωρίς να πάψει να προχωρά. «Πίσω!»

Την αγνόησαν.

Τους πυροβόλησε: δύο ριπές, η μία κατόπιν της άλλης.

Σωριάστηκαν, βογκώντας.

Η Τζάκι πήδησε από πάνω τους κι έτρεξε μέσα στη σκοτεινή σήραγγα, ακολουθώντας τον διάδρομο έκτακτης ανάγκης.

Τα σκάτωσα...! Τα σκάτωσα τα σκάτωσα τα σκάτωσα... γρύλισε από μέσα της, θυμωμένη με τον εαυτό της.

Πίσω της άκουσε πυροβολισμούς, και σφαίρες να εξοστρακίζονται στα τοιχώματα του Υπόγειου Σιδηρόδρομου.

«Πιάστε τη, ρε ζώα, γαμώ τα γαμημένα κεφάλια σας! ΠΙΑΣΤΕ ΤΗ!»

Μ'έχουν αναγνωρίσει; αναρωτήθηκε η Τζάκι καθώς έτρεχε. Ξέρουν ότι είμαι εγώ; Ξέρουν ότι είμαι αυτή που κυνήγησαν μετά την έκρηξη στον Αρωγό; -Σταμάτα να σκέφτεσαι! Σταμάτα να σκέφτεσαι!

Θυμήθηκε τη μητέρα της που της έλεγε ότι η Αρτάλη φώτιζε περισσότερο εκείνους που σκέφτονταν λιγότερο και είχαν περισσότερη πίστη.

Πίσω της, άκουγε βήματα. Οι Λεγεωνάριοι έρχονταν. Ευτυχώς είχε προβάδισμα.

Ακολούθησε τη σκοτεινή σήραγγα για ώρα πολλή: πόση ακριβώς δεν ήξερε: ούτε ήξερε προς τα πού πήγαινε. Λογικά, όμως, θα έφτανε είτε στον σταθμό Παλαιοπώλη είτε στον Ναό. Μάλλον στον Παλαιοπώλη... ναι, βέβαια, στον Παλαιοπώλη, αφού δεν είχε τρέξει από τη μεριά που ο συρμός πήγαινε προς Ναό.

Καθώς προχωρούσε, όμως, μες στα σκοτάδια, θυμήθηκε ιστορίες που έλεγαν ότι ο Υπόγειος συναντούσε άλλες σήραγγες σε διάφορα σημεία: μυστηριώδεις σήραγγες σκαμμένες από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας για άγνωστους λόγους, ή σκαμμένες από άλλους, πολύ προτού έρθουν στη Θακέρκοβ οι Παντοκρατορικοί, αλλά για εξίσου

άγνωστους λόγους. Μπορούσε κανείς να συναντήσει ανείπωτα πράγματα εκεί κάτω, στα ανήλιαγα βάθη της Θακέρκοβ. Τέρατα μεταλλαγμένα, σαρκοβόρα θηρία από άλλες διαστάσεις, πελώρια ποντίκια, δαίμονες με γυαλιστερά μάτια, ανθρωποφάγους που ζούσαν για αιώνες στα σκοτάδια...

Αυτές, όμως, δεν είναι παρά ιστορίες, είπε στον εαυτό της η Τζάκι. Ιστορίες. Αστικοί μύθοι.

Κάποτε, σκοντάφτει. Πιάνεται απ'τον τοίχο πλάι της για να σηκωθεί. Και αφουγκράζεται. Δεν ακούει πια τους Λεγεωνάριους να έρχονται. Τα παράτησαν; Ή έχει χαθεί τελείως μέσα σε κάποιον παράξενο λαβύρινθο; Πόση ώρα έχει περάσει;

Λαχανιασμένη, κάθεται κάτω για να ανασάνει. Τώρα συνειδητοποιεί πόσο πολύ είχε τρομάξει.

Νομίζει ότι το σκοτάδι μουρμουρίζει στ'αφτιά της, μα δεν καταλαβαίνει τι της λέει.

Πού είμαι; Πλησιάζω τον σταθμό Παλαιοπόλη; αναρωτιέται μετά από λίγο.

Βρίσκει τη δύναμη να σηκωθεί όρθια, και συνεχίζει, αγγίζοντας τον τοίχο πλάι της, βαδίζοντας πάνω στον διάδρομο έκτακτης ανάγκης.

Βαδίζει... και βαδίζει... και βαδίζει... και βαδίζει...

Για πόση ώρα;

Πόσο μακριά είναι ο σταθμός Λημεριού από τον σταθμό Παλαιοπόλη; Προσπαθεί να υπολογίσει μέσα στο μυαλό της. Τέσσερα χιλιόμετρα; Πέντε; Έξι, το μέγιστο. Αποκλείεται περισσότερο. Δε θάπρεπε κανονικά νάχω φτάσει;

Σταματά. Γονατίζει, πλησιάζει την άκρη του διαδρόμου έκτακτης ανάγκης...

Την άκρη;

Δε μπορεί η άκρη να είναι τόσο μακριά... Δεν...

Δεν είναι πια στον διάδρομο έκτακτης ανάγκης! συνειδητοποιεί τρομαγμένη. Σηκώνεται, κάνει μερικά βήματα. Τα πόδια της δεν συναντούν ράγες πουθενά. Φτάνει στο άλλο τοίχωμα της σήραγγας. Το αγγίζει. Τραχιές πέτρες κάτω από τις παλάμες της.

«Όχι...» μουρμουρίζει απεγνωσμένα. «Όχι...!»

Και ξέρει ότι έχει χαθεί, κάπου στις δαιδαλώδεις σήραγγες που βγαίνουν από τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο.

Ο Έκτορας έστειλε τον Αλλάνδρη να πάει να βρει τη Τζάκι, για να της πει ότι ήθελαν να τους φέρει παλιές εφημερίδες με αναφορές στο πλάσμα που έπεσε από το φεγγάρι. Ο Αλλάνδρης πήρε ένα δίκυκλο, έφυγε από τη *Σφαίρα*, και έφτασε στη Μικρόπολη. Σταμάτησε στο πλάι του δρόμου και, χρησιμοποιώντας τον πομπό του, κάλεσε τον πομπό που είχαν δώσει στη Τζάκι. Απάντηση δεν πήρε, όχι επειδή η δημοσιογράφος δεν άνοιγε τον πομπό της αλλά επειδή, απ'ό,τι φαινόταν, ο πομπός της ήταν εκτός εμβέλειας.

Ακόμα στην εφημερίδα είναι;

Ο Αλλάνδρης έβαλε μπροστά το δίκυκλό του και πήγε κοντά στα γραφεία της *Πόλης*. Σταμάτησε πάλι στο πλάι του δρόμου και κάλεσε τη Τζάκι. Η δημοσιογράφος – ή, τουλάχιστον, ο πομπός της – εξακολουθούσε νάναι κάπου μακριά.

Τι στα κωλομέρια της Λόρκης...;

Ο Αλλάνδρης κλείδωσε το όχημά του. Μπήκε σ'ένα σοκάκι, έκανε μια πρόχειρη μεταμπίηση στη μάπα του, βγήκε, και πήγε στα γραφεία της *Πόλης*.

«Γεια σας,» είπε στον τύπο που ήταν στις πληροφορίες. «Είναι εδώ η Τζάκι Νίλκοφ;»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Νομίζω ότι έφυγε, κύριε. Μια στιγμή να δω.» Σήκωσε τον δίαυλό του και πάτησε ένα κουμπί. Μετά, μάλλον επειδή δεν έλαβε απάντηση, πάτησε ένα άλλο κουμπί. «Έλα,» είπε σε κάποιον, «είναι εκεί η Τζάκι;... Εντάξει.» Έκλεισε τον δίαυλο και στράφηκε πάλι στον Αλλάνδρη. «Δεν είναι εδώ, κύριε.»

«Πού έχει πάει, αν επιτρέπεται; Είμαι ένας φίλος της, και την ψάχνω.»

«Νομίζω ότι πήγε στον σταθμό Λημεριού, να κάνει ρεπορτάζ για τα γεγονότα εκεί.»

Είναι τελείως ανισόρροπη, λοιπόν, σκέφτηκε ο Αλλάνδρης. «Ευχαριστώ,» είπε και έφυγε από τα γραφεία της *Πόλης*.

Το αφεντικό θα τσαντιστεί πάλι.

Προτού όμως επιστρέψει στη *Σφαίρα*, ο Αλλάνδρης πήγε στον σταθμό Λημεριού. Παρότι μεσημέρι, κάμποσοι παλαβοί δημοσιογράφοι ήταν μαζεμένοι εδώ. Τη Τζάκι δεν την είδε πουθενά. Την κάλεσε με τον πομπό του. Καμία απάντηση. Εκτός εμβέλειας.

Τη γαμήσαμε.

Ενεργοποίησε το δίκυκλό του και επέστρεψε στη *Σφαίρα*.

Η Τζάκι βαδίζει ώρα πολλή μέσα στο σκοτάδι, φοβούμενη ν'ανάψει τον φακό της. Φοβούμενη ότι, παρότι δεν τους ακούει, ίσως οι Λεγεωνάριοι να είναι κάπου κοντά και να τη δουν. Μετά, όμως, μια δυνατή κακοσμία έρχεται στα ρουθούνια της, και κάτω απ'τα πόδια της ακούει τριξίματα που την κάνουν ν'ανατριχιάζει.

Σταματά.

Δε μπορώ να συνεχίσω έτσι. Πρέπει να δω.

Βγάζει τον φακό της, τον ανάβει. Το σκοτάδι διαλύεται.

Στο πάτωμα βλέπει κόκαλα. Ανθρώπινα.

Παγώνει.

Ένα κρανίο παραδίπλα. Μια διαλυμένη θωρακική κοιλότητα. Μικρότερα κόκαλα από δω κι από κει.

Τι μέρος είν' αυτό;

Τι έφαγε αυτόν τον τύπο; Τι τον έφαγε;

Η Τζάκι βαδίζει γρήγορα, για να φύγει όσο πιο μακριά γίνεται από εδώ. Συναντά ρηχά, βρόμικα νερά· οι μπότες της πλατσορίζουν μέσα τους.

Σκέφτεται ότι ίσως να μην έφαγε τίποτα αυτόν τον άνθρωπο. Ίσως να πέθανε εδώ από πείνα, ή από γηρατειά, ή από αρρώστια...

Φοβάται.

Προσεύχεται στην Αρτάλη να τη βοηθήσει.

Περιπλανιέται σε ανέγνωρες σήραγγες, γεμάτες σκουπίδια, ποντίκια, ερπετά, και έντομα· κόκαλα, ανθρώπινα και μη· μολυσμένα νερά, λάσπες, χώματα, πέτρες. Λάκκοι υπάρχουν σε μερικά σημεία – *ευτυχώς που άναψα τον φακό μου*. Τα πόδια της πονάνε αλλά δεν δίνει σημασία – δεν μπορεί να σταματήσει εδώ πέρα· πρέπει να βγει.

Τουλάχιστον, η Λεγεώνα την έχει χάσει... Καλύτερα σε τούτο τον λαβύρινθο παρά στα χέρια τους...

Σε κάποιους τοίχους βλέπει γκράφιτι. Νεκροκεφαλές. Φτερούγες. Ένας γρύπας. Γυναικεία στήθη. Ένα σπαθί που στάζει αίμα. Ονόματα: *Ριγγος' Καλκουννης' ιπταΜΕΝΗ' ΧαΧαΣ.*

Σκέφτεται να φωνάξει, μήπως κανένας είναι εδώ κοντά και τη βοηθήσει. Το ξανασκέφτεται και μένει σιωπηλή.

Ο φακός της αρχίζει να τρεμοπαίζει. Η μπαταρία τελειώνει.

Μη μου το κάνεις αυτό... Σε παρακαλώ, μη μου το κάνεις αυτό, γαμώ τη μάνα σου...!

Μετά από λίγο ο φακός σβήνει, αφήνοντάς τη στο σκοτάδι.

«Κατάρες!...» μурμουρίζει η Τζάκι και τον βάζει μέσα στην τσάντα της. Θυμάται ότι είδε ένα ξύλο λίγο πιο πριν. Πηγαίνει πίσω, προσεχτικά· καταφέρνει να το βρει και, μετά, προχωρά κρατώντας το εμπρός της – πρόληψη για τις λακκούβες και για άλλους κινδύνους.

Τελικά, αποδεικνύεται χρήσιμο.

Πώς τα καταφέρνω και μπλέκω έτσι;

Για πόσο βαδίζει; Τα πόδια της την πεθαίνουν.

Αρτάλη, βοήθησέ με! Δεν μπορεί να μην υπάρχει έξοδος από εδώ. Αφού από κάπου μπήκα, από κάπου θα βγω.

Ώρα περνά...

Κι έπειτα, μια φωνή που κάτι τής θυμίζει:

...Τζάκι...

«Δε μπορεί...» μурμουρίζει η Τζάκι. «Δε μπορεί...» Το μυαλό της ήταν.

...Τζάκι...

Όχι, δεν ήταν το μυαλό της.

Ξεροκαταπίνει. «Τι θέλεις;» ρωτά, δειλά.

...Θέλεις να βγεις;

«Μάντης είσαι;»

...Χα-χα-χα-χα... Κάτι σαν μάντης, για σένα.

Υπάρχει έξοδος δεξιά σου; Ψάξε...

Η Τζάκι βαδίζει ψάχνοντας με το αυτοσχέδιο ραβδί της.

«Δεν υπάρχει.»

...Συνέχισε έτσι...

Παίζει μαζί της, ό,τι κι αν είναι αυτός ο... ο δαίμονας;

...Δεν θέλω να σε κοροϊδέψω...

Ο γαμημένος ήξερε τι σκεφτόταν!

...Εκπλήσσεσαι λόγω άγνοιας.

Συνέχισε να ψάχνεις στα δεξιά σου...

Η Τζάκι συνεχίζει να ψάχνει στα δεξιά, με το ραβδί της. Δεν έχει, εξάλλου, τίποτα καλύτερο να κάνει. Δεν έχει κανένα καλύτερο σχέδιο για να βγει.

Σε κάποιο σημείο – όχι και πολύ μακριά, νομίζει – συναντά ένα άνοιγμα.

...Το βρήκες. Έλα από εκεί. Πέρνα.

«Πού θα βγω;»

...Κοντά μου.

«Είσαι τρελός; Θα με κυνηγήσουν πάλι!»

...Την άλλη φορά, δεν κάθισες να με ακούσεις. Έπρεπε να με είχες ακούσει, Τζάκι...

Η Τζάκι μπαίνει στο δεξί πέρασμα.

...Ψάξε αριστερά, τώρα...

Ψάχνει αριστερά, με το ραβδί. «Δεν υπάρχει τίποτα. Μόνο τοίχος.» Τον αγγίζει με το χέρι της. Το πέρασμα εδώ είναι στενό.

...Είσαι δίπλα μου.

«Δε μπορώ να περάσω μέσα από τοίχους!»

...Χτύπα τον. Ίσως να πέσει.

Η Τζάκι τον κλοτσά, με δύναμη. «Δε γίνεται τίποτα.»

...Προσπάθησε!

Η Τζάκι ξανακλοτσά τον τοίχο, και μετά πέφτει πάνω του με τον ώμο. Νιώθει τις πέτρες να κουνιούνται. Δεν στέκονται καλά, συνειδητοποιεί. Μετά την έκρηξη στο οικοδόμημα, είναι ετοιμόρροπες.

Κλοτσά τον τοίχο, ξανά και ξανά και ξανά. Πέτρες αρχίζουν να πέφτουν. Κατάλευκο φως γλιστρά μέσα. Η Τζάκι δημιουργεί τελικά μια τρύπα αρκετά μεγάλη για να περάσει, αν και με κάποια δυσκολία. Φτάνει στο υπόγειο του Αρωγού, μπροστά στη σιδερένια πόρτα.

«Τι είσαι;» ρωτά, λαχανιασμένη και καταϊδρωμένη.

...Γνωρίζεις αυτούς που ονομάζουν τους εαυτούς τους επαναστάτες... Πες τους ότι τους χρειάζομαι. Πες τους ότι δεν θέλω να έρθουν εδώ οι πράκτορες της Παντοκράτειρας. Μπορούν να με χρησιμοποιήσουν για να κάνουν κάτι πολύ κακό – κάτι που επιθυμώ να αποφύγω.

Με καταλαβαίνεις, Τζάκι, έτσι δεν είναι;

Η Τζάκι κατένευσε. «Ναι.»

...Πήγαινε τώρα επάνω, και πρόσεχε. Στρίψε δεξιά. Περίμενε να περάσει ένα κόκκινο τετράκυκλο όχημα, και μετά ένα φορτηγό με πράσινες

*ρίγες. Και βγες πηγαίνοντας στον ακριβώς απέναντι δρόμο που κοιτά-
ζεις.*

Τα θυμάσαι, έτσι δεν είναι;

«Ναι... αλλά πώς ξέ-;»

...Δεν έχει σημασία. Πήγαινε, τώρα! Ο χρόνος μετρά!

Η Τζάκι έφυγε. Ανέβηκε τη σκάλα. Βγήκε επάνω, στα συντρίμμια του Αρωγού.

Ήταν νύχτα.

Μεγάλη Αρτάλη! πόσες ώρες πέρασα εκεί κάτω, βαδίζοντας; Δεν ήταν παράλογο, λοιπόν, που τα πόδια της την πονούσαν τόσο.

Προχώρησε στρίβοντας δεξιά. Κοίταξε το συρματόπλεγμα: αναδιπλωνόταν σ'εκείνο το σημείο, και ήταν ουσιαστικά μισάνοιχτο, μόλις και μετά βίας' αρκετό για να γλιστρήσει από εκεί μια λεπτή γυναίκα – σαν τη Τζάκι.

Κοίταξε τον δρόμο, πέρα από το συρματόπλεγμα. Περιμένοντας.

Είδε να περνά ένα κόκκινο τετράκυκλο.

Πώς σκατά το ήξερε;

Περίμενε μερικές στιγμές ακόμα.

Ένα φορτηγό με πράσινες ρίγες πέρασε.

Αδύνατον! Κι όμως...

Η Τζάκι έτρεξε, έσπρωξε ελαφρώς το μισάνοιχτο συρματόπλεγμα, και βγήκε απ'τα συντρίμμια του Αρωγού περνώντας στον αντικρινό δρόμο. Κανένας δεν τη σταμάτησε.

Βάδισε για λίγο, προσέχοντας να δει μήπως την παρακολουθούσαν. Τίποτα' ο δρόμος ήταν έρημος.

Θα τρελαθώ. Ήξερε ακριβώς τη σωστή στιγμή για να φύγει... Τι είναι εκεί κάτω;

Ήθελε απεγνωσμένα να πάει στο σπίτι της, να ξεκουραστεί. Αλλά η παράξενη οντότητα τής είχε πει να μιλήσει στους επαναστάτες; και η Τζάκι αποφάσισε ότι πρέπει να ήταν σημαντικό. Δε γινόταν να το αγνοήσει.

Ευτυχώς, είχε χρήματα επάνω της. Μπορούσε να πάρει ένα επιβατηγό. Ακόμα και αερομεταφορέα, αν ήθελε. Αλλά δεν ήθελε' δεν είχε και λεφτά για πέταμα.

Οι νυχτερινοί δρόμοι της Θακέρκοβ τής έμοιαζαν, για πρώτη φορά στη ζωή της, φωτεινοί καθώς τους διέσχιζε.

Κεφάλαιο 12

Διηγήσεις Μέσα στη Νύχτα

Η μουσική ήταν Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι, *Αγώνας Πυρός*.

Ο Έκτορας κράτησε τη στέκα οριζόντια, λύγισε τη μέση του μπροστά στο τραπέζι του μπιλιάρδου, σημάδεψε τη μπάλα εμπρός του. Τη χτύπησε, σπρώχνοντας τη στέκα απότομα από την πίσω μεριά. *κρακ! ταπ ταπ – ταπ!* Η μια μπάλα χτύπησε την άλλη, την άλλη, την άλλη, και την άλλη – και η τελευταία βούτηξε μέσα σε μια γωνιακή τρύπα.

«Καθίκι της Λόρκης!...» μούγκρισε ο Κλεόβουλος ο Φωνακλάς, ο αρχηγός της συμμορίας των Λυσσασμένων, ο οποίος στεκόταν αντίκρυ του Έκτορα με τη στέκα του στο χέρι και με τον συμπαίκτη του – έναν από τους Λυσσασμένους – πλάι του.

Συμπαίκτης του Έκτορα ήταν ο Χρίστος, που δεν ήταν τόσο καλός στο μπιλιάρδο αλλά μάθαινε.

«Μ'αυτό τον τύπο, πάντως, που έχεις μπλέξει, μη νομίζεις ότι θ'αντέξεις πολύ, Έκτορα,» είπε ο Κλεόβουλος. «Για κάθε μια μπάλα που θα βάζουμε εγώ κι ο Φιλλόνης, αυτός θα βάζει *μισή* μπάλα.»

«Κι εγώ θα βάζω τέσσερις,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

Ο Κλεόβουλος μειδίασε, σαν τσακάλι, μέσα απ'τα μούσια του. «Γαμημένο καθίκι.» Και, κάνοντας τον κύκλο του μπιλιάρδου, επέλεξε τη μπάλα που ήθελε να χτυπήσει. Τεντώθηκε επάνω στο τραπέζι, κρατώντας τη στέκα του οριζόντια. Σημαδεύοντας με προσοχή.

Ο Έκτορας τον περίμενε ενώ, συγχρόνως, έριχνε μια ματιά ολόγυρα στην αίθουσα της *Οινόσφαιρας*, όπου αρκετός κόσμος ήταν μαζεμένος απόψε. Εκτός από τον αρχηγό τους, είχε έρθει και σχεδόν όλη η υπόλοιπη συμμορία των Λυσσασμένων. Ο Σωσίας έκανε κάτι κόλπα σε μια γωνία του δωματίου, και τώρα έβγαζε, κάπως, φωτιά μέσα από μια λεκάνη νερό· οι θεατές του χειροκροτούσαν. Η Χλόη καθόταν σ'ένα στρογγυλό τραπέζι μαζί μ'άλλους τρεις (δύο γυναίκες, έναν άντρα) και έπαιζε χαρτιά· η όψη της ήταν αινιγματική καθώς κοιτούσε τα φύλλα στο γαντοφορεμένο χέρι της.

Η εξώπορτα της *Σφαίρας* άνοιξε κι ένα καινούργιο άτομο μπήκε. Φορούσε καπαρντίνα και πλατύγυρο καπέλο. Τα ρούχα του ήταν βρομι-

σμένα και ταλαιπωρημένα. Και ο Πρόμαχος της Επανάστασης γνώριζε αυτό το άτομο.

Η Τζάκι!

Ο Αλλάνδρης είχε πάει να τη βρει το μεσημέρι – γιατί ο Έκτορας ήθελε εφημερίδες από την εποχή που το πλάσμα απ'το φεγγάρι είχε πέσει στο οικόπεδο του Αρωγού – αλλά η δημοσιογράφος ήταν εξαφανισμένη, και ο πομπός της εκτός εμβέλειας. Ο Αλλάνδρης τού είχε πει ότι η Τζάκι είχε πάει να κάνει ρεπορτάζ στο Λημέρι, στον σταθμό του Υπόγειου, όπου η Λεγεώνα είχε σταματήσει τα τρένα και είχε πάρει ομήρους. Ο Έκτορας είχε ανησυχήσει, και είχε αναρωτηθεί, θυμωμένα: *Δε σκέφτηκε η μαλακισμένη ότι ίσως να τη μπανίσουν αυτοί που την κυνήγησαν εκείνο το βράδυ;*

Βλέποντάς τη τώρα να κοιτάζει γύρω-γύρω, ύψωσε το χέρι του και το κούνησε προς το μέρος της.

(Άκουσε τη στέκα του Κλεόβουλου να χτυπά τη μπάλα που σημάδευε, κι αυτή τη μπάλα να χτυπά άλλες μπάλες.)

Η Τζάκι είδε τον Έκτορα, κι αμέσως τον πλησίασε. Το πρόσωπό της ήταν μαυρισμένο, παρατήρησε εκείνος. *Τι έκανε πάλι; Μέσα σε υπνόμους σερνόταν;*

«Καλώς την,» της είπε. «Έπιασες δουλειά υδραυλικού;» Σούφρωσε τη μύτη του: η τύπισσα δεν ήταν μαυρισμένη μόνο· βρομούσε κιόλας.

Η Τζάκι συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Δεν έχεις δει τον εαυτό σου στον καθρέφτη, μάλλον.»

(Η φωνή του Κλεόβουλου: «Σειρά σου, μεγάλε.» Μιλούσε στον Χρίστο.)

Η Τζάκι μόρφασε. «Μπορώ να κάνω ένα μπάνιο;»

«Τι έγινε πάλι;»

«Θα σου πω. Γι'αυτό είμαι εδώ. Πρέπει οπωσδήποτε να σου πω. Αλλά να κάνω ένα μπάνιο, πρώτα;»

Ο Έκτορας ένευσε. «Πάμε επάνω.»

«Ε! πού πας, Έκτορα;» του φώναξε ο Κλεόβουλος, καθώς εκείνος απομακρυνόταν μαζί με τη Τζάκι.

«Δουλειές, αρχηγέ. Αλλά θα σου βρω άλλον, εξίσου καλό. Ίσως και καλύτερο.» Ο Έκτορας έκανε νόημα στον Αλλάνδρη, που καθόταν στο μπαρ πίνοντας και παίζοντας το κομπολόι του. Ο Αλλάνδρης αμέσως κατάλαβε· ένευσε και πήγε προς το μπιλιάρδο, για να πάρει τη θέση του Προμάχου.

Ο Έκτορας οδήγησε τη Τζάκι στον πρώτο όροφο και στο δωμάτιό του.

«Πού έμπλεξες;» τη ρώτησε, ανοίγοντάς της την πόρτα για το μπάνιο. «Με τη Λεγεώνα;»

«Περίπου, αλλά όχι μόνο.»

«Με τους Παντοκρατορικούς;»

«Καθόλου. Βασικά, συνάντησα πάλι εκείνη τη φωνή στο υπόγειο του Αρωγού.»

«Νόμιζα ότι είχες πάει στο σταθμό στο Λημέρι.»

«Εκεί είχα πάει, στην αρχή. Τέλος πάντων' σε πειράζει να βγεις;»

«Καλώς, αλλά όχι με το πάσο σου,» της είπε ο Έκτορας βγαίνοντας από το μπάνιο.

Η Τζάκι έκλεισε την πόρτα.

Εκείνος περίμενε έξω, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο.

Η μισάνοιχτη εξώπορτα χτύπησε. Ο Έκτορας στράφηκε και είδε τον Αίοιο.

«Τρέχει τίποτα, αφεντικό;»

«Η Τζάκι είναι εδώ,» είπε ο Έκτορας δείχνοντας, με τον αντίχειρά του, την κλειστή πόρτα του μπάνιου. «Λέει πως μίλησε πάλι μ'εκείνη τη φωνή.»

«Στον Αρωγό;»

«Ναι.»

«Δεν πειράζει να μείνω, υποθέτω...» είπε ο Αίοιος.

«Εκτός αν σκοπεύεις να κατοικήσεις τα παπλώματα.»

Ο μάγος μειδίασε και έστρωσε τα γυαλιά του.

Μετά από λίγο, η πόρτα του μπάνιου μισάνοιξε και το πρόσωπο της Τζάκι φάνηκε· τα μαλλιά της ήταν βρεγμένα. «Υπάρχει μια ρόμπα; Και μια πετσέτα;»

Ο Έκτορας τής έδωσε πετσέτα και ρόμπα, και μετά εκείνη βγήκε από το μπάνιο τυλιγμένη με τη δεύτερη.

«Ευχαριστώ,» είπε· «μου χρειαζόταν. Δε θα με πιστέψεις άμα σου πω πού κατέληξα... Τι κάνεις, Αίολε;» χαιρέτησε κοιτάζοντας τον μάγο.

«Εγώ καλά είμαι.»

«Κάθισε,» είπε ο Έκτορας στη Τζάκι, δείχνοντάς της το κρεβάτι με μια αδιάφορη χειρονομία.

Η δημοσιογράφος κάθισε. Ο Πρόμαχος κάθισε παραδίπλα, σε μια καρέκλα. Ο Αίοιος έμεινε όρθιος, με τον ώμο ακουμπισμένο στον τοίχο.

Η Τζάκι τούς είπε τι συνέβη στον σταθμό Λημεριού και πώς, τελικά, βρέθηκε στο υπόγειο του *Αρωγού*.

«Αυτή η οντότητα, ό,τι κι αν είναι, λέει πως σας χρειάζεται. Λέει πως θέλει να τη σώσετε από τα χέρια των πρακτόρων της Παντοκράτειρας γιατί σκοπεύουν να τη χρησιμοποιήσουν για κάτι πολύ κακό.»

«Τι κακό;» ρώτησε ο Αίολος.

Η Τζάκι κούνησε το κεφάλι, πίνοντας μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό που της είχε προσφέρει ο Έκτορας πριν από λίγο καθώς εκείνη μιλούσε και είχε ζητήσει κάτι για να υγράνει το στόμα της. «Δε διευκρίνισε.»

«Μυστηριώδης ο φωτεινός φίλος μας, λοιπόν...» σχολίασε ο Αίολος.

«Το δίχως άλλο,» συμφώνησε ο Έκτορας.

«Τι λες, αφεντικό; Να του προσφέρουμε τις υπηρεσίες μας;»

«Εσύ είσαι ο μάγος, εσύ πες μου. Δεν ξέρω τι σκατά είναι αυτό το πλάσμα.»

«Όπως ξέρεις, ούτε εγώ ξέρω.»

«Νομίζεις ότι μπορεί να λέει ψέματα;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Μάλλον όχι. Ό,τι κι αν έχουν οι Παντοκρατορικοί στο μυαλό τους, σίγουρα, δεν θα είναι τίποτα το καλό.»

«Δε μπορώ, όμως, να κάνω τίποτα εγώ για να πάρω αυτό το πλάσμα από το υπόγειο,» είπε ο Έκτορας. «Το φρουρούν ένα σωρό πούστηδες. Κι απ'ό,τι καταλαβαίνω, ούτε οι Παντοκρατορικοί μπορούν να το πάρουν από εκεί, γι'αυτό κάθονται και το φυλάνε. Τι να κάνω, λοιπόν; Να διώξω τους Παντοκρατορικούς;»

Στράφηκε στη Τζάκι. «Αφού βλέπει το μέλλον ο φίλος σου, γιατί δε σου είπε και πώς να τον βοηθήσουμε;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους, υποδηλώνοντας άγνοια.

Ο Αίολος μόρφασε. «Δεν ξέρω αν βλέπει το μέλλον ακριβώς, Έκτορα. Σκέψου... Γνώριζε τι οχήματα θα περνούσαν έξω απ'τα συντρίμια του *Αρωγού*; γνώριζε ποια ήταν η κατάλληλη στιγμή για να φύγει η Τζάκι; αλλά δεν γνώριζε αν υπήρχε άνοιγμα που να οδηγεί στο υπόγειο. Είπε στη Τζάκι να ψάξει να βρει κάποιο άνοιγμα; δεν της είπε, για παράδειγμα, ότι το άνοιγμα ήταν δέκα ή είκοσι ή ογδόντα βήματα από κει όπου βρισκόταν. Κι επιπλέον, τελικά δεν υπήρχε άνοιγμα; η Τζάκι αναγκάστηκε να γκρεμίσει έναν ετοιμόρροπο τοίχο για να φτάσει στο υπόγειο του *Αρωγού*.»

«Πού θες να καταλήξεις, μάγε;»

«Ότι δεν βλέπει το μέλλον.»

«Τι βλέπει, τότε; Ήξερε ότι η Λεγεώνα θα επιτιθόταν στη Τζάκι εκείνο το βράδυ.»

«Επίσης,» τόνισε ο Αίολος, «ήξερε το όνομα της Τζάκι, και γενικώς φαίνεται να μπορεί να διαβάξει τις σκέψεις της – ή, τουλάχιστον, ορισμένες από αυτές.»

«Μάλιστα...» είπε ο Έκτορας. «Αλλά προβλέπει και το μέλλον, δεν το προβλέπει;»

Ο Αίολος ήταν σκεπτικός. «Ίσως...»

«Θα με τρελάνεις, μάγε!» Ο Πρόμαχος σηκώθηκε από την καρέκλα του.

«Μα,» είπε ο Αίολος, «αν προέβλεπε το μέλλον, θα ήξερε ότι δεν υπήρχε άνοιγμα σ'εκείνες τις σήραγγες· θα ήξερε ότι η Τζάκι έπρεπε να σπάσει τον τοίχο! Επομένως, δεν βλέπει το μέλλον.»

«Μπορεί,» υπέθεσε η Τζάκι, «να μην προβλέπει τα πάντα. Μερικά πράγματα μόνο...»

«Γιατί;»

Η Τζάκι, φυσικά, δεν είχε απάντηση να δώσει.

Ο Αίολος κούνησε το κεφάλι. «Δεν προβλέπει το μέλλον· κάτι άλλο κάνει.»

Ο Έκτορας ρουθούνισε. «Καλά... Θα ρωτήσω τον Σωσία να μου πει.

»Από αύριο, αρχίζουμε να παρακολουθούμε τα συντρίμια του Αρωγού, μήπως καταφέρουμε να βγάλουμε καμια άκρη σ'αυτή την υπόθεση.»

Κοίταξε πάλι τη Τζάκι. «Εσύ θέλεις να μείνεις εδώ απόψε;»

«Θα γυρίσω σπίτι μου, καλύτερα.»

«Εντάξει. Μαμούνια έχεις ακόμα εκεί;»

Η Τζάκι συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Κοριούς έχεις ακόμα στο σπίτι σου;»

Η Τζάκι ένευσε. «Ναι.»

Ο Αίολος είπε στον Έκτορα: «Η μπαταρία τους δε θάχει τελειώσει ακόμα, αφεντικό. Το θέμα είναι αν θα ξαναμπούν στο σπίτι της μετά για να τους ανανεώσουν.»

«Ας ελπίσουμε ότι δεν θα μπουν.» Και προς τη Τζάκι: «Μην τυχόν και πας τώρα, μες στη νύχτα, να πάρεις τ'άλογό σου από το στάβλο στο Δημέρι όπου το άφησες.»

Εκείνη μειδίασε. «Νομίζεις ότι είμαι τρελή.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Ο γκόμενός σου σου έδωσε τη δύναμη να διαβάζεις το μυαλό;»

Η Τζάκι γέλασε. Σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού όπου ήταν καθισμένη. «Εντάξει, δεν είμαι τόσο τρελή.»

«Το εύχομαι. Γιατί θέλω να μου κάνεις μια χάρη.»

«Τι χάρη;»

«Να μου βρεις κάτι παλιές εφημερίδες.»

Ο Κριτόλαος σηκώθηκε από το κρεβάτι, μέσα στο δωμάτιο που ήταν φωτισμένο από την αστροφεγγιά και τα φώτα της πόλης.

«Πού πηγαίνεις;» ρώτησε η Χοαρκίδα, ακόμα ξαπλωμένη, με μια ζεστή κουβέρτα τυλιγμένη σαν φίδι γύρω απ'το γυμνό κατάλευκο σώμα της.

«Πρέπει να μιλήσω σε κάποια,» αποκρίθηκε εκείνος, και πήρε τον πομπό του από το γραφείο της όπου τον είχε αφήσει. Κάθισε στην καρέκλα πίσω απ'το γραφείο και πάτησε ένα πλήκτρο, καλώντας την Ελεονόρα'σαρ.

Εκείνη δεν άργησε να απαντήσει. «...Ναι,» Ακουγόταν μισοκοιμισμένη.

«Εγώ είμαι, ο Κριτόλαος.»

«Κριτόλαε.» Καθάρισε το λαιμό της. «Σε είχα καλέσει και πριν. Τρεις φορές.»

«Το είδα. Δεν μπορούσα να απαντήσω αμέσως.»

«Τι έγινε με την υπόθεσή μας;»

«Το οικόπεδο είναι δικό μας. Μπορείς αύριο να έρθεις στην πόλη.»

«Υπέροχα!» Υπήρχε ενθουσιασμός στη φωνή της. «Δε βλέπω την ώρα να αρχίσω.»

«Χαίρομαι που η υπόθεση σε ενθουσιάζει.»

Η Ελεονόρα γέλασε. «Αυτή μπορεί να είναι μια από τις σημαντικότερες έρευνες που έχουν γίνει ποτέ, ξέρεις.»

«Ναι. Θα το δούμε. Θα σε περιμένω αύριο.»

«Δε θα κοιμηθώ, νομίζω, απόψε.»

«Να κοιμηθείς, για να μην κοιμηθείς όρθια όταν είσαι εδώ.»

Η Ελεονόρα γέλασε πάλι. Καληνυχτίστηκαν και η επικοινωνία τερματίστηκε.

«Ποια ήταν αυτή;» ρώτησε η Χοαρκίδα.

Ο Κριτόλαος σηκώθηκε απ'το γραφείο της και βάδισε προς το κρεβάτι. «Μια άγρια από τα Φέρνιλγκαν.»

Τα γαλανά μάτια της Χοαρκίδας γυάλισαν θυμωμένα μες στο μισοσκόταδο.

Ο Κριτόλαος κάθισε στο κρεβάτι, αντικρίζοντάς την. «Μια λέξη είπα.»

«Είπες *παραπάνω* από μια λέξη. Πολλές *παραπάνω*.» Η Χοαρκίδα καταγόταν από τις περιοχές κοντά στα Φέρνιλγκαν: εκεί ήταν η οικογένειά της: αλλά δεν της άρεσε να της το θυμίζουν. Προσπαθούσε, απεγνωσμένα ορισμένες φορές, να ξεχάσει το παρελθόν της. Νόμιζε ότι τη *μείωνε*, τώρα που ήταν Διευθύντρια του *Αστρου*.

«Δε θα μου εξηγήσεις, δηλαδή, πώς ακριβώς λατρεύουν οι ιέρειες τον Κάρτωλακ στα Φέρνιλγκαν;» τη ρώτησε ο Κριτόλαος, σοβαρά.

Η Χοαρκίδα ήταν τώρα εξαγριωμένη. Έκανε να παραμερίσει την κουβέρτα και να σηκωθεί απ'το κρεβάτι. Αλλά ο Κριτόλαος την έπιασε απ'το μπράτσο, σταματώντας την.

«Χοαρκίδα, σου έχω πει τι ήταν οι δικοί μου γονείς;»

Τον ατένισε κατάματα, για μερικές στιγμές, μες στο μισοσκόταδο· λίγος θυμός και λίγη αγριάδα είχαν υποχωρήσει από τα μάτια της. «Όχι,» η φωνή της ήταν επίπεδη, «δεν μου έχεις πει. –Και ούτε εγώ σου έχω πει,» τόνισε με πικρία, «αλλά το ξέρεις ούτως ή άλλως...»

Φυσικά και το ήξερε. Δε θα είχε πληροφορίες για τη Διευθύντρια του *Αστρου*; Τι έκανε, τότε, σε τούτη την πόλη;

«Ο πατέρας μου ήταν ιερέας του Κρόνου,» είπε στη Χοαρκίδα. «Η μητέρα μου σκότωνε κόσμο επί πληρωμή, από προτού σχηματιστεί η Παντοκρατορία.»

«Και λοιπόν; Δεν είναι χειρότερο απ'το να κατάγεσαι απ'τα Φέρνιλγκαν. Είσαι απ'τη Ρελκάμνια, έτσι;»

«Ναι,» είπε ο Κριτόλαος, «αλλά πραγματικά νομίζεις ότι έχει μεγάλη σημασία; Ούτε εγώ είμαι ευχαριστημένος με την οικογένειά μου, Χοαρκίδα.»

«Εγώ δεν έχω πρόβλημα με την οικογένειά μου. Έχω πρόβλημα με το γεγονός ότι κατάγομαι από τα Φέρνιλγκαν. Δεν ανήκω εκεί.»

«Γι'αυτό είσαι εδώ.»

«Ακριβώς.»

«Ήταν επιλογή σου πού θα πας, αλλά όχι πού θα γεννηθείς,» της είπε ο Κριτόλαος.

Η Χοαρκίδα ξάπλωσε πάλι. «Γιατί κάνουμε αυτή την κουβέντα τώρα;»

Ο Κριτόλαος μόρφασε μες στο μισοσκόταδο. «Προέκυψε.» Η αλήθεια ήταν ότι είχε αναφέρει την καταγωγή της για να της πάρει το μυαλό από την Ελεονόρα. Δε χρειαζόταν να ξέρει γι' αυτήν, ούτε για τις δουλειές των Παντοκρατορικών στο οικόπεδο του Ευγένιου Αρωγού.

«Η μητέρα σου ήταν *δολοφόνος*, λοιπόν;» τον ρώτησε η Χοαρκίδα, περίεργη.

«Περίπου... Ουσιαστικά, ναι.»

«Και πώς γνώρισε τον πατέρα σου που ήταν ιερέας;»

«Την είχαν στείλει να τον σκοτώσει.»

«Δε σοβαρολογείς!»

«Φυσικά και σοβαρολογώ,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος. «Τουλάχιστον, έτσι μου είπε ο πατέρας μου.»

«Αφού σκότωνε κόσμο επί πληρωμή, τι την έκανε ν' αλλάξει γνώμη στην περίπτωση του;»

«Δεν ξέρω. Δε μου είπαν, αλλά νομίζω ότι η όλη υπόθεση είχε να κάνει με έναν τοπικό άρχοντα που, για κάποιο λόγο, φοβόταν τον πατέρα μου· πίστευε ότι επηρέαζε τον κόσμο, βγαίνοντας από τον ναό του και μιλώντας στους δρόμους της περιοχής. Ολόκληρη η διάσταση της Ρελκάμνια είναι μια απέραντη πόλη, ξέρεις...»

«Το ξέρω, φυσικά.»

«Κι αυτά που σου λέω έγιναν πριν πάρει η Παντοκράτειρα τον έλεγχο. Ο άρχοντας πρέπει να έστειλε τη μητέρα μου να σκοτώσει τον ιερέα, αλλά εκείνη άλλαξε γνώμη και νομίζω πως σκότωσε τον άρχοντα, επειδή όταν μεγάλωσα έμαθα ότι ο άρχοντας αυτός δολοφονήθηκε απροειδοποίητα.

»Τέλος πάντων. Η μητέρα μου δεν κάθισε να με μεγαλώσει. Όταν με γέννησε με άφησε στον ναό του Κρόνου. Μ' έδωσε στον πατέρα μου. Και ξέρεις πότε την είδα για πρώτη φορά; Όταν ήμουν δεκαπέντε χρόνων και η Παντοκράτειρα ήταν πλέον στην εξουσία. Μετά, την είδα πάλι μερικές φορές, και κάποια στιγμή, απροειδοποίητα, εξαφανίστηκε. Έκτοτε δεν την έχω ξαναδεί.»

«Νομίζεις ότι είναι νεκρή;» Η φωνή της Χοαρκίδας ήταν τώρα ήπια.

«Κατά πάσα πιθανότητα. Κι ο πατέρας μου είναι επίσης νεκρός.»

«Τον σκότωσαν;»

«Από αρρώστια των πνευμόνων πέθανε. Κάπνιζε σαν δαιμονισμένος ό,τι χόρτο εισαγόταν στη Ρελκάμνια, σα να ήθελε να μάθει όλους τους καπνούς που υπάρχουν στο Γνωστό Σύμπαν.»

«Γι' αυτό ποτέ δεν καπνίζεις, ε;»

«Το σιχαίνομαι,» είπε ο Κριτόλαος νεύοντας.

«Μάλιστα...» Η Χοαρκίδα τεντώθηκε πάνω στο κρεβάτι. «Έμαθα, επιτέλους, κι εγώ κάτι για σένα. Θεωρούμαι, τώρα, παράνομη;»

Ο Κριτόλαος άρθρωσε μια σειρά από μυστηριακές λέξεις – ένα Ξόρκι Ελάσσονος Μηχανικού Ελέγχου – και ενεργοποιώντας τον μηχανισμό των αυτόματων παντζουριών της τζαμαρίας, τα έκανε να κλείσουν – απότομα.

Η Χοαρκίδα τρόμαξε απ' τον ξαφνικό θόρυβο και, μετά, γέλασε.

«Σε σκοτεινό κελί, λοιπόν, δημοσιογράφε,» είπε ο Κριτόλαος μέσα στο κατασκότεινο δωμάτιο.

Ο Έκτορας, αφού ο κόσμος έφυγε και η *Οινόσφαιρα* έκλεισε, μάζεψε τους ανθρώπους του κοντά του, στο δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα.

«Η Τζάκι ήταν εδώ,» πληροφόρησε όσους δεν το ήξεραν και τους είπε ότι είχε πει η δημοσιογράφος της *Πόλης* σ' εκείνον και τον Αίο-λο'σαρ.

«Τι είναι αυτό το πλάσμα;» απόρησε ο Αλλάνδρης. «Κολλημένο με κόλλα εκεί κάτω; Ας σηκωθεί να φύγει από μόνο του!»

«Μάλλον, είναι κολλημένο,» του είπε ο Αίολος. «Ή δεσμευμένο. Με κάποιον τρόπο.»

Ο Αλλάνδρης μόρφασε, παίζοντας το κομπολόι του. «Γάμησέ μας...» μουρμούρισε.

Ο Έκτορας τούς είπε ότι από αύριο θ' άρχιζαν να παρακολουθούν το μέρος, με μεγάλη προσοχή. Ήταν το καλύτερο που μπορούσαν να κάνουν. «Εκτός αν κάποιος άλλος έχει καμια καλύτερη ιδέα.»

Όπως αποδείχτηκε, κανένας δεν είχε.

Αργότερα, ενώ ο Έκτορας κοιμόταν μπρούμυτα πάνω στο κρεβάτι τους, η Χλόη καθόταν οκλαδόν δίπλα του ανακατεύοντας μια τράπου-λά της και απλώνοντας σειρές από φύλλα εμπρός της, στην κουβέρτα.

Συνεχώς παρουσιαζόταν ένας μπαλαντέρ μέσα στους σχηματισμούς.
Περιστοιχισμένος από φύλλα Ανέμου. Συνεχώς ένας μπαλαντέρ. Και
στη συγκεκριμένη τράπουλα υπήρχαν μόνο δύο.

Κεφάλαιο 13

Ο Δαίμονας στο Υπόγειο

Βόρεια και ανατολικά της Θακέρκοβ, σ'ένα πεδινό μέρος κρυμμένο πίσω από λόφους, ερευνητικές εγκαταστάσεις είναι οικοδομημένες εδώ και χρόνια. Οι περισσότεροι, όμως, δεν γνωρίζουν γι'αυτές. Είναι από τα μέρη που οι πράκτορες της Παντοκράτειρας θέλουν, για λόγους ασφάλειας, να κρατούν κρυφά.

Οι εγκαταστάσεις ονομάζονται *Κέντρο Ερευνών Θακέρκοβ*, και αποτελούνται από κάποια οικοδομήματα (το ψηλότερο από τα οποία διώροφο) για πειράματα αλλά και για στέγαση του προσωπικού, έναν χώρο στάθμευσης οχημάτων, ένα ελικοδρόμιο, έναν μεταλλικό φράχτη που τα περιτριγυρίζει όλα, δύο πυροβόλα, και ένα ενεργειακό κανόνι (το οποίο μπαίνει σε λειτουργία μόνο σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης).

Τώρα, είναι αυγή και ασυνήθιστη κίνηση φαίνεται στον χώρο στάθμευσης των οχημάτων. Κάποιοι ετοιμάζονται να φύγουν, μπαίνοντας σ'ένα μακρύ, εξάτροχο όχημα με περίβλημα από ενισχυμένο μέταλλο. Πολεμιστές της Παντοκράτειρας, ντυμένοι με λευκές στολές. Μια γυναίκα με κατάμαυρο δέρμα, μακριά γαλανά μαλλιά, και κομψά γυαλιά, ντυμένη με γκριζο ταγέρ και μαύρη κάπα. Επάνω στο πέτο της, είναι πιασμένη μια καρφίτσα που την αναγνωρίζει ως μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών.

Εκτός από τη γυναίκα και τους πολεμιστές, μερικοί εργαστηριακοί βοηθοί επιβιβάζονται στο όχημα. Οι πάντες κάθονται στις θέσεις τους, οι πόρτες κλείνουν. Τα συστήματα του οχήματος ενεργοποιούνται, οι τροχοί του αρχίζουν να περιστρέφονται.

Η πύλη του μεταλλικού φράχτη ανοίγει, αφήνοντας το όχημα να βγει και να ταξιδέψει νότια, προς τη Θακέρκοβ, ενώ το φως της αυγής αντανακλά επάνω του.

Το όχημα δεν αργεί να φτάσει στην πόλη και να μπει από την Κεντρική Δημοσιά.

Η μαυρόδερμη μάγισσα ανοίγει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και επικοινωνεί με τον σύνδεσμό της μέσα στη Θακέρκοβ, για να του πει

έρχομαι, είμαι κοντά. Εκείνος τής αποκρίνεται ότι βρίσκεται ήδη στο σημείο συνάντησής τους.

Το όχημα στρίβει μέσα στους δρόμους της πόλης, και τελικά φτάνει στα συντρίμια ενός οικήματος που, παλιότερα, ήταν λογιστικά γραφεία...

Ο Κριτόλαος περίμενε μπροστά από τα συντρίμια του *Αρωγού*. Το μέρος ήταν περιτριγυρισμένο από δυνάμεις ασφαλείας και Παντοκρατορικούς πράκτορες. Επάνω στις οροφές των χτιρίων ήταν γαντζωμένοι τρεις γρυποκαβαλάρηδες της Χωροφυλακής.

Το συρματόπλεγμα γύρω από το ερείπιο – όπου ένας Τεχνομαθής μάγος είχε προσαρτήσει αισθητήρες που έδιναν σήμα όταν κάποιος το πλησίαζε από την έξω μεριά περισσότερο από μισό μέτρο – ο Κριτόλαος είχε τώρα προστάξει να το μαζέψουν. Δεν χρειαζόταν πλέον. Καλύτερα να μπορούσαν να μπαίνουν και να βγαίνουν εύκολα από τα συντρίμια, αφού δεν ήξεραν τι ακριβώς θα συναντούσαν εκεί κάτω. Και, με τόσους ανθρώπους τώρα εδώ πέρα, οι αισθητήρες δεν είχαν νόημα: θα έδιναν σήμα κάθε φορά που κάποιος αδέξιος φρουρός έκανε ένα λάθος βήμα πιο κοντά στο συρματόπλεγμα απ'ό,τι έπρεπε.

Η Ελεονόρα τον κάλεσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του για να του πει ότι ερχόταν, και ο Κριτόλαος την περίμενε από στιγμή σε στιγμή.

Ένα μεγάλο, εξάτροχο, θωρακισμένο όχημα ξεπρόβαλε από το πέρας του δρόμου, χωρώντας μετά βίας – δεν μπορούσε να περάσει άλλο όχημα όσο ήταν αυτό εδώ. Οι πόρτες του άνοιξαν καθώς σταμάτησε, και φρουροί βγήκαν ακολουθούμενοι από την Ελεονόρα'σαρ και τους εργαστηριακούς βοηθούς της.

«Κριτόλαε,» είπε η Ελεονόρα, χαμογελώντας και πλησιάζοντάς τον για να του δώσει το χέρι της.

Εκείνος αντάλλαξε μια χειραψία μαζί της. «Ελεονόρα.»

Η μάγισσα κοίταξε πίσω του. «Αυτό είναι το χτίριο;»

Ο Κριτόλαος ένευσε. «Αυτό είναι.»

«Δεν πιστεύω να έγιναν ζημιές...»

«Ούτε κι εγώ το πιστεύω. Είναι στο υπόγειο.»

«Δεν έχεις κατεβεί, έτσι;»

«Όχι,» είπε ο Κριτόλαος.

«Ωραία. Πάμε.» Έκανε νόημα σε τέσσερις από τους φρουρούς της να τους ακολουθήσουν, και στους βοηθούς της να μείνουν πίσω.

Ο Κριτόλαος και η Ελεονόρα μπήκαν στα συντρίμια του *Αρωγού*, ακούγοντας χρώματα και διαφόρων ειδών θραύσματα να τρίζουν κάτω από τα πόδια τους. Πλησίασαν τη σκάλα του υπογείου, η οποία ήταν γεμάτη κομμάτια πέτρας και σπασμένα έπιπλα. Από το βάθος ερχόταν ένα μυστηριώδες κατάλευκο φως.

«Ναι...» έκανε η Ελεονόρα, «το φως. Αυτό ακριβώς το φως, Κριτόλαε.»

Εκείνος ένευσε. «Αν και ήδη μια δημοσιογράφος κατέβηκε εδώ, καλύτερα να φανούμε επιφυλακτικοί—»

«Μια δημοσιογράφος;» έκανε η Ελεονόρα. «Την άφησες να κατεβεί;»

«Δεν την άφησα. Κατάφερε κάπως να γλιστρήσει μέσα στα συντρίμια. Οι άνθρωποί μου, όμως, την έπιασαν και της πήραν τη φωτογραφική μηχανή και την τσάντα.» Ο Κριτόλαος έβγαλε μια φωτογραφία από το εσωτερικό της κάπας του.

Έδειχνε ένα δωμάτιο γεμάτο συντρίμια. Στο πέρας του ήταν μια μεταλλική πόρτα που έμοιαζε βγαλμένη από τη θέση της. Πριν από την πόρτα ήταν μια νεκρή γυναίκα.

«Αυτό νομίζω ότι θα βρούμε κάτω.»

«Το φως δεν φωτογραφίζεται...» παρατήρησε η Ελεονόρα. «Όπως πρέπει...» Κι έστρεψε πάλι το βλέμμα της στη σκάλα.

Μαζί με τον Κριτόλαο άρθρωσαν μερικά ξόρκια ανίχνευσης και εντοπισμού, και όταν δεν βρήκαν παρά ό,τι περίμεναν, πρόσταξαν τους πολεμιστές τους να καθαρίσουν τη σκάλα από τα συντρίμια.

Η Σερφάντια και ο Αλλάνδρης παρακολουθούσαν το ερείπιο του *Αρωγού* κρυμμένοι σ'ένα δώμα του από πίσω δρόμου. Από εδώ μπορούσαν να κοιτάζουν πάνω από μια άλλη, χαμηλότερη οροφή, και ανάμεσα από δύο ψηλότερες. Ήταν καλό μέρος για να βλέπεις χωρίς να σε βλέπουν.

Και τώρα, οι επαναστάτες έβλεπαν το μεγάλο, εξάτροχο όχημα να μπαίνει στον δρόμο μπροστά στα συντρίμια, να σταματά, και να βγαίνουν μερικοί Παντοκρατορικοί πολεμιστές από μέσα του, καθώς

και μια μαυρόδερμη, γαλανομάλλα γυναίκα: η οποία πλησίασε έναν άντρα ντυμένο με κάπα, και μαζί, συνοδευόμενοι από τέσσερις πολεμιστές, μπήκαν στο ερείπιο.

«Κάτι σοβαρό συμβαίνει,» είπε η Σερφάντια κοιτάζοντας με τα κιάλια της. «Ειδοποίησε τη μάγισσα.»

Ο Αλλάνδρης άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τη Νιρίφα'μορ...

...η οποία άνοιξε τον δικό της πομπό καθισμένη μέσα στο όχημά της, που ήταν σταθμευμένο σ'έναν δρόμο κάθετο στην Ελεγεΐας. Μαζί της ήταν ο Σωσίας.

«Τι είναι;» ρώτησε η Νιρίφα.

Ο Αλλάνδρης τής είπε τι είχαν δει.

«Συνέχισε να παρακολουθείς και λέγε μου.»

Ο Αλλάνδρης τής είπε ότι τώρα τίποτ'άλλο δε φαινόταν. Η μαυρόδερμη γυναίκα και ο τύπος με την κάπα είχαν μπει στα συντρίμια.

Πηγαίνουν στο υπόγειο, σκέφτηκε η Νιρίφα. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.

Ο Κριτόλαος και η Ελεονόρα κατέβηκαν την πέτρινη σκάλα και βρέθηκαν στο υπόγειο. Ήταν ίδιο όπως στη φωτογραφία, με τη διαφορά ότι φως έβγαине από το σημείο όπου η πόρτα δεν ακουμπούσε πλέον στον τοίχο. Το κατάλευκο φως που δεν φωτογραφιζόταν.

Υπήρχε, όμως, και μια ακόμα διαφορά.

Ένας τοίχος στα δεξιά ήταν μισογκρεμισμένος.

«Δε νομίζω αυτό να είναι στη φωτογραφία.» Ο Κριτόλαος την έβγαλε ξανά από την κάπα του και την κοίταξε. «Όχι, δεν είναι.

»Τα Γένια του Κρόνου, γαμώ!...» γρύλισε, και πλησίασε το καινούργιο άνοιγμα. Άναψε έναν φακό και κοίταξε μέσα. Είδε μια σήραγγα. «Κάποιος ήρθε από εδώ,» είπε. «Ή έφυγε.» *Μάλλον, ήρθε. Αν είχε προσπαθήσει να περάσει το συρματόπλεγμα, πρέπει να τον είχαν εντοπίσει οι αισθητήρες, αν όχι οι φρουροί.*

«Μπορεί ο τοίχος να κατέρρευσε από τις εκρήξεις...» υπέθεσε η Ελεονόρα, κρατώντας ένα μαντήλι μπροστά στη μύτη της, γιατί η αποφορά της νεκρής γυναίκας, που το πτώμα της αποσυντίθετο, ήταν απλωμένη παντού στο χώρο.

Ο Κριτόλαος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Αν ήταν έτσι, θα είχε ήδη καταρρεύσει όταν η δημοσιογράφος τράβηξε τη φωτογραφία. Αυτό το άνοιγμα είναι πρόσφατο.»

«Εντάξει, ίσως,» είπε η Ελεονώρα. «Αλλά εκείνο που θέλουμε εξακολουθεί να είναι πίσω από την πόρτα.» Η αδημονία ήταν έκδηλη στη φωνή της.

Ερευνητές... Ο Κριτόλαος, που ανήκε στο τάγμα των Τεχνομαθών, δεν τους καταλάβαινε. Υπομονή ποτέ δεν είχαν, όταν νόμιζαν ότι βρίσκονταν μπροστά σε κάποια συνταρακτική ανακάλυψη που «θα άλλαζε το Γνωστό Σύμπαν» μπλα μπλα μπλα.

Ο Κριτόλαος είπε σε έναν από τους πολεμιστές: «Να φρουρείς αυτό το άνοιγμα.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

«Εσείς,» πρόσταξε τους άλλους τρεις, «βγάλτε το πτώμα από εδώ και, μετά, ανοίξτε την πόρτα.»

Υπάκουσαν. Το πτώμα της γυναίκας μεταφέρθηκε επάνω. Ύστερα πήγαν στην πόρτα. Στην αρχή φάνηκε επίμονη, και ανθεκτική· αλλά ήταν ήδη βγαλμένη από τη θέση της, κι έτσι οι πολεμιστές δεν άργησαν να τη σωριάσουν με μερικές κλοτσιές.

Η πόρτα έπεσε με πάταγο. Το μετάλλο της ήταν βαρύ.

Πίσω της αποκαλύφτηκε ένας θάλαμος πλημμυρισμένος από λευκό φως. Στο κέντρο του ήταν ένα... *πλάσμα*... που έμοιαζε νεκρό. Ή, τουλάχιστον, μισό νεκρό μισό ζωντανό. Κάποια σημεία του σώματός του ήταν καλυμμένα με σάρκα· κάποια είχαν και τρίχωμα· άλλα σημεία, όμως, ήταν χωρίς δερματικό περίβλημα, και όργανα και φλέβες φαινόταν: ενώ αλλού δεν υπήρχαν ούτε όργανα, παρά μόνο φλέβες και κόκαλα, ή τίποτα περισσότερο από κόκαλα. Ένα μάτι κοίταζε, ένα κανονικό μάτι, αλλά από την άλλη μεριά εκείνου του εφιαλτικού προσώπου δεν υπήρχε παρά μονάχα μια κόγχη με ιστούς και μεμβράνες στο εσωτερικό της. Το κεφάλι του πλάσματος ήταν μεγάλο και θηριώδες, εν μέρει καλυμμένο από τρίχα, και το υπόλοιπο από κοκκινωπή-καφέ σάρκα. Τα δύο κέρατά του ήταν σπασμένα, το ένα περισσότερο από το άλλο. Το πλάσμα πρέπει να είχε τέσσερα πόδια, και ουρά, που εδώ κι εκεί φαινόταν το κόκαλό της. Το ένα φτερό του ήταν μισοσκεπασμένο από μεμβρανώδες δέρμα, το δεύτερο τελείως σκελετωμένο.

Το κατάλευκο φως ερχόταν από αυτό το τέρας, αλλά δεν ήταν βέβαιο από πού ακριβώς.

Η Ελεονόρα έβγαλε μια φωνή που υποδήλωνε κάτι ανάμεσα σε φρίκη, δέος, και θαυμασμό. «Κριτόλαε,» είπε, «δεν έχει την ίδια μορφή...»

Ο Κριτόλαος συνοφρυώθηκε. «Πώς βρέθηκε εδώ;» μουρμούρισε.

Τα γαμψά νύχια ενός σκελετώδους ποδιού τρίφτηκαν πάνω στο γήινο πάτωμα, αλλά το πλάσμα δεν μετακινήθηκε από τη θέση του, σα να μην μπορούσε, να μην ήταν αρκετά δυνατό.

Ο Κριτόλαος παρατήρησε τώρα ότι καλώδια έβγαιναν από διάφορα μέρη του σώματος του πλάσματος και πήγαιναν σ'ένα μηχανήμα στον τοίχο, απ'όπου ξεκινούσαν άλλα καλώδια τα οποία σκαρφάλωναν στις πέτρες και ανέβαιναν, χάνονταν μέσα τους.

Ορίστε, σκέφτηκε. Ο μυστηριώδης τρόπος που ο Αρωγός τροφοδοτούσε τα μηχανήματά του με ενέργεια. Οι κατάσκοποί του του είχαν αναφέρει ότι ο Αρωγός ποτέ δεν είχε φέρει ενεργειακές φιάλες εδώ· η ενέργεια ερχόταν από ένα κλειστό μέρος του υπογείου.

«Ελεονόρα.» Της έδειξε τα καλώδια.

«Τα βλέπω.»

«Το άλλο πλάσμα δεν είχε να διαθέσει τόση ενέργεια...»

«Δεν άντεξε και πολύ μετά την πτώση του,» είπε η Ελεονόρα. «Μερικές μέρες στο εργαστήριο μόνο, σύμφωνα με τις σημειώσεις των τότε επιστημόνων. Μετά πέθανε. Ήταν, έλεγαν οι Βιοσκόποι, σαν κάτι να είχε απορροφήσει τη ζωτική του ενέργεια.» Και κοίταξε το τέρας αντίκρυ τους.

«Αυτό το πράγμα; Αυτό τού απορρόφησε την ενέργεια;»

Η Ελεονόρα κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω.» Και προς το πλάσμα, δυνατά: «Μας καταλαβαίνεις;»

Το μοναδικό του μάτι κινήθηκε, γυαλίζοντας.

«Καταλαβαίνεις τι λέμε;»

...Ελεονόρα'σαρ. Ξέρω τι θέλετε από εμένα...

Η φωνή ήρθε σαν από παντού γύρω, ή ίσως να αντήχησε μόνο μέσα στα κεφάλια τους.

«Μας ξέρει!» είπε η Ελεονόρα στον Κριτόλαο, ενώ οι πολεμιστές ύψωναν τα όπλα τους σηματοδύνοντας το πλάσμα. «Οι παλιές σημειώσεις λένε αλήθεια. Διαβάζει το μυαλό!»

...Θέλετε το απόσταγμα...

Στράφηκαν πάλι στο πλάσμα.

«Ποιος είσαι;» το ρώτησε ο Κριτόλαος. «Πώς βρέθηκες εδώ;»

...Θέλω μόνο να φύγω. Δεν με χρειάζεστε για τίποτα...

«Κι όμως,» είπε η Ελεονόρα, «σε χρειαζόμαστε.»

Το μάτι γυάλισε.

Φύγετε! Αφήστε με! Αν με πάρετε από εδώ, θα πεθάνω...

«Πώς βρέθηκες εδώ κάτω;» το ξαναρώτησε ο Κριτόλαος. «Εμείς ξέρουμε ότι, πριν από δεκάξι χρόνια, ένα πλάσμα που δεν σου μοιάζει καθόλου έπεσε από το φεγγάρι, σε αυτό ακριβώς το οικόπεδο. Το πλάσμα μεταφέρθηκε σ'ένα ασφαλές μέρος, για να ερευνηθεί. Δεν επιβίωσε, όμως· ήταν ετοιμοθάνατο – όχι εξαιτίας της πτώσης του, απ'ό,τι διέγνωσαν αυτοί που τότε το μελέτησαν.

»Εσύ εκπέμπεις την ίδια μορφή ενέργειας μ'εκείνο το πλάσμα, αλλά στην εμφάνιση είσαι τελείως διαφορετικός. Γιατί;»

Η οντότητα ακούστηκε τώρα οργισμένη:

Αυτή δεν είναι η πραγματική μου μορφή! Είναι ένα... κέλυφος! Και το περιμένω να μεγαλώσει. Αλλά πρέπει να με αφήσετε να το κάνω... Το ήξερα ότι με ψάχνατε... Το ήξερα ότι αργά ή γρήγορα....

Τα λόγια της ακούστηκαν να βυθίζονται σε κάποιο μυστηριώδες χάσμα.

«Τι σχέση έχεις με το πλάσμα που έπεσε από το φεγγάρι πριν από δεκάξι χρόνια;» ρώτησε η Ελεονόρα.

...Εγώ είμαι... Όταν έπεσα εδώ, είχα τραυματιστεί, δεν μπορούσα να πετάξω πίσω... Πέθαινα πάνω στο χώμα σας–

«Μα δεν υπήρχε κανένας τραυματισμός σ'εκείνο το σώμα,» είπε η Ελεονόρα.

Δεν ξέρατε να τον διακρίνετε!... Πέθαινα... Μπορούσα να αντιστρέψω την κατάσταση, αν είχα χρόνο. Αλλά δεν είχα: ήρθατε για να με πάρετε· και ήξερα τις προθέσεις σας; Με βλέπατε σαν όπλο.

Δεν μπορούσα να το δεχτώ αυτό. Η ψυχή μου βυθίστηκε στη γη σας... κι εκεί συνάντησα μια άλλη μορφή ζωής, θαμμένη, αλλά το αδ'σ'ρ της δεν είχε ακόμα ολοσχερώς καταστραφεί. Το χρησιμοποίησα, λοιπόν.

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. «Τι πράγμα χρησιμοποίησες;» Εκείνη η λέξη είχε ακουστεί τελείως παράξενη σ'άφτιά της και σ'άφτιά του Κριτόλαου – αδ'σ'ρ...

Η οντότητα την επανέλαβε, και πάλι έτσι ακούστηκε.

«Πρέπει νάναι κάποιου είδους ζωτική ενέργεια,» είπε η Ελεονόρα στον Κριτόλαο.

«Από τι πλάσμα είναι αυτό το σώμα;» τη ρώτησε εκείνος.

«Δεν είμαι σίγουρη... Πρέπει να είναι *αρχαίο*, πάντως. Δεν υπάρχει πλέον. Δεν το έχω ξαναδεί πουθενά.»

Ο Κριτόλαος ρώτησε την οντότητα: «Αναπλάθεις το σώμα του πλάσματος; Σκοπεύεις να το χρησιμοποιήσεις για να πετάξεις πίσω, στο φεγγάρι;»

...Ναι... αλλά δεν θα με αφήσετε...

Έχεις δίκιο, σκέφτηκε ο Κριτόλαος.

...Συμφωνείς ευθέως, παρατηρώ...

Πρέπει, όμως, να σας παρακαλέσω για ένα πράγμα τουλάχιστον: Μην με πάρετε από εδώ. Δεν μπορείτε να με πάρετε από εδώ. Το αδ' σ' ρ μου θα καταστραφεί! Αυτό δεν είναι το σώμα μου, και πρέπει να το κάνω δικό μου, παρότι βρήκα μόνο τον σκελετό του. Καταλαβαίνετε; Με καταλαβαίνετε, ναι...

Σας ευχαριστώ.

«Βγαίνουν πάλι,» είπε ο Αλλάνδρης στη Νιρίφα μέσω του πομπού του. «Και ο τύπος με την κάπα δίνει διαταγές. Μερικοί λακέδες της Χωροφυλακής μπαίνουν στα συντρίμια.»

«Πόσοι;»

«Καμία ντουζίνα είναι, τα κέρατα του Κάρτωλακ.»

«Πρέπει να είδαν το άνοιγμα που έκανε η Τζάκι μπαίνοντας στο υπόγειο. Θα θέλουν να το ερευνήσουν.»

«Ναι, μάλλον έχεις δίκιο. Το αφεντικό καλό θα ήταν να τα μάθει αυτά.»

«Γιατί, τι θα κάνει αν τα μάθει;»

«Πρέπει να τα μάθει όπως και νάχει,» είπε ο Αλλάνδρης. Και προς τη Σερφάντια, που ήταν ξαπλωμένη πλάι του, επάνω στο δώμα: «Δε θα φύγεις...»

«Πού να πάω τώρα που έχω βολευτεί;»

«Θα περάσω πρώτα από τη Τζάκι, να δω αν μας έχει μαζέψει τις εφημερίδες που θέλουμε, και μετά θα πάω στη Σφαίρα.»

«Είναι πρωί ακόμα: δε νομίζω η Τζάκι νάχει βρει τις εφημερίδες.»

Ο Αλλάνδρης το ξανασκέφτηκε. «Έχεις δίκιο. Θα περιμένω, λοιπόν, να δω τι κάνουν οι φίλοι μας, και κατά το μεσημέρι θα πάω στη Τζάκι και, μετά, στο αφεντικό.»

Κεφάλαιο 14

Φιλοξενία, Ειδήσεις, Πληροφορίες, και Υποκλοπές

«Αποφάσισαν, λοιπόν, να πάνε μέσα και να πάρουν αυτό που θέλουν,» είπε ο Έκτορας, το μεσημέρι, αφού άκουσε τη διήγηση του Αλλάνδρη. (Τώρα, παρακολουθούσαν το ερείπιο του Αρωγού ο Αίολος και η Χλόη, ενώ η Νιρίφα και ο Σωσίας εξακολουθούσαν να είναι μέσα στο όχημά τους εκεί κοντά.)

«Δεν πήραν τίποτα, αφεντικό,» είπε η Σερφάντια. «Μπήκαν και, μετά από λίγο, βγήκαν. Κι έστειλαν κάποιους στρατιώτες μέσα, μάλλον για να ερευνήσουν το άνοιγμα που έκανε στο υπόγειο η Τζάκι.»

«Η μαυρόδερμη γυναίκα και ο άντρας δεν ξαναμπήκαν στα ερείπια;»

Η Σερφάντια κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Ο Αλλάνδρης είπε: «Πήραν ένα τετράκυκλο κι έφυγαν, ύστερα από κάποια ώρα.»

Οι τρεις τους ήταν καθισμένοι στο δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας* και έτρωγαν το μεσημεριανό τους ενώ μιλούσαν. Μαζί τους ήταν ο Άλκιμος. Οι υπόλοιποι έλειπαν. Ο Έκτορας αισθανόταν ορισμένες φορές ότι οι επαναστάτες που θεωρούσε *ενεργούς*, και μπορούσαν να αναλάβουν δουλειές, ήταν πολύ λίγοι. Με την παρακολούθηση του Αρωγού έλειπαν τώρα τόσοι άνθρωποί του. Και δεν μπορούσε να στείλει κάποιους σαν τον Αλέξανδρο ή τη Λιβώνη, ούτε κάποιον σαν τον Πολ: οι πρώτοι ήταν εδώ κυρίως για να φροντίζουν το μαγαζί, παρότι γνώριζαν για την Επανάσταση, και ο δεύτερος ερχόταν όποτε τον χρειαζόνταν ως γιατρό. Δεν ήταν κατάλληλοι για να κάνουν παρακολουθήσεις και άλλες παρόμοιες δουλειές: δεν ήταν ούτε εκπαιδευμένοι για τέτοια ούτε είχαν καμία πρακτική εμπειρία.

Χρειαζόμαστε κι άλλους ανθρώπους, σκέφτηκε ο Έκτορας, και στο μυαλό του ήρθε ο Χρίστος. *Ανθρώπους σαν αυτόν. Αυτός θα μπορούσε να γίνει ενεργός. Θα μπορούσε να μάθει.*

«Τι είναι, αφεντικό;» τον ρώτησε η Σερφάντια, βλέποντάς τον συλλογισμένο.

Ο Έκτορας κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα.» Και ρώτησε τον Αλλάνδρη: «Τη Τζάκι την είδες;»

«Ναι,» απάντησε εκείνος. «Εδώ είναι οι φυλλάδες.» Και, από μια τσάντα πλάι του, έβγαλε μια στοίβα εφημερίδες και τις άφησε στην άκρη του τραπέζιού.

«Ντάξει. Θα τις κοιτάξουμε...»

Για λίγο, έτρωγαν χωρίς να μιλούν, και ο Έκτορας άνοιξε τον τηλεοπτικό δέκτη για να παρακολουθήσουν τα νέα του *Άστρου*.

Εκτός από τις συνηθισμένες σαχλαμάρες, σε κάποια στιγμή αναφέρθηκε και το θέμα που τον απασχολούσε. Η τηλεπαρουσιάστρια είπε: «Η Λεγεώνα εξακολουθεί να έχει σταματημένο τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο στον σταθμό Λημεριού και να κρατά ομήρους τους επιβάτες. Το αίτημα παραμένει ίδιο: ο Ρούνης ο Αρχιλεγεωνάριος ζητά να βρεθούν και να παραδοθούν στη Λεγεώνα οι τρομοκράτες που επιτέθηκαν στο Λημέρι προκαλώντας καταστροφές και θανάτους. Ο Αρχιφρούραρχος Λυχνοβάτης και ο Πολιτειαρχής Μακρώννυμος δήλωσαν ότι βρίσκονται στα ίχνη των τρομοκρατών και ότι αυτή η για όλους δυσάρεστη κατάσταση σύντομα θα λάβει τέλος.»

Ο Έκτορας χαμήλωσε τον ήχο. Ο Λυχνοβάτης και ο Μακρώννυμος, προφανώς, έλεγαν ψέματα, γιατί δεν νόμιζε ότι κανένας βρισκόταν στα ίχνη του και των επαναστατών του.

«Τι θα κάνουμε μ'αυτούς, αφεντικό;» ρώτησε ο Άλκιμος.

«Δεν είναι δικό μας το πρόβλημα,» είπε ο Έκτορας. «Η Λεγεώνα, τώρα, απλά κάνει μπελάδες για τους Παντοκρατορικούς – μας εξυπηρετεί, δηλαδή. Τα δικά μας προβλήματα είναι δύο: η οντότητα στο υπόγειο του *Αρωγού*, και οι κατάσκοποι έξω απ'το σπίτι της Ψηλομύτας. Και το άσχημο της υπόθεσης είναι πως δεν μπορώ να σκεφτώ καμία λύση ούτε για το ένα ούτε για το άλλο.»

Ο Αλλάνδρης είπε: «Αν ξέραμε πώς ακριβώς κατέληξε η Τζάκι στο υπόγειο του *Αρωγού*, θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε τον ίδιο δρόμο για να μπούμε κι εμείς, και να δούμε τουλάχιστον τι είναι αυτή η οντότητα.»

«Οι Παντοκρατορικοί θα φυλάνε αυτή την είσοδο τώρα,» του είπε η Σερφάντια. «Μάλλον, θα χτίσουν και τον τοίχο που έριξε η Τζάκι.»

«Η Σερφάντια έχει δίκιο.» Ο Έκτορας ήπια μια γουλιά απ'τη μπίρα του, συλλογισμένος. *Η κατάσταση είναι σκατά.* «Το μόνο που μένει, για

την ώρα, είναι να τους παρακολουθούμε, και να φροντίσουμε να μη μας εντοπίσουν.»

Η Ελεονόρα τού ζήτησε να τη φιλοξενήσει στο σπίτι του όσο θα βρισκόταν στην πόλη, και ο Κριτόλαος δεν μπορούσε να το αποφύγει. Τη ρώτησε: «Δε θα αισθανόσουν πιο βολικά σ'ένα ξενοδοχείο, μόνη σου;» Κι εκείνη τού απάντησε: «Καθόλου. Ίσα-ίσα, καλύτερα να είμαστε κοντά, τώρα που θα πρέπει να συνεργαστούμε. Εκτός αν δεν έχεις χώρο, φυσικά...» Δεν μπορούσε να της πει ότι δεν είχε χώρο, γιατί είχε: στο διαμέρισμά του υπήρχαν δύο δωμάτια που ουσιαστικά δεν χρησιμοποιούσε, και μέσα στο ένα υπήρχε κρεβάτι.

Πήγαν στο εστιατόριο *Γίγας*, κάθισαν σε μια από τις καλές θέσεις – σ'ένα από τα τραπέζια που βρίσκονταν ψηλότερα από τα υπόλοιπα – και παράγγειλαν μεσημεριανό και ένα μπουκάλι Σεργγήλιο οίνο, που ήταν φημισμένος σ'όλο το Γνωστό Σύμπαν.

«Είσαι σίγουρος ότι το μέρος εδώ είναι ασφαλές;» ρώτησε η Ελεονόρα, κοιτάζοντας τριγύρω, τον κόσμο, πίσω από τα κομψά γυαλιά της.

«Απόλυτα σίγουρος,» της αποκρίθηκε ο Κριτόλαος. «Οι κατάσκοποί μου μας παρακολουθούν.»

«Στις ειδήσεις άκουσα ότι έγιναν κάτι άσχημα επεισόδια στο Λημέρι...»

«Τίποτα το σπουδαίο.»

«Αποστάτες;» ρώτησε η Ελεονόρα.

«Κατά πάσα πιθανότητα. Είχαν ενεργειακό κανόνι.»

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. Έβγαλε τα γυαλιά της, τα δίπλωσε, και τα έκρυψε μέσα στο σακάκι του ταγέρ της. «Ενεργειακό κανόνι;»

«Ναι.»

«Και το κρύβουν μες στην πόλη;»

«Προφανώς.»

«Και δεν τους έχεις βρει;»

«Προσπαθώ, αλλά είναι κάπου καλά κρυμμένοι.» Ο Κριτόλαος γέμισε τα ποτήρια τους με κρασί. «Πες μου τώρα, όμως: τι νομίζεις για το πλάσμα που συναντήσαμε; Μας λέει την αλήθεια;»

«Μάλλον...»

«Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούμε να το πάρουμε από το υπόγειο. Όπως υποψιαζόμουν εξαρχής: προτού αγοράσουμε το οικόπεδο.»

«Το υποψιαζόσουν;»

«Ναι. Ήταν προφανές πως ό,τι κι αν έκρυβε ο Αρωγός δεν μπορούσε να το βγάλει από τη θέση του. Γιατί, αλλιώς, ποιος ο λόγος να αλλάξει έδρα στην επιχείρησή του; Η οντότητα τού ζήτησε να έρθει εκεί για να την κρύψει. Να την κρύψει από εμάς. Και, συγχρόνως, του πρόσφερε κάποια πράγματα για την υπηρεσία του αυτή. Κατά πρώτον, δωρεάν ενέργεια: δεν έμαθα ποτέ ο Αρωγός να αγοράζει ενεργειακές φιάλες για την επιχείρησή του. Και θα είδες εκείνα τα καλώδια και τα μηχανήματα στο υπόγειο, έτσι;»

Η Ελεονόρα ένευσε. «Μετέτρεπε την ενέργεια της οντότητας σε μια μορφή ενέργειας που μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να τροφοδοτεί τα απλά μηχανικά συστήματα της επιχείρησής του. Απορώ, όμως, πώς ήξερε να φτιάξει τον μετατροπέα.»

«Η οντότητα θα του είπε, υποθέτω. Και μάλλον, η ενέργεια δεν ήταν το μόνο που του πρόσφερε, Ελεονόρα.»

Το φαγητό τους ήρθε, τότε, και η κουβέντα τους διακόπηκε για λίγο, καθώς περίμεναν τον σερβιτόρο να αφήσει τα πιάτα εμπρός τους.

Ο Κριτόλαος συνέχισε μετά: «Ο Αρωγός πλούτισε όταν άλλαξε έδρα η επιχείρησή του. Και είμαι βέβαιος ότι η οντότητα ευθύνεται γ' αυτό. Τον καθοδηγούσε, νομίζω.»

«Με τι τρόπο;»

«Δεν είδες ότι έχει... ασυνήθιστες νοητικές δυνάμεις;»

«Διάβαζε το μυαλό μας,» είπε η Ελεονόρα. «Ή, τουλάχιστον, καταλάβαινε κάποιες σκέψεις μας.» Χαμογέλασε. «Είναι καταπληκτικό εύρημα, Κριτόλαε!» Το χέρι της άγγιξε, έντονα, το δικό του. «Βρήκαμε περισσότερα απ' ό,τι περιμέναμε! Αυτή η οντότητα δεν θα μας δώσει μόνο το απόσταγμα, αλλά και ενέργεια – και πληροφορίες πιθανώς, διαβάζοντας τις σκέψεις άλλων. Θα μπορούσες ίσως, χρησιμοποιώντας την, να βρεις πού κρύβονται οι αποστάτες μέσα στη Θακέρκοβ!»

Ο Κριτόλαος το σκέφτηκε. «Ναι, δεν αποκλείεται...» Απομακρύνοντας το χέρι του από το δικό της, άρχισε να τρώει. «Θα πρέπει, όμως, να κινηθούμε προσεκτικά. Και ερχόμαστε έτσι σε κάτι που πρέπει να συζητήσουμε... Αφού δεν μπορούμε να πάρουμε το πλάσμα από το υπόγειο, θα πρέπει να το μελετήσεις εδώ, στη Θακέρκοβ, σωστά;»

«Ναι, όπως φαίνεται.»

«Δε θέλω, όμως, αυτό να είναι εμφανές. Δε μπορούμε, ξαφνικά, να μετατρέψουμε το ερείπιο του *Αρωγού* σε ερευνητικό κέντρο. Κατά πρώτον, κάτι τέτοιο θα τραβήξει την προσοχή των αποστατών. Κατά δεύτερον, των δημοσιογράφων—»

«Δεν ελέγχεις τους δημοσιογράφους;»

«Όχι απόλυτα,» είπε ο Κριτόλαος. «Ελέγχω τους περισσότερους, ίσως, αλλά υπάρχουν και κάποιοι που είναι... προβληματικοί. Βγάζουν πράγματα στις εφημερίδες τα οποία θα ήταν καλύτερα να μη βγαίνουν. Τα νέα μαθαίνονται εδώ, Ελεονόρα· είναι πόλη, όχι ερευνητικό κέντρο.»

«Το ξέρω,» είπε εκείνη, κάπως πειραγμένη.

«Χρειαζόμαστε ένα προκάλυμμα. Το οίκημα θα είναι, επισήμως, κάτι άλλο και, κρυφά, ερευνητικό κέντρο για την οντότητα από το φεγγάρι. Δε γίνεται αλλιώς.»

Η Ελεονόρα σκούπισε τα χείλη της με μια πετσέτα. «Εντάξει, δεν έχω πρόβλημα, αρκεί να μπορώ να κάνω άνετα τη δουλειά μου.»

«Μην ανησυχείς γι' αυτό.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Κριτόλαο κουδούνισε. Εκείνος τον άνοιξε σηκώνοντάς τον σ' αφτί του.

«Μάλιστα;»

«Εξοχότατε. Ερευνήσαμε τις σήραγγες πίσω από το άνοιγμα, και δε βρήκαμε τίποτα. Φαίνονται παλιές, και είναι λαβυρινθώδεις. Υπάρχουν μόνο κάποια ίχνη στο έδαφος, αλλά είναι αχνά και, στο τέλος, χάνονται.»

«Τι ίχνη; Πόσοι άνθρωποι;»

«Ένας.»

«Και φαίνεται να ερχόταν ή να έφευγε;»

«Ερχόταν, Εξοχότατε. Πρέπει να πήγε ως τον τοίχο, να τον γκρέμισε, και να μπήκε στο υπόγειο.»

«Και μετά; Κατόρθωσε να βγει από τα συντρίμια χωρίς κανέναν να τον δει;»

«Έτσι υποθέτω.»

Παράξενο... Δουλειά των επαναστατών; Χρησιμοποιούσαν τις παλιές σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ; Και γνώριζαν πού ακριβώς αυτές έφταναν στο υπόγειο του *Αρωγού*; Σε τέτοια περίπτωση, σήμαινε ότι ήταν πιο εξαπλωμένοι και δικτυωμένοι απ' ό,τι νόμιζε ο Κριτόλαος...

«Συνεχίστε να ερευνάτε τις σήραγγες,» πρόσταξε. «Δείτε αν οδηγούν σε κάποιο άλλο υπόγειο. Σε κάποιο μέρος όπου ίσως να κρύβονται... παράνομοι.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

Η Ελεονόρα ρώτησε τον Κριτόλαο τι συνέβαινε, κι εκείνος τής είπε.

Μετά το φαγητό, την έβαλε πάλι στο όχημά του και οδήγησε μέχρι το γκαράζ της πολυκατοικίας του. Βγήκαν από το τετράκυκλο και, παίρνοντας τον ανελκυστήρα, ανέβηκαν στο διαμέρισμά του. Ανοίγοντας την πόρτα, ο Κριτόλαος βρήκε δίπλα από το κατώφλι μια στοίβα με τις σημερινές εφημερίδες. Οι κατάσκοποί του τις είχαν φέρει· ορισμένοι απ'αυτούς είχαν κλειδιά για το διαμέρισμά του. Τους εμπιστευόταν, φυσικά. Αν δεν μπορούσε να εμπιστευτεί τους κατασκόπους του, τότε κάτι δεν θα πήγαινε καθόλου καλά σε τούτη την πόλη.

Πάνω-πάνω στη στοίβα ήταν η *Πόλη*, και πλάι στον τίτλο της ο κατάσκοπος που είχε φέρει τις εφημερίδες είχε κάνει ένα σύμβολο που σήμαινε *ενδιαφέρον αλλά όχι επείγον*. Ο Κριτόλαος έπιασε την *Πόλη* και την άνοιξε.

Το πρωτοσέλιδο έγραφε: Η ΛΕΓΕΩΝΑ ΚΑΚΟΠΟΙΕΙ ΟΜΗΡΟΥΣ ΚΑΙ ΦΡΟΥΡΟΥΣ. Κι από κάτω ήταν μια φωτογραφία με τραυματίες.

Ο Κριτόλαος μόρφασε. «Τι είν' αυτό;»

«Τι συμβαίνει;» έκανε η Ελεονόρα.

Ο Κριτόλαος τής έδειξε το πρωτοσέλιδο.

«Και λοιπόν;»

«Τι 'και λοιπόν'; Αυτό δεν έπρεπε να είχε βγει, δεν το καταλαβαίνεις; Χαλάει την εικόνα της όλης ιστορίας. Το *Άστρο* δεν έχει πει τίποτα για κακοποιήσεις ομήρων. Και απορώ πώς η *Πόλη* ανακάλυψε ό,τι ανακάλυψε...» Ο Κριτόλαος γύρισε τις σελίδες για να βρει το ρεπορτάζ σχετικά με τη Λεγεώνα.

Τα κεντρικά φύλλα της *Πόλης* ήταν γεμάτα με εσωτερικές φωτογραφίες του σταθμού στο Λημέρι, και με φωτογραφίες χτυπημένων φρουρών και ομήρων. Κάποιος καταραμένος δημοσιογράφος είχε καταφέρει να γλιστρήσει εκεί μέσα και να φωτογραφίσει. Η Λεγεώνα δεν φρουρούσε το μέρος όσο καλά πίστευε.

Η *Πόλη* έγραφε ότι απορούσε πώς ήταν δυνατόν η Λεγεώνα να ζητά «δικαιοσύνη» κακοποιώντας αθώους ανθρώπους και προκαλώντας, συγχρόνως, πρόβλημα σ'ολόκληρη την πόλη με το σταμάτημα του Υ-

πόγειου. Πραγματικά πίστευε ότι αυτές οι ενέργειες βοηθούσαν τις Αρχές να εντοπίσουν τους τρομοκράτες; Μήπως η Λεγεώνα ήταν οι αληθινοί τρομοκράτες;

Ο Κριτόλαος παρατήρησε ότι δεν έλεγε πουθενά ποιος είχε τραβήξει τις φωτογραφίες, ούτε ποιος είχε γράψει για το θέμα. Μάλλον, όχι ένας, συμπέρανε. Το θέμα χωριζόταν σε ενότητες, και την κάθε ενότητα πρέπει να είχε γράψει και άλλος δημοσιογράφος· το ύφος διέφερε.

Η Ελεονόρα είχε, εν τω μεταξύ, βγάλει την κάπα της και καθίσει στον καναπέ, καθώς εκείνος διάβαζε όρθιος, χωρίς ακόμα να έχει βγάλει τη δική του κάπα.

Ο Κριτόλαος έριξε, τελικά, την εφημερίδα πάνω στο τραπεζάκι μπροστά στον καναπέ. Έλυσε την κάπα του, την κρέμασε στην κρεμάστρα, και, παίρνοντας τη στοίβα με τις εφημερίδες κοντά του, κάθισε σε μια πολυθρόνα για να τις κοιτάξει γρήγορα όλες. Ήθελε να δει αν και κανένας άλλος είχε κάνει παρόμοιο ρεπορτάζ. Τίποτα, όμως. Μόνο η *Πόλη*. Αναμφίβολα, σήμερα θα πουλούσε πολλά φύλλα...

Η Ελεονόρα τον ατένιζε λιγάκι ενοχλημένα, παρατήρησε ο Κριτόλαος όταν έστρεψε πάλι το βλέμμα του σ'εκείνη. Την είχε αγνοήσει τελείως. «Με συγχωρείς,» της είπε καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα του. «Έλα να σου δείξω το δωμάτιό σου.»

Η Ελεονόρα τον ακολούθησε, κι εκείνος την οδήγησε σ'ένα δωμάτιο με κρεβάτι. «Δυστυχώς, δεν έχω ετοιμάσει τίποτα, γιατί δεν ήξερα ότι θα έμενες εδώ,» εξήγησε. Δεν υπήρχαν ούτε κουβέρτες, ούτε σεντόνια, ούτε μαξιλάρια στο κρεβάτι, και μέσα στο δωμάτιο ήταν δυο κούτες με αχρηστίες.

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα. «Θα βολευτώ.»

Ο Κριτόλαος άνοιξε μια ντουλάπα και έβγαλε κουβέρτα και δύο σεντόνια, αφήνοντάς τα πάνω στο κρεβάτι. Μετά, πήγε να φέρει δύο μαξιλάρια.

«Σε βάζω σε κόπο...» είπε η Ελεονόρα.

«Δεν είναι κόπος. Αν μου είχες πει ότι θα έμενες εδώ, θα τα είχα ήδη έτοιμα.»

Το βλέμμα της φανέρωνε ενόχληση. «Νόμιζα ότι θα το είχες καταλάβει...»

Το φοβόμουν, σκέφτηκε εκείνος, αλλά έλεγα ότι θα ήσουν αρκετά συνετή για να μη θέλεις να δίνεις δικαιώματα. Τώρα, ο άντρας της μπορούσε, δικαιολογημένα, να υποψιαστεί το οτιδήποτε, ακόμα κι αν τε-

λικά δεν γινόταν τίποτα ανάμεσά τους. Ευτυχώς που δεν ήταν εδώ, στη Θακέρκοβ, τουλάχιστον.

«Ναι,» είπε ο Κριτόλαος, «μάλλον θα έπρεπε να το είχα καταλάβει...»

Η Ελεονόρα μειδίασε λοξά, μοιάζοντας ευχαριστημένη με την απόκρισή του.

«Να φτιάξω καφέ;» ρώτησε ο Κριτόλαος.

«Ναι.»

Προτού φύγει, τον έπιασε απ'τον αγκώνα. «Περίμενε. Έχεις τίποτα ρούχα για ν'αλλάξω;»

Ο Κριτόλαος στράφηκε να την κοιτάξει. «Δεν έχεις φέρει ρούχα;»

«Στο όχημα από το ερευνητικό είναι ακόμα' θα πω, μετά, στους φρουρούς να τα φέρουν.»

«Περίμενε,» της είπε ο Κριτόλαος. Πήγε στο δωμάτιό του, πήρε μια ρόμπα, και επέστρεψε.

«Ευχαριστώ,» είπε η Ελεονόρα.

Ο πομπός του κουδούνισε. Ο Κριτόλαος κοίταξε να δει ποιος τον καλούσε. Η Χοαρκίδα.

Αφήνοντας την Ελεονόρα ν'αλλάξει, πήγε στο σαλόνι και άνοιξε τον πομπό.

«Χοαρκίδα.»

«Είδες τι γράφει η Πόλη σήμερα;»

«Πριν από λίγο.»

«Πριν από λίγο;» Ακουγόταν έκπληκτη.

«Είχα δουλειές το πρωί.»

«Κάποιος δημοσιογράφος τους μπήκε στο σταθμό και τράβηξε φωτογραφίες, Κριτόλαε! Και δε νομίζω η Λεγεώνα να τον άφησε να μπει – κατάφερε, κάπως, να τους κοροϊδέψει και να αναμιχθεί με τους ομήρους.»

«Ναι, αυτό είναι το πιθανότερο.»

«Έχω μια υποψία, ξέρεις...»

«Τι υποψία;»

«Για κάποιο πρόσωπο. Κάποιον συγκεκριμένο δημοσιογράφο της Πόλης.»

«Πες μου.»

«Να έρθω από κει; Ετοιμάζομαι να φύγω απ'το γραφείο. Έχεις φάει;»

«Φοβάμαι πως ναι. Και, βασικά, φιλοξενώ κάποιο άτομο εδώ. Για δουλειές της Παντοκρατορίας.»

«Σοβαρές δουλειές;»

«Αρκετά σοβαρές.»

Η Χοαρκίδα αναστέναξε, και είπε: «*Η δημοσιογράφος που υποψιάζομαι ονομάζεται Τζάκι Νίλκοφ.*»

«Τζάκι Νίλκοφ...»

«Ναι, η ίδια που παρακολουθούσες το σπίτι της.»

«Οι κατάσκοποί μου ακόμα παρακολουθούν το σπίτι της.»

«Ένας από τους δημοσιογράφους του Άστρου, ο Χαρίλαος Φερέντης, την είδε στο σταθμό στο Λημέρι.»

«Την είδε να μπαίνει στο σταθμό;»

«Όχι. Του μίλησε και μετά έφυγε. Εξαφανίστηκε.»

«Και υποθέτεις ότι, κάπως, κατάφερε να γλιστρήσει μέσα;»

«Ναι. Και το ίδιο υποθέτει κι ο Χαρίλαος. Επίσης, αν σκεφτείς ότι τις προάλλες είχε μπει κρυφά στα συντρίμια του Αρωγού....»

«Ναι, καταλαβαίνω τι θες να πεις.»

«Οι κατάσκοποί σου δε σου έχουν αναφέρει τίποτα;»

«Οι κατάσκοποί μου παρακολουθούν το σπίτι της. Δεν το έκρινα, μέχρι στιγμής, απαραίτητο να τους βάλω να την κυνηγάνε γύρω-γύρω σ'όλη την πόλη. Τέλος πάντων. Σ'ευχαριστώ, Χοαρκίδα· θα το ψάξω περισσότερο το θέμα.»

«Καλό μεσημέρι,» είπε η Χοαρκίδα και του έστειλε ένα φιλί μέσα από τον πομπό.

Η επικοινωνία τερματίστηκε, και ο Κριτόλαος στράφηκε για να δει την Ελεονόρα να έχει έρθει στο σαλόνι, ντυμένη με τη ρόμπα που της είχε δώσει.

«Ποιος ήταν;» τον ρώτησε.

«Μια φίλη,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος. «Περίμενε λίγο.» Πάτησε ένα πλήκτρο στον πομπό του και τον έφερε πάλι στ'αφτί.

«Εξοχότατε.»

«Συνεχίζετε να παρακολουθείτε το σπίτι της Τζάκι Νίλκοφ;»

«Φυσικά, Εξοχότατε.»

«Τι έχουν πιάσει μέχρι στιγμής οι κοριοί σας;»

«Τίποτα σημαντικό, βασικά. Μόνη της μένει, και δεν παραμιλά.»

«Δεν την επισκέπτεται κανένας;»

«Μέχρι τώρα, κανένας δεν έχει έρθει.»

«Και στον διάυλο; Τι λέει;»

«Τίποτα ύποπτο. Έχουμε αποθηκευμένες τις συνομιλίες, αν τις θέλετε, βέβαια. Το αφεντικό της από την εφημερίδα την πήρε μια φορά για να τη ρωτήσει αν κάποιο ρεπορτάζ ήταν έτοιμο, κι εκείνη απάντησε ότι ερχόταν αμέσως, ετοιμαζόταν, και το έκλεισε. Παλιότερα, την είχε πάρει κάποιος άλλος δημοσιογράφος για να τη ρωτήσει κάτι για την εφημερίδα. Λιγόλογη, πάντως, είναι γενικά: απαντά γρήγορα και χωρίς πολλά-πολλά. Μάλλον, ύστερα από ό,τι της συνέβη, πρέπει να είναι φοβισμένη, υποθέτω.»

Ο Κριτόλαος συνοφρυώθηκε. Φοβισμένη, ή... υποψιασμένη; Θα μπορούσε κάπως να είχε καταλάβει ότι παρακολουθούσαν το σπίτι της; «Δε μου λες, το αφεντικό της πότε την κάλεσε;»

«Χτες το βράδυ. Είχε ξαναπάρει αλλά η Τζάκι δεν ήταν εκεί.»

Μάλιστα... Κοίτα να δεις... «Καλώς. Θέλω να διευρύνετε την παρακολούθηση. Θα την κατασκοπεύετε παντού. Όπου πηγαίνει.»

«Υποψιάζετε ότι είναι με τους αποστάτες, Εξοχότατε;»

«Πιθανώς. Να είστε σε εγρήγορση.»

«Ασφαλώς, Εξοχότατε.»

«Και να μου στείλετε όλες τις αποθηκευμένες συνομιλίες της.»

«Μάλιστα.»

Ο Κριτόλαος έκλεισε τον πομπό του.

Η Ελεονόρα είχε πάει στην κουζίνα και έφτιαχνε καφέ.

«Μαθαίνεις τα κατατόπια;» ρώτησε ο Κριτόλαος πλησιάζοντας.

Εκείνη μειδίασε. «Ερευνήτρια είμαι. Εξερευνώ τα πάντα.»

Ένα κουδούνισμα ακούστηκε να αντηχεί μέσα στο διαμέρισμα.

«Αυτός,» είπε ο Κριτόλαος, «πρέπει να είναι ο δικός σου πομπός.»

Η Ελεονόρα ένευσε· άφησε τον καφέ και έτρεξε προς το δωμάτιο που της είχε παραχωρήσει ο Κριτόλαος.

Ο Τεχνομαθής άρθρωσε ένα Ξόρκι Τηλεπικοινωνιακής Υποκλοπής, εντόπισε με το μυαλό του τη συχνότητα του πομπού της Ελεονόρας, και τη μετέφερε στον δικό του πομπό. Καθώς έβγαζε τον καφέ από τη φωτιά, άκουγε τη συνομιλία της.

—Πού βρίσκεστε, κυρία Επιτηρήτρια;

—Μαζί με τον κύριο Σάλκω. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;

—Κανένα. Απλώς, είμαστε στο ξενοδοχείο και θέλαμε να δούμε πού θα μεταφερθούν τα πράγματά σας.

—Τα πράγματά μου θα τα φέρετε στο διαμέρισμα του κύριου Σάλκω. Θα μένω εδώ.

—Πού είναι το διαμέρισμα;

Η Ελεονόρα είπε τη διεύθυνση και, μετά, τερμάτισε την επικοινωνία.

Ο Κριτόλαος τη συνάντησε στο σαλόνι, έχοντας μαζί του τους καφέδες.

«Σε λίγο θα μου φέρουν και τα πράγματά μου,» του είπε η Ελεονόρα παίρνοντας το φλιτζάνι της.

«Υπέροχα, γιατί νομίζω ότι η ρόμπα μου σου πέφτει μεγάλη.» Σερνόταν πίσω της.

«Μου αρέσει, όμως,» είπε η Ελεονόρα, και ήπιε μια μικρή γουλιά απ'τον ζεστό καφέ της.

Κεφάλαιο 15

Εικόνες Μέσα από Όνειρα και Οθόνες

Οι εφημερίδες που είχε μαζέψει η Τζάκι δεν διαφώτισαν τον Έκτορα πάνω στο θέμα. Ούτε και τον Αίολο. Τα πάντα που έγραφαν ήταν ει-
κασίες. Κανείς δεν ήξερε γιατί οι Παντοκρατορικοί είχαν εξαφανίσει το
πλάσμα από το φεγγάρι, ή τι είχαν κάνει τελικά μαζί του. Είκαζαν ότι
το είχαν αποτεφρώσει επειδή το πτώμα του ήταν επικίνδυνο να μολύ-
νει τη διάσταση της Σεργίλης· ή ότι προσπαθούσαν να κλέψουν τις
δυνάμεις του για να φτιάξουν καινούργια όπλα· ή ότι το είχαν μεταφέ-
ρει στη Ρελκάμνια, τη διάσταση της Παντοκράτειρας, για να το παρα-
δώσουν σ'εκείνη προσωπικά, ώστε οι δυο τους να κάνουν κάποια
συμφωνία – σύντομα, ολόκληροι στρατοί θα έρχονταν από το φεγγά-
ρι! Ορισμένοι, επίσης, υπέθεταν πως οι Παντοκρατορικοί ήθελαν να
πάρουν πληροφορίες από το πλάσμα ώστε, αργότερα, να οργανώσουν
κάποια αποστολή στο φεγγάρι.

Το τελευταίο είχε, τελικά, αποδειχτεί σωστά. Ή, τουλάχιστον, εν μέ-
ρει. Μετά από δύο χρόνια είχε, όντως, οργανωθεί αποστολή στο φεγ-
γάρι, από εξερευνητές που οι Παντοκρατορικοί είχαν χρηματοδοτήσει.
Αλλά αυτό δεν ενδιέφερε τώρα τους επαναστάτες. Τι ακριβώς είχε
συμβεί όταν εκείνη η αποστολή έφτασε στο φεγγάρι, κανείς δε γνώρι-
ζε – ούτε καν τα μέλη της. Αυτό που ενδιέφερε τους επαναστάτες ήταν
τι είχε γίνει, πριν από δεκάξι χρόνια, στο οικόπεδο του Ευγένιου Αρω-
γού, όπου έπεσε το πλάσμα από το φεγγάρι.

Και οι πληροφορίες που πήραν από τις εφημερίδες που είχε συγκε-
ντρώσει η Τζάκι ήταν, ουσιαστικά, άχρηστες. Δεν έλεγαν τι μπορεί να
ήταν η οντότητα στο υπόγειο του Αρωγού. Το πλάσμα απ'το φεγγάρι
είχε απλά πέσει στο οικόπεδο· δεν είχε σκάψει εκεί για να κρυφτεί.

«Και πώς ήταν τόσο βέβαιοι ότι έπεσε απ'το φεγγάρι;» ρώτησε η
Χλόη. Εκείνη κι ο Αίολος είχαν επιστρέψει από την παρακολούθηση
των ερειπίων του Αρωγού, και κάθονταν γύρω από το τραπέζι του δω-
ματίου πίσω από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*, μαζί με τη
Νιρίφα και τον Σωσία (που είχαν επίσης επιστρέψει στο μαγαζί, αφού
όλη μέρα ήταν στο δρόμο), τον Έκτορα, και τη Σερφάντια. Ο Αλλάν-

δρης και ο Άλκιμος είχαν αναλάβει να παρακολουθούν τα συντρίμια τη νύχτα.

Ο Έκτορας έδειξε τη σελίδα μιας εφημερίδας στη Χλόη. Εκείνη κοίταξε και είδε πως έγραφε ότι παρατηρητές της Παντοκράτειρας είχαν δει το πλάσμα να ξεπροβάλλει μέσα από το φεγγάρι – και, στην αρχή, είχαν φοβηθεί ότι ίσως να επρόκειτο για επικίνδυνο αεροσκάφος. Επίσης, και αρκετοί πολίτες το είχαν δει.

«Γιατί έπεσε, όμως;» είπε η Χλόη κοιτάζοντας τη φωτογραφία του στις εφημερίδες. «Δε μοιάζει τραυματισμένο εδώ.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» συμφώνησε ο Αίολος. «Δε μοιάζει τραυματισμένο...»

Ο Έκτορας ρουθούνισε. «Μπορεί να ζαλίστηκε και να σκόνταψε· τι σημασία έχει;»

Η Χλόη είπε: «Δεν πρόκειται να βγάλουμε καμία άκρη μέσα από παλιές εφημερίδες.» Κάνοντας πίσω, ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, και τέντωσε τα πόδια της εμπρός της, σταυρωμένα στον αστράγαλο. Ήταν *πιασμένη* ύστερα από τόσες ώρες πάνω σ'εκείνο το δώμα. Και να πεις ότι είχε γίνει τίποτα αξιοσημείωτο στα συντρίμια του Αρωγού... Τίποτα δεν είχε γίνει. Τσάμπα κόπος.

Η Χλόη το ήξερε: υπήρχε κάτι που εκείνη κι οι άλλοι επαναστάτες παρέβλεπαν. Αυτός ο μπαλαντέρ. Ένα κρυμμένο στοιχείο.

Ο Έκτορας, ο Αίολος, και η Σερφάντια συνέχισαν να ξεφυλλίζουν τις παλιές εφημερίδες, σα να μην την είχαν ακούσει να τους λέει ότι ήταν άχρηστες. Η Νιρίφα και ο Σωσίας δεν έδιναν πολλή σημασία· ήταν κι οι δυο τους φανερά κουρασμένοι από όλη την ημέρα μέσα σ'εκείνο το όχημα.

Η Χλόη έβγαλε, από μια τσέπη της δερμάτινης τουνίκας της, την τράπουλα που είχε πάρει μαζί της στην παρακολούθηση. Την ανακάτεψε επιδέξια μέσα στα χέρια της. Τη χώρισε ακριβώς στη μέση και πήρε το μεσαίο φύλλο. Το κοίταξε. Ο Μάγος της Γης.

...κρυμμένα μυστικά κάτω από τα πόδια του...

Η Χλόη συνοφρυώθηκε. Μια ιδέα τής είχε έρθει. Ανακάτεψε πάλι την τράπουλα και την έκρυψε στην τσέπη της.

«Γιατί δεν πηγαίνουμε να βρούμε τον Ευγένιο Αρωγό;» πρότεινε.

Οι άλλοι στράφηκαν να την ατενίσουν.

Η Χλόη κοίταξε τον Έκτορα ερωτηματικά.

«Νομίζεις ότι θα μας βοηθήσει;» είπε εκείνος.

«Γιατί όχι; Οι Παντοκρατορικοί κατέστρεψαν την επιχείρησή του. Και τώρα, μάλλον, αναγκάστηκε να τους πούλησε το οικόπεδο, αφού βλέπουμε τόσοι να έχουν μαζευτεί εκεί.»

Ο Αίολος είπε: «Δε μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ακόμα ότι τους πούλησε το οικόπεδο. Την εισβολή τους στα συντρίμια θα μπορούσαν να τη δικαιολογήσουν και 'για λόγους ασφαλείας'.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Χλόη, «αλλά δεν το νομίζω. Σκέψου τι γινόταν όσο ήμασταν οι δυο μας εκεί. Συνεχώς στρατιώτες μπαινόβγαιναν. Σαν κάτι να έψαχναν.»

«Τη σήραγγα έψαχναν,» της είπε ο Έκτορας. «Τη σήραγγα απόπου μπήκε η Τζάκι. Αυτό είναι το πιθανότερο.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Χλόη. «Δε χάνουμε τίποτα να μιλήσουμε με τον Αρωγό. Μπορεί να μας πει τι ακριβώς συμβαίνει. Τι είναι κάτω από το οικόπεδό του.»

«Το σπίτι του ίσως να το παρακολουθούν,» την προειδοποίησε η Σερφάντια.

«Δε θάναι το πρώτο σπίτι που παρακολουθούν – ούτε το τελευταίο. Ούτε εμείς θάναι η τελευταία φορά που αποφεύγουμε τους κατασκόπους τους.»

«Ο Αρωγός, όμως, ίσως να μη φανεί τόσο συνεργάσιμος όσο νομίζεις,» είπε ο Σωσίας.

«Δε θα μάθουμε ποτέ αν δεν τον πλησιάσουμε,» τόνισε η Χλόη. Γιατί δεν έβλεπαν ότι η πρότασή της ήταν λογική; αναρωτιόταν, ενοχλημένη.

Ο Έκτορας είπε: «Θα περιμένουμε καμια μέρα ακόμα, για να βεβαιωθούμε ότι όντως τους πούλησε το οικόπεδο, και μετά θα το ξανασκεφτούμε.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Χλόη. «Αλλά νομίζω ότι μόνο από εκεί θα μάθουμε κάτι το ουσιαστικό.»

Ο Αίολος δίπλωσε την εφημερίδα που κοίταζε και την έριξε πάνω στον σωρό με τις υπόλοιπες. «Σ' αυτό ίσως νάχεις δίκιο.»

«Λοιπόν,» είπε ο Έκτορας, «Ποιοι θα πάνε για παρακολούθηση αύριο το πρωί;»

«Να προτείνω κάτι;» ρώτησε η Νιρίφα προτού κανείς απαντήσει στον Πρόμαχο.

«Σ' ακούμε,» της είπε ο Έκτορας.

«Μου φαίνεται ότι άδικοα ταλαιπωρήστε όλοι. Θα μπορούσα να ταλαιπωρούμαι μόνο εγώ και, ίσως, ένας άλλος ακόμα.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Δε χρειάζεται άνθρωποι να βρίσκονται πάνω σ'εκείνο το δώμα που έχουμε εντοπίσει. Μπορούμε να στήσουμε εκεί έναν τηλεοπτικό πομπό που θα μεταφέρει το σήμα του στο όχημά μου.»

«Θέλω, όμως, ο πομπός να μπορεί να μετακινηθεί και να εστιάσει,» είπε ο Έκτορας.

«Δεν υπάρχει θέμα,» αποκρίθηκε η Νιρίφα. «Έχω μια τέτοια συσκευή. Ο πομπός στέκεται πάνω σε τρίποδο και περιστρέφεται γύρω-γύρω, σύμφωνα με τις εντολές που του δίνεις από το χειριστήριο μέσω τηλεπικοινωνιακού σήματος. Επίσης, μπορεί να εστιάσει όπου θέλεις, φέρνοντας την εικόνα πιο κοντά. Και φυσικά, αυτά που βλέπει τα βλέπεις κι εσύ στην οθόνη σου, και μπορείς και να τ'αποθηκεύσεις.»

«Τι πιθανότητες υπάρχουν οι λακέδες της Παντοκράτειρας να μυριστούν το τηλεπικοινωνιακό σήμα;» ρώτησε ο Έκτορας.

Η Νιρίφα μόρφασε. «Αυτές που υπάρχουν πάντα, αφεντικό. Θα πρέπει, όμως, να ψάχνουν εσκεμμένα για κάτι τέτοιο. Και το δώμα που χρησιμοποιούμε δεν είναι καν στον ίδιο δρόμο όπου βρίσκεται το οικόπεδο του Αρωγού· είναι στον από πίσω δρόμο.»

«Και πάλι,» έκανε διστακτικά ο Έκτορας, «είναι ριψοκίνδυνο... Αν εντοπίσουν το σήμα θα δουν πού πηγαίνει και θα έρθουν να σε μαγκώσουν.»

«Θα το ρισκάρω,» είπε η Νιρίφα. «Το έχω ξανακάνει.»

«Δεν είναι εκεί το θέμα,» μούγκρισε ο Έκτορας. «Όλοι μας έχουμε ξαναρισκάρει εδώ πέρα. Το θέμα είναι ότι δε θα σε βάλω σε άσκοπο κίνδυνο αν μπορώ να το αποφύγω.»

«Η συνεχής παρακολούθηση, όμως, δεσμεύει πολλούς από εμάς, Έκτορα,» είπε η Χλόη. «Τέσσερις βρίσκονταν όλη μέρα εκεί – εκτός από τώρα, τη νύχτα, που πήγαν δύο. Αυτό σημαίνει ότι τα πρωινά και τα απογεύματα μένουν μόνο τέσσερις εδώ, και για να φυλάνε το μαγαζί και για οποιαδήποτε έκτακτη ανάγκη ή άλλη αποστολή προκύψει.»

Το ξέρω, σκέφτηκε ο Έκτορας. Λες να μην το ξέρω; Τον προβλημάτιζε αυτό το γαμημένο ζήτημα... και η Νιρίφα τώρα έδινε μια λύση. Αλλά ο Πρόμαχος δεν ήθελε να ρισκάρει να χάσει τη μάγισσα και όποιον άλλο τύχαινε νάναι μαζί της. Οι σύντροφοί του του ήταν πολύτιμοι: όλοι, και ο καθένας ξεχωριστά.

«Καλῶδιο δεν μπορείς να βάλεις στον πομπό σου;» ρώτησε τη Νιρίφα. Με τη χρήση καλωδίου δεν θα εκπεμπόταν τηλεπικοινωνιακό σήμα εντοπίσιμο από τα τσιράκια της Παντοκράτειρας.

«Μπορώ,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Αλλά δε θάναι πολύ φανερό; Αν περάσει κάποιος και το δει-»

«Το δῶμα είναι στον από πίσω δρόμο, ὅπως είπες κι εσύ.»

«Επιπλέον,» συνέχισε η Νιρίφα, «δε θα έχω τη δυνατότητα να είμαι και πολύ μακριά. Πόσο μακρὺ θάναι αυτό το καλῶδιο; Για να μην πούμε, βέβαια, ὅτι δε θα μπορῶ να μετακινῶ το ὄχημά μου – πράγμα που θα είναι σοβαρό μειονέκτημα.»

«Αφεντικό,» εἶπε η Σερφάντια, «αν ἔχουν πράκτορές τους στη γειτονιά, σίγουρα θα δουν το καλῶδιο.»

«Και το σήμα δε θα το εντοπίσουν;»

«Μόνο αν ψάξουν ειδικά γι'αυτό. Το σήμα είναι, ουσιαστικά, πιο ασφαλές από το καλῶδιο. Αν είναι να χρησιμοποιήσεις κάτι απ'τα δύο, χρησιμοποίησε αυτό – ἢ τίποτα.»

Η Νιρίφα εἶπε στον Ἑκτορα: «Ας το προσπαθήσουμε και βλέπουμε. Θα κρύψω και το τηλεπικοινωνιακό σήμα με μια Μαγγανεία Προκαλύψεως.»

Εκείνος μόρφασε. Δεν ἤξερε πολλά από μαγεία, ἀλλά... «Ἐόρκι Προκαλύψεως, δεν είναι, ἢ κάνω λάθος;»

«Το ἴδιο πράγμα είναι, περίπου· απλῶς η μαγγανεία διαρκεί πολύ περισσότερη ὥρα.»

«Κι αυτή ὁμως μπορεί να εντοπιστεῖ,» της θύμισε ο Αἰόλος.

«Ναι, το ξέρω, παντοῦ υπάρχει κάποιον πρόβλημα αν σκεφτεῖς ἔτσι.»

«Εντάξει,» εἶπε ο Ἑκτορας. «Ποιοι νομίζετε ὅτι πρέπει να κάνουμε αυτό που λέει η Νιρίφα;»

Η Χλόη συμφωνοῦσε. Ο Σωσίας συμφωνοῦσε. Το ἴδιο και ο Αἰόλος. Η Σερφάντια ἔμεινε σιωπηλή.

«Θα το δοκιμάσουμε,» εἶπε ο Ἑκτορας. «Αλλά,» τόνισε στη μάγισσα, «να εἶσαι σταματημένη σε τέτοιο μέρος που μπορείς γρήγορα να την κάνεις, σε περίπτωση κινδύνου.»

Η Νιρίφα μειδίασε. «Την προηγούμενη φορά, που επιτεθήκαμε στο Λημέρι, δεν ἤσουν τόσο προσεχτικός.»

«Αυτό ἦταν ἄλλο.»

«Ναι,» εἶπε η Χλόη, «ἦταν τελείως ηλίθιο.»

«Μη με τσαντίζεις,» μούγκρισε ο Έκτορας. «Τα κωθώνια της Λεγεώνας είχαν πάει γυρεύοντας. Πήραν το μάθημά τους.»

«Αμφιβάλλω αν ξέρουν γιατί δέχτηκαν τις κλοτσιές που δέχτηκαν.»

«Δεν έχει σημασία. Η όλη ιστορία, ούτως ή άλλως, πρόβλημα στους Παντοκρατορικούς έχει κάνει, όπως φαίνεται. Ας το λύσουν!»

Η Χλόη έπεσε νωρίς να κοιμηθεί γιατί ήταν κουρασμένη.

Και ονειρεύτηκε...

...δρόμοι μέσα σε μια πόλη, ο ένας κατόπιν του άλλου, χωρίς λογική σειρά...

Ένας πλανόδιος παλιάτσος χαιρετά. Στα πόδια του, ένα καπέλο με μερικά νομίσματα. Η μορφή του είναι η μορφή ενός μπαλαντέρ...

Μια πόρτα ανοίγει. Σκαλοπάτια που κατεβαίνουν. Μια σήραγγα. Από κάπου δίπλα, ο Υπόγειος ακούγεται να περνά ο τοίχος τρίζει από τη δύναμή του.

Κι άλλες σήραγγες...

Ένα δωμάτιο γεμάτο μηχανήματα, καλώδια, σωλήνες, ενεργειακές φιάλες, οθόνες, κονσόλες. Σκιερές μορφές περιφέρονται.

Ένας ήχος θραύσης. (Γυαλί;)

Ένα υγρό στο πάτωμα. Εξαπλώνεται. Φωνές: οι σκιές τρέχουν. Το υγρό ανεβαίνει στους τοίχους, στα μηχανήματα. Στις σήραγγες.

Στην πόλη.

Δρόμοι, ξανά. Ατελείωτοι. Ο ένας κατόπιν του άλλου, μαυρίζουν. Οι περαστικοί δεν βλέπουν τη μόλυνση... μέχρι που αρχίζουν να σκοντάφτουν και να πέφτουν...

...και μια ομίχλη, παντού μια ομίχλη...

Ένα πρόσωπο λιώνει, αποκαλύπτοντας το κρανίο από πίσω του—

Η Χλόη ξύπνησε τρομαγμένη. Ανασηκώθηκε.

Ο Έκτορας δεν ήταν ακόμα εδώ. Το μαγαζί δεν είχε κλείσει. Μπορούσε ν'ακούσει μουσική.

Η Χλόη σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και έβαλε ένα ποτό. Ήπια μια γουλιά. Καμια φορά έβλεπε όνειρα που την τρόμαζαν. Δεν ήθελε να τα βλέπει, γιατί την μπερδεύαν και δε μπορούσε να τα εξηγήσει, αλλά τα έβλεπε. Και πάντοτε θυμόταν τη γιαγιά της, η οποία επίσης έβλεπε παράξενα όνειρα. Ορισμένοι στο χωριό τους έλεγαν ότι ήταν μάγισσα.

Ανοησίες. Δεν είχε μαγικές δυνάμεις. Τουλάχιστον όχι σαν αυτούς που εκπαιδεύονται από τα μαγικά τάγματα. Η Χλόη την είχε ρωτήσει κάποτε, κι εκείνη τής είχε απαντήσει ότι όταν ήταν μικρή είχε συναντήσει τους μάγους των μαγικών ταγμάτων κι αυτοί, αφού την είχαν δοκιμάσει, της είχαν πει πως δεν είχε δυνάμεις που μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να υφάνει ξόρκια και μαγγανείες. Οι μάγοι μιλούσαν σε μια γλώσσα που το σύμπαν κατανοούσε και υπάκουγε· η γιαγιά της Χλόης, όμως, όταν μιλούσε σ'αυτή τη γλώσσα, δεν έμοιαζε να μπορεί να συνεννοηθεί με το σύμπαν. Δεν ήταν μάγισσα· αλλά έβλεπε αυτά τα παράξενα όνειρα, που ορισμένες φορές έλεγε ότι της τα έστελνε η Αρτάλη, κι άλλες πάλι φορές ότι έρχονταν από τη Λόρκη.

Η Χλόη κάθισε στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο και πίνοντας άλλη μια γουλιά απ'το ποτό της. Άπλωσε το χέρι της πάνω στο μικρό τραπεζάκι, πήρε την ταμπακίερα και τον ενεργειακό αναπτήρα, και άναψε ένα τσιγάρο.

Η γιαγιά της ήταν που, επίσης, της είχε διδάξει τη σημασία της τράπουλας, και πώς τα φύλλα ήταν όλα συνδεδεμένα με συγκεκριμένες αόρατες δυνάμεις του σύμπαντος.

Τζόγο είχε μάθει μόνη της. Αλλά πίστευε πως οι απόκρυφες γνώσεις της τράπουλας την είχαν, με κάποιο τρόπο, βοηθήσει – και ακόμα τη βοηθούσαν – στα παιχνίδια της. Και όχι μόνο.

Μέσα από το νυχτικό της τράβηξε ένα φύλλο. Το είχε βάλει εκεί χωρίς να κοιτάξει ποιο ήταν, παίρνοντάς το από μια τράπουλα που σπάνια χρησιμοποιούσε. Ήταν από τις πιο παράξενες τράπουλες· δεν έμπαινε στα περισσότερα τυχερά παιχνίδια, και οι περισσότεροι τζογαδόροι δεν γνώριζαν καν την ύπαρξή της.

Η Χλόη το έκανε αυτό ορισμένες φορές – έπαιρνε ένα τυχαίο χαρτί και το έκρυβε επάνω της προτού κοιμηθεί. Όταν ξυπνούσε το κοίταζε. Απόψε, προτού ξαπλώσει, δεν ήξερε τι την είχε κάνει να πάρει ένα φύλλο – και μάλιστα από μια τόσο περίεργη τράπουλα – και να το κρύψει επάνω της, ειδικά έτσι κουρασμένη καθώς ήταν...

Τώρα, το γύρισε και το κοίταξε.

Ένας άντρας που σε κάθε χέρι κρατούσε ένα φίδι με κεφάλι και στα δύο πέρατα της ουράς του.

Ο Άρχοντας των Δηλητηρίων.

Και το όνειρό της... Ένα δηλητήριο, μια μόλυνση, να εξαπλώνεται μέσα στους δρόμους μιας πόλης, από ένα υπόγειο...

Η Χλόη αισθάνθηκε την κοιλιά της να σφίγγεται.

Ακούμπησε το φύλλο στο τραπεζάκι, γυρισμένο ανάποδα, κλειστό.

Όταν, αργότερα, η μουσική στη *Σφαίρα* σταμάτησε και ο Έκτορας μπήκε στο δωμάτιο, τη βρήκε να κάθεται μπροστά στο τραπεζάκι, μ'ένα σωρό τραπουλόχαρτα απλωμένα μπροστά της και γύρω της, στο πάτωμα.

Συνοφρυώθηκε. «Νόμιζα ότι θα κοιμόσουν...»

«Δε μ'έπαιρνε ο ύπνος;»

«Τα κέρατα του Κάρτωλακ, γαμώ!...» μούγκρισε ο Έκτορας βγάζοντας το πουκάμισό του και ρίχνοντάς το στην κρεμάστρα. «Ορισμένες φορές, μου φαίνεται ότι είσαι σαλταρισμένη.»

Η Χλόη τον αγριοκοίταξε. «*Σαλταρισμένη;*»

Ο Έκτορας δεν μίλησε. Έβγαλε τα παπούτσια και το παντελόνι του και ξάπλωσε ανάσκελα στο κρεβάτι. Έτριψε το πρόσωπό του.

«Κάτι άσχημο θα συμβεί,» του είπε η Χλόη.

Ο Έκτορας στράφηκε να την κοιτάξει.

Εκείνη συνέχισε: «Στην πόλη.»

«Τι άσχημο;» τη ρώτησε, ήρεμα.

«Δεν ξέρω... Κάποια... κάποια αρρώστια, ίσως. Κάτι. Κάποια μόλυνση.»

«Γιατί; Πώς σου ήρθε αυτό;»

Η Χλόη αναστέναξε. Μάζεψε τα χαρτιά που ήταν εμπρός της, βάζοντάς τα μέσα σε μια τράπουλα. Την ανακάτεψε γρήγορα *κρ-κρ-κρ-κρ*, έκαναν τα φύλλα.

«Το ονειρεύτηκα,» είπε τελικά.

«Θα με παλαβώσεις.» Ο Έκτορας τής γύρισε την πλάτη και τράβηξε την κουβέρτα επάνω του.

Η Χλόη τού πέταξε την τράπουλα. Τα χαρτιά σκορπίστηκαν στο κρεβάτι, άλλα κλειστά άλλα ανοιχτά. «Είσαι *μεθυσμένος!*»

Ο Έκτορας δεν κουνήθηκε απ'τη θέση του. «Δεν είμαι μεθυσμένος. Σκάσε και κοιμίσου. Δεν πρόκειται να γίνει τίποτα, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ – *εφιάλτης* λέγεται αυτό που είδες.»

Η Χλόη, όμως, δεν του έδινε σημασία· κοίταζε τον τρόπο που τα φύλλα είχαν απλωθεί επάνω στο κρεβάτι.

Την αυγή, ο Αλλάνδρης και ο Άλκιμος επέστρεψαν στην *Οινόσφαιρα* χωρίς να έχουν τίποτα ιδιαίτερο να αναφέρουν: τα πάντα ήταν ήσυχα στα συντρίμια του *Αρωγού*.

Η Νιρίφά'μορ και η Σερφάντια πήραν τη θέση τους. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς τη θέση τους. Στο δώμα όπου ήταν σκαρφαλωμένοι ο Αλλάνδρης και ο Άλκιμος, η Σερφάντια ανέβηκε μόνο για λίγο, ώστε να τοποθετήσει τον τηλεοπτικό πομπό, και μετά γύρισε στο όχημα όπου ήταν η Νιρίφα.

Το οποίο είχε τρεις τροχούς: ο μπροστινός πολύ ψηλός και μεγάλος, οι δύο πισινοί μικρότεροι. Διέθετε καθίσματα για δύο οδηγούς: ένα δεξιά του μεγάλου μπροστινού τροχού, και ένα αριστερά του. Ουσιαστικά, μπορούσες να το οδηγήσεις και από τη μια μεριά και από την άλλη, κατ'επιλογή. Πίσω ήταν η καρότσα, σκεπαστή, φυσικά, και αρκετά ευρύχωρη, για να μπορούν να μπουν ό,τι εξοπλισμοί ήθελαν κάθε φορά οι επαναστάτες. Το όχημα ήταν φτιαγμένο έτσι ώστε να είναι εύχρηστο και μέσα στην πόλη αλλά και στην ύπαιθρο: ο μεγάλος, μπροστινός τροχός του ήταν αρκετά δυνατός για να μπορεί να ξεπεράσει τα περισσότερα εμπόδια.

Αυτό το όχημα είχαν αποφασίσει να χρησιμοποιήσουν *σήμερα* χτες η Νιρίφα και ο Σωσίας ήταν μέσα σ'ένα μικρό τετράκυκλο. Με τέτοιες εναλλαγές, οι πιθανότητες να τους εντοπίσουν οι Παντοκρατορικοί ήταν σαφώς λιγότερες.

Η Σερφάντια μπήκε από την αριστερή μεριά του μεγάλου τροχού και πήγε πίσω, στην καρότσα. «Όλα εντάξει;» ρώτησε τη Νιρίφά'μορ, η οποία καθόταν μπροστά σε μια οθόνη.

«Δες μόνη σου,» αποκρίθηκε η μάγισσα.

Η οθόνη έδειχνε τα συντρίμια του *Αρωγού*.

«Και τώρα τι κάνουμε;» ρώτησε η Σερφάντια, καθίζοντας σ'ένα σκαμνί.

«Πίνουμε το γάλα μας.» Η Νιρίφα άνοιξε ένα μπουκάλι και ήπιε.

Μετά, άφησε το μπουκάλι παραδίπλα και άρθρωσε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Τηλεπικοινωνιακού Σήματος. Χωρίς δυσκολία βρήκε το σήμα που έστελνε ο τηλεοπτικός πομπός στο σύστημά της. Το παγίδεψε για λίγο μέσα στο μυαλό της, και ύφανε τη Μαγγανεία Προκαλύψεως, εστιάζοντάς την επάνω του – πράγμα που της πήρε πάνω από ένα δεκάλεπτο. Αυτό, όμως, θα αποπροσανατόλιζε τους Παντοκρατορικούς,

σε περίπτωση που έκαναν προσπάθειες να ανιχνεύσουν τίποτα ύποπτο στην περιοχή.

Κατά τις δέκα και μισή, ένα φορτηγό ήρθε μπροστά στα συντρίμια του Αρωγού και εργάτες βγήκαν, πιάνοντας αμέσως δουλειά. Μαζεύοντας τα μπάζα. Κι αυτό συνεχίστηκε όλη την υπόλοιπη ημέρα.

Η Σερφάντια επέστρεψε το μεσημέρι στην *Οινόσφαιρα* και το είπε στον Έκτορα, ενώ ο Αλλάνδρης πήγε να καθίσει με τη Νιρίφά'μορ.

«Ο Αρωγός τούς το πούλησε, λοιπόν,» είπε η Χλόη, «αλλιώς δε θα γίνονταν τώρα αυτά. Είναι σίγουρο πλέον. Ας πάμε να του μιλήσουμε, Έκτορα. Πρέπει να του μιλήσουμε.» Ήταν πολύ ανήσυχη από χτες βράδυ, που του είχε πει για εκείνο το όνειρο: ότι η Θακέρκοβ θα μολυνόταν, ή κάτι τέτοιο. Ήταν δυνατόν ακόμα να το πίστευε; απορούσε ο Έκτορας.

«Μη βιάζεσαι. Κάτσε να δούμε τι γίνεται.»

Η Χλόη φαινόταν θυμωμένη. Του κρατούσε μούτρα.

Ο Χρίστος τον ρώτησε, το απόγευμα: «Συμβαίνει κάτι, αφεντικό; Θα μπορούσα, να πούμε, να βοηθήσω;»

«Γιατί νομίζεις ότι συμβαίνει κάτι;»

«Συνέχεια πηγαίνουν κι έρχονται οι δικοί σου. Μια ο ένας λείπει, μια ο άλλος.»

Ο Έκτορας δεν ήθελε να τον παραμυθιάζει. Κατένευσε. «Ναι, κάτι συμβαίνει. Αλλά δε μπορείς να βοηθήσεις. Άμα θέλω κάτι, θα σου πω· να είσαι σίγουρος. Και μια και τόφερε η κουβέντα... Αφού θες νάσαι μαζί μας, μπορείς τουλάχιστον να γυροφέρνεις μες στην κεντρική αίθουσα, να βλέπεις μήπως κανέναν σουφρώνει, δε μπορείς;»

«Εννοείται, αφεντικό.»

«Καλώς. Ξεκινά.»

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, μια παρέα της συμμορίας των Σφυριχτάδων έκανε φασαρία στην *Οινόσφαιρα*. Επειδή κάποιος τούς έβρισε, έπιασαν να τον ξυλοκοπήσουν. Ένας τους έβγαλε και μαχαίρι, μεγάλο και πλατύ.

«Αφεντικό, υπάρχει πρόβλημα!» έτρεξε αμέσως να πει ο Χρίστος στον Έκτορα.

«Το μυρίστηκα,» αποκρίθηκε εκείνος βγαίνοντας στην κεντρική αίθουσα καθώς είχε ακούσει τη φασαρία.

Ο Άλκιμος ήταν ήδη κοντά στους Σφυριχτάδες, αρπάζοντας έναν απ'τον ώμο και φωνάζοντάς τους να ησυχάσουν αλλιώς να φύγουν! Εκείνοι διαμαρτύρονταν, κι ένας τους τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά.

Ο Άλκιμος, γιγαντώσωμος και μυώδης, μειδίασε. «Αυτή είναι η πιο δυνατή σου;» τον άκουσε ο Έκτορας να λέει καθώς πλησίαζε, και τον είδε να γρονθοκοπά τον Σφυριχτή καταπρόσωπο, στέλνοντάς τον πάνω στο τραπέζι όπου πριν από λίγο εκείνος κι η παρέα του κάθονταν.

Ο Σφυριχτής με το μαχαίρι ζύγωσε, τότε, τον Άλκιμο απ'το πλάι ενώ οι άλλοι ετοιμάζονταν για μπουνιές και κλοτσιές. (Ο άντρας που τους είχε βρίσει έφευγε τώρα, μουλωχτά, προτού κανέννας το πάρει χαμπάρι.)

Ο Έκτορας, καθώς ερχόταν, είχε αρπάξει μια στέκα μπιλιάρδου και, φτάνοντας κοντά χωρίς να τον έχουν προσέξει μέσα στη φασαρία της αίθουσας, χτύπησε τον τύπο με το μαχαίρι πίσω απ'το γόνατο. Εκείνος έπεσε, ουρλιάζοντας.

Οι άλλοι στράφηκαν.

«Έξω απ'το μαγαζί μου – *τώρα!*» τους φώναξε ο Έκτορας.

Εκείνοι δεν φαινόταν να βάζουν μυαλό· όρμησαν στον Πρόμαχο και στον Άλκιμο.

Η στέκα του Έκτορα κοπάνησε έναν στα παπάρια, χτύπησε έναν άλλο στο σαγόνι· κι οι δύο σωριάστηκαν σκούζοντας. Ο Άλκιμος απέκρουσε τη γροθιά ενός και τον γρονθοκόπησε στο διάφραγμα. Δέχτηκε την κλοτσιά ενός άλλου στα πλευρά, χωρίς να διπλωθεί· στράφηκε και του έσπασε τη μύτη.

Οι δύο που ήταν ακόμα όρθιοι έτρεξαν προς την έξοδο της *Σφαίρας*, κι ο ένας ούρλιαξε: «Τ'άφεντικό μας θα τ'ακούσει αυτό! Θα τ'ακούσει αυτό, πούστηδες! *Πούστηδες!*»

«Δεν πα να τ'ακούσει κι η γιαγιά σου!» του φώναξε ο Έκτορας. «Αμα ξανακάνετε εδώ φασαρίες θα σας πάρει το κέρατο του Κάρτωλακ στον κώλο!»

Οι δύο Σφυριχτάδες έφυγαν.

Ο Έκτορας κι ο Άλκιμος σήκωσαν από κάτω αυτούς που ήταν διπλωμένοι – τραβώντας τους από τα μαλλιά κι από τα ρούχα – και τους πέταξαν έξω απ'την *Οινόσφαιρα*.

«Ακόμα μια υπόθεση που λύθηκε με λεπτούς χειρισμούς,» είπε η Χλόη στον Έκτορα, όταν εκείνος πλησίασε το μπαρ.

«Τι λένε τα χαρτιά σου; Θα τους ξαναδούμε;»

Η Χλόη ανακάτεψε την τράπουλά της. Τράβηξε δύο φύλλα και τα κοίταξε, έχοντάς τα κρυμμένα από τον Έκτορα. «Σίγουρα. Αλλά δε θα είναι τόσο φασαριόζοι.»

«Το καλό που τους θέλω.»

Την επομένη, ήταν πια φανερό πως οι Παντοκρατορικοί είχαν βαλθεί να ανοικοδομήσουν το κατεστραμμένο χτίριο. Οι εργάτες τους δούλευαν πυρετωδώς.

Κανένας δεν είχε εντοπίσει, μέχρι στιγμής, τον τηλεοπτικό πομπό της Νιρίφας, κι εκείνη παρακολουθούσε άνετα μέσα από την οθόνη της.

Η Χλόη ρώτησε τον Έκτορα: «Τι θα γίνει; Θα πάμε στον Ευγένιο Αρωγό ή όχι;»

Κεφάλαιο 16

Ηρωικές Πράξεις

Την επόμενη μέρα ύστερα από την άφιξη της Ελεονόρας'σαρ στη Θακέρκοβ, ο Κριτόλαος πρόσταξε τους πράκτορές του να πληρώσουν εργάτες για να μαζέψουν τα μπάζα στον Αρωγό και να ετοιμάσουν το μέρος για ανοικοδόμηση.

Η Ελεονόρα θα προτιμούσε να ξεκινήσει αμέσως τις έρευνές της με το παράξενο πλάσμα, αλλά ο Κριτόλαος τής είπε να περιμένει. Τα πάντα έπρεπε να είναι έτοιμα, πρώτα. Έπρεπε να έχουν την απαραίτητη προκάλυψη. Αυτό φάνηκε να δυσαρεστεί την Ελεονόρα' και το γεγονός ότι, επιπλέον, ο Κριτόλαος δεν ανταποκρινόταν στο κορτάρισμα της δεν της βελτίωνε τη διάθεση. Το προηγούμενο βράδυ είχε προσπαθήσει, με διάφορους έμμεσους τρόπους, να τον κάνει να έρθει στο κρεβάτι της, στο δωμάτιο που της είχε παραχωρήσει: κι εκείνος με το ζόρι είχε καταφέρει να αρνηθεί χωρίς να την προσβάλει και να δημιουργηθεί ψυχρότητα ανάμεσά τους.

Σήμερα, αφού είχε κανονίσει το θέμα με την αρχή της ανοικοδόμησης, δέχτηκε στον επικοινωνιακό δίαυλο του διαμερίσματός του μια κλήση από τον Πολιτειάρχη της Θακέρκοβ, ο οποίος απαιτούσε να μάθει τι γινόταν με την υπόθεση της Λεγεώνας. Οι Λεγεωνάριοι ακόμα δεν είχαν ελευθερώσει τον Υπόγειο – ούτε τους ομήρους. Και η Πόλη είχε γράψει χτες για ξυλοδαρμούς ομήρων και φρουρών του συρμού!

«Τι συμβαίνει, κύριε Σάλκω, για όνομα του Κρόνου! Δεν μπορούν να βρεθούν οι υπαίτιοι της επίθεσης στο Λημέρι, ώστε να πάψει αυτή η θλιβερή κατάσταση;»

«Δεν είναι στο χέρι μου, Εντιμότατε. Οι κατάσκοποί μου κάνουν ό,τι μπορούν.»

«Κύριε Σάλκω, οι πολιτικοί μου αντίπαλοι υπαινίσσονται ότι ευθύνομαι εγώ για το όλο ζήτημα! Ότι δεν είμαι ικανός να διοικήσω. Πρέπει να βρεθεί μια λύση – γρήγορα! Δεν τους είδατε, χτες βράδυ, στο Άστρο πώς μιλούσαν;»

Ο Κριτόλαος είχε, πράγματι, παρακολουθήσει στον τηλεοπτικό του δέκτη τη συζήτηση ανάμεσα στον Πολιτειάρχη Άργη Μακρώνυμο,

στους δύο κύριους πολιτικούς αντιπάλους του – την Αλκυόνη Νυκτόψυχη και τον Σερφάντη Ακμάλθο – και σε μερικούς άλλους «εμπειρογνώμονες» – δημοσιογράφους, αξιωματικούς της Χωροφυλακής, πολιτικολόγους, και πολιτικομανείς. Τη συζήτηση συντόνιζε η ίδια η Χοαρκίδα Καμάρνη, η Διευθύντρια του *Άστρου*, κι απ’ό,τι φαινόταν η δουλειά της δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. Ο Κριτόλαος τη λυπόταν σε ορισμένες στιγμές. Η Ελεονόρα, που παρακολουθούσε μαζί του, κοίταζε την οθόνη μ’ένα βαριεστημένο ύφος, καπνίζοντας.

«Ναι, Εντιμότητα, είδα τη συζήτηση–»

«Και τι σκοπεύετε να κάνετε, κύριε Σάλκω;»

«Η Λεγεώνα δεν μπορεί παρά να τους ελευθερώσει–»

«Μα έχουν ήδη τραυματιστεί όμηροι! Ίσως, μάλιστα, να θρηνήσουμε και νεκρούς πριν από το τέλος!»

Καταραμένοι επαναστάτες! Αυτοί έφταιγαν που είχε ξεκινήσει όλη τούτη η ιστορία. «Θα μιλήσω με τον Αρχιλεγεωνάριο. Είναι ό,τι καλύτερο μπορώ να κάνω, τώρα.»

«Πιστεύετε ότι θα καταφέρετε να συνεννοηθείτε μαζί του;»

«Το εύχομαι.»

«Πολύ καλά, κύριε Σάλκω. Καλή σας ημέρα.»

Καλή μέρα και σε σένα, κόπανε, σκέφτηκε ο Κριτόλαος καθώς έκλεινε τον επικοινωνιακό δίαυλο.

«Προβλήματα;» Η Ελεονόρα στεκόταν στην πόρτα του γραφείου.

Ο Κριτόλαος την προσπέρασε, βγαίνοντας. «Ναι.»

«Θα πας κάπου;» τον ρώτησε η Ελεονόρα, βλέποντάς τον να ετοιμάζεται.

«Ναι.»

«Πού;»

«Πρέπει να μιλήσω σε κάποιο πρόσωπο.»

«Να έρθω μαζί;» ρώτησε η Ελεονόρα ακολουθώντας τον, με τη ρόμπα της ν’ανεμίζει πίσω της.

«Όχι.»

«Και τι να κάνω εδώ, αφού δε μ’αφήνεις να κατεβώ στο υπόγειο και να διεξάγω την έρευνά μου;»

Ο Κριτόλαος στράφηκε να την κοιτάξει. «Μπορείς να πας στο ερευνητικό κέντρο έξω απ’την πόλη, αν θέλεις, και να επιστρέψεις πάλι όταν θα έχω το προκάλυμμά μας έτοιμο,» πρότεινε.

Η Ελεονόρα τον κοίταξε σκεπτικά για μια στιγμή· μετά είπε: «Τι νόημα έχει να κάνω πέρα-δώθε; Θα μείνω.»

«Όπως νομίζεις. Έχω κάτι μυθιστορήματα εκεί, αν θες να διαβάσεις για να περάσει η ώρα.» Έδειξε τη μικρή βιβλιοθήκη του σαλονιού, με τον αντίχειρά του. «Επίσης, υπάρχουν ταινίες αποθηκευμένες στο τηλεοπτικό σύστημα.»

«Ευχαριστώ...» είπε η Ελεονόρα, δυσανεστημένα.

Το κομψό, γρήγορο τετράκυκλο όχημα του Κριτόλαου μπήκε στους δρόμους του Λημεριού και σταμάτησε έξω από την πολυκατοικία όπου διέμενε ο Αρχιλεγεωνάριος. Οι Λεγεωνάριοι που φρουρούσαν το μέρος, άλλοι καθισμένοι σε δίκυκλα άλλοι όρθιοι, στράφηκαν να τον ατενίσουν καθώς έβγαινε από το όχημά του.

Στην είσοδο της πολυκατοικίας γινόταν κάποια μικρή φασαρία, παρατήρησε. Ένας δημοσιογράφος ήταν εκεί, μαζί με τους βοηθούς και το συνεργείο του. Δημοσιογράφος του *Άστρου*. Ο Χαρίλαος Φερέντης: ο Κριτόλαος τον αναγνώριζε.

«Θέλετε να μας πείτε ότι ο Αρχιλεγεωνάριος αρνείται να κάνει το οποιοδήποτε σχόλιο; Τον ρωτήσατε;» έλεγε ο Χαρίλαος καθώς ο πράκτορας της Παντοκράτειρας πλησίαζε χωρίς να βιάζεται.

«Τράβα προτού μπλέξεις!» μούγκρισε ένας Λεγεωνάριος, αγριοκοιτάζοντας τον δημοσιογράφο. Ο Σουτούρης ο Αγγιάνθρωπος: ο Κριτόλαος τον αναγνώριζε κι αυτόν – είχε πληροφορίες για πάρα πολλούς ανθρώπους μέσα στη Θακέρκοβ.

«Η Πόλη έγραψε χτες ότι έχετε κακοποιήσει ομήρους μέσα στον σταθμό!» επέμεινε ο Χαρίλαος. «Πρέπει οπωσδήποτε να δώσετε μια απάντηση για το τι πραγματικά συνέβη, αλλιώς η Κοινή Γνώμη–»

«ΕΙΣΑΙ ΚΟΥΦΟΣ, ΡΕ!;» γκάριξε ο Σουτούρης, κάνοντας τ'αφτιά του Κριτόλαου να κουδουνίσουν και τον δημοσιογράφο να πισωπατήσει τρομαγμένος. «Φύγε!;»

«Παρακαλώ, ρωτήστε τον Αρχιλεγεωνάριο πρώτα–»

Ο Σουτούρης άρπαξε τον Χαρίλαο απ'τον λαιμό και τον σήκωσε πάνω από το έδαφος. Τα μάτια του δημοσιογράφου γούρλωσαν, και δεν μπορούσε τώρα να μιλήσει. Το μαυρόδερμο πρόσωπό του φάνηκε να παίρνει μια μοβ απόχρωση.

«Κύριε, τι κάνετε; Για όνομα του Κρόνου!» είπε μια βοηθός του Χαρίλαου, αλλά μια Λεγεωνάρια την έσπρωξε παραμερίζοντάς την.

Ο Κριτόλαος – που κανείς δεν του είχε δώσει σημασία μέχρι στιγμής – είπε: «Αφησέ τον κάτω, και θα φύγει από δω.»

Ο Σουτούρης στράφηκε να τον κοιτάξει. «Και ποιος είσαι συ, τώρα;»

«Ειδικός πράκτορας Σάλκω.» Ο Κριτόλαος τού έδειξε την ταυτότητά του. «Ο Αρχιλεγεωνάριος με ξέρει, και νομίζω θα θέλει να με δει. Τώρα. Μέχρι όμως να τον ειδοποιήσετε, άσε τον δημοσιογράφο και σου υπόσχομαι ότι θα φύγει από εδώ.»

Η μούρη του Σουτούρη έμοιαζε με άγριου θηρίου καθώς ήταν αναποφάσιστος.

«Καλά σου λέει ο άνθρωπος,» του είπε ένας άλλος Λεγεωνάριος. «Άστον, και πάμε να ειδοποιήσουμε τ'αφεντικό. Τον ξέρει τον Σάλκω, κι έχει ξανάρθει ο Σάλκω εδώ – δεν είναι ο καθένας.» Κοπάνησε τον Σουτούρη στον ώμο με τη γροθιά του. «Άστον κάτω τον μπασμένο, ρε, λέμε, κουφάλα!»

Ο Σουτούρης ο Αγριάνθρωπος πέταξε τον Χαρίλαο Φερέντη στο πλακόστρωτο, όπου εκείνος διπλώθηκε αρχίζοντας να βήχει σπασμωδικά.

Ο Λεγεωνάριος που είχε μιλήσει στον Σουτούρη μπήκε τώρα στην πολυκατοικία: προφανώς για να ειδοποιήσει τον Ρούνη τον Αρχιλεγεωνάριο.

Οι βοηθοί του Χαρίλαου βοήθησαν τον πεσμένο δημοσιογράφο να σηκωθεί από κάτω.

Ο Κριτόλαος τού είπε: «Πρέπει να φύγεις τώρα.»

Ο Χαρίλαος προσπάθησε να ελέγξει τον βήχα του. «Δε μπορώ...» έκρωξε. «Κάνω ρεπορτάζ... πολύ σημαντικό.»

«Είναι διαταγή. Φύγε.»

Ο Χαρίλαος έβηξε δυνατά για μερικές στιγμές· μετά είπε: «Διαταγή; Και πώς μπορείτε να με διατ-;»

Ο Κριτόλαος ύψωσε την ταυτότητά του μπροστά στη μούρη του δημοσιογράφου. Φαινόταν ξεκάθαρα εκεί ότι ήταν ειδικός πράκτορας της Παντοκράτειρας.

«Μα,» έκανε ο Χαρίλαος, «η ενημέρωση είναι... είναι ελεύθερη. Δε μπορείτε να με... να με διώξετε!»

Τελείως βλάκας είναι; «Κοίταξε να δεις, θα σ'το πω απλά: Αν δεν φύγεις ύστερα από διαταγή μου, παρανομείς. Επίσης, αν δεν φύγεις, την

άλλη φορά σίγουρα δε θα είμαι εδώ για να σε σώσω από αυτόν τον ευγενέστατο κύριο.» Έδειξε, με το σαγόνι, τον Σουτούρη τον Αγριάνθρωπο.

Οι βοηθοί του Χαρίλαου τού είπαν ότι ο κύριος Σάλκω μιλούσε σωστά. Καλύτερα να έφευγαν. Ήταν το λογικότερο. Τι άλλο μπορούσαν να κάνουν; Δε γινόταν ρεπορτάζ έτσι.

Ο Χαρίλαος Φερέντης αναγκάστηκε να συμφωνήσει.

«Και παρεμπιπτόντως,» τόνισε ο Κριτόλαος, «αυτά που έγιναν εδώ δεν θα πάτε να τα πείτε στις ειδήσεις. Δεν ήρθατε ποτέ στο Λημέρι, και ποτέ δεν με συναντήσατε. Κατανοητό;»

«Μα—» άρχισε ο Χαρίλαος.

«Μη με τσαντίζεις,» είπε ο Κριτόλαος, «γιατί αύριο θα είσαι στο δρόμο και θα ψάχνεις για καταφύγιο κάπου στο Χωνευτήρι.»

Όταν οι Λεγεωνάριοι ζήτησαν από τον πράκτορα να περάσει για να μιλήσει με τον αρχηγό τους, ο Χαρίλαος Φερέντης και οι βοηθοί του πήγαιναν στο φορτηγάκι τους για να φύγουν.

Ο Κριτόλαος συνάντησε τον Αρχιλεγεωνάριο στην Αίθουσα του Θρόνου της Λεγεώνας. Ο Ρούνης ήταν καθισμένος στο μεγάλο κάθισμα και μια γυναίκα ήταν γονατισμένη ανάμεσα στα πόδια του: χρυσόδερμη και με όμορφο σώμα, ντυμένη μόνο με μια λεπτή περισκελίδα, στηθόδεσμο, περικάρπια, και περικνημίδες. Τα μαλλιά της ήταν κόκκινα και μακριά· και κάθε τόσο έτριβε το πρόσωπό της επάνω στη μπροστινή μεριά του παντελονιού του Αρχιλεγεωνάριου, ο οποίος ήταν φανερά καυλωμένος.

«Κριτόλαε!» είπε ο Ρούνης. «Ήρθες να μου παραδώσεις τους κακοποιούς που επιτέθηκαν στα μέρη μου;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο πράκτορας. «Δεν τους έχω στα χέρια μου ακόμα.»

«Τι κάνεις τόσο καιρό; Θέλω να τους γδάρω ζωντανούς! Να τους σταυρώσω πάνω στις πολυκατοικίες! Να κρεμάσω τα κρανία τους στον θρόνο μου!»

Σ'αυτή την πόλη, άλλος ήταν ηλίθιος, άλλος τρελός... «Δε μπορώ να κάνω τίποτα για να επιταχύνω τη διαδικασία της εύρεσής τους. Και κακώς έχεις σταματήσει τον Υπόγειο. Μόνο πρόβλημα προκαλείς έτσι!»

«Θέλησα να... διαμαρτυρηθώ. Η Χωροφυλακή δεν κάνει τίποτα για εμάς – καιρός ν'αρχίσει!»

Το θράσος του ήταν, φυσικά, το κάτι άλλο. Διότι δεν ήταν λίγες οι φορές που οι Λεγεωνάριοι επιτίθεντο σε ανθρώπους της Χωροφυλακής... «Δεν μπορεί να γίνει κάτι έτσι,» του είπε ο Κριτόλαος. «Πρέπει να ελευθερώσεις τον Υπόγειο και τους ομήρους. Επιπλέον, έμαθα πως άφησες έναν δημοσιογράφο της *Πόλης* να μπει στον σταθμό!»

«Μια γαμημένη *σκρόφα*,» έφτυσε ο Ρούνης. «Από τους αεραγωγούς μπήκε το κατάλαβαν, στο τέλος, οι άχρηστοι κόπανοι που είναι πολεμιστές μου. Την κυνήγησαν αλλά αυτή χάθηκε κάπου μες στις σήραγγες του Υπόγειου. Ένας απ'τους ανθρώπους μου, ο Όρντιβελ ο Τροχός, νομίζει ότι ήταν αυτή η πουτάνα που είχε κυνηγήσει και πριν από μερικές μέρες, με την κατάσταση στον *Αρωγό*.»

Κοίτα να δεις. Η Χοαρκίδα ίσως να έχει δίκιο. «Είναι σίγουρος;»

«Μου είπε ότι της έμοιαζε.»

«Είναι σίγουρος;»

«Θες να τον φωνάξουμε νάρθει; Νομίζω ότι κάπου εδώ τριγυρίζει σήμερα' δεν είναι στο σταθμό.»

«Ναι, φώναξέ τον.»

Ο Ρούνης πρόσταξε τους φρουρούς του να φέρουν εδώ τον Όρντιβελ τον Τροχό και, μετά από λίγη ώρα, ένας πορφυρόδερμος άντρας μπήκε στην αίθουσα. Ήταν ντυμένος με δερμάτινο παντελόνι και γιλέκο, και είχε σκούρα μπλε μαλλιά. Αντί για ζώνη, γύρω από τη μέση του τυλιγόταν μια αλυσίδα.

«Το αφεντικό από δω θα σου κάνει κάτι ερωτήσεις,» του είπε ο Ρούνης. «Να του πεις αλήθεια, μ'εννοείς;»

Ο Τροχός κατένευσε.

Ο Κριτόλαος τον ρώτησε για τη Τζάκι.

«Ναι, αυτή πρέπει να ήταν,» απάντησε ο Όρντιβελ.

«Πώς το ξέρεις; Την είδες καλά;»

«Δεν την είδα καλά, αλλά φορούσε πλατύγυρο καπέλο όπως και τότε—»

«Το ίδιο καπέλο;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Αλλά νομίζω ότι είχε και ξανθά μαλλιά, που φαίνονταν λιγάκι από την πίσω μεριά του καπέλου καθώς έτρεχε.»

«Δεν την είδες από μπροστά, δηλαδή; Δεν είδες το πρόσωπό της;»

«Όχι, όμως αυτή πρέπει νάταν.»

Τρέχα-γύρευε... Δεν το απέκλειε, ωστόσο, ο Όρντιβελ να είχε δίκιο. Η Χοαρκίδα τού είχε πει ότι ο Χαρίλαος Φερέντης είδε τη Τζάκι Νίλκοφ

έξω από τον σταθμό Λημεριού εκείνη την ημέρα. Οι συμπτώσεις άρχιζαν να πληθαίνουν...

«Εντάξει,» είπε ο Κριτόλαος. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Όρντιβελ ο Τροχός έφυγε.

Ο Ρούνης ατένισε τον Κριτόλαο συνοφρυωμένος, απομακρύνοντας άκομψα το κεφάλι της κοκκινομάλλας από τον καυλό του. «Την προηγούμενη φορά, μου είπες ότι ίσως να μας επιτέθηκαν οι επαναστάτες εξαιτίας αυτής της δημοσιογράφου. Ως αντίποινα.»

«Ναι, ίσως να έγινε έτσι.»

«Αν την παρακολουθήσεις, λοιπόν, μπορεί να φτάσεις σ'αυτούς.»

«Θα μου πεις πώς να κάνω τη δουλειά μου;»

Ο Ρούνης τον αγριοκοίταξε. «Θέλω να βρεθούν!»

«Και θα βρεθούν, στο τέλος. Αλλά πρέπει πρώτα ν'αφήσεις τον συρμό να ξεκινήσει.»

Το βλέμμα του Ρούνη αγρίεψε ακόμα περισσότερο. «Γι'αυτό είσαι εδώ; Για να μου πεις ν'αφήσω το τρένο;»

«Ναι.»

«Και γιατί να το κάνω αυτό; Επειδή το λες εσύ;»

«Επειδή είναι ανούσιο να κρατάς τον συρμό σταματημένο, και δεν πρόκειται έτσι να πετύχεις τίποτα εκτός απ'το να προκαλέσεις προβλήματα στον εαυτό σου.»

Ο Αρχιλεγεωνάριος σηκώθηκε από τον θρόνο του. «Τολμάς να με απειλίζεις!» φώναξε.

«Δεν σε απειλώ. Ο Πολιτειάρχης, όμως, θα κάνει κάτι δραστικό αν δεν ελευθερώσεις τον συρμό· είμαι βέβαιος.»

«Να του πεις να μην κάνει τίποτα, γιατί η Λεγεώνα θα τσακίσει αυτόν και τους λακέδες του!»

«Δε μπορώ να τον σταματήσω αν θέλει να επέμβει. Το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι ν'αφήσεις το τρένο να ξεκινήσει. Σε διαφορετική περίπτωση θα πρέπει να παρθούν άλλα μέτρα,» είπε ο Κριτόλαος και στράφηκε, βαδίζοντας προς την έξοδο της αίθουσας.

«Κριτόλαε!» φώναξε ο Ρούνης. «Φρόντισε να μου βρεις τους επαναστάτες! Απαιτώ δικαιοσύνη!»

Τι νομίζουν όλοι; ότι είμαι υπηρέτης τους; μούγκρισε εσωτερικά ο Κριτόλαος αλλά χωρίς να νιώθει πραγματικά ενοχλημένος.

Η Λεγεώνα είχε αρχίσει να παραφέρεται. Κι αν δε συμμορφωνόταν, θα έπαυε να είναι χρήσιμη για τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας. Πράγμα που σήμαινε ότι θα έπρεπε να αφανιστεί...

Προτού φύγει από την αίθουσα, ο Κριτόλαος είπε στον Αρχιλεγεωνάριο: «Σκέψου, τουλάχιστον, να ελευθερώσεις τους ομήρους, σήμερα κιόλας· θα φανεί σαν κίνηση καλής θέλησης. Αλλιώς, ολόκληρη η Θακέρκοβ θα νομίζει ότι η Λεγεώνα είναι οι αληθινοί τρομοκράτες, όπως γράφει η *Πόλη*.»

Η Χοαρκίδα, καθισμένη πίσω απ'το μεγάλο γραφείο της στο χτίριο του *Άστρου*, άκουσε τον Χαρίλαο Φερέντη να της διηγείται όσα είχαν συμβεί σήμερα στο Δημέρι, έξω από την πολυκατοικία του Αρχιλεγεωνάριου.

«Αυτός ο κύριος ήταν *απαράδεκτος*, και δεν είχε κανένα δικαίωμα να μας διώξει, ασφαλώς!» είπε ο Χαρίλαος. «Μας έδειξε την ταυτότητά του, όπως σας είπα, κυρία Καμάρνη, αλλά δεν είμαι καθόλου πεπεισμένος ότι ήταν όντως αληθινή. Μπορεί να ήταν και κάποιος τσαρλατάνος. Θυμάμαι, όμως, τ'όνομά του: *Κριτόλαος Σάλκω*, έγραφε η ταυτότητα – αλλά κι αυτό ίσως να μην ήταν αληθινό.»

Ο Χαρίλαος φερόταν ορισμένες φορές λες κι ήταν απίστευτα καθυστερημένος, σκέφτηκε η Χοαρκίδα. «Δεν ξέρω αν το πρόσεξες,» του είπε, «αλλά, απ'ό,τι εγώ κατάλαβα, αυτός ο κύριος Σάλκω σου έσωσε, ίσως, τη ζωή...»

Ο Χαρίλαος μόρφασε. «Μα δε θα με σκότωναν βέβαια! Δε θα *τολμούσαν*, κυρία Καμάρνη!»

(*Πας στοίχημα;*)

«Η Κοινή Γνώμη θα στρεφόταν εναντίον τους, αν έκαναν τέτοιο πράγμα σε δημοσιογράφο. Αλλά ακόμα κι αυτό που έκαναν... αυτό που έκαναν... Θα ήθελα να ζητήσω την άδειά σας να το συμπεριλάβουμε στις ειδήσεις.»

«Εσύ δεν είπες μόλις τώρα, Χαρίλαε, ότι ο κύριος Σάλκω σου ζήτησε να μην ειπωθεί τίποτα;»

«Ναι, μου το ζήτησε, αλλά... σας εξήγησα τι πιστεύω.» Την κοίταξε έντονα. Το μουστάκι του έμοιαζε να τρέμει από την ταραχή του· η όψη του ήταν σχεδόν κωμική.

«Νομίζεις ότι δεν είναι πραγματικός πράκτορας;» τον ρώτησε ήρεμα η Χοαρκίδα.

«Ναι, βέβαια.»

«Πραγματικός είναι.»

Ο Χαρίλαος συνοφρυώθηκε. «Το γνωρίζετε αυτό;»

«Αφού ο κύριος έχει ταυτότητα ειδικού πράκτορα της Παντοκράτειρας, καλύτερα να μην το ριψοκινδυνεύσουμε, Χαρίλαε.»

«Μα... αν δεν ξέρουμε ότι είναι *όντως* αυτό που λέει... μπορεί, μπορεί νάναι κανένας άγριος απ'τα Φέρνιλγκαν!»

Η Χοαρκίδα αισθάνθηκε το αίμα της ν'ανάβει. Επίτηδες της το είχε πει αυτό ο Χαρίλαος; Θυμόταν την καταγωγή της; Ή ήταν ένα τυχαίο βλακώδες σχόλιο;

«Καλύτερα να πηγαίνεις. Δεν έχουμε κάτι άλλο να πούμε.»

«Κυρία Καμάρνη, θα δεχτείτε να μας φέρεται έτσι ένας... ένας *οποιοσδήποτε*.»

Η Χοαρκίδα σηκώθηκε απ'το γραφείο της και βάδισε προς την πόρτα. «Σου είπα: μάλλον είναι ό,τι λέει – ειδικός πράκτορας.» Άνοιξε την πόρτα. «Τώρα, μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Χαρίλαος πλησίασε. «Πρέπει, τουλάχιστον, να ελέγξουμε αν είναι *όντως* πράκτορας;»

«Ακόμα και να μην είναι πράκτορας – που, πίστεψέ με, *είναι* – νομίζεις ότι οι Λεγεωνάριοι θα σε άφηναν να μιλήσεις στον αρχηγό τους, αν αυτός δεν ήθελε να σου μιλήσει;»

«Μα δεν τον ρώτησαν *καν*!»

«Τέλος πάντων. Για την ώρα, δεν θα γίνει ρεπορτάζ εκεί.» Η Χοαρκίδα τον έσπρωξε, ελαφρά, προς την άλλη μεριά του κατωφλιού, για να τον βγάλει απ'το γραφείο της.

Εκείνος δεν έφερε αντίσταση, αλλά συνέχισε να μιλά: «Προτείνω να επιστρέψουμε με περισσότερους ανθρώπους και να–»

Η Χοαρκίδα τού έκλεισε την πόρτα καταπρόσωπο, και άκουσε ένα *νταπ!* κι ένα έντονα *ΑΑααχ!* απ'την άλλη μεριά. Μάλλον, τον είχε χτυπήσει στη μύτη, άθελά της.

Σκατά, σκέφτηκε. Τώρα, σίγουρα κάποιοι θα θυμόνταν την καταγωγή της.

«*Ας τη θυμηθούν, λοιπόν!*» μουρμούρισε, τσαντισμένη, καθώς βάδιζε προς το γραφείο της.

Κι αμέσως μετά, σκέφτηκε: *Τι μαλάκας άνθρωπος!... Πώς είναι δυνατόν ποτέ να συνεννοηθείς μαζί του;*

Το απόγευμα, η Λεγεώνα κάλεσε το επικοινωνιακό κέντρο του Άστρου, δήλωσε ότι ήταν έτοιμη να ελευθερώσει τους ομήρους από τον σταθμό, και ζήτησε τηλεοπτική κάλυψη.

Η Χοαρκίδα πήγε στο γραφείο του Χαρίλαου και του είπε: «Η ευκαιρία σου ήρθε.»

Η μύτη του ήταν πρησμένη, αλλά τα νέα αμέσως του έφτιαξαν τη διάθεση. Ξεκίνησε χωρίς καθυστέρηση, μαζί με το συνεργείο του.

Και η Χοαρκίδα αισθάνθηκε καλύτερα που τον έδιωξε από το χτίριο του Άστρου. Ύστερα από τη συζήτησή της μαζί του, της είχαν πει ότι ο Χαρίλαος (αφού έβαλε πάγο στη μύτη του και συνήλθε λίγο) άρχισε να λέει σε όλους τους δημοσιογράφους και τους βοηθούς για το περιστατικό, ρωτώντας αν εκείνοι θα δέχονταν να διωχτούν έτσι, ρωτώντας αν η συμπεριφορά της Διευθύντριας ήταν σωστή σ' αυτό το θέμα, φωνάζοντας, κάνοντας φασαρία, μην αφήνοντάς τους να ησυχάσουν ακόμα κι όταν του το ζήτησαν με όχι και τόσο ευγενικό τρόπο. Σε κάποια στιγμή, μια δημοσιογράφος σχετικά καινούργια στο κανάλι, και αρκετά οξύθυμη, του φώναξε *Σκάσε πια, ρε φίλε!* και τον χαστούκισε καταπρόσωπο.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που γίνονταν τέτοιες ιστορίες με τον Χαρίλαο Φερέντη. Η Χοαρκίδα τον είχε σιχαθεί πλέον. Απορούσε πώς η γυναίκα του τον ανεχόταν· γιατί, ναι – παραδόξως – ο τύπος ήταν παντρεμένος. *Δε με εκπλήσσει που είναι συνέχεια στο κανάλι· η γυναίκα του, σίγουρα, θα τον διώχνει από το σπίτι!*

Ο Χαρίλαος Φερέντης πήγε στο Λημέρι, και οι βοηθοί του έστησαν τον τηλεοπτικό εξοπλισμό έξω από τον σταθμό του Υπόγειου, για να κάνουν λήψη εικόνας καθώς οι Λεγεωνάριοι θα ελευθέρωναν τους ομήρους. Δεν ήταν, όμως, μόνο δημοσιογράφοι του Άστρου εδώ, αλλά και δημοσιογράφοι από εφημερίδες – γιατί η Λεγεώνα είχε ειδοποιήσει τους πάντες.

Ο Ανάργυρος Νυκτόκαλος, ο Διευθυντής της *Πόλης*, είχε φυσικά στείλει τη Τζάκι, και εκείνη δεν είχε αρνηθεί να πάει. Τώρα, λοιπόν, βρισκόταν ανάμεσα στους υπόλοιπους δημοσιογράφους βλέποντας τους Λεγεωνάριους να βγάζουν τους ομήρους από τον σταθμό. Τους τραυματίες τούς είχαν πάνω σε φορεία. Ο ένας από τους δύο χτυπημένους φρουρούς του συρμού – η γυναίκα – δεν κουνιόταν καθόλου: έμοιαζε νεκρή.

Οι σκιές του απογεύματος ήταν πυκνές μέσα στον χειμώνα, και η Τζάκι ήταν κρυμμένη πίσω από άλλους δημοσιογράφους καθώς παρατηρούσε, γιατί φοβόταν να βγει σε πιο φανερό σημείο. Φοβόταν τους Λεγεωνάριους.

Οι τραυματίες μεταφέρθηκαν στα νοσοκομειακά οχήματα που περίμεναν. Οι άλλοι όμηροι είχαν την επιλογή είτε να φύγουν από μόνοι τους είτε να μπουν σε οχήματα της Χωροφυλακής, τα οποία θα τους μετέφεραν στα σπίτια τους, όπως έλεγαν οι φύλακες της Θακέρκοβ. Ένας οπλισμένος γρυποκαβαλάρης ήταν γαντζωμένος στην οροφή μιας πολυκατοικίας, για παν ενδεχόμενο.

Η Τζάκι είδε τη γυναίκα που περιποιόταν τους τραυματίες στο σταθμό. Καφετόδερμη. Σγουρά, μαύρα μαλλιά. Τα ρούχα της βαμμένα με αίμα. Ναι, αυτή ήταν, σίγουρα.

Την πλησίασε βιαστικά. «Περίμενε!»

Η γιατρός στράφηκε να την κοιτάξει. Χαμογέλασε. «Είσαι καλά; Φοβήθηκα ότι ίσως να σε είχαν πιάσει και να σε είχαν σκοτώσει.»

Η Τζάκι κούνησε το κεφάλι. «Δε μ'έπιασαν.» Της επέστρεψε το χαμόγελο. «Έχω συνηθίσει.»

«Δεν είσαι της Χωροφυλακής, έτσι; Δημοσιογράφος είσαι.»

Η Τζάκι κατένευσε. «Μπορώ να σε ρωτήσω μερικά πράγματα;»

«Τι θέλεις;»

«Να μου πεις τι έγινε εκεί κάτω. Και ειδικά με τους τραυματίες.»

«Σου είπα ήδη: πήγαν να φύγουν και τους χτύπησαν. Τους φρουρούς τούς χτύπησαν στην αρχή, όταν πρόβαλαν αντίσταση. Η μία φρουρός δεν είναι ζωντανή: τη σκότωσαν στο ξύλο, τα παλιοτόμαρα.»

«Δε χτύπησαν κανέναν άλλο μετά, έτσι;»

«Όχι.»

«Πώς σε λένε;»

«Κοίτα,» είπε η γιατρός. «Δε θέλω να γράψεις ότι εγώ σου είπα τίποτα. Δε θέλω ν'αναφερθεί τ'όνομά μου.»

«Εντάξει, κανένα πρόβλημα. Πάρε, πάντως, την κάρτα μου, μήπως σου χρειαστεί για οτιδήποτε.»

Η γιατρός κοίταξε την κάρτα που της έδωσε η δημοσιογράφος. «Τζάκι Νίλκοφ, ε; Της Πόλης. Εντάξει, Τζάκι! Σ' ευχαριστώ. Τ' όνομά μου είμαι Αμάντα Ζάρντιφ.» Της έδωσε το χέρι της κι ανταλλάξαν μια χειραψία. «Πάρε κι εσύ την κάρτα μου.»

Η κάρτα της έγραφε ότι εργαζόταν στην Πολυκλινική Παλαιοπώλη ως χειρουργός. Αλλά εκείνο που πρόσεξε πρώτα η Τζάκι ήταν το όνομα της γιατρού: Αμάντα'νιρ Ζάρντιφ.

«Είσαι Βιοσκόπος;» έκανε.

«Ναι,» απάντησε η Αμάντα, «είμαι και Βιοσκόπος.»

Και τότε, ξαφνικά, η Τζάκι άκουσε μια πολύ, πολύ ενοχλητική φωνή: «Με συγχωρείτε! Με συγχωρείτε. Ήσασταν ανάμεσα στους ομήρους, σωστά;»

Ο Χαρίλαος Φερέντης νόμιζε, μάλλον, ότι η Τζάκι έπαιρνε συνέντευξη από κάποιο σημαντικό πρόσωπο.

«Μάλιστα,» είπε η Αμάντα στον δημοσιογράφο.

«Μερικά λόγια θέλω να μας πείτε. Για το Άστρο.» Χαμογέλασε. Πλάι του ήταν ένας τύπος με τηλεοπτικό πομπό.

«Ευχαριστώ αλλά δε θα ήθελα να εμφανιστώ στην οθόνη.»

«Δε θα πάρει πολλή ώρα, και ο κόσμος πρέπει να μάθει! Βλέπω, τα ρούχα σας είναι αιματοβαμμένα αλλά δεν είστε τραυματισμένη. Και, καθώς έβγαζαν τους τραυματίες, νομίζω πως σας είδα κοντά τους. Τους περιποιηθήκατε; Είστε γιατρός;»

«Σας παρακαλώ,» επέμεινε η Αμάντα, «δεν θέλω να εμφανιστώ.»

Η Τζάκι τράβηξε κάτω τον βαρύ τηλεοπτικό πομπό που κρατούσε ο άντρας πλάι στον Χαρίλαο. «Η γυναίκα λέει δεν θέλει να εμφανιστεί!»

«Εντάξει!» έκανε ο άντρας με τον πομπό, παραπατώντας λίγο. «Δεν τον είχα ακόμα ανοιχτό, εξάλλου!»

«Φύγε, σε παρακαλώ, Τζάκι,» είπε ο Χαρίλαος. «Θέλω να μιλήσω με την κυρία μόνος.» Και προς την Αμάντα: «Πώς λέγεστε;»

«Δεν θέλω να σας μιλήσω,» του είπε η Αμάντα.

«Πήγαινε,» της είπε η Τζάκι. «Αγνόησέ τον.»

Η Αμάντα στράφηκε, βαδίζοντας γρήγορα.

«Μισό λεπτό!» φώναξε ο Χαρίλαος ακολουθώντας την. «Μην ακούτε—»

Η Τζάκι τον κλότσησε στο γόνατο, κάνοντάς τον να παραπατήσει και να διπλωθεί κρατώντας το πόδι του και γρυλίζοντας *Ααααχ! Γαμώτο! γαμώτο!*

Η δημοσιογράφος έτρεξε πίσω από την Αμάντα και την πρόλαβε.

«Τι είναι αυτός ο άνθρωπος;» έκανε η γιατρός. «Είναι αυτός που βγαίνει και στις ειδήσεις, έτσι δεν είναι; Που κάνει κάτι περίεργα ρεπορτάζ.»

«Ναι, αυτός είναι.»

«Ποτέ δεν τον χώνεψα, αλλά δεν τον είχα και για τόσο άθλιο άτομο.»

«Πίστεψέ με, είναι ακόμα χειρότερος,» είπε η Τζάκι. Και τη ρώτησε: «Έχεις κάποιο όχημα εδώ κοντά;»

«Δυστυχώς, όχι.»

«Θέλεις να σε πάω κάπου με το άλογό μου; Το έχω αφήσει σ'έναν κοντινό στάβλο.»

«Αν δε σου είναι κόπος. Στον Παλαιοπώλη πηγαίνω.»

«Κανέννας κόπος,» είπε η Τζάκι. «Στο δρόμο μου είσαι.»

«Σ'ευχαριστώ, τότε.»

«Επιτέλους, έβαλαν λίγο μυαλό,» είπε ο Κριτόλαος, καθώς εκείνος και η Ελεονόρα παρακολουθούσαν τις απογευματινές ειδήσεις, βλέποντας τους Λεγεωνάριους ν'αφήνουν ελεύθερους τους ομήρους στον σταθμό Λημεριού.

(Η Χοαρκίδα είχε, πριν από λίγη ώρα, καλέσει τον Κριτόλαο στον πομπό του για να του πει να ανοίξει τον τηλεοπτικό δέκτη, καθώς έστελνε συνεργείο στο Λημέρι. Και τον είχε ρωτήσει, επίσης, αν θα ήταν διαθέσιμος το βράδυ για να δειπνήσουν. Εκείνος είχε αποκριθεί ότι, δυστυχώς, δεν μπορούσε τώρα· είχε ακόμα φιλοξενούμενο στο σπίτι του.

Μετά από τη Χοαρκίδα, ένας κατάσκοπός του τον είχε καλέσει στον πομπό λέγοντάς του ότι δημοσιογράφοι συγκεντρώνονταν στο Λημέρι και ότι η Λεγεώνα είχε δηλώσει πως θα ελευθέρωνε τους ομήρους. *Το ξέρω*, είχε αποκριθεί ο Κριτόλαος, εκπλήσσοντάς τον κάπως.)

Η Ελεονόρα τον λοξοκοίταξε, καθισμένη σε μια πολυθρόνα, με τα πόδια της μαζεμένα επάνω. «Σα ν'ακούω στη φωνή σου ότι εσύ ευθύνεσαι γι'αυτό.»

«Σχετικά.» Ο Κριτόλαος σηκώθηκε και πήγε προς την κάβα, για να βάλει ένα ποτό.

Η Ελεονόρα σηκώθηκε επίσης και τον ακολούθησε. «Εσύ δεν ευθύνεσαι;»

«Πρότεινα στον Αρχιλεγεωνάριο ν'αφήσει τους ομήρους – για να μη στραφεί, στο τέλος, όλη η πόλη εναντίον του.»

Η Ελεονόρα μειδίασε λοξά. «Έσωσες τους ομήρους, λοιπόν. Είσαι ήρωας.»

Ο Κριτόλαος ήπιε μια γουλιά από τον Γλυκό Κρόνο που είχε βάλει σ'ένα ποτήρι. «Θα πάρω και μετάλλιο, τώρα;»

Η Ελεονόρα γέλασε. «Δε βλέπεις ταινίες; Ο ήρωας δεν παίρνει μετάλλιο στις ταινίες. Ο ήρωας παίρνει–» Τον φίλησε, ξαφνικά, τυλίγοντας τα χέρια της πίσω απ'το κεφάλι του.

Το φιλί της δεν ήταν άσχημο. Η πίεση από τα στήθη της επάνω στο στέρνο του δεν ήταν άσχημη. Το τρίψιμο της κοιλιάς της επάνω στο πιο ευαίσθητό του σημείο δεν ήταν άσχημο. Ούτε άσχημα ήταν το άρωμά της και η μυρωδιά του κατάμαυρου δέρματός της. Ο Κριτόλαος αισθάνθηκε το σώμα του να ερεθίζεται, και, εκτός αν η Ελεονόρα ήταν τελείως αναίσθητη από τη μέση και κάτω, ήταν βέβαιος πως κι εκείνη θα το αισθανόταν.

«Παίρνει φιλιά,» του ψιθύρισε όταν τα χείλη της ξεκόλλησαν από τα δικά του, χωρίς το πρόσωπό της ν'απομακρυνθεί.

Τα χέρια του Κριτόλαου γλίστρησαν κάτω από τη ρόμπα της, και τη φίλησε ξανά, και ξανά...

Η Τζάκι άφησε την Αμάντα έξω απ'την πολυκατοικία της, σ'έναν δρόμο του Παλαιοπώλη.

«Σ'ευχαριστώ και πάλι,» της είπε η γιατρός. «Ίσως να τα ξαναπούμε, Τζάκι. Ο άντρας μου είναι παρόμοιος επαγγέλματος με το δικό σου... περίπου.»

«Τι κάνει;»

«Συγγραφέας είναι. Κρεμτέλβιος Πολύγωνος. Ίσως να τον έχεις ακούσει.»

«Ίσως να τον έχω ακούσει;» έκανε, έκπληκτη, η Τζάκι. Φυσικά και τον είχε ακούσει. Ο τύπος έγραφε τα πιο περίεργα σουρεαλιστικά μυθι-

στορήματα που είχε διαβάσει ποτέ της! Ός τη μέση δεν καταλάβαινες τι έλεγε, αλλά μέχρι το τέλος όλα έβγαζαν υπέροχο νόημα.

Η Αμάντα μειδίασε. «Υποθέτω τον ξέρεις.»

«Είσαι σοβαρή;» είπε η Τζάκι, καθισμένη στη σέλα της Ανέμης και κοιτάζοντας τη γιατρό από κάτω της. «Έχω διαβάσει τα πάντα που έχει γράψει.»

«Εγώ δεν έχω προλάβει να διαβάσω τίποτα.»

«Είσαι σοβαρή;» ξαναείπε η Τζάκι.

Η Αμάντα γέλασε. «Εντάξει, κάποια άλλη φορά θα του πω να σου βάλει αυτόγραφο στα βιβλία που έχεις.»

Καληνυχτίστηκαν, και η Τζάκι έφυγε καβάλα στην Ανέμη.

Πηγαίνοντας προς το σπίτι της, είχε την αίσθηση ότι την ακολουθούσαν. Κοιτάζοντας τριγύρω, όμως, δεν μπορούσε να εντοπίσει κανέναν στο κατόπι της. Η ιδέα της πρέπει να ήταν φοβόταν ακόμα μήπως εμφανιστεί η Λεγεώνα.

Ωστόσο, από ένα σημείο και μετά, οδήγησε την Ανέμη από πιο απόμερους δρόμους, για να διαπιστώσει αν *όντως* το είχε φανταστεί. Και τελικά συμπέρανε ότι δεν ήταν έτσι...

Μεγάλη Αρτάλη, με παρακολουθούν ξανά!

Δεν πρέπει, όμως, να ήταν Λεγεωνάριοι. Ήταν ένας τύπος πάνω σε άλογο και μετά, όταν κάπου χάθηκε αυτός, άλλος ένας τύπος πάνω σε άλογο – ή, μάλλον, γυναίκα. Η Τζάκι νόμιζε πως είδε ένα γυναικείο πρόσωπο.

Δεν το ζόρισε περισσότερο. Πήγε κατευθείαν στον στάβλο που άφηνε το άλογό της και, έπειτα, βάδισε γρήγορα μέχρι την πολυκατοικία της. Άνοιξε και μπήκε πήρε τον ανελκυστήρα κι ανέβηκε στον όροφό της.

Παντοκρατορικοί πρέπει να είναι. Αυτοί που έχουν βάλει και τους κοριούς στο σπίτι μου. Οι γαμημένοι! Τι σκατά θέλουν πια από μένα; Δεν τελείωσαν μαζί μου;

Ξεκλείδωσε το διαμέρισμά της και μπήκε.

Έλεγε για κοριούς, με τη συσκευή των επαναστατών. *Ναι, τα πάντα στη θέση τους...* Και τίποτε άλλο δεν είχε αλλάξει, συμπέρανε όταν έψαξε τριγύρω.

Τα κέρατα του Κάρτωλακ γαμώ...!

Πήγε να κάνει ένα μπάνιο για να ηρεμήσουν τα νεύρα της. Τις τελευταίες μέρες, όλο από κάτι έτρεχε. Όλο κάτι την κυνηγούσε.

Κεφάλαιο 17

Επικίνδυνοι Επισκέπτες

Οι επαναστάτες αποφάσισαν να επισκεφτούν τον Ευγένιο Αρωγό το απόγευμα, καθώς το σκοτάδι στους δρόμους πύκνωνε. Η Βατράνια τούς είχε πληροφορήσει πού έμενε ο Αρωγός, έτσι δεν είχαν πρόβλημα να βρουν το μέρος στον χάρτη της Θακέρκοβ και να οργανώσουν μια στρατηγική για την ασφάλεια της επίσκεψής τους:

(α) η Σερφάντια και ο Αλλάνδρης θα έκαναν μια γρήγορη έρευνα της γειτονιάς, και θα ειδοποιούσαν αν εντόπιζαν κάποιο εμφανές πρόβλημα·

(β) ο Έκτορας και η Νιρίφα'μορ θα πήγαιναν στη μονοκατοικία, θα χτυπούσαν το κουδούνι, και θα ζητούσαν να δουν τον κύριο Αρωγό ώστε να του μιλήσουν για κάποιο θέμα που τον ενδιέφερε·

(τη θέση της Νιρίφα κοντά στο ανοικοδομούμενο χτίριο θα έπαιρνε, προς το παρόν, ο Αίολος, μαζί με τον Σωσία)

(γ) με το που θα έμπαιναν στο σπίτι, ο Έκτορας θα ενεργοποιούσε μια συσκευή για τον εντοπισμό κοριών, και η Νιρίφα θα χρησιμοποιούσε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Προκαλύψεως για την περίπτωση που κάποιος Παντοκρατορικός μάγος είχε προσπαθήσει να κρύψει τις τηλεπικοινωνιακές συχνότητες με μαγεία·

(δ) η Χλόη θα περίμενε τον Έκτορα και τη Νιρίφα μέσα στο τετράκυκλο όχημά τους, με τη μηχανή αναμμένη, έτοιμη να ξεκινήσει αν οι σύντροφοί της έρχονταν κυνηγημένοι·

(ε) ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια θα συνέχιζαν να κάνουν βόλτες στην περιοχή, με τα μάτια και τ'αφτιά τους ανοιχτά για το οτιδήποτε·

(στ) ο Έκτορας και η Νιρίφα θα μιλούσαν στον Ευγένιο Αρωγό με κάθε δυνατή επιφύλαξη και διακριτικότητα (η Χλόη είχε πει ότι, μάλλον, ο Έκτορας δεν ήταν το καλύτερο πρόσωπο για επιφύλαξη και διακριτικότητα, αλλά εκείνος τής είχε αποκριθεί πως θα της έριχνε κλοτσιές και φάπες, έτσι το είχε βουλώσει)·

(ζ) μετά τη συζήτηση, θα έφευγαν, πηγαίνοντας κατευθείαν στο όχημά τους για να επιστρέψουν στη *Σφαίρα* – ό,τι κι αν είχε συμβεί. Ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια θα γύριζαν μόνοι τους, όπως θα πήγαιναν

και μόνοι τους, ώστε να μη μπορούν να κάνουν καμία σύνδεση τυχόν πράκτορες της Παντοκράτειρας που παραφυλούσαν στην περιοχή.

Οι επαναστάτες έβαλαν το σχέδιό τους σε δράση.

Η Σερφάντια και ο Αλλάνδρης πήγαν πρώτοι. Έλεγξαν στα γρήγορα τη γειτονιά.

Το τετράκυκλο όχημα ήρθε μετά. Η Χλόη, χρησιμοποιώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό, ρώτησε τη Σερφάντια αν όλα ήταν εντάξει. Εκείνη αποκρίθηκε πως, ναι, όλα εντάξει φαίνονταν με μια πρώτη ματιά.

Ο Έκτορας και η Νιρίφα βγήκαν απ'το όχημα και πλησίασαν την ψηλή πόρτα του κήπου του Ευγένιου Αρωγού. Ο Πρόμαχος της Επανάστασης πάτησε το κουδούνι, πάνω απ'το οποίο υπήρχε ένας μικρός τηλεοπτικός πομπός, σαν γυαλιστερό μάτι.

«*Ποιος είναι;*» ρώτησε μια γυναικεία φωνή.

«Καλησπέρα,» είπε ο Έκτορας. «Θα θέλαμε να μιλήσουμε με τον κύριο Ευγένιο Αρωγό.»

«*Σας περιμένει;*»

«Δεν μας περιμένει, αλλά ίσως να θέλει να μας δεχτεί.»

«*Δεν καταλαβαίνω, κύριε. Ποιος είστε;*»

«Το όνομά μου δεν έχει σημασία αυτή τη στιγμή, αφού ο κύριος Αρωγός δεν με γνωρίζει προσωπικά. Πιστεύω, όμως, ότι έχουμε κάποια... κοινά πράγματα να συζητήσουμε. Αν δεν μας θέλει, θα φύγουμε αμέσως· δεν θα γίνουμε φορτικοί.»

Η γυναίκα δίστασε να αποκριθεί, αλλά τελικά είπε: «*Μισό λεπτό.*»

Καθώς περίμεναν, η Νιρίφα ψιθύρισε στον Έκτορα: «Αφεντικό, πραγματικά με εκπλήσσεις. Δεν το ήξερα ότι μπορείς να μιλήσεις και σαν άνθρωπος αν θέλεις.»

Ο Έκτορας αναποδογύρισε τα μάτια. «Σε παρακαλώ, μάγισσα...»

Η γυναίκα ξαναμίλησε από τον διάυλο της πόρτας: «*Μπορείτε να περάσετε.*»

Η πόρτα άνοιξε από μόνη της, αυτόματα.

Ο Έκτορας και η Νιρίφα μπήκαν και βάδισαν επάνω σ'ένα λιθόστρωτο μονοπάτι, προς την είσοδο της μονοκατοικίας. Η οποία ήταν ανοιχτή και ένας άντρας στεκόταν στο κατώφλι. Τον αναγνώριζαν από

τη φωτογραφία που τους είχε δώσει η Βατράνια: χρυσόδερμος, καστανό μούσι, καράφλα, στρογγυλά γυαλιά, παχύς: ο Ευγένιος Αρωγός. Και πλάι του, μια γυναίκα: γαλανόδερμη, μαύρα μαλλιά, με τις μπροστινές τούφες δεμένες πίσω απ' το κεφάλι της. Πρέπει να ήταν η σύζυγός του, Σαμάνθα.

Αμέσως, δύο μεγάλα σκυλιά ξεπρόβαλαν από τα δεξιά του Έκτορα και της Νιρίφα, γαβγίζοντας προς το μέρος τους. Η Σαμάνθα τα πλησίασε φωνάζοντάς τους να ησυχάσουν. Ο ένας σκύλος έτριψε τη μουσούδα του πάνω στο πόδι της, κι εκείνη τον χάιδεψε ανάμεσα στ' αφτιά.

«Ποιος είστε, κύριε;» ρώτησε ο Ευγένιος τον Έκτορα, καθώς οι επαναστάτες ήρθαν κοντά.

«Ονομάζομαι Χρυσάνθος, αν σας ενδιαφέρει το όνομά μου, κύριε Αρωγέ. Κι από δω, η σύζυγός μου, Ερμιόνη. Θα ήθελα να σας μιλήσω για το θέμα της επιχείρησής σας. Για τα γραφεία Αρωγός, που πρόσφατα καταστράφηκαν.»

Η όψη του Ευγένιου φανέρωνε καχυποψία, και κάποιο φόβο. «Ποιος σας έστειλε;»

«Κανένας δε μας έστειλε. Είμαστε... ερευνητές.»

«Ερευνητές;»

«Θα ήταν καλύτερα να πούμε περισσότερο μέσα, νομίζω.»

«Δεν καταλαβαίνω γιατί θα έπρεπε να σαςβάλω στο σπίτι μου,» είπε ευθέως ο Αρωγός.

Και η Σαμάνθα πρόσθεσε: «Έχουμε ήδη υποστεί πολλά, κύριε.»

«Το αντιλαμβάνομαι,» αποκρίθηκε ο Έκτορας, κοιτάζοντας μια τη γαλανόδερμη γυναίκα μια τον Ευγένιο. «Όμως το ζήτημα είναι... περίπλοκο. Γνωρίζουμε ότι σας έκαναν κακό επίτηδες. Γνωρίζουμε ότι σας πίεζαν να πουλήσετε το οίκημα.» Η αλήθεια ήταν ότι οι επαναστάτες δεν τα γνώριζαν αυτά· τα υπέθεταν, όμως· ήταν σχεδόν βέβαιοι.

Και τώρα, η έκφραση του Αρωγού μαρτυρούσε στον Έκτορα ότι οι υποθέσεις τους ήταν σωστές. «Τι... τι θέλετε να κάνω εγώ; Το πούλησα. Τελείωσε.»

«Να μπούμε για λίγο;» ζήτησε ο Έκτορας. «Δε θα σας απασχολήσουμε για πολύ. Το υπόσχομαι.»

Ο Ευγένιος αναστέναξε. «Εντάξει. Περάστε.»

Οι δύο επαναστάτες πέρασαν το κατώφλι και βάδισαν προς το σαλόνι της οικίας του Αρωγού, με τη συνοδεία του ίδιου και της συζύγου

του. Τα καλογουαλισμένα σανίδια του πατώματος έτριζαν εύηχα κάτω από τα πόδια τους. Μετά, πατούσαν σε χαλί. Ένα μεγάλο τζάκι ήταν αναμμένο στο σαλόνι· φλόγες χόρευαν πάνω στα ξύλα, τρώγοντάς τα με το πάσο τους. Μια απαλή μουσική ερχόταν από τα ηχεία του ηχοσυστήματος. Πίνακες ήταν κρεμασμένοι στους τοίχους. Καλοφτιαγμένο μέρος. Πλούσιο.

Ο Έκτορας ενεργοποίησε τη συσκευή εντοπισμού μέσα στην τσέπη του, ενώ πλάι του άκουγε τη Νιρίφα να σιγομουρμουρίζει το ξόρκι της.

Ο Πρόμαχος δεν αισθάνθηκε τη συσκευή του να δονείται. Κοίταξε τη μάγισσα και ύψωσε τα φρύδια: *Δεν έχει κοριούς.*

Εκείνη έγειρε ελαφρώς το κεφάλι προς τ'αριστερά: *Ούτε μαγείες προκαλύψεως υπάρχουν.*

Ο Έκτορας στράφηκε στον Ευγένιο και τη Σαμάνθα. «Γνωρίζουμε ότι κάτι... ζωντανό είναι κάτω από το οικόπεδό σας, κύριε Αρωγέ.»

Τα μάτια του Ευγένιου γούρλωσαν πίσω απ'τα γυαλιά του. «Ποιος σας έστειλε;» ξαναρώτησε. «Πείτε μου, αλλιώς δεν μπορούμε να συζητήσουμε!»

«Σας είπα ήδη: δεν μας έστειλε κανένας.»

«Αποκλείεται, τότε, να ξέρετε για... Αποκλείεται να ξέρετε!»

Αφού θέλεις αποδείξεις, θα τις έχεις, σκέφτηκε ο Έκτορας, και είπε: «Η οντότητα στο υπόγειό σας μπορεί και προβλέπει το μέλλον. Το φως της δεν φωτογραφίζεται. Όπως βλέπετε λοιπόν, *ξέρουμε.*»

Ο Ευγένιος ξεροκατάπιε. «Σας έστειλε ο Στίβεν... Τι θέλει από εμένα πάλι; Δεν έχω τίποτ'άλλο να του δώσω!»

«Κανένας δεν μας έστειλε,» είπε ο Έκτορας γι'ακόμα μια φορά. «Ηρθαμε μόνοι μας.»

«Πώς είναι δυνατόν, τότε, να ξέρετε αυτά τα πράγματα;»

«Έχουμε τις πηγές μας.»

«Δεν είστε πράκτορες της Παντοκράτειρας...» είπε ο Ευγένιος παρατηρώντας τους. «Είστε...; Είστε, τότε...;»

«Ναι, θα μπορούσατε να πείτε ότι είμαστε επαναστάτες.»

Ο Ευγένιος φαινόταν τρομαγμένος. «Καλύτερα να πηγαίνετε, τότε. Δεν έχουμε τίποτ'άλλο να πούμε-»

«Μια στιγμή,» τον διέκοψε ο Έκτορας. «Άνθρωποι πιθανώς να κινδυνεύουν. Δεν είμαστε τυχαία εδώ.»

«Δεν σας είδα ποτέ! Σας παρακαλώ – *φύγετε.*» Ο Ευγένιος έδειξε προς την είσοδο του σπιτιού του.

«Μη φοβάστε,» του είπε η Νιρίφα, «κανένας δεν μας παρακολουθεί τώρα. Και μη ρωτήσετε πώς το ξέρουμε. Το ξέρουμε. Έχουμε ελέγξει.»

Ο Ευγένιος έμοιαζε τώρα λιγάκι – λιγάκι – πιο ήρεμος· και η Σαμάνθα επίσης, αν και το γαλανό της δέρμα είχε χάσει τη ζωηράδα του από τότε που άκουσε για επαναστάτες.

«Θέλουμε να μας εξηγήσετε τι ακριβώς είναι αυτό που βρίσκεται στο υπόγειο,» είπε ο Έκτορας.

«Δεν... δεν είναι εύκολο... Θέλω να πω, τώρα πια, δεν έχω... Δεν είναι στα χέρια μου το, το θέμα...»

«Δεν έχει σημασία,» τον πίεσε ο Έκτορας. «Πείτε μας: τι πλάσμα εί-
ναι; πώς το συναντήσατε; τι κάνει στο υπόγειό σας;»

Ο Ευγένιος αναστέναξε. «Καθίστε,» πρότεινε δείχνοντας το τραπέζι.

Οι επαναστάτες κάθισαν, και εκείνος κι η Σαμάνθα κάθισαν αντίκρυ
τους.

«Γιατί θέλετε να μάθετε;» ρώτησε ο Ευγένιος.

«Επειδή ίσως να είναι κάτι το επικίνδυνο στα χέρια των Παντοκρα-
τορικών,» απάντησε ευθέως ο Έκτορας.

«Θεοί...!» ξεφύσησε ο Ευγένιος. «Σαμάνθα, φέρε μας κανένα ποτό, σε
παρακαλώ.» Εκείνη ένευσε και σηκώθηκε απ'το τραπέζι.

Ο Ευγένιος είπε: «Με μπλέκετε σε συνωμοσία... Εγώ δεν είμαι επα-
ναστάτης, κύριε.»

«Σε καμία συνωμοσία δεν σας μπλέκουμε,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.
«Μερικές πληροφορίες θέλουμε μόνο. Πώς βρέθηκε στο οικόπεδό σας
αυτό το πλάσμα;»

Ο Ευγένιος πήρε μια βαθιά ανάσα. «Έπεσε από το φεγγάρι. Έχετε
ακούσει για την ιστορία με το πλάσμα που έπεσε απ'το φεγγάρι;»

«Ναι, ξέρουμε την ιστορία. Αλλά επίσης ξέρουμε ότι οι πράκτορες της
Παντοκράτειρας πήραν το πλάσμα από εκεί και το εξαφάνισαν.»

«Πράγματι... Πράγματι... Αυτό, όμως, δεν πήγε μαζί τους. Δηλαδή, δεν
ξέρω ακριβώς αλλά μου είπε... είπε ότι άφησε εκείνο το σώμα. Βυθί-
στηκε κάτω από τη γη. Η ψυχή του, κάτι σαν την ψυχή του, βυθίστηκε
κάτω από τη γη. Κι εκεί έτυχε να βρει ένα άλλο σώμα, ένα σώμα που
έτυχε νάναι θαμμένο κάτω από το οικόπεδό μου.» Πήρε το ποτό που
του πρόσφερε η Σαμάνθα, η οποία έδωσε το ίδιο ποτό και στους δύο
επαναστάτες – Φλεγόμενος Γρύπας: το δημοφιλές αναψυκτικό.

Ο Ευγένιος ήπια μια γουλιά και συνέχισε: «Όταν επισκέφτηκα το οικόπεδο μια φορά – άχτιστο, βέβαια, τότε – άκουσα μια φωνή. Μέσα στο κεφάλι μου. Και μη νομίζετε τώρα ότι είμαι τρελός–»

«Το ξέρουμε πως δεν είστε τρελός,» είπε ο Έκτορας, κάνοντάς του συγχρόνως νόημα να συνεχίσει.

«Το πλάσμα που βρισκόταν θαμμένο εκεί κάτω. Που είχε μπει μέσα στο αρχαίο σώμα. Μου μίλησε. Μου ζήτησε να το βοηθήσω. Στην αρχή, πανικοβλήθηκα· νόμιζα ότι είχα παραισθήσεις. Έφυγα τρέχοντας. Κάτι όμως μ'έκανε, μετά από μια-δυο μέρες, να επιστρέψω στο οικόπεδο. Και η φωνή μου ξαναμίλησε. Μου είπε ότι χρειαζόταν βοήθεια. Μου είπε ότι ήταν το πλάσμα που έπεσε απ'το φεγγάρι. Τ'όνομά του... μου είπε τ'όνομά του αλλά – αλήθεια σάς λέω – δεν το θυμάμαι. Δε μπορούσα να το καταλάβω· ήταν πολύ παράξενο, μάλλον αδύνατο να το προφέρεις σωστά στη Συμπαντική. Τέλος πάντων. Το πλάσμα ήθελε να ξαναφτιάξει εκείνο το παλιό σώμα, για να μπορέσει να πετάξει πίσω στο φεγγάρι. Μη νομίζετε ότι προσπαθώ να σας κοροϊδέψω!»

«Δεν το νομίζουμε, κύριε Αρωγέ.» Ο Έκτορας ήπια μια γουλιά από τον Φλεγόμενο Γρύπα.

«Για να φτιάξει το αρχαίο σώμα, όμως, έπρεπε να έχει χώρο: έτσι θαμμένο όπως ήταν, δεν μπορούσε. Μου είπε ότι με τις δυνάμεις του θα με βοηθούσε να πλουτίσω αν ήθελα. Μάντεψε το όνομά μου. Έκανε κι άλλες μαντείες για μένα, για να με πείσει. Δεν ξέρω πώς μπορεί και μαντεύει ακριβώς... αν και κάποτε το ρώτησα, και...» Μόρφασε, σκεπτικός.

«Τι σας είπε, κύριε Αρωγέ;» ρώτησε η Νιρίφα.

«Ότι... Πάνε χρόνια, καταλαβαίνετε. Ήμουν νέος τότε. Μου είπε, νομίζω, πως μας βλέπει όλους – όλους τους ανθρώπους – σαν να ήμασταν ένας άνθρωπος, κι έτσι ξέρει πράγματα για μας. Καταλαβαίνω, ακούγεται τρελό. Και δεν έχει σημασία, άλλωστε. Μπορεί και μαντεύει πολλά.

»Σκέφτηκα την πρόταση που μου έκανε και, τελικά, συμφώνησα μαζί του. Μετέφερα την επιχείρησή μου· την πήγα σ'εκείνο το οικόπεδο. Και η φωνή με οδήγησε σε πολύ καλές συμφωνίες με πελάτες και... Έκανα προβλέψεις στα οικονομικά επιχειρήσεων που άλλοι δεν μπορούσαν να κάνουν. Έβγαλα χρήματα έτσι, φυσικά. Κι επίσης, δεν είχα ενεργειακό κόστος. Έπαιρνα ενέργεια από το πλάσμα.»

«Ενέργεια;» έκανε η Νιρίφα. «Με τι τρόπο;»

«Μου εξήγησε πώς να φτιάξω μια συσκευή. Έναν μετατροπέα. Έδωσα το σχέδιο και τις οδηγίες σ'έναν Τεχνομαθή μάγο και μου τον έφτιαξε. Και συνέδεσα καλώδια που ξεκινούσαν από το σώμα του πλάσματος, πήγαιναν στον μετατροπέα, και μετά διακλαδίζονταν σ'όλη την επιχείρησή μου, τροφοδοτώντας τα μηχανικά συστήματα.»

«Και τα πάντα λειτουργούσαν κανονικά;» είπε η Νιρίφα.

«Ναι. Καλύτερα από κανονικά, ίσως.»

«Οι Παντοκρατορικοί δεν είχαν πάρει είδηση τίποτα;» τον ρώτησε ο Έκτορας.

«Τίποτα. Μέχρι στιγμής, που πρέπει κάποιος να πρόσεξε κάτι...»

«Σας πλησίασαν και σας ζήτησαν να τους δώσετε το πλάσμα;»

Ο Ευγένιος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Ήθελαν να τους πουλήσω το χτίριο και το οικοπέδο. Μου είπαν ότι με τα χρήματα που θα μου έδιναν θα μπορούσα να μεταφέρω την επιχείρησή μου αλλού. Και ήταν αλήθεια· θα μπορούσα να τη μεταφέρω. Αλλά, βέβαια, για εμένα το πλάσμα από το φεγγάρι ήταν που είχε σημασία... και είχα καταλάβει ότι κι εκείνοι αυτό ήθελαν, σίγουρα.»

«Αρνηθήκατε, λοιπόν, να τους πουλήσετε το οικοδόμημα και εκείνοι το ανατίναξαν.»

Ο Ευγένιος κατένευσε, με μια θλιμμένη έκφραση στο πρόσωπό του.

«Σας πλήρωσαν τώρα για να πάρουν το οικοπέδο;»

«Ναι. Αλλά μου έδωσαν λιγότερα. Δε θα τους το πουλούσα και πάλι, όμως φοβήθηκα για την οικογένειά μου, κύριε Χρύσανθε.»

«Μάλιστα,» είπε ο Έκτορας.

«Το καινούργιο σώμα του πλάσματος πώς είναι;» ρώτησε η Νιρίφα.

«Είναι... Δεν ξέρω πώς ακριβώς να το περιγράψω... Είναι κάποιο παλιό – εξαφανισμένο, υποθέτω – θηρίο. Δεν είναι πλήρες ακόμα. Χρειάζονται χρόνια για να γίνει η...» συνοφρυώθηκε, προσπαθώντας να θυμηθεί τη σωστή λέξη, «ανάπλαση. Είναι ημιτελές, γ'αυτό δεν μπορεί και να φύγει. Δεν μπορεί να κουνηθεί. Το μισό είναι κόκαλα και το μισό σάρκα.»

«Και πώς μοιάζει;» είπε η Νιρίφα. «Είναι ανθρωπόμορφο; Είναι τετράποδο; Ερπετοειδές;»

Ο Ευγένιος μόρφασε. «Είναι, χμμ... Έχει φτερά. Στο κεφάλι έχει κέρατα. Ουρά. Τέσσερα πόδια. Η βασική μορφή αυτή είναι.»

«Δεν είναι γρύπας...» είπε ο Έκτορας.

«Όχι, δεν είναι γρύπας. Είναι κάποιο παλιότερο θηρίο. Δεν το έχω ξαναδεί.»

«Εντάξει,» είπε ο Έκτορας. «Σας ευχαριστούμε πολύ, κύριε Αρωγέ.»
Σηκώθηκε από την καρέκλα του, και η Νιρίφα επίσης.

Ο Ευγένιος και η Σαμάνθα σηκώθηκαν αντίκρυ τους. Η δεύτερη είπε: «Δεν μιλήσαμε ποτέ, ελπίζω. Ποτέ. Έτσι;»

Ο Έκτορας μειδίασε. «Μην ανησυχείτε' δεν προδίδουμε τους ανθρώπους που μας βοηθάνε. Ευχόμαστε να κάνετε κι εσείς το ίδιο – να μην πείτε σε κανέναν ότι μας είδατε.»

Ο Ευγένιος ένευσε. «Ασφαλώς. Ασφαλώς, κύριε Χρυσανθε.»

«Κι επειδή πάντα ξεπληρώνω όσους με βοηθούν...» Ο Έκτορας τού έδωσε μια μικρή, πλατιά πέτρα με κάτι σκαλίσματα επάνω. «Αν ποτέ μας χρειαστείτε, δώστε αυτό σε όποιον υπάλληλο έχει γαλανά μαλλιά στο μπαρ που λένε *‘Το Φανάρι’*, στο Χωνευτήρι.»

«...Ευχαριστώ,» είπε ο Ευγένιος, κάπως αμήχανα, κι έκρυψε την πέτρα σε μια τσέπη του, σαν να ήταν επικίνδυνη να εκραγεί όσο ερχόταν σε επαφή με τον αέρα του δωματίου.

Ο Έκτορας και η Νιρίφα βγήκαν από το σπίτι του Αρωγού, και η μάγισσα είπε στον Πρόμαχο: «Αυτό το τελευταίο, πραγματικά, δεν χρειαζόταν.»

«Ήταν, όμως, αυτό που έπρεπε να κάνουμε. Φάνηκε αρκετά καλός. Και δε νομίζω ότι είναι χαφιάς – τι έχει να κερδίσει απ'τους Παντοκρατορικούς;»

«Ελπίζω όσα μάς είπε νάναι αλήθεια...» μουρμούρισε η Νιρίφα.

Πήγαν στο όχημά τους και μπήκαν.

«Τα πάντα εντάξει;» ρώτησε η Χλόη, καθισμένη στο τιμόνι.

«Ναι,» είπε ο Έκτορας. «Πάμε.»

«Σας μίλησε κανονικά, δηλαδή; Μάθατε χρήσιμα πράγματα;»

«Αρκετά χρήσιμα, νομίζω.»

«Βλέπεις που σ'το έλεγα;»

«Ξεκίνα κι άσε τη μουρμούρα.»

«Δε μουρμουρίζω!» Η Χλόη πάτησε το πετάλι και το όχημα κινήθηκε.

Ο πομπός τους χτύπησε, ξαφνικά.

Ο Έκτορας τον άνοιξε, έτσι ώστε ν'ακούνε όλοι.

«Αφεντικό,» είπε η φωνή της Σερφάντιας, «ένα δίκυκλο σάς έχει πάρει από πίσω.»

«Δεν τους είχες δει πριν;» έκανε η Χλόη.

«Τώρα βγήκε από ένα σπίτι μια γυναίκα και το καβάλησε.»

«Γαμήσου...!» μούγκρισε ο Έκτορας, κλείνοντας τον πομπό.

Από τον καθρέφτη του οχήματός τους μπορούσαν τώρα να δουν κι εκείνοι το δίκυκλο να έρχεται.

«Τελικά,» είπε η Νιρίφα, «το σπίτι το παρακολουθούν. Εξωτερικά, βέβαια, όπως φαίνεται.»

«Οι γαμιόληδες... Είναι πια και κανένα σπίτι στην πόλη που να μην παρακολουθούν;» είπε ο Έκτορας.

«Πού πηγαίνουμε;» τον ρώτησε η Χλόη. «Υπάρχει περίπτωση να έχεις κανένα σχέδιο;»

«Θα την πάμε βόλτα. Κλασικά.»

«Όχι στο Χωνευτήρι, δηλαδή;»

«Όχι.»

Η Χλόη έστριψε, βγαίνοντας στη Γαιοδόμου.

Το δίκυκλο ακόμα πίσω τους.

«Νότια,» είπε ο Έκτορας.

Η Χλόη ακολούθησε τη Γαιοδόμου προς τον ποταμό.

Ο Έκτορας κοίταζε από τον καθρέφτη καθώς περνούσαν δίπλα από άλλα οχήματα, πεζούς, και ιππείς. «Η καριόλα δεν τα παρατά εύκολα.»

«Θα ήταν ανόητο να τα παρατήσει από τώρα,» είπε η Νιρίφα.

Η Χλόη έστριψε μέσα στον Γαιοδόμο, προς τ'ανατολικά, μπαίνοντας σε μικρότερους δρόμους.

«Δική σου έμπνευση ήταν αυτή;» τη ρώτησε ο Έκτορας.

«Γιατί; Πειράζει; Δεν έχεις σχέδιο, ούτως ή άλλως – και πιο εύκολα μπορεί να μας χάσει μέσα στα δρομάκια παρά επάνω στη Γαιοδόμου και, μετά, στην Τρίτη Γέφυρα.»

«Θα δούμε...»

Βγήκαν στην Αυγερινού, κοντά στην Τέταρτη Γέφυρα: και το δίκυκλο ακόμα ήταν πίσω τους.

«Δεν το είχες δει στα χαρτιά αυτό;» είπε ο Έκτορας στη Χλόη.

«Αν δεν ήταν τα ποδιά μου στο πετάλι, θα σε είχα κλοτσήσει!» μούγκρισε εκείνη. «Μου έχεις σπάσει τα νεύρα!»

«Εσύ είσαι όλο έξυπνες ιδέες–»

«Τουλάχιστον έχω κάποιες ιδ–»

«Μπορείτε,» τους διέκοψε η Νιρίφα, «να τσακωθείτε και μετά, στο σπίτι εντάξει;»

«Νότια,» είπε ο Έκτορας στη Χλόη. «Περνάμε την Τέταρτη Γέφυρα.»

«Είσαι σίγουρος;» ρώτησε εκείνη.

«Ναι.»

Πήγαν προς τη γέφυρα, ακολουθώντας την Αυγερινού.

«Επιπλέον,» είπε ο Έκτορας, «καλύτερα να μη φερόμαστε και πολύ ύποπτα. Δε θέλω να βάλω σε μεελάδες τον Αρωγό. Αποδείχτηκε εντάξει ο άνθρωπος.»

Πέρασαν την Τέταρτη Γέφυρα της Θακέρκοβ και κινήθηκαν πάνω στη Λεωφόρο Ύδατος.

«Στρίψε αριστερά,» είπε ο Έκτορας.

«Πού σκοπεύεις να βγούμε; Στις Ακροκατοικίες;»

«Στρίψε.»

Η Χλόη έστριψε, βγαίνοντας από τη Λεωφόρο Ύδατος και μπαίνοντας σε μικρότερους δρόμους.

Το δίκυκλο συνέχιζε να τους ακολουθεί, παρότι έκαναν αρκετές στροφές και έξυπνες μανούβρες που – ο Έκτορας ήλπιζε – δεν φαινόταν πολύ ύποπτες.

«Στις Ακροκατοικίες είμαστε,» είπε η Χλόη.

«Σώπα...»

Γύρω τους τα μισά οικόπεδα ήταν χτισμένα και τα μισά άχτιστα. Το σκοτάδι ήταν πυκνό, καθώς οι λάμπες των δρόμων ήταν σποραδικές. Κυρίως μονοκατοικίες υπήρχαν εδώ, παρότι κι οι πολυκατοικίες δεν ήταν σπάνιες – χωρίς νάναι και πολύ ψηλές όμως. Οι Ακροκατοικίες δεν ήταν πλούσια περιοχή, όπως η Γραμμή, που βρισκόταν νότιά τους. Εδώ έμεναν άνθρωποι που, ναι μεν, δεν ήταν φτωχοί αλλά δεν ήταν και λεφτάδες. Ήταν αυτοί που, οικονομικά, βρίσκονταν λίγο πιο πάνω από εκείνους που πάλευαν να πληρώσουν το ενοίκιό τους στη Μικρόπολη, στα δυτικά.

«Μετά από δω η Θακέρκοβ τελειώνει,» είπε η Χλόη στον Έκτορα.

«Νομίζεις ότι μου λες νέα, τώρα;»

«Θες να βγούμε από την πόλη, άνθρωπέ μου;»

«Δε μπορείς να βγεις από εδώ; δεν υπάρχει δρόμος για οχήματα. Κι αυτό ακριβώς θέλω να εκμεταλλευτώ.»

«Τι εννοείς;»

«Από τούτη τη μεριά, υπάρχει ένα ερείπιο λίγο πιο έξω από την πόλη.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Η Βατράνια το ήξερε. Δε θυμάσαι που εκεί έκρυψε κάτι επαναστάτες από τη Σάρντλι, μέχρι που να έρθει κατάλληλο όχημα για να τους πάρει από τη Σεργήλη και να τους μεταφέρει στο Σύμπλεγμα και από εκεί όπου ήθελαν να πάνε;»

«Τώρα που το λες, το θυμάμαι.»

«Σ'αυτό το ερείπιο πηγαίνουμε. Και έχω την απορία αν τούτη η καριόλα» – κοίταξε από τον καθρέφτη – «θα μας ακολουθήσει ως εκεί.»

Το ερείπιο ήταν κάπου δύο χιλιόμετρα έξω από τη Θακέρκοβ, προς τ'ανατολικά.

Οι επαναστάτες πήγαν το όχημά τους ως εκεί όπου τελείωνε ο αμαξιτός δρόμος, το σταμάτησαν, και, παίρνοντας τα πάντα από μέσα, βγήκαν. Το κλείδωσαν και ξεκίνησαν να βαδίζουν έξω από την πόλη, στην ύπαιθρο, μέσα στο χορτάρι και στα δέντρα, που τα περισσότερα ήταν άφυλλα αυτή την εποχή του χρόνου.

Το δίκυκλο που τους παρακολουθούσε είχε σταματήσει σε κάποια απόσταση από το όχημα των επαναστατών. Η Παντοκρατορική κατάσκοπος που το καβαλούσε, και που ονομαζόταν Κλαρίσσα, κατέβηκε από τη σέλα και βγήκε κι εκείνη από την πόλη, ακολουθώντας τους παράξενους επισκέπτες του Αρωγού. Το κράνος της το έβγαλε, αλλά σήκωσε στο κεφάλι την κουκούλα της κάπας της. Από τη ζώνη της τράβηξε ένα πιστόλι και το απασφάλισε.

Οι επαναστάτες βάδισαν για κανένα μισάωρο, με την κατάσκοπο στο κατόπι τους, και μετά βρέθηκαν στα ερείπια, τα οποία φωτίζονταν μόνο από το φεγγαρόφωτο. Παλιές κολόνες και γκρεμισμένα τείχη και σπίτια. Χόρτα και δέντρα φύτρωναν ανάμεσά τους. Άγρια σκυλιά, γάτες, και πουλιά φώλιαζαν εδώ.

Οι επαναστάτες γλίστρησαν μέσα στα ερείπια.

Η Κλαρίσσα τούς ακολούθησε, αναρωτούμενη ποιοι ήταν και τι πήγαιναν να κάνουν σ'ένα τέτοιο μέρος. Έκρυβαν κάποιον; Έψαχναν για κάτι;

Όταν έφτασαν στο σημείο που είχαν σχεδιάσει, οι επαναστάτες χωρίστηκαν. Η Νιρίφα, που κρατούσε έναν φακό, τον άφησε κάτω, γονάτισε, κι έκανε ότι έσκαβε στο έδαφος, με τα χέρια. Η Χλόη στεκόταν από πάνω της, με την πλάτη γυρισμένη προς τη μεριά όπου ήξεραν ότι

θα ερχόταν η κατάσκοπος που τους παρακολουθούσε. Εμπρός της, κρατούσε ένα πιστόλι κάτω από το στήθος της. Ο Έκτορας είχε απομακρυνθεί, είχε χαθεί μες στα σκοτάδια των ερειπίων, κινούμενος σαν αγριόγατος.

Η Κλαρίσσα έφτασε κοντά στην πηγή του τεχνητού φωτός και, κρυμμένη πίσω από μια μισή κολόνα, ατένισε τις δύο γυναίκες, που η μία στεκόταν κι η άλλη έσκαβε στο χώμα. *Κάτι έχουν κρύψει εδώ!* σκέφτηκε.

Τότε, ο Έκτορας πετάχτηκε πίσω της, πηδώντας πάνω από τον γκρεμισμένο τοίχο ενός σπιτιού. Στο χέρι του γυάλιζε ένα ξιφίδιο.

Η Κλαρίσσα κάτι άκουσε, και αμέσως στράφηκε υψώνοντας το πιστόλι της. Ο Έκτορας, όμως, είχε ήδη βρεθεί κοντά της – πλάι της – και με μια απότομη κίνηση του χεριού, της παραμέρισε το όπλο.

Πυροβολισμός – μια σφαίρα εξοστρακίστηκε στις αρχαίες πέτρες.

Μια λεπίδα κινήθηκε στο φεγγαρόφωτο.

Η γυναίκα σωριάστηκε, με αίμα να τινάζεται από την κομμένη αορτή στον λαιμό της.

Ο Έκτορας τής πήρε το πιστόλι καθώς εκείνη πέθαινε.

«Ήταν ανάγκη να τη σκοτώσεις;» είπε η Νιρίφα, πλησιάζοντάς τον μαζί με τη Χλόη.

«Δε μας άφησε κι άλλη επιλογή,» απάντησε η Χλόη αντί για τον Έκτορα.

«Και τι θα την κάνουμε τώρα;» είπε η Νιρίφα. «Εδώ θα την αφήσουμε;»

Ο Έκτορας ανασήκωσε τους ώμους. «Κάτι θα βρει φαγητό απόψε. Δε νομίζω να περάσει άνθρωπος και να την αναγνωρίσει, πάντως.»

«Καλύτερα θα ήταν να τη θάψουμε,» είπε η Χλόη. «Πιο ασφαλές.»

«Φτυάρι δεν έχουμε, αλλά άμα θες να σκάψεις με τα χέρια, εγώ δε θα διαφωνήσω.»

«Όλο εξυπνάδες είσαι...!»

«Το δίκυκλό της πρέπει να πάρουμε από κει που το άφησε,» τόνισε ο Έκτορας. «Εξάλλου, θα μας χρειαστεί.»

«Μόνο αφού του αλλάξουμε τελείως την εμφάνιση θα το χρησιμοποιήσουμε,» είπε η Νιρίφα.

«Εννοείται, μάγισσα.» Ο Έκτορας άρχισε να βαδίζει προς την πόλη, και οι δύο γυναίκες τον ακολούθησαν.

Η Χλόη τον έπιασε απ'το μπράτσο και με τα δύο χέρια. «Έκτορα, μην είσαι ανόητος! Πρέπει τουλάχιστον να την κρύψουμε, αν όχι να τη θάψουμε.»

Ο Έκτορας την ατένισε για μια στιγμή διστακτικά μες στο σκοτάδι. Μετά ένευσε.

Σήκωσαν τη νεκρή κατάσκοπο και την έκρυψαν μέσα σ'ένα από τα ερειπωμένα σπίτια, κάτω από πέτρες και χώματα. Η Χλόη την έψαξε στα γρήγορα προτού τη σκεπάσουν τα μπάζα, παίρνοντας ό,τι όπλα, χαρτιά, και χρήματα βρήκε επάνω της. Επίσης, της πήρε ένα δαχτυλίδι κι ένα περιδέραιο που φορούσε.

«Ακόμα κλέβεις;» είπε ο Έκτορας· επειδή παλιά, πριν η Χλόη μπει στην Επανάσταση, εκτός των άλλων έκλεβε κιόλας. Το έκανε από ανάγκη: εκείνη κι οι συγχωριανοί της δεν είχαν πώς να ζήσουν αφού οι Παντοκρατορικοί κατέστρεψαν το χωριό τους και τους έδιωξαν από εκεί, αναγκάζοντάς τους να γίνουν περιπλανώμενοι.

«Δεν είναι άσχημα!» είπε η Χλόη, κοιτάζοντας τα κοσμήματα στο φως του φεγγαριού.

«Πάμε να φύγουμε,» μούγκρισε ο Έκτορας, «γιατί εγώ λέω να το ρίξω στη νεκροφιλία...»

«Είσαι τελείως σιχαμερός και άθλιος!» του είπε η Χλόη, καθώς απομακρύνονταν από το μέρος όπου είχαν κρύψει τη νεκρή.

Η Νιρίφα αναστέναξε. Όταν το αφεντικό και η Χλόη ήταν – για κάποιον μυστηριώδη λόγο, πάντα – τσακωμένοι, όλο τέτοια άκουγες όποτε βρισκόσουν κοντά τους...

Η Νιρίφα'μωρ ύφανε ένα Ξόρκι Προκαλύψεως επάνω στο δίκυκλο της κατασκόπου – για καλό και για κακό – και το καβάλησε.

«Είναι ριψοκίνδυνο,» είπε η Χλόη. «Μπορεί νάχει πάνω του κάτι που το αναγνωρίζουν αμέσως οι Παντοκρατορικοί.»

Ο Έκτορας το κοίταξε απ'όλες τις μεριές. «Δε νομίζω. Κανονικό είναι. Και τζάμπα.»

«Ναι, αλλά ίσως νάναι επικίνδυνο,» επέμεινε η Χλόη.

«Εδώ εσύ βουτούσες κάτι κωλο-κολιέ πριν από λίγο – και δε θες τώρα να πάρεις ολόκληρο εργαλείο!;»

«Δεν είναι το ίδιο, ρε σκατοκέ-!»

«Λοιπόν,» τη διέκοψε η Νιρίφα. «Λέω να ξεκινάω. Θα τα πούμε στη Σφαίρα.»

Ο Πρόμαχος ένευσε, και η μάγισσα έφυγε.

Ο Έκτορας και η Χλόη μπήκαν στο τετράκυκλο όχημα και ξεκίνησαν, περνώντας από τις αραιοκατοικημένες Ακροκατοικίες και μπαίνοντας στους δρόμους της Γραμμής, όπου δεξιά κι αριστερά τους ορθώνονταν πλούσιες μονοκατοικίες. Η Βατράνια δεν ήταν μακριά από εδώ, αλλά ο Έκτορας δεν αισθανόταν πως είχε διάθεση για κοινωνικές επισκέψεις απόψε...

«Δύο άγνωστοι επισκέφτηκαν τον Ευγένιο Αρωγό το απόγευμα, Εξοχότατε. Ήρθαν μέσα σ'ένα τετράκυκλο όχημα που δεν είχε κάτι το ιδιαίτερο επάνω του – τυπικό όχημα πόλης. Μετά από κανένα τέταρτο, βγήκαν από το σπίτι, μπήκαν πάλι στο όχημα, και έφυγαν. Η Κλαρίσσα τούς ακολούθησε... και από τότε δεν την ξαναείδαμε.»

«Τι θες να πεις, δεν την ξαναείδατε;»

«Εξαφανίστηκε, Εξοχότατε. Αναζητήσαμε πληροφορίες σε τηλεοπτικούς πομπούς των δρόμων και έχουμε, βέβαια, κάποια ένδειξη για το προς τα πού πήγε ακολουθώντας τους... Πέρασαν από τη Γαιοδόμου. Σε κάποιο σημείο βγήκαν στην Αυγερινού, μετά στην Τέταρτη Γέφυρα, μετά στη Λεωφόρο Ύδατος, και μετά στις Ακροκατοικίες...»

Ο Κριτόλαος καταράστηκε. Ήταν ξημερώματα τώρα. Αν η Κλαρίσσα έλειπε τόσες ώρες, μάλλον ήταν νεκρή.

Ποιους έβαλες στο σπίτι σου, Αρωγέ;

Τερματίζοντας την επικοινωνία με τον κατάσκοπο, ο Κριτόλαος σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι.

«Τι είναι;» ρώτησε η Ελεονόρα, βγάζοντας το κεφάλι της κάτω από τα σκεπάσματα και ψάχνοντας για τα γυαλιά της στο κομοδίνο.

«Μια επείγουσα δουλειά. Κοιμήσου.»

Ο Ευγένιος Αρωγός ταραχτήκε όταν άνθρωποι της Χωροφυλακής τον ξύπνησαν μέσα στα χαράματα. Ο Κριτόλαος παρατήρησε προσεχτικά τις αντιδράσεις του και τον έκρινε, αναμφίβολα, φοβισμένο. Τον ρώ-

τησε ευθέως ποιους είχε βάλει στο σπίτι του το απόγευμα. Ο Αρωγός έχασε τα λόγια του. Η σύζυγός του, η Σαμάνθα, είπε ότι ήταν δύο πλασιέ, ένας άντρας και μια γυναίκα, οι οποίοι προσπαθούσαν να τους πουλήσουν κάτι χρυσαφικά. «Σκεφτήκαμε, όμως, ότι θα ήταν κλεμμένα ίσως, και τους διώξαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε. Ήταν πολύ ενοχλητικοί και επίμονοι, κύριε Στίβεν.»

Ψεύδεται καλύτερα απ'τον άντρα της, παρατήρησε ο Κριτόλαος. «Δεν... αγοράσατε τίποτα;»

«Ασφαλώς και όχι.»

«Θα μου τους περιγράψετε;»

Ένας γαλανόδερμος άντρας με μαύρα μαλλιά, ντυμένος με κοστουμί. Μια γυναίκα με λευκό-ροζ δέρμα και ξανθά μαλλιά, ντυμένη με ταγέρ: φαρδύ παντελόνι και σακάκι. Ο Ευγένιος και η Σαμάνθα έμοιαζαν τώρα να συμφωνούν· πρέπει να έλεγαν αλήθεια. Επομένως, δεν ήθελαν να κρύψουν κάποιους, απλά ήταν φοβισμένοι.

Οι περιγραφές, πάντως, δεν έδιναν κανένα σοβαρό στοιχείο. Υπήρχαν χιλιάδες τέτοιοι άνθρωποι στη Θακέρκοβ.

«Αν... *θυμηθείτε* τίποτα περισσότερο, ή τίποτα *διαφορετικό*, ξέρετε πώς να επικοινωνήσετε μαζί μου, κύριε Αρωγέ,» είπε ο Κριτόλαος, προτού φύγει από το σπίτι μαζί με τους ανθρώπους της Χωροφυλακής.

Στους κατασκόπους του έδωσε διαταγή να παρακολουθούν το σπίτι του Αρωγού πιο στενά από πριν. Να βάλουν κοριούς, το συντομότερο δυνατό.

Κεφάλαιο 18

Ημέρες Αναμονής, Έρευνας, και Κατασκοπίας

Οι επαναστάτες συνέχισαν να παρακολουθούν την ανοικοδόμηση του κατεστραμμένου χτιρίου του Αρωγού. Ο Αίολος'σαρ ήθελε να διαπιστώσει αν σε κάποια στιγμή οι Παντοκρατορικοί θα έπαιρναν από το υπόγειο το πλάσμα για το οποίο είχε μιλήσει ο Ευγένιος Αρωγός στον Έκτορα και στη Νιρίφα. Ο τηλεοπτικός πομπός της μάγισσας, όμως, δεν έδειξε τίποτα που να μπορεί να σήμαινε κάτι τέτοιο: οι εργάτες, ή οι φρουροί, δεν έβγαλαν από τα ερείπια κάτι μυστηριώδες κλεισμένο σε πελώριο κουτί, ή σε κλουβί καλυμμένο με πανί. Και μάλλον υπήρχε καλός λόγος γι'αυτό. Το πλάσμα, εξάλλου, είχε ζητήσει από τον Αρωγό να μεταφέρει την επιχείρησή του ώστε να το κρύψει εκεί όπου βρισκόταν, κάτω από τη γη· δεν του είχε πει να μεταφέρει το *ίδιο* πουθενά: επομένως, δεν πρέπει να μπορούσε να μετακινηθεί στην κατάσταση του. Και οι Παντοκρατορικοί το ήξεραν αυτό, και δεν ριψοκινδύνευαν να το μετακινήσουν. Το ήθελαν ζωντανό. Ήθελαν να ολοκληρώσει την ανάπλαση του αρχαίου σώματος που είχε βρει κάτω από το οικόπεδο του Αρωγού.

Και τι μπορεί να ήταν αυτό το σώμα; ρώτησε ο Έκτορας τον Αίοιο. Τι θηρίο; Ο Ερευνητής αποκρίθηκε ότι η περιγραφή δεν του έφερνε αμέσως κάτι στο μυαλό· θα το έψαχνε όμως. Και το έψαξε, στη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ, ενώ, φυσικά, η παρακολούθηση της ανοικοδόμησης συνεχιζόταν.

Η Λεγεώνα είχε ελευθερώσει τους ομήρους από τον σταθμό Λημεριού αλλά εξακολουθούσε να κρατά τα τρένα και, έτσι, να έχει σταματημένο τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο σε μια πόλη που δεν της χρειαζόταν περισσότερο κυκλοφοριακό χάος. Οι αντίπαλοι του Άργη Μακρώνυμου κατηγορούσαν τον Πολιτειάρχη γι'αυτή την κατάσταση, και ο Πολιτειάρ-

χης κατηγορούσε τον Αρχιφρουράρχο Λυχνοβάτη και τον Κριτόλαο, ο οποίος συνιστούσε, για την ώρα, υπομονή. «Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο, Εντιμότητα. Πρέπει να περιμένουμε μέχρι η Λεγεώνα να βαρεθεί αυτό το ανόητο παιχνίδι.»

Το Άστρο δεν είχε τίποτα ιδιαίτερο να παρουσιάσει για την κατάσταση στον Υπόγειο· η Λεγεώνα δεν άφηνε κανέναν δημοσιογράφο να κατεβεί στον σταθμό για να ελέγξει τα τρένα. Ο Ρούνης ο Αρχιλεγεωνάριος, όμως, έδωσε μια συνέντευξη στον Χαρίλαο Φερέντη, λέγοντας πως η Λεγεώνα σκόπευε να κρατήσει τον Υπόγειο σταματημένο ως διαμαρτυρία για όσα είχαν κάνει οι τρομοκράτες στο Λημέρι. «Προσπαθούμε να προστατέψουμε τους ανθρώπους που μας εμπιστεύονται. Τους ανθρώπους που η Χωροφυλακή δεν μπορεί να τους προστατέψει από τους κακοποιούς που τριγυρίζουν. Δε βλέπετε; Ήρθαν εδώ με ολόκληρο άρμα μάχης, μας πυροβόλησαν κανονικά, και η Χωροφυλακή, όχι μόνο δεν μπορούσε να τους σταματήσει, αλλά ούτε και τώρα μπορεί να τους βρει! Απαιτούμε δικαιοσύνη· και ο Υπόγειος θα μείνει στο Λημέρι μέχρι που να έχουμε τους τρομοκράτες στα χέρια μας!»

(Ο Έκτορας παρακολουθούσε τις ειδήσεις και γελούσε. «Βλέπεις;» είπε στη Χλόη. «Εκείνη η επίθεση μάς βγήκε, τελικά, σε καλό.»)

Εκείνη ύψωσε ένα φρύδι της. «Σε καλό;»

«Ναι. Τώρα, όσο κι αν προσπαθούν, τα τσιράκια της Παντοκράτειρας δεν μπορούν να δείχνουν ότι η Θακέρκοβ είναι μια 'ευνομούμενη πόλη'.»

«Δείχνουν, όμως, ότι είναι οι προστάτες της πόλης, όχι οι καταπιεστές της.»

«Η ψευδαίσθηση θα διαλυθεί όταν η Λεγεώνα βγάλει την κουκούλα και φανερώσει την πραγματική φάτσα της. Νομίζεις ότι αυτός ο κόπανος ο Αρχιλεγεωνάριος θ' αφήσει τον Υπόγειο να ξεκινήσει, τώρα που τον σταμάτησε; Αυτοί οι τύποι είναι παλαβοί – θα φτάσουν στα άκρα, και θα φαγωθούν στο τέλος με τους Παντοκρατορικούς.»

Οι εφημερίδες δεν είχαν τίποτα να γράψουν για το σταμάτημα του Υπόγειου. Οι Λεγεωνάριοι έδιωχναν τους δημοσιογράφους τους χωρίς κανένα σχόλιο. Ο Ανάργυρος Νυκτόκαλος, ο Διευθυντής της Πόλης, δεν πρότεινε στη Τζάκι να ξαναπάει εκεί κάτω για να κάνει ρεπορτάζ, γιατί εκείνη τού είχε εξηγήσει πόσο είχε κινδυνέψει την προηγούμενη φορά (χωρίς, βέβαια, να του αναφέρει τίποτα για τη φωνή κάτω από το οι-

κόπεδο του *Αρωγού*), κι επιπλέον, ο κύριος Νυκτόκαλος δεν πίστευε ότι υπήρχε καμία είδηση τώρα σ' αυτό το μέρος. Τι ενδιαφέρον μπορεί να είχαν δύο σταματημένα τρένα; Προτιμότερες ήταν οι εικασίες των δημοσιογράφων και των πολιτικολόγων που έγραφαν στην εφημερίδα του. Πουλούσαν πολύ περισσότερα αντίτυπα.

Οι κατάσκοποι του Κριτόλαου δεν είχαν τίποτα αξιοσημείωτο να του αναφέρουν εκείνες τις ημέρες. Ο Ευγένιος Αρωγός δεν είχε καμία άλλη ύποπτη επαφή· το μόνο που έκανε τώρα ήταν να προσπαθεί να ξαναφτιάξει την επιχείρησή του, σ' έναν δρόμο του Γαιοδόμου. Η Τζάκι Νίλκοφ, επίσης, δεν φαινόταν να έχει παράξενες συναναστροφές. Πήγαινε από το σπίτι της στα γραφεία της εφημερίδας «*Η Πόλη*», και από τα γραφεία στο σπίτι της. Ενδιάμεσα επισκεπτόταν και κάποια άλλα μέρη για να κάνει κάτι μικρο-ρεπορτάζ: όχι τίποτα που θα μπορούσε να θεωρηθεί ύποπτο.

Και τα ίδια ίσχυαν, περίπου, και για τους υπόλοιπους ανθρώπους που ο Κριτόλαος είχε υπό παρακολούθηση μέσα στην πόλη – οι οποίοι, ομολογουμένως, δεν ήταν καθόλου λίγοι. Μία περίπτωση μόνο ήταν λίγο περίεργη: Οι κατάσκοποι που παρακολουθούσαν την παραγωγό κινηματογραφικών ταινιών Βατράνια Κινκάρδη την είχαν χάσει όταν εκείνη είχε βγει ένα βράδυ. Ένας από τους κατασκόπους ήταν πίσω της, και την είχε ακολουθήσει μέχρι τον Παλαιοπώλη· εκεί η Βατράνια είχε κατεβεί σ' ένα υπόγειο γκαράζ, και ο κατάσκοπος είχε κατεβεί μετά από εκείνη· είχε βρει το όχημά της σταματημένο, αλλά η Βατράνια ήταν άφαντη. Μετά από τρεις ώρες, την είδε να επιστρέφει, να παίρνει το όχημά της, και να πηγαίνει στο σπίτι της.

(Η Βατράνια είχε, εκείνη τη νύχτα, αποφασίσει να πάει στην *Οινόσφαιρα* για να μάθει τι γινόταν με την υπόθεση του *Αρωγού*, που της είχε κινήσει την περιέργεια. Γνώριζε, όμως, ότι ακόμα την παρακολουθούσαν, κι έτσι έπρεπε να κάνει κάτι γι' αυτό. Είχε, επομένως, αφήσει το όχημά της σ' ένα δευτέρας κατηγορίας γκαράζ στον Παλαιοπώλη και είχε κρυφτεί σε μια σκοτεινή γωνιά. Μόλις είδε το όχημα που την ακολουθούσε να κατεβαίνει στο γκαράζ, έβγαλε μια κάπα από τον σάκο της, τη φόρεσε, σηκώνοντας την κουκούλα στο κεφάλι, και έφυγε. Την υπόλοιπη διαδρομή μέχρι την *Οινόσφαιρα* την είχε κάνει με τα πό-

δια και μέσα σε επιβατηγά οχήματα. Και δεν είχε εντοπίσει κανέναν να την παρακολουθεί.

Ο Έκτορας, ως συνήθως, φέρθηκε σαν κόπανος όταν την είδε, λέγοντάς της: *Ελπίζω να μη μας έφερεις τίποτα ποντίκια μαζί σου*· αλλά, όταν η Σερφάντια έλεγξε, είπε ότι δε νόμιζε πως είχαν ακολουθήσει τη Βατράνια ως εδώ – και κανείς δεν μπορούσε ν'αμφισβητήσει τη γνώμη μιας Μαύρης Δράκαινας σ'ένα τέτοιο θέμα. Τουλάχιστον, η Σερφάντια είχε κάποιες αρετές – σκέφτηκε η Βατράνια – γιατί, κατά τα άλλα, ήταν γέννημα της Λόρκης, σχεδόν ίδια με τον Έκτορα στη συμπεριφορά, όπως είχε αποδείξει όταν είχε έρθει στο σπίτι της Βατράνιας για να ψάξει για κατασκόπους των Παντοκρατορικών.

Η Βατράνια παρατήρησε ότι ο Αίολος χάρηκε που την είδε, παρά τα όσα είχαν συμβεί εκείνη τη βραδιά – και της άρεσε ο τρόπος που την κοίταζε. Ρώτησε τους επαναστάτες της *Οινόσφαιρας* τι είχε γίνει με την υπόθεση του *Αρωγού*, κι εκείνοι τής είπαν για τις ανακαλύψεις στη Μαγική Ακαδημία, για την ανοικοδόμηση, και για τη συζήτηση με τον Ευγένιο Αρωγό.)

Η υπόθεση της Κινκάρδης ήταν οριακά ύποπτη, έκρινε ο Κριτόλαος, διότι, σύμφωνα με τις αναφορές που είχε από τους κατασκόπους του, είχαν συμβεί τα εξής περίεργα περιστατικά:

δύο κατάσκοποι είχαν ακολουθήσει δύο άγνωστους άντρες που βγήκαν από το σπίτι της Βατράνιας, είχαν φτάσει ως τον Παλαιοπώλη, κι εκεί, σ'ένα σκοτεινό σοκάκι, κάποιοι τούς είχαν ορμήσει από πίσω, χτυπώντας τους μέχρι αναισθησίας και φεύγοντας· τα πορτοφόλια τους έλειπαν όταν ξύπνησαν, καθώς και τα όπλα τους – τυχαία ληστεία, ή κάτι πιο ύποπτο;

μια βραδιά, ένας κατάσκοπος του Κριτόλαου είχε ακολουθήσει τη Βατράνια ως το Χωνευτήρι· εκεί, η Κινκάρδη είχε αφήσει το όχημά της σ'έναν δρόμο, είχε βγει, και είχε αρχίσει να βαδίζει· ο κατάσκοπος την είχε πάρει από πίσω και, καθοδόν, κάτι λεχρίτες είχαν πέσει τρέχοντας επάνω του, ρίχνοντάς τον κάτω (και μάλιστα, ένας απ'αυτούς είχε προσπαθήσει να του αρπάξει το πορτοφόλι)· μετά, δεν μπόρεσε να ξαναεντοπίσει τη Βατράνια, παρά μόνο όταν εκείνη επέστρεψε στο όχημά της μαζί με δύο άλλους και, στη συνέχεια, πήγαν στο σπίτι της·

αργότερα την ίδια νύχτα, κάποιος είχε χτυπήσει την πίσω πόρτα στο φορτηγάκι όπου βρίσκονταν οι κατάσκοποι κοντά στο σπίτι της Κιν-

κάρδης· όταν όμως αυτοί άνοιξαν για να κοιτάξουν, δεν βρήκαν κανέναν – όποιος κι αν ήταν, είχε εξαφανιστεί·

και τώρα, αυτό το περιστατικό στο γκαράζ...

Όλα τούτα, βέβαια, θα μπορούσαν να ήταν και τυχαία, σκεφτόταν ο Κριτόλαος. Αλλά *ήταν*; Η Βατράνια Κινκάρδη και παλιότερα τον είχε βάλει σε υποψίες με τις ενέργειές της, γι' αυτό κιόλας την παρακολουθούσε· ποτέ, όμως, δεν είχε καταφέρει να βρει κάτι ενοχοποιητικό για το άτομό της. Μπορεί, απλά, να ήταν μια πολύ παράξενη γυναίκα με λεφτά για πέταμα...

Ο Αίολος'σαρ, μετά από κάποια έρευνα στο τμήμα των Ερευνητών της Μαγικής Ακαδημίας, κατόρθωσε να βρει ένα πλάσμα που ταίριαζε στην περιγραφή του Ευγένιου Αρωγού.

«Το λένε Κάρσενωφ,» είπε στον Έκτορα και τους άλλους, στην *Οινόσφαιρα*. «Το είδος του θεωρείται εξαφανισμένο· υπάρχουν μόνο κάποιες εικασίες ότι ίσως μερικά ακόμα να ζουν κάπου στα βορειοανατολικά Φέρνιλγκαν, βαθιά μέσα στα δάση. Σύμφωνα με επίσημες πηγές, πάντως, δεν έχουμε Κάρσενωφ πια στη Σεργήλη. Εξαφανίστηκαν πριν από τριάντα-έξι χιλιάδες χρόνια, περίπου. Τα κόκαλά τους μπορεί κανείς να τα βρει θαμμένα σε διάφορα σημεία της διάστασής μας. Σύμφωνα με αρχαία κείμενα, υπήρχαν λαοί που λάτρευαν τα Κάρσενωφ σαν θεούς ή δαίμονες. Επίσης, φημολογείται πως είχαν κάποιες... δυνάμεις. Για παράδειγμα, ότι έφτυναν φωτιά.»

«Σαν δράκοι...» είπε η Χλόη, αφήνοντας εμπρός της το τραπουλόχαρτο που τύχαινε να κρατά εκείνη τη στιγμή: ο Δράκος του Πυρός.

Ο Αίολος ένευσε. «Ναι, είναι πολύ πιθανό ο μύθος των δράκων να προήλθε από τα Κάρσενωφ.»

«Τι άλλες δυνάμεις λέγεται πως έχουν;» ρώτησε ο Σωσίας. «Διαβάζουν τη σκέψη, μήπως;»

Ο Αίολος κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Μην ξεχνάς ότι αυτή είναι, ουσιαστικά, μια δύναμη της οντότητας από το φεγγάρι. Το σώμα του Κάρσενωφ είναι μόνο ένα κέλυφος τώρα... Τουλάχιστον, έτσι νομίζω.»

Η Ελεονόρα'σαρ είχε επίσης ανακαλύψει για τα Κάρσενωφ, ψάχνοντας στη Μαγική Ακαδημία, στο τμήμα των Ερευνητών. Σε κάποια στιγμή είχε δει τον Αίολο, και ο Αίολος είχε δει εκείνη. Φυσικά, δεν τον είχε αναγνωρίσει· δεν ήξερε ποιος ήταν, ούτε, εννοείται, ότι ήταν με την Επανάσταση. Και, από τη μεριά του, ο Αίολος δεν είχε ποτέ παλιότερα ξαναδεί την Ελεονόρα: δεν ήταν εκεί όταν οι άλλοι επαναστάτες την είχαν παρακολουθήσει να μπαίνει και να βγαίνει από τα συντρίμια του Αρωγού, και κανένας δεν την είχε φωτογραφίσει ή κάνει λήψη σε τηλεοπτικό πομπό.

Επομένως, ο Αίολος απλά παραξενεύτηκε που υπήρχε κι άλλο άτομο που έψαχνε, όπως κι ο ίδιος, για εξαφανισμένα θηρία της Σεργήλης. Και παραξενεύτηκε ακόμα περισσότερο όταν προθυμοποιήθηκε να βοηθήσει τη μάγισσα κι εκείνη τού είπε ότι αναζητούσε ένα θηρίο που ήταν έτσι κι έτσι κι έτσι: η περιγραφή ίδια μ'αυτή του Ευγένιου Αρωγού!

Τελικά, ο Αίολος το εντόπισε πρώτος μέσα στα παλιά, αλλά καλοδιατηρημένα, βιβλία των Ερευνητών, και η Ελεονόρα το είδε από εκείνον.

«Γιατί σ'ενδιαφέρει;» τον ρώτησε.

«Ασχολούμαι με την εξέλιξη των μύθων,» εξήγησε ο Αίολος. «Είναι βασικά,» χαμογέλασε, «η προσωπική μου ενασχόληση. Εσύ;»

«Τι;»

«Γιατί σ'ενδιαφέρει;»

«Κάτι δουλειές,» είπε η Ελεονόρα. «Παλαιοντολογία.»

Το είχε θεωρήσει παράξενη σύμπτωση που άλλος ένας μάγος έψαχνε για το ίδιο πράγμα μ'εκείνη, αλλά δεν είχε δώσει και πολύ σημασία.

Επέστρεψε στο διαμέρισμα του Κριτόλαου και, όταν εκείνος ήρθε το μεσημέρι, του είπε για τα Κάρσενωφ.

«Μας βοηθάει αυτή η ανακάλυψη;» τη ρώτησε.

«Καμία ανακάλυψη δεν είναι άχρηστη. Σκέψου μόνο ότι θα πρέπει να πάρουμε το απόσταγμα από αυτό το σώμα.»

«Θα είναι εφικτό, όμως;»

«Τι εννοείς;»

«Το απόσταγμα έχει άμεση σχέση με τα σωματικά υγρά, σωστά; Επομένως, ίσως τώρα να μην είναι εφικτό να το πάρουμε.»

Η Ελεονόρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Όχι, αποκλείεται.» Δεν της άρεσε τούτη η σκέψη. «Αυτό το πλάσμα είναι απλώς μετενσάρκωση του

προηγούμενο. Ή, μάλλον, είναι ουσιαστικά *το ίδιο πλάσμα*. Το σώμα του Κάρσενωφ δεν είναι παρά μια αμφίεση, ένα κοστούμι.

»Η ανοικοδόμηση πότε τελειώνει; Πρέπει, επιτέλους, ν' αρχίσουμε.»

«Δεν αργεί ακόμα.»

«Τι ακριβώς θα είναι το προκάλυμμά μας; Δε θέλω να γίνεται πολλή φασαρία.»

Ο Κριτόλαος μίλησε, μέσω διαύλου, στη Χοαρκίδα όταν η ανοικοδόμηση του χτιρίου έφτανε στο τέλος της. Της είπε ότι ήθελε το *Άστρο* να μεταδώσει το εξής νέο: Το οικοδόμημα που παλιότερα ανήκε στην επιχείρηση *Αρωγός* και που είχαν καταστρέψει οι τρομοκράτες ήταν τώρα ιδιοκτησία της Παντοκράτειρας, και η Παντοκράτειρα, θέλοντας να δείξει το ενδιαφέρον της για τη Θακέρκοβ, θα το μετέτρεπε σε δημόσια δανειστική βιβλιοθήκη για τη μόρφωση και την ψυχαγωγία των κατοίκων της πόλης. Επίσης, θα υπήρχε καφετέρια και μπαρ στον δεύτερο (και τελευταίο) όροφο του οικοδομήματος.

«*Χαίρομαι που ενδιαφέρεσαι για την αναβάθμιση της Θακέρκοβ, Κριτόλαε,*» είπε η Χοαρκίδα.

«Αυτή είναι η δουλειά μου: να σας κρατάω όλους χαρούμενους, ευτυχισμένους, και μορφωμένους.»

Η Χοαρκίδα τον προσκάλεσε για δείπνο στο σπίτι της, και τον ρώτησε: «*Ακόμα φιλοξενείς αυτό το πρόσωπο στο σπίτι σου;*»

«Ναι.»

«*Δε μπορεί να τον πειράζει αν φύγεις ένα βράδυ. Τόσες πολλές δουλειές έχετε;*»

«Θα το κανονίσω, και θα είμαι σπίτι σου στις οχτώ.»

«*Θα περιμένω.*»

Ο Κριτόλαος είπε, αργότερα, στην Ελεονόρα ότι είχε μια επείγουσα δουλειά που ίσως να τον απασχολούσε ως τα ξημερώματα.

«Βρήκαν κάτι οι κατάσκοποί σου;»

«Δε μπορώ να σου πω: είναι μπερδεμένο, και απόρρητο.» Προτιμούσε, για την ώρα, να κρατήσει την κατάσταση έτσι, για να μη δημιουργηθούν αχρείαστες εντάσεις. Επιπλέον, το ήξερε ότι δεν θα έπρεπε να κοιμάται με την Ελεονόρα, και σκόπευε αργά ή γρήγορα να διακόψει. Εξάλλου, μόλις άρχιζε η έρευνα, η μάγισσα θα είχε, σίγουρα, πολλές

δουλειές, και θα έπρεπε πιθανώς να πηγαиноέρχεται στην πόλη και στο ερευνητικό κέντρο βορειοανατολικά της Θακέρκοβ.

Στις οχτώ ακριβώς ο Κριτόλαος ήταν στο σπίτι της Χοαρκίδας, και στις εννιά έτρωγαν, καθισμένοι αντικριστά, μ'ένα σωρό φαγητά ανάμεσά τους κι ένα μπουκάλι καλό Σεργήλιο οίνο.

«Ποιος είναι αυτός που φιλοξενείς τόσες μέρες;»

Μπορούσε να της απαντήσει ότι ήταν απόρρητο, αλλά προτίμησε να πει: «Μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών' έχει έρθει στην πόλη για μια πολύ συγκεκριμένη δουλειά,» για να δει την αντίδρασή της.

«Μια μάγισσα; *Γυναίκα* είναι το πρόσωπο στο σπίτι σου;» ρώτησε η Χοαρκίδα, υπομειδώντας.

«Ναι.»

«Τι δουλειά έχει εδώ;»

«Φοβάμαι πως αυτό δεν μπορώ να σ'το πω. Είναι δουλειά της Παντοκρατορίας. Απόρρητη.»

«Κι αυτή η δουλειά απαιτεί τη... διαρκή συνεργασία και των δυο σας;» είπε η Χοαρκίδα, υψώνοντας ένα καστανό φρύδι.

«Πρέπει να είμαστε σε επαφή. Είναι ένα λεπτό ζήτημα.» Ήπια μια γουλιά απ'το κρασί του.

«Η επαφή σας φαίνεται να είναι στενή...»

«Σχετικά.»

«Θες να πεις ότι δεν κοιμάσαι μαζί της;» Δεν έμοιαζε θυμωμένη καθώς το έλεγε.

Πράγμα που δεν ήταν παράλογο. *Εξάλλου, δεν είμαστε και παντρεμένοι· οι περιστάσεις είναι που μας έχουν φέρει κοντά.* Τόσα χρόνια είχε ο Κριτόλαος την επίβλεψη της πόλης, και τόσα χρόνια ήταν η Χοαρκίδα Διευθύντρια του *Άστρον*, του μοναδικού τηλεοπτικού σταθμού της Θακέρκοβ: ήταν αναπόφευκτο ότι θα γνωρίζονταν καλύτερα, και ή θα μισούνταν ή θα συμπαιούνταν. Τελικά, ήταν το δεύτερο. Κατά περιόδους, όμως, ο Κριτόλαος είχε κι άλλες ερωμένες, όπως κι η Χοαρκίδα είχε κι άλλους εραστές. Αλλά το παράξενο ήταν ότι, στο τέλος, πάντα έμεναν οι δυο τους. *Πεπρωμένο;* της είχε κάποτε πει ο Κριτόλαος, κι εκείνη είχε απαντήσει: *Δεν πιστεύω στο πεπρωμένο. —Ωραία· ούτε κι εγώ. —Βλέπεις, λοιπόν, γιατί ταιριάζουμε; —Πεπρωμένο... Και είχαν γελάσει.*

Τώρα, ο Κριτόλαος είπε: «Θα είχε σημασία αν κοιμάμαι μαζί της;»

«Καθόλου,» αποκρίθηκε η Χοαρκίδα. «Σημασία έχει ότι, τόσες μέρες, προσπαθείς να με αποφύγεις. Και το ξέρεις ότι αυτό είναι χαζό. Δε με πειράζει αν κοιμάσαι μαζί της.»

«Βασικά, δεν ήθελα εκείνη να μάθει για σένα.»

Η Χοαρκίδα συνοφρυώθηκε. «Την ξέρεις από παλιά;»

«Ναι, αλλά όχι όπως νομίζεις. Δεν ήμασταν ποτέ άλλοτε εραστές.»

«Και τι άλλαξε τώρα;»

«Εκείνη ανέκαθεν το ήθελε. Υπάρχει, όμως, το πρόβλημα ότι είναι παντρεμένη.»

«Παντρεμένη;» είπε η Χοαρκίδα. «Και φοβάσαι μην την πειράξει η παρουσία μου;» Γέλασε, ήπие κρασί.

«Είναι παράξενη, ορισμένες φορές... Ο άντρας της είναι ένας συνταγματάρχης του Παντοκρατορικού Στρατού. Δε μένει στη Θακέρκοβ. Αλλά το ξέρω πως καλύτερα να μην έχω μπλεξίματα μαζί του.»

Η Χοαρκίδα μόρφασε. «Παρ'όλ'αυτά, κοιμάσαι με τη γυναίκα του...»

«Δεν το είχα σχεδιάσει ακριβώς έτσι, αλλά... Ήθελε να μείνει στο διαμέρισμά μου για όσο καιρό θα είναι εδώ... και καταλαβαίνεις. Τέλος πάντων, θα μπορούσα να το είχα αποφύγει, αλλά δεν ήθελα και να παρεξηγηθούμε.»

«Από τις ελάχιστες φορές που σε βλέπω μπερδεμένο. Σου αρέσει;»

«Ποιο πράγμα;»

«Αυτή η γυναίκα. Πώς τη λένε;»

«Ελεονόρα.»

«Ελεονόρα,» είπε η Χοαρκίδα. «Ωραίο όνομα. Σου αρέσει;»

«Δεν είναι αυτό, Χοαρκίδα. Και σίγουρα, δεν είναι αυτός ο λόγος που σε απέφευγα τελευταία. Απλά δεν ήθελα να μάθει για μας.»

«Χαζοφέρνεις,» του είπε η Χοαρκίδα. «Αυτή απατά τον άντρα της· τι τη νοιάζει τι κάνεις εσύ;»

«Λογικά, έχεις δίκιο.»

«Θα μείνει εδώ πολύ καιρό;» ρώτησε η Χοαρκίδα.

Ο Κριτόλαος σκούπισε τα χείλη του με μια πετσέτα καθώς ακουμπούσε την πλάτη του στην καρέκλα. «Ναι, μάλλον θα μείνει. Η δουλειά μας δε νομίζω να τελειώσει γρήγορα. Έχει... διαδικασία.»

«Θέλω να τη γνωρίσω,» είπε η Χοαρκίδα μετά από λίγο, καθώς είχαν τελειώσει το φαγητό αλλά δεν είχαν ακόμα σηκωθεί από το τραπέζι.

«Δεν ξέρω αν αυτή θα ήταν καλή ιδέα...»

«Γιατί όχι; Θα μπορούσαμε και τώρα να συναντηθούμε, να πάμε κάπου έξω, οι τρεις μας.»

«Της έχω πει ότι είμαι σε κάποια επείγουσα δουλειά.»

Η Χοαρκίδα μόρφασε. «Είσαι πολύ μελοδραματικός. Θα το κανονίσεις να τη συναντήσω μια άλλη φορά;»

«Αν θέλεις, εντάξει...»

«Το υπόσχεται;»

«Ναι. Αλλά μην αρχίσεις να της λες τίποτα περίεργα,» την προειδοποίησε ο Κριτόλαος.

«Τι περίεργα να της πω;»

«Δεν ξέρω τι κάνετε εσείς οι αγριάνθρωποι...»

Η Χοαρκίδα τον κοίταξε επικριτικά, γνωρίζοντας ότι την πείραζε παρότι δεν χαμογελούσε· υπήρχε κάτι το παιχνιδιάρικο στο βλέμμα του.

Μέρος Δεύτερο
Το Απόσταγμα

Κεφάλαιο 19

Πειράματα

Ο τηλεοπτικός πομπός της Νιρίφά'μορ ήταν ασφαλής εκεί όπου βρισκόταν· τις ημέρες που ανοικοδομούσαν το χτίριο, οι Παντοκρατορικοί δεν τον εντόπισαν· και, με τη βοήθειά του, οι επαναστάτες είδαν τα συντρίμια να παίρνουν πάλι μορφή: να γίνονται ένα διώροφο οίκημα, που πάνω από την είσοδό του οι εργάτες τοποθέτησαν μεγάλα, ασημένια γράμματα, τα οποία φώτιζαν τη νύχτα, και έγραφαν:

ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗΣ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΘΑΚΕΡΚΟΒ

Οι επαναστάτες δεν δυσκολεύτηκαν να καταλάβουν τι σήμαινε αυτό.

«Προκάλυμμα,» είπε ο Έκτορας, «για ό,τι κι αν συμβαίνει πραγματικά εκεί μέσα.»

«Και πώς θα μάθουμε τι συμβαίνει πραγματικά;» ρώτησε η Χλόη. «Και πώς θα το εμποδίσουμε; Το πλάσμα από το φεγγάρι ζήτησε τη βοήθειά μας.»

«Συνεχίζουμε να παρακολουθούμε,» είπε ο Έκτορας.

Τα εγκαίνια της βιβλιοθήκης θα γίνονταν το απόγευμα, αλλά η Ελεονώρα δεν μπορούσε να περιμένει άλλο για να ξεκινήσει τους πειραματισμούς της, και ο Κριτόλαος δεν έφερε αντίρρηση. Αφού εκείνη κάλεσε τους βοηθούς της να συγκεντρωθούν στη «βιβλιοθήκη», τη συνόδεψε ως εκεί.

Το μέρος, φυσικά, το φρουρούσαν ακόμα πολεμιστές της Χωροφυλακής, και το παρακολουθούσαν πράκτορες, γιατί ο Κριτόλαος φοβόταν ότι ίσως οι επαναστάτες να επιχειρούσαν κάτι. Εκείνη η μυστηριώδης εισβολή από τις σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ ήταν ύποπτη, παρότι, μετά από έρευνα, δεν είχε βρεθεί τίποτα το ιδιαίτερο. Επίσης, ύποπτη ήταν κι η επίσκεψη στο σπίτι του Αρωγού, εκείνο το

βράδυ. Οι επαναστάτες ίσως να ήξεραν για τη μετενσαρκωμένη οντότητα από το φεγγάρι. Ή μάλλον, ήταν πολύ *πιθανό*.

Οι φρουροί της βιβλιοθήκης άνοιξαν την εξώπορτα για τον Κριτόλαο, την Ελεονόρα, και τους βοηθούς της, και τους άφησαν να περάσουν. Μερικοί άλλοι φρουροί – από αυτούς που είχαν έρθει από το ερευνητικό κέντρο έξω από τη Θακέρκοβ – τους ακολούθησαν, κρατώντας όπλα για παν ενδεχόμενο.

Περνώντας δίπλα και ανάμεσα από τα γεμάτα βιβλία ράφια της βιβλιοθήκης, άνοιξαν μια πόρτα, μπήκαν σ'ένα δωμάτιο, άνοιξαν άλλη μια πόρτα (κρυφή, έτσι ώστε να μοιάζει με μέρος της ξύλινης επένδυσης του τοίχου), και κατέβηκαν στο υπόγειο του οικοδομήματος. Όπου βρίσκονταν τέσσερις πράκτορες της Παντοκράτειρας – τρεις άντρες και μία γυναίκα – όλοι τους οπλισμένοι.

Βλέποντας τον Κριτόλαο τον χαιρέτησαν, αποκαλώντας τον *Εξοχότατε*.

«Είναι όλα εντάξει;» τους ρώτησε εκείνος.

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

«Ανοίξτε μας.»

Ένας πράκτορας με κατάμαυρο δέρμα και λευκά μαλλιά τούς άνοιξε τη σιδερένια πόρτα πίσω από την οποία ήταν το δωμάτιο με τη μετενσαρκωμένη οντότητα.

Η Ελεονόρα και ο Κριτόλαος μπήκαν, ακολουθούμενοι από τους εργαστηριακούς βοηθούς και από δύο φρουρούς.

Το πλάσμα ήταν όπως τότε που το είχαν πρωτοδεί. Η ανάπλάσή του γινόταν αργά.

Ωστόσο, η Ελεονόρα νόμιζε ότι η μεμβράνη στο ένα φτερό του ήταν τώρα λίγο πιο πυκνή από πριν.

Τα καλώδια εξακολουθούσαν να είναι περασμένα στο σώμα του και να πηγαίνουν προς τον μετατροπέα ενέργειας. Κανένας δεν τα είχε πειράξει, όπως είχε προστάξει η Ελεονόρα.

Χαμογέλασε. «Μπορούμε, λοιπόν, να ξεκινήσουμε,» είπε.

Και οι βοηθοί άρχισαν να στήνουν τον εξοπλισμό τους, ενώ το πλάσμα τούς παρακολουθούσε, στωικά, με το μοναδικό του μάτι.

«Γιατί είμαστε εδώ;» το ρώτησε η Ελεονόρα. «Ξέρεις;»

Το πλάσμα έμεινε σιωπηλό.

«Ξέρεις τι θα κάνουμε;» επανέλαβε η Ελεονόρα, πιο έντονα.

...*Ναι. Ξέρω τι θα κάνετε...*

«Τι;»

...Ήρθατε για το... απόσταγμα...

«Ναι. Μπορείς πράγματι να διαβάξεις το μυαλό μας...» Η Ελεονόρα το πλησίασε, παρατηρώντας το πίσω από τα γυαλιά της. Παρατηρώντας τα ζωτικά του όργανα που έτρεμαν, εκτεθειμένα στον αέρα του δωματίου· παρατηρώντας τις παχιές φλέβες του, τα κόκαλά του, τους ιστούς, το κοκκινωπό-καφέ δέρμα εκεί όπου αυτό υπήρχε, το πυκνό τρίχωμα.

«Γνωρίζεις πώς λέγεται το σώμα που έχεις καταλάβει;» ρώτησε η Ελεονόρα.

...Εσείς το αποκαλείτε Κάρσενωφ...

«Εσύ πώς το αποκαλείς;»

...Εγώ το γνωρίζω. Είμαι ένα μαζί του, πλέον...

Η Ελεονόρα έριξε μια ματιά στους βοηθούς της: δεν είχαν ακόμα ετοιμάσει τον εξοπλισμό. «Απάντησέ μου σ' αυτό,» είπε στο πλάσμα ξαναστρέφοντας το βλέμμα της επάνω του: «Πώς ακριβώς διαβάξεις το μυαλό μας;»

...Για μένα, είστε ένα...

«Τι σημαίνει αυτό;»

...Δεν μπορείτε να καταλάβετε, όπως κι ο Ευγένιος δεν κατάλαβε όταν με ρώτησε κι εγώ τού απάντησα. Αυτή είναι η φύση σας. Για μένα είστε ένα. Ένας οργανισμός. Σκέφτεστε το ίδιο: εκεί που τελειώνουν οι σκέψεις του ενός από εσάς, αρχίζουν οι σκέψεις του άλλου. Αλλά ο καθένας σας νομίζει ότι είναι ξεχωριστός...

«Κι αυτό σε βοηθά να ξέρεις τις σκέψεις μας;» είπε η Ελεονόρα, συνοφρυωμένη.

Το πλάσμα έμεινε σιωπηλό. Το μοναδικό του μάτι γυάλιζε καθώς την παρατηρούσε.

Η Ελεονόρα σκέφτηκε τις ιδιότητες του αποστάγματος που οι επιστήμονες είχαν πάρει από το πλάσμα το οποίο είχε τότε, πριν από τόσα χρόνια, πέσει από το φεγγάρι. Δυστυχώς, το απόσταγμα δεν ήταν πολύ, και δεν μπορούσαν να γίνουν αρκετά πειράματα, αλλά όσα είχαν γίνει είχαν δώσει κάποια μάλλον ενδιαφέροντα αποτελέσματα... Οι εγγραφές στα αρχεία έλεγαν ότι, με την πόση του αποστάγματος, δημιουργούνται παραισθήσεις στον ανθρώπινο εγκέφαλο· το άτομο νομίζει ότι βρίσκεται σε συνεχή επαφή με τους άλλους ανθρώπους, σχεδόν σαν να είναι προέκταση του εαυτού του. Τρεις τέτοιες δοκιμές εί-

χαν γίνει: στη μία περίπτωση, ο λήπτης της ουσίας είχε κινδυνέψει να τρελαθεί· στην άλλη, είχε ζησει μια παράξενη εμπειρία· και στην τρίτη... στην τρίτη είχε καταφέρει να προβλέψει το μέλλον.

«Μπορείς να δεις το μέλλον;» ρώτησε η Ελεονόρα το πλάσμα. «Μπορείς να προδείς τι θα συμβεί;»

...Εσείς έτσι πάντοτε νομίζετε...

«Μπορείς να δεις το μέλλον, ή όχι; Ξέρεις τι θα γίνει μετά από, ας πούμε, πέντε μέρες;»

...Αντιλαμβάνομαι πώς οι δονήσεις ενός μέρους του οργανισμού σας επηρεάζουν τα άλλα μέρη...

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε η Ελεονόρα. «Βλέπεις μέσα στο σώμα μας, κάπως;»

...Εσείς, όλοι μαζί, είστε το Σώμα. Οι σκέψεις του ενός επηρεάζουν τις σκέψεις του άλλου... και το ένα φέρνει το άλλο... μια ακολουθία... τόσο λογική... αλλά, όπως λες, δεν καταλαβαίνετε...

Ο Κριτόλαος είπε: «Νομίζω πως αναφέρεται στο πώς οι πράξεις του ενός ανθρώπου επηρεάζουν τις ζωές των άλλων.»

«Τις σκέψεις μας, όμως, είναι που διαβάζει,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα, παραξενεμένη.

...Σκέψεις, πράξεις... Νομίζετε ότι η διαφορά είναι μεγάλη;... Το μάτι σου βλεφαρίζει πίσω από τα γυαλιά σου, Ελεονόρα: τι έρχεται πρώτο, η σκέψη του βλεφαρίσματος ή η πράξη του βλεφαρίσματος;...

«Κυρία Επιτηρήτρια,» είπε ένας από τους βοηθούς, «είμαστε έτοιμοι.»

Η Ελεονόρα βλεφάρισε. Και το αισθάνθηκε. Από το μυαλό της πέρασε η σκέψη *βλεφαρίζω-τώρα* όπως δεν είχε περάσει ποτέ ξανά στη ζωή της. Ήταν τόσο παράξενο... Τα λόγια του πλάσματος την είχαν μπερδέψει για λίγο.

Στράφηκε στον βοηθό. «Εντάξει,» είπε. «Προτού ξεκινήσουμε, όμως....» Πλησίασε περισσότερο το πλάσμα. Άγγιξε ένα από τα καλώδια που προεξείχαν από τη ράχη του.

...Όχι, Ελεονόρα, δεν θα με βλάψει αν βγάλεις τα καλώδια από πάνω μου...

Γι'ακόμα μια φορά είχε διαβάσει το μυαλό της. Γνώριζε τι την απασχολούσε.

Η Ελεονόρα πρόσταξε τους βοηθούς της: «Βγάλτε του τα καλώδια. Με προσοχή. Χωρίς να το τραυματίσετε.»

Οι βοηθοί υπάκουσαν. Έβγαλαν τα καλώδια, τραβώντας τα αργά, επιφυλακτικά. Αναπόφευκτα, κάποια μικρά τραύματα έγιναν· λίγο αίμα κύλησε.

Ο Κριτόλαος ρώτησε το πλάσμα: «Προέβλεπες το μέλλον για τον Αρωγό, έτσι δεν είναι; Του έλεγες τι να κάνει. Γι' αυτό πλούτισε.»

...Ναι. Δεν ήταν δύσκολο. Απλή αλληλουχία, από το ένα μέρος του οργανισμού στο άλλο...

«Και, ως αντάλλαγμα, ο Αρωγός σε κρατούσε εδώ κάτω, κρυμμένο, μέχρι να φτιάξεις πάλι αυτό το αρχαίο σώμα...»

...Πράγματι...

Η Ελεονόρα είπε στους βοηθούς της ότι θα έπαιρναν τώρα λίγο από το απόσταγμα, όπως τους είχε δείξει στο ερευνητικό κέντρο. «Ξεκινήστε. Τοποθετήστε τους δύο πόλους.»

Οι βοηθοί έβαλαν μια μεγάλη μεταλλική πλάκα δεξιά του πλάσματος κι άλλη μία αριστερά του. Οι πλάκες ήταν γεμάτες κυκλώματα, καλώδια, και μικρά κρυσταλλικά τμήματα που... δεν αντανακλούσαν καθόλου το κατάλευκο φως το οποίο προερχόταν από το πλάσμα, παρατήρησε η Ελεονόρα.

«Ανάψτε μια ενεργειακή λάμπα,» πρόσταξε τους βοηθούς της.

Εκείνοι την άναψαν, και το φως της λάμπας φάνηκε να αντανακλάται κανονικά επάνω στους κρυστάλλους.

Ναι, σκέφτηκε η Ελεονόρα, ακριβώς όπως γράφει το αρχείο. Το φως της οντότητας ούτε φωτογραφίζεται ούτε αντανακλάται επάνω σε καμία γνωστή επιφάνεια. Είναι σχεδόν σαν να βρίσκεται μόνο στο μυαλό. Σχεδόν σαν ψευδαίσθηση... Σαν να σε κάνει να νομίζεις ότι βλέπεις ενώ, στην πραγματικότητα, είναι γύρω σου σκοτάδι.

«Αφήστε την αναμμένη. Συνδέστε τους πόλους με τις φιάλες. Συνδέστε τον συλλέκτη. Προχωρήστε.»

Οι βοηθοί υπάκουσαν.

Κάποια καλώδια που ξεκινούσαν από τους πόλους συνδέθηκαν με ψηλές ενεργειακές φιάλες· κάποια άλλα καλώδια συνδέθηκαν με μια συσκευή που είχε διακόπτες, πλήκτρα, και οθόνη – ο ελεγκτής των πόλων. Μια άλλη συσκευή, που περιλάμβανε φιαλίδια – ο συλλέκτης – συνδέθηκε με τρεις λεπτούς σωλήνες. Στο τέλος του καθενός από αυτούς υπήρχε μια βελόνα, και οι βοηθοί έμπηξαν τις τρεις βελόνες σε διαφορετικά σημεία του σώματος του πλάσματος. Η Ελεονόρα παρατήρησε τη δουλειά τους και έκρινε πως πρέπει, λογικά, η τοποθέτηση

να ήταν σωστή. Οι βοηθοί συνέδεσαν, μετά, τα καλώδια μιας άλλης συσκευής με το δέρμα του πλάσματος, χωρίς να το τρυπήσουν: κολλώνοντας τα εκεί με μικροσκοπικές βεντούζες. Η συσκευή στην οποία κατέληγαν είχε οθόνη και πληκτρολόγιο, και ονομαζόταν σαρωτής ενεργειακού πεδίου και εκκρίσεων. Οι ενεργειακές φιάλες που τον τροφοδοτούσαν ήταν μικρές και κρυμμένες στο εσωτερικό του, μέσα σε ειδική θυρίδα.

«Εντάξει...» είπε η Ελεονόρα, βαδίζοντας γύρω-γύρω στο δωμάτιο, και γύρω από το πλάσμα, και παρατηρώντας τη δουλειά των εργαστηριακών βοηθών. «Εντάξει... Είμαστε εντάξει.»

...Αυτό που θα κάνεις θα με εξασθενίσει, Ελεονόρα...

Η φωνή του πλάσματος σχεδόν την τρόμαξε, έτσι ξαφνικά όπως ήρθε, σαν να εισέβαλε στις σκέψεις της, στο μυαλό της.

Η Ελεονόρα το αγνόησε. Ήταν προφανές ότι δεν ήθελε να συμμετέχει στα πειράματα, γι' αυτό κιόλας είχε κρυφτεί στο υπόγειο, ώστε να μην εντοπιστεί. Θα έλεγε οτιδήποτε για να τους απομακρύνει.

...Ναι, δυσπιστείς...

Η Ελεονόρα ενεργοποίησε τον σαρωτή. Κοίταξε τις ενδείξεις στην οθόνη. Το ενεργειακό πεδίο του πλάσματος δεν ήταν σε ηρεμία, αλλά σε ένταση· οι κυματισμοί το έδειχναν καθαρά αυτό. *Επειδή αναπλάθει το σώμα του*, συμπέρανε η Ελεονόρα, γιατί και ο ρυθμός των εκκρίσεων ήταν επίσης πολύ υψηλός. *Θα μπορούσε αυτό να μας προκαλέσει προβλήματα;* Η αστάθεια του ενεργειακού πεδίου, σίγουρα, δεν ήταν καλή για τη δουλειά που είχε στο μυαλό της.

Κοιτάζοντας το πλάσμα, είπε: «Μπορείς να σταματήσεις να αναπλάθεις το σώμα για λίγο;»

...Φοβάμαι πως όχι...

Το κάνει επίτηδες, σκέφτηκε η Ελεονόρα. *Νομίζει ότι αυτό θα με εμποδίσει.*

Το ξέρω ότι θα το κάνεις ούτως ή άλλως, Ελεονόρα...

Γαμώ τα Γένια του Κρόνου! Τίποτα δεν μπορούσες να του κρύψεις;

Η Ελεονόρα πλησίασε τον ελεγκτή των πόλων. «Όπως επιθυμείς, λοιπόν. Εγώ δεν έχω πρόβλημα,» είπε, διαδικαστικά. Είτε έτσι είτε αλλιώς, το πείραμά της θα γινόταν.

(Πίσω της, ο Κριτόλαος, παρατηρώντας την ένταση ανάμεσα στη μάγισσα και στην οντότητα από το φεγγάρι, έκανε νόημα στους

φρουρούς να έχουν τα όπλα τους έτοιμα, κι ακούμπησε κι εκείνος το χέρι του στη λαβή του πιστολιού στη ζώνη του, απασφαλίζοντάς το.)

Η Ελεονόρα ενεργοποίησε τους πόλους. Ένα βουητό γέμισε το δωμάτιο, προερχόμενο, όπως ήξερε η μάγισσα, από τη διαρροή ενέργειας στον περιβάλλοντα χώρο. Δεν ήταν και ό,τι πιο υγιεινό να βρίσκεσαι κοντά σε ενεργειακούς πόλους που λειτουργούσαν, αλλά η Ελεονόρα σκόπευε, για αρχή, να τους χρησιμοποιήσει μόνο για λίγο. Σε άλλα, πιο εκτεταμένα πειράματα, θα φορούσε ειδική στολή – και εκείνη και όσοι βρίσκονταν μαζί της στο δωμάτιο.

Κοίταξε την οθόνη του ελεγκτή των πόλων. Το σύστημα βρισκόταν σε ετοιμότητα. Ο ρυθμός ενεργειακής ροής ήταν στο 0,35 (με το 1 να είναι το κανονικό μέγιστο· ενώ οι ενδείξεις που έφταναν ως και το 2 θεωρούνταν επικίνδυνες, και καλύτερα να ελέγχονταν άμεσα από μάγο Ερευνητή με Ξόρκι Ενεργειακού Ελέγχου). Οι πόλοι εντόπιζαν ανάμεσά τους το ενεργειακό πεδίο του πλάσματος από το φεγγάρι.

«Εσύ,» είπε η Ελεονόρα σε μια βοηθό, «στον σαρωτή. Εσύ,» προς έναν άλλο βοηθό, «στον συλλέκτη.» Και έστρεψε το βλέμμα της πάλι στον ελεγκτή των πόλων.

Ο ρυθμός ενεργειακής ροής 0,35 δεν ήταν αρκετός για να γίνει η δουλειά της, σύμφωνα με το αρχείο του ερευνητικού κέντρου. Ήταν απλά αρκετός για τη βασική ενεργοποίηση των πόλων. Θα έπρεπε να τον αυξήσει στο 0,50 τουλάχιστον. Όμως, επειδή αυτό ήταν άλλο σώμα από εκείνο που είχαν μελετήσει οι επιστήμονες στον κέντρο, αποφάσισε να είναι, καλύτερα, επιφυλακτική.

Με τον ρυθμό στο 0,35, πάτησε τον διακόπτη που έκανε την ενέργεια στον έναν πόλο να έλκει την ενέργεια στον άλλο, και αντιστρόφως.

Η ενέργεια έγινε ορατή μέσα στο δωμάτιο, τρίζοντας και σπινθηροβολώντας. Γρυλίσματα ακούστηκαν από το πλάσμα: γρυλίσματα από το στόμα του – η Ελεονόρα δεν τα άκουσε μέσα στο μυαλό της, όπως τη φωνή του. Το αρχαίο σώμα ήταν που γρύλιζε, όχι το πνεύμα της οντότητας από το φεγγάρι.

«Τι λέει ο σαρωτής;» ρώτησε.

«Το πεδίο είναι... παράξενο, κυρία Επιτηρήτρια,» αποκρίθηκε η βοηθός που βρισκόταν εκεί. «Και οι εκκρίσεις... Δε, δεν ξέρω...»

Η Ελεονόρα αναστέναξε. Πλησίασε η ίδια τον σαρωτή, λέγοντας στην κοπέλα: «Πήγαινε στον ελεγκτή των πόλων!»

Κοίταξε την οθόνη του σαρωτή. Οι ενδείξεις του ενεργειακού πεδίου και των εκκρίσεων ήταν, πράγματι, ασυνήθιστες. Είχαν, όμως, αλλάξει σε σχέση με πριν. *Παρ'όλ'αυτά δε νομίζω ότι θα έχουμε απόσταγμα.*

«Νάνσυ,» είπε στη βοηθό, που τώρα στεκόταν μπροστά στον ελεγκτή των πόλων. «Ανέβασε τον ρυθμό στο μηδέν-πενήντα.»

Η βοηθός πάτησε μερικά πλήκτρα.

Η ενέργεια ανάμεσα στους πόλους έγινε ακόμα πιο ορατή· τα τριξίματα της γέμιζαν τ'αφτιά της Ελεονόρας. Το πλάσμα ανασάλευε πάνω στο πάτωμα, σα να προσπαθούσε να κινηθεί. Γρύλιζε δυνατότερα τώρα.

Η Ελεονόρα κοίταζε πάλι την οθόνη του σαρωτή. *Έχουμε απόσταγμα;* Οι ενδείξεις ήταν αλλιώτικες από εκείνες στο αρχείο του ερευνητικού κέντρου, αναμφίβολα εξαιτίας του διαφορετικού σώματος.

«Λεωνίδα,» είπε στον βοηθό που ήταν κοντά στον συλλέκτη. «Δοκίμασε να πάρεις απόσταγμα.»

Ο βοηθός πάτησε έναν διακόπτη. Υγρό φάνηκε να περνά από τα σωληνάκια και να συγκεντρώνεται στα φιαλίδια του συλλέκτη. Υγρό κόκκινο. Αίμα. Ό,τι κι αν είχε έρθει, είχε έρθει μαζί με αίμα. Όπως ήταν και το φυσιολογικό, άλλωστε.

«Σταμάτα,» είπε η Ελεονόρα.

Ο βοηθός απενεργοποίησε τον συλλέκτη.

«Σταμάτα κι εσύ,» είπε η Ελεονόρα στη Νάνσυ.

«Να το σβήσω τελείως, κύρια Επιτηρήτρια;»

«Ναι, κορίτσι μου, τι σου λέω;» αποκρίθηκε η Ελεονόρα.

Η ενέργεια έπαψε να είναι ορατή, το τριξίμό της δεν ακουγόταν πλέον. Το πλάσμα δεν γρύλιζε. Βαριανάσαινε, όμως: πολύ έντονα.

...Θα με καταστρέψετε έτσι... Πρέπει να σταματήσετε... Να σταματήσετε...

Η Ελεονόρα αγνόησε τη φωνή. Πλησίασε τον συλλέκτη. Κοίταξε το υγρό που είχε συγκεντρωθεί. Δε μπορούσε να κρίνει αν μέσα στο αίμα υπήρχε απόσταγμα· δεν ήταν βέβαιη. Σίγουρα, πάντως, δεν είχε τον σωστό χρωματισμό. *Αλλά το σώμα τώρα είναι διαφορετικό...*

«Βγάλε μου ένα δείγμα,» είπε στον Λεωνίδα.

Εκείνος υπάκουσε, γεμίζοντας, με τη χρήση του αυτόματου μηχανισμού, ένα μπουκαλάκι.

Η Ελεονόρα έβαλε ένα ζευγάρι γάντια. Πήρε το μπουκαλάκι από τη θυρίδα και πλησίασε ένα μικρό τραπέζι που είχαν από πριν στήσει οι

βοηθοί της. Γονάτισε πλάι του και άφησε το μπουκαλάκι επάνω. Άνοιξε μια βαλίτσα, πήρε από εκεί ένα φιαλίδιο και μια σύριγγα, και με τη σύριγγα τράβηξε λίγο διαφανές υγρό. Μετά, έριξε το διαφανές υγρό μέσα στο μπουκαλάκι που είχε πάρει από τον συλλέκτη. Του έκλεισε το στόμιο με τον δείκτη του δεξιού της χεριού και, κρατώντας το ανάμεσα στον δείκτη και στον αντίχειρα, το ταρακούνησε, ελαφρά.

Το κόκκινο χρώμα του αίματος φάνηκε να διαλύεται, ν'αλλάζει απόχρωση. Δεν ήταν, όμως, η απόχρωση που υποδήλωνε απόσταγμα.

Πρέπει να το ελέγξω στο ερευνητικό κέντρο, για να βεβαιωθώ.

Σηκώθηκε όρθια πάλι. «Εντάξει,» είπε προς όλους. «Πρέπει να βάλουμε τις στολές μας τώρα. Κριτόλαε, αν θες να μείνεις, πρέπει κι εσύ να βάλεις στολή. Κι εσείς επίσης,» είπε κοιτάζοντας τους φρουρούς.

Ο Κριτόλαος ένευσε. «Καλώς.»

Αφού ντύθηκαν κατάλληλα για να προστατευτούν από τη διαρροή της ενέργειας, η Ελεονόρα πήγε μπροστά στον σαρωτή. Το ενεργειακό πεδίο και οι εκκρίσεις του πλάσματος βρίσκονταν στην προηγούμενη κατάσταση, καθώς αυτό συνέχιζε να αναπλάθεται.

«Νάνσυ. Ρυθμός ροής στο μηδέν-εξήντα-πέντε.»

Η βοηθός ενεργοποίησε τους πόλους, και το τρίξιμο της ενέργειας γέμισε το δωμάτιο. Για λίγο, το λευκό φως της οντότητας φάνηκε να σβήνει, και ο μόνος φωτισμός ήταν από τη διαρροή της ενέργειας και από την ακόμα αναμμένη λάμπα. Το πλάσμα γρύλιζε. Τα μεγάλα νύχια των ποδιών του τρίβονταν στο πάτωμα, σα να προσπαθούσε να συρθεί, να απομακρυνθεί από τους πόλους· αλλά δεν είχε τη δύναμη να μετακινήσει το ημιτελές σώμα του.

Η Ελεονόρα κοίταζε τις ενδείξεις στον σαρωτή. Το ενεργειακό πεδίο της οντότητας έκανε σαν τρελό. Οι εκκρίσεις είχαν κορυφωθεί. *Τώρα πρέπει να έχουμε απόσταγμα. Πρέπει!*

«Λεωνίδα!» φώναξε, για ν'ακουστεί μέσα από το τρίξιμο της ενέργειας. «Απόσταγμα!»

Ο βοηθός ενεργοποίησε τον συλλέκτη.

Υγρό ήρθε μέσα από τους σωλήνες. Πορφυρό υγρό. Αίμα. Φιαλίδια γέμισαν.

«Εντάξει, Λεωνίδα! Σταμάτα!»

Ο συλλέκτης απενεργοποιήθηκε.

«Νάνσυ! Σταμάτα!»

«Τι;»

«Κλείσε τους πόλους, Νάνσυ! *Κλείσε τους πόλους!*»

Η βοηθός μείωσε σταδιακά την ενεργειακή ροή (γιατί δεν ήταν να τη διακόπτεις απότομα, σε τόσο υψηλό επίπεδο) και, τελικά, απενεργοποίησε το μηχάνημα.

Τα αφτιά της Ελεονώρας βούιζαν από το τρίξιμο της ενέργειας.

Η αναπνοή του αρχαίου πλάσματος ακουγόταν βαριά. Δύσκολη.

Υπέφερε.

Η Ελεονώρα είπε στον Λεωνίδα να της βγάλει ένα δείγμα. Πήρε το μπουκαλάκι από τον συλλέκτη, πήγε πάλι στο μικρό τραπέζι, και επανέλαβε τη διαδικασία με τη σύριγγα και το διαφανές υγρό. Το χρώμα που παρουσιάστηκε τώρα δεν ήταν ίδιο με πριν... αλλά ούτε ήταν και ακριβώς αυτό που έπρεπε να είναι, αυτό που έδειχνε το αρχείο του ερευνητικού κέντρου.

Γαμώτο!... Το διαφορετικό σώμα. Αυτό φταίει.

Η Ελεονώρα σηκώθηκε όρθια. «Πρέπει να πάμε τα δείγματα στο ερευνητικό κέντρο,» είπε. «Επίσης» – ρίχνοντας μια ματιά στην οντότητα από το φεγγάρι – «το πλάσμα χρειάζεται ξεκούραση προτού συνεχίσουμε με άλλα πειράματα.»

Άρχισαν να βγάζουν τις στολές τους.

Και ο Κριτόλαος νόμισε πως είδε το μοναδικό μάτι του πλάσματος να τους ατενίζει με απερίγραπτη οργή και μίσος...

Κεφάλαιο 20

Στα Εγκαίνια

Το μεσημέρι, ο Έκτορας είχε στα χέρια του την αποθηκευμένη λήψη του τηλεοπτικού πομπού της Νιρίφά'μορ. Η Σερφάντια τού είχε, πριν από λίγο, φέρει τα δεδομένα μέσα σε μια μικρή συσκευή αποθήκευσης, και τώρα εκείνος τα είχε περάσει στο μηχανικό σύστημα του κάτω υπογείου και κοίταζε μια οθόνη, μαζί με τη Χλόη, τον Αίολο, και τη Μαύρη Δράκαινα.

«Δεν είναι τίποτα σπουδαίο, αφεντικό,» του είχε πει η Σερφάντια. «Απλά, μπήκαν και μετά βγήκαν. Το τι έκαναν όσο βρίσκονταν μέσα θα ήταν, ίσως, ενδιαφέρον· αλλά εκεί δεν έχουμε πρόσβαση.»

Ο Έκτορας, όμως, ήθελε να ρίξει μια ματιά στα δεδομένα του τηλεοπτικού πομπού. Τρέχοντας την εικόνα προς τα εμπρός (γιατί η παρακολούθηση άρχιζε από την αυγή, και περνούσαν ώρες πριν από το ενδιαφέρον σημείο) έφτασε στην άφιξη των Παντοκρατορικών. Πρώτα, ένα μακρύ εξατροχο όχημα ήρθε μπροστά στην καινούργια βιβλιοθήκη και σταμάτησε· από το εσωτερικό του βγήκαν μερικοί άνθρωποι με λευκές στολές, οι οποίοι θύμιζαν επιστήμονες ή εργαζόμενους σε νοσοκομείο ή βιομηχανία. Επίσης, βγήκαν και κάποιοι ένοπλοι, που δεν ήταν φρουροί της Χωροφυλακής αλλά φορούσαν στολές του Στρατού της Παντοκράτειρας.

Ο Έκτορας ρώτησε τη Σερφάντια: «Αυτό δεν είναι το όχημα που είχες δει και την προηγούμενη φορά;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι, αφεντικό. Προχώρα το λίγο ακόμα· έρχονται κι οι άλλοι.»

Ο Έκτορας στεκόταν όρθιος μέσα στο υπόγειο, και η Σερφάντια στεκόταν παραδίπλα, ενώ η Χλόη και ο Αίολος ήταν καθισμένοι, η πρώτη επάνω στο δίκυκλο που είχαν πάρει από εκείνη την κατάσκοπο στις Ακροκατοικίες (και το οποίο η Νιρίφα είχε αλλάξει τελείως στην εμφάνιση), και ο μάγος σε μια παλιά ξύλινη καρέκλα που το ένα της πόδι ήταν κοντύτερο από τα άλλα.

Ο Έκτορας προχώρησε τα δεδομένα της οθόνης, και είδαν ένα ακόμα όχημα να έρχεται: λεπτό, τετράκυκλο, και μαύρο. Οι πόρτες του άνοι-

ξαν και δύο άνθρωποι βγήκαν: ένας άντρας με λευκό-ροζ δέρμα, μαύρο μούσι, και μαύρα μαλλιά· και μια γυναίκα με δέρμα κατάμαυρο, γαλανά μαλλιά, και γυαλιά.

«Αυτός ο μπάσταρδος είναι πράκτορας της Παντοκράτειρας,» είπε ο Έκτορας. «Είναι χρόνια εδώ· τον έχω ξαναδεί.»

«Σταμάτα το λίγο!» έκανε, ξαφνικά, ο Αίολος.

Ο Έκτορας πάγωσε την οθόνη χρησιμοποιώντας το χειριστήριο στο χέρι του. «Τι είναι;» ρώτησε κοιτάζοντας τον μάγο πάνω απ'τον ώμο του.

«Μεγέθυνε την εικόνα γύρω από τη μαυρόδερμη γυναίκα.»

Ο Έκτορας τη μεγέθυνε.

«Δεν το πιστεύω...!» μούγκρισε ο Αίολος.

«Τι είναι, μάγε;» ρώτησε ο Έκτορας. «Την ξέρεις;»

Ο Αίολος ένευσε. «Τη συνάντησα στη Μαγική Ακαδημία, όταν πήγα να ψάξω για τα Κάρσενωφ. Κι εκείνη για το ίδιο πράγμα ήταν εκεί. Μαζί βρήκαμε τις αναφορές, βασικά.»

«Και δε σου φάνηκε παράξενη η παρουσία της; Πόσοι άνθρωποι μπορεί να ψάχνουν γι'αυτά τα γαμημένα θηρία την ίδια στιγμή μ'εσένα;»

«Ναι, μου φάνηκε περίεργο. Αλλά δεν... Δεν υπέθεσα ότι... Τέλος πάντων. Ακόμα κι αν το είχα υποθέσει, τι θα μπορούσα να κάνω; Μέσα στην Ακαδημία ήμασταν.»

Η Σερφάντια είπε στον Έκτορα: «Αυτή η τύπισσα ήταν, αφεντικό, που είχε πάει και την προηγούμενη φορά μέσα στα συντρίμια του Αρωγού. Μαζί με τον ίδιο άντρα πάλι. Μόνο που τότε είχε βγει από το εξάτροχο όχημα.»

Ο Πρόμαχος ένευσε· το θυμόταν που του το είχαν πει.

«Ελεονόρα τη λένε,» τους είπε ο Αίολος. «Ελεονόρα'σαρ.»

«Γνωρίζει κι εκείνη το δικό σου όνομα;» τον ρώτησε ο Έκτορας.

«Ναι. Και τίποτ'άλλο. Ποιος είναι ο άντρας μαζί της; Είπες ότι τον ξέρεις.»

«Μη νομίζεις ότι είναι και γκόμενός μου· τον έχω, όμως, ξαναδεί.»

(«Αν ήταν γκόμενός σου, θα είχα τώρα πραγματικά τσαντιστεί,» είπε η Χλόη, χωρίς κανέναν να της δώσει σημασία.)

«Είναι πράκτορας της Παντοκράτειρας, δίχως αμφιβολία. Έδινε διαταγές σε κάτι κωθώνια της Χωροφυλακής, και δε φορούσε στολή αξι-

ωματικού της Χωροφυλακής ή του Παντοκρατορικού Στρατού. Ο τύπος είναι δικτυωμένος αλλιώς. Είναι αράχνη.»

Ο Έκτορας, πατώντας ένα κουμπί στο χειριστήριό του, έδωσε εντολή στη ροή των δεδομένων να συνεχίσει: και είδαν, στην οθόνη τους, τον πράκτορα και τη μαυρόδερμη μάγισσα να μπαίνουν στη βιβλιοθήκη, μαζί με τους ανθρώπους που είχαν βγει από το εξάτροχο όχημα.

«Και τώρα,» είπε η Σερφάντια, «τίποτα δε συμβαίνει για πολλή ώρα. Γύρνα το στα γρήγορα.»

Ο Πρόμαχος το γύρισε, και τελικά είδαν τον πράκτορα και τη μάγισσα να βγαίνουν από τη βιβλιοθήκη μαζί με τους υπόλοιπους. Η μάγισσα αντάλλαξε κάποιες σύντομες κουβέντες με τον πράκτορα (τις οποίες οι επαναστάτες, φυσικά, δεν μπορούσαν ν'ακούσουν, αφού ο πομπός τους έκανε μόνο λήψη εικόνας, καθώς βρισκόταν μακριά από τα γεγονότα) και, μετά, μπήκε στο εξάτροχο όχημα, ακολουθούμενη από τους ανθρώπους με τις λευκές στολές και τους φρουρούς. Το όχημα ξεκίνησε και έφυγε. Ο πράκτορας μπήκε στο άλλο όχημα (αυτό με το οποίο είχε έρθει) και έφυγε επίσης.

Πήγαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις.

«Θέλω να μάθω πού πήγε το εξάτροχο,» είπε ο Έκτορας.

«Θα τ'ακολουθούσα, αφεντικό, αλλά δε μας το είχες πει πιο πριν.» Η Σερφάντια ανασήκωσε τους ώμους.

Ο Έκτορας καταράστηκε. «Την επόμενη φορά να το έχεις υπόψη σου.»

Η Σερφάντια κατένευσε.

«Και κάποιος να πάει τώρα να ειδοποιήσει τον Αλλάνδρη, για να το ξέρει κι εκείνος.» (Ο Αλλάνδρης ήταν μαζί με τη Νιρίφα, κοντά στην καινούργια βιβλιοθήκη.)

«Θα πάω εγώ,» προθυμοποιήθηκε η Μαύρη Δράκαινα.

«Μόλις ήρθες,» της είπε η Χλόη. «Κάτσε να ξεκουραστείς· θα πάω εγώ.»

«Δε χρειάζεται,» επέμεινε η Σερφάντια. Ανέβηκε σ'ένα δίκυκλο, το ενεργοποίησε, και έφυγε απ'το κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας* ακολουθώντας μια σήραγγα.

Η Τζάκι ακόμα εντόπιζε κοριούς μέσα στο διαμέρισμά της, όποτε ενεργοποιούσε εκείνη τη συσκευή που της είχαν δώσει οι επαναστάτες. Αυτό σήμαινε ότι κάποιοι έμπαιναν, κάθε τόσο, και τους άλλαζαν. *Γιατί συνεχίζουν να με παρακολουθούν, οι καταραμένοι; Τι νομίζουν ότι θα μάθουν από εμένα;*

Υπήρχε κάτι να μάθουν, βέβαια. Η Τζάκι είχε επαφές με τους επαναστάτες· μπορούσε, άθελά της, να οδηγήσει τους Παντοκρατορικούς ακόμα και στην *Οινόσφαιρα*. Αυτοί, όμως, δεν μπορεί να ξέρουν ότι ξέρω τους επαναστάτες! Δεν μπορεί!

Ευτυχώς, ο Έκτορας δεν είχε στείλει κανέναν να της μιλήσει τελευταία. Ευτυχώς. Γιατί η Τζάκι είχε καταλάβει πως δεν την παρακολουθούσαν μόνο από τους κοριούς στο σπίτι της· είχαν κι ανθρώπους να την κατασκοπεύουν σ'όλη την πόλη. Όπου κι αν πήγαινε, τους έβλεπε πίσω της: ειδικά στα απόμερα σημεία, που γίνονταν πιο φανεροί. Και ακόμα κι εκεί που δεν τους έβλεπε να την παρακολουθούν, ήταν βέβαιη ότι την παρακολουθούσαν – από κάποιο μέρος που δεν μπορούσε να εντοπίσει.

Να δούμε πότε θα με βαρεθούν, οι καριόλδες...

Αυτό σκεφτόταν καθώς πήγαινε, καβάλα στην Ανέμη, προς την καινούργια δανειστική βιβλιοθήκη η οποία, σύμφωνα με τα λεγόμενα, ήταν δώρο της Παντοκράτειρας στην πόλη της Θακέρκοβ. Εκεί όπου παλιότερα ήταν τα γραφεία *Αρωγός*, τα οποία είχαν διαλύσει οι «τρομοκράτες», τώρα βρισκόταν κάτι που θα εξυπηρετούσε τους πολίτες.

Ο κύριος Νυκτόκαλος είχε στείλει τη Τζάκι για να κάνει ρεπορτάζ στα εγκαίνια της βιβλιοθήκης. «Είναι κάτι πιο... ελαφρύ απ'ό,τι συνηθίζεις, αλλά δε νομίζω νάχεις πρόβλημα, έτσι;» της είχε πει.

«Κανένα πρόβλημα, κύριε Νυκτόκαλε,» είχε αποκριθεί η Τζάκι, που το θέμα την ενδιέφερε αρκετά.

Τι είχαν στο μυαλό τους οι Παντοκρατορικοί; αναρωτιόταν. Προσπαθούσαν, με το χτίσιμο της βιβλιοθήκης, να κρύψουν αυτό που κρυβόταν στο υπόγειο; Εκείνη την παράξενη οντότητα;

Οι επαναστάτες ίσως να ήξεραν, αλλά δεν είχαν επικοινωνήσει μαζί της.

Μ'έχουν αποκλείσει εξαιτίας του ότι με παρακολουθούν;

Άφησε την Ανέμη στον στάβλο που την είχε αφήσει και την προηγούμενη φορά που βρισκόταν σε τούτη την περιοχή – τη νύχτα που της είχε επιτεθεί η Λεγεώνα. *Ελπίζω αυτό να μη μου φέρει κακή τύχη,*

σκέφτηκε καθώς έφευγε από τον στάβλο και πήγαινε, βαδίζοντας, στην καινούργια βιβλιοθήκη.

Όταν ήταν κοντά, είδε έντονα φώτα να διαλύουν τις πυκνές σκιές του χειμωνιάτικου απογεύματος, και άκουσε απαλή, αλλά όχι άτονη, μουσική – Κλόντια Νέρνηχ. Η διπλή πόρτα της βιβλιοθήκης ήταν ορθάνοιχτη, και κόσμος φαινόταν μέσα. Απέξω υπήρχαν σταθμευμένα οχήματα σε κάθε σημείο του δρόμου.

Η Τζάκι μπήκε στη βιβλιοθήκη, παρατηρώντας πως, όπως ήταν αναμενόμενο, κι άλλοι δημοσιογράφοι βρίσκονταν εδώ. Ορισμένους τούς χαιρέτησε, με χαμόγελα, λόγια, ή και χειραψίες. Ευτυχώς, το Άστρο δεν είχε στείλει πάλι τον Χαρίλαο Φερέντη· μια άλλη δημοσιογράφος είχε έρθει, και στεκόταν μπροστά σ'έναν τηλεοπτικό πομπό μιλώντας μ'έναν άντρα ο οποίος πρέπει να ήταν από τους υπεύθυνους της βιβλιοθήκης, νόμιζε η Τζάκι. Ένας άλλος τηλεοπτικός πομπός έκανε λήψη ολόκληρης της αίθουσας υποδοχής, στημένος σε μια γωνία.

Η Τζάκι είδε και κάμποσους φρουρούς της Χωροφυλακής. Αληθινά πίστευαν ότι μπορεί τα εγκαίνια να κινδύνευαν από τους «τρομοκράτες»;

Πλησίασε τον μπουφέ για να πάρει ένα ποτήρι Χρυσό Καύσωνα, και, καθώς έπινε μια γουλιά από το χρυσόχρωμο καυτερό ποτό, είδε μια γνωστή της να την πλησιάζει, συνοδευόμενη από έναν άντρα που ίσως να ήταν και μικρότερός της.

Η Βατράνια, η πλούσια πράκτορας της Επανάστασης: ντυμένη μ'ένα αστραφτερό ασημόχρωμο φόρεμα χωρίς μανίκια, το οποίο είχε μυτερό ντεκολτέ ως τον αφαλό, και έκανε τη Τζάκι να ντρέπεται παρότι δεν ήταν εκείνη που το φορούσε. Η Βατράνια είχε στα χέρια της περασμένα μακριά, μαύρα γάντια που ξεπερνούσαν τον αγκώνα, και κρατούσε ένα μακρύ λευκό τσιγάρο. Στους ώμους της τυλιγόταν μια γκριζα γούνα λύκου, με τη λυκοκεφαλή να ξαπλώνει επάνω στο αριστερό της στήθος και τα μάτια του λύκου, που ήταν αντικατεστημένα με λίθους, να γυαλίζουν στο τεχνητό φως του δωματίου.

Ο άντρας που τη συνόδευε – και που έμοιαζε νεότερός της – ήταν ψηλός, ευρύτερνος, και όμορφος, με κατάλευκο δέρμα, καστανά μαλλιά κομμένα στους ώμους, και περιποιημένο γένι γύρω από το στόμα. Στα χείλη του είχε ένα υπεροπτικό χαμόγελο. Έμοιαζε με ηθοποιός, σκέφτηκε η Τζάκι. Και μπορεί να ήταν. Η Βατράνια, εξάλλου, χρηματο-

δοτούσε κινηματογραφικές ταινίες. *Και σαν κάπου να τον έχω ξανα-δείς... Πού, όμως;*

«Τζάκι!» είπε η Βατράνια χαμογελώντας. «Πώς είσαι, Τζάκι;»

«Φίλη σου;» ρώτησε ο άντρας που τη συνόδευε.

«Γνωστή μου, ναι. Είναι δημοσιογράφος της *Πόλης*, ξέρεις.»

Ο άντρας ύψωσε τα φρύδια του, εκφραστικά, και χαμογέλασε.

«Να σου γνωρίσω τη Τζάκι Νίλκοφ,» είπε η Βατράνια. «Τζάκι, από εδώ ο κύριος Τελβάνιφ.»

«Χαίρω πολύ, κύριε Τελβάνιφ,» είπε η Τζάκι, δίνοντάς του το χέρι της και βάζοντας τον εαυτό της να χαμογελάσει.

«Μάριος, παρακαλώ,» αποκρίθηκε εκείνος, παίρνοντας το χέρι της μέσα στο δικό του με τρόπο που έμοιαζε να το χαϊδεύει.

«Τι κάνεις, Τζάκι; δε μου είπες,» είπε η Βατράνια, και πήρε μια τζούρα από το τσιγάρο της.

«Εντάξει είμαι. Καλά.» Η Τζάκι δεν ήξερε και τόσο τη Βατράνια, και η συνάντησή μαζί της την έκανε, ομολογουμένως, να αισθάνεται λιγάκι αμήχανα. Γιατί αυτή η γυναίκα πάντα τής έδινε την εντύπωση ότι την κοίταζε σαν να ήταν σκουπίδι; Η ιδέα της πρέπει να ήταν, αλλά και πά-λι....

«Για δουλειά είσαι εδώ, ή για διασκέδαση;»

«Λίγο κι από τα δύο. Κυρίως, για ρεπορτάζ έχω έρθει.»

Ο Μάριος Τελβάνιφ είπε: «Δεν ήταν υπέροχη ιδέα αυτή η βιβλιοθήκη; Μια καλή κίνηση, επιτέλους, από τους προύχοντες ετούτης της πόλης!»

«Ναι, πράγματι: εξαιρετική ιδέα. Παρεμπιπτόντως, είδατε τους συγγραφείς; Έχουν έρθει;» Τρεις συγγραφείς είχαν δηλώσει πως θα έρχονταν στα εγκαίνια. Ανάμεσά στους οποίους και ο Κρεμτέλβιος Πολύγωνος. Η Τζάκι είχε πάρει μαζί της δύο βιβλία του, για να της τα υπογράψει.

«Ναι, φυσικά,» είπε η Βατράνια. «Μέσα είναι. Στο βάθος.»

«Θα πάω προς τα εκεί, τότε.»

Η Βατράνια στράφηκε στον Μάριο. «Η Τζούλι κι ο Χριστόδημος σε περιμένουν,» είπε χαριτωμένα. «Και θα έρθω κι εγώ, φυσικά, σε λίγο. Αφού τα πούμε με τη Τζάκι – έχω τόσο καιρό να τη δω.»

Ο Μάριος αναστέναξε, θεατρικά. «*Ααχ*, αισθάνομαι τόσο έντονα την απόρριψη και τον διωγμό.»

Η Βατράνια γέλασε. Ο Μάριος τη φίλησε στο μάγουλο και έφυγε.

«Πώς σου φαίνεται;» ρώτησε η Βατράνια τη Τζάκι, υπομειδώντας και κλείνοντας ελαφρώς το μάτι.

«Εντάξει, καλά είναι...»

«Δεν εννοώ τα εγκαίνια. Ο Μάριος, εννοώ.»

«Αα...» έκανε η Τζάκι νιώθοντας να κοκκινίζει. «Είναι... εμ... εε, εμ-φανίσιμος, σίγουρα.»

Η Βατράνια γέλασε. «Ηθοποιός είναι. Θα τον έβαζες εσύ να παίζει έναν εξερευνητή στις ερήμους;»

«...Δεν ξέρω. Σου ζητά δουλειά, θες να πεις;»

«Τέλος πάντων. Γιατί είσαι πραγματικά εδώ;»

«Τι εννοείς;»

Η Βατράνια τής ψιθύρισε: «Ο Έκτορας;»

Η Τζάκι κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Ο Διευθυντής μου, της *Πόλης*.» Ή-πιε μια γουλιά Χρυσό Καύσωνα. Έβγαλε το πλατύγυρο καπέλο της από τα ξανθά μαλλιά της και το πήρε παραμάσκαλα.

Προχώρησε προς το βάθος, και η Βατράνια την ακολούθησε. Η βιβλιοθήκη ήταν γεμάτη κόσμος· μονοπάτια σχηματίζονταν ανάμεσα στους ανθρώπους, δημιουργώντας μια ιδιότυπη, διαρκώς μεταβαλλόμενη γεωγραφία.

«Ποιον θέλεις να δεις;» τη ρώτησε η Βατράνια.

«Τον Πολύγωνο. Η γυναίκα του ήταν μέσα στον Υπόγειο, όταν τον σταμάτησαν οι Λεγεωνάριοι. Τη γνώρισα.»

«Τι συγγραφέας, μα τους θεούς...» είπε η Βατράνια στραβώνοντας χαριτωμένα τα χείλη.

«Δεν είναι καταπληκτικός;»

«Καταπληκτικός; Δε θα το έλεγα, ακριβώς...»

«Τι εννοείς;»

«Δεν καταλαβαίνεις και τίποτα απ'αυτά που γράφει!» είπε η Βατράνια.

«Στην αρχή, είναι λίγο περίεργα τα μυθιστορήματά του, ναι· αλλά μετά όλα βγάζουν, ξαφνικά, νόημα – και είναι *καταπληκτικά*. Έχεις τελειώσει κανένα, ή τα αφήνεις στη μέση;»

Η Βατράνια την κοίταξε μ'έναν τρόπο που έμοιαζε να τη χλευάζει. «Το έχω τελειώσει το ένα που διάβασα. Δεν με εντυπωσίασε.»

«Ποιο ήταν;»

«Ο *Κοντός και η Πύρινη Πεταλούδα*. Το ξέρεις;»

«Το έχω διαβάσει τρεις φορές.»

«Καημένη μου!»

Η Τζάκι χαμογέλασε, και δεν είπε τίποτα, γιατί είδε, ανάμεσα από τον κόσμο, τον Κρεμτέλβιο Πολύγωνο να κάθεται πίσω από ένα τραπεζάκι και ν'ανταλλάσσει μια χειραψία μ'έναν άλλο άντρα.

«Μισό λεπτό,» είπε η Τζάκι στη Βατράνια, και πλησίασε τον συγγραφέα.

Ο Κρεμτέλβιος ήταν χρυσόδερμος με μαλλιά που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Φορούσε στρογγυλά γυαλιά και είχε μουστάκι. Φάνηκε να χάρηκε ιδιαίτερος όταν η Τζάκι τού συστήθηκε, λέγοντάς του συγχρόνως πως είχε γνωρίσει τη γυναίκα του την Αμάντα.

«Η Αμάντα σε συμπάθησε πολύ,» της είπε ο Κρεμτέλβιος. Και μετά: «Σε διαβάζω κι εγώ, ξέρεις, δε με διαβάζεις μόνο εσύ. Γράφεις ωραία, και κάνεις ενδιαφέροντα ρεπορτάζ.»

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε η Τζάκι. «Ευχαριστώ.» Και είπε: «Έχω φέρει δύο βιβλία σας να μου υπογράψετε, αν είναι εύκολο.»

«Ναι, φυσικά.»

Η Τζάκι τού τα έδωσε, κι εκείνος δεν έβαλε απλώς υπογραφές αλλά έκανε και αφιερώσεις στην πρώτη σελίδα.

«Να έρθεις κανένα απόγευμα στο σπίτι, να σε κεράσουμε,» της πρότεινε.

«Ναι, γιατί όχι; Η Αμάντα δεν είναι εδώ; Δεν την είδα πουθενά.»

«Στο νοσοκομείο είναι. Η δουλειά της....» Ανασήκωσε τους ώμους, μη μοιάζοντας και τόσο χαρούμενος για την απουσία της γυναίκας του αλλά ούτε και θυμωμένος.

Η Τζάκι αναγκάστηκε τελικά να απομακρυνθεί από κοντά του γιατί υπήρχαν κι άλλοι που ήθελαν να του μιλήσουν και να τους υπογράψουν τα βιβλία τους· έτσι, βρέθηκε πάλι πλάι στη Βατράνια, η οποία είχε προ πολλού τελειώσει το τσιγάρο της και τώρα κρατούσε ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό.

«Να σε κεράσω κάτι;» είπε στη Τζάκι, βλέποντας ότι εκείνη είχε πιει τον Χρυσό Καύσωνα της.

«Όχι, ευχαριστώ· είμαι εντάξει.»

«Ο κύριος πρέπει να συμπεριφέρεται καλύτερα απ'ό,τι γράφει – το πρόσωπό σου έχει φωτίσει.»

Η Τζάκι αισθάνθηκε ξανά να κοκκινίζει. Τι είχε επάνω της, τέλος πάντων, αυτή η Βατράνια που την έκανε να νιώθει έτσι αμήχανα μαζί

της; «Ναι. Δηλαδή, όχι. Δηλαδή, θέλω να πω ότι γράφει υπέροχα και, συγχρόνως, συμπεριφέρεται και πολύ καλά.»

Η Βατράνια ήπιε μια γουλιά Κρύο Ουρανό, παρατηρώντας την. «Πιο σιγά. Θα νομίσουν ότι είσαι ερωτευμένη.»

Η Τζάκι, μην ξέροντας τι άλλο να κάνει, γέλασε. «Νομίζω ότι τώρα θα πιω ένα ακόμα ποτό.»

«Θα σε κεράσω. Πάμε.»

Βάδισαν ανάμεσα στον κόσμο, και η Βατράνια την οδήγησε από τα μέρη που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν «απόμερα» αν οι δρόμοι που σχηματίζονταν από τους ανθρώπους έφτιαχναν κάποιου είδους βιολογική πόλη.

«Ο Έκτορας μού είπε για τις... περιπέτειές σου στα υπόγεια,» ψιθύρισε η Βατράνια. «Κάτω από τα πόδια μας.»

«Ναι. Παραλίγο να σκοτωθώ. Δεν ήταν ταινία.»

«Δεν υπονόησα ότι ήταν αστείο. Είμαστε, όμως, στο *ίδιο χτίριο*, Τζάκι.»

«Ναι, και;»

«Πού είναι το υπόγειο; Θυμάσαι;»

«Το μέρος έχει αλλάξει τελείως· πού να ξέρω; Κι επιπλέον, τι σημασία έχει; Θα τόχουν κρυμμένο, δε νομίζεις;»

«Ναι, φυσικά και θα το έχουν κρυμμένο – αυτό είναι το όλο νόημα ετούτης της βιβλιοθήκης. Δε μπορείς, όμως, να προσανατολιστείς στο περίπου;»

«Γιατί;»

«Για να γλιστρήσουμε εκεί κάτω χωρίς να μας δουν. Να μάθουμε τι είναι το φως. Να δούμε το πλάσμα από το φεγγάρι, Τζάκι!»

Σταμάτησαν να βαδίζουν.

«Είσαι παλαβή!» είπε η Τζάκι.

Η Βατράνια γέλασε· και ρώτησε, σοβαρά: «Μπορείς να με οδηγήσεις εκεί, ή όχι;»

«Εννοείται πως όχι!»

«Μην είσαι φοβητσιάρα...»

Δεν είμαι φοβητσιάρα, μωρή ξεπαρμένη σκύλα! «Δεν ξέρω πού είναι,» είπε σταθερά η Τζάκι, προσπαθώντας να μην απαντήσει μ'αυτά που είχαν έρθει αμέσως στο μυαλό της. «Δεν έχω ιδέα. Αλλά, ακόμα κι αν είχα, νομίζεις ότι το μέρος θάνατι *αφύλαχτο*; Θα το φρουρούν. Δεν πρόκειται να μας αφήσουν να μπούμε.»

«Θα μπορούσαμε να σκεφτούμε κάτι, όμως, για να τους προσπεράσουμε,» επέμεινε η Βατράνια. Κι άλλαξε θέμα: «Πάμε τώρα για το ποτό σου;»

Η Τζάκι αναστέναξε. «Πάμε.»

Πλησίασαν τον μπουφέ, και η Βατράνια την κέρασε ένα ψηλό ποτήρι Κρύο Ουρανό. Τα ποτά και τα φαγητά στον μπουφέ δεν ήταν δωρεάν, αλλά ήταν σε πολύ χαμηλότερη τιμή από ό,τι μπορούσε κανείς να τα βρει γενικά στη Θακέρκοβ. Η δικαιολογία ήταν πως, ύστερα από τόσες καταστροφές, υπήρχαν έξοδα για τις δυνάμεις της Παντοκράτειρας – επομένως, αυτό το μικρό ποσό δεν ήταν παρά μια ελάχιστη «προσφορά» από όσους ήθελαν να έρθουν στα εγκαίνια της δανειστικής βιβλιοθήκης (που η είσοδος, φυσικά, ήταν ανοιχτή).

«Τι λες, λοιπόν;» ρώτησε η Βατράνια.

Η Τζάκι ήπια μια γουλιά, συνοφρυωμένη. *Τι;*

«Για το θέμα μας...» εξήγησε η Βατράνια.

«Ξέχασέ το,» είπε, τελεσίδικα, η Τζάκι.

Η Βατράνια δυσανεκτήθηκε και, μετά από λίγο, επέστρεψε στην παρέα του Μάριου και μερικών άλλων, που, αν έκρινε η Τζάκι απ'την εμφάνισή τους, πρέπει να ήταν όλοι άνθρωποι του θεάματος.

Καλύτερα. Ησυχάσαμε.

Πώς είναι δυνατόν να πιστεύει ότι μπορώ να την οδηγήσω εκεί κάτω, ύστερα από ολόκληρη ανοικοδόμηση; Δεν πάει καλά η γυναίκα!

Η Τζάκι δεν μίλησε άλλο με τη Βατράνια: περιπλανήθηκε στα δωμάτια της βιβλιοθήκης, κοιτάζοντας τις σειρές από τα ράφια, βλέποντας τον τρόπο που ήταν ταξινομημένα τα βιβλία, μιλώντας με δύο υπεύθυνους του μέρους (αφού τους απέδειξε τη δημοσιογραφική της ιδιότητα με την ταυτότητά της), συναντώντας κάποιους γνωστούς της δημοσιογράφους, και κοιτάζοντας τα βιβλία των άλλων δύο συγγραφέων που ήταν εδώ (τους οποίους δεν είχε διαβάσει). Η μία απ'αυτούς της χάρισε, μάλιστα, ένα μυθιστόρημά της – το τελευταίο που είχε γράψει – όταν κατάλαβε ότι η Τζάκι ήταν δημοσιογράφος.

«Δεν κάνω κριτικές για βιβλία, αν γι'αυτό μου το δίνετε...»

«Όχι,» είπε εκείνη, «πάρε το. Δώρο είναι.»

«Ευχαριστώ. Ευχαριστώ πολύ.»

Αργότερα, καθώς είχε πλέον νυχτώσει για τα καλά, η Τζάκι βγήκε από τη βιβλιοθήκη, και είδε τη Βατράνια να στέκεται απέξω, μαζί με

τον Μάριο και κάποιους άλλους. Μιλούσαν και γελούσαν, κι έμοιαζαν να ετοιμάζονται να φύγουν.

«Τζάκι!» της φώναξε η Βατράνια παρότι εκείνη είχε προσπαθήσει να την αποφύγει.

Σκατά! Με είδε... «Καληνύχτα, Βατράνια.»

«Θα πάμε στο σπίτι μου. Θ' ακούσουμε μουσική, θα μιλήσουμε, θα πιούμε καλύτερα πράγματα απ' ό,τι ήπιαμε εδώ. Θα έρθεις μαζί μας;»

«Εε... ναι, θα ήθελα να έρθω, αλλά έχω, έχω να κάνω το ρεπορτάζ. Πρέπει να γράψω κάποια πράγματα για την εφημερίδα, για το φύλλο που θα κυκλοφορήσει το πρωί. Κι έτσι δεν μπορώ.»

«Έλα,» της είπε ο Μάριος. «Θα σε βοηθήσουμε εμείς να γράψεις για την εφημερίδα!» Κάποιοι γέλασαν.

Η Τζάκι αισθάνθηκε άσχημα, και θυμωμένη μαζί τους. Γαμιόληδες!

Η Βατράνια χαμογελούσε· τα όμορφα λευκά δόντια της γυάλιζαν ανάμεσα από τα βαμμένα χείλη της. «Όπως θέλεις,» είπε. «Καλή σου νύχτα. Ελπίζω να τα ξαναπούμε πιο σύντομα, αυτή τη φορά.»

«Καληνύχτα,» αποκρίθηκε η Τζάκι προσπαθώντας να επιστρέψει – για τα προσχήματα – το χαμόγελο.

Και μετά, έφυγε, παίρνοντας το πλατύγυρο καπέλο της από τη μασκάλη και φορώντας το. Πίσω της, νόμιζε ότι τα λόγια και τα γέλια της παρέας της Βατράνιας την κορόιδευαν – αν και, κατά πάσα πιθανότητα, αυτοί θα την είχαν τελείως ξεχάσει τη στιγμή που τους γύρισε την πλάτη της και απομακρύνθηκε.

Πήρε την Ανέμη από τον στάβλο και επέστρεψε, χωρίς άλλα επεισόδια, στο σπίτι της. Υπό τη συνεχή παρακολούθηση των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.

Τα εγκαίνια είχαν δίχως αμφιβολία μαζέψει πολλούς και διάφορους, σκέφτηκε ο Κριτόλαος όταν, αργά το βράδυ, επέστρεψε στο διαμέρισμά του, μετά το κλείσιμο των πορτών της καινούργιας βιβλιοθήκης.

Ακόμα και δύο από αυτούς που παρακολουθούσε είχαν έρθει.

Η Τζάκι Νίλκοφ.

Και η Βατράνια Κινκάρδη.

Τις είχε δει, με τα ίδια του τα μάτια, να περιφέρονται μέσα στα δωμάτια της βιβλιοθήκης... και να συναντιούνται για να μιλήσουν αναμεταξύ τους. Μόνες τους. Χωρίς κανέναν άλλο κοντά.

Δεν το ήξερε ότι γνωρίζονταν οι δυο τους.

Θα μπορούσε αυτό να χαρακτηριστεί *ύποπτο*; Αν είχαν, όντως, σχέση με την Επανάσταση, τότε δεν θα ήταν καθόλου παράξενο να γνωρίζονται...

Από την άλλη, βέβαια, η Κινκάρδη ήξερε πολύ κόσμο· αυτό ο Κριτόλαος δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει. Είχε ένα σωρό γνωστούς. Ήταν ιδιαιτέρως κοινωνική.

Τέλος πάντων...

Έβαλε κάτι να φάει, και καθώς έτρωγε, η εξώπορτα του διαμερίσματος του άνοιξε και γνώριμα βήματα ακούστηκαν επάνω στο ξύλινο πάτωμα.

Η Ελεονόρα είχε, ασφαλώς, κλειδί για το σπίτι του, αφού έμενε εδώ τόσες μέρες.

Ο Κριτόλαος βγήκε απ'την κουζίνα και τη συνάντησε στο σαλόνι, καθώς εκείνη έλυνε την κάπα της και την κρεμούσε στην κρεμάστρα.

«Τι έγινε;» τη ρώτησε.

«Ούτε καλά ούτε άσχημα.» Η Ελεονόρα έβγαλε τα παπούτσια της και κάθισε στον καναπέ.

«Τι σημαίνει αυτό;» Ο Κριτόλαος στεκόταν ακόμα.

«Το πρώτο δείγμα» – η Ελεονόρα έβγαλε τα γυαλιά της, τα έκλεισε, και τα έκρυψε σε μια τσέπη του σακακιού της – «δεν περιέχει απόσταγμα. Είναι βέβαιο. Το δεύτερο...» Έσμιξε τα χείλη. «Περιέχει, μπορείς να πεις, κάποια *στοιχεία* του αποστάγματος· αλλά δεν είναι *απόσταγμα*. Χρειάζεται να... βελτιώσουμε τις μεθόδους μας.»

«Έχεις κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό σου;»

«Ναι. Όμως τώρα είμαι κουρασμένη, και θα ήθελα να το σκεφτώ με πιο καθαρό μυαλό όταν θα είμαι ξεκούραστη, αύριο.»

«Έχεις φάει;»

«Όχι.»

«Πεινάς;»

«Ναι.»

«Ωραία. Κάτι έχει ακόμα στην κουζίνα.»

Κεφάλαιο 21

Ένας Επικίνδυνος Δρόμος

Η οθόνη έδειξε ένα λεπτό, τετράτροχο, μαύρο όχημα να σταματά μπροστά στη βιβλιοθήκη· οι πόρτες του άνοιξαν και δύο άνθρωποι βγήκαν: η μαυρόδερμη μάγισσα που ονομαζόταν Ελεονόρα'σαρ (όπως είχε πει ο Αίολος) και ο άντρας που ο Έκτορας υπέθετε ότι ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας.

«Δουλειά από το πρωί, πάλι,» παρατήρησε η Νιρίφα καθώς χασμουριόταν.

Εκείνη και η Σερφάντια ήταν μέσα σε μια μικρή, παλιά αποθήκη που βρομούσε κλεισούρα, σάπιο ξύλο, και περιττώματα ποντικών. Μπροστά τους – επάνω σε τέσσερα κιβώτια, τοποθετημένα έτσι ώστε να σχηματίζουν (περίπου) κύβο – βρισκόταν το μηχανικό σύστημα που περιλάμβανε τον δέκτη της συχνότητας του τηλεοπτικού πομπού και μία οθόνη.

«Το εξάτροχο δεν ήρθε σήμερα...» είπε η Σερφάντια, συνοφρυωμένη. Στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα ποτήρι καφέ. «Αναρωτιέμαι γιατί. Ή, μάλλον, τι λέω; Είναι προφανές.»

Η Νιρίφα στράφηκε να την κοιτάξει. «Προφανές;»

«Ναι. Αφού θέλουν τη βιβλιοθήκη για προκάλυμμα, δε μπορεί κάθε μέρα να σταματά ένα τέτοιο τεράστιο όχημα μπροστά της και να βγαίνουν από μέσα του φρουροί και άνθρωποι ντυμένοι σα νοσοκόμοι – άνθρωποι που πρέπει, μάλλον, νάναι εργαστηριακοί βοηθοί, αν έχω καταλάβει καλά.»

Η Νιρίφα ένευσε. «Ναι, έχεις δίκιο...» Πήρε τον δικό της καφέ από εκεί που ήταν ακουμπισμένος, πλάι στην οθόνη, και ήπιε μια γουλιά. «Αν όμως αυτοί είναι εργαστηριακοί βοηθοί, κι αν για κάποιο λόγο χρειάζονται, δε θα πρέπει να έρθουν από κάπου; Από κάποια άλλη είσοδο, ίσως;»

Η Σερφάντια συνοφρυώθηκε πάλι, και ένευσε. «Ναι. Σίγουρα θα υπάρχει και πίσω πόρτα. Θα πάω να ρίξω μια ματιά.» Σηκώθηκε από το σκαμνί όπου καθόταν, αφήνοντας τον καφέ της πλάι στα μηχανήματα.

«Να προσέχεις.»

«Πάντα προσέχω, Νιρίφα: είναι μέρος της εκπαίδευσής μου,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα. Φόρεσε την καπαρντίνια της κι έκρυψε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της μέσα σε μια τσέπη. «Αν δεις καμια παράξενη κίνηση,» έδειξε με το σαγόνι της την οθόνη, «να με καλέσεις αμέσως.»

Η Νιρίφα ένευσε. «Έγινε.»

Η Σερφάντια μισάνοιξε την πόρτα, κοίταξε έξω για μια στιγμή, και έφυγε κλείνοντας πίσω της χωρίς θόρυβο.

Η Νιρίφα σηκώθηκε από το σκαμνί της για να τεντωθεί: αισθανόταν τα γόνατά της να έχουν πιαστεί εδώ πέρα. Άναιψε ένα τσιγάρο με τον ενεργειακό αναπτήρα της, καθώς βημάτιζε. Ο καπνός δεν είχε και πολλές διεξόδους και μαζευόταν στο ταβάνι της μικρής, σκοτεινής αποθήκης.

Μετά από όχι πολλή ώρα, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της κουδούνισε. Στη μακρόστενη οθόνη, η Νιρίφα είδε ότι η Σερφάντια ήταν που την καλούσε. *Ανακάλυψε κάτι; Άνοιξε τον πομπό.*

«Έλα.»

«Όπως υποθέσαμε, υπάρχει μια πόρτα από την πίσω μεριά. Από έξω δεν τη φρουρεί κανένας» είμαι, όμως, βέβαιη ότι θα έχει φρουρούς από μέσα. Τους βοηθούς δεν τους έχω δει ακόμα να μπαίνουν, αλλά νομίζω ότι θα έχουν ήδη μπει.»

«Γιατί το νομίζεις αυτό;»

«Επειδή και χτες εκείνοι είχαν έρθει πρώτοι και μετά η μάγισσα κι ο πράκτορας.»

«Μάλιστα. Θα επιστρέψεις τώρα;»

«Θα μείνω λίγο ακόμα, για καλό και για κακό.»

«Είσαι σε ασφαλή θέση; Κρυμμένη;»

«Εννοείται.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

Η Νιρίφα άφησε τον πομπό της πλάι στα άλλα μηχανήματα. Κάθισε πάλι στο σκαμνί. Το τσιγάρο της είχε τελειώσει, και το έσβησε μέσα στο τασάκι.

Η οθόνη του δέκτη δεν έδειχνε τίποτα το συναρπαστικό: Ένας άγνωστος τύπος έμπαινε στη βιβλιοθήκη· έμοιαζε με απλός πολίτης.

Η Νιρίφα βαριόταν.

Ήταν καλύτερα όταν ήταν κι η Σερφάντια εδώ. Περνούσαν καλά οι δυο τους.

Παρότι η Μαύρη Δράκαινα ήταν... Μαύρη Δράκαινα, κι επομένως παράξενη, η μάγισσα αισθανόταν πιο βολικά μαζί της απ'ό,τι με άλλους επαναστάτες της *Οινόςφαιρας*. Δεν έλεγαν και πολλά – η Σερφάντια δεν ήταν τόσο ομιλητική (ούτε και η Νιρίφα, εξάλλου) – αλλά έμοιαζε να υπήρχε κάτι που τις έδενε. Μπορεί να οφειλόταν στο γεγονός ότι οι δυο τους, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους, δεν ήταν από τη Θακέρκοβ, ούτε ανήκαν στην αρχική... *συμμορία* – δεν υπήρχε και καλύτερος τρόπος για να το πεις – του Έκτορα.

Ο Έκτορας ήξερε τον Αλλάνδρη από παλιά. Ήταν παιδιά της πέτρας: είχαν ήδη περάσει πολλά προτού μπουν στην Επανάσταση. Είχαν μάθει να επιβιώνουν στους δρόμους της Θακέρκοβ, και έξω από αυτήν.

Τη Χλόη την είχαν συναντήσει συμπτωματικά, απ'ό,τι ήξερε η Νιρίφα. Είχε μπλέξει σε κάποια παλιοϊστορία και την είχαν βοηθήσει να γλιτώσει. Έτσι είχε γνωριστεί μαζί τους και είχε μπει στην Επανάσταση.

Τον Άλκιμο τον ήξεραν πριν από τη Χλόη. Ήταν ήδη μέλος της συμμορίας του Έκτορα. Ήταν πυγμάχος, και η Νιρίφα είχε ακούσει ότι, κάποτε, ο Έκτορας στοιχημάτιζε σ'αυτόν επειδή τα στοιχήματα τού έδιναν καλά λεφτά.

Ο Σωσίας είχε βρεθεί μαζί τους όταν ήθελαν να στήσουν μια κομπίνα η οποία χρειαζόταν ταχυδακτυλουργό για να γίνει σωστά. Τελικά, η δουλειά αυτή δεν είχε πάει και πολύ καλά, είχε κάποτε πει ο Αλλάνδρης στη Νιρίφα: ο Σωσίας, όμως, είχε από τότε μείνει μαζί τους: και μετά, μπήκε κι αυτός στην Επανάσταση.

Τον Αίολο τον γνώρισαν αφότου έγιναν επαναστάτες. Προσφέρθηκε να συνεργαστεί με τον Έκτορα και τους υπόλοιπους επειδή χρειαζόνταν έναν μάγο. Ήταν ήδη με την Επανάσταση, και καταγόταν από εδώ, από τη Θακέρκοβ. Είχε κι ένα σπίτι στον Ναό, το οποίο τώρα νοίκιαζε, αφού έμενε στην *Οινόςφαιρα*.

Η Νιρίφα είχε έρθει στη Θακέρκοβ επειδή της είχε ζητηθεί από την Επανάσταση. Κανονικά, έμενε στην Άντχορκ, όπου, δυστυχώς, δεν είχε και πολλά να κάνει ως επαναστάτρια: η πόλη ελεγχόταν τόσο πολύ από τους Παντοκρατορικούς που οι κινήσεις της Επανάστασης μπορούσαν να είναι μόνο *εξαιρετικά* περιορισμένες. Δεν ήταν τυχαίο αυτό, ασφαλώς. Η Παντοκράτειρα θεωρούσε την Άντχορκ μια από τις σημαντικότερες πόλεις της Σεργήλης. Βρισκόταν στις ακτές, και από το λιμάνι της ξεκινούσαν σκάφη που έφευγαν από τη Σεργήλη και πήγαι-

ναν στη διάσταση της Υπερυδάτιας ή στο Σύμπλεγμα. Ή έρχονταν από εκεί.

Η Σερφάντια – παρόμοια με τη Νιρίφα – είχε έρθει στη Θακέρκοβ κατόπιν εντολής του Πρίγκιπα Ανδρόνικου (του Πρίγκιπα της Επανάστασης, όπως τον ονόμαζαν οι επαναστάτες· ή, Αρχιπροδότη, όπως τον ονόμαζαν οι Παντοκρατορικοί, αφού προτού ξεκινήσει την Επανάσταση ήταν ένας από τους συζύγους της ίδιας της Παντοκράτειρας). Πατρίδα της ήταν η Μέλβερηθ, στα νοτιοδυτικά: μια πόλη που, όπως κι η Θακέρκοβ, αποτελούσε σταυροδρόμι. Ο Πρίγκιπας, όμως, πρέπει να θεωρούσε ότι η Μαύρη Δράκαινα χρειαζόταν περισσότερο εδώ παρά εκεί.

Και δεν είχε άδικο, έκρινε η Νιρίφα. Η συμμορία του Έκτορα υστερούσε σε οργάνωση και σε προγραμματισμό. Η Σερφάντια ήταν πιο επαγγελματική από όλους τους.

Καθώς αυτές οι σκέψεις περνούσαν από το μυαλό της Νιρίφας, κοιτάζε βαριεστημένα την οθόνη της, και είδε τον άντρα που είχε μπει πριν από λίγο στη βιβλιοθήκη να βγαίνει τώρα. Ύστερα, μια γυναίκα ήρθε, με σάκο στον ώμο. Πολίτης έμοιαζε κι αυτή. Αν και, βέβαια, ποτέ δεν μπορούσε κανείς νάναι σίγουρος. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν φορούσαν αναγνωριστικά, ούτε είχαν κέρατο στο κούτελο...

Η Ελεονόρα μονάχα μία λύση έβλεπε για να πάρει το απόσταγμα από την οντότητα του φεγγαριού: να αυξήσει τον ρυθμό ενεργειακής ροής των πόλων, ώστε να αυξηθούν και οι εκκρίσεις.

Στο υπόγειο της δανειστικής βιβλιοθήκης, πρόσταξε τους πάντες να φορέσουν ειδικές στολές γιατί η διαρροή ενέργειας θα ήταν επικίνδυνη. Οι βοηθοί της, οι φρουροί, ο Κριτόλαος, και εκείνη ντύθηκαν όπως έπρεπε. Κι ύστερα, η Ελεονόρα στάθηκε μπροστά στον σαρωτή, ενώ ο Λεωνίδας μπροστά στον συλλέκτη και η Νάνσυ στον ελεγκτή των πόλων.

Η Ελεονόρα είπε στη Νάνσυ να ενεργοποιήσει τους πόλους με ρυθμό ενεργειακής ροής 0,75. Η ακτινοβολία της ενέργειας γέμισε το δωμάτιο, όπως επίσης και τα τριξίματά της και τα γρυλίσματα του ημιτελούς αρχαίου σώματος της οντότητας από το φεγγάρι.

«Απόσταγμα!» φώναξε η Ελεονόρα στον Λεωνίδα.

Και οι σωλήνες του συλλέκτη έφεραν στις φιάλες του κόκκινο υγρό.

Η Ελεονόρα, αφού πρόσταξε τη Νάνσυ να απενεργοποιήσει τους πόλους, πήρε ένα δείγμα του υγρού και το έλεγε για παρουσία αποστάγματος. Ο χρωματισμός εξακολουθούσε να μην είναι όπως όφειλε. Ύστερα όμως από τις χτεσινές εργασίες της στο ερευνητικό κέντρο έξω από τη Θακέρκοβ, νόμιζε πως το υγρό αυτό πρέπει να πλησίαζε περισσότερο σ'εκείνο που ήθελε.

Δεν είμαστε μακριά...

«Νάνσυ. Ενεργοποίησε πάλι τους πόλους. Ρυθμός ενεργειακής ροής στο μηδέν-οδόντα-πέντε.»

«Πλησιάζουμε στο όριο ασφαλείας, κύρια Επιτηρήτρια...»

«Για νέο μου το λες;»

Η Νάνσυ ενεργοποίησε τους πόλους.

Δυνατά τριξίματα ενέργειας, λάμπεις, και θηριώδη γρυλίσματα γέμισαν το υπόγειο δωμάτιο.

Η Ελεονόρα κοίταζε τις ενδείξεις στον σαρωτή. Το ενεργειακό πεδίο δεν έβγαζε κανένα νόημα. Οι εκκρίσεις είχαν κορυφωθεί. Το όριο του προηγούμενου σώματος – αυτού που είχε μελετηθεί στο ερευνητικό κέντρο πριν από δεκάξι χρόνια – είχε ξεπεραστεί. Ετούτο το σώμα ήταν πιο σκληρό, πιο ανθεκτικό. *Επομένως, μάλλον θα πρέπει να το χτυπήσουμε με περισσότερη ενέργεια, στο τέλος...*

Ο Λεωνίδας μάζεψε πάλι υγρό με τον συλλέκτη, και η Ελεονόρα πρόσταξε τη Νάνσυ να απενεργοποιήσει τους πόλους. Έπειτα πήρε δείγμα. Το έλεγε. *Πλησιάζουμε, σκέφτηκε παρατηρώντας το χρώμα. Η απόχρωση δε θα είναι ίδια με παλιά, λόγω του διαφορετικού σώματος, αλλά θα μοιάζει.*

Τώρα, θέλουμε κι άλλη ενέργεια.

Η φωνή της οντότητας αντήχησε, ξαφνικά:

...Σταματήστε. Με σκοτώνετε...

Η Ελεονόρα κοίταξε το ενεργειακό πεδίο του πλάσματος στον σαρωτή. Δεν μπορεί να έλεγε αλήθεια. Αν όντως πέθαινε, το πεδίο θα ήταν πολύ εξασθενημένο.

Σταματήστε! Δεν ξέρετε τι κάνετε! Αυτό που ζητάτε δεν είναι για εσάς!

Δεν είναι για εσάς!

Οι βοηθοί της Ελεονόρας αλληλοκοιτάχτηκαν, κι εκείνη είδε, πίσω από τις διαφανείς μάσκες τους, κάποιο φόβο στα πρόσωπά τους.

«Μη δίνετε σημασία,» τους είπε. «Προσπαθεί να μας τρομάξει. Δε μπορεί να σας κάνει τίποτα.»

...Δεν θα σας κάνω εγώ κάτι. Μόνοι σας θα το κάνετε... Εκείνο που ονομάζετε «απόσταγμα» δεν είναι για εσάς!

Ανοησίες! Αυτή μπορεί να ήταν ίσως η μεγαλύτερη ανακάλυψη που είχε γίνει ποτέ στη διάσταση της Σεργήλης!

Η Ελεονόρα είπε στη Νάνσυ: «Ρυθμός ενεργειακής ροής στο ένα, αυτή τη φορά.»

«Επάνω στο όριο;»

«Ναι. Δε νομίζεις ότι μπορείς να πατήσεις μερικά πλήκτρα με τον σωστό τρόπο;»

«Ασφαλώς και μπορώ, κύρια Επιτηρήτρια.»

«Κάνε το, τότε.»

Οι πόλοι ενεργοποιήθηκαν, και τραντάχτηκαν, βουίζοντας, μοιάζοντας έτοιμοι να σπάσουν. Τα τριξίματα και οι λάμπεις που γέμισαν το δωμάτιο ήταν το κάτι άλλο. Το πλάσμα ανάμεσα στους πόλους ούρλιαζε και ανασάλευε πάνω στο πάτωμα.

Το φως του έσβησε, βυθίζοντας τον χώρο στο σκοτάδι. Μόνο τα φωτάκια από τα μηχανήματα φαίνονταν τώρα, και οι ενδείξεις στις οθόνες.

Το ενεργειακό πεδίο είχε χάσει κάθε λογική μορφή, παρατηρούσε η Ελεονόρα στον σαρωτή. Οι εκκρίσεις είχαν φτάσει ακόμα πιο ψηλά. Δεν υπήρχε κανένα όριο; Δεν υπήρχε περιορισμός στο πόσο ψηλά μπορούσαν να φτάσουν; *Εντυπωσιακό! Πολύ εντυπωσιακό!*

«Απόσταγμα, Λεωνίδα!»

Οι σωλήνες τράβηξαν υγρό μαζί με αίμα.

«Νάνσυ! Κλείσε τους πόλους!»

Οι πόλοι, σταδιακά, απενεργοποιήθηκαν.

Δύο βοηθοί άναψαν λάμπες για να διαλύσουν το σκοτάδι.

Η Ελεονόρα, με τ'αφτιά της να βουίζουν, πλησίασε τον συλλέκτη και πήρε δείγμα.

Το φως της οντότητας από το φεγγάρι επανήλθε. Το αρχαίο σώμα αγκομαχούσε. Τα φανερά όργανά του έτρεμαν. Το μοναδικό του μάτι ήταν κλειστό.

Η Ελεονόρα έλεγξε το δείγμα. Το παρατήρησε μέσα στο μπουκαλάκι. Αυτό πρέπει να είναι, σκέφτηκε. Πρέπει να έχουμε απόσταγμα. Αλλά, για να σιγουρευτεί, έπρεπε να το πάει στο ερευνητικό κέντρο, να το

αναλύσει, να δει αν τα στοιχεία ήταν ίδια με του αποστάγματος που είχε δώσει το πλάσμα από το φεγγάρι πριν από δεκάξι χρόνια.

«Τελειώσαμε για σήμερα,» είπε η Ελεονόρα, κι άρχισαν όλοι να βγάζουν τις στολές τους.

Η Σερφάντια δεν είχε επιστρέψει στη μικρή αποθήκη. Αφού υπήρχαν δύο είσοδοι σ'ετούτο το οικοδόμημα, καλύτερα να τις είχαν υπό παρακολούθηση και τις δύο. Έτσι, η Μαύρη Δράκαινα ήταν κρυμμένη σ'ένα στενωρύμι ανάμεσα στα χτίσματα της γειτονιάς, κοιτάζοντας την πίσω πόρτα της δανειστικής βιβλιοθήκης.

Η Νιρίφα την κάλεσε κάποια στιγμή και τη ρώτησε αν όλα ήταν εντάξει. Η Σερφάντια απάντησε πως δεν υπήρχε πρόβλημα. «Αν υπάρξει πρόβλημα θα σε καλέσω εγώ. Εκτός αν δεις τίποτα ύποπτο στη μπροστινή είσοδο της βιβλιοθήκης, οπότε και να με καλέσεις *αμέσως*.» Η Νιρίφα δεν είχε φέρει αντίρρηση.

Και τώρα, μετά από κάμποση ώρα, η Σερφάντια είδε την πίσω πόρτα ν'ανοίγει και τους εργαστηριακούς βοηθούς να βγαίνουν. Μαζί τους ήταν η Ελεονόρα'σαρ και οι φρουροί, όχι όμως και ο πράκτορας.

Η Σερφάντια κάλεσε τη Νιρίφα.

«Βλέπεις τίποτα από μπροστά;»

«Εμμ... όχι. Θα έπρεπε να βλέπω κάτι;»

Η Σερφάντια, κρυμμένη στις σκιές του σοκακιού, είδε την Ελεονόρα'σαρ και τους άλλους να βαδίζουν προς τ'ανατολικά· και ήξερε ότι δεν μπορούσε να μείνει άλλο εδώ: έπρεπε να τους ακολουθήσει μόλις απομακρύνονταν λίγο.

«Βγαίνει κανένας, Νιρίφα; Ο πράκτορας, ίσως;»

«Όχι. Βγαίνει κανένας από εκεί;»

Η Σερφάντια έφυγε από τη θέση της, αρχίζοντας να ακολουθεί την Ελεονόρα'σαρ. Δεν πήγαινε, όμως, πίσω από τη μάγισσα και τους υπόλοιπους: τους ακολουθούσε από έναν παράλληλο δρόμο, κοιτάζοντάς τους από τα κάθετα δρομάκια και τα ανοίγματα ανάμεσα στα οικήματα. Ήταν πιο ασφαλής έτσι. Διαφορετικά, μπορεί να την εντόπιζαν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας – οι οποίοι, σίγουρα, δε θα ήταν λίγοι στην περιοχή γύρω από τη βιβλιοθήκη.

«Φεύγω, Νιρίφα. Τους ακολουθώ.»

«Βγαίνει τώρα,» είπε η μάγισσα ξαφνικά. «Ο πράκτορας.»

«Μείνε στη θέση σου. Μην πας πουθενά.»

Η Νιρίφα δεν αποκρίθηκε, αλλά η Σερφάντια δε νόμιζε ότι διαφωνούσε. Κι ύστερα, ήταν πια εκτός εμβέλειας του πομπού της μάγισσας.

Η Ελεονόρας, οι βοηθοί της, και οι φρουροί έφτασαν σ'έναν δρόμο λίγο πριν από την Ελεγείας, όπου ήταν σταματημένο το γνωστό, πλέον, εξάτροχο όχημα. Επιβιβάστηκαν και το ενεργοποίησαν, στρίβοντάς το μετά δυσκολίας μέσα στους στενούς δρόμους, για να το βγάλουν τελικά στην Ελεγείας.

Η Σερφάντια το είδε ν'ακολουθεί νότια κατεύθυνση επάνω στη μεγάλη οδό.

Χρειάζομαι το δίκυκλό μου! σκέφτηκε. Αλλά φοβόταν ότι, αν πήγαινε να το πάρει, θα έχανε το όχημα της Ελεονόρας'σαρ.

Επομένως – έτρεξε.

Το εξάτροχο έφτασε εκεί που η Ελεγείας συναντούσε την Αυγερινού, και έστριψε στη δεύτερη, ακολουθώντας την προς τα δυτικά.

Ωραία. Αυτό συνέφερε τη Μαύρη Δράκαινα. Η οποία τώρα έτρεξε ακόμα πιο γρήγορα, για να πάει εκεί που είχε αφήσει το δίκυκλό της, όχι και τόσο μακριά από τη μικρή αποθήκη όπου βρισκόταν η Νιρίφα.

Τα οικήματα έμοιαζαν θολά γύρω της· τα πόδια της μόλις και μετά βίας πατούσαν στο έδαφος: μονάχα μια γάτα θα έτρεχε έτσι. Συγχρόνως, προσπαθούσε να πηγαίνει από τα πιο απόμερα μέρη, ελπίζοντας να μην τραβήξει την προσοχή πρακτόρων της Παντοκράτειρας – ελπίζοντας ότι, ακόμα κι αν την έβλεπαν, θα τη θεωρούσαν κάποια τυχαία αλήτισσα.

Φτάνοντας στο δίκυκλό της, το καβάλησε και το ενεργοποίησε. Βγήκε απ'τους μικρότερους δρόμους και μπήκε στη Γαιοδόμου. Έστριψε νότια, περνώντας ανάμεσα από δύο τετράκυκλα οχήματα, το ένα φορτηγό και ψηλό.

Βρέθηκε στη διασταύρωση Γαιοδόμου και Αυγερινού· και, όπως το περίμενε, είδε το εξάτροχο να έχει μόλις περάσει από εκεί και να πηγαίνει δυτικά, επάνω στην Αυγερινού.

Το ακολούθησε, χωρίς να βιάζεται τώρα.

Έφτασε στην Κεντρική Δημοσιά, που διέσχιζε τη Θακέρκοβ από το νότιο ως το βόρειο άκρο της. Το εξάτροχο έστριψε βόρεια.

Το Χωνευτήρι βρισκόταν ακριβώς δυτικά της Κεντρικής Δημοσιάς, και η Σερφάντια το θεώρησε συνετό να ειδοποιήσει κάποιον ότι, σύντομα, μάλλον θα έβγαινε από την πόλη. Έστριψε σ'έναν δρόμο του Χωνευτηρίου, σταμάτησε το δίκυκλο, και κάλεσε με τον πομπό της έναν σύνδεσμο της Επανάστασης στο *Φανάρι* (η *Οινόσφαιρα* ήταν, δυστυχώς, εκτός εμβέλειας).

Έλα! Σήκωσέ το!

«Ναι;»

Αυτός ήταν. Αλλά έπρεπε να γίνει έλεγχος πρώτα.

«Στους δρόμους της τελευταίας πόλης...» του είπε.

«...θα στέκουμε χωρίς αφέντες...» της απάντησε.

«...και ο χρυσός άνεμος θα χτυπά τα πρόσωπά μας. –Άκουσέ με. Θα πας στον Γαλανό Αρχηγό και θα του πεις: Η Κόκκινη Χρυσή ακολουθεί τους Έξι Τροχούς έξω από τον Λαβύρινθο, προς τα βόρεια. Εντάξει;»

«Έγινε.»

Η Σερφάντια έκλεισε τον πομπό και ξεκίνησε το δίκυκλό της, ακολουθώντας δρόμους μέσα στο Χωνευτήρι τους οποίους ήξερε καλά και βγαίνοντας σ'ένα σημείο της Κεντρικής Δημοσιάς πιο ψηλά από εκεί όπου βρισκόταν πριν.

Το εξάτροχο φαινόταν στο βάθος: εξαιτίας του μεγέθους του δεν κρυβόταν εύκολα πίσω από τα υπόλοιπα οχήματα. Η Σερφάντια το ακολούθησε.

Μετά από λίγο, βγήκε από τη Θακέρκοβ.

Η Ελεονόρα'σαρ πήγαινε κάπου έξω απ'την πόλη, ακριβώς όπως είχε υποψιαστεί η Μαύρη Δράκαινα.

Το εξάτροχο όχημα, έπειτα από κάποια ώρα, βγήκε από τη δημοσιά στρίβοντας ανατολικά, σ'έναν χωματόδρομο.

Η Σερφάντια σταμάτησε σε αρκετή απόσταση, χωρίς να στρίψει και το κοίταζε, βλέποντάς το να απομακρύνεται, να μικραίνει και να μικραίνει και να μικραίνει... Κανένα άλλο όχημα δεν ήταν κοντά του. Κανένας δεν πήγαινε σ'ετούτο τον δρόμο, γιατί ακριβώς επάνω στη στροφή υπήρχε μια μάλλον αποθαρρυντική πινακίδα–

Ακόμα ένα προκάλυμμα;

Κατά πάσα πιθανότητα. Η Σερφάντια, όμως, δίσταζε να ακολουθήσει το εξάτροχο: όχι επειδή πραγματικά πίστευε ότι ο δρόμος ήταν επικίνδυνος, αλλά επειδή μάλλον θα την εντόπιζαν εύκολα αφού κανένας δεν περνούσε από εδώ.

Κοίταξε τριγύρω, για να δει αν υπήρχαν πουθενά τηλεοπτικοί πομποί.

Τίποτα. Κανένας.

Η Σερφάντια περίμενε το εξάτροχο να χαθεί από το πεδίο όρασής της και, μετά, έστριψε στον ήδηθεν επικίνδυνο δρόμο, με επιφύλαξη και εξακολουθώντας να ψάχνει, με το βλέμμα, για τηλεοπτικούς πομπούς.

Δεν είχε πρόβλημα να εντοπίσει το όχημα που παρακολουθούσε. Εξάλλου, δεν υπήρχε και άλλο εδώ πέρα. Ο χωματόδρομος έμπαινε μέσα σε μια λοφώδη περιοχή, κι έκανε ένα σωρό απότομες στροφές. Η Σερφάντια κοίταζε γύρω της, μήπως δει κανέναν να κατασκοπεύει το μέρος. Το τοπίο της έμοιαζε έρημο, ωστόσο είχε ένα πολύ άσχημο προαίσθημα. *Αν τούτη η περιοχή αποτελεί προκάλυμμα για κάποιες δραστηριότητες των Παντοκρατορικών, πρέπει σίγουρα να έχουν κατασκόπους· δεν μπορεί το μέρος νάναι αφύλαχτο.*

Μετά από διαδρομή πέντε χιλιομέτρων, όπως το υπολόγιζε η Σερφάντια, το εξάτροχο όχημα σταμάτησε εκεί όπου ο δρόμος τελείωνε: μπροστά στην πύλη κάποιων εγκαταστάσεων που ήταν περιτριγυρισμένες από μεταλλικό φράχτη.

Η Μαύρη Δράκαινα κοίταζε από την τελευταία στροφή, όπου και είχε σταματήσει το δίκυκλό της.

Πάνω από τον φράχτη, μπορούσε να δει ένα πυροβόλο, στημένο σε περιστρεφόμενο κυλινδρικό αναβατήρα.

Η πύλη άνοιξε και το εξάτροχο όχημα μπήκε εκεί όπου η Σερφάντια δεν μπορούσε να το ακολουθήσει. Όχι ακόμα, τουλάχιστον. *Καλύτερα να επιστρέψω στη Σφαίρα, να μιλήσω με το αφεντικό και τους άλλους.*

Ενεργοποίησε το δίκυκλό της, γυρίζοντάς το και ακολουθώντας τον όλο στροφές δρόμο προς τα πίσω.

Δεν πήγε μακριά, όμως.

Στην επόμενη στροφή αντίκρισε τρεις αγνώστους να στέκονται μες στη μέση του δρόμου και να τη σημαδεύουν με τουφέκια.

«ΣΤΑΜΑΤΑ!» της φώναξε ο ένας, με παράξενα μεγεθυσμένη φωνή· πρέπει να είχε κάποιο megaphone προσαρτημένο στο κράνος του. Κι οι τρεις τους φορούσαν κράνη, αλλά όχι και στολές του Στρατού της Παντοκράτειρας: πράκτορες, μάλλον: κατάσκοποι.

Η Σερφάντια επιτάχυνε.

Οι τρεις άντρες πυροβόλησαν.

Η Μαύρη Δράκαινα ήταν, φυσικά, έτοιμη γι' αυτό και είχε ήδη στρίψει το δίκυκλό της προς τα δεξιά ελπίζοντας ν' αποφύγει τις βολές.

Αλλά δεν είχε υπολογίσει ότι δεν θα τις έριχναν με σφαίρες.

Τα δύο τουφέκια εξαπέλυσαν ενεργειακές ριπές, όχι αρκετά δυνατές για να τη σκοτώσουν αλλά αρκετά δυνατές για να παραλύσουν τους μύες της και να τη ρίξουν από το δίκυκλό της. Αυτές οι ριπές αστόχησαν, καθώς δεν διέφεραν και πολύ από τις σφαίρες.

Το τρίτο τουφέκι, όμως, το τουφέκι του άντρα που βρισκόταν ανάμεσα στους άλλους δύο – του άντρα που της είχε πει να σταματήσει – εκτόξευσε ένα ηχητικό κύμα. Η Σερφάντια δεν βρέθηκε στο επίκεντρό του αλλά στην περιφέρειά του, όμως ακόμα κι αυτό ήταν αρκετό για να την αποπροσανατολίσει. Αισθάνθηκε τ' αφτιά της να κουδουνίζουν και το κεφάλι της να πονά. Το δίκυκλό της είχε μόλις ανεβεί στην πλαγιά του λόφου, και η Σερφάντια παραλίγο να χάσει το τιμόνι και την ισορροπία της και να βρεθεί κάτω. Κρατήθηκε, όμως.

Και τα τουφέκια έβαλαν ξανά.

Η μία ενεργειακή ριπή αστόχησε. Η άλλη τη χτύπησε στον αριστερό μηρό, μουδιάζοντας ολόκληρο το πόδι της. Αλλά το χειρότερο ήταν το ηχητικό όπλο. Το κεφάλι της Μαύρης Δράκαινας γέμισε μ' ένα απερίγραπτο κουδούνισμα, και χρώματα σκέπασαν το οπτικό της πεδίο, ενώ αισθανόταν τα μέλη του σώματός της να τρέμουν.

Το δίκυκλό της ανατράπηκε, πλακώνοντας το αριστερό της πόδι, που ήταν ήδη άσχημα χτυπημένο από την ενεργειακή ριπή.

Η Σερφάντια έχασε τις αισθήσεις της–

Κεφάλαιο 22

Αιχμάλωτη

Άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε.

Είδε ένα δωμάτιο με λευκούς τοίχους και λευκή οροφή.

Ήταν ξαπλωμένη.

Σ'έναν τοίχο υπήρχε ένα μακρόστενο παράθυρο: από πίσω φαίνονταν δύο φρουροί, με τις λευκές στολές των πολεμιστών της Παντοκράτειρας. Είχαν τουφέκια στον ώμο, πιστόλια και ξιφίδια στη ζώνη.

Μια πόρτα ήταν στο βάθος του δωματίου, αντίκρυ της.

Το μέρος δεν της θύμιζε κελί. Αλλά σε κελί δε θα έπρεπε να βρίσκεται κανονικά;

Προσπάθησε να σηκωθεί, και συνειδητοποίησε ότι ήταν δεμένη. Κινώντας τον λαιμό της, μπόρεσε να δει ότι λουριά τυλίγονταν στους καρπούς και στους αστραγάλους της. Και δεν ήταν ντυμένη· το χρυσό-δερμο σώμα της ήταν τελείως γυμνό.

Τι σκατά γίνεται εδώ!

Η Σερφάντια προσπάθησε να κάνει τα δεσμά να χαλαρώσουν, ώστε να γλιστρήσει από μέσα τους, αλλά δεν τα κατάφερε: ήταν πολύ σφιχτά δεμένα.

Οι φρουροί πρόσεξαν τις κινήσεις της, είδε. Ο ένας μίλησε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

Δεν έμοιαζε με κελί ετούτο το μέρος. Σαν θάλαμος για πειράματα ήταν. Γιατί την είχαν φέρει εδώ οι κατάσκοποι που την είχαν αδρανοποιήσει; Και πού ήταν το εδώ; Βρισκόταν πίσω από τον μεταλλικό φράχτη που είχε δει; Στο μέρος που είχε πάει και το εξάτροχο όχημα; Ή κάπου αλλού;

Η Σερφάντια, επικαλούμενη την εκπαίδευσή της ως Μαύρη Δράκαινα, προσπάθησε να μείνει ήρεμη. Και παρατηρητική. Αφού την είχαν φέρει εδώ, και δεν την είχαν σκοτώσει, σίγουρα θα έρχονταν για να την ανακρίνουν – και τότε, ίσως κατόρθωνε να δραπετεύσει.

«Όχι, δεν την είδα να με ακολουθεί. Ούτε και κανέναν άλλον την είδε. Οι παρατηρητές στους λόφους την εντόπισαν,» είπε η Ελεονόρα μέσα από τον πομπό του Κριτόλαου. Το τηλεπικοινωνιακό σήμα της έφτανε ως τη Θακέρκοβ μέσω προσεκτικά τοποθετημένων κεραιών.

Ο Κριτόλαος καταράστηκε. «Περίγραψε μου την ξανά.»

«Μικρόσωμη. Κόκκινα, κοντά μαλλιά. Της λείπει το μισό μικρό δάχτυλο του αριστερού χεριού.»

«Κουβαλούσε όπλα επάνω της;»

«Ναι. Αρκετά. Δύο πιστόλια, δύο ξιφίδια. Και είχε κι έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό.»

«Κανένα αναγνωριστικό;»

«Τίποτα. Κανονικά ρούχα φορούσε. Καπαρντίνα, μπότες, παντελόνι, τουνίκα, λεπτό πουκάμισο χωρίς γιακά, εσώρουχα.»

«Φωτογράφισέ την και στείλε μου τη φωτογραφία της,» είπε ο Κριτόλαος, καθώς ανέβαινε στο διαμέρισμά του μέσω του ανελκυστήρα της πολυκατοικίας.

«Εντάξει- Στάσου μια στιγμή.»

Ο Κριτόλαος ξεκλείδωσε το διαμέρισμά του εξακολουθώντας να έχει τον πομπό στο αφτί. Μπήκε και έκλεισε πίσω του. Πήγε στο γραφείο του και στο μηχανικό σύστημά εκεί, που, εκτός από χρήσιμο για αποθήκευση πληροφοριών, ήταν και πομποδέκτης. Το ενεργοποίησε χρησιμοποιώντας τον νοητικό κώδικα της Μαγγανείας Μηχανικού Κλειδώματος η οποία το προστάτευε.

«Μου λένε ότι μόλις ξύπνησε,» είπε η Ελεονόρα.

«Και τι κάνει;»

«Έχεις το σύστημά σου στο γραφείο ανοιχτό;»

«Ναι.»

«Μπορώ, δηλαδή, να σου μεταβιβάσω δεδομένα τηλεοπτικού πομπού αυτή τη στιγμή;»

«Ναι.»

«Ωραία.»

Είδε κάτι να κινείται από πάνω της, στο ταβάνι.

Τα μάτια της γούρλωσαν προς στιγμή, αλλά έπειτα κατάλαβε.

Μια θυρίδα άνοιγε, συρόμενη, και ένας τηλεοπτικός πομπός παρουσιαζόταν: ένα γυαλιστερό μαύρο μάτι που παρατηρούσε το γυμνό της σώμα με ανατριχιαστική ψυχρότητα, καθώς ήταν δεμένη πάνω στο κρεβάτι.

Αν δεν ήταν Μαύρη Δράκαινα θα είχε ουρλιάξει, παρότι ήταν βέβαιη ότι δεν έβγαине ήχος από τούτο το δωμάτιο, όπως και δεν έμπαινε ήχος – δεν μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγαν οι φρουροί πίσω από το τζάμι.

Ο Κριτόλαος είδε τη χρυσόδερμη, κοκκινομάλλα γυναίκα στην οθόνη του.

«Εστίασε στο πρόσωπό της, Ελεονόρα,» ζήτησε.

Το πρόσωπο της κοκκινομάλλας φάνηκε από κοντά.

«Κρύβει καλά τον φόβο της,» παρατήρησε ο Κριτόλαος. «Κανονικά, θα έπρεπε να ουρλιάζει και να χτυπιέται.»

«Ναι, μάλλον έχεις δίκιο...»

«Για να δούμε, λοιπόν... Σα να θυμάμαι την όψη της...» είπε ο Κριτόλαος, καθώς μίκραινε το τμήμα της οθόνης που έδειχνε την κοκκινομάλλα και σ'ένα άλλο τμήμα άρχιζε να αναζητά πληροφορίες.

«Τι κάνεις;»

«Περίμενε.» Δεν κρατούσε πια τον πομπό στο αφτί του: μιλούσε από ένα μικρόφωνο του συστήματός του και άκουγε από ένα μεγάφωνο.

Έψαξε για: ΜΑΛΛΙΑ [ΚΟΚΚΙΝΑ] συν ΔΕΡΜΑ [ΧΡΥΣΟ] συν ΓΕΝΟΣ [ΘΗΛΥ] συν ΗΛΙΚΙΑ [20 < x < 30] συν ΥΨΟΣ [≈1,50 Μ] συν ΑΡΤΙΜΕΛΕΙΑ [ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΧΕΡΙ: ΜΙΚΡΟ ΔΑΧΤΥΛΟ] συν ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ [ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ]

Το σύστημα τού έδωσε μία και μόνο απάντηση:

ΣΕΡΦΑΝΤΙΑ ΝΑΡΤΛΩΦ

—ΜΑΥΡΗ ΔΡΑΚΑΙΝΑ

—ΚΑΤΑΓΩΓΗ: ΣΕΡΓΗΛΗ – ΜΕΛΒΕΡΗΘ

—ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΜΕΝΗ ΓΙΑ ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Και υπήρχε, φυσικά, και η φωτογραφία της.

Μια Μαύρη Δράκαινα, σκέφτηκε ο Κριτόλαος. Μάλιστα...

«Τη βρήκα,» είπε στην Ελεονόρα. «Μην κάνεις τίποτα. Έρχομαι εκεί. Εν τω μεταξύ, να τη φρουρείς με μεγάλη προσοχή.»

«Μα δε βλέπεις πώς είναι δεμένη;»

«Δεν έχει σημασία αυτό. Να την προσέχεις.»

Ο Κριτόλαος πήρε το όχημά του από το γκαράζ της πολυκατοικίας και έφυγε από τη Θακέρκοβ πηγαίνοντας βόρεια, στο ερευνητικό κέντρο. Οι φρουροί στην πύλη δεν τον σταμάτησαν γιατί τον γνώριζαν και αναγνώριζαν και την ταυτότητά του. Τον άφησαν να μπει και να βάλει το τετράκυκλό του στον χώρο στάθμευσης οχημάτων.

Η Ελεονόρα τον περίμενε στον περίβολο του ερευνητικού κέντρου, κι αμέσως τον πλησίασε.

«Κάποια αποστάτρια;» τον ρώτησε.

«Ναι. Μια Μαύρη Δράκαινα.»

«Μα τα Γένια του *Κρόνου*! Πώς με ακολούθησε; Γιατί;»

«Ρωτάς *γιατί*; Οι υποτακτικοί του Πρίγκιπα Ανδρόνικου προκαλούν φασαρίες όπου μπορούν. Τώρα, όμως, θα τους ξετρυπώσουμε στη Θακέρκοβ. Αν και δε νομίζω ότι η Μαύρη Δράκαινα θα μιλήσει εύκολα.

»Πού την έχεις;»

«Έλα μαζί μου.»

Η Ελεονόρα τον οδήγησε προς ένα από τα οικοδομήματα του ερευνητικού κέντρου, και μπήκαν σε φρουρούμενους διαδρόμους και δωμάτια.

Η Σερφάντια περίμενε για αρκετή ώρα ενώ ο τηλεοπτικός πομπός βρισκόταν από πάνω της, ατενίζοντάς την με το ψυχρό, μαύρο, γυαλιστερό μάτι του. Κάποιος την εξέταζε, για κάποιο λόγο· ή ίσως αυτό να μην ήταν παρά ένα ακόμα μέτρο ασφάλειας. *Φοβούνται ότι θα ξεφύγω, έτσι δεμένη όπως είμαι; Αν ναι, τότε ξέρουν ποια είμαι. Ξέρουν τι είμαι.*

Τελικά, η Σερφάντια είδε δύο γνώριμα πρόσωπα να πλησιάζουν το παράθυρό της περνώντας ανάμεσα από τους φρουρούς: η Ελεονόρα ράσαρ και εκείνος πράκτορας.

Η μάγισσα πάτησε κάποιο πλήκτρο σε μια κονσόλα μπροστά της (την οποία η Σερφάντια δεν μπορούσε να δει από τη θέση της) και ο πράκτορας μίλησε:

«Ποια είσαι;»

Η Σερφάντια τον άκουγε κανονικά, και υπέθετε ότι κι αυτός θα μπορούσε ν'ακούσει εκείνη, αλλιώς ποιο το νόημα της ερώτησής του;

«Γιατί με κρατάτε εδώ;» του είπε, με το λαιμό της γυρισμένο, άβολα, στο πλάι για να τον ατενίζει.

«Θα απαντάς στις ερωτήσεις μου αν θέλεις να φύγεις από εδώ,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Πες μου ποια είσαι.»

«Έκανα μια βόλτα στους λόφους και, χωρίς λόγο, κάποιοι άγνωστοι μού επιτέθηκαν!»

«Μη μου λες ψέματα.» Η φωνή του άντρα δεν φανέρωνε θυμό, ούτε ενόχληση· μιλούσε, μάλλον, διαδικαστικά. «Ακολουθούσες ένα εξάτροχο όχημα, κι έτσι έφτασες εδώ.»

Η Σερφάντια έμεινε σιωπηλή.

«Είσαι Μαύρη Δράκαινα,» είπε ο πράκτορας. «Το όνομά σου είναι Σερφάντια Νάρτλωφ. Κατάγεσαι από τη Μέλβερηθ.»

Με γνωρίζει. Αλλά αυτό δεν την εξέπληττε. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ήξεραν όλους τους γνωστούς καταζητούμενους. Και οι Μαύρες Δράκαινες ήταν, φυσικά, καταζητούμενες αφού είχαν προδώσει την Παντοκράτειρα συμμαχώντας με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο.

Και πάλι, έμεινε σιωπηλή.

«Ακολουθούσες το εξάτροχο όχημα, έτσι δεν είναι;» τη ρώτησε ο πράκτορας.

Η Σερφάντια δεν μίλησε.

«Από πού ξεκίνησες να το ακολουθείς; Και για ποιο λόγο;»

Η Σερφάντια τον κοίταζε μόνο.

«Πες μου ποιοι άλλοι αποστάτες βρίσκονται στη Θακέρκοβ, και πού βρίσκονται.»

Τα χείλη της Σερφάντιας δεν κινήθηκαν.

«Καταλαβαίνεις, ασφαλώς, ότι μπορούμε να κάνουμε τη... διαμονή σου εδώ πολύ, πολύ δυσάρεστη, αν το θελήσουμε...» της είπε ο πράκτορας. «Στο τέλος θα μας αποκαλύψεις αυτά που επιθυμούμε. Ακόμα κι οι Μαύρες Δράκαινες δεν έχουν πλήρη ανοσία στον πόνο.»

«Να πας να γαμηθείς,» αποκρίθηκε η Σερφάντια, χωρίς να φωνάζει.

Ο Κριτόλαος πάτησε το κουμπί που απομόνωνε, ηχητικά, το δωμάτιο της Μαύρης Δράκαινας. «Δεν έχουμε άλλη επιλογή,» είπε στην Ελεονόρα.

Εκείνη τον κοίταξε με δισταγμό. «Καλύτερα να την πάρεις από εδώ,» του είπε. «Δεν είμαι βασανιστής – δεν ξέρω τι να της κάνω για να μιλήσει.»

«Εσύ δε χρειάζεται ν'ασχοληθείς καθόλου μαζί της,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος. «Θα το αφήσεις σ'εμένα και στους φρουρούς του ερευνητικού κέντρου.»

Η Ελεονόρα ένευσε, μοιάζοντας ένα βάρος να έχει φύγει από πάνω της.

Η Σερφάντια είδε τη μάγισσα και τον πράκτορα να φεύγουν· και μετά από λίγο, η πόρτα του δωματίου της άνοιξε και τέσσερις φρουροί μπήκαν, κουβαλώντας μαζί τους δύο σκάλες και εργαλεία.

Τι θα κάνουν; Μερεμέτια;

Χρησιμοποιώντας αυτά που είχαν φέρει, δεν άργησαν να προσαρτήσουν στο ταβάνι του δωματίου έναν γάντζο και, λίγο παραδίπλα, δύο κρικούς.

Μετά, ένας φρουρός τη σημάδευε με το πιστόλι του (το οποίο φαινόταν πως μπορούσε να βάλλει και με σφαίρες και με ενέργεια – και τώρα πρέπει να ήταν ρυθμισμένο στις ενεργειακές ριπές, που μούδιαζαν και αναισθητοποιούσαν αλλά δεν είχαν τη δύναμη να σκοτώσουν) ενώ δύο άλλοι έλυσαν τα πόδια της από το τραπέζι και έδεσαν τους αστραγάλους της μαζί, με αλυσίδα. Ο τέταρτος φρουρός καθόταν παραπέρα και κοίταζε, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του.

Οι δύο άντρες που είχαν δέσει τους αστραγάλους της έλυσαν τώρα τους καρπούς της.

Ο φρουρός που είχε τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του (και πρέπει να ήταν λοχίας, αν έκρινε κανείς από τα αναγνωριστικά στη στολή του) τράβηξε τώρα το πιστόλι του και τη σημάδεψε. «Μη σου μπαίνει στο μυαλό καμία έξυπνη ιδέα...»

Οι δύο φρουροί που είχαν λύσει τα χέρια της τη σήκωσαν ανάποδα, με το κεφάλι προς τα κάτω και τα πόδια προς τα πάνω, και την κρέμασαν από το ταβάνι. Η αλυσίδα στους αστραγάλους της πιάστηκε στον

γάντζο που είχαν πριν από λίγο προσαρτήσει εκεί. Ένας από τους φρουρούς ανέβηκε σε μια σκάλα – ενώ οι άλλοι σημάδευαν τη Μαύρη Δράκαινα με τα πιστόλια τους – και έκλεισε τον γάντζο, μετατρέποντάς τον, ουσιαστικά, σε κρίκο. Η Σερφάντια, λυγίζοντας τον λαιμό και τη μέση της, είδε ότι υπήρχε μια μικρή κλειδαριά εκεί – μέτρο ασφαλείας για να μην ξεκρεμαστεί από μόνη της.

Ο φρουρός κατέβηκε από τη σκάλα, και όλοι μαζί έφυγαν από το δωμάτιο, κλείνοντας και κλειδώνοντας την πόρτα.

Η Σερφάντια ήξερε ότι δεν θα μπορούσε για πολλή ώρα να κρέμεται ανάποδα· το αίμα θα πήγαινε στο κεφάλι της: στην αρχή θα λιποθυμούσε και, μετά, θα πέθαινε. Οι βασανιστές της, ασφαλώς, το είχαν προβλέψει τούτο, γι' αυτό λίγο παραδίπλα είχαν βάλει τους δύο κρίκους στο ταβάνι.

Η Σερφάντια τεντώθηκε, κάμπτοντας τη μέση της, και εύκολα πιάστηκε εκεί. Το χρυσόδερμο σώμα της σχημάτιζε τώρα ένα *U* πάνω στην οροφή. Λόγω της εκπαίδευσής της θα μπορούσε να κρατιέται για κάμποσες ώρες έτσι, αλλά όχι για πάντα. Κάποια στιγμή, τα χέρια της θα μούδιαζαν, θα έχανε τη λαβή της, και θα έπεφτε... για να κρεμαστεί ανάποδα.

Ο πράκτορας πλησίασε πάλι το τζάμι. Πάτησε ένα πλήκτρο στην κονσόλα που τώρα η Μαύρη Δράκαινα μπορούσε να δει.

«Το δωμάτιο είναι ηχητικά ανοιχτό,» της είπε. «Όταν είσαι έτοιμη να μας μιλήσεις, δεν έχεις παρά να φωνάξεις, Σερφάντια.»

Και έφυγε.

Η Σερφάντια έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να χαλαρώσει το σώμα της, εστιάζοντας όλη της τη δύναμη στα χέρια, για να κρατιέται από τους κρίκους.

Κεφάλαιο 23

Ο Πρόμαχος της Επανάστασης Αντεπιτίθεται

Η Χλόη επέστρεψε στην *Οινόσφαιρα* και, ανεβαίνοντας τις σκάλες, έφτασε από το κάτω υπόγειο στο μικρό δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα, όπου ήταν συγκεντρωμένοι ο Έκτορας, ο Άλκιμος, ο Αίολος, και ο Σωσίας.

«Δεν είναι μαζί με τη Νιρίφα και τον Αλλάνδρη,» είπε. «Δεν έχει έρθει ακόμα.»

Ο Έκτορας είχε λάβει το μήνυμα που η Σερφάντια τού είχε αφήσει μέσω των συνδέσμων τους στο *Φανάρι*, και ύστερα από κάποιες ώρες, ενώ το μεσημέρι πλησίαζε, είχε στείλει τη Χλόη στη Νιρίφα και στον Αλλάνδρη, για να δει αν η Μαύρη Δράκαινα είχε, γυρίζοντας, πάει εκεί αντί να έρθει στην *Οινόσφαιρα*. Όπως φαινόταν, όμως, το πράγμα δεν ήταν έτσι. Πρέπει, λοιπόν, να συνέβαινε αυτό που ο Έκτορας φοβόταν.

«Κάτι έπαθε. Θα πάμε να την αναζητήσουμε,» είπε και σηκώθηκε από τη θέση του στο τραπέζι, κλείνοντας τον τηλεοπτικό δέκτη στον τοίχο.

«Να την αναζητήσουμε;» έκανε η Χλόη. «Πού;»

«Βόρεια της πόλης.»

«Χωρίς κανένα άλλο στοιχείο;» είπε η Χλόη πλησιάζοντάς τον.

«Δεν έχουμε κανένα άλλο στοιχείο· άρα, αυτό είναι το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε,» αποκρίθηκε ο Έκτορας κοιτάζοντάς την.

Η Χλόη τον ατένισε για λίγο σιωπηλά· μετά, βάζοντας το χέρι της πίσω απ'το λαιμό του, τον φίλησε γρήγορα και ένευσε. «Πάμε.»

Τελευταία, για κάποιον λόγο, τα πήγαιναν καλά οι δυο τους. Στα πάντα σχεδόν συμφωνούσαν, κι ακόμα κι όταν διαφωνούσαν δεν τσακωνόνταν. Τα πράγματα πάντοτε έτσι ήταν μεταξύ τους: ή στο ένα άκρο ή στο άλλο· και ούτε η Χλόη ούτε ο Έκτορας το θεωρούσε περίεργο. Τους υπόλοιπους επαναστάτες στην *Οινόσφαιρα* τούτη η κατάσταση, ορισμένες φορές, τους παραξένευε, αλλά όχι αυτούς τους δύο. Δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν εκείνο που τους έκανε να τσακώνονται ή να μο-

νοιάζουν, όμως η Χλόη και ο Έκτορας δεν είχαν ποτέ αναρωτηθεί. Ήταν αυτό που ήταν.

Ο Πρόμαχος είπε στον Άλκιμο: «Πήγαινε να φωνάξεις τη Νιρίφα και τον Αλλάνδρη. Τους θέλω κι αυτούς μαζί μας. Είναι σημαντικότερο να ψάξουμε για τη Σερφάντια απ' το να φυλάμε τη βιβλιοθήκη.»

Βγήκαν από τη Θακέρκοβ πηγαίνοντας βόρεια.

Ο Έκτορας οδηγούσε το τριπλό μεταβαλλόμενο όχημα, ενώ η Νιρίφα' μορ ήταν στο ενεργειακό του κέντρο χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως. Το όχημα είχε τώρα τη μορφή ενός μικρού τετράκυκλου.

Η Χλόη οδηγούσε το ψηλό τρίκυκλο που ο μπροστινός τροχός του ήταν μεγάλος και πλατύς και οι δύο οπίσθιοι τροχοί μικρότεροι. Μαζί της ήταν ο Αίολος'σαρ και ο Σωσίας: ο τελευταίος καθισμένος στη δεύτερη θέση οδηγού, από την άλλη μεριά του μεγάλου, μπροστινού τροχού· ενώ ο μάγος Ερευνητής ήταν στην κλειστή καρότσα του οχήματος, στεκόμενος πίσω από τη Χλόη.

Ο Άλκιμος και ο Αλλάνδρης οδηγούσαν δίκυκλα.

Το ένα όχημα δεν πήγαινε πολύ κοντά στο άλλο, για να μην τραβήξουν την προσοχή των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Επικοινωνούσαν μεταξύ τους με τηλεπικοινωνιακούς πομπούς που εξέπεμπαν σε κρυφές συχνότητες της Επανάστασης.

Κανένα σημάδι της Σερφάντιας δεν βρήκαν, και όταν είχε αρχίσει να βραδιάζει και να βρέχει, σταμάτησαν τα οχήματά τους στην ύπαιθρο και συγκεντρώθηκαν όλοι στην καρότσα του ψηλού τρίκυκλου.

«Η Μαύρη Δράκαινα είναι ή αιχμάλωτη ή νεκρή,» είπε ο Έκτορας, με όψη άγρια, που δεν έκρυβε τον θυμό του. «Και κάποιος θα φτύσει αίμα γι' αυτό.»

«Δε χρειάζεται να κάνουμε ανοησίες,» του είπε ήπια η Χλόη. «Ας επικεντρωθούμε στο να τη βρούμε – αν είναι ζωντανή.»

«Ναι, έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε ο Έκτορας, και άναψε ένα πούρο καθώς ήταν καθισμένος σ' ένα σκαμνί. «Τι ξέρουμε, λοιπόν;... Η Σερφάντια μάς είπε, προτού εξαφανιστεί, ότι πήγαινε βόρεια, έξω από την πόλη, ακολουθώντας εκείνο το γαμημένο εξάτροχο. Επομένως, ψάχνουμε τουλάχιστον στη σωστή κατεύθυνση... Πού μπορεί, όμως, να

πήγε το εξάτροχο από εδώ; Έχουμε ψάξει ήδη μια περιοχή πενήντα χιλιόμετρα από τη Θακέρκοβ. Αν ήταν κάπου σταματημένο, θα τόχαμε μπανίσει· δεν κρύβεται εύκολα.»

«Υπάρχουν μέρη που μπορείς να κρύψεις οτιδήποτε, Έκτορα,» του είπε ο Αλλάνδρης. «Και σίγουρα δεν έχουμε βρει κάθε πιθανή κρυψώνα σε τούτους τους τόπους.»

«Επίσης,» τόνισε ο Σωσίας, «μπορεί το όχημα να έφυγε μακριά. Μπορεί να πήγε σε κάποια άλλη πόλη, γι' αυτό κιόλας δεν έχει η Σερφάντια επιστρέψει ακόμα.»

Ο Έκτορας κούνησε το κεφάλι. «Δεν το νομίζω, Σωσία. Το εξάτροχο είχε έρθει την πρώτη φορά στα συντρίμια του Αρωγού, και μετά είχε εμφανιστεί πάλι όταν χτίστηκε η βιβλιοθήκη, και τώρα ήταν ξανά εκεί και η Σερφάντια το ακολούθησε. Είναι σα να πηγαίνει πέρα-δώθε, έξω από την πόλη και μέσα στην πόλη.»

«Η Ελεονόρα'σαρ πρέπει να είχε πάλι μπει στο όχημα,» είπε η Νιρίφα, «όπως και την προηγούμενη φορά· γιατί η Σερφάντια, φεύγοντας, αυτήν ακολουθούσε. Και δε νομίζω ότι η Ελεονόρα θα πήγαινε μακριά από την πόλη. Είναι προφανές πως ερευνά το πλάσμα από το φεγγάρι.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Αίολος νεύοντας. «Ούτε εγώ νομίζω ότι θα έφευγε μακριά.»

«Ακριβώς,» είπε ο Έκτορας βγάζοντας το πούρο του από το στόμα. «Το όχημα, λοιπόν, θα επιστρέψει.»

Κανένas δε μίλησε· τον περίμεναν να συνεχίσει. Τους φαινόταν πως είχε κάποιο σχέδιο στο μυαλό του.

«Αφού έφυγε από τα βόρεια, θα γυρίσει κι από τα βόρεια,» είπε ο Έκτορας. «Το μόνο που χρειάζεται είναι να παραφυλάμε την Κεντρική Δημοσιά.»

«Και μετά;» ρώτησε η Χλόη. «Όταν το δούμε να έρχεται;»

«Θα κάνουμε την κίνησή μας.»

Η Ελεονόρα ανέλυσε τα τρία δείγματα στο στοιχειομετρείο, και βρήκε ότι στο τρίτο υπήρχαν όλα τα στοιχεία του αποστάγματος.

Ναι! σκέφτηκε ενθουσιασμένα. Έχουμε απόσταγμα! Έχουμε το ίδιο ακριβώς απόσταγμα!

Χρησιμοποιώντας τα μηχανήματα του εργαστηρίου, αφαίρεσε το αίμα και τις άλλες άχρηστες ουσίες από το τρίτο δείγμα, ώστε να μείνει μόνο το απόσταγμα. Η ποσότητα ήταν λίγη, έκρινε η Ελεονόρα καθώς κοίταζε το υγρό μέσα στο φιαλίδιο, αλλά αυτό δε σήμαινε ότι δεν μπορούσε να τη δοκιμάσει. Επίσης, παρατηρούσε ότι το χρώμα του αποστάγματος δεν ήταν όπως εκείνο που είχε δει στις φωτογραφίες. Στις φωτογραφίες, ήταν ασημί και ημιδιαφανές· στη δική της περίπτωση, ήταν μαύρο και ημιδιαφανές.

Έλεγε ξανά τα στοιχεία του, και διαπίστωσε ότι δεν διέφεραν σε τίποτα από αυτά που ήταν καταγεγραμμένα στο αρχείο. Πώς εξηγείτο, τότε, η αλλαγή χρώματος; Στο διαφορετικό σώμα, μάλλον. Δεν μπορεί να υπήρχε άλλη απάντηση.

Μια δοκιμή, λοιπόν.

Η Ελεονόρα πρόσταξε τους βοηθούς της να της ετοιμάσουν τον λαβύρινθο των *κίρ'χικ*, και σε λίγο ήταν έτοιμος. Ένα μεγάλο γυάλινο κατασκεύασμα όλο δωμάτια (κυλινδρικά και πολύγωνα) και διαδρόμους, μέσα στο οποίο περιφέρονταν τα ποντίκια που οι γηγενείς της Σάρντλι ονόμαζαν *κίρ'χικ*. Αυτά τα τρωκτικά ζούσαν στις ζούγκλες της εν λόγω διάστασης, και είχαν έξι πόδια, μαύρα γυαλιστερά μάτια, μεγάλα μυτερά αφτιά, και στενόμακρο κεφάλι με λεπτή μουσούδα, μουστάκια, και γένη. Η ουρά τους ήταν μακριά και δυνατή, και τη χρησιμοποιούσαν για να πιάνονται από κλαδιά ή να σέρνουν τροφή ή ξύλα. Το τρίχωμά τους ήταν πράσινο, και είχε χαμαιλεοντικές ιδιότητες· δηλαδή, το πράσινό του χρώμα έπαιρνε πάντα μια απόχρωση που έμοιαζε με του περιβάλλοντος: αν το περιβάλλον ήταν σκοτεινό, γινόταν σκούρο πράσινο· αν το περιβάλλον δεν είχε βλάστηση αλλά μόνο χώμα, γινόταν μια ανάμιξη πράσινου και καφέ.

Τα *κίρ'χικ* ήταν πιο έξυπνα από άλλα ποντίκια, κι έτσι καλύτερα για πολλά πειράματα. Μέσα στον γυάλινο λαβύρινθο τριγύριζαν τώρα οκτώ από αυτά· κι ένα άλλο βρισκόταν κλεισμένο σ'ένα γυάλινο δοχείο, έξω απ'τον λαβύρινθο. Η Ελεονόρα, φορώντας γάντια, άνοιξε το δοχείο, έπιασε το *κίρ'χικ* από το σβέρκο (το ασφαλέστερο σημείο για να το πιάσεις και να μη σε δαγκώσει), και με το άλλο της χέρι τού έκανε ένεση. Η σύριγγα περιείχε ένα μεγάλο μέρος της ποσότητας του αποστάγματος.

Το ποντίκι τσύριζε.

«Μη φοβάσαι,» του είπε η Ελεονόρα χαμογελώντας. «Τώρα, θα δεις πόσο πιο δυνατός θα είσαι.» Ανοίγοντας μια θυρίδα του λαβυρίνθου, έριξε το *κίρ'χικ* μέσα.

Και περίμενε. Παρακολουθώντας.

Τα άλλα ποντίκια είχαν όλα τροφή στις φωλιές τους. Το καινούργιο ποντίκι δεν είχε καθόλου τροφή, και ήταν νηστικό. Το ένστικτό του του έλεγε να βρει να φάει, ενώ το ένστικτο των άλλων ποντικιών τούς έλεγε να προστατέψουν τη λιγοστή τροφή που είχαν. Δεν ήξεραν ακόμα ότι υπήρχε κίνδυνος, βέβαια. Πίστευαν ότι εκεί όπου, μέσα στον λαβύρινθο, είχαν κρυμμένο τον θησαυρό τους ήταν ασφαλής. Το καθένα γνώριζε την περιοχή του καλύτερα από τα άλλα. Ο λαβύρινθος ήταν γυάλινος και διαφανής, αλλά δεν ήταν και τελείως άδειος. Υπήρχε χώμα και χόρτο στο έδαφος, και εμπόδια σε διάφορα σημεία: ξύλα, πέτρες, και μέταλλα· ακόμα και ένα τεχνητό ρυάκι και μια λίμνη.

Το *κίρ'χικ* που είχε δεχτεί την ένεση ήταν η πρώτη φορά που έμπαινε στον λαβύρινθο· κι όμως, η Ελεονόρα παρατήρησε ότι δεν άργησε να κινείται σαν να ήξερε το μέρος. *Οι κινήσεις του μοιάζουν να συγχρονίζονται, με κάποιον μυστηριώδη τρόπο, με τις κινήσεις των ομοειδών του.* Προσπαθούσε να προσπεράσει τους φρουρούς και να πάρει την τροφή. Είχε κάποια αίσθηση που εκείνοι δεν είχαν. Και, μετά από όχι πολλή ώρα, κατόρθωσε να φτάσει στη φωλιά ενός άλλου *κίρ'χικ* χωρίς αυτό να αντιληφτεί τον εισβολέα. Το ενισχυμένο ποντίκι έφαγε γρήγορα, πεινασμένα, μερικά κομμάτια τροφής κι ύστερα έφυγε, τραβώντας μαζί του κι άλλη τροφή με τη δυνατή του ουρά.

Ναι, σκέφτηκε η Ελεονόρα. Το απόσταγμα λειτουργεί! Λειτουργεί! Γέλασε, και είπε στους βοηθούς της ν'αφήσουν όλα τα ποντίκια μέσα στον λαβύρινθο ενώ, συγχρόνως, οι τηλεοπτικοί πομποί ήταν ενεργοποιημένοι και κατέγραφαν τις κινήσεις τους.

Η Ελεονόρα έβγαλε τα γάντια της και έφυγε από το εργαστήριο. Πήρε την κάπα της, τη φόρεσε, και βγήκε από το οικοδόμημα όπου βρισκόταν. Είχε βραδιάσει, και έβρεχε. Φόρεσε την κουκούλα της. Βάδισε ως το αρχηγείο των φρουρών, και μέσα συνάντησε τον Κριτόλαο και τον Λοχαγό Αρδάνη, οι οποίοι κάθονταν αντικριστά πίνοντας καφέ. Ο δεύτερος κάπνιζε· ο πρώτος ποτέ δεν κάπνιζε, ούτως ή άλλως.

«Κυρία Επιτηρήτρια,» είπε ο λοχαγός.

Η Ελεονόρα τού έκανε νόημα να μη σηκωθεί και, βγάζοντας την κάπα της, κάθισε στον καναπέ, δίπλα στον Κριτόλαο.

«Καμία συνταραχτική ανακάλυψη;» τη ρώτησε εκείνος.

«Το ίδιο ήμουν έτοιμη να σε ρωτήσω κι εγώ. Όμως αφού εσύ ρώτησες πρώτος... Ναι, έχουμε *απόσταγμα*, Κριτόλαε. Και είναι κανονικό, όπως αυτό που είχαμε συγκεντρώσει πριν από δεκάξι χρόνια. Το δοκίμασα. Οι αντιδράσεις των *κίρ'χικ* είναι ίδιες.»

Ο Κριτόλαος συνοφρυώθηκε. «Των *κίρ'χικ*;»

Η Ελεονόρα τού εξήγησε τι ήταν τα *κίρ'χικ*. Και ρώτησε: «Με τη Μαύρη Δράκαινα τι γίνεται;»

«Ακόμα κρέμεται. Αμίλητη. Δες και μόνη σου.» Ο Κριτόλαος έκανε νόημα στον Αρδάνη να ενεργοποιήσει την οθόνη στον τοίχο.

Εκείνος, χρησιμοποιώντας ένα χειριστήριο, το έκανε. Η οθόνη έδειξε τη μικρόσωμη, χρυσόδερμη γυναίκα να είναι πιασμένη στο ταβάνι, ασάλευτη.

«Πώς είναι δυνατόν να το αντέχει, τόσες ώρες;» απόρησε η Ελεονόρα.

Ο Κριτόλαος ανασήκωσε τους ώμους. «Μαύρη Δράκαινα είναι. Κάποια στιγμή, όμως, θ'αναγκαστεί να μιλήσει.»

«Θα μείνεις εδώ και θα την περιμένεις;»

«Για την ώρα, ναι. Αν με χρειαστούν για τίποτα σημαντικό στη Θα-κέρκοβ, θα με ειδοποιήσουν.»

Η Ελεονόρα σηκώθηκε από τον καναπέ. «Να σε οδηγήσω σ'ένα δωμάτιο, τότε... Εκτός αν έχετε κάτι να πείτε ακόμα,» πρόσθεσε ρίχνοντας μια ματιά στον Αρδάνη.

«Απλώς καθόμασταν,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η Ελεονόρα πήρε τον Κριτόλαο από το αρχηγείο των φρουρών και τον οδήγησε στο οίκημα διαμονής, όπου έμεναν όλοι όσοι εργάζονταν στο ερευνητικό κέντρο, εκτός από τους φρουρούς, οι οποίοι έμεναν στο οίκημα διαμονής φρουρών. Η Ελεονόρα πήρε ένα κλειδί από τον φύλακα της εισόδου και πήγε τον Κριτόλαο σ'ένα δωμάτιο. Το ξεκλείδωσε και μπήκαν. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο, το παράθυρο κλειστό. Ο χώρος μύριζε κλεισούρα και απολυμαντικές ουσίες.

Η Ελεονόρα άνοιξε το παράθυρο για να αεριστεί το δωμάτιο. «Εδώ θα μένεις. Τυπικά,» είπε. «Αλλά μπορείς απόψε να έρθεις στο δικό μου δωμάτιο, φυσικά,» πρόσθεσε πλησιάζοντάς τον μ'ένα λοξό μειδίαμα στα χείλη. Έβγαλε τα γυαλιά της και έλυσε τα γαλανά της μαλλιά, που μέχρι στιγμής ήταν δεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι της.

«Νομίζεις ότι θα ήταν φρόνιμο να δίνουμε δικαιώματα σ'ένα τέτοιο μέρος;» τη ρώτησε ο Κριτόλαος.

Η Ελεονόρα γέλασε. «Είσαι σοβαρός; Εδώ είναι σαν πόλη των νεκρών, τις νύχτες. Κανένας δεν κυκλοφορεί. Και συνήθως,» είπε αγγίζοντας τα κουμπιά του πουκαμίσου του, «βαριέμαι του θανατά...»

«Θα πρέπει, λοιπόν, κάτι να κάνουμε γι'αυτό.» Ο Κριτόλαος έπιασε το σαγόνι της ανάμεσα στον αντίχειρα και στον δείκτη και φίλησε τα χείλη της.

Το δωμάτιο της Ελεονόρας ήταν πάνω από τα υπόλοιπα στο οίκημα διαμονής, και πολύ καλύτερα φτιαγμένο από αυτά. Πολύ πιο ευρύχωρο, κατά πρώτον. Και το κρεβάτι ήταν διπλό. Ο Κριτόλαος είχε αρχικά σκεφτεί ότι αργότερα θα πήγαινε στο δικό του δωμάτιο για να κοιμηθεί, αλλά, αφού έκαναν έρωτα, τον πήρε ο ύπνος και ξύπνησε με την αυγή. Πριν από την Ελεονόρα. Ανασηκώθηκε και την είδε ξαπλωμένη μπρούμυτα στην άλλη πλευρά του κρεβατιού, με το κατάμαυρο δέρμα της μισοχαμένο μέσα στις πυκνές σκιές του δωματίου. Ήταν ευχαριστημένη με τον εαυτό της, και κοιμόταν βαθιά.

Ο Κριτόλαος σηκώθηκε και ντύθηκε. Η Ελεονόρα δε σάλεψε καθόλου. Εκείνος βγήκε από το δωμάτιο για να πάει να δει τι γινόταν με τη Μαύρη Δράκαινα. Έφυγε από το οίκημα διαμονής και βάδισε ως τα εργαστήρια. Κανένας φρουρός δεν τον σταμάτησε. Περνώντας από δωμάτια και διαδρόμους έφτασε μπροστά στο μακρόστενο παράθυρο και είδε ότι η κρατούμενη ακόμα κρεμόταν από το ταβάνι, με το χρυσόδερμο σώμα της ευέλικτα λυγισμένο. Τα μάτια της ήταν κλειστά. Ιδρώτας γυάλιζε επάνω της. Τα κοντά, κόκκινα μαλλιά της ήταν νοτισμένα.

«Σερφάντια,» είπε ο Κριτόλαος. «Είσαι έτοιμη να μου μιλήσεις;»

Καμία απάντηση, αν και ήταν βέβαιος ότι η Μαύρη Δράκαινα τον άκουγε.

Θα το τραβήξει όσο περισσότερο μπορεί. Περιμένει κάτι, ίσως; Περιμένει ότι οι άλλοι αποστάτες θα έρθουν να τη σώσουν; Ακόμα κι αν – κάπως – ανακάλυπταν ότι βρισκόταν εδώ, δε θα μπορούσαν ποτέ να εισβάλουν για να την πάρουν.

«Θα περιμένω, Σερφάντια.»

Ο Κριτόλαος έμεινε στο ερευνητικό κέντρο, αλλά η Ελεονόρα'σαρ έφυγε παίρνοντας μαζί της φρουρούς και εργαστηριακούς βοηθούς, για να πάει στη Θακέρκοβ και να συλλέξει περισσότερο απόσταγμα από το πλάσμα κάτω από τη δανειστική βιβλιοθήκη.

Το εξάτροχο όχημα μπήκε στην πόλη από την Κεντρική Δημοσιά.

Ο Αλλάνδρης, που παραφυλούσε εκεί όπου η Κεντρική Δημοσιά συναντούσε τη Μακριά Λεωφόρο, ξεκίνησε το δίκυκλό του. Ακολουθώντας. Στον δρόμο είχε αρκετή κίνηση, έτσι κανένας δεν θα μπορούσε να τον υποψιαστεί ότι κατασκόπευε το εξάτροχο – όχι αν δεν συνέχιζε να είναι πίσω του για πολλή ώρα: κι αυτό δεν σκόπευε να το κάνει.

Το είδε να στρίβει στην Κρυπτόχαρου, και έστριψε κι εκείνος, όχι εκεί όμως, αλλά σ'έναν άλλο, μικρότερο δρόμο, παράλληλο σ'αυτήν. Το εξάτροχο πέρασε από τον Καλόπιστο και έφτασε στη Γαιοδόμου, προτού μπει σε πιο στενούς δρόμους, όπου όφειλε να κινείται προσεκτικά. Δεν ήταν μακριά από τη δανειστική βιβλιοθήκη, τώρα.

Ο Αλλάνδρης κάλεσε τον Έκτορα με τον πομπό του.

Ο Πρόμαχος ήταν μαζί με τη Νιρίφα, όπως επίσης κι η Χλόη.

«Αλλάνδρη.»

«Είναι κοντά σας. Ψάχνει κάπου να σταματήσει.»

«Μην το ακολουθείς άλλο. Πες μου τον δρόμο πού είσαι.»

Ο Αλλάνδρης τού είπε.

Δεν ήταν μακριά.

Ο Έκτορας βγήκε από το τετράκυκλο όχημα όπου καθόταν μαζί με τη Νιρίφα και τη Χλόη, και προχώρησε πεζός, γρήγορα αλλά χωρίς να τρέχει. Συνάντησε τον Αλλάνδρη λίγο παρακάτω, και άλλαξαν θέσεις. Ο Πρόμαχος τώρα άρχισε να παρακολουθεί το εξάτροχο· ο μαυρόδερμος επαναστάτης απομακρύνθηκε επάνω στο δίκυκλό του.

Ο Έκτορας είδε το μεγάλο όχημα να πηγαίνει σ'έναν δρόμο προς τη μεριά της Ελεγείας και να σταματά. Οι πόρτες του άνοιξαν, και βγήκαν εργαστηριακοί βοηθοί, φρουροί, και η Ελεονόρα'σαρ. Ο Πρόμαχος τούς άφησε να περάσουν από δίπλα του, καθώς ήταν καθισμένος στα σκαλοπάτια κάτω από μια σιδερένια πόρτα. Δε χρειαζόταν να τους ακολουθήσει· ήξερε πού πήγαιναν. Στην πίσω πόρτα της βιβλιοθήκης.

Ο Αλλάνδρης ήταν ήδη εκεί, και του ανέφερε, μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού, ότι η Ελεονόρα'σαρ ερχόταν.

Ο Έκτορας μίλησε στη Νιρίφα και στη Χλόη. Είπε στην πρώτη να έρθει κοντά του, και στη δεύτερη να πάει να ειδοποιήσει τους άλλους, στη *Σφαίρα*. Στον Αλλάνδρη είπε, μετά, να έρθει κι εκείνος κοντά του. «Βάζουμε το σχέδιο σε δράση.»

Ο Πρόμαχος σηκώθηκε από τη θέση του, άνοιξε ένα μπουκάλι μπίρα, και, πίνοντας, πλησίασε το εξαίτροχο όχημα. Κοίταξε από τα παράθυρά του. Δύο μορφές φαίνονταν μέσα. Ένας άντρας και μια γυναίκα. Δεν πρέπει να ήταν κανένας άλλος.

Ο Αλλάνδρης και η Νιρίφα ήρθαν.

Ο Έκτορας τούς έκανε νόημα να κρυφτούν και να είναι έτοιμοι. Σήκωσε τους γιακάδες της καπαρντίνας του, φόρεσε ένα πλατύγυρο καπέλο, και ζύγωσε πάλι το μεγάλο όχημα. Η μία πόρτα ήταν ανοιχτή· οι Παντοκρατορικοί δεν το είχαν θεωρήσει απαραίτητο να την κλείσουν: δεν πίστευαν ότι κανένας θα τολμούσε να μπει. Και μάλλον είχαν δίκιο: κανένας δε θα τολμούσε.

Ο Έκτορας στάθηκε μπροστά στην πόρτα και φώναξε, αλλοιώνοντας τη φωνή του: «Συγνώμη, μάγκες. Έχω ένα πρόβλημα. Μ'ακούτε; Έχω ένα πρόβλημα! Μπορώ να σας κουράσω λίγο; –Συγνώμη κιόλα. Μ'ακούτε;»

Μουρμουρητά αντήχησαν από το βάθος του οχήματος, κι ο Έκτορας είδε τη γυναίκα να πλησιάζει: ψηλή, ξανθιά, λευκό δέρμα με απόχρωση του ροζ, ντυμένη με την άσπρη στολή του Στρατού της Παντοκράτειρας, στον γοφό της ένα θηκαρωμένο πιστόλι.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε, ατενίζοντάς τον με κάποια απέχθεια: θεωρώντας τον, μάλλον, μεθυσμένο ή αλήτη.

«Συγνώμη κιόλα, βρε κοπελιά. Το τέτοιο μου έχει χαλάσει, λίγο πιο παραδίπλα.» Έδειξε με τον αντίχειρά του. «Δε μπαίρνει μπρος, και ξέρεις εσύ από τέτοια πράματα; Μπορείς να με βοηθήσεις; Κάτι με τον τροχό... δεν ξέρω. Ή μπορεί η μηχανή του. Και είναι πίσω απ'το δικό σου εργαλείο ακριβώς· φοβάμαι μη σ'το χτυπήσω κιόλα.»

Η γυναίκα, αναστενάζοντας, κατέβηκε από το όχημα. «Πού είναι; Δείξε μου.»

«Εδώ, έλα.» Ο Έκτορας, παριστάνοντας τον καμπούρη, πήγε βιαστικά στην πίσω μεριά του οχήματος.

Η πολεμίστρια της Παντοκράτειρας τον ακολούθησε.

Ο δρόμος ήταν στενός, και το μέρος εδώ, πίσω από το μεγάλο όχημα, ήταν σκιασμένο· δεν μπορούσε κάποιος εύκολα να σε δει εκτός αν έψαχνε επίτηδες.

«Δε βλέπω κανένα όχημα,» είπε η γυναίκα στον Έκτορα, αυστηρά.

Ο Αλλάνδρης πετάχτηκε ξαφνικά πίσω της, κλείνοντάς της το στόμα με το ένα χέρι και τη μύτη με το άλλο. Ο Έκτορας, την ίδια στιγμή, τη γρονθοκόπησε στο στομάχι, δύο φορές, απανωτά. Εκείνη διπλώθηκε ενώ ο Αλλάνδρης εξακολουθούσε να κρατά το στόμα και τη μύτη της κλειστά. Τα μάτια της αναποδογύρισαν, και λιποθύμησε.

Η Νιρίφα πλησίασε, γονάτισε πλάι της, κι άρχισε να τη δένει, ενώ ο Έκτορας και ο Αλλάνδρης πήγαν πάλι προς την ανοιχτή πόρτα του οχήματος.

«Τι γίνεται μ'αυτό τον τύπο, Τζούλι;» ακούστηκε εκείνη τη στιγμή η φωνή του άλλου Παντοκρατορικού.

Ο Έκτορας και ο Αλλάνδρης φόρεσαν κουκούλες και μπήκαν στο όχημα.

Ο Παντοκρατορικός πλησίαζε την πόρτα, κι αμέσως τους είδε. «Ε! τι κάνετε εσείς;» Το χέρι του πήγε στο πιστόλι στη ζώνη του.

Αλλά ο Έκτορας είχε ήδη τραβήξει το δικό του πιστόλι και, έχοντάς το ρυθμισμένο στις ενεργειακές ριπές, χτύπησε τον λευκοντυμένο πολεμιστή στο στήθος, κάνοντας το σώμα του να τρανταχτεί και να σωριαστεί στο δάπεδο, ανάσκελα. Η μπαταρία του πιστολιού τελείωσε, παρατήρησε ο Έκτορας· δεν ήταν για μεγάλη χρήση αυτά τα σκατοπράματα.

Μαζί με τον Αλλάνδρη έδεσαν τον λιποθυμισμένο άντρα και τον πήραν από το όχημα. Μετά, με τη βοήθεια της Νιρίφα, έβαλαν αυτόν και τη δεμένη πολεμίστρια σε τσουβάλια και τους πήγαν σε μια παλιά, εγκαταλειμμένη αποθήκη που ήξεραν ότι βρισκόταν εκεί κοντά.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και η Χλόη κάλεσε τον Πρόμαχο στον πομπό του. «Είμαστε όλοι εδώ, Έκτορα.»

«Πες στον Σωσία να έρθει – γρήγορα. Και έλα κι εσύ.»

Όταν οι δυο τους ήταν στην αποθήκη, ο Έκτορας, ο Αλλάνδρης, και η Νιρίφα είχαν γδύσει τσίτσιδους τους Παντοκρατορικούς και τους είχαν δέσει ξανά. Τώρα, ήταν ξύπνιοι αλλά φιμωμένοι. Ο Έκτορας ήταν μισόγυμνος καθώς ντυνόταν με τη στολή του πολεμιστή της Παντοκράτειρας.

«Βιάσου,» είπε στον Σωσία. «Ο τύπος είναι κατάλευκος, όπως βλέπεις.»

Ο Σωσίας άρχισε να βάφει τη μούρη του Προμάχου, κάνοντάς την από γαλάζια άσπρη, ενώ συγχρόνως κοίταζε τον δεμένο Παντοκρατορικό για να προσθέτει τυχόν λεπτομέρειες. «Ευτυχώς, τα μαλλιά του είναι μαύρα σαν τα δικά σου. Θα πρέπει, όμως, να σε κουρέψω στα γρήγορα, γιατί αυτός δεν είναι κατσαρός.»

«Κουνήσου κι άσε την πάρλα,» αποκρίθηκε ο Έκτορας παρότι ο Σωσίας δούλευε όσο πιο γρήγορα μπορούσε καθώς μιλούσε.

Η Χλόη, εν τω μεταξύ, γδυνόταν και έβαζε τη στολή της Παντοκρατορικής πολεμίστριας. Το δέρμα της ήταν λευκό-ροζ, όπως εκείνης, έτσι δε θα χρειαζόταν βάψιμο. Τα μαλλιά της, όμως, ήταν μαύρα και σγουρά, ενώ της πολεμίστριας κοντά και ξανθά. Ο Αλλάνδρης άνοιξε τον σάκο του Σωσία και έψαξε μέσα στις περούκες, μέχρι που βρήκε μία κατάλληλη και την έδωσε στη Χλόη. «Κοίτα τι κούκλα που είσαι;» της είπε κρατώντας ένα καθρεφτάκι μπροστά της.

«Φρίκη,» αποκρίθηκε εκείνη παραμερίζοντας το καθρεφτάκι.

«Μη χαζολογάμε, Αλλάνδρη!» μούγκρισε ο Έκτορας. «Φτιάξτε λίγο καλύτερα ώστε να της μοιάζει.»

Ο Αλλάνδρης άρχισε να τη μακιγιάρει, ενώ ο Σωσίας δούλευε πάνω στο πρόσωπο του Έκτορα.

«Ας ελπίσουμε ότι κανένας δε θα σας καλοκοιτάξει,» είπε ο Σωσίας. «Ποιος απ'τους δύο είναι ο οδηγός; Ο άντρας ή η γυναίκα;»

«Ξέρω γω; Έχει σημασία;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Εσύ τι λες; Δε θα φανεί παράξενο στους Παντοκρατορικούς αν ξαφνικά ο οδηγός αλλάξει φύλο;»

«Μάλλον...»

Ο Σωσίας συνέχισε: «Αυτός που είναι στο τιμόνι θα κάτσει εκεί κοιτάζοντας μπροστά – και μόνο. Ο άλλος θα κάτσει δίπλα, και θα κοιτάζει κι αυτός μπροστά. Έτσι οι υπόλοιποι θα βλέπουν την πλάτη σας, όχι το πρόσωπό σας.»

«Νιρίφα,» είπε ο Έκτορας. «Μάθε ποιος είναι ο οδηγός.»

Η μάγισσα ρώτησε τους δεμένους: «Ποιος απ'τους δυο σας είναι ο οδηγός του οχήματος; Να γνώψει με το κεφάλι.»

Κανένας δεν έγνεψε.

«Δεν είναι συνεργάσιμοι, αφεντικό.»

«Κάνε τους συνεργάσιμους.»

«Τι προτείνεις;»

Προτού απαντήσει ο Έκτορας, η Χλόη πλησίασε τον δεμένο άντρα, που ήταν καθισμένος στο έδαφος πλάι στη γυναίκα, και πάτησε τα αχαμνά του με το τακούνι της μπότας της. Εκείνος έσκουξε πίσω από το φίμωτρό του.

«Ποιος από τους δυο σας είναι ο οδηγός;» ρώτησε η Χλόη. «Να γνώψει.»

Ο άντρας έγνεψε.

«Εσύ; Είσαι σίγουρος;»

Εκείνος έγνεψε πάλι, σκούζοντας.

Η Χλόη πήρε το πόδι της από πάνω του και πήγε ξανά κοντά στον Αλλάνδρη. «Αυτός είναι ο οδηγός.»

Ο δεμένος άντρας, ξαπλώνοντας στο πλάι, διπλώθηκε.

Όταν ήταν έτοιμοι, η Χλόη και ο Έκτορας πήγαν στο εξάτροχο όχημα για να περιμένουν την επιστροφή των υπόλοιπων Παντοκρατορικών. Οι άλλοι επαναστάτες φρόντισαν να κρύψουν τους δύο δεμένους Παντοκρατορικούς μέσα σε τσουβάλια και, στη συνέχεια, να τους πάνε στην καρότσα του τρίκυκλου οχήματός τους.

«Τι θα τους κάνουμε αυτούς;» ρώτησε ο Αίολος, που ήταν ήδη εκεί.

«Θα τους φάει το ποτάμι,» είπε ο Αλλάνδρης.

«Εννοείς ότι θα τους πετάξουμε στον ποταμό;»

«Ναι, μάγε· δεν έχεις ξανακούσει την έκφραση; Είναι γνωστή σ'εμάς, τα παιδιά της πέτρας. Δεμένους, φιμωμένους, και τσουβαλιασμένους, θα τους πετάξουμε στον Κάλμωθ, να τους μασήσουν τα ψάρια. Έχουν δει τα πρόσωπά μας· δεν μπορούμε να τους αφήσουμε να ζήσουν.»

«Νομίζεις ότι θα θυμούνται λεπτομέρειες;» είπε ο Αίολος. «Θάχουν πάθει σοκ ύστερα απ'αυτή την ιστορία.» Κοίταξε τα δύο τσουβάλια, στην αντικρινή μεριά της κλειστής καρότσας.

«Δηλαδή, λες να τους αφήσουμε να τη σκαπουλάρουν;» απόρησε ο Άλκιμος.

«Δεν είναι ανάγκη να τους καθαρίζεις όλους, επιστήμονα,» του αποκρίθηκε ο Αίολος.

«Καλά,» είπε ο Αλλάνδρης, «θα μιλήσουμε μετά με τ'αφεντικό. Για τώρα, άστους εκεί που κάθονται.»

Η Ελεονόρα'σαρ, οι βοηθοί της, και οι φρουροί έφυγαν από τη βιβλιοθήκη μαζί με τέσσερα φιαλίδια αποστάγματος. Περισσότερα το πλάσμα από το φεγγάρι δεν μπορούσε να τους δώσει. Η Ελεονόρα φοβόταν ότι, αν το πιεζε πιο πολύ, ίσως να το σκότωνε, ειδικά στην κατάσταση που βρισκόταν, με το σώμα του έτσι ημιτελές.

Μ'αυτό το ρυθμό, όμως, δεν θα συγκεντρώσουμε ποτέ καμία σημαντική ποσότητα. Καμία ποσότητα που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μαζικά, σκεφτόταν. Πρέπει κάτι να κάνουμε για να μπορούμε να παράγουμε απόσταγμα μόνοι μας, χωρίς τη βοήθεια του πλάσματος. Οι μελέτες των επιστημόνων πριν από δεκάξι χρόνια έλεγαν ότι, δυστυχώς, το απόσταγμα ήταν αδύνατο να παραχθεί με τεχνητό τρόπο· ή, τουλάχιστον, αν μπορούσε, δεν ήξεραν πώς. Μόνο ορισμένα από τα στοιχεία που το αποτελούσαν ήταν διαθέσιμα· τα υπόλοιπα ήταν άγνωστα. Μπορεί να υπήρχαν στο φεγγάρι της Σεργήλης, ασφαλώς, αλλά η πρώτη – και τελευταία – αποστολή που είχε πάει εκεί είχε καταλήξει σε μεγάλη καταστροφή...

Θα βρω έναν τρόπο, συλλογιζόταν η Ελεονόρα καθώς βάδιζε προς το μεγάλο, εξάτροχο όχημα. Θα βρω έναν τρόπο για να παράγω μεγαλύτερες ποσότητες. Θα είμαι η πρώτη που θα το κάνει! Τι μεγάλη ανακάλυψη που θα είναι! Αισθανόταν τον ενθουσιασμό της να της γαργαλά τον λαιμό, και γέλασε.

Μαζί με τους φρουρούς και τους βοηθούς της, μπήκε στο όχημα και πρόσταξε τον οδηγό: «Ξεκινάμε για το ερευνητικό κέντρο.»

Το ερευνητικό κέντρο, σκέφτηκε ο Έκτορας. Ελπίζω αυτό να είναι έξω από τη Θακέρκοβ. Και ενεργοποίησε τα συστήματα του οχήματος.

«Τζούλι, θα καθίσεις εκεί, μπροστά;» ρώτησε ένας από τους φρουρούς.

«Ναι,» απάντησε η Χλόη, καθισμένη δίπλα στον Έκτορα.

Ένας άλλος από τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας γέλασε. «Μπορεί ν'άρχισαν να συμπαθιούνται οι δυο τους, τελικά.»

Ο Έκτορας οδήγησε το εξάτροχο στην Ελεγείας, μετά στην Αυγερινού, και μετά στην Κεντρική Δημοσιά, προς τα βόρεια. Βγήκαν από τη Θακέρκοβ, και κανένας δεν του είπε τίποτα.

Το ερευνητικό κέντρο τους, λοιπόν, είναι έξω από την πόλη, συμπέρανε. Αναρωτιέμαι αν η Σερφάντια έφτασε εκεί και την αιχμαλώτισαν...

Το εξάτροχο όχημα συνέχισε να πηγαίνει βόρεια...

...ενώ πίσω του έρχονταν τρία άλλα οχήματα: το μεταβαλλόμενο τριπλό όχημα των επαναστατών, μέσα στο οποίο ήταν η Νιρίφα στο ενεργειακό κέντρο και ο Αίολος στο τιμόνι· και δύο δίκυκλα, που επάνω στο πρώτο κάθονταν ο Άλκιμος κι ο Σωσίας, και πάνω στο δεύτερο ο Αλλάνδρης.

Ο Έκτορας ακολουθούσε τη δημοσιά χωρίς να στρίβει. Και σε κάποια στιγμή, ένας από τους φρουρούς τού φώναξε: «Πού πας, ρε; Δε βλέπεις τη στροφή;»

Ποια στροφή; αναρωτήθηκε ο Έκτορας. Αυτή που είχαν μόλις περάσει; Μα, εκεί η πινακίδα έγραφε ότι ο δρόμος ήταν επικίνδυνος.

Και τότε, άρχισε να καταλαβαίνει...

Ήρθε η ώρα.

«Τη συσκευή,» είπε στη Χλόη.

Εκείνη έβγαλε από τον μικρό σάκο της τη συσκευή που τους είχε δώσει η Νιρίφα: ένα τετράγωνο, μεταλλικό κουτί με τέσσερις μπαταρίες.

«Δεν ακούς, ρε Χρίστο;» φώναξε ο ίδιος φρουρός που είχε φωνάξει και πριν. «Πέρασες τη στροφή! Γύρνα πίσω!»

Η Χλόη συνέδεσε τη συσκευή με τα καλώδια του συστήματος της κονσόλας μπροστά σ'εκείνη και τον Έκτορα. «Τώρα,» είπε στον Πρόμαχο, κι αυτός πάτησε – απότομα – το φρένο.

Οι μεγάλοι τροχοί του οχήματος έτριξαν, και κάποιοι που στέκονταν όρθιοι ακούστηκαν να πέφτουν, βρίζοντας.

Η Χλόη ενεργοποίησε τη συσκευή. Ένα δυνατό τσιτσίρισμα αντήχησε καθώς τα κυκλώματα του οχήματος ψήνονταν, αδρανοποιώντας το τιμόνι του.

Ο Έκτορας άνοιξε την πόρτα πλάι του, και εκείνος κι η Χλόη πετάχτηκαν έξω, τραβώντας τα πιστόλια τους.

Οι άλλοι επαναστάτες δεν ήταν μακριά. Τα δίκυκλα σταμάτησαν πίσω από το μεγάλο εξάτροχο, και οι αναβάτες τους το πυροβόλησαν για εκφοβισμό, γιατί γνώριζαν ότι οι ριπές απλά θα εξοστρακίζονταν επάνω του.

Το μεταβαλλόμενο όχημα μεταμορφώθηκε: πήρε την πολεμική του μορφή, με το ενεργειακό κανόνι. Κι αυτό δεν ήταν μόνο για εκφοβισμό. Μία ριπή του κανονιού μπορούσε να κόψει το εξάτροχο στα δύο.

Ο Έκτορας και η Χλόη έτρεξαν, πηγαίνοντας στη διπλή πίσω πόρτα του μεγάλου οχήματος και ανοίγοντάς την, ξαφνικά.

Οι Παντοκρατορικοί στο εσωτερικό βρέθηκαν εκτεθειμένοι· δεν ήταν, όμως, και άοπλοι. Κρατούσαν τουφέκια και πιστόλια, ενώ η Ελεονώρα'σαρ και οι βοηθοί της είχαν, τρομοκρατημένοι, κρυφτεί πίσω από τα καθίσματα.

Οι επαναστάτες επάνω στα δίκυκλα φορούσαν κουκούλες, και ο Έκτορας κι η Χλόη φόρεσαν τώρα τις δικές τους.

«ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ!» είπε ο Αίολος στους Παντοκρατορικούς, χρησιμοποιώντας ένα megάφωνο του μεταβαλλόμενου οχήματος. «ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ! ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΑΝΑΤΙΝΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΟΧΗΜΑ ΣΑΣ, ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ ΟΛΟΙ!»

Και, στοχεύοντας ένα δέντρο στο πλάι της δημοσίας, πυροβόλησε. Η ενεργειακή ριπή το αποτέφρωσε αμέσως, μετατρέποντας τον κορμό και τα φυλλώματά του σε στάχτη.

Ενεργειακό κανόνι! σκέφτηκε η Ελεονώρα, πανικόβλητη, παρατηρώντας το όπλο. *Έχουν ενεργειακό κανόνι, μα τον Κρόνο!* Έτρεμε. *Δεν μπορούμε να ξεφύγουμε... Δεν μπορούμε...*

«Παραδοθείτε,» πρόσταξε τους φρουρούς της. «Παραδοθείτε!»

Οι Παντοκρατορικοί κατέβασαν τα όπλα τους.

Κεφάλαιο 24

«Νόμισμα Είσαι»

«Αφήστε τα όπλα σας εδώ.» Ο Έκτορας έδειξε το έδαφος μπροστά από την πίσω πόρτα του εξάτροχου οχήματος. «Ένας-ένας. Ήσυχα.»

Οι Παντοκρατορικοί φρουροί υπάκουσαν, και εκείνος κι η Χλόη άρχισαν να μαζεύουν τα όπλα (πιστόλια, τουφέκια, ξιφίδια) και να τα βάζουν σε σάκους που τους έδωσε ο Αλλάνδρης.

Η Ελεονόρα κοίταζε από το εσωτερικό του οχήματος, πίσω από τους φρουρούς. «Τι θέλετε;» βρήκε το θάρρος να φωνάξει στους κουκουλοφόρους που την είχαν σταματήσει. «Χρήματα θέλετε; Ενέργεια;»

«Όχι,» της αποκρίθηκε ο Έκτορας. Και προς τους φρουρούς: «Βγάλτε τις στολές σας και βγείτε από το όχημα. Κουνηθείτε!» Κάποιος μπορεί να είχε όπλα κρυμμένα επάνω του, και ο Πρόμαχος δεν ήθελε να το ρισκάρει.

Οι φρουροί υπάκουσαν, και, ο ένας μετά τον άλλο, βγήκαν από το όχημα. Ήταν έξι στο σύνολό τους, και στέκονταν τώρα μπροστά στους επαναστάτες, με τα χέρια υψωμένα και ντυμένοι μόνο με τα εσώρουχά τους.

«Κι εσείς!» είπε ο Έκτορας στους υπόλοιπους μέσα στο όχημα. «Γδυθείτε και βγείτε!»

«Δε... δε μπορούμε να γδυθούμε!» άκουσε η Ελεονόρα τη Νάνσυ να διαμαρτύρεται πίσω της.

«Είναι χειμώνας, κύριε!» είπε ο Λεωνίδας. «Είναι επ—»

«Είπα γδυθείτε και βγείτε, *τώρα!*» Ο Έκτορας πυροβόλησε, με το πιστόλι του, το ταβάνι του εσωτερικού του εξάτροχου οχήματος· η σφαίρα εξοστρακίστηκε, και οι βοηθοί ούρλιαξαν. Άρχισαν αμέσως να γδύνονται και η Ελεονόρα επίσης.

Ο Έκτορας τη σταμάτησε. «Όχι εσύ. Εσύ έλα εδώ. Κουνήσου!»

Γιατί; σκέφτηκε, τρομαγμένη, η Ελεονόρα. *Τι θέλει μαζί μου; Με ξέρει;* Κατέβηκε, τρέμοντας, από το όχημα και τον πλησίασε. «Αν θέλεις λεφτά,» είπε, «ή ενέργεια—»

Ο Έκτορας άρπαξε την τσάντα της.

«Όχι, σε παρακαλώ!» Είχε τα δείγματα εκεί μέσα! «Άσε την τσάντα!»

«Γιατί;» ρώτησε ο Πρόμαχος της Επανάστασης, ατενίζοντας την όψη της προσεκτικά. Κάτι άλλο την είχε αναστατώσει τώρα, παρατήρησε. Και σίγουρα δεν ήταν το ότι φοβόταν μην της πάρουν τα λεφτά. «Τι είναι εδώ μέσα;»

Η Ελεονόρα ξεροκατάπιε. «Τίποτα... τίποτα που έχει αξία για σένα.»

«Δεν ξέρεις τι έχει αξία για μένα,» είπε ο Έκτορας, και άνοιξε την τσάντα.

Εν τω μεταξύ, οι εργαστηριακοί βοηθοί είχαν γδυθεί και έβγαιναν από το όχημα, φορώντας τα εσώρουχά τους και έχοντας τα χέρια τους υψωμένα. Έτρεμαν φανερά, κι ορισμένοι έκλαιγαν.

Ο Έκτορας, ενώ κοιτούσε τα περιεχόμενα της τσάντας, είπε στη Χλόη: «Ψάξε τη να δεις μην έχει τίποτα όπλα πάνω της.»

«Δεν έχω όπλα,» τους διαβεβαίωσε η Ελεονόρα.

Η Χλόη την αγνόησε, θηκαρώνοντας το πιστόλι της και ψάχνοντάς την από πάνω ως κάτω. «Δεν έχει όπλα,» είπε τελικά.

Ο Έκτορας είχε, ως τώρα, βρει στην τσάντα της Ελεονόρας κάποια χρήματα, έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό, ένα μπουκαλάκι με άρωμα, κάτι άλλα γυναικεία είδη, και τέσσερα φιαλίδια μ'ένα παράξενο υγρό.

Υψωσε ένα από αυτά, δείχνοντάς το στη Χλόη. «Είναι κάποιο γυναικείο άρωμα που δεν ξέρω;»

«Δε νομίζω.»

Ο Έκτορας στράφηκε στην Ελεονόρα κρατώντας το φιαλίδιο. «Τι είν'αυτό, μάγισσα;»

Μάγισσα, σκέφτηκε εκείνη. Ξέρει ποια είμαι. «Τίποτα... Άρωμα είναι. Δικής μου παρασκευής.»

Ο Έκτορας γέλασε. «*Άρωμα.* Δικής σου παρασκευής. Καλό.» Έβαλε πάλι το φιαλίδιο στην τσάντα. «Θα ανακαλύψουμε μετά αν μυρίζει ωραία.»

Στράφηκε στους γυμνούς φρουρούς και βοηθούς. «Ακούστε με, κοπρίτες! Σήμερα, όταν ξύπνησα το πρωί, οι θεοί μου είπαν να δείξω έλεος. Μπορείτε, λοιπόν, να την κάνετε προτού αλλάξω γνώμη.»

Εκείνοι φάνηκε να διστάζουν για μια στιγμή.

«Φύγετε!» φώναξε ο Έκτορας. Και, πλησιάζοντας, κλότσησε έναν γυμνό άντρα στα οπίσθια. «Δρόμο!»

Χωρίς άλλο δισταγμό, άρχισαν να φεύγουν, βαδίζοντας γρήγορα.

«Τρεχάτε!» Ο Έκτορας πυροβόλησε το πλακόστρωτο του δρόμου· η σφαίρα εξοστρακίστηκε και παραλίγο να πετύχει το πόδι μιας φρου-

ρού. Πράγμα που τους έκανε όλους ν'αρχίσουν να τρέχουν. Πηγαίνοντας προς τα νότια.

«Τι θέλετε;» ρώτησε η Ελεονόρα. «Τα όπλα; Την ενέργεια; Η τσάντα μου δεν έχει καμία αξ-»

Ο Έκτορας την άρπαξε απ'τον λαιμό, σφίγγοντάς την. «Εσένα θέλουμε,» της είπε.

Τα μάτια της γούρλωσαν πίσω από τα γυαλιά της, γεμάτα τρόμο.

Ο Έκτορας θηκάρωσε το πιστόλι του, της πήρε τα γυαλιά, και της άφησε τον λαιμό. Η Ελεονόρα διπλώθηκε, βήχοντας.

Ο Έκτορας στράφηκε στον Αλλάνδρη. «Ακολουθήσε τους γυμνοκώληδες. Με τα πόδια. Δες προς τα πού θα πάνε. Μην απομακρυνθείς πολύ. Έλα γρήγορα εκεί πού ξέρεις.»

Ο Αλλάνδρης ένευσε. Κατέβηκε απ'το δίκυκλό του και ξεκίνησε, τυλιγμένος στην κάπα του.

«Φεύγουμε,» είπε ο Έκτορας στους συντρόφους του. «Τελειώσαμε εδώ.» Προς τον Αίολο, μέσα στο τετράκυκλο: «Το όχημα το ανατινάξεις μόλις έχουμε ξεμακρύνει λίγο.» Και ανέβηκε στο δίκυκλο του Αλλάνδρη, τραβώντας την Ελεονόρα μαζί του και βάζοντάς τη να καθίσει μπροστά του.

«Γιατί το κάνεις αυτό;» τον ρώτησε εκείνη. «Ποια νομίζεις ότι είμαι;»

«Νόμισμα είσαι.»

«Νόμισμα;»

Δεν της απάντησε.

Τα δύο δίκυκλα απομακρύνθηκαν από το εξάτροχο, βγαίνοντας από τη δημοσιά. Η Χλόη τα ακολουθήσε τρέχοντας, γιατί δεν υπήρχε πουθενά θέση για εκείνη – όχι ακόμα, τουλάχιστον. Το όχημα με το ενεργειακό κανόνι πήρε κάποια απόσταση από το εξάτροχο των Παντοκρατορικών, κι ύστερα το ανατίναξε με μια ενεργειακή ριπή στη μεταλλική κοιλιά του. Η έκρηξη τράνταξε την ύπαιθρο.

Η Χλόη ανέβηκε στην οροφή του μεταβαλλόμενου οχήματος και πιάστηκε πλάι στο ενεργειακό κανόνι. «Μην αλλάξεις μορφή,» φώναξε στη Νιρίφα. «Θα πέσω.»

«Μην ανησυχείς,» της είπε η μάγισσα από μέσα. «Όταν είναι ν'αλλάξω θα σε ειδοποιήσω.»

Οι επαναστάτες σταμάτησαν τα οχήματά τους σε μια ερημιά, κοντά σ'ένα δάσος. Τα μόνα οικήματα που υπήρχαν εδώ φαίνονταν απόμακρα. Ο άνεμος που φυσούσε ήταν υγρός, ο ουρανός ήταν συννεφιασμένος: σύντομα θα έβρεχε.

Ο Έκτορας έκλεισε τα μάτια της Ελεονόρας με μαύρο δέρμα, το οποίο έδεσε σφιχτά πίσω απ'το κεφάλι της. «Και μην κάνεις να το βγάλεις,» της είπε, «γιατί θα σου βγάλω τα μάτια άμα δε μπορώ να σ'τα δέσω.»

«Δε θα το βγάλω,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα, πιο φοβισμένη τώρα απ'ό,τι πριν. Όσο η ώρα περνούσε, τόσο πιο άσχημη τής φαινόταν τούτη η κατάσταση. *Νόμισμα είσαι*, της είχε πει ο κουκουλοφόρος. *Νόμισμα είσαι*. Τι εννοούσε; Σκόπευε να την ανταλλάξει με κάτι άλλο; *Τι θέλουν από εμένα;*

Ο Έκτορας οδήγησε την Ελεονόρα να καθίσει σε μια πέτρα, ενώ όλοι οι επαναστάτες έβγαζαν τις κουκούλες τους.

Μια αστραπή φωτίσε τον ουρανό. Μια βροντή ακολούθησε. Και άρχισε να βρέχει.

«Τι... τι συμβαίνει;» ψέλλισε η Ελεονόρα.

«Βροχή το λένε, μάγισσα,» της απάντησε ο Έκτορας.

«Με ξέρεις;»

«Σε ξέρω.»

«Πες μου τι θέλεις από εμένα. Σε παρακαλώ...»

«Απάντησέ μου αλήθεια,» της είπε ο Έκτορας, «και δε θα πάθεις τίποτα. Έχετε μια αιχμάλωτη, σωστά;»

Η Ελεονόρα ξεροκατάπιε. «Τι αιχμάλωτη;»

«Κοκκινομάλλα. Χρυσόδερμη. Μικρόσωμη. Σου θυμίζει κάτι;»

«...Ναι» Η φωνή της έτρεμε.

«Πού την έχετε;»

Τα χείλη της Ελεονόρας έσμιξαν. *Θέλει να με ανταλλάξει με τη Μαύρη Δράκαινα. Αυτό πρέπει να είναι.* Αισθανόταν την καρδιά της να χτυπά δυνατά.

«Πού την έχετε;» επέμεινε ο Έκτορας. «Αν με κάνεις να ρωτήσω τρίτη φορά, θα τσαντιστώ – πολύ.»

«Στο... ερευνητικό κέντρο. Έξω από την πόλη. Εκεί που... που έπρεπε να είχε στρίψει ο οδηγός – εσύ, δηλαδή. Τι κάνατε στον οδηγό; Και στην άλλη φρουρό;»

Ο Έκτορας αγνόησε τις ερωτήσεις της. «Ξέρετε ποια είναι η γυναίκα που κρατάτε αιχμάλωτη;»

«Ναι.»

«Ποια είναι, μάγισσα; Πώς τη λένε;»

«Σερφάντια. Είναι... Μαύρη Δράκαινα.»

«Μάλιστα,» είπε ο Έκτορας. «Το θέμα είναι, λοιπόν, απλό. Θα μας δώσετε τη Σερφάντια, θα σας δώσουμε εσένα. Σε διαφορετική περίπτωση... ξέρω γω, κάτι θα πρέπει να βρούμε να σε κάνουμε. Ίσως να σε τεμαχίσουμε και να σε πετάξουμε στα σκυλιά μας.»

Το είπε με τέτοια φυσικότητα που η Ελεονόρα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει από την κορυφή του κεφαλιού μέχρι τις πατούσες. «Θα... θα, θα πω... Μπορώ να επικοινωνήσω...»

Ο Έκτορας πήρε τον πομπό από την τσάντα της και τον έβαλε στο χέρι της. «Μ'αυτό;»

«Ναι, αν... αν είμαστε κοντά σε κεραία.»

«Δοκίμασε.»

Η Ελεονόρα πάτησε τα κουμπιά του πομπού· ακόμα και με τα μάτια κλειστά δεν ήταν δύσκολο. Έφερε τη συσκευή στ'αφτί της, νιώθοντας το χέρι της να τρέμει. Απόμακρα, άκουσε το σήμα: πρέπει μόλις και μετά βίας να έφτανε σε κάποια κεραία. *Απάντησέ μου, σε παρακαλώ, απάντησέ μου, απάντησέ μου...*

Η φωνή του Κριτόλαου: «Ελεονόρα;» Μαζί με παράσιτα, πολλά παράσιτα.

Η Ελεονόρα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Κριτόλαε. Άκουσέ με. Είμαι... Με έχουν... Είμαι αιχμάλωτη. Κάποιοι – δεν ξέρω ποιοι – μας σταμάτησαν στη δημοσιά, με πήραν μαζί τους–»

«Τι πράγμα!;»

Ο Έκτορας τής πήρε τον πομπό και τον έφερε στ'αφτί του.

«Ελεονόρα!;»

«Όπως άκουσες, είναι ακόμα ζωντανή. Αλλά δεν ξέρω για πόσο θα εξακολουθήσει να είναι.»

«Σε ποιον» – κρρρ-κ-κ-κ-ξξξξ, έκαναν τα παράσιτα – «μιλάω;»

«Δεν έχει σημασία ποιος είμαι. Γνωρίζω πως έχεις αιχμάλωτη μια γυναίκα που ονομάζεται Σερφάντια. Σωστά;»

«Τι θέλεις;»

«Τη Σερφάντια. Για την Ελεονόρα.»

Σιγή για λίγο.

...κκρρ-κ-κ-ξξξξξξ...

«Πού προτείνεις να γίνει η ανταλλαγή;»

«Κατά πρώτον, πού έχεις τη Σερφάντια;»

«Σε ασφαλές μέρος.»

«Στο ερευνητικό κέντρο;»

«Έχει σημασία; Θέλεις να σ'τη φέρω, αυτό δε θέλεις;»

«Μην παίζεις με την υπομονή μου, Παντοκρατορικό αρχίδι,» μούγκρισε ο Έκτορας. «Είναι στο ερευνητικό κέντρο η Σερφάντια;»

«Εδώ είναι. Και λοιπόν; Μάλλον δε θάρθεις εδώ για να γίνει η ανταλλαγή. Πού θέλεις να συναντηθούμε;»

«Είσαι υπεύθυνος του ερευνητικού κέντρου;»

«Ναι.»

«Θα μου φέρεις τη Σερφάντια μόνος σου. Μαζί με δύο άλλους το πολύ. Καταλαβαίνεις;»

«Σε καταλαβαίνω.»

«Υπάρχει ένα πανδοχείο βόρεια της Θακέρκοβ, στο πεντηκοστό-τρίτο χιλιόμετρο της δημοσιάς. Το Ξερακιανό Αγρίμι, το λένε. Τρία χιλιόμετρα βορειοανατολικά του πανδοχείου θα μας συναντήσεις. Καθώς θα δύει ο ήλιος.»

«Σύμφωνοι.»

«Αν δω ότι κάνεις καμια μαλακία, δε θα τη σκοτώσω – θα της σπάσω τα γόνατα. Με καταλαβαίνεις;»

«Θα είμαι εκεί,» του είπε η φωνή από τον πομπό, «με το πολύ δύο ακόμα ανθρώπους. Και ένα όχημα, ασφαλώς.»

«Όχημα ξηράς,» τόνισε ο Έκτορας. «Όχι αεροσκάφος.»

«Καλώς. Όχημα.»

«Θα σε περιμένω.»

Ο Έκτορας έκλεισε τον πομπό και του έβγαλε τη μπαταρία, γιατί ήξερε ότι αλλιώς οι Παντοκρατορικοί, αφού είχαν κεραίες εδώ πέρα, ίσως κατόρθωναν να εντοπίσουν τη θέση του.

«Ο φίλος σου είναι συνεργάσιμος,» είπε στην Ελεονόρα. «Καλό αυτό για σένα. Κριτόλαο, είπες ότι τον λένε;»

«...Ναι.» Η φωνή της ήταν ένας ψίθυρος μέσα στη βροχή· το κεφάλι της ήταν κατεβασμένο. Έκλαιγε κάτω από το μαύρο δέρμα που σκέπαζε τα μάτια της.

«Τι είναι; Υπεύθυνος αυτού του ερευνητικού κέντρου;»

«Όχι.»

«Όχι;» Μου είπε ψέματα, ο πούστης, σκέφτηκε ο Έκτορας. Δεν τα χάνει εύκολα. «Γιατί κάλεσες αυτόν, τότε;»

«Είναι... είναι... Φίλος μου.»

«Ποια είναι η θέση του στην ιεραρχία;»

Η Ελεονόρα έπνιξε έναν λυγμό. «Στρατιωτικός είναι. Λοχαγός.»

Ο Έκτορας δεν ήταν σίγουρος ότι του έλεγε αλήθεια, αλλά δεν είχε και μεγάλη σημασία. Αν τον κάλυπτε, αυτό σήμαινε ότι ο τύπος μάλλον ήταν πράκτορας που δεν ήθελε να τον ξέρουν. Θα μπορούσε να ήταν ο άντρας που τη συνόδευε στη «βιβλιοθήκη»; Η αράχνη;

«Πού είναι το ερευνητικό κέντρο;»

«Λίγο... λίγο παρακάτω.»

«Εκεί που γράφει 'επικίνδυνος δρόμος';»

«Ναι.»

Ο Έκτορας κοίταξε τους υπόλοιπους επαναστάτες, που στέκονταν γύρω από εκείνον και την Ελεονόρα. Ο Πρόμαχος ήταν γονατισμένος στο ένα γόνατο εμπρός της, καθώς η μαυρόδερμη μάγισσα καθόταν στην πέτρα όπου την είχε οδηγήσει. Τώρα, έβγαλε πάλι ένα από τα παράξενα φιαλίδια απ'την τσάντα της και το έτεινε προς τον Αίοιο.

«Τ'αναγνωρίζει;»

Εκείνος το πήρε στα χέρια του, το άνοιξε, το μύρισε. «Δε μου λέει κάτι.» Το επέστρεψε στον Έκτορα.

Ο Πρόμαχος το μύρισε επίσης. Μια ασυνήθιστη οξεία οσμή, σαν από δυνατό ποτό. «Τι είναι αυτά τα φιαλίδια που έχεις στην τσάντα σου, Ελεονόρα;» ρώτησε.

«Τίποτα. Άρωμα, σου είπα.»

«Δεν είναι άρωμα. Τι είναι;»

«Κάτι χυμικά. Άχρηστα τελείως.»

«Ας πειραματιστούμε, λοιπόν, ε;» Ο Έκτορας την άρπαξε από το σαγόνι και πλησίασε το φιαλίδιο στα χείλη της. Το καπάκι ήταν κλειστό, αλλά εκείνη δεν μπορούσε να το δει αυτό. «Πιες λίγο.»

«Όχι!» ούρλιαξε η Ελεονόρα, προσπαθώντας να τραβηχτεί πίσω. «Όχι! Σε παρακαλώ, όχι! Σε παρακαλώ!»

«Τι είναι;» Ο Έκτορας δεν άφησε το σαγόνι της.

«...Μια ουσία. Δε θα καταλάβεις. Από ένα πλάσμα. Ένα απόσταγμα είναι, από ένα πλάσμα. Δε θα καταλάβεις, δεν έχει σημασία για σένα.»

Ο Έκτορας άφησε το σαγόνι της και κοίταξε τον Αίολο. Εκείνος ένευσε. «Δε μπορεί να μιλά για άλλο πλάσμα,» είπε. Και έβγαλε τα γυαλιά του, που είχαν γεμίσει βροχή, για να τα σκουπίσει.

«Ο Αλλάνδρης,» ψιθύρισε, τότε, η Χλόη στ'αφτί του Έκτορα.

Εκείνος σηκώθηκε όρθιος και στράφηκε, για να δει τον παλιό του φίλο να έρχεται τρέχοντας, τυλιγμένος στην κάπα του και με την κουκούλα της στο κεφάλι.

«Πού πήγαν;» τον ρώτησε ο Πρόμαχος όταν ήταν κοντά.

«Έστριψαν σ'έναν δρόμο που η πινακίδα γράφει ότι είναι επικίνδυνος.» Γέλασε. «Έπρεπε να τους δεις πώς έτρεχαν μες στη βροχή!»

«Στο ερευνητικό κέντρο πάνε,» είπε ο Έκτορας. Και πλησίασε πάλι την Ελεονόρα, γονατίζοντας εμπρός της. Τη ρώτησε: «Την ουσία αυτή την πήρες από το πλάσμα που έχετε κλεισμένο κάτω απ'τη βιβλιοθήκη;»

Μεγάλε Κρόνε! σκέφτηκε η Ελεονόρα. Το ξέρει! Ξέρει για το πλάσμα από το φεγγάρι! Ο Κριτόλαος είχε δίκιο... Φοβόταν ότι οι επαναστάτες μπήκαν στο υπόγειο από κείνο το άνοιγμα στον τοίχο... Είχε δίκιο!

«Μη με κάνεις να ξαναρωτάω, μάγισσα!»

«Ναι,» ψέλλισε η Ελεονόρα, «από αυτό είναι.»

«Και σε τι χρειάζεται; Τι κάνει;»

«Τίποτα. Δεν ξέρω. Είναι πειραματικό-»

«Να σου δώσω να πιεις λίγο, τότε-»

«Όχι! Σε παρακαλώ. Ίσως νάναι δηλητηριώδες.»

Ο Αλλάνδρης είπε: «Καλύτερα ν'απομακρυνθούμε από τούτο το μέρος, αφεντικό. Δεν ξέρεις ποιος μπορεί νάρθει.»

Ο Έκτορας σηκώθηκε όρθιος. «Ναι, πάμε.»

«Για την ανταλλαγή τα κανόνισες;»

«Ναι. Θα τους συναντήσουμε κοντά στο *Ξερακιανό Αγρίμι*.»

«Τα οχήματα δε μας χωράνε όλους,» παρατήρησε ο Αλλάνδρης, κοιτάζοντάς τα.

«Θα μας χωρέσουν.»

Ο Σωσίας και ο Άλκιμος κάθισαν στο ένα δίκυκλο. Ο Αλλάνδρης και η Χλόη κάθισαν στο άλλο. Η Νιρίφα κάθισε στο ενεργειακό κέντρο του μεταβαλλόμενου οχήματος (το οποίο είχε τώρα τη μορφή απλού τετράκυκλου), ο Αίολος κάθισε στο τιμόνι, και δεν υπήρχε θέση για άλλον άνθρωπο μέσα, έτσι ο Έκτορας έδεσε την Ελεονόρα (ακόμα με τα μάτια κλειστά) στην οροφή.

«Τι κανείς;» ρώτησε εκείνη, μην καταλαβαίνοντας τι γινόταν ακριβώς αλλά νιώθοντας ότι τη σήκωναν και την έδεναν επάνω σε κάτι. «Τι κάνεις;»

«Μη θεωρήσεις ότι προσπαθώ επίτηδες να σε βασανίσω,» της απάντησε ο Έκτορας, «αλλά σε δένω στην οροφή ενός οχήματος, για το δικό σου καλό· γιατί τώρα το όχημα θ' αρχίσει να κινείται, γρήγορα.»

«Τι! Σε παρακαλώ, μη-!»

«Μη φωνάζεις, μάγισσα. Κι εγώ στην οροφή θα είμαι,» είπε ο Έκτορας και, τελειώνοντας με το δέσιμό της, έδεσε και τον εαυτό του από τον έναν καρπό. «Είμαστε έτοιμοι!» φώναξε στον Αίολο, και το όχημα ξεκίνησε.

Κεφάλαιο 25

Ανταλλαγή, και Απρόβλεπτα Φύλλα

Τέσσερις φρουροί μπήκαν στο δωμάτιο, φέρνοντας μαζί τους μια μεταλλική σκάλα.

«Άσε τους κρίκους,» πρόσταξε ένας τους τη Μαύρη Δράκαινα που κρεμόταν από το ταβάνι.

Η Σερφάντια δεν αποκρίθηκε. Ούτε καν άνοιξε τα μάτια της. Ούτε κινήθηκε στο ελάχιστο από την παράξενη, λυγιστή θέση που είχε πάρει το χρυσόδερμο σώμα της. Η αναπνοή της ήταν ομαλή, αν και ιδρώτας κυλούσε επάνω της.

«Άσε τους κρίκους!» επανέλαβε ο φρουρός. «Θα σου λύσουμε τα πόδια για να κατεβείς.»

Η Σερφάντια δεν κινήθηκε.

Ο φρουρός καταράστηκε στο όνομα του Σκοτοδαίμονος, ενός διαβολικού αντίθεου της Ρελκάμνια, και είπε στους άλλους: «Λύστε τη, να τελειώνουμε!»

Τοποθετώντας τη σκάλα από κάτω της, ένας φρουρός ανέβηκε εκεί, ξεκλείδωσε τον γάντζο που κρατούσε την αλυσίδα των αστραγάλων της Σερφάντιας, και ελευθέρωσε τα πόδια της. Η Μαύρη Δράκαινα ταλαντεύτηκε ξαφνικά, καθώς τώρα κρατιόταν μόνο με τα χέρια, και, διαγράφοντας μια τροχιά με το σώμα της, σαν εκκρεμές, κλότσησε τον φρουρό στο σαγόνι, στέλνοντάς τον να κοπανήσει στον τοίχο πίσω του.

«Τα Γένια του Κρόνου!» γρύλισε ένας άλλος και, στρέφοντας το πιστόλι του προς τη Μαύρη Δράκαινα, τη χτύπησε με μια ενεργειακή ριπή.

Η Σερφάντια αισθάνθηκε το ήδη ταλαιπωρημένο σώμα της να τραντάζεται. Τα χέρια της άφησαν, ακούσια, τους κρίκους κι έπεσε στο πάτωμα.

Σκοτάδι την τύλιξε.

..... Νερό την έλουσε.

Το σώμα της τραντάχτηκε γι'ακόμα μια φορά, κι άρχισε να τρέμει, καθώς εξακολουθούσε να βρίσκεται στο πάτωμα. Οι μύες και τα νεύρα

της πλήρωναν το τίμημα για τις τόσες ώρες που κρεμόταν ακίνητη, και λυγισμένη, από το ταβάνι.

Τρεις φρουροί βρίσκονταν γύρω της, σημαδεύοντάς την με πιστόλια.

«Μην κάνεις άλλες εξυπνάδες,» της γρύλισε ένας.

«Οι φίλοι σου ήρθαν να σε πάρουν,» ακούστηκε μια φωνή πέρα από το πεδίο όρασής της – μια φωνή που αναγνώριζε. Ο πράκτορας. «Ντύσου.»

Τα ρούχα της έπεσαν δίπλα της.

«Τώρα.»

Η Σερφάντια, μετά δυσκολίας, κατόρθωσε να σηκωθεί όρθια στηριζόμενη στον τοίχο. Τα γόνατά της έτρεμαν, η μέση της πονούσε, οι μύες της ήταν δύσκαμπτοι, τα δάχτυλά της έκαναν ακούσιους νευρικούς σπασμούς. Το στόμα της ήταν ξερό, ο λαιμός της κολλημένος· δεν μπορούσε να μιλήσει. Τα ρούχα της χρειάστηκε κάμποση ώρα για να τα φορέσει, αλλά όταν τα κατάφερε νόμιζε ότι το σώμα της είχε ξεπιαστεί λίγο. *Λίγο.*

Και σκέφτηκε: *Τι είπε; «Οι φίλοι σου ήρθαν να σε πάρουν»; Ποιοι φίλοι μου; Ο Έκτορας; Πώς είναι δυνατόν;*

Ένας φρουρός την έπιασε απ'το μπράτσο και την έβγαλε από το δωμάτιο τραβώντας την. Τα πόδια της παραπατούσαν· οι μπότες της έμοιαζαν βαριές παρότι δεν ήταν.

Σκατά... Σκατά!... Πρέπει να συνέλθω. Να συνέλθω γιατί κάτι συμβαίνει εδώ. Κάτι σημαντικό.

Οι φρουροί την πήγαν σ'έναν περίβολο. Υπήρχαν νερά κάτω. Είχε βρέξει πρόσφατα; Οικοδομήματα ήταν γύρω της· και πέρα απ'αυτά, ένας μεταλλικός φράχτης. (*Είμαι μέσα σ'εκείνο το μέρος που είχα δει να μπαίνει το εξάτροχο.*) Ένα πυροβόλο... και ένα – δεν μπορεί να ήταν τίποτ'άλλο – ενεργειακό κανόνι... Οι φρουροί την οδήγησαν σ'έναν χώρο στάθμευσης οχημάτων. Τη σταμάτησαν μπροστά σ'ένα ψηλό, τετράκυκλο όχημα, πλάι στο οποίο στέκονταν δύο άντρες, ο ένας εκ των οποίων ο πράκτορας. Ο άλλος ήταν ένας τύπος με χρυσό δέρμα, ξανθά μαλλιά, και στολή που τον αναγνώριζε ως λοχαγό του Παντοκρατορικού Στρατού· η Σερφάντια δεν τον είχε ξαναδεί.

Της φόρεσαν χειροπέδες, δένοντας τα χέρια της πίσω απ'την πλάτη, και ανοίγοντας μια πόρτα την έσπρωξαν μέσα στο όχημα. Η Σερφάντια σωριάστηκε στο μεταλλικό πάτωμα.

«Δέστε και τα πόδια της,» πρόσταξε ο πράκτορας.

Δύο φρουροί μπήκαν στο όχημα· ο ένας τη σημάδευε με το πιστόλι του ενώ ο άλλος περνούσε έναν μεταλλικό κρίκο στους αστραγάλους της, δένοντας τα πόδια της μαζί.

Μετά, οι φρουροί έφυγαν, εκτός από έναν, ο οποίος επιβιβάστηκε στο όχημα μαζί με τον πράκτορα και τον άλλο άντρα – τον λοχαγό.

Ο λοχαγός κάθισε στο τιμόνι· ο φρουρός κάθισε πίσω, κοντά στη Μαύρη Δράκαινα, για να την προσέχει· και ο πράκτορας κάθισε – η Σερφάντια τώρα το πρόσεξε ότι υπήρχε – στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος. *Το όχημα είναι μεταβαλλόμενο.*

Και ο πράκτορας είναι μάγος.

Η Σερφάντια τον άκουσε να υποτονθορύζει τα λόγια για κάποια μαγεία. Για τη Μαγγανεία Κινήσεως, κατά πάσα πιθανότητα.

«Είμαστε έτοιμοι,» είπε ο πράκτορας, μετά.

Ο λοχαγός έβαλε μπροστά.

Βγήκαν από τον χώρο στάθμευσης οχημάτων και, έπειτα, πέρασαν από την πύλη του μεταλλικού φράχτη καθώς αυτή άνοιγε εμπρός τους.

Στο *Ξερακιανό Αγρίμι*, οι επαναστάτες είχαν έναν σύνδεσμο. Δεν ήταν ο πανδοχέας, ούτε κάποιος από τους σερβιτόρους· ήταν ο υπεύθυνος του στάβλου και του γκαράζ. Τον έλεγαν Ρεϊμόνδο, και δεν ήταν από τη Σεργήλη· καταγόταν – καθώς υποδήλωνε και το όνομά του – από τη διάσταση της Χάρνταβελ, και απλά είχε «καταλήξει» εδώ, όπως έλεγε ο ίδιος. Ήταν πορφυρόδερμος και είχε κατάμαυρα, μακριά μαλλιά και μούσι. Επίσης, είχε μια μεγάλη ουλή στον αριστερό μηρό, που έλεγε ότι του την είχε κάνει ένας φρενιασμένος αγριόχοιρος στα δάση της Χάρνταβελ.

Ο Έκτορας ήρθε σε επαφή μαζί του για ν'αγοράσει ενεργειακές φιάλες· για ν'αφήσουν εκείνος κι οι σύντροφοί του τα δύο δίκυκλά τους στο γκαράζ· και για να του πει να παρακολουθεί τον δρόμο και να τον ειδοποιήσει, μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού, αν έβλεπε να γίνεται καμια πουστιά.

«Τι σημαίνει 'πουστιά' στη γλώσσα σου, Έκτορα;» ρώτησε ο Ρεϊμόνδος.

Ο Έκτορας τού εξήγησε ότι θα έκαναν μια ανταλλαγή. Οι Παντοκρατορικοί κρατούσαν έναν επαναστάτη, και ο Πρόμαχος σκόπευε να τον ανταλλάξει μ'έναν άνθρωπο της Παντοκράτειρας. Δεν έδωσε περισσότερες λεπτομέρειες, ούτε είπε ονόματα. Τόνισε, όμως, πως είχε πει στους Παντοκρατορικούς να έρθουν εδώ κοντά με όχημα ξηράς και με το πολύ τρία άτομα.

«Αν δεις, λοιπόν, να έρχονται φουσάτα από πολεμιστές, ή πολλά οχήματα, ή αεροσκάφη, ή κάτι άλλο παρόμοια ασυνήθιστο, αυτό είναι *πουστιά* στη γλώσσα μου.»

Ο Ρεϊμόνδος μειδίασε. «Καλώς. Αντιλαμβάνομαι.»

«Θα τα ξαναπούμε, Ρεϊμόνδε.»

«Να προσέχεις, Έκτορα.»

Ο Πρόμαχος πήρε τις δύο ενεργειακές φιάλες και έφυγε από το γκαράζ μαζί με τον Αλλάνδρη – που ήταν ο μόνος που τον είχε συνοδέψει εδώ· οι δυο τους είχαν φέρει τα δίκυκλα.

Τους υπόλοιπους τούς συνάντησαν αρκετές εκατοντάδες μέτρα βορειοανατολικά του πανδοχείου, στην ύπαιθρο, ενώ ο ήλιος της Σεργήλης είχε πάρει την τελική του τροχιά προς τη δύση αλλά δεν έδυε ακόμα.

Ο Αίολος εξακολουθούσε να οδηγεί το μικρό τετράκυκλο, και η Νιρίφα να βρίσκεται στο ενεργειακό του κέντρο. Ο Έκτορας τούς έδωσε τις ενεργειακές φιάλες.

Η Χλόη κρατούσε την Ελεονόρα'σαρ από το μπράτσο· τα μάτια της μάγισσας ήταν ακόμα σκεπασμένα με μαύρο δέρμα.

«Προχωράμε,» είπε ο Έκτορας. «Έχουμε κάποιο δρόμο να κάνουμε.»

Οι επαναστάτες οδοιπόρησαν, τραβώντας την αιχμάλωτη Ερευνήτρια μαζί τους· το μικρό τετράκυκλο ακολουθούσε κινούμενο αργά.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Ελεονόρα, ύστερα από την τρίτη φορά που σκόνταψε και παραλίγο να πέσει.

«Εκεί που θα σε ανταλλάξουμε,» της είπε η Χλόη, κρατώντας την από το μπράτσο. «Δε χρειάζεται να ξέρεις τίποτα περισσότερο.»

Οι επαναστάτες έφτασαν, τελικά, σ'ένα μέρος όλο δάση και απότομες πλαγιές, μακριά από κάθε κατοικημένη περιοχή. Δε φαινόταν κανένα σπίτι από εδώ· και φυσικά, ούτε το *Ξερακιανό Αγρίμι*, που ήταν τρία χιλιόμετρα προς τα νοτιοδυτικά.

Οι επαναστάτες κρύφτηκαν στις θέσεις που θεωρούσαν πιο κατάλληλες και, κατοπτεύοντας με κιάλια, περίμεναν τους Παντοκρατορικούς να έρθουν.

Η Χλόη, που καθόταν κοντά στον Έκτορα, πίσω από έναν ψηλό, γερό βράχο, έβγαλε μια τράπουλα από τα ρούχα της και τράβηξε τρία φύλλα, τα οποία κράτησε με το ένα χέρι εμπρός της.

Μόρφασε.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Έκτορας.

Η Χλόη τού έδειξε τα φύλλα: ο Μαχητής του Πυρός, το Πέντε των Ανέμων, η Πριγκίπισσα των Ανέμων.

«Και λοιπόν;» είπε ο Έκτορας.

«Αυτός είσαι εσύ,» του είπε η Χλόη δείχνοντας, με το άλλο χέρι, τον Μαχητή του Πυρός.

Ο Έκτορας μόρφασε μισοκλείνοντας το ένα μάτι. «Το ξέρεις ότι είμαι πιο όμορφος.»

Η Χλόη, ξαφνικά, τον φίλησε στα χείλη· έπειτα είπε: «Το Πέντε των Ανέμων συμβολίζει μέτρια αστάθεια, συνήθως. Κάτι δεν είναι και τόσο σταθερό στην περίπτωσή μας.»

«Δε νομίζω να το ρισκάρουν να χάσουν τη μάγισσα, Χλόη.»

«Η Πριγκίπισσα των Ανέμων είναι ένα ύπουλο πρόσωπο: πάντα κρύβεται πίσω από απάτες και κάνει σχέδια μέσα σε σχέδια, υφαίνει ιστούς.»

«...Η αράχνη,» μουρμούρισε ο Έκτορας, βλέποντας την Πριγκίπισσα των Ανέμων να γνέθει το υφαντό της ανάμεσα σε δύο πασσάλους καρφωμένους στη γη.

«Τι πράγμα;»

«Ο πράκτορας. Αυτός ο Κριτόλαος. Ίσως να μας έχει ετοιμάσει κάτι,» είπε ο Έκτορας. «Αλλά, απ'την άλλη, τούτα δεν είναι παρά τραπουλόχαρτα.» Έφερε πάλι τα κιάλια στα μάτια του, κοιτάζοντας τον ορίζοντα.

Η Χλόη δεν είπε τίποτα. Έβαλε τα χαρτιά μέσα στην τράπουλά της και την έψαξε για ένα άλλο φύλλο. Ο Μύστης των Υδάτων: κοιτάζει μέσα στη μαγική λίμνη και μαντεύει τα σχέδια των εχθρών του. Η Χλόη έκρυψε το τραπουλόχαρτο μέσα στον στηθόδεσμό της, πάνω στο αριστερό της στήθος.

Μετά από όχι πολλή ώρα, καθώς ο ήλιος έδυε και οι σκιές στην ύπαιθρο ήταν πυκνές, ο Έκτορας είδε ένα ψηλό, τετράκυκλο όχημα να έρχεται.

«Αυτοί είναι,» είπε· γιατί δεν μπορούσε να ήταν και κανένας άλλος εδώ πέρα.

Φόρεσε την κουκούλα του, και η Χλόη τη δική της.

«Σταμάτα εδώ,» είπε ο Κριτόλαος στον Λοχαγό Αρδάνη.

«Δε βλέπω κανέναν να μας περιμένει, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Κριτόλαος κοίταξε τον χάρτη της περιοχής, στη μικρή οθόνη της κονσόλας εμπρός του. «Έχουμε προχωρήσει τρία χιλιόμετρα βορειοανατολικά του πανδοχείου. Εδώ είναι· απλά δεν έχουν παρουσιαστεί ακόμα.»

Ο Αρδάνης σταμάτησε το όχημα.

Ο Κριτόλαος έπαψε να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως. «Κλείσε της το στόμα, Λοχία,» είπε στον στρατιώτη που φυλούσε τη δεμένη Μαύρη Δράκαινα, «και λύσε της τα πόδια.»

Εκείνος – ένας άντρας με μαύρα μαλλιά και δέρμα λευκό-ροζ, ο οποίος ονομαζόταν Φοίνικας – υπάκουσε.

Ο Κριτόλαος και οι άλλοι δύο βγήκαν από το όχημα, βάζοντας τη Σερφάντια να σταθεί εμπρός τους. Όλοι τους κρατούσαν πιστόλια και τη σημάδευαν.

«Ήρθαμε για την Ελεονόρα!» φώναξε ο Κριτόλαος.

Η φωνή του αντήχησε στο τοπίο:

...Ήρθαμε για την Ελεονόρα...

...την Ελεονόρα...

...Ελεονόρα...

Και τότε, είδε δύο σκιερές φιγούρες να ξεπροβάλλουν επάνω σε μια πλαγιά. Καμία δεν έμοιαζε με όμηρο. Κι οι δύο βαστούσαν τουφέκια, όχι υψωμένα όμως. Φορούσαν κουκούλες στο κεφάλι.

«Είσαι ο Κριτόλαος;» φώναξε ο ένας από τους δύο.

«Μου είπατε ότι θα φέρετε την Ελεονόρα. Η Σερφάντια είναι μαζί μου, όπως βλέπετε.»

Ο Παντοκρατορικός δεν έλεγε ψέματα. Ο Έκτορας έβλεπε ότι, όντως, είχαν τη Μαύρη Δράκαινα μαζί τους, φιμωμένη και με τα χέρια δεμένα πίσω απ'την πλάτη. Έμοιαζε έτοιμη να καταρρεύσει· τι της είχαν κάνει;

Υψώνοντας το χέρι του έγνεψε στον Αλλάνδρη και στον Σωσία, κι εκείνοι (φορώντας κουκούλες) βγήκαν απ'την κρυψώνα τους μαζί με την Ελεονόρα. Τα χέρια της μάγισσας ήταν τώρα δεμένα πίσω απ'την πλάτη της, αλλά τα μάτια της ήταν ελεύθερα. Το στόμα της ήταν φιμωμένο.

Φαίνεται, σκέφτηκε ο Έκτορας, είχαμε την ίδια ιδέα με τον γαμημένο Παντοκρατορικό. Πράγμα που δεν τον εξέπληττε. Ήταν λογικό για την ανταλλαγή.

Ο Κριτόλαος ύψωσε ένα ζευγάρι κιάλια μπροστά στα μάτια του, κοιτάζοντας προς τη μεριά της Ελεονόρας.

«Αυτή δεν είναι;» του φώναξε ο Έκτορας.

«Αυτή είναι,» απάντησε εκείνος, κατεβάζοντας τα κιάλια. «Στείλτε τη προς το μέρος μας.»

«Ενώ εσείς θα στέλνετε τη Σερφάντια. Συγχρόνως.»

«Εννοείται,» φώναξε ο Κριτόλαος, κι έσπρωξε τη Μαύρη Δράκαινα ελαφρά στην πλάτη, λέγοντάς της κάτι που ο Έκτορας δεν μπορούσε, λόγω της απόστασης, ν'ακούσει.

Η Σερφάντια άρχισε να βαδίζει, παραπατώντας.

Τι της έκαναν οι γαμιόληδες; μούγκρισε εσωτερικά ο Έκτορας. Δεν έχασαν χρόνο να τη βασανίσουν! Οι γαμημένοι σκύλοι!

Την ίδια στιγμή έγνεφε στον Αλλάνδρη να στείλει στον Κριτόλαο την Ελεονόρα, κι εκείνος υπάκουσε. Η μάγισσα βάδισε προς τους Παντοκρατορικούς.

Οι οποίοι έβγαλαν τουφέκια και τα ύψωσαν. Όπως επίσης και οι επαναστάτες ύψωσαν τα δικά τους. Ένα απλό μέτρο ασφαλείας: αν η μία από τις δύο πλευρές επιχειρούσε προδοσία, η άλλη πλευρά θα πυροβολούσαν την αιχμάλωτή τους.

Η Σερφάντια και η Ελεονόρα πέρασαν σε απόσταση περίπου δύο μέτρων η μία από την άλλη.

Ο Έκτορας είδε τον Αλλάνδρη να λύνει το στόμα της Μαύρης Δράκαινας και να την αγκαλιάζει, όταν εκείνη έφτασε κοντά του.

Ο Κριτόλαος, χρησιμοποιώντας ένα ξιφίδιο, έκοψε το φίμωτρο της Ελεονόρας και τα σχοινιά από τα χέρια της, κι εκείνη τον αγκάλιασε σφιχτά, με δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της.

«Πάμε!» της είπε, εσπευσμένα, ο Κριτόλαος. «Τώρα.»

Ο Λοχαγός Αρδάνης και ο Λοχίας Φοίνικας ήδη έμπαιναν στο όχημα.

«Γιατί...;» έκανε η Ελεονόρα «Τι...;»

Ο Κριτόλαος, σηκώνοντάς την από τη μέση, την τράβηξε μέσα στο όχημα, και κάθισε στο ενεργειακό κέντρο αρχίζοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως.

«Τ'όχημά τους είναι μεταβαλλόμενο,» είπε η Σερφάντια στον Αλλάνδρη· η φωνή της ακουγόταν σαν κρώξιμο στ'αφτιά της: ο λαιμός της πονούσε. «Ίσως να σχεδιάζουν κάτι...»

«Σκατά, γαμώ τη φάρα τους!» μούγκρισε ο Αλλάνδρης, κι άνοιξε τον πομπό του. «Αίολε, Έκτορα: τ'όχημα είναι μεταβαλλόμενο – ετοιμαστείτε.»

«Γαμώ τον κώλο της Λόρκης!» άκουσε ο Αλλάνδρης τον Πρόμαχο να γρυλίζει.

Ο Κριτόλαος ολοκλήρωσε γρήγορα τη Μαγγανεία Κινήσεως· ήταν παιχνιδάκι για έναν Τεχνομαθή μάγο σαν εκείνον. Τα συστήματα του οχήματος τώρα λειτουργούν όλα άψογα, και η ενέργεια κυλούσε ομαλά.

Έτσι, άρθρωσε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, για να δώσει στο όχημα την άλλη του μορφή...

Την ίδια στιγμή, επάνω στην πλαγιά, ο Έκτορας και η Χλόη έτρεχαν να καλυφθούν· το ίδιο και ο Σωσίας, ο Αλλάνδρης, κι η Σερφάντια, αρκετά μέτρα απόσταση από αυτούς.

Και η Νιρίφά'μορ άρθρωνε τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως, για να μπορεί να χρησιμοποιηθεί το ενεργειακό κανόνι του οχήματός της, που είχε την πολεμική του μορφή εκεί όπου ήταν κρυμμένο, πίσω από τα δέντρα και τη βλάστηση.

Η μαγγανεία της ολοκληρώθηκε σχεδόν ταυτόχρονα με την ολοκλήρωση του Ξορκιού Μηχανικής Μεταβλητότητας του Κριτόλαου. Οι επαναστάτες είδαν από την οροφή του Παντοκρατορικού τετράκυκλου να βγαίνει ένας μεγάλος έλικας, σαν να ξεπρόβαλλε μέσα από λιωμένα μέταλλα, και να αρχίζει αμέσως να περιστρέφεται. Συγχρόνως, οι τροχοί του οχήματος τραβιόνταν επάνω και εξαφανίζονταν, και το γενικότερο σχήμα του άλλαζε. Γινόταν αεροδυναμικό. Φτερά φύτρωναν στα πλευρά του, ουρά με μικρό έλικα πίσω του, και κάτω απ'τα φτερά, περιστρεφόμενα πολυβόλα.

Το ελικόπτερο υψώθηκε στον αέρα.

Πυροβολώντας.

Ο Έκτορας, καλυμμένος πίσω από τα βράχια, με σφαίρες, χώματα, και πέτρες να τινάζονται παντού γύρω του, γρύλισε μια σειρά από κατάρες και χυδαιολογίες για τη φάρα, τις μάνες, και τις γυναίκες των Παντοκρατορικών.

Ο Αίολος, καθισμένος στο τιμόνι του μικρού τετράκυκλου, σημάδεψε με το ενεργειακό κανόνι, που οι ενδείξεις στην κονσόλα μπροστά του του έλεγαν ότι ήταν έτοιμο για χρήση. «Δε φαίνεται να μας έχουν δει εμάς ακόμα, εδώ που είμαστε, Νιρίφα,» είπε.

«Ρίξτους!» γρύλισε η μάγισσα. «Υψώνονται!»

Ο Αίολος δεν ήταν και τόσο καλός στα οπλικά συστήματα· δεν ήταν αυτή η δουλειά του. Αλλά ούτε και τελείως άσχετος ήταν. Επιπλέον, η οθόνη της κονσόλας του έκανε τη σκόπευση εύκολη.

Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι έπρεπε να χτυπήσει κινούμενο στόχο. Το ελικόπτερο πήγαινε ολοένα και πιο ψηλά καθώς πυροβολούσε.

Πατώντας τη σκανδάλη, ο Αίολος εξαπέλυσε μια ενεργειακή ριπή προς τους Παντοκρατορικούς.

«Σκατά!» φώναξε ο Αρδάνης προσπαθώντας να στρίψει το πηδάλιο γρήγορα.

Τα μάτια του Κριτόλαου γούρλωσαν βλέποντας την ενεργειακή ριπή να έρχεται. *Ενεργειακό κανόνι-!*

Το αεροσκάφος τους τραντάχτηκε. Τα φώτα στο εσωτερικό του αναβόσβησαν. Ο Τεχνομαθής αισθάνθηκε την ενεργειακή ροή του ελικoptέρου να πάλλεται απότομα αλλά να ξαναβρίσκει την πορεία της.

Η Ελεονόρα ούρλιαξε.

Ο Φοίνικας καταράστηκε στο όνομα του Σκοτοδαίμονος.

Το ελικόπτερο έστριβε τώρα, παίρνοντας νότια κατεύθυνση ενώ, συγχρόνως, επιτάχυνε.

Καπνός έβγαине από τη δεξιά του μεριά, πυκνός και σκούρος, κρύβοντας πλήρως τη θέα από εκεί.

«Το φτερό χτύπησαν,» είπε ο Αρδάνης ενώ πιλόταρε. «Το φτερό. – Πρέπει να φύγουμε!» Δεν περίμενε καν διαταγή από τον Κριτόλαο, και ο Κριτόλαος δεν τον αδικούσε.

«Οι μπάσταρδοι είχαν κρυμμένο το ενεργειακό κανόνι κάπου μέσα στη βλάστηση...» είπε, καθώς διατηρούσε απερίσπαστος τη Μαγγανεία Κινήσεως του αεροσκάφους.

«Μ'αυτό κατέστρεψαν το όχημά μου. Το ανατίναξαν,» του είπε η Ελεονόρα.

Ο Κριτόλαος ένευσε. «Το είδα διαλυμένο καθώς ερχόμουν.»

«Οι βοηθοί μου είναι καλά;»

«Ναι. Ήρθαν στο ερευνητικό κέντρο μαζί με τους φρουρούς.»

«Δεν ξέρω πώς το κατάφεραν αυτό το πράγμα οι επαναστάτες, Κριτόλαε...»

«Είναι πιο καλά οργανωμένοι στη Θακέρκοβ απ'ό,τι νομίζουμε,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος. «Η απειλή τους είναι πολύ σοβαρή, και πρέπει σύντομα, με κάποιον τρόπο, να την αντιμετωπίσουμε.

»Τι συμβαίνει, Αρδάνη;» ρώτησε ξαφνικά, καθώς αισθανόταν μια αλλαγή στην ενεργειακή ροή.

«Χάνουμε ενέργεια, Εξοχότατε. Από το χτυπ-»

«Θα φτάσουμε στο ερευνητικό κέντρο;»

«Ναι... Ναι. Νομίζω πως πρέπει, λογικά, να φτάσουμε. Δεν είναι μακριά.»

Ο Κριτόλαος έκλεισε τα μάτια και εστιάστηκε πλήρως στη Μαγγανεία Κινήσεως, για να κάνει όσο το δυνατόν καλύτερη διαχείριση της ενέργειας που έρρεε σαν αίμα στις φλέβες του μεταβαλλόμενου σκάφους.

Ο Αίολος προσπάθησε να ξαναχτυπήσει το ελικόπτερο αλλά αυτή τη φορά αστόχησε τελείως. Η ενεργειακή ριπή χάθηκε στον σκοτεινιασμένο ουρανό.

«Γαμήσου!...» μούγκρισε ο μάγος.

«Ήταν μακριά,» του είπε η Νιρίφα. «Και ο πιλότος τους μοιάζει καλός. Κοίτα πώς ελίσσεται... Δε νομίζω, πάντως, να επιστρέψουν.»

Η φωνή του Έκτορα, από τον πομπό: «Φεύγουν οι γαμημένοι!»

Η φωνή του Αλλάνδρη: «Και καλύτερα να την κάνουμε κι εμείς, αφεντικό, γιατί δεν ξέρεις με τι μπορεί να ξανάρθουν.»

Ο Έκτορας: «Είναι η Σερφάντια καλά;»

Η Σερφάντια: «Καλά είμαι.»

Ο Αίολος τούς είπε μέσω του πομπού: «Ξεκινάμε για το Αγρίμι. Τώρα.» Και οδήγησε το όχημα έξω από την κάλυψή του. «Νιρίφα, μεταμόρφωσε το.»

Η μάγισσα άρθρωσε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, κάνοντας το όχημα πάλι ένα απλό μικρό τετράκυκλο και κρύβοντας το κανόνι του.

Κεφάλαιο 26

Επιστροφή στην Παράνοια της Πόλη

Το ελικόπτερο προσγειώθηκε, καπνίζοντας, στον περίβολο του ερευνητικού κέντρου. Ο Λοχαγός Αρδάνης, ο Λοχίας Φοίνικας, η Ελεονόρα, και ο Κριτόλαος βγήκαν γρήγορα από το αεροσκάφος, βήχοντας από τον καπνό που είχε αρχίσει πλέον να μπαίνει και στο εσωτερικό μέχρι να φτάσουν εδώ.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα στη ροή της ενέργειας,» είπε ο Κριτόλαος σ'έναν Τεχνομαθή μάγο, καθώς άνθρωποι του ερευνητικού κέντρου συγκεντρώνονταν γύρω τους. «Φροντίστε το, γιατί μπορεί ακόμα και να γίνει καμια έκρηξη.»

Ο μάγος κατένευσε ενώ, συγχρόνως, μερικοί φρουροί χτυπούσαν το καπνίζον ελικόπτερο με κατασβεστήρες.

Η Ελεονόρα πήγε προς το οίκημα διαμονής, και προς το δωμάτιό της. Ο Κριτόλαος την ακολούθησε, κι εκείνη δεν έφερε αντίρρηση.

Όταν έφτασαν εκεί και η μάγισσα άρχισε να βγάζει τα βρόμικα ρούχα της, τη ρώτησε: «Δε σε βασάνισαν, έτσι;»

«Δεν θεωρείς ότι όλ'αυτά ήταν αρκετό βασανιστήριο;» έκανε απότομα η Ελεονόρα φορώντας μια ρόμπα πάνω από τα εσώρουχά της.

«Εννοώ αν σε χτύπησαν ζητώντας σου να τους αποκαλύψεις κάτι,» είπε ήπια ο Κριτόλαος.

Η Ελεονόρα αναστέναξε. Τον αγκάλιασε σφιχτά. «Με συγχωρείς,» μουρμούρισε. «Με συγχωρείς.»

Ο Κριτόλαος τύλιξε τα χέρια του γύρω της καθώς εκείνη έκλαιγε πάνω στον ώμο του. «Είσαι αναστατωμένη,» της ψιθύρισε, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της. «Είναι λογικό.»

«Με ρώτησαν για τα φιαλίδια που είχα μαζί μου,» είπε η Ελεονόρα, όταν έκανε ένα βήμα πίσω φεύγοντας από την αγκαλιά του. Σκούπισε τα μάτια της με τα δάχτυλά της, βλεφαρίζοντας. «Τα φιαλίδια που περιείχαν απόσταγμα. Και... τους το είπα, Κριτόλαε—»

«Δεν πειράζει. Δεν είναι—»

«Δεν τους τα είπα όλα, όμως. Τους είπα ότι είναι μια ουσία που πήρα από το πλάσμα από το φεγγάρι· δεν τους είπα τι κάνει αυτή η ουσία:

τους είπα πως δεν ξέρω τι κάνει. Εκείνοι, όμως, ήξεραν για το πλάσμα, Κριτόλαε, ήξεραν ότι είναι εκεί κάτω, το ήξεραν ήδη. Πρέπει νάχεις δικιο: μπήκαν από κείνο το άνοιγμα στο υπόγειο.»

Ο Κριτόλαος ένευσε. «Όπως σου είπα, οι καταραμένοι επαναστάτες είναι καλύτερα οργανωμένοι στη Θακέρκοβ απ'ό,τι νομίζουμε.»

«Τα φιαλίδια τα έχουν μαζί τους τώρα,» είπε η Ελεονόρα. Βάδισε ώς την κάβα του δωματίου, γέμισε ένα ποτήρι με Γλυκό Κρόνο, και ήπιε το μισό μονοκοπανιά. Τα νεύρα της ήταν σε πολύ άσχημη κατάσταση· τα αισθανόταν σαν τεντωμένα, πυρακτωμένα καλώδια κάτω απ'το δέρμα της. «Και είναι καθαρό απόσταγμα εκεί μέσα, Κριτόλαε. Καθαρό απόσταγμα. Δηλαδή, όχι καθαρό ακριβώς. Είναι αναμιγμένο με αίμα και λοιπές άχρηστες ουσίες. Αλλά είναι *απόσταγμα*. Μπορούν να το μελετήσουν και να ανακαλύψουν τις ιδιότητές του. Και πολύ φοβάμαι ότι θα το κάνουν.» Ήπιε και τον υπόλοιπο Γλυκό Κρόνο. «Πάω να κάνω μπάνιο. Αυτός ο μαλάκας μού πήρε ακόμα και τα γυαλιά μου· θα πρέπει ν'αγοράσω άλλα.» Αναστέναξε. Πέταξε κάτω τη ρόμπα της και πήγε στο λουτρό.

Ο Κριτόλαος έβαλε ένα ποτήρι Σεργήλιο οίνο για τον εαυτό του και την περίμενε να πλυθεί, ακούγοντας το νερό να τρέχει.

Οι επαναστάτες μπορούσαν να γίνουν ακόμα πιο επικίνδυνοι τώρα. Αν ανακάλυπταν τις ιδιότητες του αποστάγματος, θα ήξεραν τι είχε η Παντοκράτειρα στα χέρια της... και όχι μόνο αυτό, αλλά θα το είχαν κι εκείνοι – έστω και περιορισμένα. Μόνο τέσσερα φιαλίδια. Εκτός αν έβρισκαν τεχνητό τρόπο για να το αναπαράγουν. Αλλά... ήταν αυτό δυνατό;

Ή, μάλλον, γιατί να *μην* ήταν;

Όπως και να είχε η υπόθεση, ένα ήταν το βέβαιο: ο Κριτόλαος όφειλε να διπλασιάσει τις προσπάθειές του για να βρει και να εξολοθρεύσει τους υποτακτικούς του Πρίγκιπα Ανδρόνικου μέσα στη Θακέρκοβ.

Οι επαναστάτες επέστρεψαν στη Θακέρκοβ από διαφορετικές μεριές, με διαφορετικά μέσα, και σε διαφορετικό χρόνο.

Ο Άλκιμος και ο Σωσίας μπήκαν στην πόλη από τα βόρεια, καβαλώντας ένα δίκυκλο και ακολουθώντας την Κεντρική Δημοσιά. Ο Αλλάν-

δρης και η Σερφάντια ήρθαν από τον ίδιο δρόμο, μετά από αυτούς, επίσης καβαλώνοντας δίκυκλο.

Ο Έκτορας και η Χλόη δανείστηκαν άλογα από τον Ρεϊμόνδο, στον στάβλο του *Ξερακιανού Αγριμιού*, και άρχισαν να ιππεύουν προς τα νότια, προς τη Θακέρκοβ. Η απόσταση ήταν πενήντα-τρία χιλιόμετρα, κι αυτό σήμαινε ότι τα άλογα χρειάζονταν περίπου οκτώ ώρες για να τη διανύσουν, με μια στάση ενδιάμεσα. Ο Αλλάνδρης είχε προτείνει να επιστρέψει για τον Πρόμαχο και τη Χλόη, αλλά εκείνοι είχαν αποκριθεί (συμφωνώντας χωρίς δισταγμό ο ένας με τον άλλο) ότι δε χρειαζόταν: «ώς το πρωί θα είμαστε εκεί,» είχε πει ο Έκτορας.

Ο Αίολος και η Νιρίφα πήγαν το μεταβαλλόμενο όχημά τους μέχρι τις όχθες του ποταμού Κάλμωθ, στα βόρεια· εκεί, η μάγισσα μετέτρεψε το μικρό τετράκυκλο σε υποβρύχιο και βυθίστηκαν κάτω από τα νερά του ποταμού. Βγήκαν από ένα βατό σημείο της αντικρινής όχθης, μεταμόρφωσαν ξανά το υποβρύχιο σε τετράκυκλο όχημα, και μπήκαν τελικά στη Θακέρκοβ από τη νότια μεριά.

Γύρω στα μεσάνυχτα, ο Έκτορας και η Χλόη σταμάτησαν για να ξεκουράσουν τα άλογά τους. Ξεκαβαλίκεψαν στο πλάι του δρόμου και άναψαν μια φωτιά.

Το κρύο ήταν τσουχτερό αλλά ευτυχώς είχαν κάπες μαζί τους, τις οποίες φορούσαν πάνω από τα ταξιδιωτικά ρούχα τους. Είχαν προ πολλού βγάλει τις στολές των Παντοκρατορικών στρατιωτών, καθώς και τη μεταμφίεση του Σωσία και του Αλλάνδρη.

Η Χλόη τέντωσε τα χέρια της πάνω από τις φλόγες για να τα ζεστάνει. «Καλά θα ήταν να είχαμε και τίποτα να φάμε...» είπε.

«Νόμιζες ότι ο θεός δεν θα είχε μεριμνήσει γι' αυτό;» Ο Έκτορας έβγαλε ένα δέμα από τον σάκο του.

«Πήρες φαγητό απ' το *Αγρίμι*;»

«Φυσικά.»

«Σε λατρεύω όταν είσαι προνοητικός.» Η Χλόη έπιασε τα μαλλιά του με το ένα χέρι και τεντώθηκε για να κολλήσει τα χείλη της πάνω στα χείλη του.

«Δεν είμαι πάντα προνοητικός;»

Η Χλόη συνοφρυώθηκε. «Συνήθως.» Ήταν στις καλές της και δεν ήθελε να του θυμίσει τις τόσες ανοησίες που είχε κάνει. Πριν από μερικές μέρες ήταν, εξάλλου, που είχε επιτεθεί στη Λεγεώνα, μέσα στο ίδιο το Λημέρι!

«Ας φάμε,» είπε ο Έκτορας.

Καθώς έτρωγαν, η Χλόη τον ρώτησε: «Εκείνα τα φιαλίδια που είχε η Ελεονόρα, τα έχεις μαζί σου;»

«Τα έδωσα στον Αίολο. Του είπα να τα αναλύσει, να μάθει τι είναι μέσα τους.»

«Νομίζεις ότι η μάγισσα μάς είπε αλήθεια; Ότι, όντως, δεν ξέρει τι είναι αυτή η ουσία;»

«Μάλλον ψέματα είπε, η καριόλα.»

Η Χλόη ήπια μια γουλιά απ'τη μπίρα της. «Γιατί δεν την ανάγκασες να σου πει την αλήθεια;»

«Δεν ήταν αυτός ο σκοπός μου. Και δεν ήθελα να ρισκάρω τη ζωή της Σερφάντιας. Είμαι Πρόμαχος, και το πιο βασικό στην Επανάσταση είναι να κρατάς τους άλλους επαναστάτες ζωντανούς.»

Η Χλόη μειδίασε κοιτάζοντάς τον.

«Τι χαμογελάς εκεί πέρα, χαζοβιόλα;»

Η Χλόη γέλασε, τον κλότσησε στην κνήμη. «Επειδή σκέφτομαι ότι θες να κρατάς τους άλλους ζωντανούς αλλά δεν προσέχεις να κρατάς ζωντανό τον εαυτό σου.»

«Είμαι παιδί της πέτρας' τι περιμένεις;»

«Κι ο Αλλάνδρης τις ίδιες μαλακίες λέει. Τι νομίζετε ότι είστε επειδή είστε 'παιδιά της πέτρας'; Κι εγώ στους δρόμους μεγάλωσα.»

«Τώρα, εσύ λες μαλακίες. Εσύ ήσουν στο χωριό σου με την οικογένειά σου μέχρι που σας έδιωξαν οι Παντοκρατορικοί. Εγώ δεν έχω οικογένεια, ποτέ δεν είχα' ούτε ο Αλλάνδρης. Είμαστε παιδιά της πέτρας. Μεγαλώσαμε στους δρόμους και στα ερείπια της Θακέρκοβ. Μη μπερδεύεις τα μήλα με τα κάστανα.»

«Τέλος πάντων. Άστο.

»Νομίζεις ότι οι Παντοκρατορικοί γι'αυτό θέλουν το πλάσμα από το φεγγάρι; Για την ουσία που παίρνουν; Την ουσία στα φιαλίδια;»

«Δεν αποκλείεται. Αν είναι αρκετά σημαντική...»

«Η Ελεονόρα, πάντως, δεν ήθελε να την πει,» είπε η Χλόη. «Επομένως, δε μπορεί νάναι τίποτα καλό για τον οργανισμό. Ίσως να είναι δηλητήριο.»

«Θα έκαναν τόση φασαρία για ένα απλό δηλητήριο;»

«Ποιος είπε ότι είναι απλό;»

Ο Έκτορας, τελειώνοντας ένα κομμάτι ψητό κρέας, πέταξε ένα κόκαλο στις φλόγες και σκούπισε το στόμα του με το μανίκι του. «Τι το ιδιαίτερο νάχει; Το δηλητήριο είναι δηλητήριο. Ή σε σκοτώνει ή σε παραλύει, συνήθως. Πόσο σπουδαίο μπορεί νάναι το δηλητήριο αυτού του πλάσματος; Υπάρχουν ήδη δηλητήρια που σε στέλνουν στους θεούς μέσα σε δευτερόλεπτα.» Κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είναι κάτι σημαντικότερο. Σίγουρα είναι κάτι σημαντικότερο.»

«Καμια υπόθεση;»

«Θα δούμε τι θα μας πει ο Αίολος αύριο.» Ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ'τη μπίρα του. «Θες να κοιμηθείς κάνα τρίωρο προτού συνεχίσουμε πάλι με τ'άλογα;» Έβγαλε ένα πούρο από την τσέπη του και το άναψε με τον ενεργειακό αναπτήρα του, ο οποίος έμοιαζε με το κεφάλι βρυχόμενου λιονταριού.

«Εσύ δε θα κοιμηθείς;» ρώτησε η Χλόη, τελειώνοντας κι εκείνη το φαγητό της και σκουπίζοντας τα χέρια και το πρόσωπό της μ'ένα μαντήλι.

«Θα φυλάω σκοπιά. Μπορεί να μην κυκλοφορούν ληστές εδώ πέρα, αλλά κυκλοφορούν τσιράκια της Παντοκράτειρας και ποιος ξέρει τι άλλοι καριόληδες.»

«Δε μπορώ να το δεχτώ αυτό,» είπε η Χλόη.

«Ποιο;»

«Να φυλάς σκοπιά κι εγώ να κοιμάμαι.»

Ο Έκτορας ρουθούνησε. «Ρίξε τα χαρτιά, να δεις τι θα σου πούνε.»

Τα μάτια της Χλόης γυάλισαν αντανακλώντας τις φλόγες.

«Κοίτα,» είπε ο Έκτορας, «μη με τσαντίζεις. Ή πέσε και κοιμήσου, ή γδύσου και μείνε να μου κάνεις παρέα.»

Η Χλόη δεν χαμογέλασε. «Αυτός δεν είναι ο καλύτερος τρόπος για να πεις σε μια γυναίκα να κοιμηθεί μαζί σου.»

«Ποιος είπε ότι θα κοιμηθούμε;» Ο Έκτορας την άρπαξε από τη μέση και την τράβηξε κοντά του. «Δεν είπα ότι θα κοιμηθούμε.» Φίλησε το πλάι του λαιμού της, γεμίζοντας τα ρουθούνια του με τη μυρωδιά της. Η Χλόη δεν αντιστάθηκε, ακόμα κι όταν το άλλο χέρι του ψηλαφούσε τα ξαναμμένα στήθη της και ο Έκτορας τής είπε: «Δεν κρύβεις χαρτιά απόψε;»

Η Χλόη γέλασε. Τα χείλη τους συναντήθηκαν. Το χέρι της πασπάτευσε το ορθωμένο του μόριο και τα μπαλάκια από κάτω. «Ούτε εσύ κρύβεις χαρτιά,» του είπε.

«Εγώ δεν το συνηθίζω.»

Η Χλόη τράβηξε ένα τυχαίο τραπουλόχαρτο από την τσέπη της και το πέρασε μέσα στη μπροστινή μεριά του παντελονιού του. «Ποτέ δεν είναι αργά για ν'αρχίσεις.»

«Θα σε πλακώσω στο ξύλο,» είπε ο Έκτορας.

Έφτασαν στη Θακέρκοβ με την αυγή και πήγαν κατευθείαν στο Χω-νευτήρι και στην *Οινόσφαιρα*. Οι περισσότεροι από τους υπόλοιπους κοιμόνταν. Ο Αλλάνδρης φυλούσε σκοπιά.

«Γυρίσατε ζωντανοί, λοιπόν,» τους είπε, παίζοντας το κομπολόι του.

«Μόλις και μετά βίας,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Αυτή,» έδειξε τη Χλόη με τον αντίχειρά του, «παραλίγο να με σκοτώσει.»

«Για μένα, όλο καλά πράγματα λέει.» Η Χλόη τον γρονθοκόπησε, ελαφρά, στα κωλομέρια.

«Οι άλλοι είναι εδώ;» ρώτησε ο Έκτορας τον Αλλάνδρη.

Εκείνος ένευσε.

«Πάμε να ψοφήσουμε, λοιπόν.»

Ο Πρόμαχος και η Χλόη ανέβηκαν στο δωμάτιό τους.

Το πρωί, η Ελεονόρα πρότεινε να πάνε στη Θακέρκοβ.

«Είσαι σίγουρη ότι θέλεις να επιστρέψεις από τώρα εκεί;» τη ρώτησε ο Κριτόλαος.

«Υποθέτω, θα πάρεις όλα τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας!»

«Αυτό εννοείται.»

«Τότε, ξεκινάμε.»

Στην περιοχή γύρω από τη δανειστική βιβλιοθήκη, τυφεκιοφόροι ακροβολίστηκαν στις οροφές των οικοδομημάτων· κατάσκοποι γέμισαν τους δρόμους, ορισμένοι απ'τους οποίους ήταν μάγοι και χρησιμοποιούσαν ξόρκια εντοπισμού και ανίχνευσης· γρυποκαβαλάρηδες

της χωροφυλακής περιπολούσαν, φτερουγίζοντας πάνω και ανάμεσα από τα ψηλά οικοδομήματα της πόλης.

Ο Κριτόλαος, η Ελεονόρα, και οι βοηθοί της μπήκαν με ασφάλεια στη βιβλιοθήκη και κατέβηκαν στο υπόγειο, όπου βρισκόταν, υπό φρούρηση, το πλάσμα από το φεγγάρι.

«Γνωρίζεις τι συνέβη;» το ρώτησε ο Κριτόλαος, προτού ξεκινήσει η συλλογή του αποστάγματος.

...Ναι...

«Πού είναι οι επαναστάτες;» απαίτησε ο Κριτόλαος. «Πες μου πού κρύβονται.»

...Δεν γνωρίζω...

«Λες ψέματα! Νομίζεις ότι θα έρθουν εδώ για να σε ελευθερώσουν; Είσαι γελασμένος! Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η καταστροφή! Πες μου πού κρύβονται, και θα σε ανταμείψω. Το υπόσχομαι.» Και το εννοούσε, γιατί ήξερε πως, αν έλεγε ψέματα, η οντότητα από το φεγγάρι μάλλον θα το καταλάβαινε αφού είχε μαντικές δυνάμεις.

...Δεν γνωρίζω πού κρύβονται οι επαναστάτες, Κριτόλαε...

«Γνωρίζεις τόσα πολλά, κι όμως αυτό σου... διαφεύγει;»

...Γνωρίζω όσα συνέβησαν στην Ελεονόρα επειδή εκείνη τα έφερε σ'έμένα... Οι επαναστάτες – οι άνθρωποι που την απήγαγαν – δεν είναι κοντά, κι έτσι δεν μπορώ να γνωρίζω γι'αυτούς. Το μονοπάτι σταματά στην Ελεονόρα, γιατί δεν είναι δεμένη μαζί τους.

«Θα μπορούσαμε κάπως να το... διορθώσουμε αυτό; Θα μπορούσαμε να διευρύνουμε την... εμβέλεια που έχουν οι δυνάμεις σου;» ρώτησε ο Κριτόλαος.

...Δεν γνωρίζω...

Ο Κριτόλαος στράφηκε στην Ελεονόρα, ατενίζοντάς την ερωτηματικά.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Ούτε εγώ γνωρίζω αν γίνεται. Δεν ξέρω τι θα μπορούσε να ισχυροποιήσει τη 'ματιά' αυτής της οντότητας. Θα πρέπει να πειραματιστώ για να το ανακαλύψω.»

Σας παρακαλώ... Όλα τούτα είναι άσκοπα. Δεν έχω καμια χρησιμότητα για εσάς–

«Θέλεις να επιστρέψεις στην πατρίδα σου, δεν θέλεις;» διέκοψε ο Κριτόλαος το πλάσμα, που τον κοίταζε με το μοναδικό του μάτι.

Ναι. Και θα μου πεις πως πρέπει να σας υπηρετήσω για να με αφήσετε να επιστρέψω. Αλλιώς, σας είμαι άχρηστος, και τότε, θα με εξοντώσετε...

«Δεν θα το έθετα ακριβώς έτσι,» είπε σταθερά ο Κριτόλαος. «Για να σου προσφέρουμε, πρέπει να μας προσφέρεις. Αμοιβαίο συμφέρον. Αν δεν υπάρχει αμοιβαίο συμφέρον, τίποτα δεν γίνεται. Για κανέναν.»

...Λυπάμαι που το βλέπεις έτσι...

Ο Κριτόλαος δεν μίλησε.

Ούτε και η οντότητα από το φεγγάρι· μονάχα ανοιγόκλεισε μερικές φορές το μάτι του αρχαίου, ημιτελούς σώματός της.

Η Ελεονόρα είπε: «Ας συλλέξουμε τώρα το απόσταγμα. Φορέστε τις στολές σας.»

Καθώς οι πόλοι χτυπούσαν το ημιτελές θηρίο με ενέργεια και τριξίματα και ουρλιαχτά γέμιζαν το υπόγειο, ο Κριτόλαος αισθάνθηκε τον πομπό του να δονείται. Βγήκε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας τη μεταλλική πόρτα πίσω του, έβγαλε το κράνος της στολής του, και άνοιξε τον πομπό, ενώ τέσσερις πράκτορες βρίσκονταν γύρω του, για λόγους φρούρησης του μέρους.

«Εξοχότατε. Εντοπίσαμε έναν τηλεοπτικό πομπό ο οποίος κοιτάζει την είσοδο της βιβλιοθήκης.»

Ένας από τους κατασκόπους του που ήταν μάγος, χρησιμοποιώντας ένα Ξόρκι Τηλεοπτικής Ανιχνεύσεως, είχε καταφέρει να εντοπίσει τον τηλεοπτικό πομπό. Η συσκευή ήταν σ'ένα δώμα, σ'έναν παράλληλο δρόμο, και κοίταζε ανάμεσα από δύο ψηλότερα χτίρια και πάνω από ένα χαμηλότερο. Έβλεπε την είσοδο της δανειστικής βιβλιοθήκης. Και δεν ήταν ενεργή τώρα. Ούτε μπορούσε να ενεργοποιηθεί από κοντά με κάποιο κουμπί. Ενεργοποιείτο εξ αποστάσεως μέσω τηλεπικοινωνιακής συχνότητας. Τώρα, πάντως, δεν εξέπεμπε τίποτα· ο Κριτόλαος το έλεγε.

Οι δαιμονισμένοι επαναστάτες. Μας παρακολουθούσαν τόσον καιρό. Παρατηρούσαν και, στο τέλος, έδρασαν.

Τώρα, όμως, δε θα κάνουν τίποτ'άλλο σε τούτο το μέρος.

«Μην πειράξετε τίποτα,» είπε ο Κριτόλαος στους πράκτορες γύρω του, καθώς στέκονταν επάνω στο δώμα, δίπλα στον τηλεοπτικό πομπό. «Αφήστε τη συσκευή εδώ που είναι. Και παρακολουθείτε την. Μόλις ενεργοποιηθεί, δείτε πού πηγαίνει η συχνότητα – και ειδοποιή-

στε με αμέσως. Πρόκειται για αποστάτες, κατά πάσα πιθανότητα· κι αυτή τη φορά, θα τους πιάσω.»

Οι επαναστάτες, όταν συγκεντρώθηκαν το πρωί για να συζητήσουν, συμφώνησαν να μην ξαναπλησιάσουν τη δανειστική βιβλιοθήκη – για την ώρα, τουλάχιστον.

«Οι Παντοκρατορικοί θα έχουν πράκτορές τους παντού,» είπε η Σερφάντια, που ακόμα αισθανόταν εξουθενωμένη από τη δοκιμασία που είχε περάσει. Η μέση της ήταν πιασμένη από το άβολο κρέμασμα απ'το ταβάνι, και οι μύες της πονούσαν από τα χτυπήματα των ενεργειακών όπλων. «Σύντομα, θα βρουν και τον τηλεοπτικό πομπό της Νιρίφα· είμαι βέβαιη. Μπορεί, μάλιστα, να τον έχουν βρει ήδη.»

Η Νιρίφα'μορ κατένευσε και ήπια μια γουλιά απ'τον καφέ της. «Ναι. Σίγουρα θα τον βρουν.»

«Δε μπορούμε πλέον να πλησιάσουμε,» είπε ο Αλλάνδρης· «αυτό εννοείται. Ακόμα και κάτι αυτοκτονικοί που περιφέρονται ανάμεσά μας πρέπει να το καταλαβαίνουν,» πρόσθεσε κοιτάζοντας τον Έκτορα.

«Θες να πεις κάτι λειανά, Αλλάνδρη;» μούγκρισε ο Πρόμαχος. «Πες το, και μετά πάμε να παίξουμε μπουνιές έξω απ'το μαγαζί.»

Οι άλλοι χαμογέλασαν, γιατί ήταν φανερό ότι κι οι δυο τους αστειεύονταν.

Ο Έκτορας ρώτησε τον Αίολο: «Τι λένε εκείνα τα φιαλίδια, μάγε;»

«Δε μου έχουν μιλήσει ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνος καθώς καθάριζε τα γυαλιά του και τα κοίταζε για να δει αν το κρύσταλλο είχε ξεθολώσει. «Θα πιάσουμε κουβέντα σε λίγο, όμως. Και πιστεύω μέχρι το απόγευμα να έχω μια ιδέα περί τίνος πρόκειται.»

«Ωραία,» είπε ο Έκτορας. «Με τρώει η περιέργεια τι το θέλουν αυτό το πράμα οι Παντοκρατορικοί.»

Η Ελεονόρα κατάφερε να πάρει τέσσερα ακόμα φιαλίδια με απόσταγμα: και μετά, το αρχαίο σώμα της οντότητας από το φεγγάρι έμοιαζε να βρίσκεται στα όρια του θανάτου.

«Τι μπορώ να κάνω για να σε αναζωογονήσω;» ρώτησε η Ελεονόρα, αφού έβγαλε την ειδική στολή της και φόρεσε το ταγέρ της. «Θέλεις φαγητό; Ποτό;»

...Το ξέρεις ότι δεν χρειάζομαι τροφή... Αυτό το σώμα δεν μπορεί ακόμα να φάει· δεν είναι ολοκληρωμένο. Το αδ'σ'ρ μου είναι που το συντηρεί και που το αναδημιουργεί. Μ'αυτό που μου κάνεις, όμως, εξαντλείς το αδ'σ'ρ μου· δυσκολεύεις τη δουλειά μου...

Κάποιου είδους ενέργεια πρέπει να ήταν αυτή η παράξενη λέξη που ανέφερε κάθε τόσο η οντότητα, σκέφτηκε η Ελεονόρα. Κάποιου είδους ζωτική ενέργεια, σαν ψυχή, αν υπήρχε τέτοιο πράγμα – ή, μάλλον, ό,τι κι αν σήμαινε για τον καθένα.

«Δεν μπορούμε, με κάποιον τρόπο, να ισχυροποιήσουμε αυτό το... αδ'σ'ρ;» Ήταν σίγουρη ότι δεν πρόφερε σωστά τη λέξη γιατί δεν την άκουγε και σωστά· το μυαλό της δεν είχε τη δυνατότητα να την καταλάβει επακριβώς: έφτανε σ'εκείνη σαν μέσα από διαστρεβλωτικό δί-αυλο.

...Φοβάμαι πως όχι, Ελεονόρα... Χρειάζομαι χρόνο... και ησυχία... ηρεμία...

Αυτά, μάλλον, δε θα τα έχεις, σκέφτηκε ακούσια η Ελεονόρα προτού προλάβει να σταματήσει το μυαλό της.

Ναι, γνωρίζω τις προθέσεις σας...

Η οντότητα είχε, φυσικά, διαβάσει τη σκέψη της. Μάλλον, δεν μπορούσε και να μην τη διαβάσει.

Έχεις δίκιο. Όπως εσύ δεν μπορείς να μην ακούς όταν οι άλλοι μιλάνε δυνατά. Είναι το ίδιο...

Η Ελεονόρα κούνησε το κεφάλι και βάδισε μέσα στο δωμάτιο, απομακρυνόμενη από το φανερά ταλαιπωρημένο ημιτελές σώμα. Η οντότητα από το φεγγάρι την έκανε ν'ανατριχιάζει, ώρες-ώρες.

Η Ελεονόρα δεν επέστρεψε στο ερευνητικό κέντρο έξω από τη Θακέρκοβ· το μεσημέρι το πέρασε μαζί με τον Κριτόλαο, στο διαμέρισμά του. Παράγγειλαν φαγητό από ένα εστιατόριο και τους το έφεραν. Καθώς έτρωγαν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Κριτόλαου κουδούνισε, κι εκείνος σκούπισε τα χείλη του, σηκώθηκε από την καρέκλα, έπιασε

τον πομπό από το τραπεζάκι όπου τον είχε αφήσει, και κοίταξε τη μικρή του οθόνη.

Η Χοαρκίδα.

Τον άνοιξε.

«Χοαρκίδα.»

«Τι κάνεις, Κριτόλαε; Είσαι καλά;»

«Ναι· γιατί ρωτάς;»

«Σε καλούσα χτες και προχτές και δεν απαντούσες, ούτε στον πομπό ούτε στον δίαυλο του σπιτιού σου.»

Η Χοαρκίδα δεν είχε πρόσβαση στις κεραίες που έφερναν το ερευνητικό κέντρο σε επαφή με τη Θακέρκοβ. «Είχα κάτι δουλειές και δεν ήμουν εδώ.»

«Εκτός πόλης;»

«Ναι.»

«Σε άλλη πόλη;»

«Όχι.»

«Απόρρητο, να υποθέσω;»

«Ναι.»

«Δε λες πολλά. Είναι η σύζυγος από κοντά;»

Ο Κριτόλαος γέλασε καθώς βάδιζε προς το γραφείο του. «Μη λες ανοησίες. Αλλά, ναι, εδώ είναι.»

«Μου υποσχέθηκες ότι θα τη γνωρίσω.»

«Ναι...»

«Απόψε;»

«Εμμ... Πραγματικά δεν ξέρω.»

«Γιατί όχι;»

«Κοίτα. Συνέβησαν κάποια πράγματα. Βλέπουμε από αύριο, εντάξει; Θα το πω στην Ελεονόρα.»

«Εντάξει,» είπε η Χοαρκίδα, και ρώτησε: «Τι πράγματα συνέβησαν;»

«Κάποια επεισόδια. Με αποστάτες. Ήταν μπλεγμένη κι η Ελεονόρα – ως όμηρος.»

«Θεοί!... Είναι χτυπημένη;»

«Όχι, ευτυχώς. Αν δεν το ήξερα πως της συνέβησαν όλα αυτά, δε θα το καταλάβαινα από τη σημερινή συμπεριφορά της. Είναι καλά.»

«Εντάξει· συγγνώμη αν ενόχλησα,» είπε η Χοαρκίδα, χωρίς ειρωνική χροιά στη φωνή της.

«Δεν ενόχλησες. Θα τα πούμε σύντομα, Χοαρκίδα,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος.

Η Χοαρκίδα τού έστειλε ένα φιλί μέσα από τον πομπό.

Η επικοινωνία τερματίστηκε, και ο Κριτόλαος επέστρεψε στο τραπέζι, για να καθίσει αντίκρυ της Ελεονόρας.

«Ποιος ήταν;» τον ρώτησε εκείνη πίνοντας μια γουλιά κρασί.

«Μια φίλη.»

«Φίλη;»

«Ναι. Χοαρκίδα Καμάρνη τη λένε.»

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. «Η Διευθύντρια του *Άστρου*;»

«Ακριβώς.»

«Την ξέρεις από κοντά; Συνεργάζεσαι μαζί της;»

«Από παλιά,» παραδέχτηκε ο Κριτόλαος.

Το απόγευμα, ο Αίολος κάλεσε τον Έκτορα μέσω διαύλου και του είπε να έρθει στο κάτω υπόγειο.

«Βρήκες τι είναι αυτό το πράγμα;» ρώτησε ο Πρόμαχος.

«Έλα και θα σου πω.»

Ο Έκτορας έκλεισε τον διάυλο, καθώς στεκόταν πίσω από το μπαρ. Στην αίθουσα της *Οινόσφαιρας* υπήρχε κάμποσος κόσμος, αλλά ήταν βέβαιος ότι οι υπόλοιποι θα τα κατάφερναν μια χαρά και χωρίς αυτόν· για την ακρίβεια, δε νόμιζε ότι η παρουσία του τους βοηθούσε τώρα σε τίποτα. Και ο Χρίστος φαινόταν να έχει αετίσιο βλέμμα, καθώς παραφυλούσε τους πορτοφολάδες. *Δε λάθαισα που το μάξιψα αυτό το ρεμάλι απ'το δρόμο*, σκέφτηκε ο Έκτορας. Κι έστρεψε τα μάτια του στη Χλόη, η οποία καθόταν σ'ένα τραπέζι κι έπαιζε χαρτιά μ'άλλους δύο. Φαινόταν απασχολημένη, όπως πάντα όταν είχε τραπουλόχαρτα στα χέρια της.

Ο Έκτορας βγήκε πίσω από το μπαρ και κατέβηκε στο κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας*, όπου τον περίμεναν ο Αίολος και η Νιρίφα. Κάτι αποκρουστικές οσμές είχαν γεμίσει το μέρος.

Ο Έκτορας σούφρωσε τη μύτη του. «Τι σκατά είν'αυτό; Σκοτώσατε τίποτα;»

«Χυμικές ουσίες,» εξήγησε ο Αίολος, «για τη διάλυση άλλων ουσιών.»

Ο Έκτορας κοίταξε τη Νιρίφα ερωτηματικά. Εκείνη μόρφασε, λέγοντας: «Μη βλέπεις εμένα; εγώ διαμαρτύρομαι εδώ και ώρα και δεν έχω ιδέα από τέτοια.»

Ο Έκτορας στράφηκε πάλι στον Αίολο. «Βρήκες τίποτα;»

«Σχετικό είναι αυτό...» είπε ο μάγος σκεπτικά.

Ο Έκτορας ύψωσε ένα φρύδι.

«Το υγρό της Ελεονόρας περιέχει αίμα, κατά πρώτον, που υποθέτω είναι το αίμα του ημιτελούς σώματος του Κάρσενωφ. Περιέχει, όμως, κι άλλα στοιχεία. Ορισμένα τα ξέρω: είναι από σωματικά υγρά και τέτοια. Οι ποσότητες φανερώνουν κάποιο πολύ δυνατό θηρίο. Αλλά υπάρχουν και στοιχεία που δεν έχω συναντήσει ποτέ ξανά στη ζωή μου.» Ο Αίολος άναψε τσιγάρο. «Είναι τελείως άγνωστα, και υποθέτω ότι προέρχονται από την οντότητα από το φεγγάρι. Το μόνο που καταλαβαίνω είναι ότι έχουν να κάνουν με ζωτική ενέργεια και νοητική λειτουργία. Δεν ξέρω τι μπορεί να πάθει κάποιος αν, για παράδειγμα, πει αυτό το πράγμα. Ούτε αν το ρίξει επάνω του· δε δοκίμασα να το πιάσω με γυμνά χέρια.»

«Τι μπορεί να το θέλουν οι Παντοκρατορικοί, δηλαδή;» ρώτησε ο Έκτορας, συνοφρυωμένος.

«Κοίτα... κατ'αρχήν, δε νομίζω νάναι θανατηφόρο. Δε μου φαίνεται ότι τα στοιχεία που το αποτελούν είναι τέτοια που θα προκαλούσαν άμεση ζημιά στον άνθρωπο. Τουλάχιστον, όχι στο σώμα του.»

«Στο μυαλό του, τότε;»

«Μπορεί.»

«Θες να πεις ότι αν πεις αυτό το πράγμα ίσως να τρελαθείς;»

«Δεν αποκλείεται,» είπε ο Αίολος. «Σκέψου μόνο ότι αρκετοί από αυτούς που πήγαν στο φεγγάρι τρελάθηκαν. Ακόμα όμως και να μην τρελαθείς, αυτή η ουσία θα επηρεάσει τη νοητική σου λειτουργία. Σαν ναρκωτικό, πολύ πιθανόν. Παραισθησιογόνο, ίσως· ή κάτι ισχυρότερο.»

«Ναρκωτικό;» Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε πάλι, βαθύτερα. «Ένα πολύ ισχυρό ναρκωτικό;... Οι λακέδες της Παντοκράτειρας μπορεί να θέλουν να το εκμεταλλευτούν.»

«Ναι, μπορεί. Αλλά, για να γίνει αυτό, πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να το παράγουν μαζικά και δε νομίζω ότι όπως κι αν παίρνουν την ουσία από το πλάσμα στο υπόγειο είναι 'μαζική παραγωγή'.»

«Μου κάνεις τον χαζό, μάγε; Θα την αντιγράψουν στα εργαστήριά τους!»

Ο Αίολος κούνησε το κεφάλι και έσβησε το τσιγάρο του σ'ένα τασάκι. «Τα στοιχεία που αποτελούν την ουσία, όπως σου είπα, αφεντικό, είναι άγνωστα. Δε μπορείς να τα αναπαράγεις εσύ· δεν υπάρχουν στη φύση—»

«Τι είν'αυτά που λες; Αν δεν υπάρχουν στη φύση, τότε δε θα ήταν μέσα στην ουσία!»

«Εννοώ ότι δεν υπάρχουν εδώ, στο έδαφος της διάστασής μας. Ίσως να υπάρχουν μόνο στο φεγγάρι της Σεργήλης. Αλλά θα πάει κανένας εκεί να τα αναζητήσει; Δεν το νομίζω, Έκτορα.»

«Θες να μου πεις ότι δεν υπάρχει κανένας απολύτως τρόπος να αναπαράγουν αυτή την ουσία;» ρώτησε ο Πρόμαχος.

«Το 'κανένας απολύτως τρόπος' είναι πολύ... απόλυτο. Ίσως και να υπάρχει. Εγώ, πάντως, δεν τον ξέρω. Και αμφιβάλλω αν τον ξέρει η Ελεονόρα, ή κανένας άλλος Παντοκρατορικός.»

Κεφάλαιο 27

Αναλύοντας και Ερευνώντας

Το απόγευμα, η Ελεονόρα επέστρεψε στο ερευνητικό κέντρο χωρίς τον Κριτόλαο, έχοντας μαζί της, φυσικά, τα φιαλίδια με το απόσταγμα που είχε συγκεντρώσει. Ήθελε να το αναλύσει ξανά, για να δει αν ήταν το ίδιο με αυτό που είχε συλλέξει την προηγούμενη φορά. Κι επίσης, ήθελε να προσπαθήσει να βρει κάποια μέθοδο για να το αναπαράγει σε μεγάλες ποσότητες. Γιατί, αν ήταν να χρησιμοποιηθεί μαζικά, δεν είχε νόημα να το συγκεντρώνουν λίγο-λίγο από το πλάσμα στο υπόγειο σαν να άρμεγαν αγελάδα.

Προτού όμως κάνει οτιδήποτε, η Ελεονόρα έριξε μια ματιά στον γυάλινο λαβύρινθο με τα *κίρ'χικ*, και είδε ότι το ποντίκι στο οποίο είχε κάνει ένεση με το απόσταγμα ήταν τώρα νεκρό. Δεν το είχαν σκοτώσει τα άλλα· είχε πεθάνει από μόνο του. Το απόσταγμα είχε υπερφορτώσει τόσο πολύ τον μικρό του εγκέφαλο και το νευρικό του σύστημα, που το είχε σκοτώσει.

Αυτό ήταν φυσιολογικό. Και παλιότερα είχε, επανειλημμένως, συμβεί, όπως έλεγαν οι καταγραφές στο αρχείο του ερευνητικού κέντρου. Τα *κίρ'χικ* πάντοτε πέθαιναν στο τέλος, ύστερα από ένεση Ε-8.

Ε-8: το όνομα που είχαν δώσει οι ερευνητές στο απόσταγμα όταν το είχαν πρωτοανακαλύψει. *Ε* ήταν ο κωδικός για τις ουσίες που επηρέαζαν συγχρόνως το νευρικό σύστημα και τον εγκέφαλο. *8* ήταν ο αριθμός της συγκεκριμένης ουσίας· υπήρχαν άλλες εφτά πειραματικές ουσίες πριν από αυτήν – καμία τους τόσο σημαντική.

Η Ελεονόρα πήρε το νεκρό *κίρ'χικ* από τον λαβύρινθο και ζήτησε από τον Γρηγόριο'νιρ – έναν μάγο Βιοσκόπο του ερευνητικού κέντρου – να το ελέγξει. Εκείνος, ύστερα από ένα ξόρκι, της είπε ότι δεν είχε νόημα· το πλάσμα ήταν νεκρό: δεν υπήρχαν σημάδια ζωής μέσα του. Τίποτα απολύτως; ρώτησε η Ελεονόρα. Τίποτα απολύτως, της απάντησε εκείνος αφού έκανε ακόμα έναν έλεγχο με τη μαγεία του.

Η Ελεονόρα έδωσε το *κίρ'χικ* στους βοηθούς της για να του κάνουν εκτεταμένη βιολογική ανάλυση μέσω των ειδικών συσκευών. Όταν, μετά από κάποια ώρα, είχε τα αποτελέσματα στα χέρια της, τα συνέ-

κρινε με τα αποτελέσματα παρόμοιων αναλύσεων πριν από δεκάξι χρόνια. Δεν υπήρχε καμία διαφορά, διαπίστωσε. Κάποια ξένη ουσία – το E-8, το αποστάγμα – φαινόταν καθαρά ότι είχε κάψει τον εγκέφαλο και το νευρικό σύστημα του *κίρ'χικ*, αφού τα είχε βάλει σε έντονη, παραφυσική λειτουργία.

Καθώς η νύχτα είχε έρθει, η Ελεονόρα έκανε, γι'ακόμα μια φορά, ανάλυση του αποστάγματος. Τα στοιχεία που το αποτελούσαν δεν διέφεραν σε τίποτα από πριν. *Κι όμως, το χρώμα είναι διαφορετικό σε σχέση με παλιά...* Στις φωτογραφίες που είχε η Ελεονόρα, το χρώμα του αποστάγματος ήταν ασημί και ημιδιαφανές· το δικό της απόσταγμα, όμως, ήταν *μαύρο* και ημιδιαφανές. Αναμφίβολα, αυτό οφειλόταν στο διαφορετικό σώμα. Αλλά κάπου στην ανάλυση δεν θα έπρεπε να φαίνεται η διαφορά;

Υπάρχει, σίγουρα, κάτι που τα μηχανήματα δεν πιάνουν.

Η Ελεονόρα στερέωσε ένα φιαλίδιο με E-8 εμπρός της, κάθισε αναπαυτικά στην πολυθρόνα της, και άρθρωσε τα λόγια για μια Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως. Το βλέμμα της βυθίστηκε στο μαύρο ημιδιαφανές χρώμα του αποστάγματος, και μετά από λίγο, μέσα από αυτό το χρώμα, άρχισε να διακρίνει μορφές, σχηματισμούς, και άλλα χρώματα και αποχρώσεις, τα οποία πλημμύρισαν το σύμπαν της.

Η Ελεονόρα'σαρ έβλεπε τα στοιχεία του αποστάγματος ως αύρες, και τα αισθανόταν σαν κάτι το τελείως ξένο, κάτι με το οποίο δεν είχε ποτέ της ξανάρθει σε επαφή, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα. Με λίγη προσήλωση, κατόρθωσε να συμπεράνει τι ήταν τι, ποιος σχηματισμός που παρατηρούσε ήταν ποιο στοιχείο που της είχε δείξει η ανάλυση των μηχανημάτων του εργαστηρίου. Ή, τουλάχιστον, είχε μια πολύ συγκεκριμένη εντύπωση χωρίς να είναι απόλυτα βέβαιη. Και τότε, πρόσεξε ότι υπήρχε κάτι ακόμα: κάτι που έδενε τα στοιχεία μεταξύ τους, κάτι που τα μηχανήματα δεν είχαν εντοπίσει – κάτι σαν μεμβράνη, σαν κόλλα.

Κι αυτή η «κόλλα» είχε χρώμα μαύρο και ημιδιαφανές – έτσι την αντιλαμβάνονταν οι διευρυμένες από τη μαγγανεία αισθήσεις της Ελεονόρας. *Μαύρο και ημιδιαφανές. Όπως το απόσταγμα, όταν το κοιτάξεις κανονικά.*

Η Ελεονόρα διέκοψε τη Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως, και, κοιτάζοντας το ρολόι της, διαπίστωσε ότι είχε περάσει περισσότερη ώρα από ό,τι νόμιζε. Όπως το περίμενε. Πάντα έτσι γινόταν με τη χρήση

αυτής της μαγγανείας: ο μάγος έχανε την αίσθηση του αντικειμενικού χρόνου. Η Ελεονόρα, όσο κοίταζε τις αύρες των στοιχείων του αποστάγματος, είχε την αίσθηση ότι είχαν περάσει, το πολύ, πέντε λεπτά, ενώ στην πραγματικότητα είχε περάσει μισή ώρα.

Αναστέναξε κουρασμένα, και σηκώθηκε από την πολυθρόνα νιώθοντας τη μέση της πιασμένη. Πήρε τα γυαλιά της από το τραπέζι και τα φόρεσε. Ήταν καινούργια· της τα είχαν φτιάξει στη Θακέρκοβ κατόπιν εντολής του Κριτόλαου. Νόμιζε ότι της άρεσαν καλύτερα από τα προηγούμενα.

Πήγε προς το δωμάτιό της για να κοιμηθεί, και καθώς βάδιζε αναρωτιόταν για το απόσταγμα. Τι μπορούσε να κάνει για να το αναπαραγάγει; Πού μπορούσε να βρει αυτά τα παράξενα στοιχεία που το αποτελούσαν; Ή, πώς μπορούσε να τα δημιουργήσει;

Δεν γίνεται, σκέφτηκε μπαίνοντας στο δωμάτιό της. Ούτε το ένα ούτε το άλλο. Αν γινόταν, θα το είχαν ανακαλύψει πριν από δεκάξι χρόνια. Πρέπει ν'ακολουθήσω άλλο δρόμο.

Τι δρόμο, όμως;

Η Ελεονόρα πήρε μερικά βιβλία από τη βιβλιοθήκη της – τόμους σπάνιας στοιχειακής χυμείας και μαγείας του τάγματος των Ερευνητών.

Παραγωγή και Παράγωγα Αρχικών Ουσιών.

Μετάλλαξη Δεδομένων Στοιχείων.

Πολυμορφισμός και Εναλλακτικότητα Στοιχείων και Μικροοργανισμών.

Στοιχειογένεσις.

Διακρίσεις Βάθους και Κλίμακας Μέσω Αναλυτικών Μαγγανειών.

Η Αξία του Χρόνου στη Μαγική Ανάλυση.

Κρυπτοαναλυτική.

Η Ελεονόρα, ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ξαγρύπνησε διαβάζοντας. Και τελικά, την πήρε ο ύπνος με το κεφάλι ακουμπισμένο πάνω στις ανοιχτές σελίδες του βιβλίου *Στοιχειογένεσις*.

Ονειρεύτηκε παράξενες αύρες και οργανισμούς με εκατομμύρια ψευδοπόδια... λόγια για την ενεργοποίηση ανύπαρκτων μαγγανειών... σώματα μεταλλαγμένα με αλλόκοτους τρόπους...

Το πρωί, την ξύπνησε το κουδούνισμα του τηλεπικοινωνιακού πομπού. Έβγαλε τα γυαλιά της, έτριψε τα μάτια της, ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, και τον άνοιξε.

«Ναι;»

«*Καλημέρα, Ελεονόρα. Κοιμόσουν;*» είπε ο Κριτόλαος.

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. «Τι ώρα είναι;»

«*Εντεκάμισι.*»

Κοίταξε το ρολόι στο χέρι της και διαπίστωσε ότι δεν της έλεγε ψέματα. «Παρακοιμήθηκα,» είπε, και σηκώθηκε από το κρεβάτι.

«*Είσαι καλά;*»

«Ναι, απλά, καθόμουν και διάβαζα μέχρι αργά.»

«*Θα έρθεις στην πόλη;*»

Η Ελεονόρα το σκέφτηκε για μια στιγμή, και είπε: «Όχι, θα μείνω εδώ σήμερα. Πρέπει να ψάξω λίγο. Δεν έχει νόημα τώρα να πάρω κι άλλο απόσταγμα.» Έτριψε το αριστερό της μάτι, κοιτάζοντας έξω απ'το παράθυρο. «Πρέπει να βρω έναν τρόπο να το αναπαράγω χωρίς να χρειάζομαι την οντότητα από το φεγγάρι. Με την οντότητα δε θα μπορέσουμε ποτέ να κάνουμε μαζική παραγωγή.»

«*Οι επαναστάτες έχουν επίσης το απόσταγμα, Ελεονόρα,*» είπε ο Κριτόλαος. «*Πιστεύεις ότι ίσως κι αυτοί να καταφέρουν να το αναπαράγουν, κάπως, από μόνοι τους;*»

«Το αποκλείω. Τα στοιχεία που το αποτελούν δεν υπάρχουν πουθενά, παρά μόνο – ίσως – στο φεγγάρι της Σεργήλης: κι εκεί δεν πρόκειται να πάνε, όπως δεν πρόκειται να πάμε κι εμείς.» Κατουριόταν, και ήθελε αυτή η κουβέντα να τελειώσει σύντομα.

«*Τα τέσσερα φιαλίδια που έχουν σε τι νομίζεις ότι μπορεί να τους χρειαστούν;*»

«Σε τίποτα, βασικά. Εκτός αν αποφασίσουν να τα πιουν, οπότε δεν ξέρω...»

«*Οι άνθρωποι που είχαν πει απόσταγμα, παλιότερα, είχαν δει κάποια οράματα, έτσι δεν είναι;*»

«Περίπου. Ο πρώτος είχε πάει να τρελαθεί· ο δεύτερος είχε δει, ναι, κάτι σαν οράματα, ίσως παραισθήσεις· κι ο τελευταίος είχε καταφέρει να προβλέψει το μέλλον.»

«*Πώς;*»

«Το ήξερε· έτσι λέει το αρχείο. Το ήξερε όπως ξέρεις κάτι δεδομένο. Έχει σημασία;»

«*Δεν είναι αυτός ο άνθρωπος πια στο ερευνητικό κέντρο;*»

«Εδώ είναι, απ'όσο ξέρω. Ήταν ένας απ'τους φρουρούς.»

«*Οι άλλοι δύο;*»

«Δεν έχει σημασία, Κριτόλαε! Οι αναφορές είναι αληθινές – ερευνητικό κέντρο είναι εδώ: δεν αποκρύπτει κανέναν πληροφορίες.»

«Εντάξει. Βιάζεσαι να πας κάπου;»

«Έχω ήδη αργήσει να σηκωθώ.»

«Καλά, θα τα ξαναπούμε.»

Η Ελεονόρα έκλεισε τον πομπό, τον πέταξε στο κρεβάτι, και μπήκε στην τουαλέτα γιατί πήγαινε να σκάσει. Ενώ ετοιμαζόταν, σκέφτηκε ότι, ουσιαστικά, δεν θυμόταν πού βρίσκονταν οι άνθρωποι που είχαν πει το απόσταγμα πριν από δεκάξι χρόνια. *Νόμιζε* ότι ο φρουρός που είχε προβλέψει το μέλλον ήταν ακόμα στο ερευνητικό κέντρο· δεν ήταν βέβαιη. Και για τους άλλους δύο δεν είχε καμία ιδέα.

Αλλά τι σχέση μπορεί να είχαν αυτοί με την παραγωγή E-8; Πώς μπορούσαν να βοηθήσουν την Ελεονόρα να φτιάξει δικό της απόσταγμα; Μάλλον δεν μπορούσαν.

Κι όμως, συλλογίστηκε βγαίνοντας από το μπάνιο. Κι όμως. Ίσως να με βοηθήσουν. Αυτοί, ή κάποιοι άλλοι που θα πουν τώρα απόσταγμα. Σκέφτηκε ότι ίσως κατάφερνε να φτιάξει δικό της E-8 από το αποτέλεσμα. Από πίσω προς τα εμπρός. Σαν να βλέπεις ανάποδα μια κινηματογραφική ταινία. Θα παρατηρούσε, δηλαδή, τα ακριβή αποτελέσματα που είχε η ουσία επάνω στο ανθρώπινο σώμα και θα προσπαθούσε να φτιάξει μια άλλη ουσία που δημιουργούσε τα ίδια αποτελέσματα. Δεν θα ήταν, βέβαια, E-8 αλλά θα ήταν σαν E-8.

Γίνεται, άραγε;

Δεν ήξερε αν ήταν καλή ιδέα.

Μάλλον, δεν ήταν. Ήταν σαν να προσπαθείς να λύσεις ένα πρόβλημα λογικής ακολουθώντας μια σειρά από παράλογα βήματα που σε οδηγούσαν στην ίδια λύση με τα λογικά, ορθά βήματα.

Υπήρχε κάτι το λάθος στην όλη υπόθεση.

Όμως ένα τουλάχιστον πείραμα έπρεπε να το κάνει. Αν μη τι άλλο, για να δει η ίδια τα αποτελέσματα του αποστάγματος επάνω στον άνθρωπο. Και ποιος ξέρει σε τι χρήσιμα συμπεράσματα μπορεί να κατέλγη;

Αφού ετοιμάστηκε, είπε, μέσω διαύλου, στους βοηθούς της ότι ζητούσε κάποιον πρόθυμο να υποβληθεί σε πείραμα – με την ανάλογη αμοιβή, ασφαλώς.

Αρκετοί από τους φρουρούς ρώτησαν για τη φύση του πειράματος, και η Ελεονόρα, βρισκόμενη τώρα στα εργαστήρια του ερευνητικού κέντρου, τους απάντησε ότι επρόκειτο για μια ουσία που πιθανώς να τους προκαλούσε κάποιες παραισθήσεις αλλά, απ'όσο γνώριζε, δεν ήταν θανατηφόρα, ούτε μπορούσε να προξενήσει σωματικές βλάβες.

Οι φρουροί, όμως, ήταν διστακτικοί, όπως συνήθως σ'αυτές τις περιπτώσεις. Παρότι η αμοιβή δεν ήταν μικρή, φοβόνταν να υποβληθούν σε πειράματα.

Τελικά, καμια ώρα πριν από το μεσημέρι, ένας άντρας μεγαλύτερος από την Ελεονόρα ήρθε στα εργαστήρια και την πλησίασε. Ήταν ντυμένος με τη λευκή στολή των φρουρών, ψηλός και με δέρμα λευκό-ροζ. Τα μαλλιά του είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Τα μάτια του έμοιαζαν να είναι βαθιά μέσα στις κόγχες του κρανίου του. Η μύτη του ήταν γαμψή.

«Ονομάζομαι Φλοίσβος Ηλάβρης, κυρία Επιτηρήτρια,» είπε. «Θα ήθελα να ρωτήσω για το πείραμα.»

Φλοίσβος Ηλάβρης; Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε παρατηρώντας τον, καθώς ήταν καθισμένη στο γραφείο της και κάπνιζε. Δίπλα της ήταν ανοιχτή μια οθόνη η οποία έδειχνε την ανάλυση του E-8 στα στοιχεία του. *Κάτι μού θυμίζει το όνομα...*

«Μπορείς να ρωτήσεις,» του είπε.

«Για τι ουσία πρόκειται;»

Η Ελεονόρα είχε κουραστεί να το εξηγεί κάθε φορά. Ίσως θα έπρεπε να βγάλει ανακοίνωση, τελικά. «Μπορεί να σου προκαλέσει κάποιες παραισθήσεις. Δεν είναι επιβλαβής.»

Ο φρουρός χαμογέλασε αχνά. «Δεν είναι;»

Η Ελεονόρα έσβησε το τσιγάρο της. «Τι θέλεις να πεις;»

«Η Χαρίκλεια παραλίγο να τρελαθεί πριν από δεκάξι χρόνια, αν πρόκειται για την ίδια ουσία...»

Τα μάτια της Ελεονόρας στένεψαν. Σηκώθηκε όρθια. *Φλοίσβος Ηλάβρης...* «Είσαι από αυτούς που δοκίμασαν το E-8...» είπε.

Ο φρουρός κατένευσε. «Μάλιστα, κυρία Επιτηρήτρια. Η ουσία που θέλετε να δοκιμάσω είναι η ίδια;»

«Τι σου συνέβη όταν ήπιες το E-8;» τον ρώτησε η Ελεονόρα, αγνοώντας τη δική του ερώτηση.

«Είχα την αίσθηση ότι... ότι ήμουν,» χαμογέλασε, «παντού στο ερευνητικό κέντρο, κοντά στους υπόλοιπους εδώ μέσα.» Τα μάτια του φά-

νηκαν να γυαλίζουν ξαφνικά. «Μου είπαν ότι ήταν παραίσθηση, αλλά το ξέρω πως δεν ήταν. Και δεν ήταν παρόμοιο με τίποτ'άλλο που έχω δοκιμάσει – όπου κι αν έψαξα!»

(Τι θέλει να πει; Είναι τοξικομανής;)

«Αν πρόκειται για το Ε-8 πάλι, κυρία Επιτηρήτρια, τότε δε χρειάζεται να ψάξετε άλλο. Δέχομαι να υποβληθώ στο πείραμά σας.» Τα μάτια του γυάλισαν ξανά, με τρόπο σχεδόν ανατριχιαστικό. «Θα δεχόμουν ακόμα και χωρίς αμοιβή.»

Είναι καλά στα μυαλά του; Η Ελεονόρα καθάρισε το λαιμό της. «Είπες πριν κάτι για κάποια Χαρίκλεια...»

Ο Φλοίσβος ένευσε. «Μάλιστα. Η Χαρίκλεια. Δοκίμασε κι αυτή την ουσία. Δεν έχετε διαβάσει το αρχείο; Παραλίγο να τρελαθεί. Παιδί-θηκε, μετά, από τον Παντοκρατορικό Στρατό· δεν μπορούσε να μείνει. Δεν ήταν σε καλή κατάσταση. Πρόκειται, όμως, για την ίδια ουσία τώρα;»

«Ναι,» του είπε η Ελεονόρα. «Είσαι σίγουρος πως θέλεις να υποβληθείς στο πείραμα;» Κανονικά, δε θα έπρεπε να του κάνει αυτή την ερώτηση, έτσι δύσκολο που ήταν να βρει κάποιον να δεχτεί· αλλά ο άνθρωπος, πραγματικά, δεν της φαινόταν καλά στα μυαλά του. Ήταν κάτι στο βλέμμα του... στον τρόπο που μιλούσε για το απόσταγμα...

Ο Φλοίσβος χαμογέλασε. «Φυσικά! Μπορούμε να ξεκινήσουμε τώρα. Αμέσως. Ή όποτε θέλετε, βέβαια.»

Η Ελεονόρα άνοιξε τον διάυλο του γραφείου της και ειδοποίησε τους βοηθούς της. «Θα σε οδηγήσουν στον θάλαμο όπου θα πιεις λίγη από την ουσία,» είπε στον Φλοίσβο.

Εκείνος ένευσε, μοιάζοντας ενθουσιασμένος.

Οι βοηθοί ήρθαν και τον πήραν από το γραφείο της. Η Ελεονόρα βγήκε επίσης, μετά από λίγο, και πήγε σ'ένα δωμάτιο δίπλα στον θάλαμο όπου ο Φλοίσβος Ηλάβρης θα έπινε απόσταγμα της οντότητας από το φεγγάρι. Υπήρχε ένα παράθυρο εδώ απ'όπου μπορούσε να τον βλέπει. Οι βοηθοί της τον είχαν βάλει να καθίσει σε μια αναπαυτική πολυθρόνα, και τώρα του έδεναν τα χέρια επάνω στους βραχίονές της. Εκείνος δεν φαινόταν να φέρνει καμία αντίσταση, ούτε να δυσανασχετεί. Τουναντίον: έμοιαζε ανυπόμονος. Η Ελεονόρα τον παρατηρούσε παραξενεμένη. *Ότι κι αν βίωσε πριν από δεκάξι χρόνια τού άρεσε.*

«Και δεν ήταν παρόμοιο με τίποτ'άλλο που έχω δοκιμάσει – όπου κι αν έψαξα!» είχε πει.

Προσπαθούσε, λοιπόν, να το ξαναζήσει. Προσπαθούσε. Το αναζητούσε. Είναι εθισμένος... ύστερα από μόνο μια δοκιμή. Το αρχείο δεν το αναφέρει αυτό...

Η Ελεονόρα, φυσικά, δεν εντυπωσιαζόταν που το απόσταγμα ήταν εθιστικό. Το περίμενε πως θα ήταν, όπως και οι περισσότερες ουσίες του είδους του. Αλλά αυτό – ο εθισμός – συνέβαινε συνήθως κατόπιν αρκετής χρήσης. Δε γινόσουν τοξικομανής επειδή έπινες μερικά γραμμάρια.

Η περίπτωση του Φλοίσβου ήταν παράξενη. *Αναρωτιέμαι αν το ίδιο συνέβη και σ' εκείνον που προέβλεψε το μέλλον. Ο Κριτόλαος ίσως, τελικά, να είχε κάποιο δίκιο που ενδιαφερόταν γι' αυτούς...*

Η Ελεονόρα είδε τους βοηθούς της να βάζουν τον Φλοίσβο να πιει λίγο από το απόσταγμα και να απομακρύνονται, πηγαίνοντας στην περιφέρεια του θαλάμου. Ο φρουρός έμεινε για λίγο ακίνητος, σιωπηλός, και μετά, άρχισε να γελά και να γελά και να γελά.

«Χα-χα-χα-χα! Χα-χα-χα! Χα-χα-χα-χα-χα-χα! Χαχαχαχαχα! Χα-χα-χα-χα-χαχαχαχαχαχαχαχαχα!» Το γέλιο του αντηχούσε στα τριγυρινά δωμάτια και τους διαδρόμους.

Η Ελεονόρα άκουσε φρουρούς και βοηθούς να έρχονται για να δουν τι συνέβαινε. Τους είπε ότι όλα ήταν εντάξει· δεν υπήρχε πρόβλημα. Και συνέχισε να παρακολουθεί τον Φλοίσβο. Τα μάτια του έμοιαζαν, κατά κάποιον τρόπο, να έχουν έρθει πιο μπροστά, σαν να μην ήταν πλέον τόσο βαθιά στις κόγχες του κρανίου του όσο πριν· και η έκφραση του προσώπου του ήταν τελείως διαφορετική, λες και προηγουμένως προσποιούνταν ότι ήταν άλλος άνθρωπος.

Η Ελεονόρα έφυγε από το πλευρικό δωμάτιο και μπήκε στην αίθουσα όπου ήταν δεμένος ο Φλοίσβος.

Τα μάτια του στράφηκαν στο μέρος της. «Σε παραξενεύει η συμπεριφορά μου, ε; Αναρωτιέσαι πώς είναι δυνατόν να με έχει επηρεάσει τόσο πολύ... Δέκα-έξι χρόνια περίμενα να έρθει τούτη η στιγμή, Ελεονόρα'σαρ... Δέκα-έξι χρόνια...»

«Τι βλέπεις;» τον ρώτησε η Ελεονόρα.

«Είμαι παντού!» φώναξε ο Φλοίσβος. «Παντού! Χα-χα-χα-χα...! Χαχαχαχα-χα-χα-χα...! Κρατάμε χέρια, όλοι μας. Ο λοχαγός μου δίνει ένα ποτήρι μπίρα...»

«Ο λοχαγός δεν είναι εδώ, Φλοίσβε,» του είπε η Ελεονόρα.

«Και τώρα, μου προτείνεις να χορέψουμε... αλλά είμαι δεμένος. Είμαι δεμένος! Χα-χα-χα-χα-χα!...»

Βλέπει παραισθήσεις. Δεν ξέρει πού βρίσκεται.

«Δε βλέπω παραισθήσεις, Ελεονόρα! Είμαι παντού! Λύσε με να χορέψουμε! Χα-χα-χα-χα!»

«Γνωρίζεις το μέλλον;» τον ρώτησε η Ελεονόρα. «Γνωρίζεις τι θα συμβεί στο μέλλον;»

«Τα πάντα! Τα πάντα θα συμβούν! Ό,τι θέλω μπορεί να συμβεί, Ελεονόρα – θα χορέψουμε! Σ'ευχαριστώ, Χαρίλαε,» είπε γυρίζοντας το κεφάλι στο πλάι, σαν να μιλούσε σε κάποιον που δεν ήταν εκεί. «Δεν έπρεπε, όμως. Είναι πολύ μεγάλο για μένα. Χα-χα-χα-χα!»

Αδύνατον να συνεννοηθείς μαζί του! σκέφτηκε η Ελεονόρα, κι απομακρύνθηκε από κοντά του, πλησιάζοντας τους βοηθούς της.

Η επίδραση της ουσίας κράτησε για περίπου δύο ώρες και, μετά, ο Φλοίσβος φάνηκε να επανέρχεται. Ήταν καταϊδρωμένος, κι έμοιαζε εξουθενωμένος. Με την παρουσία δύο φρουρών στο δωμάτιο, η Ελεονόρα είπε στους βοηθούς της να τον λύσουν, κι εκείνος σηκώθηκε από την πολυθρόνα τρίβοντας τους καρπούς του.

«Πώς αισθάνεσαι;» τον ρώτησε ο Ελεονόρα.

«Χάλια.»

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε.

«Μετά από εκείνη την κατάσταση, μόνο χάλια μπορώ να αισθάνομαι τώρα, κυρία Επιτηρήτρια.»

«Μπορείς να μου περιγράψεις την κατάσταση πού βρισκόσουν;»

Εκείνος χαμογέλασε, κουρασμένα. «Ήμουν παντού. Μιλούσα με όλους σας στο ερευνητικό κέντρο. Κινιόμασταν όλοι μέσα σε... στο νερό.»

«Στο νερό;»

«Σα να ήμασταν κάτω από το νερό, ναι.» Αναστέναξε. «Μπορούμε να ξαναδοκιμάσουμε, αν θέλετε...»

Του αρέσει. «Δε χρειάζεται τώρα,» του είπε η Ελεονόρα. «Σ'ευχαριστώ που δέχτηκες, πάντως.»

Ο Φλοίσβος χαμογέλασε. «Κυρία Επιτηρήτρια, είμαι δικός σας άνθρωπος πλέον. Μπορείτε να με ειδοποιήσετε και πάλι όποτε θέλετε· δεν υπάρχει λόγος να πάτε σε άλλον.»

«Εντάξει,» είπε η Ελεονόρα, «θα το έχω υπόψη μου. Για την ώρα, όμως, πρέπει να περάσεις από κάποιες εξετάσεις.»

Ο Φλοίσβος ένευσε.

Η Ελεονόρα είχε ήδη καλέσει τον Γρηγόριον'νιρ στον θάλαμο, και του ζήτησε να ελέγξει την κατάσταση του Φλοίσβου. Ο Βιοσκόπος χρησιμοποίησε μερικά ξόρκια, και μετά είπε: «Ο οργανισμός του είναι κουρασμένος, όπως ύστερα από έντονη σωματική δραστηριότητα – τρέξιμο, για παράδειγμα. Το μυαλό του είναι υπερφορτωμένο, όπως ύστερα από έντονη σκέψη ή έντονη χρήση της φαντασίας. Επίσης, φαίνεται να υπάρχει κάποια ουσία μέσα του, η οποία όμως νομίζω ότι χάνει την ισχύ της και, σύντομα, θα εξαφανιστεί.»

Η Ελεονόρα είπε στους βοηθούς της να πάρουν αίμα από τον Φλοίσβο, κι εκείνοι υπάκουσαν.

«Πηγαίνετε να το αναλύσετε,» τους πρόσταξε ύστερα. Και προς τον Φλοίσβο: «Μπορείς να πας να ξεκουραστείς. Έχεις όλη την υπόλοιπη ημέρα άδεια. Αλλά μη φύγεις απ'το ερευνητικό κέντρο.»

Η Ελεονόρα κοίταξε τα αποτελέσματα της ανάλυσης του αίματος του Φλοίσβου Ηλάβρη. Υπήρχε, πράγματι, κάποια άγνωστη ουσία εκεί μέσα. Ή, μάλλον, όχι και τόσο άγνωστη. Ήταν το απόσταγμα, αν και σε πολύ ασθενική μορφή.

Η Ελεονόρα πήρε μεσημεριανό στο δωμάτιό της και, αφού κοιμήθηκε ένα δίωρο, σηκώθηκε και πήγε να αναλύσει το αίμα του Φλοίσβου για δεύτερη φορά, χρησιμοποιώντας τα μηχανήματα του εργαστηρίου μόνη της.

Τα αποτελέσματα ήταν ίδια. Η ουσία δεν είχε διαλυθεί: παρέμενε στη δεδομένη ποσότητα μέσα στο αίμα.

Ζήτησε να καλέσουν πάλι τον Φλοίσβο, και εκείνος, χωρίς να καθυστερήσει, ήρθε. Η Ελεονόρα του ξαναπήρε αίμα και το ανέλυσε.

Η ουσία Ε-8 είχε εξασθενήσει ακόμα περισσότερο, παρατήρησε από τα αποτελέσματα. Εξαφανιζόταν. Όπως είχε πει ο Γρηγόριος'νιρ, έχανε την ισχύ της. Το ανθρώπινο σώμα την έδιωχνε.

Ο εθισμός, όμως, παραμένει. Υστερα από δεκάξι χρόνια, ο Φλοίσβος ήθελε να ξαναζήσει την εμπειρία, σκέφτηκε η Ελεονόρα, ενώ ο φρουρός είχε φύγει από το εργαστήριο. Από την άλλη, όμως, αυτό μπορεί να μην οφείλεται σε οργανικό εθισμό, αλλά σε ψύχωση. Το μυαλό του είναι

που θέλει να ξαναδοκιμάσει το απόσταγμα· δεν είναι το σώμα του που το έχει ανάγκη.

Αναρωτήθηκε πάλι αν θα μπορούσε να δημιουργήσει κάτι παρόμοιο του Ε-8. Κάτι που θα είχε τα ίδια αποτελέσματα στον άνθρωπο. Αναμφίβολα, θα ήταν ένα πολύ ισχυρό ναρκωτικό· οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας θα μπορούσαν να το εκμεταλλευτούν στη Συμπαντική Αγορά...

Στα αποτελέσματα που έχω στα χέρια μου, όμως, δεν υπάρχει τίποτα από το οποίο μπορώ να πιαστώ για να φτιάξω μια δική μου, παρόμοια ουσία.

Στο αίμα του Φλοίσβου δεν έχει αλλάξει κάτι· απλώς υπάρχει απόσταγμα μέσα του. Απόσταγμα που μπορούμε να πάρουμε μόνο από το πλάσμα από το φεγγάρι...

Η Ελεονόρα ζήτησε να έρθει στο γραφείο της ο άλλος φρουρός που είχε δοκιμάσει το απόσταγμα πριν από δεκάξι χρόνια – ένας άντρας που ονομαζόταν Νάργκιλ Βορχ και καταγόταν από τη Σάρντλι.

Μετά από λίγο, ο Λοχαγός Αρδάνης την κάλεσε στον δίαυλό της. «Δεν είναι ο Νάργκιλ Βορχ πια μαζί μας, κυρία Επιτηρήτρια,» της είπε.

«Δεν είναι; Γιατί;»

«Ήταν μεγάλος. Αποστρατεύτηκε πρόπερσι.»

Η Ελεονόρα αναστέναξε. «Είσαι σίγουρος;» Νόμιζε ότι ο φρουρός ήταν ακόμα στο ερευνητικό κέντρο...

«Φυσικά. Έχω εδώ και το χαρτί της αποστράτευσής του.»

«Πού βρίσκεται τώρα; Ξέρουμε;»

«Στην πατρίδα του έχει πάει, νομίζω: στη Σάρντλι. Υπάρχει λόγος που τον ζητάτε;»

«Προφανώς.»

«Εννώ, συμβαίνει κάτι σοβαρό μ' αυτόν;»

«Συμμετείχε σ' ένα πείραμα πριν από δέκα-έξι χρόνια, και θέλω να του μιλήσω γι' αυτό.»

«Μάλιστα. Καταλαβαίνω.»

«Μπορούμε να τον βρούμε;»

«Γνωρίζουμε ποια είναι η γενέτειρά του στη Σάρντλι. Από κει και πέρα, δεν ξέρουμε ακριβώς πού βρίσκεται τώρα. Πιστεύω, όμως, ότι θα μπο-

ρούσε να εντοπιστεί. Ο κύριος Κριτόλαος σίγουρα θα ξέρει πώς να βρει τα ίχνη του.»

Μετά από τη σύντομη συνομιλία της με τον Αρδάνη, η Ελεονόρα ακούμπησε την πλάτη της στην πολυθρόνα του γραφείου κι αναρωτήθηκε αν πραγματικά άξιζε να αναζητήσει αυτόν τον Νάργκιλ Βορχ. *Θα μου πει τίποτα περισσότερο από ό,τι έχω ήδη διαβάσει στο αρχείο; Θα θυμάται τίποτα περισσότερο;*

Σύμφωνα με ό,τι έγραφε το αρχείο, αυτός δεν είχε δει παραισθήσεις όπως ο Φλοίσβος· απλώς γνώριζε κάποια πράγματα για το μέλλον. Μικρά βέβαια, αλλά, και πάλι, ήταν σημαντικό...

Η Ελεονόρα αποφάσισε να μην αρχίσει να τον αναζητά αμέσως. Μπορεί να αποδεικνυόταν χαμένος κόπος. *Μάλλον θα αποδεικνυόταν χαμένος κόπος.*

Πώς μπορώ να αναπαραγάγω το απόσταγμα; Πώς;

Σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο με τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της. Οι σκιές ήταν πυκνές γύρω της καθώς ο ήλιος έδυε.

Αργότερα, έπιασε ξανά να διαβάζει: και ξενύχτησε.

Κεφάλαιο 28

Καλές και Κακές Ιδέες· Ένα Επείγον Μήνυμα· Ένα Παιχνίδι με Μπάλες

«Ανακάλυψες τίποτα ενδιαφέρον;»

«Δυστυχώς όχι,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα, που είχε πριν από λίγο ξυπνήσει (νωρίτερα από χτες) και εκείνη ήταν που είχε, αυτή τη φορά, καλέσει τον Κριτόλαο στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, επειδή δεν είχε μιλήσει καθόλου μαζί του χτες και ίσως να νόμιζε ότι τον αγνοούσε εσκεμμένα. Ίσως, μάλιστα, να νόμιζε ότι ήταν, για κάποιον λόγο, θυμωμένη μ'εκείνον, ενώ αυτό δεν ίσχυε: απλώς ήταν απασχολημένη. «Βρήκα, όμως, αυτούς που ήπιαν απόσταγμα πριν από δεκάξι χρόνια. Τον έναν, τουλάχιστον...»

«Οι άλλοι;»

«Βασικά, δεν βρήκα εκείνον που σου είχα πει πως νόμιζα ότι ήταν ακόμα στο ερευνητικό κέντρο. Βρήκα τον δεύτερο. Έναν Φλοίσβο Ηλάβρη: αυτόν που είχε δει κάτι σαν παραισθήσεις – θα σου εξηγήσω. Ο Νάργκιλ Βορχ – αυτός που είχε προβλέψει το μέλλον – έχει αποστρατευθεί· είναι κάπου στη Σάρντλι, τώρα, στην πατρίδα του. Η Χαρίκλεια Κάντδη είχε κινδυνέψει να τρελαθεί, και έχει φύγει εδώ και χρόνια από τον Παντοκρατορικό Στρατό γιατί δεν ήταν σε καλή κατάσταση.» Και συνέχισε, λέγοντάς του για την περίπτωση του Φλοίσβου Ηλάβρη, ενώ ήταν καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού του δωματίου της και έβαφε μπλε τα νύχια των ποδιών της. Τον τηλεπικοινωνιακό πομπό τον κρατούσε με τον ώμο στο αφτί της.

«Και τι θα κάνεις τώρα;» τη ρώτησε ο Κριτόλαος.

Η Ελεονόρα αναστέναξε. «Δεν ξέρω. Θέλω να βρω έναν τρόπο για να μπορώ να αναπαράγω το απόσταγμα μόνη μου, αλλά δεν έχω καμία ιδέα πώς να το καταφέρω αυτό.» Έχοντας τελειώσει με το βάψιμο των νυχιών, πήρε τον πομπό από τον ώμο της και τον κράτησε με το χέρι. «Το πείραμα με τον Φλοίσβο δε με βοήθησε καθόλου. Και, ειλικρινά, δεν ξέρω τι θα μπορούσε να με βοηθήσει...» Σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού, βηματίζοντας νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

«Θα έρθεις στην πόλη σήμερα; Η Χοαρκίδα επιμένει ότι θέλει να σε γνωρίσει.»

Η Ελεονόρα άναψε ένα τσιγάρο. «Θα με γνωρίσει. Γιατί βιάζεται;» Ο Κριτόλαος τής είχε πει ότι ήταν εδώ και χρόνια φίλος με τη Χοαρκίδα Καμάρνη. Δεν είχε εξηγήσει τίποτα περισσότερο, αλλά η Ελεονόρα νόμιζε πως οι δυο τους πρέπει να ήταν εραστές. Αναρωτιόταν γιατί ο Κριτόλαος τής το έκρυβε, και απορούσε πώς δεν είχε ήδη δει τη Χοαρκίδα, τόσες ημέρες που βρισκόταν στη Θακέρκοβ, στο διαμέρισμα του Κριτόλαου.

«Δε βιάζεται. Όπως σου είπα, μου το έχει ζητήσει εδώ και κάποιον καιρό.»

«Για ποιο λόγο μπορεί να την ενδιαφέρω εγώ, Κριτόλαε;» ρώτησε η Ελεονόρα, θέλοντας να τον κάνει να της πει την αλήθεια για τη Χοαρκίδα.

«Γνωρίζει ότι συνεργαζόμαστε. Περίεργη είναι, απλώς.»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να έχει κάτι εναντίον μου...;»

«Εναντίον σου; Όχι. Γιατί το λες αυτό;»

Γιατί, σκέφτηκε η Ελεονόρα, τόσο καιρό που μένω μαζί σου, δεν τη βλέπεις καθόλου· κι αν όντως είναι ερωμένη σου.... «Είναι, δηλαδή... μμμ... όλα εντάξει;»

«Ναι.»

«Τέλος πάντων. Ούτως ή άλλως, θα έρθω στην πόλη· κι εδώ που κάθομαι, δε φαίνεται να καταφέρνω κάτι.»

«Θα σε συναντήσω στη βιβλιοθήκη;»

Η Ελεονόρα το σκέφτηκε. Τι είχε να κάνει εκεί; Περισσότερο από-σταγμα δεν της χρειαζόταν αυτή τη στιγμή. Μονάχα ένα πράγμα ίσως να έχω να κάνω... Αν και δε νόμιζε ότι θα είχε πραγματικά νόημα. «Ναι. Να έχεις την απαραίτητη φύλαξη.»

«Μην ανησυχείς.»

«Εντάξει,» είπε η Ελεονόρα. «Φιλιά.»

Έκλεισε τον πομπό και άνοιξε τον εσωτερικό διάυλο του ερευνητικού κέντρου, προστάζοντας οι βοηθοί της και οι φρουροί να ετοιμαστούν για ταξίδι στη Θακέρκοβ.

«Τι μπορεί να θέλει αυτή;» μονολόγησε η Ελεονόρα καθώς ντυνόταν. Θέλει, πράγματι, να με γνωρίσει μόνο; Είναι αλήθεια αυτό που είπε ο Κριτόλαος – ότι όλα είναι εντάξει; Δεν τον εμπιστευόταν, επειδή ήδη της είχε κρύψει τη σχέση του με τη Χοαρκίδα Καμάρνη. Και γιατί το

είχε κάνει αυτό; αναρωτιόταν η Ελεονόρα. *Νόμιζε ότι εγώ θα θύμωνα; Πώς είναι δυνατόν; Με θεωρεί φαντασμένη; Πιστεύει ότι νομίζω πως περίμενε εμένα τόσα χρόνια στη Θακέρκοβ; Αποκλείεται. Μάλλον για τη Χοαρκίδα έκανε την όλη ιστορία φοβόταν ότι εκείνη θα θύμωνε αν μάθαινε για εμένα και τον Κριτόλαο.*

Το παράξενο ήταν πως η Ελεονόρα δεν είχε ποτέ ξανά ακούσει ότι η Χοαρκίδα Καμάρνη είχε σχέση – ούτε καν επαφή – με τον Κριτόλαο. Βασικά, δεν ήξερε αν ήταν καμια γυναίκα κοντά του· στο διαμέρισμά του έμενε μόνος· και ο Κριτόλαος τής άρεσε: επομένως είχε δοκιμάσει να δει τι θα γινόταν μαζί του. Αν ήταν αλλιώς η κατάσταση, κάποιον σαν τον Κριτόλαο θα είχε παντρευτεί, όχι σαν τον σύζυγό της, τον Σεβήρο. Ο Σεβήρος την είχε βοηθήσει να ανελιχθεί μέσα στην ιεραρχία της Συμπαντικής Παντοκρατορίας αλλά, ως άντρας, δεν της άρεσε. Και δεν έφταιγε μόνο το γεγονός ότι ήταν δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερός της. Ή, μάλλον, στην αρχή τής άρεσε ίσως. Λίγο. Μετά, όμως, η παρουσία του δεν την έκανε να αισθάνεται κάτι ενδιαφέρον.

Ο Κριτόλαος, από την άλλη, την έκανε να νιώθει τόσο ζωντανή. Ξυπνούσε στο σώμα της αισθήσεις που νόμιζε ότι είχαν πεθάνει ύστερα από την εφηβεία.

Δυστυχώς, όμως, ο Κριτόλαος είχε δική του ζωή προτού η Ελεονόρα ξαπλώσει στο ίδιο κρεβάτι μαζί του.

Η τύχη μου με τους άντρες είναι χάλια... σκεφτόταν καθώς έβαφε τα μάτια της μπροστά στον καθρέφτη.

Ο Κριτόλαος την περίμενε στο εσωτερικό της βιβλιοθήκης, κι όταν την άκουσε να πλησιάζει, στράφηκε να την κοιτάξει.

«Βρήκες κανένα καλό βιβλίο;» τον ρώτησε η Ελεονόρα, υπομειδώντας.

Ο Κριτόλαος έβαλε στη θέση του στο ράφι το βιβλίο που κρατούσε – έναν τόμο για την ιστορία του Κινηματογράφου της Σεργήλης. «Μου έχουν πει ότι έχουν κάτι πολύ παράξενα πράγματα στο υπόγειο. Πολύ παράξενα, όμως.»

«Ας μην καθυστερούμε, τότε.»

Κατέβηκαν στο υπόγειο της βιβλιοθήκης, όπου ήδη βρίσκονταν οι φρουροί και οι βοηθοί της Ελεονόρας, καθώς επίσης και τέσσερις πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Το αρχαίο σώμα του Κάρσενωφ τούς ατένισε παρατηρητικά με το μοναδικό του μάτι.

...Ελεονόρα,

αντήχησε η φωνή της οντότητας από το φεγγάρι, ερχόμενη από παντού και πουθενά, σαν ψίθυρος μέσα στο μυαλό,

νιώθεις πως βρίσκεσαι σε αδιέξοδο... Δεν έχεις οδηγηθεί πουθενά... Σε προειδοποίησα.

«Γνωρίζεις τη λύση στο πρόβλημά μου;» ρώτησε η Ελεονόρα.

...Όχι...

«Ή έτσι λες,» είπε ο Κριτόλαος.

...Ναι, φυσικά και θα νομίζατε ότι σας λέω ψέματα...

«Υπάρχει τεχνητός τρόπος για να αναπαράγω την ουσία που παίρνω από το σώμα σου;» ρώτησε η Ελεονόρα το πλάσμα.

Μέχρι στιγμής δεν ήξερα ότι υπήρχε καν τρόπος να παίρνεις αυτή την ουσία από το σώμα μου. Το απόσταγμα, όπως το λέτε. Το απόσταγμα...

είναι η υλική έκφραση του αδ' σ' ρ μου. Δεν είναι για εσάς...

«Να σου κάνω μια άλλη ερώτηση;» είπε ο Κριτόλαος. «Πώς βρέθηκες εδώ εξαρχής; Πώς ακριβώς έπεσες από το φεγγάρι;»

...Περιέργεια... Θα την ικανοποιήσω όσο καλύτερα μπορείς να κατανοήσεις, Κριτόλαε... Είχα εμπλακεί σε μια διαμάχη με κάποιους άλλους της φυλής μου. Πολεμήσαμε μέσα στις ομίχλες που καλύπτουν το φεγγάρι. Τραυματίστηκα, και έπεσα...

Δυσπιστείς ότι σου λέω την αλήθεια... Πολύ απλή; Σου φαίνεται πολύ απλή; Κι όμως, δεν χρειάζεται να είναι πολύπλοκη... Η σκέψη σου είναι υπερβολικά πολύπλοκη, Κριτόλαε. Η αλήθεια είναι απλή...

Ο Κριτόλαος δεν αποκρίθηκε· μονάχα παρατηρούσε το πλάσμα με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος.

Η Ελεονόρα είπε στους βοηθούς της να πάρουν λίγο αίμα από το αρχαίο σώμα της οντότητας. Εκείνοι πέρασαν μια μεγάλη βελόνα σ' ένα σημείο του πλάσματος όπου υπήρχε σάρκα και τράβηξαν αίμα μέσα σε ένα φιαλίδιο, το οποίο έδωσαν στην Ελεονόρα.

Η μάγισσα είχε ήδη φορέσει ένα ζευγάρι λευκά γάντια προτού το πάρει στα χέρια της· και τώρα, κρατώντας το μπροστά της, εστίασε το

βλέμμα της επάνω του και άρθρωσε τα λόγια για τη Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως.

Οι σχηματισμοί που παρουσιάστηκαν ήταν απλοί, όπως η αλήθεια για την οποία είχε μιλήσει η οντότητα. Δεν έμοιαζαν με τους σχηματισμούς που είχε δει όταν είχε χρησιμοποιήσει τη Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως επάνω στο E-8. *Δεν υπάρχει κανένα από τα στοιχεία του αποστάγματος μέσα στο αίμα του.*

Η Ελεονόρα τερμάτισε τη μαγγανεία. Οι σχηματισμοί και τα χρώματα διαλύθηκε από μπροστά της, και τη θέση τους πήρε το φιαλίδιο με το αίμα. Δε νόμιζε ότι είχε περάσει παραπάνω από ένα λεπτό· κοιτάζοντας το ρολόι της, όμως, είδε ότι είχαν περάσει πέντε.

Ο Κριτόλαος την ατένισε ερωτηματικά.

«Τίποτα,» είπε η Ελεονόρα, κι άφησε το φιαλίδιο πάνω σ'ένα τραπέζακι.

Έστρεψε το βλέμμα της στην οντότητα από το φεγγάρι: στο ημιτελές σώμα που, αν δεν το κοίταζε ως κάτι άξιο μελέτης και θαυμασμού, θα την αηδίαζε· ήταν πραγματικά αποκρουστικό, με εσωτερικά όργανα, φλέβες, και κόκαλα να φαίνονται από δω κι από κει, ενώ άλλα σημεία ήταν καλυμμένα με σάρκα ή και με τρίχωμα.

«Κριτόλαε,» είπε. «Ίσως ν'αργήσω λίγο. Μην ανησυχήσεις. Αλλά να προσέχεις· αν με δεις να λιποθυμώ, ή να κάνω κάτι άλλο παρόμοια περιέργο, όπως να πέφτω κάτω και να χτυπιέμαι, τότε αυτό που συμβαίνει θα πρέπει να σ'ανησυχήσει.»

Ο Κριτόλαος συνοφρυώθηκε. «Τι θα κάνεις;»

«Μια Μαγγανεία Στοιχειακής Αναλύσεως. Επάνω σ'αυτό.» Η Ελεονόρα έδειξε, με το σαγόνι, το πλάσμα από το φεγγάρι. Το ήξερε ότι θα ήταν επικίνδυνο, επειδή δεν θα κοίταζε μόνο μία ουσία αλλά ένα ολόκληρο αμάλγαμα από ουσίες – υγρές, στερεές, και, ίσως, άυλες.

«Να προσέχεις.»

Η Ελεονόρα ένευσε.

Εστίασε το βλέμμα της στο αρχαίο σώμα του Κάρσενωφ και άρθρωσε τα λόγια για τη μαγγανεία. Ο κόσμος διαλύθηκε εμπρός της: έγινε, για την αντίληψή της, μια θάλασσα από σχηματισμούς, χρώματα, και παράξενη γεωμετρία. Η Ελεονόρα θυμόταν πώς έμοιαζαν τα στοιχεία που είχε δει αναλύοντας το απόσταγμα, και τα αναζήτησε.

Δεν τα βρήκε πουθενά. Οι μορφές που έβλεπε ήταν τελείως διαφορετικές. Στερεά και υγρά: νόμιζε ότι μπορούσε να τα ξεχωρίσει: σάρκα, κόκαλα, μεμβράνες, ιστοί... αίμα, μυελός, οξέα...

Πού ήταν αυτό το *αδ'σ'ρ* – ή όπως κι αν λεγόταν;

Η Ελεονόρα άφησε τη συνείδησή της να γλιστρήσει πιο κοντά στους μαγευτικούς (ή εφιαλτικούς – αναλόγως την προοπτική) σχηματισμούς, και βρήκε αναδιπλώσεις, σχισμάδες. Υπήρχε κάτι πίσω από το παραπέτασμα: ένα δεύτερο επίπεδο. Η Ελεονόρα κοίταξε μέσα από τις χαραμάδες, παραμέρισε με προσοχή τις αναδιπλώσεις – και η συνείδησή της τραντάχτηκε από τους καινούργιους σχηματισμούς και τα καινούργια, ασύλληπτα χρώματα. Βυθίστηκε σ'ένα τελείως αγνώστο γεωμετρικό σύμπαν' και μέσα στο μυαλό της άρχισε να χρησιμοποιεί πιο έντονα τις τεχνικές που είχε μάθει για να αντέχει τέτοιου είδους εμπειρίες που ο αντικειμενικός κόσμος διαλυόταν και η συνείδηση χανόταν σ'έναν ατέρμονο λαβύρινθο χαοτικής παραφροσύνης.

...Τα χρώματα! Τόσο υπέροχα χρώματα!

Ένας αγωγός που περνά μέσα από έναν άλλο αγωγό...

Μια οκτάδα από πέντε τριγωνικούς κύκλους...

Ο κύκλος στον πάτο της σπειροειδούς εξαγωνικής κλίμακας...

Γαλανός τοίχος χρώματος κόκκινου. Γαλανός τοίχος χρώματος γαλανού...

Οι σχηματισμοί χωρίς σχήμα... ένα μπροστινό βήμα προς τα πίσω, και ένα μπροστινό βήμα προς τα εμπρός... και εκεί, μέσα από το κυκλικό παράθυρο με το αιχμηρό πλαίσιο, η θέα αλλάζει κάπως: το τετράγωνο είναι το εσωτερικό κυλίνδρου, και στον πυθμένα ο κύκλος είναι η πυραμίδα στο πέρας της κλίμακας των

(κόκκινομπλεκίτρινομοβπράσινογαλανόκαφέμαύρομπλεκίτρινο)

χρωμάτων, οπότε ορισμένα σχήματα θυμίζουν ανώτερες μορφές των σχημάτων που έχει η Ελεονόρα στο μυαλό της.

Το απόσταγμα. Μια κατώτερη μορφή αυτού του πράγματος; (Του *αδ'σ'ρ*;))

Η Ελεονόρα ήταν ώρα να επιστρέψει. Με προσοχή, απομακρύνθηκε από τη θάλασσα των σχηματισμών και των χρωμάτων. Βρέθηκε στο πρώτο επίπεδο, κι αισθάνθηκε το σύμπαν, για κάποιο λόγο, να αναποδογυρίζει, σαν να την είχε πετάξει έξω μια στροβιλιζόμενη σήραγγα.

Οι αύρες διαλύθηκαν από μπροστά της, και το αρχαίο σώμα του Κάρσενωφ πήρε μορφή. Το μάτι του την ατένιζε βλεφαρίζοντας ήρεμα.

Τα πάντα τής φάνηκαν τόσο, μα τόσο, περίεργα εδώ. Τόσο *λάθος τοποθετημένα στον χώρο*–

Η Ελεονόρα διπλώθηκε, ξερνώντας.

Τα γυαλιά της έφυγαν από το πρόσωπό της, πέφτοντας στο πάτωμα. Αισθάνθηκε τα χέρια του Κριτόλαου γύρω από τη μέση και τους ώμους της. «Είσαι καλά;» τον άκουσε να ρωτά. «Είσαι καλά;»

Η Ελεονόρα ορθώθηκε, στηριζόμενη επάνω του. Έβγαλε ένα μαντήλι και σκούπισε το πρόσωπό της. «Ναι...»

Ένας από τους βοηθούς της – ο Λεωνίδας, είδε – έπιασε τα γυαλιά της από κάτω και της τα έδωσε.

«Ευχαριστώ,» είπε εκείνη, νιώθοντας ακόμα να ζαλίζεται.

«Τι έγινε;» τη ρώτησε ο Κριτόλαος. «Σου επιτέθηκε;»

Δεν της επιτέθηκε.

«Δεν μου επιτέθηκε,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα. «Απλά... ζαλίστηκα.» Σκούπισε τα γυαλιά της και τα φόρεσε. «Βρήκα κάτι, όμως. Αλλά δεν ξέρω αν θα μας βοηθήσει. Είδα πώς είναι αυτό που ονομάζει... *άδ'σ'ρ*... Νομίζω. Και εκεί μέσα, ναι, υπάρχουν τα στοιχεία του αποστάγματος, αν και κάπως διαφορετικά. Δε με εκπλήσσει. Και δε νομίζω ότι έχουμε τρόπο να πάρουμε καθαρή αυτή την ενέργεια ώστε, μετά, να τη μεταστοιχειώσουμε για να μας δώσει απόσταγμα.»

...Σταματήστε, σας παρακαλώ. Δεν θα σας ωφελήσει αυτό που προσπαθείτε...

Η Νάνσυ έφερε ένα ποτήρι νερό στην Ελεονόρα. «Κύρια Επιτηρήτρια.»

Η Ελεονόρα πήρε το ποτήρι και ήπιε. Ο κόσμος γύρω της είχε αρχίσει πλέον να μοιάζει σωστά τοποθετημένος.

Η Βατράνια Κινκάρδη, παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών και μυστική πράκτορας της Επανάστασης στην πόλη της Θακέρκοβ, έλαβε εκείνη την ημέρα ένα μήνυμα από έναν σύνδεσμό της. Το χαρτί, όταν το ξεδίπλωσε, φαινόταν άδειο. Η Βατράνια, όμως, ήξερε ότι δεν ήταν *πραγματικά* άδειο. Δίχως αμφιβολία, ήταν ένα «ευαίσθητο χαρτί», όπως το ονόμαζαν.

Η Βατράνια βρισκόταν στον δρόμο, όταν της το έδωσαν, και είχε σταματήσει το όχημά της για να πάρει περιοδικά από ένα περίπτερο.

Επέστρεψε από μια πρωινή συνάντηση με τον σκηνοθέτη της επόμενης ταινίας που θα χρηματοδοτούσε. Ο σύνδεσμός της την πλησίασε στο περίπτερο και της έβαλε το χαρτί στο χέρι· αγόρασε μια εφημερίδα και έφυγε. Η Βατράνια αγόρασε πέντε περιοδικά μόδας και μπήκε πάλι στο τετράκυκλο όχημά της. Το ενεργοποίησε και ακολούθησε τους δρόμους που οδηγούσαν από τις Ακροκατοικίες προς τη Γραμμή.

Όταν έφτασε στο σπίτι της, έβαλε το όχημα στο υπόγειο γκαράζ, μπήκε στον ανελκυστήρα, και ανέβηκε στον πρώτο όροφο.

«Κύρια; Είστε εδώ;» ακούστηκε η φωνή της Κρόβ'κνι από το ισόγειο.

«Ναι,» φώναξε η Βατράνια. «Εδώ είμαι.»

Η Κρόβ'κνι ανέβηκε γρήγορα τη σκάλα και στάθηκε στο πλατύσκαλο του πρώτου ορόφου. «Θέλετε σας φέρω κάτι;»

Η Βατράνια έβγαλε την καπαρντίνα της, πετώντας την πάνω σε μια πολυθρόνα. «Μια ζεστή σοκολάτα ωραία θα ήταν.»

Η Κρόβ'κνι πήγε να μαζέψει την καπαρντίνα.

Η Βατράνια έριξε τα περιοδικά και το μήνυμα της Επανάστασης πάνω στον καναπέ και κάθισε δίπλα τους, βγάζοντας τα παπούτσια της και πετώντας τα, απρόσεχτα, στο πάτωμα.

Η Κρόβ'κνι πήρε από κάτω τα παπούτσια και έφυγε.

Η Βατράνια έβγαλε μια συσκευή από την τσέπη της ζώνης της και την ενεργοποίησε. Ένας τυπικός έλεγχος για κοριούς – πάντα τον έκανε, και τώρα τελευταία, που την παρακολουθούσαν περισσότερο οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, ήταν ακόμα πιο σημαντικό.

Δεν υπήρχαν κοριοί στον χώρο.

Η Βατράνια άφησε τη συσκευή στο τραπεζάκι εμπρός της και άνοιξε το μήνυμα της Επανάστασης. Με τον δείκτη και τον αντίχειρα του δεξιού χεριού πίεσε την κάτω δεξιά γωνία του ευαίσθητου χαρτιού, και γράμματα παρουσιάστηκαν. Ένας μηχανισμός που τον έφτιαχνε η συνεργασία Τεχνομαθών, Ερευνητών, και Βιοσκόπων – και, στη συγκεκριμένη περίπτωση, αναγνώριζε τα δαχτυλικά αποτυπώματα της Βατράνιας.

Η Βατράνια διάβασε το μήνυμα. Άφησε την άκρη του ευαίσθητου χαρτιού και τα γράμματα εξαφανίστηκαν πάλι.

Θα έπρεπε, λοιπόν, να πάει να μιλήσει στον Έκτορα το βράδυ.

Κάτι επείγον είχε προκύψει.

Η Ελεονόρα πέρασε το μεσημέρι στο σπίτι του Κριτόλαου, όπου έφαγαν μαζί το μεσημεριανό τους και μετά ξεκουράστηκαν, παρακολουθώντας συγχρόνως τις ειδήσεις του *Άστρου*.

«Αυτή η Λεγεώνα ακόμα κρατά σταματημένο τον Υπόγειο;» απόρησε η Ελεονόρα.

«Όπως βλέπεις, ναι. Δυστυχώς. Όχι μόνο για τους κατοίκους της πόλης, αλλά και για μένα. Ο Πολιτειάρχης κάθε τρεις και λίγο μού παραπονιέται. Πιστεύει ότι εγώ πρέπει να κάνω κάτι γι' αυτό. Λες και δεν προσπαθώ ούτως ή άλλως να βρω τους επαναστάτες που κρύβονται μες στη Θακέρκοβ!» Κούνησε το κεφάλι του, κουρασμένα, και ήπιε μια μικρή γουλιά Κρύο Ουρανό. «Χτες, άκου τι μου πρότεινε: Μου είπε να βρω ένα 'εξιλαστήριο θύμα'. Να παραδώσω, δηλαδή, κάποιον άλλο ταραξία στον Αρχιλεγεωνάριο, λέγοντάς του πως αυτός προκάλεσε τις καταστροφές στο Δημέρι.»

«Ο άνθρωπος είναι ηλίθιος,» είπε η Ελεονόρα, ξαπλωμένη στον κανapé, με το κεφάλι της ακουμπισμένο στα γόνατα του Κριτόλαου.

«Και, ακόμα περισσότερο, φοβισμένος.»

«Τι φοβάται; Τη Λεγεώνα;» Η Ελεονόρα τεντώθηκε, για να σβήσει το τσιγάρο της στο τασάκι.

«Τους πολιτικούς του αντιπάλους. Νομίζει ότι αυτά τα γεγονότα θα μετρήσουν κατά του στις επόμενες εκλογές – οι οποίες, μάλιστα, δεν αργούν.»

«Πότε είναι;» ρώτησε η Ελεονόρα.

«Του χρόνου.»

Η Ελεονόρα έκανε ν' ανάψει άλλο τσιγάρο.

«Μη,» είπε ο Κριτόλαος πιάνοντας τον καρπό της, κι έσκυψε για να φιλήσει τα χείλη της.

«Γιατί σιχαίνεσαι τόσο το κάπνισμα;» τον ρώτησε εκείνη, χαμογελώντας.

«Δεν μου αρέσει.»

Η Ελεονόρα άφησε τα τσιγάρα στην ταμπακιέρα της.

Το απόγευμα, ύστερα από πρόσκληση του Κριτόλαου, ήρθε η Χοαρκίδα να τους επισκεφτεί, ντυμένη με μακρύ, πράσινο φόρεμα με χρυσαφιά δαντέλα και μαύρη κάπα, την οποία ο Κριτόλαος πήρε από τους ώμους της και κρέμασε στην κρεμάστρα κοντά στην είσοδο. Τα καστανά μαλλιά της Χοαρκίδας ήταν καλοχτενισμένα και αστραφτερά·

τα χείλη της ήταν βαμμένα κόκκινα, κάνοντας έντονη αντίθεση επάνω στο κατάλευκο δέρμα της.

Αντίκρυ της, η Ελεονόρα, κατάμαυρη όπως ήταν και με γαλανά μαλλιά, έκανε επίσης έντονη αντίθεση.

«Η Ελεονόρα,» τη σύστησε ο Κριτόλαος. «Και τη Χοαρκίδα, βέβαια, την έχεις δει, Ελεονόρα.» Δεν ήταν λίγες οι φορές που η Διευθύντρια του *Άστρου* παρουσιαζόταν στην οθόνη.

«Φυσικά,» είπε η Ελεονόρα και της έδωσε το χέρι της.

Η Χοαρκίδα το έσφιξε μέσα στο δικό της. «Χαίρω πολύ, Ελεονόρα.»

«Παρομοίως.»

Ο Κριτόλαος νόμιζε ότι υπήρχε κάτι το παράδοξα σεξουαλικό στη χειραψία τους, έτσι όπως ήταν, η μία με δέρμα μαύρο σαν τη νύχτα και η άλλη με δέρμα κατάλευκο σαν το χιόνι. Καθάρισε το λαιμό του και είπε: «Ας καθίσουμε.»

Πήγαν στο σαλόνι του διαμερίσματός του· καμία από τις δύο δεν χρειαζόταν να την *οδηγήσει* ως εκεί: ήξεραν καλά τον δρόμο. *Εκείνες* βάδισαν πρώτες κι εκείνος τις ακολούθησε.

«Είσαι εδώ για δουλειές;» ρώτησε η Χοαρκίδα την Ελεονόρα.

«Ναι, αλλά δυστυχώς δεν μπορώ να πω τίποτα. Μη νομίσεις ότι το κάνω επίτηδες, όμως.»

«Καθόλου. Υποθέτω πως πρέπει να πρόκειται για κάτι απόρρητο.»

Η Ελεονόρα ένευσε. «Ναι, είναι απόρρητο. Δε σ'το είπε ο Κριτόλαος;»

«Μου το είπε.»

Κάθισαν στον καναπέ οι δυο τους, και ο Κριτόλαος τις ρώτησε τι ήθελαν να πουν. Η Ελεονόρα ήθελε έναν Γλυκό Κρόνο, η Χοαρκίδα είπε ότι κι εκείνη έναν Γλυκό Κρόνο θα έπινε.

«Είσαι Παντοκρατορική πράκτορας, λοιπόν, σωστά;» είπε η Χοαρκίδα.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα. «Όχι, δεν είμαι πράκτορας. Είμαι επιστήμονας, και μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών.»

«Επιστήμονας;»

«Ασχολούμαι με τη χυμεία και τις διάφορες μορφές ενέργειας.»

«Αισθάνομαι τόσο πολύ άσχετη και με το ένα θέμα και με το άλλο,» είπε η Χοαρκίδα, ευπροσήγορα. «Για να μην αναφέρω καν τη μαγεία των Ερευνητών!»

Ο Κριτόλαος τούς έφερε τα ποτά τους.

Η Ελεονόρα χαμογέλασε. Έστρωσε τα γυαλιά της, νευρικά, με το ένα χέρι. «Σε ξέρει πολύ περισσότερος κόσμος απ'ό,τι εμένα, παρ'όλ'αυτά,» είπε στη Χοαρκίδα.

«Δεν είναι πάντα καλό αυτό, πίστεψέ με,» αποκρίθηκε εκείνη, πίνοντας μια γουλιά απ'τον Γλυκό Κρόνο της.

Ο Κριτόλαος, έχοντας βάλει για τον εαυτό του ένα ποτήρι Σεργγήλιο οίνο, κάθισε στην αντικρινή πολυθρόνα, κοιτάζοντας τις δύο γυναίκες να μιλάνε. Για την ώρα, αισθανόταν τελείως αόρατος – και δεν τον πείραζε καθόλου.

«Υπάρχουν περιέργοι που σε ενοχλούν;» ρώτησε η Ελεονόρα τη Χοαρκίδα.

«Δεν το λέω μόνο γι'αυτό. Νομίζεις ότι είναι καλό να γνωρίζουν όλοι το πρόσωπό σου;»

«Υποθέτω πως όχι...» Η Ελεονόρα ήπιε μια γουλιά από το ποτό της, σκεπτική. Ύστερα, είπε: «Είσαι, πάντως, τυχερή που είσαι Διευθύντρια του *Άστρου*. Δεν είσαι μεγαλύτερη από εμένα, έτσι;» Την παρατήρησε.

«Δεν το νομίζω,» είπε η Χοαρκίδα. «Τριάντα-εφτά είμαι.»

Η Ελεονόρα, που ήταν τριάντα-πέντε, είπε: «Εντάξει, είσαι λίγο μεγαλύτερη από εμένα, αλλά όχι πολύ.» Και δε σου φαίνεται καθόλου, πρόσθεσε νοερά, γιατί, με μια απλή ματιά, θα ορκιζόταν ότι η Χοαρκίδα ήταν μικρότερη. «Πώς τα κατάφερες να πάρεις τα ηνία του σταθμού;»

«Ήμουν δημοσιογράφος και δούλευα για το *Άστρο*. Είχα κάνει κάμποσα ενδιαφέροντα ρεπορτάζ, και ο τότε Διευθυντής με εμπιστευόταν. Έγινε το δεξί του χέρι, αφού το προηγούμενο δεξί του χέρι ας πούμε ότι στραμπούλιξε τον καρπό του.»

«Που τι ακριβώς σημαίνει;» ρώτησε η Ελεονόρα, μειδώντας.

Η Χοαρκίδα γέλασε. «Έκανε λάθη. Ολοένα και περισσότερα. Μέχρι που δημιουργήθηκε μια δυσάρεστη ιστορία ανάμεσα σ'αυτόν και στον Διευθυντή. Και μη σου μπαίνουν ιδέες ότι εγώ είχα σκαρώσει τίποτα. Η αλήθεια είναι πως άλλοι μέσα στο κανάλι ήταν που δεν τον συμπαθούσαν. Αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Όταν ήμουν είκοσι-εφτά χρονών, ήρθαν τα πράγματα έτσι που, με την υποστήριξη του Διευθυντή, πήρα τη θέση της Υποδιευθύντριας του καναλιού. Και όταν ο Διευθυντής πέθανε τον επόμενο χρόνο, βρέθηκε πως είχε γράψει ότι σε μια τέτοια δυσάρεστη περίπτωση πρότεινε για Διευθύντρια του *Άστρου* τη Χοαρκίδα Καμάρνη.»

«Δηλαδή, είσαι Διευθύντρια για μια δεκαετία...»

Η Χοαρκίδα ένευσε.

Η Ελεονόρα ρώτησε: «Από τι πέθανε ο Διευθυντής;»

«Από καρδιά. Απρόοπτα. Λυπήθηκα για το θάνατό του. Τον συμπαθούσα, Ελεονόρα. Ήταν... πολύ καλός στη δουλειά του, και άνθρωπος έξυπνος. Δαιμόνιος, ίσως. Ορισμένοι, μάλιστα, έλεγαν – ακόμα λένε – ότι ήταν μέλος του Χρυσού Ερπετού.»

«Σοβαρά;» είπε η Ελεονόρα. «Και είναι αλήθεια;»

Η Χοαρκίδα μόρφασε. «Εμένα, πάντως, δε μου είχε πει ποτέ τίποτα γι' αυτό, και συνεργαζόμασταν πολύ στενά. Για την ακρίβεια, όποτε άκουγε αυτές τις φήμες, έλεγε ότι ήταν τρελοί όσοι τις εξάπλωναν, ή ήθελαν, ίσως, να αμαυρώσουν τη φήμη του – να τον κάνουν να φαίνεται ύποπτος.»

«Δίκιο είχε ο άνθρωπος,» παρενέβη ο Κριτόλαος. «Το Χρυσό Ερπετό δεν υπάρχει.»

«Πώς το ξέρεις;» τον ρώτησε η Χοαρκίδα.

«Το ξέρω επειδή εγώ εξάπλωσα τις φήμες γι' αυτή τη 'μυστική οργάνωση'...»

«Τι;...»

Ο Κριτόλαος γέλασε. «Όχι μόνος μου, βέβαια. Κι άλλοι πράκτορες της Παντοκράτειρας έχουν συμβάλλει. Πραγματικά πιστεύεις ότι θα υπήρχε κάποιος κρυφός πυρήνας Αρχόντων της Σεργήλης ο οποίος ελέγχει τα πάντα στη διάσταση και ουσιαστικά παίζει με την Παντοκράτειρα;»

«Ορισμένοι άνθρωποι έχουν ασχοληθεί πολύ μ' αυτές τις θεωρίες...» είπε η Χοαρκίδα.

«Το ξέρω. Αυτό είναι το νόημα κιόλας. Βάλε τον κόσμο να κυνηγά φαντάσματα, να απασχολείται με πράγματα που δεν υπάρχουν: έτσι βγάζεις πολλούς μπελάδες από το κεφάλι σου.

»Για τον μανιακό δολοφόνο της Ακρης έχεις ακουστά;»

«Νομίζω πως ναι.»

«Παρόμοια περίπτωση είναι,» είπε ο Κριτόλαος. «Η Χωροφυλακή της Ακρης έχει διαδώσει τη φήμη ότι, εδώ και δεν-ξέρω-κι-εγώ-πόσα χρόνια, αναζητά έναν μανιακό δολοφόνο που περιφέρεται στους δρόμους της πόλης, χωρίς να μπορεί να τον πιάσει. Επομένως, όταν η Χωροφυλακή θέλει να κάνει κάποιο έγκλημα, απλά το φορτώνει στον 'μανιακό δολοφόνο που είναι αδύνατο να πιαστεί'.»

«Είσαι σοβαρός...;»

«Φυσικά και είμαι σοβαρός. Οι περισσότεροι αστικοί μύθοι από κάτι τέτοιες περιπτώσεις ξεκινάνε. Κάποιοι αρχίζουν να τους διαδίδουν για τα δικά τους συμφέροντα· κι ορισμένοι μένουν ζωντανοί ακόμα κι ύστερα από αιώνες.»

«Τέλος πάντων,» είπε η Χοαρκίδα. Και προς την Ελεονόρα: «Ο Διευθυντής μου δεν ήταν μέλος του Χρυσού Ερπετού, όπως άκουσες κι από έγκυρη πηγή.»

Η Ελεονόρα γέλασε, και άναψε τσιγάρο. «Ο Διευθυντής αυτός ήταν και *ιδιοκτήτης του Άστρου*;»

«Φυσικά και όχι. Αν ήταν, κανένας δε θ'άφηνε εμένα να γίνω Διευθύντρια· οι συγγενείς θα τρώγονταν αναμεταξύ τους ποιος θα πάρει τα ηνία. Το *Άστρο* ανήκει εν μέρει σε δύο επιχειρηματίες και εν μέρει στην Παντοκράτειρα.»

«Η Παντοκράτειρα το έχει αγοράσει;»

«Έχει το μεγαλύτερο μερίδιο. Το πενήντα-ένα τοις εκατό.»

«Απόψε,» είπε η Ελεονόρα, «μορφώνομαι.»

Η Χοαρκίδα μειδίασε. «Μου κάνει εντύπωση που δεν το ήξερες ήδη. Τέτοια πράγματα, για παράδειγμα, δεν διαφεύγουν του Κριτόλαου.»

«Εγώ, όπως σου είπα, δεν είμαι πράκτορας. Ασχολούμαι με άλλα θέματα.»

Η Χοαρκίδα σηκώθηκε από τον καναπέ. «Να ακούσουμε λίγη μουσική;» πρότεινε.

«Γιατί όχι;» είπε ο Κριτόλαος, ενώ η Ελεονόρα κατένευσε, μοιάζοντας να περνά καλά.

Η Χοαρκίδα πήγε προς το ηχοσύστημα του δωματίου και πάτησε τα πλήκτρα του.

Η Ελεονόρα, παρατηρώντας την, σκέφτηκε: *Σίγουρα δεν είναι ούτε η πρώτη ούτε η δέκατη φορά που έρχεται εδώ. Μάλλον, η χιλιοστή...* Είχε, όμως, αρχίσει να συμπαθεί πολύ τη Χοαρκίδα. Απορούσε γιατί τόσο καιρό ο Κριτόλαος δεν την είχε φέρει για να τη γνωρίσει.

Οι κατάσκοποι ήταν πάλι πίσω της, όπως το περίμενε. Γι'αυτό κιόλας δεν είχε αποφασίσει να πάει νωρίτερα στην *Οινόσφαιρα*· το βράδυ θεωρούσε ότι ήταν ευκολότερο να τους ξεφύγει.

Αυτή η ιστορία την είχε εκνευρίσει πλέον! Και παλιότερα είχε τύχει να την παρακολουθούν μερικές φορές, αλλά τώρα το πράγμα είχε παρατραβήξει! Τι ήθελαν, τέλος πάντων, από εκείνη; Δεν έβλεπαν ότι ήταν απλά μια φιλήσυχη κοπέλα με παραπάνω από αρκετά χρήματα στην τσέπη της;

Η Βατράνια άφησε το όχημά της σ'ένα γκαράζ στον Γαιοδόμο και βάδισε προς ένα μπαρ που ονομαζόταν «Οι Ευγενείς Βάρβαροι» και το είχαν δύο άντρες από την περιοχή των Φέρνιλγκαν. Το όνομα ήταν, φυσικά, σατιρικό. Τους άρεσε να σατιρίζουν τον εαυτό τους, και να κοροϊδεύουν την κοινωνία, επίσης.

Η Βατράνια είχε δει ότι το όχημα που την ακολουθούσε από τη Γραμμή ως εδώ είχε σταματήσει στο ίδιο γκαράζ που είχε αφήσει κι εκείνη το δικό της όχημα· και τώρα, δύο άγνωστες γυναίκες έρχονταν πίσω της.

Δεν τα παρατάνε ποτέ.

Η Βατράνια έσπρωξε την πόρτα του μπαρ «Οι Ευγενείς Βάρβαροι» και, κατεβαίνοντας μερικά μεταλλικά σκαλοπάτια, μπήκε στην αίθουσα που ξεχειλίζει από δυνατή μουσική. Στην πίστα ήταν δύο κοπέλες που χόρευαν· αυτοί που στέκονταν από κάτω τους – πάνω από μια ντουζίνα, άντρες όλοι τους – φώναζαν, γελούσαν, και άπλωναν τα χέρια τους για να αγγίξουν τους αστραγάλους των χορευτριών.

Η Βατράνια πέρασε, δίχως καθυστέρηση, μέσα από τον κόσμο, προτού οι κατάσκοποι προλάβουν να μπουν στο μπαρ και να την ακολουθήσουν. Πήγε στις γυναικείες τουαλέτες, όπου ήξερε πως υπήρχε ένα στρογγυλό παράθυρο, αρκετά μεγάλο για να μπορεί να βγει από εκεί μια λεπτή γυναίκα και να βρεθεί στο σοκάκι πίσω από τους *Ευγενείς Βαρβάρους*.

Μια κοπέλα βαφόταν μπροστά στον καθρέφτη. Στράφηκε να κοιτάξει τη Βατράνια.

Εκείνη χαμογέλασε καθώς έβγαζε τα παπούτσια της που είχαν τακούνι και δεν βόλευαν στο σκαρφάλωμα. «Κάνε τη δουλειά σου. Δεν τρέχει τίποτα. Θέλω ν'αποφύγω έναν πρώην.» Έβαλε τα παπούτσια στις τσέπες της καπαρντίνας της, άνοιξε το παράθυρο, πιάστηκε από τις άκριες, και τράβηξε το σώμα της επάνω.

Το σοκάκι πίσω από το μπαρ ήταν – δεν υπήρχε σωστότερη λέξη για να το χαρακτηρίσει – *σκατά*. Βγαίνοντας από το παράθυρο, πάτησε μέσα σε νερά και λάσπες. Αυτός ήταν κι ο λόγος που δεν είχε φορέσει

κάλτσες: το ήξερε ότι θα συνέβαινε τούτο, αφού είχε αποφασίσει απόψε ν'αποφύγει τους κατασκόπους με τη μέθοδο *Το Μονοπάτι των Ευγενών Βαρβάρων*.

Κλείνοντας το παράθυρο, έγνεψε γεια στην κοπέλα που την κοίταζε από μέσα.

«Καλή τύχη!» της είπε εκείνη, γελώντας.

«Ευχαριστώ!»

Η Βατράνια δεν έχασε χρόνο. Βάδισε γρήγορα μέσα στο σοκάκι, προσέχοντας μην πατήσει τίποτα γυαλιά και κόψει τα πόδια της. Βγήκε σ'έναν μεγαλύτερο δρόμο και συνέχισε να βαδίζει γρήγορα, διασχίζοντας τον Γαιοδόμο προς τα δυτικά. Σε μια ήσυχη, σκοτεινή γωνία, όπου ήταν βέβαιη ότι κανένας δεν την παρακολουθούσε, κάθισε σ'ένα σκαλοπάτι, σκούπισε τα πόδια της μ'ένα μαντήλι, φόρεσε ένα ζευγάρι ψηλές κάλτσες που είχε σε μια εσωτερική τσέπη της καπαρντίνας της, και έβαλε ξανά τα παπούτσια της. Σηκώθηκε και συνέχισε το δρόμο της.

Της άρεσε να περπατά το βράδυ μέσα στην πόλη, παρά το κρύο. Υπήρχε μια γοητεία που εξαφανιζόταν το πρωί.

Η Βατράνια βγήκε, τελικά, στην Κεντρική Δημοσιά, πέρασε απέναντι, κι έφτασε στο Χωνευτήρι. Όπου τα βήματά της έγιναν πιο προσεχτικά. Οι νύχτες εδώ δεν ήταν και τόσο ακίνδυνες όσο σ'άλλες γειτονιές της Θακέρκοβ. Εδώ, μπορούσαν να σε ληστέψουν ή να σε βιάσουν· δεν ήταν καθόλου σπάνιο.

Η Βατράνια κρατούσε χαλαρά τη λαβή του πιστολιού που είχε κρυμμένο μέσα στην καπαρντίνα της.

Σε μια στροφή, δύο τύποι παρουσιάστηκαν εμπρός της. Ο ένας ήταν λευκόδερμος, φορούσε σκουφί, και κρατούσε ξυλόσφυρα· ο άλλος είχε δέρμα λευκό-ροζ, μαύρα μούσια, κι ένα χασάπικο μαχαίρι στο χέρι.

«Τα λεφτά σου, κούκλα, και τα ρουχαλάκια σου,» είπε ο πρώτος, «για να μη γίνουμε άγριοι.»

«Φύγετε από μπροστά μου,» αποκρίθηκε η Βατράνια προσπαθώντας ν'ακουστεί ήρεμη. Και η αλήθεια ήταν πως δεν αισθανόταν και τόσο τρομαγμένη· δε νόμιζε ότι αυτοί οι δύο λεχρίτες μπορούσαν πραγματικά να τη νικήσουν.

Ο Σκούφος γέλασε. «Βαστά η καρδούλα σου, ε;» Έσεισε την ξυλόσφυρα απειλητικά. «Αλλά τέρμα τ'αστεία, μορφονιά. Κάνε όπως σου λέμε!»

Η Βατράνια έβγαλε το πιστόλι της, σημαδεύοντάς τον. «Είπα: φύγετε από μπροστά μου.»

Ο Σκούφος φάνηκε διστακτικός τώρα· έκανε ένα βήμα πίσω.

«Μην ψαρώνεις, ρε – ψεύτικο είναι!» του είπε ο Μούσιος.

Η Βατράνια πυροβόλησε τον τοίχο δίπλα του.

Οι δύο άντρες εξαφανίστηκαν τόσο γρήγορα που θα μπορούσαν ποτέ να μην είχαν υπάρξει.

Στην *Οινόσφαιρα*, δεν είχε τόσο κόσμο όσο στους *Ευγενείς Βαρβάρους*, αλλά είχε αρκετό κόσμο για κάνει βαβούρα και για να θεωρείται το μαγαζί σχεδόν γεμάτο. Η μουσική ήταν έντονη: Άνεμοι του Κενού. Τσουρίδες και κακό. Η Βατράνια δεν τους συμπαθούσε γενικά, αλλά υπήρχαν περιπτώσεις που μπορούσε να τους ακούσει με ευχαρίστηση. Ετούτη δεν ήταν μία από αυτές τις περιπτώσεις, δυστυχώς.

Ο Έκτορας καθόταν στο μπαρ τρώγοντας σποράκια και πίνοντας ένα ποτό. Παραδίπλα ήταν η Νιρίφά'μορ, κουνώντας το κεφάλι της έτσι που έδειχνε ότι απολάμβανε τους ήχους των Ανέμων του Κενού.

Η Βατράνια πλησίασε. «Καλησπέρα,» είπε.

«Γεια σου, Βατράνια,» αποκρίθηκε η Νιρίφα.

«Σε τι οφείλουμε την τιμή;» ρώτησε ο Έκτορας.

Η Βατράνια έβγαλε ένα τσιγάρο και το άναψε. «Μου λείψατε. Ειδικά οι δικοί σου... μαγευτικοί τρόποι, Έκτορα.»

«Άμα δε σ'αρέσω εγώ, υπάρχουν τόσα άλλα μαγαζιά στην πόλη,» μούγκρισε ο Πρόμαχος.

«Αρπάζεται αμέσως ο κύριος...» είπε η Βατράνια υπομειδώντας και φυτώντας καπνό προς το μέρος του.

Ο Έκτορας κούνησε το χέρι του εμπρός του. «Η ομίχλη του γαμημένου θανάτου...»

Η Βατράνια ύψωσε ένα φρύδι. «Τίτλος βιβλίου;»

«Ο καπνός σου.»

«Υπάρχουν άντρες που με *ικετεύουν* να φυσηξω καπνό στο πρόσωπό τους,» είπε, θεατρικά αλλά όχι προσβεβλημένα, η Βατράνια.

«Εγώ δεν είμαι απ'αυτούς τους λιμασμένους,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

Η Νιρίφα γελούσε σχεδόν από την αρχή της κουβέντα τους. «Είστε θέατρο!» είπε τώρα, ακόμα γελώντας. «Σταματήστε, προτού με σκοτώσετε!»

Η Βατράνια, χαμογελώντας πλατιά, είπε στον Έκτορα: «Μου ήρθε ένα μήνυμα. Από κοινούς φίλους.»

Ο Πρόμαχος ήπια μια γουλιά απ' το ποτό του. «Μάλιστα.»

«Θες να το συζητήσουμε εδώ;»

«Πάμε μέσα.» Ο Έκτορας σηκώθηκε από το ψηλό σκαμνί όπου καθόταν.

«Για μένα δεν έχει ποτό;»

«Θέλεις ποτό;»

«Αν έχετε την καλοσύνη.»

«Δεν την έχουμε· μπορείς όμως να το βάλεις μόνη σου.» Ο Έκτορας πήρε το ποτό του και βάδισε προς το δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα.

Η Νιρίφα, γελώντας, ρώτησε τη Βατράνια: «Τι ποτό θέλεις;»

«Φλεγόμενο Γρύπα. Και το αφεντικό σας είναι ψυχοπαθές.»

«Το ξέρουμε.» Η Νιρίφα τής γέμισε ένα ποτήρι με το δημοφιλές αναψυκτικό και της το έδωσε.

Η Βατράνια το πήρε και πήγε στο δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*.

Ο Έκτορας την περίμενε εκεί, μαζί με τον Σωσία και τον Αίολο. Ο πρώτος πετούσε βελάκια σ' έναν στόχο κρεμασμένο στον τοίχο. Ο δεύτερος χαμογέλασε βλέποντας τη Βατράνια. «Καλώς την,» είπε.

«Τι κάνεις, Αίολε;»

«Δε μου λες,» τη ρώτησε ο Έκτορας προτού προλάβει να μιλήσει ο μάγος, «σ' ακολουθούν ακόμα οι Παντοκρατορικοί;»

«Ναι,» απάντησε η Βατράνια. «Αλλά μην ανησυχείς: με έχασαν πολύ πριν πλησιάσω την *Οινόσφαιρα*.»

«Είσαι σίγουρη γι' αυτό...»

Η Βατράνια κάθισε σε μια καρέκλα του τραπεζιού, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο. «Φυσικά και είμαι σίγουρη. Πέρασα από ταλαιπωρία για να έρθω και να σας φέρω το μήνυμα – και η δουλειά μου δεν είναι καν να μεταφέρω μηνύματα.»

«Σε κυνήγησαν;» ρώτησε ο Έκτορας. «Σε πυροβόλησαν;»

«Δε θα το άφηνα να φτάσει ως εκεί, βέβαια! Αναγκάστηκα, όμως, να βαδίσω μέσα σε λάσπες και νερά.»

«Ελπίζω να μη λέρωσες τα παπούτσια σου...»

«Το ενδιαφέρον σου με συγκινεί, αλλά, όπως βλέπεις – τέντωσε το πόδι της – «είναι μια χαρά.»

«Υπέροχα!» είπε, σκωπτικά, ο Έκτορας, καθίζοντας αντίκρυ της. «Τι μήνυμα μας φέρνεις, λοιπόν, μέσα από δυσκολίες, λάσπες, χώματα, και ιδρώτα;»

Η Βατράνια έσβησε το τσιγάρο της. «Σε δύο ημέρες, θα περάσει ένα φορτηγό από τη Θακέρκοβ. Επάνω του θα γράφει 'Μεταφορές Εξηκοστής Διάστασης'. Επωνυμία προφανώς. Το φορτηγό θα συνεχίσει – υποθέτουμε – προς τη Νίρβεκ με σκοπό να φτάσει – κι αυτό το γνωρίζουμε – στη διαστασιακή δίοδο προς Σάρντλι, μέσα από τα Φέρνιλγκαν. Ο Πρίγκιπας θέλει να το σταματήσουμε. Όχι εμείς, στη Θακέρκοβ. Εμείς δε θα του επιτεθούμε· πρέπει, όμως, να ειδοποιήσουμε τους επαναστάτες στα Φέρνιλγκαν.»

«Και γιατί το μήνυμα αυτό δεν ήρθε κατευθείαν σε μένα;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Επειδή ήρθε μέσω δικού μου συνδέσμου.» Οι επαναστάτες έξω από τη Θακέρκοβ συνήθως προτιμούσαν τη Βατράνια για να έρχονται σε επαφή με τους επαναστάτες της πόλης. Ήταν περισσότερο δικτυωμένη, παρότι ο Έκτορας ήταν Πρόμαχος σε τούτα τα μέρη.

Του Έκτορα, γενικά, δεν του άρεσε αυτό. «Καλώς,» είπε. «Και πρέπει τώρα να τρέξουμε στα Φέρνιλγκαν;»

«Δε βλέπω καμια άλλη λύση. Βλέπεις εσύ;»

«Τι μεταφέρει αυτό το φορτηγό; Δεν έχω ξανακούσει για καμια επιχείρηση *Μεταφορές Εξηκοστής Διάστασης*.»

«Ούτε εγώ. Πρέπει νάναι προκάλυμμα, για να μη σαμποτάρει το φορτίο η Επανάσταση. Και δεν ξέρω τι μεταφέρει. Ενέργεια, πιθανώς. Ή όπλα.»

«Το δεύτερο, μάλλον,» είπε ο Έκτορας. «Στη Σάρντλι δεν έχουν έλθει από ενέργεια, απ'όσο ξέρω.»

Η Βατράνια ένευσε, συμφωνώντας.

«Εντάξει,» είπε ο Έκτορας. «Θα στείλω κάποιους με το υποβρύχιο να πάνε στα Φέρνιλγκαν και να ειδοποιήσουν τους Μασκοφόρους. Υπάρχει τίποτ'άλλο αναγνωριστικό πάνω σ'αυτό το φορτηγό πέρα από το *Μεταφορές Εξηκοστής Διάστασης*;»

Η Βατράνια έβγαλε το μήνυμα από την τσέπη της, πάτησε την κάτω δεξιά γωνία του ευαίσθητου χαρτιού, και διάβασε. Είπε: «Έχει έξι τροχούς, και ίσως στο εσωτερικό του να είναι οπλισμένοι φρουροί.»

«Ωραία. Έχεις κάτι άλλο να μας πεις;»

Η Βατράνια δίπλωσε το χαρτί και το έκρυψε πάλι μέσα στα ρούχα της. «Όχι.»

«Πήγαινε σπίτι σου για ύπνο, λοιπόν.»

Η Βατράνια ήπια μια γουλιά απ' το αναψυκτικό της. «Ευχαριστώ για τη φιλοξενία, Έκτορα! Θα συστήσω το μαγαζί και στους φίλους μου.»

«Τους ψωριάρηδες λεχρίτες τους φίλους σου δεν τους θέλω εδώ, γιατί κι αυτοί όπως κι εσύ μάλλον δε θα καταλαβαίνουν πότε κάποιος αστειεύεται και πότε μιλά σοβαρά.»

Η Βατράνια τον ατένισε για μια στιγμή με στενεμένα μάτια.

Ο Έκτορας γέλασε κάνοντας το κεφάλι πίσω. «Έπρεπε να δεις τη φάτσα σου! Χα-χα-χα-χα...!» Σηκώθηκε όρθιος. «Μείνε όσο θέλεις – αρκεί να μην ενοχλείς τους πελάτες μου.»

«Μπορείς να καθίσεις και μέχρι το πρωί άμα θες,» της είπε ο Αίολος, ανασηκώνοντας τους ώμους.

Ο Έκτορας τον λοξοκοίταξε. «Κάτι κομμένες κεφαλές που πετάγονται...»

«Προσπαθώ απλά να φανώ ευγενικός, αφεντικό.»

Η Βατράνια σηκώθηκε από τη θέση της. «Αν είστε καλοί με τους πελάτες σας, μπορεί να μείνω και μέχρι το μεσημέρι.»

«Θα σου δώσουμε ένα γερό χέρι ξύλο, όπως δίνουμε σ' όλους τους πελάτες μας,» είπε ο Έκτορας.

Ο Αίολος αναποδογύρισε τα μάτια πίσω απ' τα τετράγωνα γυαλιά του. Αλλά η Βατράνια γέλασε, και ρώτησε τον Πρόμαχο: «Εκτός απ' αυτό, τι άλλο κάνετε εδώ; Παίζετε μπιλιάρδο, ή έχετε τα τραπέζια, τις μπάλες, και τις στέκες για πλάκα;»

«Θες να πεις ότι ξέρεις μπιλιάρδο;»

Η Βατράνια ύψωσε ένα λεπτό, ξανθό φρύδι. «Τι νομίζεις; Ξέρω;»

«Πρέπει να σε δοκιμάσω στην πράξη.»

Η Βατράνια μειδίασε λοξά. «Αυτό ακούγεται τόσο... απειλητικό.»

«Είναι. Έλα μαζί μου και θα δεις.»

Ο Έκτορας πήγε στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*, κι εκείνη τον ακολούθησε.

Ο Αίολος έμοιαζε απογοητευμένος.

Ο Σωσίας εκτόξευσε ένα βελάκι και το κάρφωσε μερικά εκατοστά δίπλα από το κέντρο του στόχου στον τοίχο.

Η Ελεονόρα περνούσε τον περισσότερο καιρό της στο ερευνητικό κέντρο, διαβάζοντας βιβλία, μελετώντας ουσίες και παράξενες περιπτώσεις, υφαίνοντας μαγανιές και ξόρκια, και βάζοντας σε λειτουργία περίπλοκα μηχανήματα· δεν γνώριζε και τόσα πολλά για κινηματογραφικές ταινίες, για μυθιστορήματα και μυθιστοριογράφους, για ηθοποιούς και τηλεοπτικούς αστέρες, για μουσικούς, συγκροτήματα, και χορευτές, για την τελευταία λέξη της μόδας στα οχήματα ή ακόμα και στις ενδυμασίες. Ήταν, όμως, παραπάνω από πρόθυμη ν'ακούει τη Χοαρκίδα να της μιλά γι'ακριβώς αυτά τα πράγματα. Τα έτρωγε όπως ο πεινασμένος τρώει ένα καλομαγειρεμένο πιάτο φτιαγμένο από μάγειρα που γνωρίζει όλες τις λεπτές γεύσεις. Η Χοαρκίδα Καμάρνη την είχε εντυπωσιάσει.

Ο Κριτόλαος το έβλεπε αυτό πεντακάθαρα· και δεν ήξερε αν του άρεσε. Μάλλον, *σίγουρα* δεν του άρεσε. Η Χοαρκίδα είχε κάνει την Ελεονόρα του χεριού της. Και, συγχρόνως, έπιναν. Ήταν κι οι δυο τους λιγάκι ζαλισμένες.

«Δεν πάμε έξω για φαγητό;» πρότεινε ο Κριτόλαος.

Στράφηκαν να τον κοιτάξουν. Δεν ήταν βέβαιο ότι τον είχαν ακούσει.

«Δεν πάμε έξω για φαγητό;» επανέλαβε εκείνος.

«Δε μπορούμε να φάμε εδώ;» μόρφασε η Ελεονόρα.

«Εδώ;» είπε η Χοαρκίδα γελώντας. «Όταν υπάρχουν τόσα υπέροχα εστιατόρια στην πόλη;»

«Εντάξει, αν είναι, πάμε σε εστιατόριο...»

Ο Κριτόλαος σηκώθηκε από την πολυθρόνα του. «Πάμε.»

Η Χοαρκίδα τον πλησίασε. «Τι είναι; Συμβαίνει κάτι;»

«Τίποτα δε συμβαίνει,» είπε εκείνος. «Πάμε να φάμε. Ψοφάω της πείνας.»

«Κι εγώ.» Η Χοαρκίδα τον φίλησε. Στα χείλη. Και μετά, αμέσως, βάδιζε προς την είσοδο του διαμερίσματος, όπου ήταν κρεμασμένη η κάπα της.

Ο Κριτόλαος είδε την Ελεονόρα να τον κοιτάζει μ'ένα βλέμμα που μόνο μερδεμένο θα μπορούσε να χαρακτηρίσει. Την πλησίασε και πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της. «Ελα,» της είπε και φίλησε το μάγουλό της.

Κατέβηκαν στο γκαράζ της πολυκατοικίας και μπήκαν στο όχημα της Χοαρκίδας, μ'εκείνη στο τιμόνι. Ο Κριτόλαος ήλπιζε να μην ήταν

τόσο μεθυσμένη που να μη μπορεί να οδηγήσει και να τους ρίξει πάνω σε κανέναν τοίχο. Η οδήγησή της, όμως, δεν αποδείχτηκε άσχημη, αν και ήταν λιγάκι πιο παράτολμη απ'ό,τι άλλες φορές.

Πήγαν στο *Κόσμημα της Σεργίλης*, ένα εστιατόριο στη γωνία Ελεγγί-ας και Αυγερινού. Παλιότερα, ονομαζόταν *Κόσμημα της Αρτάλης*· όμως, ύστερα από τους διωγμούς των ιερείων της εν λόγω θεάς, οι Παντοκρατορικοί είχαν απαιτήσει το όνομα να αλλάξει για να μην εξάπτει τα πνεύματα.

Το εστιατόριο ήταν μεγάλο και πολυτελείας, και οι τρεις τους παράγγειλαν πιο πολλά φαγητά απ'ό,τι μπορούσαν να φάνε και πιο πολλά ποτά απ'ό,τι μπορούσαν να πιουν. Η Χοαρκίδα φαινόταν να περνά καλά. Το ίδιο και η Ελεονόρα. Κι οι δυο τους μεθούσαν ολοένα και περισσότερο, και γελούσαν δυνατά. Ο Κριτόλαος είχε επίσης ζαλιστεί, αλλά προσπάθησε να μείνει πιο ξεμέθυστος από εκείνες, γιατί κάποιος θα έπρεπε μετά να τις πάει σπίτι. Η Ελεονόρα και η Χοαρκίδα ήταν φανερό ότι συμπαθιούνταν, αν και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι η δεύτερη είχε το πλεονέκτημα. Η Ελεονόρα ήταν, πολύ απλά, εντυπωσιασμένη με τη Χοαρκίδα. Κάπνιζαν σα φουγάρα· ο Κριτόλαος κουνούσε κάπου-κάπου το χέρι του για ν'απομακρύνει τον καπνό.

Τελικά, ίσως να μην ήταν καλή ιδέα να συναντηθούν, σκέφτηκε σε κάποια στιγμή. Αλλά μετά: *Υπερβάλλεις, θα σου έλεγε η Χοαρκίδα. Εξάλλου, φαίνεται να διασκεδάζουν κι οι δύο.*

Το εστιατόριο είχε μουσική που, καθώς η ώρα περνούσε, δυνάμωνε ολοένα και περισσότερο. Όταν οι τρεις τους έφυγαν, μετά τα μεσάνυχτα, η μουσική ήταν εκκωφαντική: μετά βίας μπορούσες να μιλήσεις, και ακουγόταν κι έξω από το κατάστημα.

Πήραν το όχημά τους από το γκαράζ όπου το είχαν αφήσει και ο Κριτόλαος οδήγησε μέχρι την πολυκατοικία του. Η Ελεονόρα παραπατούσε καθώς πήγαιναν προς τον ανελκυστήρα, και έλεγε στη Χοαρκίδα ανέκδοτα. «Αυτό είναι παλιό,» της είπε η Χοαρκίδα ενώ ανέβαιναν. «Ακου αυτό: Πόσοι έξυπνοι Λεγεωνάριοι και πόσοι χαζοί Λεγεωνάριοι χρειάζονται για να ξεκινήσουν ένα τρένο που έχουν οι ίδιοι σταματήσει;»

Η Ελεονόρα ακούμπησε την πλάτη της σ'ένα απ'τα τοιχώματα του ανελκυστήρα, και κοίταξε το ταβάνι σκεπτικά ενώ γελούσε αναίτια. «Εεεεεεμμμμ...»

Έφτασαν στον δέκατο – και τελευταίο – όροφο της πολυκατοικίας, και η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιξε.

«Δεν ξέρω,» είπε η Ελεονόρα καθώς έβγαιναν και πήγαιναν προς το διαμέρισμα του Κριτόλαου.

«Η απάντηση είναι πως η ερώτηση είναι ανούσια,» της είπε η Χοαρκίδα. «Επειδή – έξυπνοι Λεγεωνάριοι δεν υπάρχουν!»

«Χι-χι-χι-χι-χι!» γέλασε η Ελεονόρα, παραπατώντας και πιάνοντας τον τοίχο για να μην πέσει.

«Χα-χα-χα!» γέλασε η Χοαρκίδα, πηγαίνοντας λιγάκι πιο σταθερά.

Ο Κριτόλαος ξεκλείδωσε την πόρτα του, έχοντας αποφασίσει ότι τελικά, *όντως*, όλη αυτή η ιστορία δεν ήταν καλή ιδέα.

Μπήκαν στο διαμέρισμα και η Ελεονόρα είπε: «Είμαι πεθαμένη... *Πεθαμένη*, σας λέω,» γελώντας.

Ο Κριτόλαος τη φίλησε στο στόμα. «Πήγαινε να κοιμηθείς,» της πρότεινε.

«Ναι,» συμφώνησε εκείνη. «Θα πάω για ύπνο. Στο δωμάτιό σου;»

Ο Κριτόλαος ένευσε. «Στο δωμάτιό μου.»

Η Ελεονόρα είπε: «Καληνύχτα, Χοαρκίδα! Ήταν πολύ ωραία.»

«Ναι, ήταν.»

«Θα τα ξαναπούμε!»

«Βέβαια,» είπε η Χοαρκίδα γελώντας.

«Καληνύχτα.»

«Καληνύχτα.»

Η Ελεονόρα πήγε στο δωμάτιο του Κριτόλαου.

Εκείνος είπε στη Χοαρκίδα: «Δεν ήταν ανάγκη να... να, εμμ, να γίνει όλο αυτό το σκηνικό...»

Η Χοαρκίδα ακούμπησε τους αγκώνες της στους ώμους του, στεκόμενη εμπρός του. «Έχει πλάκα η φίλη σου η Ελεονόρα. Πρέπει νάναι από άλλη διάσταση, ε;»

«Δεν έχει γεννηθεί εδώ...»

Η Χοαρκίδα τον φίλησε, δυνατά, και κόλλησε επάνω του.

Ο Κριτόλαος δεν ήταν και πολύ πιο νηφάλιος από τις δύο γυναίκες, έτσι μαζί με τη Χοαρκίδα δεν άργησαν να βρεθούν στον καναπέ χωρίς να τους ντύνει το παραμικρό ρούχο. Μονάχα κοσμήματα κρέμονταν επάνω στο κατάλευκο δέρμα της Χοαρκίδας καθώς εκείνη καβαλούσε τον καθισμένο Κριτόλαο και τα χέρια του έσφιγγαν τους γλουτούς της. Η Χοαρκίδα γελούσε και φώναζε, κι εκείνος, επίσης γελώντας, της είπε:

Μη φωνάζεις. Κοιμάται μέσα. Κοιμ- Η Χοαρκίδα έφερε το δεξί της στήθος στο στόμα του. Αν κοιμάται δεν ακούει· κι αν δεν κοιμάται, δεν πειράζει - χαχαχαχαχα!...

Μια φωνή παρενέβη: «Χοαρκίδα! Είσαι ακόμα εδώ; Θυμήθηκα ένα άλλο!»

Η Ελεονόρα είχε βγει από το δωμάτιο ντυμένη μ'ένα μεσοφόρι. Τα μάτια της γούρλωσαν βλέποντάς τους· και μάλλον δε χρειαζόταν τα γυαλιά της για να καταλάβει τι συνέβαινε.

Σκατά... σκέφτηκε ο Κριτόλαος, νιώθοντας τη στύση του να λιώνει ανάμεσα στους μηρούς της Χοαρκίδας.

Η Χοαρκίδα, αντιθέτως, δε φάνηκε να πτοείται. Γέλασε. «Χα-χα! Ελεονόρα! Έλα, έλα!» Τέντωσε το χέρι της προς το μέρος της Ελεονόρας. «Έλα!»

Εκείνη δίστασε. «Μα... Εσείς...» Γέλασε· και ξαναγέλασε, πιο δυνατά. Πλησίασε παραπατώντας.

«Πού πας έτσι;» της είπε η Χοαρκίδα. «Με τόσα ρούχα επάνω σου;»

Η Ελεονόρα, γελώντας, γδύθηκε και ανέβηκε στον καναπέ.

Μετά από ώρα, ξαπλωμένος μπρούμυτα, ο Κριτόλαος κοιμόταν... και ξύπνησε από μουρμουρητά και σιγανά γέλια. Άνοιξε τα μάτια του και είδε ένα κατάμαυρο κι ένα κατάλευκο γυναικείο σώμα να κυλιούνται στο χαλί του πατώματος. Το χέρι της Χοαρκίδας ήταν κρυμμένο μέσα στους μηρούς της Ελεονόρας, και η Ελεονόρα έγλειφε τα στήθη της Χοαρκίδας.

«Για όνομα των θεών...» μουρμούρισε ο Κριτόλαος. Είχε ήδη τελειώσει μία φορά μέσα στην Ελεονόρα και δύο μέσα στη Χοαρκίδα. Ποτέ δεν μπορούσαν να κοιμηθούν;

Τελικά, δεν ήταν καλή ιδέα...

Σηκώθηκε από τον καναπέ και πήγε στο δωμάτιό του. Οι δύο γυναίκες δεν κατάλαβε αν τον πρόσεξαν ή όχι.

Η στέκα χτύπησε τη σφαίρα. Η σφαίρα χτύπησε δύο άλλες σφαίρες που βρίσκονταν κοντά-κοντά· η μία τινάχτηκε από δω, η δεύτερη από κει: και η πρώτη παραλίγο να μπει στην τρύπα. Αλλά δεν μπήκε.

«Κατάρεις!» φώναξε η Βατράνια, τσαντισμένη. «Κατάρεις!» Πέταξε στο πάτωμα το τσιγάρο της και το πάτησε, σβήνοντάς το.

«Μην κάνεις σκουπίδια στο μαγαζί μου,» της είπε ο Έκτορας.

Τρεις σφαίρες έμεναν ακόμα πάνω στο τραπέζι, και ο Πρόμαχος προηγείτο για μερικούς πόντους. Η Βατράνια *μπορούσε* να τον νικήσει... αν τα κατάφερνε.

«Στον κώλο της Λόρκης το μαγαζί σου!»

«Σε είχα για πιο γλυκομίλητη. Και τελευταία φορά σ'το λέω: *μην κάνεις σκουπίδια στο μαγαζί μου.*»

Η Βατράνια άναψε άλλο τσιγάρο.

Ο Έκτορας έβαλε το πούρο του στα δόντια, και τεντώθηκε στην άκρη του τραπεζιού, σημαδεύοντας με τη στέκα του.

Η Βατράνια κάθισε στην αντικρινή μεριά του τραπεζιού, με το γόνατό της επάνω και φροντίζοντας η φούστα της να είναι σηκωμένη ώστε να φαίνεται ο μηρός της και το σημείο όπου τελείωνε η κάλτσα της.

«Αυτή η μαλακία δεν πρόκειται να πιάσει,» της είπε ο Έκτορας.

Η όψη της αγρίεψε. «Δεν καταλαβαίνω τι θες να πεις.»

«Ναι, είμαι σίγουρος.»

Ο Έκτορας χτύπησε τη λευκή σφαίρα κι αυτή χτύπησε μια άλλη σφαίρα, η οποία μπήκε σε μια γωνιακή τρύπα. Μετά, αμέσως, ο Πρόμαχος χτύπησε με τη στέκα τη Βατράνια στα κωλομέρια. Αρκετά δυνατό για ν'ακουστεί ένα ηχηρό *παπ!*

«Ααα!» τσύριξε η Βατράνια καθώς πεταγόταν όρθια. «Καριόλη του κώλου της Λόρκης!» γρύλισε τρίζοντας τα δόντια. Είχε γίνει κατακόκκινη.

«Στο μαγαζί μου, δεν κάθεται πάνω στο μπιλιάρδο,» της είπε ο Έκτορας. «Δε θέλω ζημιές.»

«Είμαι ελαφριά, μη φοβάσαι!»

«Βαριά το παίζεις, όμως.»

«Αν το ξανακάνεις αυτό,» τον απείλησε η Βατράνια, «μα τους θεούς, θα το μετανιώσεις!»

«Σειρά σου,» της είπε ο Έκτορας.

Η Βατράνια κοίταξε το τραπέζι. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Σημάδεψε με τη στέκα – και χτύπησε.

Η σφαίρα δεν μπήκε στην τρύπα.

Ο Έκτορας σημάδεψε, χτύπησε, και η σφαίρα *μπήκε* στην τρύπα. «Τελείωσε,» δήλωσε.

«Έκλεψες,» του είπε η Βατράνια, θυμωμένα.

Ο Έκτορας πήρε μια ρουφηξιά από το πούρο του. Κοίταξε τον Αλλάνδρη, τη Χλόη, τον Σωσία, και τον Αίολο που τους παρακολουθούσαν να παίζουν. «Η κοπελιά είναι θεοπάλαβη ή όχι;»

«Νομίζω, αφεντικό,» είπε ο Αίολος, «ότι το έχεις παρατραβήξει.»

«Θεοπάλαβη είναι,» είπε ο Αλλάνδρης.

«Δεν έκλειψες πάντως,» είπε ο Σωσίας.

Η Χλόη ανακάτευε μια τράπουλά της.

«Με τσάντισες *επίτηδες* για να με αποπροσανατολίσεις!» κατηγόρησε η Βατράνια τον Έκτορα.

«Νόμιζα ότι αυτό ήταν το δικό σου σχέδιο, μαντάμ.»

«Δε φταίω εγώ άμα εσύ με κοιτάζεις με πρόστυχο τρόπο!»

«Οο-χα-χαχα! Καλό! Έχασες, όμως – άρα: κερνάς. Διαφωνείς;»

«Όχι,» είπε η Βατράνια.

«Είσαι ωραία, τότε.»

«Το ξέρω.»

Ο Έκτορας ρουθούνισε. «Οι θεοί να με συγχωρήσουν για ό,τι κι αν έχω κάνει και μ'έχουν καταραστεί με μια παλαβή συντρόφισσα σαν εσένα.»

Κεφάλαιο 29

Ταξίδι στα Φέρνιλγκαν

Ο Έκτορας πίστευε ότι η Νιρίφα ίσως να του χρειαζόταν για κάποια δουλειά με μηχανήματα, έτσι ο Αίολος ήταν που πήγε μαζί με τον Αλλάνδρη για να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημα.

Οι δυο τους έφυγαν από την *Οινόσφαιρα* λίγο μετά τα μεσάνυχτα, και ο Αίολος, προτού ξεκινήσουν, πρότεινε να πάρουν και τη Βατράνια μαζί τους, ώστε να την αφήσουν εκεί όπου είχε σταθμεύσει το όχημά της. Ή, αν ήθελε, μπορούσαν να την πάνε κατευθείαν σπίτι της, πρόσθεσε.

«Νόμιζα,» είπε η Βατράνια, «ότι το μεταβαλλόμενο όχημά σας είναι διθέσιο – μία θέση για τον οδηγό και μία για τον μάγο στο ενεργειακό κέντρο.»

«Ναι, ουσιαστικά είναι διθέσιο. Όμως, αν δε σε πειράζει να στριμωχτούμε λίγο στην πίσω μεριά, θα μπορούσες να χωρέσεις. Για μια μικρή διαδρομή μέχρι τον Γαιοδόμο, δεν είναι τίποτα το σπουδαίο· και είναι καλύτερο απ'το να βαδίζεις μόνη σου το βράδυ.» Επιπλέον, τον Αίολο δεν θα τον δυσαρεστούσε καθόλου να στριμωχτεί με τη Βατράνια στην πίσω μεριά του μεταβαλλόμενου οχήματος, όπου υπήρχε μόνο η θέση του ενεργειακού κέντρου, και η Βατράνια, αναπόφευκτα, θα έπρεπε να καθίσει ή στα γόνατα του Αίολου ή στα πόδια του. Αναμφίβολα αυτό θα τον δυσκόλευε κάπως να υφάνει τη Μαγγανεία Κινήσεως, αλλά δεν θα ήταν μια δυσκολία ακατόρθωτο να ξεπεραστεί...

Η Βατράνια φάνηκε να καταλαβαίνει το σκεπτικό του, και χαμογέλασε λοξά. «Δε θα χρειαστεί να βαδίσω μόνη μου μες στη νύχτα,» του αποκρίθηκε· «υποθέτω πως, αν θέλω, κάποιος από τους άλλους θα με πετάξει ως τον Γαιοδόμο. Αλλά μάλλον θα φύγω το πρωί, ούτως ή άλλως.» Και τον φίλησε στην άκρη του στόματος, καθώς οι δυο τους στέκονταν στη σκιερή περιφέρεια της κεντρικής αίθουσας της *Οινόσφαιρας*, μερικά βήματα απόσταση από τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν κάτω.

Γαμώ την τύχη μου, σκεφτόταν τώρα ο Αίολος, καθώς καθόταν στο ενεργειακό κέντρο του μεταβαλλόμενου οχήματος και ύφαινε τη Μαγγανεία Κινήσεως. Μια φορά αποφάσισε να μείνει όλο το βράδυ στη Σφαίρα και τότε βρήκε ο δαιμονισμένος ο Έκτορας να στείλει εμένα σε δουλειά αντί για τη Νιρίφα! Αν ήμουν καχύποπτος άνθρωπος, θα έλεγα ότι ο πούστης το έκανε επίτηδες. Και ο Αίολος διαπίστωσε ότι, τελικά, ήταν καχύποπτος άνθρωπος κατά βάθος. Ο Πρόμαχος μπορεί – πολύ πιθανόν – να το είχε κάνει επίτηδες. Και, εντάξει, δικαίωμά του να αντιπαθεί τη Βατράνια· αλλά επειδή την αντιπαθούσε εκείνος, έπρεπε να την αντιπαθούν όλοι; Δεν πήγαινε καλά ο άνθρωπος –

«Τι σκατά κάνεις εκεί πίσω, μάγε;» ρώτησε ξαφνικά ο Αλλάνδρης, που καθόταν στο τιμόνι του οχήματος και, στην κονσόλα εμπρός του, έβλεπε ότι η ενεργειακή ροή δεν μπορούσε να σταθεροποιηθεί κανονικά. «Θα ξεκινήσουμε ή όχι;»

Ο Αίολος επικεντρώθηκε στη Μαγγανεία Κινήσεως, και η ενεργειακή ροή του οχήματος σταθεροποιήθηκε. Ο Αλλάνδρης ενεργοποίησε τις μηχανές, και βγαίνοντας απ'το κάτω υπόγειο ακολούθησαν μια σήραγγα η οποία τους οδήγησε σ'ένα εγκαταλειμμένο γκαράζ στο Χωνευτήρι. Βγήκαν απ'το γκαράζ – τρομάζοντας τους άστεγους που κοιμόνταν εκεί – και βρέθηκαν στους δρόμους της πόλης.

«Τι έχεις, αδελφέ;» ρώτησε ο Αλλάνδρης, οδηγώντας το όχημα προς τα βόρεια, για να φτάσουν στη Μακριά Λεωφόρο, να πιάσουν την Κεντρική Δημοσιά, και να φύγουν από τη Θακέρκοβ. «Μου φαίνεσαι τσαντισμένος.»

«Δεν είχα όρεξη να τρέχω μες στη νύχτα,» αποκρίθηκε ο Αίολος.

«Κάποιος έπρεπε να πάει,» είπε ο Αλλάνδρης. «Και τη Νιρίφα μπορεί να τη χρειαστεί το αφεντικό. Η ειδικότητά της χρειάζεται πιο συχνά από τη δική σου, συνήθως.» Καθώς οδηγούσε, έπαιζε με το ένα χέρι το κομπολόι του, κάνοντας κλικ κλακ κλικ-κλικ μέσα στο όχημα.

«Ναι, αλλά δε θα λείψουμε και τόσο πολύ...»

Ο Αλλάνδρης δεν είπε τίποτα, αν και υποψιαζόταν τι ήταν εκείνο που είχε πραγματικά ενοχλήσει τον μάγο. Η Βατράνια. Του άρεσε αυτή η θεότρελη ξανθιά· ήταν τόσο φανερό όσο ένας λευκόδερμος άγριος από τα Φέρνιλγκαν που βαδίζει γυμνός και καυλωμένος μες στη μέση της Γαιοδόμου. Και, εντάξει, ο Αλλάνδρης δεν μπορούσε να διαφωνήσει, η Βατράνια ήταν φιγουρίνι και είχε τα πιο ωραία πόδια που είχε δει ποτέ του. Όμως: ο μάγος δεν καταλάβαινε ότι, μπλέκοντας μ'αυτήν, μόνο θα

πονοκεφάλιαζε και τίποτα περισσότερο; Η Βατράνια έπαιζε μαζί του· και, σίγουρα, τον θεωρούσε κάποιον ηλίθιο αλήτη που δεν άξιζε να του πολυδώσει σημασία. Τις ήξερε ο Αλλάνδρης αυτές τις γυναίκες σαν τη Βατράνια. Εξάλλου, αν η τύπισσα δεν ήταν πράκτορας της Επανάστασης, ποια σχέση θα είχαν εκείνος κι οι σύντροφοί του μαζί της; *Καμία*. Από την άλλη, βέβαια, αν κι ο Αίολος δεν ήταν επαναστάτης, πάλι καμία σχέση δεν θα είχαν μαζί του... Αλλά αυτό δεν ήταν το ίδιο. Ο Αίολος ήταν πιο εντάξει άτομο. Η Βατράνια δεν ήταν εντάξει άτομο: πέρα απ'το γεγονός ότι δε θα πρόδιδε την Επανάσταση, δε μπορούσες να την εμπιστευτείς για τίποτα.

Και ο Αίολος είναι δέκα χρόνια μεγαλύτερος από μένα, ο πούστης· πώς είναι δυνατόν να μην τη βλέπει γι'αυτό που πραγματικά είναι; Καλά τα ωραία ρουχαλάκια και τα ωραία πόδια, ρε φίλε, αλλά δεν καταλαβαίνεις ότι θα σου σπάσει τα παπάρια στο τέλος, αφού σ'έχει κοροϊδέψει καλά-καλά;

Είχαν πλέον βγει από τη Θακέρκοβ, και ο Αλλάνδρης έστριψε σ'έναν δρόμο που οδηγούσε ανατολικά. Το φεγγάρι της Σεργήλης ήταν μισοκρυμμένο στα σύννεφα από πάνω τους· η νύχτα ήταν σκοτεινή. Οι προβολείς του οχήματός τους έσχιζαν το σκοτάδι.

Ο Αλλάνδρης βγήκε τελειώς από τους δρόμους· κινήθηκε μέσα στην ύπαιθρο. Οι τροχοί ήταν φτιαγμένοι έτσι ώστε να μπορούν να το αντέξουν· το ίδιο και η γενικότερη φτιαξιά του οχήματος. Παρότι μικρό, δεν ήταν όχημα μόνο για πόλεις και για πλακόστρωτες δημοσιές.

Μα τους θεούς, σκέφτηκε ο Αλλάνδρης, η οδήγηση αυτού του εργαλείου είναι σα νάχεις πάρει ναρκωτικά. Προτού το δει, ποτέ του δε θα μπορούσε να το φανταστεί· κι ούτε συζήτηση να φανταστεί τον εαυτό του να το οδηγεί. *Η Επανάσταση έχει κάνει τα όνειρα πραγματικότητα για πολλούς από εμάς*.

Αναρωτιέμαι γιατί η Βατράνια είναι με την Επανάσταση. Τι ανάγκη έχει; Γιατί δεν είναι άλλο ένα τσιράκι της Παντοκράτειρας;

Λες ν'ανοίξουμε έτσι κουβέντα με τον μάγο, που φαίνεται νάχει μουγκαθεί;

Πλησίασαν τις όχθες του ποταμού Κάλμωθ, και οι σκέψεις του Αλλάνδρη, προς στιγμή, άλλαξαν. «Ετοιμάσου να μας μεταμορφώσεις,» είπε.

«Ναι.»

«Πρόσεχε, ε; Μην πιούμε νερό.»

«Ξέρω να κάνω τη δουλειά μου, Αλλάνδρη!»

«Καλά, ντε, μην αρπάζεσαι...»

Ο Αίολος άρχισε να υποτονθορύζει το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας. Ο Αλλάνδρης ζύγωσε τον ποταμό και έριξε το όχημα στο νερό—

Η μορφή της κονσόλας εμπρός του άλλαξε, το ίδιο και το τιμόνι. Δεν οδηγούσε πια τετράκυκλο ξηράς αλλά υποβρύχιο σκάφος. Από το μπροστινό παράθυρο μπορούσε να δει ψάρια να σκορπίζονται, φωτισμένα από τα τεχνητά φώτα.

Ο Αλλάνδρης σφύριξε. «Αυτά είναι, μάγκα μου.» Κοίταξε τον χάρτη στη μικρή οθόνη της κονσόλας και προσανατόλισε το σκάφος προς τα βόρεια, ακολουθώντας τη ροή του ποταμού. Επιτάχυνε. Γύρω του, βουητό ακουγόταν από τις μηχανές.

«Για πόση ώρα θ'αντέχεις να είσαι εκεί, μάγε;» ρώτησε.

«Τέσσερις ώρες, μετά θα ξεκουραστούμε λίγο, θα κάνουμε άλλες τέσσερις ώρες δρόμο, και μετά θα ξεκουραστούμε ακόμα περισσότερο.»

«Σωστά. Δε θα χρειάζεσαι μόνο εσύ ξεκούραση ύστερα από τέσσερις ώρες.»

«Το φαντάζομαι.»

«Δε μου λες, μάγε, τι λόγο έχει η Βατράνια να είναι με την Επανάσταση;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Σκεφτόμουν διάφορα και πέρασε απ'το μυαλό μου. Γιατί είναι μαζί μας κι όχι με τους Παντοκρατορικούς;»

«Νομίζω ότι οποιοσδήποτε ελεύθερα σκεπτόμενος και σωστά πληροφορημένος άνθρωπος θα πρέπει να είναι με την Επανάσταση, Αλλάνδρη,» αποκρίθηκε ο Αίολος.

«Και πιστεύεις ότι η Βατράνια είναι αυτά τα δύο; Ελευθέρα σκεπτόμενη; Σωστά πληροφορημένη;»

«Ναι· το αμφισβητείς;»

«...Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Αλλάνδρης. «Ίσως να είναι. Αλλά ίσως, επίσης, η γνώμη σου να είναι... όχι και τόσο αντικειμενική, μάγε.»

«Δεν καταλαβαίνω πού θες να καταλήξεις,» είπε ο Αίολος. «Θεωρείς ότι η Βατράνια δεν είναι αρκετά πιστή στην Επανάσταση; Θεωρείς ότι ίσως να μας προδώσει;»

«Δεν το σκέφτηκα έτσι. Δεν έχουμε λόγο να την υποψιαζόμαστε. Όμως απλά απορώ γιατί είναι μαζί μας.»

«Γιατί όλοι οι υπόλοιποι επαναστάτες είναι επαναστάτες, Αλλάνδρη; Για ιδεολογικούς λόγους.»

«Όχι όλοι. Όταν εγώ κι ο Έκτορας πρωτομπήκαμε στην Επανάσταση, δεν το κάναμε για την ιδέα. Δηλαδή, δε γουστάρουμε και τους Παντοκρατορικούς. Σίγουρα. Όμως δεν ήταν μόνο για την ιδέα. Η Επανάσταση μάς υποστηρίζει. Δες τώρα τι εργαλείο οδηγώ. Θα το οδηγούσα αν δεν ήμουν με την Επανάσταση; Δεν το νομίζω, μάγε.»

«Κινδυνεύεις, όμως, κιόλας,» του είπε ο Αίολος. «Αν σε μαγκώσουν οι Παντοκρατορικοί, την έχεις βάψει. Και για όλους μας ισχύει αυτό, βέβαια.»

«Παιδί της πέτρας είμαι· μια ζωή βαμμένη την έχω. Και ποτέ δεν τα πήγαινα καλά με τους Παντοκρατορικούς ούτε ως ή άλλως. Ξέρεις πόσες φορές έχω πλακωθεί στο ξύλο με τους στρατιώτες τους; Και το ίδιο κι ο Έκτορας.» Γέλασε κοφτά. «Εκείνος να δεις τι ιστορίες έχει κάνει μαζί τους. Μην τον βλέπεις τώρα που έχει γεράσει κι έχει ηρεμήσει.»

«Έχει ηρεμήσει;...» Η φωνή του Αίολου φανέρωνε έκδηλη δυσπιστία.

«Εσύ δεν τον ήξερες παλιά. Αν δεν ήμουν εγώ να γλιτώνω το τομάρι του, ξέρεις πόσες φορές θάταν ψόφιος; Παραπάνω απ'ό,τι έχεις δάχτυλα στα χέρια και στα πόδια. Δεν έχει μυαλό στο κεφάλι του. Εγώ όμως είμαι προσεχτικός άνθρωπος, μάγε. Παρατηρητικός και έτοιμος.»

Ο Αίολος δεν είπε τίποτα.

Ο Αλλάνδρης έβαλε μουσική (Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι) και έμεινε επίσης σιωπηλός.

Μετά από τέσσερις ώρες, σταμάτησαν το υποβρύχιο χωρίς να το φέρουν στην επιφάνεια του ποταμού. Ο Αίολος έπαψε να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως, αλλά τα συστήματα που διατηρούσαν αέρα και φωτισμό μέσα στο σκάφος εξακολούθησαν να είναι σε λειτουργία, όπως επίσης το ηχοσύστημα, οι ανιχνευτές, και ο χάρτης. Δεν μπορούσες, όμως, να ξεκινήσεις τις μηχανές: όχι χωρίς να υπάρχει μεγάλος κίνδυνος σοβαρής βλάβης, ή καταστροφικής έκρηξης, ή στιγμιαίας κατανάλωσης όλης της ενέργειας.

Ο Αλλάνδρης άλλαξε τις ενεργειακές φιάλες, που είχαν σχεδόν τελειώσει· και εκείνος κι ο Αίολος έφαγαν και ξεκουράστηκαν για δύο ώρες. Μετά, έβαλαν πάλι σε λειτουργία το σκάφος και ταξίδεψαν για τέσσερις ακόμα ώρες. Τώρα, ο χάρτης τους τους έδειχνε ότι βρίσκονταν σε μέρος που θεωρείτο από την Επανάσταση σχετικά ασφαλές,

έτσι αναδύθηκαν και, μετατρέποντας το υποβρύχιο σε τετράκυκλο όχημα, βγήκαν στην ανατολική όχθη του Κάλμωθ.

Ήταν πρωί, και ο ήλιος τούς φάνηκε πολύ δυνατός ύστερα από τόσες ώρες κάτω απ' το νερό. Βρίσκονταν μερικά χιλιόμετρα απόσταση από το σημείο όπου ο ποταμός Κάλμωθ συναντούσε τον ποταμό Τάρνοφ και χανόταν μέσα του, κυλώντας προς τη θάλασσα στα βόρεια. Στη διχάλα που σχηματιζόταν από τους δύο ποταμούς ήταν χτισμένη η πόλη της Έτρεβοθ, η οποία δεν φαινόταν από εδώ όπου βρίσκονταν οι δύο επαναστάτες.

Ο Αλλάνδρης και ο Αίολος βγήκαν από το όχημα, και ο μάγος τεντώθηκε. «Θα πέσω για ύπνο,» είπε, «κι αν θες κοιμήσου κι εσύ.» Και ύφανε μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, η οποία θα τον ειδοποιούσε αν κάποιος τούς πλησίαζε. «Είμαστε ασφαλείς.»

«Εξαιτίας αυτού που μόλις έκανες;» ρώτησε ο Αλλάνδρης, που καθόταν και τον κοίταζε όσο ο μάγος μурμουρούριζε παράξενα λόγια και έκανε μπερδεμένες χειρονομίες.

«Ναι.» Ο Αίολος έριξε μια κάπα στο έδαφος και ξάπλωσε επάνω της, τυλιγμένος σε μια άλλη κάπα.

Ο Αλλάνδρης κοιμήθηκε μέσα στο όχημα, με την καραμπίνα του από κοντά.

Όταν ξύπνησαν ήταν απόγευμα.

Ο Αλλάνδρης είδε από μακριά ένα κάρο να ταξιδεύει. Δύο βόδια το έσερναν, κι ένας καβαλάρης ακολουθούσε. Έμπορος, μάλλον, ο οποίος πήγαινε σε κάποια κοντινή πόλη. Και δεν πρέπει να ήταν από τους ευκατάστατους, γιατί θα είχε ενεργειακό όχημα αντί για κάρο.

«Τι λες, μάγε; Συνεχίζουμε ακολουθώντας τα ποτάμια, ή κυλώντας πάνω στη γη;»

Ο Αίολος, ξεκούραστος τώρα, αποκρίθηκε: «Βαρέθηκα το βυθό.»

«Κι εγώ.»

Μπήκαν στο τετράκυκλο όχημα. Ο Αλλάνδρης κάθισε στο τιμόνι, ο Αίολος στο ενεργειακό κέντρο και ύφανε τη Μαγγανεία Κινήσεως.

Μετά από λίγη ώρα, βρίσκονταν στην Έτρεβοθ, η οποία, όπως όλες οι πόλεις της Σεργήλης, ήταν υπό τον στενό έλεγχο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Ωστόσο, η Επανάσταση είχε και τους δικούς της πράκτορες εδώ. Ο Αλλάνδρης και ο Αίολος ήξεραν ποιους να συναντήσουν αν χρειαζόνταν κάτι. Τώρα, όμως, δεν χρειαζόνταν τίποτα. Έτσι, απλά πέρασαν μέσα από τους δρόμους της Έτρεβοθ και κάτω από τις

ψηλές πολυκατοικίες της, και έφτασαν στη μεγάλη γέφυρά της που δρασκελίζει τον ποταμό Τάρνοφ. Τη διέσχισαν και βρέθηκαν στις βόρειες όχθες του ποταμού. Έστριψαν ανατολικά και ταξίδεψαν προς τα μεγάλα δάση Φέρνιλγκαν.

Οι περιοχές από εδώ και πέρα, παρότι δεν ήταν όλες δασώδεις, θεωρούνταν «Φέρνιλγκαν». Αν καταγόσουν από κάποιο από αυτά τα μέρη, ήσουν «από τα Φέρνιλγκαν», και οι άλλοι άνθρωποι της Σεργήλης σε έβλεπαν σα να ήσουν βάρβαρος. Σε ορισμένες περιπτώσεις αυτό ίσχυε, αλλά όχι σε όλες. Πολλοί από τους κατοίκους των Φέρνιλγκαν ήταν σαφώς πιο εντάξει άνθρωποι από άλλους, όπως είχε παρατηρήσει ο Αλλάνδρης.

Αφού είχε δύσει ο ήλιος και είχαν περάσει κοντά από κάμποσες πόλεις και χωριά (μέρη χωρίς ψηλές πολυκατοικίες και φανταχτερά οικοδομήματα), έφτασαν στις παρυφές των μεγάλων δασών, σ'ένα τοπίο που ήταν χιονισμένο. Το χιόνι δεν ήταν πολύ αλλά οι μεταλλικοί τροχοί του μικρού τετράκυκλου οχήματος βυθίζονταν τελείως μέσα του, και τα κλαδιά των ψηλών αειθαλών δέντρων ήταν γεμάτα από αυτό.

Στο εσωτερικό του οχήματος είχε θέρμανση, και, βγαίνοντας, ο Αλλάνδρης κι ο Αίολος ξεπάγιασαν παρότι ήταν τυλιγμένοι σε κάπες και φορούσαν ζεστά γάντια και μπότες.

«Έχεις ξανάρθει εδώ, μάγε;» ρώτησε ο μαυρόδερμος επαναστάτης, που το πρόσωπό του έμοιαζε να εξαφανίζεται τελείως μέσα στο σκοτάδι της κουκούλας της κάπας του· μονάχα τα μάτια του φαίνονταν να γυαλίζουν, σχεδόν δαιμονικά.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Αίολος· «γι'αυτό ίσως θα ήταν καλύτερα το αφεντικό νάχε στείλει τη Νιρίφα αντί για μένα.»

«Ούτε η Νιρίφα έχει ξανάρθει. Αλλά, πίστεψέ με, κι εγώ θα προτιμούσα εκείνη αντί για σένα.»

Ο Αίολος συνοφρυώθηκε πίσω απ'τα τετράγωνα γυαλιά του.

Ο Αλλάνδρης μειδίασε· τα δόντια του γυάλισαν, παρότι δεν ήταν και τόσο λευκά ώστε να αποτελούν υπόδειγμα δοντιών. «Πάμε,» είπε, παίρνοντας στο δεξί χέρι την καραμπίνα του· στο άλλο χέρι βαστούσε έναν φακό, τον οποίο και άναψε τώρα. «Και πρόσεχε πού πατάς.»

Ο Αίολος τον ακολούθησε, βαστώντας μπαστούνι για το χιόνι.

Το σκοτάδι των Φέρνιλγκαν τούς κατάπιε. Τα ψηλά δέντρα ορθώνονταν απειλητικά γύρω τους, απλώνοντας τα κλαδιά τους προς τον ου-

ρανό και προς τη γη, πλέκοντας δίχτυα μ'αυτά. Ένα νυχτοπούλι φτερούγισε δυνατά, πιάστηκε πάνω σ'ένα δέντρο, και έβγαλε ένα μακρόσυρτο κρώξιμο.

Ο Αίολος δεν αισθανόταν καθόλου καλά εδώ πέρα. Ήταν άνθρωπος της πόλης, όχι της υπαίθρου. Όλη του τη ζωή μέσα κι ανάμεσα σε χτίρια την είχε ζήσει και ήταν πλέον σαράντα-τριών χρονών: δεν ήταν καιρός τώρα ν'αλλάξει τις συνήθειές του. Το σκοτάδι που τύλιγε το δάσος τον τρόμαζε, οι θόρυβοι που αντηχούσαν απόμακρα τον ανησυχούσαν. Τα νεύρα του ήταν τσιτωμένα.

Ο Αλλάνδρης, από την άλλη, ήταν πιο άνετος. Κι εκείνος το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του το είχε περάσει στις πόλεις, αλλά είχε ζήσει και στην ύπαιθρο. Επιπλέον, άλλο να είσαι παιδί της πέτρας στις πόλεις κι άλλο να είσαι κανονικός πολίτης. Για τα παιδιά της πέτρας, η πόλη ήταν τόσο απειλητική όσο το δάσος που τώρα διέσχιζαν ο Αλλάνδρης και ο Αίολος.

Ο μάγος ρώτησε: «Ξέρεις πού πηγαίνουμε, έτσι;»

«Δε βλέπεις ότι ακολουθούμε μονοπάτι;»

«Ακολουθούμε μονοπάτι;»

«Ναι. Νομίζεις ότι αλλιώς θα βαδίζαμε τόσο άνετα εδώ πέρα;»

«Βαδίζουμε άνετα;»

Ο Αλλάνδρης γέλασε. «Είσαι δέκα χρόνια μεγαλύτερός μου, μάγε, αλλά δεν ξέρεις τίποτα.»

«Δεν έχω ζήσει στα δάση!» είπε, θυμωμένα, ο Αίολος. «Γιατί δεν πήγαμε στην πόλη που βλέπαμε τα φώτα της προτού φτάσουμε εδώ; Δε θα μπορούσαμε εκεί νάρθουμε σ'επαφή με τους Μασκοφόρους;»

«Ίσως και να μπορούσαμε. Αλλά από δω είμαστε πιο ασφαλείς.»

«Με δουλεύεις;»

«Οι περισσότεροι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν—»

Ένας θόρυβος τον έκανε να σταματήσει και να κοιτάξει ολόγυρα, υψώνοντας την καρμπίνα του με το ένα χέρι.

«Τι είναι;» ψιθύρισε ο Αίολος, τραβώντας το πιστόλι από τη ζώνη του.

Ο Αλλάνδρης αποκρίθηκε, επίσης ψιθυριστά, χωρίς να στραφεί να τον κοιτάξει: «Ένα κλαδί έσπασε.»

«Και λοιπόν;»

«Κάποιος είναι κοντά.»

Ακόμα ένας ήχος.

Ο Αλλάνδρης στράφηκε, φωτίζοντας και σημαδεύοντας.

Μια σκιά ανάμεσα στα δέντρα.

Γλίστρησε πίσω από έναν κορμό.

Οι Μασκοφόροι; σκέφτηκε ο Αλλάνδρης, και φώναξε την αρχή του συνθηματικού: «Μες στις σκοτεινές νύχτες των δασών, σαν το φεγγάρι έρχομαι!»

Μια κίνηση–

Ο Αλλάνδρης πετάχτηκε στο πλάι, σπρώχνοντας συγχρόνως και τον Αίολο.

Πυροβολισμός.

Ο Αλλάνδρης, μουγκρίζοντας, σωριάστηκε – και πυροβόλησε.

Ο Αίολος, σηκώνοντας το πιστόλι του και κρατώντας το με τα δύο χέρια, πυροβολούσε επίσης.

Κομμάτια από ξύλο και φυλλώματα τινάζονταν μαζί με χιόνι.

Ο Αλλάνδρης είχε τραυματιστεί στο αριστερό μπράτσο· ο πόνος μούδιαζε το χέρι του. Με το άλλο χέρι, όμως, πυροβολούσε πατώντας τη σκανδάλη της καραμπίνας.

Κι άλλοι πυροβολισμοί αντήχησαν, ξαφνικά, στο δάσος. Από γύρω. Λάμπεις διέλυαν το σκοτάδι.

Ο Αίολος, που ήταν ήδη γονατισμένος στο ένα γόνατο, τώρα έπεσε κάτω, δίπλα στον Αλλάνδρη. «Τι σκατά συμβαίνει εδώ; Παγίδα;»

Μια φωνή ακούστηκε από κάπου: «Μες στις σκοτεινές νύχτες των δασών, σαν το φεγγάρι έρχομαι!»

Οι Μασκοφόροι! σκέφτηκε ο Αλλάνδρης. Προσπαθούσαν να ξεχωρίσουν τους φίλους από τους εχθρούς. «Τα θηρία τρέχουν στο πέρασμά μου! Τα κοράκια την πορεία μου ακολουθούν!» φώναξε τη συνέχεια του συνθηματικού.

Οι πυροβολισμοί συνεχίζονταν. Μια κραυγή πόνου αντήχησε μες στη νύχτα. Κι ακόμα μία.

«Κατεβάστε τα όπλα σας!» φώναξε κάποιος, καθώς σκιερές μορφές συγκεντρώνονταν γύρω απ'τον Αλλάνδρη και τον Αίολο.

Οι δύο επαναστάτες υπάκουσαν, και ο Αλλάνδρης είπε: «Έρχομαι από τον Έκτορα. Δεν είμαστε εχθροί.» Κατέβασε την κουκούλα του.

Οι άνθρωποι γύρω τους φορούσαν δερμάτινες μάσκες και κάπες, και κρατούσαν όπλα.

«Αλλάνδρη;» είπε ένας.

«Ναι, εγώ είμαι.» Ο Αλλάνδρης σηκώθηκε όρθιος, κρατώντας το τραυματισμένο του μπράτσο· την καραμπίνα του την είχε αφήσει κάτω. Ο Αίολος σηκώθηκε δίπλα του, με το πιστόλι θηκαρωμένο στη ζώνη του.

«Δεν αναγνωρίζεις τη φωνή μου;» Ο Μασκοφόρος έβγαλε τη μάσκα του, αποκαλύπτοντας ένα πρασινόδερμο πρόσωπο με μαύρα μαλλιά και μούσια.

«Έχουμε καιρό να συναντηθούμε, Νιρμόδε. Αλλά ποιος ήταν αυτός που μας πυροβολούσε; Δε μπορεί να ήταν δικό σας...»

Τότε, δύο Μασκοφόροι έφεραν κοντά έναν τραυματισμένο άντρα, τραβώντας τον από τα πόδια, και αφήνοντάς τον μπροστά στον Αλλάνδρη και στον Αίολο, πάνω στο χιόνι. Ήταν μαυρόδερμος, με κοντοκουρεμένα πράσινα μαλλιά. Είχε χτυπηθεί στον αριστερό ώμο και στον δεξή μηρό· το αίμα είχε ποτίσει την ενδυμασία του.

«Ελπίζαμε,» είπε ο Νιρμόδος στον Αλλάνδρη, «ότι ίσως εσύ να τον ήξερες.»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Πρώτη φορά τον βλέπω.»

Ο Νιρμόδος φόρεσε πάλι τη μάσκα του και πλησίασε τον τραυματία – που ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα – για να σταθεί από πάνω του. «Εδώ και μέρες ξέρουμε πως ένας κυνηγός περιφέρεται σε τούτα τα μέρη, ψάχνοντας για εμάς. Κάποιος σταλμένος από τους Παντοκρατορικούς.»

«Δεν είμαι αυτός που νομίζεις,» είπε ο μαυρόδερμος άντρας με τα πράσινα μαλλιά.

«Τι όπλα βρήκατε πάνω του;» ρώτησε ο Νιρμόδος τους συντρόφους του.

Εκείνοι τού έδωσαν έναν σάκο, και ο Μασκοφόρος κοίταξε μέσα. Τράβηξε ένα πιστόλι και το ύψωσε στο φως των λαμπών – λαμπών λαδιού, όχι ενεργειακών – που είχαν ανάψει μερικοί άλλοι.

«Τα όπλα σου άλλη ιστορία μού ψιθυρίζουν,» είπε ο Νιρμόδος στον τραυματισμένο κυνηγό. Και όπλισε το πιστόλι.

«Μη με σκοτώσεις,» ζήτησε εκείνος, τρίζοντας τα δόντια από τον πόνο που του προκαλούσαν τα τραύματά του. «Θα σου πω ποιος μ'έστειλε να σας βρω.»

«Ποιος σ'έστειλε;»

«Ο Λοχαγός Πλατύσωμος, που είναι στη βάση που-»

«Ξέρω πού είναι,» είπε ο Νιρμόδος, και τον πυροβόλησε στο κεφάλι.

Στράφηκε στον Αλλάνδρη και στον Αίολο'σαρ. «Καλωσήρθατε στα Φέρνιλγκαν. Χάρη σε σας ξετρυπώσαμε τούτη τη νυφίτσα, και το εκτιμούμε.»

«Στις υπηρεσίες σας,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης, υπομειδώντας.

«Γιατί είστε δω;» τους ρώτησε ο Νιρμόδος, καθώς βάδιζαν μαζί του και με δύο άλλους Μασκοφόρους, μέσα στο σκοτεινό δάσος· οι υπόλοιποι Μασκοφόροι έμοιαζαν να έχουν εξαφανιστεί στη βλάστηση – εξαφανίζοντας και τον νεκρό κυνηγό, επίσης.

«Φέρνω ένα μήνυμα, από τον Έκτορα,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης. «Πρέπει να μιλήσω στον Πρόμαχο Καμίρνο.»

«Σ'εκείνον και μόνο;»

«Ο Έκτορας μου είπε να το μεταφέρω στον Πρόμαχό σας· οπότε, εκτός αν λείπει, θέλω να μιλήσω μαζί του.» Οι Μασκοφόροι είχαν περιποιηθεί το τραύμα του Αλλάνδρη: είχαν βγάλει τη σφαίρα, είχαν ρίξει επάνω ένα τσουχτερό υγρό για να το αποστειρώσουν (ο Αλλάνδρης είχε τρίξει τα δόντια, γρυλίζοντας), και το είχαν δέσει με επίδεσμο. Το χέρι του δεν ήταν πια μουδιασμένο παρά ελάχιστα· μπορούσε να το χρησιμοποιήσει για οποιαδήποτε δουλειά.

«Δε λείπει,» είπε ο Νιρμόδος. «Θα πάμε να τον δούμε. Ο φίλος σου με τα γυαλιά είναι έμπιστος, έτσι;»

Ο Αίολος συνοφρυώθηκε ακούσια. *Αν δεν ήμουν έμπιστος, θα έτρεχα εδώ πέρα, μες στα δάση, για να με πυροβολούν άγνωστοι κυνηγοί από το σκοτάδι;* σκέφτηκε εκνευρισμένα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης στον Νιρμόδο. «Ονομάζεται Αίολος'σαρ.»

«Μάγος...»

«Του τάγματος των Ερευνητών. Είναι πολλά χρόνια μαζί μας στη Θακέρκοβ. Αλλά δεν είναι συνηθισμένος στις... περιπλανήσεις εκτός πόλης.»

Ο Μασκοφόρος ένευσε μουγκρίζοντας, δείχνοντας ότι καταλάβαινε.

Μ'αυτούς τους τύπους γύρω μου, σε λίγο θ'αρχίσω να νομίζω ότι είμαι ανάπηρος, σκέφτηκε ο Αίολος.

«Το άντρο σας δεν είναι τόσο κοντά που να μπορούμε να πάμε με τα πόδια, έτσι δεν είναι;» είπε ο Αλλάνδρης.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Νιρμόδος. «Έχεις καλή μνήμη, Αλλάνδρη. Δε θα το περίμενα από έναν ποντικό της πόλης σαν του λόγου σου.»

«Με θίγεις, μάστορα. Ο Αλλάνδρης κι ο Έκτορας έχουν πάει από πόλη σε πόλη μέσα στη Σεργήλη· και πώς νομίζεις ότι το έχουν κάνει αυτό αν όχι διασχίζοντας την ύπαιθρο; Πετώντας;»

Ο Νιρμόδος γέλασε πίσω από τη δερμάτινη μάσκα του. «Είσαι φα-φλατάς, μα τα Κοφτερά Αφτιά του Κάρτωλακ...» είπε. Και: «Ελάτε από δω.»

Πέρασαν μέσα από πυκνή βλάστηση, και τα μποτοφορεμένα πόδια τους πάτησαν σε νερό. Το χιονισμένο έδαφος έδινε εδώ τη θέση του σε μια ρηχή ρεματιά. Μερικά άλογα έπιναν, και δύο Μασκοφόροι κάθονταν κοντά τους· ο ένας πρέπει να ήταν γυναίκα, αν και ήταν δύσκολο να διακρίνεις μες στο σκοτάδι.

«Ελπίζω ο φίλος σου, Αλλάνδρη, να ξέρει να καβαλά άλογο,» είπε ο Νιρμόδος.

«Ξέρω,» είπε ο Αίολος, κάπως απότομα. Τον είχαν τσαντίσει.

Ο Νιρμόδος είπε στους δύο Μασκοφόρους: «Πηγαίνουμε στο Μεγάλο Λύκο,» και τράβηξε τρία άλογα απ'τα χαλινάρια. Πιάστηκε απ'τη σέλα του ενός και το καβάλησε. Ο Αλλάνδρης κι ο Αίολος ανέβηκαν στ'άλλα δύο.

Η αλήθεια ήταν πως ο Αίολος δεν ήξερε και τόσο καλή ιππασία, αλλά δεν ήταν και άσχετος με το θέμα· είχε καβαλήσει άλογο κάμποσες φορές στους δρόμους της Θακέρκοβ.

Σύντομα, διαπίστωσε ότι οι δρόμοι της Θακέρκοβ δεν είχαν καμία, μα *καμία*, σχέση με τα δύσβατα εδάφη των Φέρνιλγκαν.

Ο Νιρμόδος προπορευόταν, κρατώντας μια ενεργειακή λάμπα, και ο Αίολος κι ο Αλλάνδρης ακολουθούσαν. Ο μάγος είχε την αίσθηση ότι το άλογό του πήγαινε περισσότερο από μόνο του παρά ότι το οδηγούσε εκείνος. Και η πορεία δεν ήταν καθόλου ομαλή. Κλαδιά περνούσαν επικίνδυνα κοντά από το πρόσωπο και το κεφάλι του Αίολου, κι εκείνος πάσχιζε να τα αποφεύγει. Χιόνι έπεσε πάνω στην κουκούλα του, κυλώντας στους ώμους της κάπας του και, λίγο απ'αυτό, μέσα στο λαιμό του, ξεπαγιάζοντάς τον. Σε κάποια στιγμή, τα γυαλιά του παραλίγο να φύγουν, και τότε τα έβγαλε και τα έκρυσε σε μια τσέπη, για καλό και για κακό. Τα σκαμπανεβάσματα του εδάφους τον έκαναν να τραντάζεται πάνω στη σέλα του και να χοροπηδά. Η μέση του πονούσε.

«Δε μπορούμε να πάμε λιγάκι πιο αργά;» μούγκρισε μετά από κάμποση ώρα ταλαιπωρίας.

«Το άντρο είναι αρκετά μακριά,» του είπε ο Αλλάνδρης, «και δεν έχουμε χρόνο. Το φορτηγό, έλεγε το μήνυμα, θα περάσει σε δύο ημέρες από τη Θακέρκοβ: αυτό σημαίνει *αύριο*.»

«Από τη Θακέρκοβ μέχρι εδώ είναι τόσος δρόμος. Και μάλλον θα πάει μέσω Νίρβεκ, όχι όπως ήρθαμε εμείς! Έχουμε χρόνο.»

«Δεν ξέρουμε, όμως, πόσο χρόνο θέλει ο Πρόμαχος Καμίρνος για να προετοιμαστεί. Καλύτερα πιο γρήγορα παρά πιο αργά. Γιατί παραπονιέσαι;»

Ο Αίολος καταράστηκε. Ο δαιμονισμένος ο Έκτορας πρέπει πραγματικά να τον μισούσε για να τον στείλει εδώ. *Ο γαμημένος τώρα θα κάθεται και θα γελά που έστειλε εμένα τον «κωλόγερο» να τρέχω μες στα χιονισμένα δάση. Και είμαι σίγουρος ότι τόκανε εξαιτίας της Βατράνιας, το καθίκι!*

Ο Νιρμόδος τράβηξε τα ηνία του αλόγου του· το ζώο χρεμέτισε κλωτσώντας τον αέρα για μια στιγμή και, μετά, ηρέμησε. «Σταματάμε για ξεκούραση,» δήλωσε ο Μασκοφόρος, αφιππεύοντας μ'ένα ευέλικτο πήδημα.

Ο Αλλάνδρης αφίππευσε όχι το ίδιο άνετα αλλά ούτε και με δυσκολία. Ο Αίολος νόμιζε ότι του είχαν περάσει καρφιά στον κώλο καθώς κατέβαινε από τη σέλα. Τα κόκαλά του *πονούσαν*.

«Είμαστε μακριά ακόμα;» ρώτησε, ξέπνοα. Πήρε τα γυαλιά του από την τσέπη του, τα σκούπισε, και τα φόρεσε.

«Έχουμε δρόμο,» είπε ο Νιρμόδος. Έβγαλε τη μάσκα του, άνοιξε το φλασκί του, και ήπιε νερό. «Θέλετε;» τους ρώτησε.

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης. «Έχουμε.»

«Κοιμηθείτε· θα φυλάω σκοπιά, κι όταν είναι ώρα θα σας ξυπνήσω.»

«Μπορώ,» είπε ο Αίολος, «να υφάνω μια Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως γύρω μας.»

Ο Νιρμόδος φάνηκε να ξέρει τι ήταν αυτό. Κατένευσε. «Κάντο· αλλά εγώ και πάλι θα φυλάξω σκοπιά. Τώρα όμως ίσως να κοιμηθώ και κάνα μισάωρο.» Κάθισε σε μια πέτρα για ν'ανάψει φωτιά.

Ο Αίολος άρθρωσε τα λόγια για τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως.

Ο Νιρμόδος τούς ξύπνησε πριν από την αυγή, ενώ η φωτιά τους αργοπέθαινε.

Ο Αίολος σηκώθηκε νιώθοντας τα πόδια και τη μέση του να τον πονάνε. Ο Αλλάνδρης ήταν σε καλύτερη κατάσταση, αλλά κι εκείνος έμοιαζε πιασμένος.

Ένας μπούφος τούς κοίταζε σιωπηλά από ένα κλαρί· τα μεγάλα του μάτια γυάλιζαν μες στο σκοτάδι.

«Πάμε,» είπε ο Νιρμόδος.

Ανέβηκαν στα άλογα και ταξίδεψαν πάλι. Ο Αίολος νόμιζε ότι είχε αρχίσει να συνηθίζει – με την κακή έννοια.

Καμια ώρα μετά την αυγή, έφτασαν στον προορισμό τους, ενώ το πρωινό φως γλιστρούσε ανάμεσα από τις φυλλωσιές και τα κλαδιά, αντανακλώνοντας επάνω στο χιόνι. Οι επαναστάτες ήταν τώρα σ'ένα μέρος κοντά στις όχθες του ποταμού Τάρνοφ· το βουητό του τρεχόμενου νερού ακουγόταν δυνατό από τα δεξιά τους. Αντίκρυ τους ήταν ένα άνοιγμα στη γη, πλακισμένο από ψηλούς βράχους και δέντρα.

Δύο Μασκοφόροι φρουροί πήδησαν από τα κλαδιά, σημαδεύοντάς τους με τουφέκια.

Ο Νιρμόδος έβγαλε τη μάσκα του. «Φέρνω δυο συντρόφους από τη Θακέρκοβ για να δουν το Μεγάλο Λύκο. Λένε πως έχουν σημαντικό μήνυμα.»

Οι φρουροί ένευσαν και τους άφησαν να περάσουν και να κατεβούν, έφιπποι, την πλαγιά που οδηγούσε σ'ένα υπόγειο σπήλαιο, φωτισμένο από ενεργειακές λάμπες, οι περισσότερες δεμένες πάνω σε σταλακτίτες. Δύο οχήματα ήταν σταθμευμένα εδώ: ένα δίκυκλο με μεγάλους τροχούς, κι ένα τετράκυκλο με ανοιχτή οροφή. Παραδίπλα βρίσκονταν τρεις βάρκες επάνω σε τρέιλερ. Τρεις άντρες και μία γυναίκα ήταν στη σπηλιά· κανένας δεν φορούσε μάσκα τώρα, αλλά δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν Μασκοφόροι. Οι δύο άντρες επιδιόρθωναν κάτι σε μια βάρκα· ο τρίτος και η γυναίκα κάθονταν πάνω στο ανοιχτό τετράκυκλο και μιλούσαν χαμηλόφωνα, καπνίζοντας.

«Πού είναι ο Μεγάλος Λύκος;» ρώτησε ο Νιρμόδος, αφιππεύοντας.

«Στο κρεβάτι του, τέτοια ώρα,» είπε ο άντρας που καθόταν πλάι στη γυναίκα. «Τι συμβαίνει;»

«Πήγαινε να τον φωνάξεις. Έχουν έρθει δυο σύντροφοι από τη Θακέρκοβ» – έδειξε, με τον αντίχειρα, τον Αλλάνδρη και τον Αίολο οι οποίοι αφίππευαν – «και θέλουν να μεταφέρουν ένα επείγον μήνυμα.»

Ο άντρας επάνω στο τετράκυκλο ένευσε, κατέβηκε απ'το όχημα, κι εξαφανίστηκε στο βάθος της σπηλιάς.

«Αλλάνδρη!» φώναξε ο ένας απ'τους δύο άντρες που επισκεύαζαν τη βάρκα. «Εσύ είσαι, ρε;»

«Έτσι φαίνεται. Ή του μοιάζω πάρα πολύ.»

Ο άντρας – που ονομαζόταν Κίριθος, και που ο Αλλάνδρης τον είχε γνωρίσει πριν από κάποια χρόνια – γέλασε. «Καλωσήρθες!» Σκούπισε τα λαδωμένα χέρια του σε μια βρόμικη γκρίζα πετσέτα. «Πώς είναι τα πράγματα στη Θακέρκοβ;»

«Τα ίδια,» είπε ο Αλλάνδρης, ενώ ο Νιρμόδος έπαιρνε τ'άλογά τους για να τα πάει στον στάβλο του άντρου των Επαναστατών. «Ή, μάλλον, έχει συμβεί κάτι φιλο-ασυνήθιστο.»

«Ναι; Τι;»

Ο Αλλάνδρης κι ο Αίολος πλησίασαν τον Κίριθο και τον άλλο άντρα. Ο πρώτος ήταν κατάλευκος και είχε μακριά ξανθά μαλλιά και μούσια· ο δεύτερος ήταν επίσης κατάλευκος και του έμοιαζε: τα μαλλιά του ήταν καστανόξανθα και μακριά, αλλά δεν είχε μούσι.

Η γυναίκα που καθόταν πάνω στο τετράκυκλο κατέβηκε και ζύγωσε, για ν'ακούσει τι έλεγαν. Ήταν μετρίου αναστήματος, και είχε γαλανό δέρμα και πορφυρά μαλλιά, μακριά ως τη μέση. Στο αριστερό της μάγουλο υπήρχε μια άσχημη ουλή.

Ο Κίριθος είπε: «Από δω το μικρό μου αδελφάκι, ο Βατράνος· δεν ξέρω αν τον ξέρεις.»

«Δεν τον ήξερα,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης, κι έκλινε το κεφάλι προς τη μεριά του καστανόξανθου άντρα, σε χαιρετισμό. Μετά είπε: «Ο σύντροφός μου λέγεται Αίολος'σαρ.»

«Χαρήκαμε για τη γνωριμία,» είπε ο Κίριθος.

Η γαλανόδερμη γυναίκα καθάρισε, ηχηρά, τον λαιμό της.

«Α ναι,» είπε ο Κίριθος. «Η Χρυσόχαρη. Δε νομίζω ούτε αυτή να την ξέρετε.» Κι άλλαξε θέμα: «Συμβαίνει κάτι στη Θακέρκοβ, λοιπόν;»

«Βασικά, θυμάσαι εκείνη την ιστορία που ένα πλάσμα έπεσε απ'το φεγγάρι πριν από δεκάξι χρόνια;»

«Απ'το φεγγάρι; Όχι, πρώτη φορά τ'ακούω.»

«Είχε πέσει ένα πλάσμα απ'το φεγγάρι. Το είχαν πιάσει τα τσιράκια της Παντοκράτειρας και το είχαν πάρει μαζί τους· κανένας δεν ξέρει τι έγινε από τότε. Τώρα, όμως... Πώς να σ'το εξηγήσω; Είναι λίγο περίεργη υπόθεση.»

«Η οντότητα απ'το φεγγάρι μετενσαρκώθηκε,» είπε ο Αίολος. «Μπήκε σ'ένα άλλο σώμα, θαμμένο κάτω από τη γη, κι άρχισε να το αναδημιουργεί.»

Ο Κίριθος συνοφρυώθηκε. «Δε μας δουλεύεις, έτσι;»

«Σου φαίνεται ότι-;»

«Ο Μεγάλος Λύκος θα σας δει τώρα,» είπε ο άντρας που είχε πάει να ειδοποιήσει τον Πρόμαχο, και είχε μόλις επιστρέψει στη μεγάλη σπηλιά. «Ελάτε μαζί μου.»

«Θα τα πούμε μετά,» είπε ο Κίριθος.

Ο Αλλάνδρης ένευσε, και εκείνος κι ο Αίολος ακολούθησαν τον άλλο επαναστάτη μέσα στους υπόγειους διαδρόμους του άντρου των Μασκοφόρων. Ήταν ψηλός και είχε μακριά χέρια. Το δέρμα του ήταν πράσινο, όπως του Νιρμόδου (σπάνιος δερματικός χρωματισμός γενικά στο σύμπαν· στη Σεργήλη τον συναντούσες περισσότερο στα Φέρνιλγκαν και πουθενά αλλού). Τα μαλλιά του ήταν σκούρα μπλε και κατσαρά.

Τους οδήγησε σε μια αρκετά μεγάλη αίθουσα η οποία ήταν διακοσμημένη μ'έναν τρόπο που ο Αίολος είχε ξαναδεί μόνο σε εικόνες αλλά ο Αλλάνδρης είχε δει και στην πραγματικότητα. Γιατί, παλιότερα, είχε ξανάρθει εδώ. Αυτός ήταν ένας ναός του Κάρτωλακ. Τριγύρω υπήρχαν τοιχογραφίες με θηρία του δάσους και πτηνά: εκφάνσεις της δύναμης του Κάρτωλακ όλα τους. Μαγκάλια ήταν αναμμένα επάνω σε πέτρινες στήλες, καίγοντας αρωματικά χόρτα. Ψηλά στο ταβάνι υπήρχε μια τρύπα, προς την οποία πήγαινε ο καπνός, και από την οποία ερχόταν μια δυνατή δέσμη πρωινού φωτός που κατέληγε σ'έναν πέτρινο, λαξευτό βωμό.

Μπροστά στον βωμό στεκόταν ο Πρόμαχος Καμίρνος'χοκ, που, όπως ήξερε ο Αλλάνδρης, ήταν Αρχιερέας του Κάρτωλακ και, όπως υποδύλωνε η κατάληξη του ονόματός του, μάγος του τάγματος των Διαλογιστών. Φορούσε έναν μακρύ χιτώνα με κεντήματα, ανοιχτό μπροστά, αποκαλύπτοντας λευκό πουκάμισο και μαύρο πέτσινο παντελόνι. Το δέρμα του ήταν άσπρο με απόχρωση του ροζ, τα μαλλιά του μαύρα, μακριά, και δεμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι του. Στο σαγόνι του

φύτρωνε ένα μυτερό γένι. Τα μάτια του ήταν στενά και σκοτεινά, παρατηρητικά και, συγχρόνως, γαλήνια.

«Καλώς όρισες, Αλλάνδρη,» είπε, έχοντας τα χέρια του πιασμένα πίσω από την πλάτη.

«Σε χαιρετώ, Πρόμαχε Καμίνν'χοκ,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης κλίνοντας το κεφάλι.

«Πώς είναι ο Έκτορας;»

«Καλά. Έχεις τους χαιρετισμούς του.»

«Και ποιος είναι ο σύντροφός σου;»

«Αίολος'σαρ,» συστήθηκε ο Αίολος. «Χαίρομαι για τη γνωριμία, Πρόμαχε.»

«Μου είπαν ότι ήρθατε για να μεταφέρετε ένα επείγον μήνυμα.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης.

«Σας ακούω, λοιπόν.» Ο Πρόμαχος τούς ζύγωσε, βγάζοντας τα χέρια του από την πλάτη.

Ο Αλλάνδρης τού είπε για το φορτηγό που θα ερχόταν, για να περάσει από τα Φέρνιλγκαν και να φτάσει στη διαστασιακή δίοδο που οδηγούσε στη Σεργήλη.

«Πρέπει να το σαμποτάρετε. Να μη φτάσει ποτέ.»

«Από το Φίδι θα πάει, σωστά;» είπε ο Καμίννος'χοκ.

Φίδι ονόμαζαν, εξαιτίας του σχήματός της, τη λιθόστρωτη δημοσιά που περνούσε μέσα από τα Φέρνιλγκαν. Οι περιοχές ήταν πολύ δύσβατες και ο δρόμος δεν μπορούσε να είναι ευθύς· έκανε συνεχώς ζικ-ζακ και καμπύλες, σαν φίδι κρυμμένο μέσα στο χορτάρι.

«Υποθέτω,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης. «Δε νομίζω ότι θα μπορεί να περάσει κι από αλλού.»

«Ποιος πρόσταξε να το σαμποτάρουμε; Ο Πρίγκιπας;» Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει σε ποιον Πρίγκιπα αναφερόταν: ένας ήταν ο Πρίγκιπας για τους επαναστάτες. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος, της Απολλώνιας. Ο Πρίγκιπας της Επανάστασης. Ο άνθρωπος που παλιότερα ήταν ένας από τους συζύγους της Παντοκράτειρας αλλά την είχε προδώσει ξεκινώντας, επισήμως, την Επανάσταση.

«Έτσι έγραφε το μήνυμα που έλαβε η πράκτοράς μας,» είπε ο Αλλάνδρης.

«Τι μεταφέρει το φορτηγό;» θέλησε να μάθει ο Καμίννος.

«Αυτό μάλλον θα το ανακαλύψετε εσείς, Πρόμαχε. Ο Έκτορας υποθέτει όπλα.»

«Ναι,» είπε ο Καμίνος, «είναι πιθανό. Καλύτερα, λοιπόν, να αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε. Θα μείνετε να μας βοηθήσετε;»

«Ο Έκτορας έχει προστάξει να επιστρέψουμε στη Θακέρκοβ μετά την παράδοση του μηνύματος.»

«Καλό ταξίδι, τότε,» είπε ο Πρόμαχος, και έδωσε στον Αλλάνδρη το χέρι του.

Κεφάλαιο 30

Η Σκιά και η Έκρηξη

Όταν ο Αλλάνδρης και ο Αίολος'σαρ επέστρεψαν, ο Έκτορας τούς είπε ότι το φορτηγό που έγραφε επάνω ΜΕΤΑΦΟΡΕΣ ΕΞΗΚΟΣΤΗΣ ΔΙΑΣΤΑΣΗΣ είχε περάσει από την πόλη. Οι επαναστάτες, κατασκοπεύοντας την Κεντρική Δημοσιά στα βόρεια του Χωνευτηρίου, το είχαν δει να έρχεται από τα νότια και να φεύγει από τη Θακέρκοβ.

«Μέσω Νίρбек θα πάει, λοιπόν,» συμπέρανε ο Αλλάνδρης.

«Κι αναρωτιέμαι τι μεταφέρει,» είπε ο Έκτορας.

«Ελπίζω μόνο να μη μας ξαναστείλεις στα Φέρνιλγκαν για να μάθουμε,» μούγκρισε ο Αίολος.

«Γιατί, μάγε; Δε σου άρεσε η εκδρομή;»

«Ακόμα κι αν άρεσε σε μένα, δεν άρεσε στα κόκαλά μου. Ζητώ άδεια, μέχρι ο κώλος και η μέση μου να σταματήσουν να με σουβλίζουν.»

«Ν'ασχοληθείς μ'εκείνη την περίεργη ουσία όσο θα κάθεται,» είπε ο Έκτορας. «Να μάθουμε περισσότερα. Δε γουστάρω τεμπελιές στο μαγαζί μου.»

Η Ελεονόρα'σαρ συνέχισε να ερευνά και να πειραματίζεται, για να δει σε τι θα μπορούσε, τελικά, να της φανεί χρήσιμο το απόσταγμα – σ'εκείνη και στους πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Ζήτησε ακόμα έναν εθελοντή για να πει μια μικρή ποσότητα E-8. Ο Φλοίσβος Ηλάβρης, ασφαλώς, προθυμοποιήθηκε αμέσως, αλλά η Ελεονόρα τού είπε ότι δεν ήθελε πάλι εκείνον· ήθελε κάποιον άλλο. Ο Φλοίσβος φάνηκε να δυσαρεστείται· η όψη του αγρίεψε· αλλά είπε: «Όπως επιθυμείτε, κύρια Επιτηρήτρια. Εγώ, όμως, να ξέρετε, είμαι πάντοτε στη διάθεσή σας.»

Ένας φρουρός προθυμοποιήθηκε τελικά να συμμετάσχει. Οι βοηθοί της Ελεονόρας τον έδεσαν στην ειδική πολυθρόνα και του έδωσαν να πει απόσταγμα. Τα πράγματα δεν πήγαν τόσο καλά όπως με τον Φλοίσβο: μετά από λίγο, ο φρουρός άρχισε να ουρλιάζει ότι υπήρχε

κάτι κακό μέσα στο ερευνητικό κέντρο που τους κυνηγούσε όλους, και ότι έπρεπε να φύγουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, να εγκαταλείψουν το μέρος. Και γιατί τον είχαν δεμένο; *Γιατί; Λύστε με! Λύστε με! Μη με κρατάτε εδώ!* ούρλιαζε· αλλά η Ελεονόρα είπε, αυστηρά, στους βοηθούς της κανέναν να μην τον λύσει. Θα περίμεναν η επίδραση του αποστάγματος να περάσει, πρώτα.

Όταν η επίδραση πέρασε, το γαλανό δέρμα του φρουρού είχε πάρει μια πιο ανοιχτή χροιά, και ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό του. Η αναπνοή του ήταν βαριά και γρήγορη. Έκλαιγε, εξαντλημένα, και τους ζητούσε να τον λύσουν.

Η Ελεονόρα έκανε νόημα στους βοηθούς της κι εκείνοι τον έλυσαν. Φυσικά, υπήρχαν οπλισμένοι φρουροί στο δωμάτιο για κάθε ενδεχόμενο· ο άντρας που είχε πιει Ε-8, όμως, δεν επιχείρησε να επιτεθεί σε κανέναν, ούτε να φύγει τρέχοντας. Η Ελεονόρα τον ρώτησε τι είχε δει, κι εκείνος τής είπε ότι είχε την αίσθηση πως κάτι μοχθηρό κινιόταν μέσα σ'όλο το ερευνητικό κέντρο, μεταπηδώντας από τον έναν άνθρωπο στον άλλο: κάτι που ήθελε να τους κατασπαράξει όλους.

«Τι εννοείς, *μεταπηδώντας* από τον έναν άνθρωπο στον άλλο;»

«Από το μυαλό του ενός στο μυαλό του άλλου, ίσως... Και ερχόταν για μένα στο τέλος.» Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα.

«Αισθάνεσαι καλά τώρα;»

«Ναι.»

«Δε νομίζεις ακόμα ότι έρχεται αυτό το... τέρας.»

Ο γαλανόδερμος άντρας κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Πήγαινε να ξεκουραστείς,» του είπε η Ελεονόρα, αφού ο Γρηγόριος'νιρ τον έλεγξε και οι βοηθοί της του πήραν αίμα.

Η ανάλυση του αίματος αποκάλυψε μια ποσότητα Ε-8 στο αίμα του άντρα. Ακριβώς όπως είχε αποκαλύψει και η ανάλυση του αίματος του Φλοίσβου.

Η Ελεονόρα αισθανόταν να βρίσκεται σε αδιέξοδο, αλλά, τις ημέρες που ακολούθησαν, συνέχισε τις έρευνές της, και πήρε κι άλλο απόσταγμα από το πλάσμα στο υπόγειο της δανειστικής βιβλιοθήκης, επειδή της χρειαζόταν. Ήθελε να κάνει περισσότερα πειράματα.

Τρεις φρουροί ακόμα δέχτηκαν να πιουν Ε-8 – όχι χάρη της επιστήμης αλλά χάρη της ανταμοιβής που πρόσφερε η Ελεονόρα από τα χρηματικά αποθέματα του ερευνητικού κέντρου.

Η πρώτη φρουρός είχε μια εμπειρία παρόμοια με του Φλοίσβου. Είδε πράγματα που της άρεσαν. Νόμιζε ότι κολυμπούσε σε μια ατελείωτη θάλασσα σκέψεων, και είπε μετά στην Ελεονόρα ότι μπορούσε ν'ακούσει ορισμένες από τις σκέψεις των ανθρώπων στο ερευνητικό κέντρο. Δεν ήξερε, όμως, ποιες σκέψεις ανήκαν σε ποιον. *Μπορεί, λοιπόν, να ήταν και παραισθήσεις*, σκέφτηκε η Ελεονόρα. Δεδομένου, όμως, ότι η οντότητα από το φεγγάρι πράγματι διάβαζε το μυαλό, υπήρχαν καλές πιθανότητες να μην ήταν παραισθήσεις.

Ο δεύτερος φρουρός ούρλιαζε και χτυπιόταν καθώς ήταν δεμένος στην πολυθρόνα, και σύντομα λιποθύμησε. Η Ελεονόρα είπε να μην τον ξυπνήσουν, να τον αφήσουν να συνέλθει μόνος του. Κι όταν εκείνος συνήλθε, τον ρώτησε τι είχε βιώσει. Ο άντρας είπε ότι δεν θυμόταν, πάντως ήταν κάτι που τον είχε τρομάξει πολύ.

Ο τρίτος φρουρός είχε μια σχεδόν συλλογισμένη όψη στο πρόσωπό του μετά την πόση του E-8, και τα μάτια του, κάπου-κάπου, γυάλιζαν μέναν περίεργο τρόπο. Όταν η επίδραση του αποστάγματος τελείωσε, είπε στην Ελεονόρα ότι νόμιζε πως είχαν περάσει μόνο δυο-τρία λεπτά (ενώ, στην πραγματικότητα, είχε περάσει πάνω από μισή ώρα) κατά τη διάρκεια των οποίων πληροφορίες έρχονταν στο μυαλό του. Τι πληροφορίες; ρώτησε η Ελεονόρα. Σχετικά με το μέλλον, απάντησε εκείνος κάπως διστακτικά, σα να φοβόταν ότι η Επιτηρήτρια θα δυσπιστούσε. Η Ελεονόρα, αντιθέτως, ενθουσιάστηκε. Του ζήτησε να της πει περισσότερα: τι ακριβώς είχε δει στο μέλλον; Ο άντρας μίλησε για κάποια μικρογεγονότα μέσα στο ερευνητικό κέντρο, τα οποία, αργότερα μέσα στο εικοσιτετράωρο, συνέβησαν ακριβώς έτσι. Η Ελεονόρα τον ρώτησε αν θα ήταν δυνατόν αύριο να ξαναπιεί λίγη από την ουσία. Ο φρουρός δέχτηκε.

Την επόμενη φορά, όμως, το πείραμα δεν είχε τα ίδια αποτελέσματα. Ο άντρας φώναζε να τον λύσουν επειδή κάποιοι μέσα στο ερευνητικό κέντρο ήθελαν το κακό του κι έρχονταν τώρα να τον σκοτώσουν. Όταν η επίδραση του E-8 πέρασε, ήταν κι αυτός εξαντλημένος όπως εκείνος ο προηγούμενος γαλανόδερμος φρουρός. Δεν ήθελε να υποβληθεί σε άλλο πείραμα.

Η Ελεονόρα, επομένως, ζήτησε να πιει λίγο απόσταγμα η φρουρός που είχε νομίσει ότι κολυπούσε. Εκείνη αρχικά δίστασε, γιατί μάλλον είχε ακούσει τις εμπειρίες των άλλων, αλλά στο τέλος δέχτηκε. Τα αποτελέσματα ήταν παρόμοια με την πρώτη φορά.

Η Ελεονόρα άφησε να περάσουν κάποιες ημέρες και ξαναδοκίμασε μ'αυτή τη φρουρό, αναρωτούμενη αν υπήρχαν άνθρωποι στους οποίους τα αποτελέσματα του E-8 ήταν σταθερά και άνθρωποι στους οποίους μεταβάλλονταν. Η φρουρός ήπια την ποσότητα που της έδωσαν και για λίγο ήταν σιωπηλή· μετά, άρχισε να γελά ξέφρενα: κάτι που δεν είχε συμβεί πριν· στη συνέχεια, το γέλιο διακόπηκε και η έκφρασή της έγινε σκεπτική· ύστερα, ούρλιαζε και τραβούσε τα δεσμά της, παρακαλώντας τους, ικετεύοντάς τους, να τη λύσουν. Και στο τέλος, λιποθύμησε.

Η Ελεονόρα είπε στους βοηθούς της να την περιμένουν να συνέλθει από μόνη της· κι όταν συνήλθε, τους πρόσταξε να τη λύσουν. Η φρουρός, εξουθενωμένη και τραυλίζοντας, δήλωσε ότι δεν ήθελε να ξαναδοκιμάσει την παράξενη ουσία. Τι είδες; τη ρώτησε η Ελεονόρα, κι εκείνη τής απάντησε ότι η εμπειρία ήταν φρικτή αυτή τη φορά. Δε θυμόταν *ακριβώς* τι είχε δει· νόμιζε, όμως, πως είχε την εντύπωση ότι την είχαν δέσει για να της ανοίξουν το κεφάλι και να μασήσουν το μυαλό της κάποια μαύρα πλάσματα από το φεγγάρι. Επίσης, είχε την αίσθηση πως ένας άντρας μέσα στο ερευνητικό κέντρο – αρνήθηκε να πει ποιος – ήθελε να τη βιάσει. Και είχαν έρθει και κάποιες... πληροφορίες στο μυαλό της. Από το μέλλον. Τι πληροφορίες; ρώτησε η Ελεονόρα, και η γυναίκα τής είπε.

Τα δύο περιστατικά συνέβησαν την επόμενη ημέρα μέσα στο ερευνητικό κέντρο. Κοινωνικής φύσης και τα δύο, μεταξύ των φρουρών – όπως και την προηγούμενη φορά, μ'αυτά που είχε προβλέψει ο άλλος φρουρός.

Η Ελεονόρα σκεφτόταν τώρα ότι, ακόμα κι αν κατόρθωνε να κάνει μαζική παραγωγή του E-8, μάλλον θα ήταν άχρηστο στις δυνάμεις της Παντοκράτειρας. Ως ναρκωτικό δεν μπορούσαν να το πουλήσουν γιατί τα αποτελέσματά του ήταν πολύ απρόβλεπτα· μόνο τρελοί θα το αγόραζαν. Και στρατιωτική ή κατασκοπευτική χρήση δεν είχε· δεν ήταν βέβαιο ότι κάποιος θα προέβλεπε το μέλλον πίνοντάς το.

Εν τω μεταξύ, η Ελεονόρα έπαιρνε κι άλλο απόσταγμα από την οντότητα από το φεγγάρι, για να το έχει για τα πειράματά της. Αγνοούσε τις προειδοποιήσεις του παγιδευμένου πλάσματος πως το απόσταγμα δεν ήταν για εκείνους.

Χρειάζομαι δύο πράγματα: έναν τρόπο για να ρυθμίζω την κατάσταση που σε φέρνει το απόσταγμα, κι έναν τρόπο για να το αναπαράγω.

Και τελικά η Ελεονόρα σκέφτηκε το εξής: Τα στοιχεία που αποτελούσαν το απόσταγμα βρίσκονταν, μάλλον, μόνο στο φεγγάρι της Σεργής. Κι αφού δεν μπορούσε να πάει εκεί για να τα πάρει, το καλύτερο που μπορούσε να κάνει ήταν να εκμεταλλευτεί ό,τι είχε ταξιδέψει εκεί και είχε επιστρέψει...

Ο Πολιτειαρχής πίεζε τον Κριτόλαο να λύσει την υπόθεση με τη Λεγεώνα και τον Υπόγειο Σιδηρόδρομο, διότι η πόλη υπέφερε από το κυκλοφοριακό πρόβλημα που είχε προκληθεί. Επομένως, ο Κριτόλαος ξαναπήγε να μιλήσει με τον Αρχιλεγεωνάριο, και ο Αρχιλεγεωνάριος τον κατηγόρησε πως δεν έκανε καμία προσπάθεια να βρει τους κακοποιούς που είχαν επιτεθεί στο Δημέρι. Ο Κριτόλαος τού απάντησε ότι προσπάθειες γίνονταν αλλά δεν είχαν αποδώσει ακόμα. Όμως, τόνισε, αν η Λεγεώνα συνέχιζε να έχει σταματημένο τον Υπόγειο, τότε οι καλές της σχέσεις με την Παντοκράτειρα θα χαλούσαν.

«Θα πρέπει να σας δούμε σαν εχθρούς.»

Ο Ρούνης ο Αρχιλεγεωνάριος σηκώθηκε από τον θρόνο του. «Ήρθες εδώ για να με απειλήσεις ξανά; Κανένas δεν απειλεί τη Λεγεώνα!»

«Το θέμα,» είπε ψέματα ο Κριτόλαος, «έχει ξεφύγει πλέον από τα χέρια μου. Η ίδια η Παντοκράτειρα έχει ακούσει για την κατάσταση εδώ στη Θακέρκοβ και έχει δηλώσει πως, αν μέσα σε πέντε ημέρες δεν ελευθερώσετε τον Υπόγειο, θα στείλει ειδικές δυνάμεις να σας χτυπήσουν.»

«Να της πεις πως αν το κάνει αυτό θα το μετανιώσει!» γκάριξε ο Ρούνης, και η φωνή του αντήχησε σαν αστροπελέκι μέσα στην αίθουσα. Ο μεγάλος μαύρος σκύλος του, ο Δαγκωμένος, έκρυψε τρομαγμένα το κεφάλι του κάτω από τα μπροστινά του πόδια.

«Η Παντοκράτειρα δεν δέχεται απειλές από εσένα, και ούτε συμβουλές από εμένα,» αποκρίθηκε ήρεμα ο Κριτόλαος. «Ακόμα κι αν της το έλεγα αυτό, δεν θα με άκουγε, να είσαι βέβαιος. Επομένως, η επιλογή είναι δική σου: ή ελευθερώνεις τον Υπόγειο ή δέχεσαι τις συνέπειες.» Και έφυγε από την Αίθουσα του Θρόνου της Λεγεώνας.

Ο Κριτόλαος ήξερε ότι το παιχνίδι που έπαιζε τώρα δεν ήταν και τόσο ασφαλές. Αν μέσα σε πέντε ημέρες ο Αρχιλεγεωνάριος δεν ελευθέρωνε τον συρμό, τότε θα ήταν αναγκασμένος ή να βάλει τον στρατό να

του επιτεθεί ή να κάνει την Παντοκράτειρα να φανεί αδύναμη. Το δεύτερο δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να γίνει, συνεπώς θα γινόταν το πρώτο. Και αίμα θα κυλούσε. Φασαρίες θα συνέβαιναν στη Θακέρκοβ.

Ο Κριτόλαος, όμως, ήλπιζε ότι ο Αρχιλεγωνάριος θα επιδείκνυε κάποια λογική.

Και είχε δίκιο. Ή, μάλλον, ήταν τυχερός.

Η Λεγεώνα ελευθέρωσε τον Υπόγειο, και το τρένο άρχισε πάλι να κινείται κάτω από τη Θακέρκοβ.

Ο Πολιτειάρχης Μακρώνυμος ήταν ευχαριστημένος.

Μία από τις επόμενες ημέρες ύστερα από την επιστροφή του Αλλάνδρη και του Αίολου, οι επαναστάτες στην *Οινόσφαιρα* δέχτηκαν επίσκεψη. Είχαν έρθει να τους βρουν επαναστάτες από τα Φέρνιλγκαν. Ο Κίριθος μαζί με άλλους δύο: τη Χρυσόχαρη και τον άντρα που είχε οδηγήσει τον Αλλάνδρη και τον Αίολο στον Πρόμαχο Καμίρνο, ο οποίος ονομαζόταν Νάρφλης και ήταν σύζυγος της Χρυσόχαρης.

«Τι έγινε με το φορτηγό;» τους ρώτησε ο Έκτορας. «Το σταματήσατε;»

«Ναι,» απάντησε ο Νάρφλης. «Δεν περίμεναν επίθεση· νόμιζαν ότι ήταν καλυμμένοι. Είχαν, βέβαια, φρουρούς στο εσωτερικό, μα δε δυσκολευτήκαμε να τους ξεπαστρέψουμε.»

«Και γιατί είστε εδώ τώρα;»

«Το φορτίο ήταν λιγάκι παράξενο, Πρόμαχε,» εξήγησε ο Νάρφλης, «και ο Πρόμαχός μας είπε να σας φέρουμε κι εσάς λίγο από αυτό.»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε. «Περίεργα μού τα λες...»

«Θα δεις, Πρόμαχε,» του είπε ο Κίριθος.

Και οδήγησαν τον Έκτορα, τη Χλόη, τον Αλλάνδρη, και τον Αίολο σ'έναν δρόμο κοντά στην *Οινόσφαιρα*, όπου είχαν σταθμεύσει το όχημά τους: ένα ανοιχτό τετράκυκλο που τώρα το σκέπαζε ένας καμβάς. Λύνοντας την πίσω μεριά του καμβά, ο Νάρφλης άνοιξε ένα από τα κιβώτια στην καρότσα.

Μέσα, ήταν φάρμακα.

«Φάρμακα;» έκανε ο Έκτορας. «Το φορτηγό μετέφερε φάρμακα;»

«Ναι,» ένευσε ο Κίριθος. «Ήταν γεμάτο φάρμακα. Κι ο Πρόμαχός μας είπε ότι ίσως να θέλατε κι εσείς μερικά. Τι να τα κάνουμε όλα; Είναι πάρα πολλά.»

Ο Έκτορας έπιασε ένα κουτάκι με χάπια. «Παράξενο... Έχουν αρρωστήσει στη Σάρντλι;»

«Κι ο Πρόμαχός μας αυτό υπέθεσε,» είπε ο Νάρφλης. «Κάποια επιδημία, ίσως. Δεν είναι σπάνιες οι επιδημίες στη Σάρντλι, είπε.»

Η Χλόη θυμήθηκε το όνειρο που είχε δει – μια αρρώστια, μια μόλυνση, να εξαπλώνεται στους δρόμους μιας πόλης – και ρίγησε. Αυτό ήταν; αναρωτήθηκε. Αυτό; Μα, δεν μπορεί... Δεν είχε ποτέ της πάει στη Σάρντλι. Ούτε και κανέναν συγγενή της, απ'ό,τι γνώριζε...

«Τέλος πάντων,» είπε ο Έκτορας. «Το πράγμα τελείωσε. Ευχαριστούμε για τα φάρμακα, και πάμε μέσα να σας κεράσουμε τίποτα.»

Μέσα στη βαθιά νύχτα...

Μια σκιά στο κατώφλι.

«Σε παρακαλώ, μη με πειράξεις...» Ο άντρας έχει ανασηκωθεί πάνω στο κρεβάτι, στο μικρό δωμάτιο. (Κάθε φρουρός έχει το δικό του δωμάτιο στο ερευνητικό κέντρο· η Παντοκράτειρα τούς περιποιείται καλά.)

Η σκιά μπαίνει.

«Γιατί σε βλέπω στα όνειρά μου;»

«Δε θα σε πειράξω. Σε βλέπω κι εγώ στα όνειρά μου.»

«Γιατί; Φταίει αυτό που μας έκαναν, ε; Αυτό που μας έβαλαν να πιούμε... Δεν έπρεπε ποτέ να το είχαμε πιει!»

«Μην είσαι ανόητος; Είναι κάτι το υπέροχο!»

«Μου λες στα όνειρά μου ότι θα μου κάνεις κακό. Σε παρακαλώ, σταμάτα!»

«Δε μπορώ να σταματήσει. Ξέρεις τι θέλω να κάνουμε;»

«...Περίπου.»

«Άκουσέ με. Άκουσέ με πολύ προσεχτικά, και τίποτα κακό δε θα σου συμβεί...»

Εκείνος ο άγνωστος έρχεται στα όνειρά του, και τον βιάζει. Δεν μπορεί να δει το πρόσωπό του γιατί είναι πάντα πίσω του.

Και τα όνειρα είναι τόσο πραγματικά... Μοιάζουν τόσο πραγματικά... Νομίζει πως τον νιώθει αληθινά μέσα του, ανάμεσα στους μηρούς του. Ξυπνά τρομαγμένος και δεν τον αντικρίζει πουθενά. Αλλά έχει την αίσθηση ότι μια παρουσία ήταν στο δωμάτιο.

Απόψε βλέπει το ίδιο όνειρο. Ο άγνωστος που δεν έχει πρόσωπό τον κρατά κοντά του και τον βιάζει. Κι εκείνος νομίζει... νομίζει ότι του αρέσει: πράγμα που τον τρομάζει ακόμα πιο πολύ.

Εκσπερματώνει επάνω στο κρεβάτι, και ο άγνωστος εκσπερματώνει μέσα του, μουγκρίζοντας και γελώντας.

Αυτή τη φορά δεν είναι όνειρο.

«Τι θέλεις εδώ;»

«Μου ζητούσες να έρθω και ήρθα.»

«Όχι! Δε... δε σου το ζητούσα. Όχι!»

Γελά. «Μη λες ψέματα. Το ξέρω πως λες ψέματα.»

Εκείνος γυρίζει να τον κοιτάξει. «Τι θέλεις;»

Ο σκιερός άντρας ακουμπά την πλάτη του στον τοίχο καθώς κάθεται, ολόγυμνος, πάνω στο κρεβάτι, ανάβοντας τσιγάρο. «Ξέρεις τι θέλω. Να με κάνεις δυνατό.»

«...Εγώ;» κλαψουρίζει εκείνος.

«Θα έχουμε και παρέα.» Τα δόντια του γυαλίζουν μέσα στο σκοτάδι.

Ακόμα ένας βλέπει όνειρα... εφιάλτες... Ξέρει ότι κάτι, κάποιος, τον ψάχνει και ξέρει, επίσης, τότε θα έρθει να τον βρει. Το ξέρει.

Τον περιμένει απόψε, όπως ο ήρωας ενός δράματος περιμένει να έρθει ο δαίμονας με τον οποίο τόσο καιρό μιλά. Στέκεται στον περίβολο του ερευνητικού κέντρου, κοντά στο ελικοδρόμιο με το μοναδικό ελικόπτερο, και καπνίζει.

Η σκιά πλησιάζει. «Είσαι έτοιμος;»

«Μπορώ να σε προδώσω.»

«Κανένας δε θα σε πιστέψει, ακόμα κι αν προλάβεις.»

«Ποιος είναι ο σκοπός σου; Δεν καταλαβαίνω.»

«Μ'έχουν θυμώσει.»

«Γιατί;»

«Δε μου δίνουν αυτό που θέλω.»

«Είσαι τρελός! Και δεν ξέρω πώς σκατά έρχεσαι και με βρίσκεις. Εξακολουθείς να είσαι άνθρωπος;»

«Εσύ... εξακολουθείς να είσαι;»

Πετά κάτω το τσιγάρο του. «Αρκετά άκουσα. Τελείωσε η ιστορία!» Γυρίζει να φύγει.

Η σκιά τραβά ένα ξιφίδιο και προσπαθεί να τον μαχαιρώσει. Εκείνος πιάνει τον καρπό του αντιπάλου του. Παλεύουν για λίγο μέσα στο σκοτάδι, μουγκρίζοντας. Ένας απ'τους δύο πέφτει. Το ξιφίδιο, συγχρόνως, πετάγεται παραδίπλα, γυαλίζοντας στο φεγγαρόφωτο.

Ένα πιστόλι πυροβολεί. Οι ενεργειακές φιάλες πλάι στο ελικόπτερο ανατινάζονται. Η έκρηξη ξυπνά τους πάντες μέσα στο ερευνητικό κέντρο. Φρουροί έρχονται να ερευνήσουν τι συνέβη, και μέσα στα συντρίμια βρίσκουν ένα αποτεφρωμένο πτώμα.

Η Ελεονόρα ξύπνησε, τρομαγμένη από την έκρηξη. Σηκώθηκε, κοίταξε από το παράθυρό της, και είδε φρουρούς να συγκεντρώνονται στο ελικοδρόμιο. Το ελικόπτερο έμοιαζε να έχει διαλυθεί.

Οι αποστάτες; σκέφτηκε. Ήρθαν εδώ;

Ντύθηκε βιαστικά και κατέβηκε στον περίβολο, όπου συνάντησε τον Λοχαγό Αρδάνη. «Τι έγινε;» τον ρώτησε.

«Δεν ξέρουμε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Οι ενεργειακές φιάλες πρέπει να εξερράγησαν.»

«Πώς; Από μόνες τους;»

Πλησίασαν το ελικοδρόμιο, όπου οι φρουροί είχαν σβήσει τη φωτιά χρησιμοποιώντας πυροσβεστήρες. Ένας απ'αυτούς έδειξε στην Επιτηρήτρια και στον Λοχαγό το αποτεφρωμένο πτώμα ενός άντρα.

«Ποιος είν'αυτός;» είπε η Ελεονόρα.

Ο Αρδάνης στάθηκε από πάνω του και τον ατένισε. Τα ρούχα του πτώματος ήταν καμένα αλλά τα αναγνώρισε. «Φορούσε στολή φρουρού. Δείτε ποιος λείπει!» πρόσταξε τους άλλους φρουρούς.

Σύντομα βρέθηκε το όνομά του. Ήταν ένας απ'αυτούς που είχαν δεχτεί να πιουν απόσταγμα, συνειδητοποίησε η Ελεονόρα. Σύμπτωση, κατά πάσα πιθανότητα.

Πώς είχε γίνει, όμως, η έκρηξη;

«Δολιοφθορά;» ρώτησε τον Αρδάνη, ύστερα από κάποια ώρα, όταν βρίσκονταν στο γραφείο του.

«Για ποιο λόγο, κύρια Επιτηρήτρια; Και από ποιον; Οι φρουροί έλεγξαν και δεν βρήκαν να έχει γίνει καμία παραβίαση.»

Η Ελεονόρα σκόπευε αύριο να πάει να ερευνήσει το παλιό αεροσκάφος που είχε ταξιδέψει στο φεγγάρι και, μετά, να πάει στη Νιρικόνια Κλινική (τον Βράχο των Ουρλιαχτών, όπως την επονόμαζαν κάποιοι) για να δει τους μάγους που ήταν έγκλειστοι εκεί επειδή είχαν τρελαθεί από το ταξίδι στο φεγγάρι. Τώρα, όμως, αισθάνθηκε να φοβάται για κάποιον ανεξήγητο λόγο. Νόμιζε, τελείως παράλογα, ότι η έκρηξη στο ελικοδρόμιο είχε σχέση με την έρευνά της. Και νόμιζε επίσης πως, συνεχίζοντας την έρευνα, τα πράγματα μονάχα θα χειροτέρευαν...

Κεφάλαιο 31

Ο Εγκαταλειμμένος Ουρανοθραύστης, η Κυνηγημένη Δημοσιογράφος, το Χτεσινοβραδινό Πάρτι

Ο Αερολιμένας της Θακέρκοβ βρισκόταν βορειοανατολικά της πόλης, και μπορούσες να φτάσεις εκεί ακολουθώντας την Ελεγείας. Δεν υπήρχε άλλος δρόμος που να οδηγεί πιο γρήγορα από το ερευνητικό κέντρο στο αεροδρόμιο. Έτσι, η Ελεονόρα μπήκε σ'ένα τετράκυκλο όχημα μαζί με τέσσερις φρουρούς και ξεκίνησε για τη Θακέρκοβ. Προτίμησε να οδηγήσει η ίδια το όχημα, το οποίο δεν ήταν και πολύ μεγάλο: είχε δύο καθίσματα στη μπροστινή μεριά, ένα φαρδύ κάθισμα πίσω από αυτά, αρκετά μεγάλο για να καθίσουν μέχρι και τρεις άνθρωποι, κι ακόμα πιο πίσω υπήρχε μια μικρή καρότσα για τη μεταφορά πραγμάτων, όχι μεγαλύτερα από ένα μικρό δίκυκλο.

Η Ελεονόρα έβαλε το όχημα στη Θακέρκοβ από την Κεντρική Δημοσιά, έστριψε στην Αυγερινού, πέρασε τη διασταύρωση με τη Γαιοδόμου, και έπιασε την Ελεγείας, την οποία και ακολούθησε προς τα βόρεια. Βγήκε από την πόλη και, σύντομα, έφτασε στον Αερολιμένα της Θακέρκοβ, ο οποίος ήταν αρκετά μεγάλος, και από τον οποίο δεν πετούσαν μόνο αεροσκάφη που πήγαιναν σ'άλλα μέρη της Σεργήλης αλλά και αεροσκάφη που είχαν τη δυνατότητα αιθερικού ταξιδιού και ταξίδευαν σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος.

Η Ελεονόρα σταμάτησε το όχημά της στο γκαράζ του αεροδρομίου, βγήκε με τη συνοδεία των φρουρών της, και ζήτησε να δει τον Διευθυντή του Αερολιμένα για μια επείγουσα έρευνα. Τη ρώτησαν ποια ήταν η ιδιότητά της, κι εκείνη τούς έδωσε το όνομα της, που φανέρωνε ότι ήταν μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών, και τους είπε επίσης πως ήταν επιστήμονας. Αυτά, από μόνα τους, δεν φάνηκαν να τους ικανοποιούν, αλλά της αποκρίθηκαν να περιμένει σε μια αίθουσα αναμονής.

Η Ελεονόρα κάθισε σ'έναν καναπέ και περιμένετε, καπνίζοντας ένα τσιγάρο. Μετά από κανένα τέταρτο της ώρας, ο Διευθυντής αξιώθηκε

να έρθει να τη χαιρετήσει. Ονομαζόταν Σερφάντης Καλογείτονας, και ήταν ευτραφής, με αραιά μαλλιά και λευκό δέρμα με απόχρωση του ροζ. Φορούσε φιμέ γυαλιά και ήταν ντυμένος με κοστούμι.

«Μου είπαν ότι συμβαίνει κάτι το επείγον...»

«Κάνω μια έρευνα,» εξήγησε η Ελεονόρα'σαρ, «και θα ήθελα να δω από κοντά το αεροσκάφος *Ουρανοθραύστης*, που πριν από δέκα-έξι χρόνια είχε ταξιδέψει στο φεγγάρι.»

Ο Καλογείτονας συνοφρυώθηκε. «Το έχουμε, αλλά... Κατ'αρχήν, δεν είναι σε καλή κατάσταση' το ξέρετε, έτσι;»

«Ασφαλώς και το ξέρω.»

«Έχει χαρακτηριστεί επικίνδυνο. Είναι στην αποθήκη, και... φοβάμαι πως η πρόσβαση απαγορεύεται. Εκτός αν έχετε ειδική άδεια.» Από το ύφος του, έμοιαζε να νομίζει ότι η Ελεονόρα, λογικά, θα είχε.

Εκείνη, όμως, δεν είχε. «Η ιδιότητά μου ως επιστήμονας και ως μάγισσα δεν είναι αρκετή;»

«Δυστυχώς, όχι.»

«Από ποιον πρέπει να πάρω άδεια;»

«Από κάποιο υπεύθυνο πρόσωπο.»

«Από εσάς, δηλαδή;»

Ο Καλογείτονας έστρωσε, νευρικά, τα φιμέ γυαλιά του. «Όχι' δεν θεωρούμαι υπεύθυνος για το συγκεκριμένο θέμα. Είναι από τα άκρως επικίνδυνα. Καλύτερα να μιλήσετε με κάποιον... αρμόδιο.»

Η Ελεονόρα είχε την εντύπωση πως ο Διευθυντής του Αερολιμένα δεν ήξερε ακριβώς ποιον εννοούσε λέγοντας *αρμόδιο*. Εκείνη, όμως, είχε μια σχετικά καλή ιδέα. «Μάλιστα,» αποκρίθηκε. «Σας ευχαριστώ, κύριε Διευθυντά.» Και του έδωσε το χέρι της.

Όταν ο Καλογείτονας έφυγε από την αίθουσα αναμονής, η Ελεονόρα άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και κάλεσε τον αρμόδιο που είχε κατά νου.

«Είμαι στον αερολιμένα,» του είπε, «και έχω ένα πρόβλημα με τις προσβάσεις.»

Ο Κριτόλαος δεν άργησε να έρθει, ντυμένος με μια κοντή, μαύρη δερμάτινη καπαρντίνα, πράσινη τουνίκα με το κόκκινο κέντημα ενός γρύπα στη μπροστινή μεριά, γκριζο παντελόνι, και γυαλιστερά μαύρα παπούτσια.

«Έχεις δουλειές, βλέπω,» της είπε. «Γιατί θέλεις να πας στον *Ουρανοθραύστη*;»

«Για το γνωστό θέμα,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα.

«Νομίζεις ότι εκεί θα βρεις απαντήσεις για το απόσταγμα;»

«Σκέφτηκα ότι αφού δεν μπορώ να ταξιδέψω στο φεγγάρι για να πάρω τα απαραίτητα στοιχεία από εκεί, το καλύτερο που μπορώ να κάνω είναι να χρησιμοποιήσω ό,τι έχει ήδη πάει στο φεγγάρι και έχει επιστρέψει.»

«Μάλιστα,» είπε ο Κριτόλαος. «Ελα.» Της έκανε νόημα.

«Ξέρεις πού είναι το σκάφος;»

«Φυσικά και ξέρω. Είναι από εκείνα τα άκρως απόρρητα πράγματα που είναι η δουλειά μου να αναλαμβάνω.»

Η Ελεονόρα και οι φρουροί της τον ακολούθησαν. Βγήκαν στον αεροδιάδρομο και, με τον παγερό αέρα να τους χτυπά, βάδισαν προς τις αποθήκες. Ο Κριτόλαος τούς οδήγησε σε μια αποθήκη που βρισκόταν πίσω από τις άλλες, σε μέρος που θα μπορούσε να θεωρηθεί εγκαταλειμμένο. Η μεγάλη, διπλή σιδερένια πόρτα της ήταν κλειδωμένη, όπως ήξερε ο Κριτόλαος, με ειδική κλειδωνιά. Αν κάποιος προσπαθούσε να την ανοίξει, με οποιονδήποτε τρόπο – μαγικό ή μη – ενεργοποιείτο ένα σύστημα ασφαλείας που ειδοποιούσε αμέσως τους φρουρούς του αερολιμένα.

Εκτός αν ήξερες τον κώδικα.

Και ο Κριτόλαος τον ήξερε. Άρθρωσε ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος, έδωσε, νοητικά, τον κώδικα στο σύστημα, και αισθάνθηκε τον μηχανισμό της κλειδαριάς να κινείται χωρίς ο συναγερμός να μπαίνει σε λειτουργία.

«Ανοίξτε την,» είπε στους φρουρούς της Ελεονόρας, κι εκείνοι έσπρωξαν τα δύο φύλλα της μεγάλης πόρτας.

Το γιγάντιο αεροσκάφος *Ουρανοθραύστης* κοιμόταν στο εσωτερικό της αποθήκης, μέσα στο σκοτάδι, και τώρα, για πρώτη φορά ύστερα από χρόνια, ηλιακές ακτίνες χτύπησαν τα μέταλλα και τα τζάμια του κάνοντάς τα να γυαλίσουν.

Η Ελεονόρα άναψε έναν φακό και μπήκε, ακολουθούμενη από τους υπόλοιπους. Το μέγεθος αυτού του αεροπλάνου ήταν εντυπωσιακό. Θύμιζε ολόκληρη δεκαώροφη πολυκατοικία πεσμένη στο πλάι, και τα φτερά του έμοιαζαν να μπορούν ν'αγκαλιάσουν ολόκληρη τη Θακέρκοβ. Κάνοντας τον γύρο του, η Ελεονόρα είδε ότι οι προωθητήρες στην πίσω μεριά του ήταν πελώριοι· αδυνατούσε να φανταστεί πόση ενέργεια χρειαζόταν για να κινηθεί τούτο το πράγμα.

Επίσης, παρατήρησε ότι σε πολλά σημεία ήταν χτυπημένο. «Από τι έχουν γίνει αυτές οι ζημιές;» ρώτησε τον Κριτόλαο.

«Δεν έχω ξανάρθει εδώ,» παραδέχτηκε εκείνος. «Απλώς ήξερα πού βρίσκεται ο *Ουρανοθραύστης* για λόγους ασφαλείας. Όμως, απ'ό,τι μπορώ να κρίνω, κάποιες ζημιές, όπως αυτή εδώ,» έδειξε, «πρέπει να έχουν γίνει από ανώμαλη προσγείωση. Άλλες, πάλι, δεν μπορώ να υποθέσω...» είπε κοιτάζοντας τα σκισίματα επάνω στο δεξί φτερό του αεροπλάνου.

«Είναι σαν κάτι να του επιτέθηκε,» παρατήρησε η Ελεονόρα.

«Οι εξερευνητές του φεγγαριού ανέφεραν ότι συνάντησαν έναν δαίμονα εκεί πάνω.»

«Ναι,» είπε η Ελεονόρα. «Από τα όσα είπαν, όμως, δεν έμοιαζε και τόσο με το πλάσμα που πριν είχε πέσει στη Θακέρκοβ... πράγμα που είναι παράξενο.»

«Μπορεί να μη ζει μόνο ένα είδος πλάσματος στο φεγγάρι, Ελεονόρα.»

«Ναι, μάλλον...»

Η Ελεονόρα σταμάτησε να βαδίζει και έβγαλε μια συσκευή από την τσάντα της. Έναν στοιχειακό σαρωτή, του οποίου τις μνήμες είχε ρυθμίσει έτσι ώστε να εντοπίζει τα στοιχεία του αποστάγματος, αν αυτά βρίσκονταν σε σχετικά επιφανειακό σημείο. Δηλαδή, δεν μπορούσε να τα εντοπίσει μέσα στο αίμα κάποιου, αλλά μπορούσε να τα εντοπίσει επάνω σε μέταλλα, ή σ'ένα υγρό που αποτελούσαν βασικά συστατικά του.

Η Ελεονόρα ενεργοποίησε την πρώτη μνήμη (που είχε αποθηκευμένο το πρώτο στοιχείο), κάνοντας κύκλο γύρω από το πελώριο αεροπλάνο. Και συνέχισε έτσι, πατώντας, το ένα μετά το άλλο, και τα κουμπιά για τις υπόλοιπες μνήμες. Όταν ο Κριτόλαος τη ρώτησε τι έκανε, εκείνη τού εξήγησε.

Δυστυχώς, δεν βρήκε κανένα ίχνος των στοιχείων που έψαχνε· και πρότεινε να μπουν στο εσωτερικό του σκάφους.

Ο Κριτόλαος την ακολούθησε, προστάζοντας τους φρουρούς να μείνουν έξω και να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά για πιθανούς κατασκόπους που μπορεί να κοίταζαν από την πόρτα της αποθήκης. Ήξερε, βέβαια, ότι κανένας κατάσκοπος δεν πρόκειται να κοίταζε από εκεί – κανένας δεν ενδιαφερόταν για τον *Ουρανοθραύστη* πλέον – αλλά ήθελε να κρατά τους φρουρούς απασχολημένους, για να μην τους μπαί-

νουν τίποτα περίεργες «εξερευνητικές» ιδέες στο μυαλό. Όσο λιγότερα γνώριζαν, τόσο το καλύτερο.

Η Ελεονόρα και ο Κριτόλαος περιπλανήθηκαν στο εσωτερικό του μεγάλου αεροσκάφους, ενώ η μάγισσα είχε τη συσκευή της ενεργοποιημένη και πατούσε πλήκτρα επάνω της για να αλλάζει τις μνήμες. Σε κάποια στιγμή, χρειάστηκε ν'αλλάξει και τη μπαταρία γιατί είχε τελειώσει. Το μηχάνημα, παρότι είχε μικρή εμβέλεια, απαιτούσε πολλή ενέργεια για να κάνει τη δουλειά του.

Υπήρχε κάτι το ανατριχιαστικό στο εσωτερικό του παλιού πελώριου αεροπλάνου, όπως σ'ένα αρχαίο οίκημα που θεωρείται στοιχειωμένο. Η Ελεονόρα είχε, διαρκώς, την ενοχλητική αίσθηση ότι κάτι μπορεί να πεταγόταν από τις γωνίες και τα σκοτεινά σημεία.

Ο Κριτόλαος κρατούσε τον φακό για να φωτίζει γύρω τους, γιατί εκείνη δεν μπορούσε να κρατά, συγχρόνως, και αυτόν και τον στοιχειακό σαρωτή. Πέρασαν από το πιλοτήριο, από τον κεντρικό θάλαμο του σκάφους, από το ενεργειακό κέντρο (όπου υπήρχαν τρεις ειδικές θέσεις για να κάθονται μάγοι και να χρησιμοποιούν τη Μαγγανεία Κινήσεως), από τις καμπίνες, από την αποθήκη, από το οπλοστάσιο, από τον θάλαμο του μοναδικού πυροβόλου του αεροπλάνου. Τα μέταλλα του σκάφους έτριζαν, κάθε τόσο, κάτω από τα πόδια τους, δίπλα τους, ή πάνω απ'τα κεφάλια τους, για μυστηριώδεις λόγους.

Ο σαρωτής της Ελεονόρας εντόπισε κάτι στο ενεργειακό κέντρο. Μόλις και μετά βίας.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Κριτόλαος, παρατηρώντας την αλλαγή στις ενδείξεις του μηχανήματος.

«Υπάρχει ένα από τα στοιχεία εδώ...» Η Ελεονόρα ενεργοποίησε μια άλλη μνήμη. «Κι άλλο ένα...»

Το ενεργειακό κέντρο ήταν ένα στρογγυλό δωμάτιο που στη μέση του πατώματός του βρισκόταν ένα οκταγωνικό άνοιγμα, μέσα στο οποίο υπήρχαν καλώδια, κυκλώματα, και μικρά κάτοπτρα. Ορισμένα καλώδια έβγαιναν από εκεί και πήγαιναν στις τρεις πολυθρόνες γύρω του, καθώς και στην περιφέρεια του δωματίου, στις θέσεις που προορίζονταν για ενεργειακές φιάλες αλλά τώρα ήταν άδειες.

«Στα καλώδια είναι,» είπε η Ελεονόρα, γονατίζοντας. «Έχουν παραμείνει κάποια στοιχεία στα καλώδια.» Δεν τα άγγιξε· τα κοίταζε μόνο.

«Μπορεί να σου φανούν χρήσιμα;»

«Δε νομίζω. Πρέπει να είναι υπολείμματα. Κάποιου είδους ενέργεια» – σηκώθηκε όρθια πάλι – «πρέπει να κατόρθωσε να γλιστρήσει μέσα στα συστήματα του *Ουρανοθραύστη*.»

«Γι' αυτό τρελάθηκαν οι μάγοι...» είπε ο Κριτόλαος.

«Πολύ πιθανόν. Μην ξεχνάς, όμως, ότι δεν τρελάθηκαν *μόνο* οι μάγοι. Κανένας απ' όσους επέστρεψαν δεν ήταν και πολύ καλά στα λογικά του.»

Συνεχίζοντας την έρευνά της με τον στοιχειακό σαρωτή, δεν βρήκε τίποτε άλλο που να την ενδιαφέρει.

«Θα σε ξαναχρειαστώ, μάλλον,» είπε στον Κριτόλαο καθώς έβγαιναν απ' το αεροσκάφος. «Γιατί, μετά, θα πάω στη Νιρικόνια Κλινική.»

«Για ποιο λόγο;»

«Για να δω τους μάγους που είναι ακόμα έγκλειστοι εκεί,» εξήγησε η Ελεονόρα. «Μπορεί να έχουν στον οργανισμό τους στοιχεία του αποστάγματος.»

«Και πώς θα σε βοηθήσει αυτό να το αναπαράγεις;»

«Κατά πρώτον, δεν με ενδιαφέρει πλέον μόνο να το αναπαράγω. Τα αποτελέσματα που έχει στον άνθρωπο είναι πολύ απρόβλεπτα, Κριτόλαε... Θα σου εξηγήσω τι εννοώ. Έχω κάνει κάποια πειράματα για τα οποία δεν σου έχω μιλήσει.»

Ο Κριτόλαος κοίταξε το ρολόι του. «Θέλεις να πάμε τώρα αμέσως στη Νιρικόνια Κλινική;» Πλησίαζε μεσημέρι.

Η Ελεονόρα κοίταξε το δικό της ρολόι. «Σκεφτόμουν να πάω το απόγευμα, ούτως ή άλλως. Υποθέτω, ως τότε, θα έχω τη φιλοξενία σου.»

«Εξυπακούεται,» είπε ο Κριτόλαος. «Αρκεί να μη φέρουμε πάλι τη Χοαρκίδα για παρέα.»

Η Ελεονόρα γέλασε, νιώθοντας αμήχανα. Ήταν τελείως μεθυσμένη εκείνη τη βραδιά, και δεν ήξερε ακριβώς τι έκανε – Ή, μάλλον, *ήξερε* τι έκανε – σχεδόν – κι αυτό ήταν που ύστερα, και τώρα, την έκανε να αισθάνεται αμήχανα. Ο Κριτόλαος, πάντως, ίσως να είχε δίκιο να είναι ενοχλημένος, σκεφτόταν.

«Εσύ την έφερες,» του είπε, παριστάνοντας ότι ήταν απασχολημένη με το να βάζει τον στοιχειακό σαρωτή στην τσάντα της.

Η Τζάκι έφευγε από το χτίριο της Πόλης ενώ ο μεσημεριανός ήλιος ήταν δυνατός πάνω από τη Θακέρκοβ. Φορούσε το πλατύγυρο καπέλο της, ένα γκριζο ταγέρ με κοντή φούστα, καφετιά κάπα με γούνα γύρω απ'το λαιμό, λευκές κάλτσες, και μαύρα μποτάκια με χαμηλό τακούνι. Από τον ώμο της κρεμόταν ένας δερμάτινος σάκος που έκλεινε με κορδόνι στην κορυφή και σκέπασμα με αγκράφα.

Οι κατάσκοποι της Παντοκράτειρας ακόμα την παρακολουθούσαν, έτσι όταν κάποιος ήρθε απρόσμενα δίπλα της, η Τζάκι αιφνιδιάστηκε.

Μετά, όμως, κάτω απ'τη σκιά του πλατύγυρου καπέλου του αγνώστου, είδε ότι το μαυρόδερμο πρόσωπο δεν ήταν καθόλου άγνωστο.

«Τι κάνουμε, Τζάκι;» είπε ο Αλλάνδρης.

«Καλά είμαστε, αλλά με τρόμαξες,» αποκρίθηκε η δημοσιογράφος, ενώ συνέχιζαν να βαδίζουν.

«Συγνώμη. Μπορείς να έρθεις μαζί μου μέχρι την *Οινόσφαιρα*;»

«Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι επείγον. Αλλά το αφεντικό θέλει να μας οδηγήσεις στο υπόγειο μέρος όπου σου μίλησε η οντότητα από το φεγγάρι.»

«Δεν ξέρω πώς να το ξαναβρώ αυτό το μέρος,» είπε η Τζάκι. «Και δεν ακούσατε ότι η Λεγεώνα ελευθέρωσε τον Υπόγειο; Δεν μπορείτε τώρα να περάσετε από κει κάτω; θα σκοτωθείτε.»

«Το μέρος όπου σου μίλησε η φωνή δεν ήταν στις σήραγγες του Υπόγειου; έτσι δεν είπες;»

«Ναι, αλλά, και πάλι, δεν ξέρω πώς να σας οδηγήσω.»

«Το αφεντικό θέλει να έρθεις, όμως. Λέει πως έχει ένα σχέδιο,» επέμεινε ο Αλλάνδρης.

«Τέλος πάντων,» είπε η Τζάκι, νευρικά. «Με παρακολουθούν, το ξέρεις;» Κοίταξε μια δεξιά και μια αριστερά: μέσα στην πολυκοσμία, δεν μπορούσε να διακρίνει ποιος την κατασκόπευε και ποιος όχι. «Είναι συνεχώς στο κατόπι μου.»

«Θα πρέπει να τους αποφύγουμε, τότε.»

«Θα το ρισκάρεις, δηλαδή, να μας ακολουθήσουν και να-;»

«Μην είσαι χαζή,» μειδίασε ο Αλλάνδρης. «η δουλειά μας είναι να παίζουμε με το ζάρι – και έχουμε παίξει και με πολύ χειρότερες πιθανότητες.» Πιάνοντας το χέρι της, την παρέσυρε σ'έναν μικρό δρόμο της Γωνιάς.

Και ενεργοποίησε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό στο ρολόι του. «Σερφάντια, μ'ακούς;»

«Ναι.»

«Η Τζάκι νομίζει ότι την παρακολουθούν. Τσέκαρέ το· κι αν είναι πίσω μας, κάνε τους να μας χάσουν.»

«Μετά χαράς.»

Η Τζάκι κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της και είδε μια σκιά. Αισθάνθηκε την κοιλιά της να σφίγγεται.

Η Σερφάντια παρακολούθησε τον Αλλάνδρη και τη Τζάκι, και σύντομα διαπίστωσε ότι δεν ήταν η μόνη που τους παρακολουθούσε καθώς κινούνταν μέσα στα δρομάκια της Γωνιάς πηγαίνοντας νοτιοδυτικά, προς την Κεντρική Δημοσιά.

Ένας άντρας ήταν πίσω τους. Ή, για την ακρίβεια, όχι πάντα πίσω τους. Ακολουθούσε, συνήθως, δρόμους παράλληλους, για να τους κατασκοπεύει από τα κάθετα σοκάκια. Δεν ήταν πρωτάρης σ'ετούτη τη δουλειά.

Αλλά ούτε η Σερφάντια ήταν.

Τον παρακολουθούσε πηγαίνοντας μια πίσω από τη Τζάκι και τον Αλλάνδρη – σε ασφαλή απόσταση, πάντα – μια πίσω από εκείνον. Ανέβαινε σε δώματα και σε σκάλες, και σε χαμηλά μπαλκόνια· κοίταζε τη γενικότερη κατεύθυνση και αποφάσιζε την πορεία της. Μερικές φορές παρουσιαζόταν πρώτη στις γωνίες απ'τις οποίες ο κατάσκοπος θα περνούσε, και τον ατένιζε από τις σκιές.

Η Γωνιά δεν ήταν και τόσο μεγάλη περιοχή: ο Αλλάνδρης και η Τζάκι σύντομα έφτασαν στην Κεντρική Δημοσιά, βρήκαν μια διάβαση, και πέρασαν απέναντι, στο Λημέρι. Ο κατάσκοπος τούς κοίταζε από την άλλη μεριά του μεγάλου δρόμου, μ'ένα τσιγάρο στο στόμα του. Πλησίασε τη διάβαση κι έκανε να τη διασχίσει κι εκείνος.

Η Σερφάντια είδε ότι, την ίδια στιγμή, στη μεριά που ήταν για τους έφιππους τρόχαζε ένας νεαρός επάνω σε λευκό άλογο. Έπιασε μια πέτρα και την εκτόξευσε, με το σημάδι Μαύρης Δράκαινας, στο κεφάλι του αλόγου. Το ζώο χρεμέτισε αιφνιδιασμένα και πονεμένα, και σηκώθηκε στα πισινά του πόδια, κλωτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά. Ο κατάσκοπος τινάχτηκε πίσω για να μη χτυπηθεί. Ο ιππέας έπεσε από τη σέλα, κραυγάζοντας.

Δύο ενεργειακά οχήματα σταμάτησαν. Κάποια άλλα από πίσω κόρναραν. Ένας καβαλάρης τράβηξε απότομα τα ηνία του αλόγου του, κάνοντάς το κι αυτό να σηκωθεί στα πισινά πόδια αλλά χωρίς να τον πετάξει απ'τη σέλα. Μερικοί πεζοί, επίσης, είχαν σταματήσει, και ένας πλησίαζε για να βοηθήσει.

Η Σερφάντια, φορώντας την κουκούλα της κάπας της, παρίστανε ότι βιαζόταν και προσπαθούσε να περάσει γρήγορα τον δρόμο. Και, καθώς ο κατάσκοπος προσπαθούσε επίσης να περάσει, έπεσε πάνω του· το γόνατό της χτύπησε την πίσω μεριά του δικού του γονάτου, κι εκείνος σωριάστηκε, βρίζοντας, ενώ το τσιγάρο έφευγε απ'το στόμα του.

Η Σερφάντια μπήκε χωρίς καθυστέρηση στο Λημέρι.

Ο Αλλάνδρης οδηγούσε τη Τζάκι μέσα από το Λημέρι, το άντρο της Λεγεώνας, που έμοιαζε με οποιαδήποτε άλλη μικρομεσαία περιοχή της Θακέρκοβ, αν εξαιρούσες το γεγονός ότι σε κάθε γωνία Λεγεωνάριοι είχαν σταματημένα τα δίκυκλά τους και παρακολουθούσαν τους πάντες σαν να τους ανήκε το μέρος.

Η Τζάκι είδε στα οικοδομήματα μερικές από τις ζημιές που, όπως της είχαν πει οι επαναστάτες, είχε προκαλέσει ο Έκτορας για χάρη της. Δεν έπρεπε να το είχε κάνει αυτό, όμως· είχε διακινδυνέψει άσκοπα τη ζωή του. Η Τζάκι, από τη μια, αισθανόταν άσχημα που εξαιτίας της είχαν συμβεί όλα τούτα, αλλά, από την άλλη, ένιωθε επίσης ένα συναίσθημα δικαίωσης ύστερα από αυτό που της είχαν κάνει οι Λεγεωνάριοι.

Ο Αλλάνδρης έφερε ξαφνικά τον πομπό του κοντά στα χείλη του. «Τι;»

«Πού είστε; Σας έχω χάσει.» Η φωνή της Σερφάντιας.

«Ελπίζω αυτό να σημαίνει ότι μας έχουν χάσει κι οι κατάσκοποι.»

«Σας έχουν χάσει κι αυτοί. Θες νάρθω να σας βρω, ή να επιστρέψω στη Σφαίρα με το δίκυκλό μας;»

«Γύρνα στη Σφαίρα.»

Η Τζάκι ρώτησε τον Αλλάνδρη: «Εμείς πού πάμε;»

«Θα πάρουμε τον Υπόγειο στον Ναό,» αποκρίθηκε εκείνος, «και θα βγούμε στον Παλιάτσο.»

Ναός ονομαζόταν η περιοχή νότια του Λημεριού, επειδή εκεί ήταν παλιά ένας ναός της Αρτάλης, ο οποίος τώρα είχε κλείσει κατόπιν Πα-

ντοκρατορικής διαταγής. Δεν γίνονταν πλέον λειτουργίες σ'εκείνο το μέρος. Η Τζάκι, όμως, εξακολουθούσε να πιστεύει στην Αρτάλη· δεν την είχε ξεχάσει όπως μερικοί-μερικοί. Η μητέρα της – μια από τις έρρειες που είχαν πεθάνει για την Αρτάλη, αφού τις είχαν κυνηγήσει οι Παντοκρατορικοί – δεν θα ήθελε να την ξεχάσει...

«Εντάξει,» είπε στον Αλλάνδρη. «Πάμε.» Ο Παλιάτσος ήταν ακριβώς κάτω από το Χωνευτήρι· θα έστριβαν και θα έφταναν μετά από λίγο στην Οινόσφαιρα.

Ο Πρόμαχος, όμως, δεν έπρεπε να με είχε καλέσει. Σε τι νομίζει ότι μπορώ να τον βοηθήσω, για όνομα της Αρτάλης; Δεν θυμάμαι σχεδόν τίποτα από εκείνη την υπόγεια περιπλάνηση!

Η Βατράνια ξύπνησε αργά μετά από το πάρτι στο σπίτι της. Όταν σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, ήταν μεσημέρι. Αφού πλύθηκε, χτενίστηκε, βάφτηκε, και ντύθηκε, πήγε στον πρώτο όροφο για να πάρει πρωινό (το οποίο η Κρόβ'κνι είχε σερβίρει όσο εκείνη ετοιμαζόταν). Καθώς έτρωγε, κοίταζε τις εφημερίδες (που, επίσης, της είχε αγοράσει η Κρόβ'κνι).

«Θέλετε τίποτα άλλος, κυρία;» ρώτησε η πορφυρόδερμη Σάρντλια υπηρέτρια.

Η Βατράνια ένευσε αρνητικά ενώ διάβαζε τον *ΠανΣεργήλιο*: μια εφημερίδα που κυκλοφορούσε σ'όλη τη Σεργήλη, ταξιδεύοντας με γρήγορα αεροσκάφη από πόλη σε πόλη. «Όχι. Είμαι εντάξει,» και δάγκωσε το κρακεράκι στο χέρι της.

Αργότερα, χρησιμοποιώντας μια συσκευή, έκανε έναν τυπικό έλεγχο για κοριούς.

Και, σοκαρισμένη, εντόπισε για πρώτη φορά κοριό μέσα στο σπίτι της.

Για μια στιγμή, παρέλυσε. *Δεν είναι δυνατόν!* Πάτησε πάλι το κουμπί της συσκευής. Το σήμα ήταν θετικό: υπήρχε κοριός. *Γαμώ την τύχη μου!*

Πλησίασε τη μεριά που της έδειχνε η συσκευή. Το σήμα δυνάμωσε.

Η Βατράνια βρέθηκε μπροστά σ'έναν καθρέφτη, να κοιτάζει την όψη της. Έφτιαξε μια ξανθιά τρίχα που πετούσε. Ήταν δίπλα στον κοριό. Ακουστικός κοριός, όπως έδειχνε η συσκευή της, όχι τηλεοπτικός. Η Βατράνια κοίταξε κάτω απ'το πλαίσιο του καθρέφτη.

Και τον βρήκε.

Ποιο καθίκι το έκανε αυτό;

Ξεκάρφωσε τον κοριό, πήγε στην τουαλέτα, τον πέταξε μέσα στη λεκάνη, και τράβηξε το καζανάκι.

Χτες, στο πάρτι, ένα σωρό άτομα ήταν στο σπίτι της. Και δεν είχε την παραμικρή ιδέα ποιος μπορεί να είχε βάλει τον κοριό... ποιος μπορεί να δούλευε για την Παντοκράτειρα...

Η Βατράνια συνειδητοποίησε, ξαφνικά, ότι έπρεπε να γίνει πιο προσεκτική απ'ό,τι ήδη ήταν.

Κεφάλαιο 32

Ο Βράχος των Ουρλιαχτών

Η Νιρικόνια Κλινική, το ψυχιατρικό άσυλο γνωστό και ως Βράχος των Ουρλιαχτών, ήταν νότια της Θακέρκοβ, κάτω από τα ψηλά βουνά της Ραχοκοκαλιάς.

Η Ελεονόρα και ο Κριτόλαος πήγαν εκεί το απόγευμα, ενώ το ηλιακό φως λιγόστευε και ήταν κοκκινωπό. Η κλινική βρισκόταν επάνω σ' ένα δενδρώδες ύψωμα, και προς την είσοδό της οδηγούσε ένας φιδογυριστός χωματόδρομος, που η πινακίδα στην αρχή του έγραφε ΝΙΡΙΚΟΝΙΑ ΚΛΙΝΙΚΗ (1,5 ΧΛΜ) ➡

Η Ελεονόρα καθόταν στο τιμόνι του τετράκυκλου οχήματος που είχε φέρει από το ερευνητικό κέντρο, και πλάι της, στη θέση του συνοδηγού, καθόταν ο Κριτόλαος: οι τέσσερις φρουροί της ήταν πίσω, δύο στο μεγάλο κάθισμα και δύο στην καρότσα.

Η μάγισσα σταμάτησε μπροστά στην είσοδο της κλινικής, κι εκείνη κι ο Κριτόλαος βγήκαν και μίλησαν στον φύλακα πίσω από την καγκελόπορτα, δηλώνοντας ότι ήθελαν να μπουν για να κοιτάξουν κάποιους από τους ασθενείς. Ο Κριτόλαος έδειξε την ταυτότητά του, που τον αναγνώριζε ως ειδικό πράκτορα της Παντοκράτειρας. Ο φύλακας ειδοποίησε, μέσω επικοινωνιακού διαύλου, τον γιατρό που ήταν υπεύθυνος της κλινικής αυτή την ώρα, και μετά άνοιξε την πόρτα και τους ζήτησε να περάσουν.

Η Ελεονόρα είπε στους φρουρούς της να μείνουν έξω, και μπήκε στην αυλή της Νιρικόνιας Κλινικής μαζί με τον Κριτόλαο.

«Πηγαίνετε όλο ευθεία,» τους είπε ο φύλακας της εισόδου. «Ο γιατρός σάς περιμένει στον θάλαμο υποδοχής.»

Καθώς διέσχιζαν την αυλή, άκουσαν το αλύχτημα ενός λύκου από ένα παράθυρο – και, σίγουρα, δεν ήταν *πραγματικός* λύκος εκεί μέσα. Αμέσως μετά, άλλες κραυγές ακολούθησαν: *Δεν θα ξανάρθεις εδώ! Δεν θα ξανάρθεις εδώ! Η ΜΑΝΑ ΣΟΥ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ! ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ! ΤΡΕΞΕ, ΤΩΡΑ!*

Δεν αποκαλούσαν τη Νιρικόνια Κλινική Βράχο των Ουρλιαχτών χωρίς λόγο.

Η Ελεονόρα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει, ακούσια. Οι ψυχικά άρρωστοι άνθρωποι που είχαν χάσει την επαφή με την πραγματικότητα την τρομοκρατούσαν, παρότι ήξερε ότι οι περισσότεροι ήταν ουσιαστικά άκακοι. Το χέρι της άγγιξε το χέρι του Κριτόλαου.

Πέρασαν την είσοδο του κεντρικού οικήματος της κλινικής και βρέθηκαν σ'ένα λιτά στολισμένο δωμάτιο, φωτισμένο με πολύφωτο. Ένας άντρας τούς περίμενε εκεί. Μετρίου αναστήματος, με δέρμα κατάλευκο, μάτια τόσο έντονα καστανά που έμοιαζαν σχεδόν κόκκινα, και μαλλιά ξανθά και κοντοκουρεμένα. Φορούσε πολιτικά ρούχα κι από πάνω τους είχε ριγμένο έναν ιατρικό χιτώνα. Χαιρέτησε τον Κριτόλαο και την Ελεονόρα ευγενικά, συστήθηκε ως Γρύπας Πυραιθέριος, και τους ρώτησε τι θα ήθελαν.

Ο Κριτόλαος τού έδειξε την ταυτότητά του, για να τον διαβεβαιώσει ότι το ζήτημα αφορούσε άμεσα την Παντοκράτειρα· κι έπειτα, η Ελεονόρα είπε στον Γρύπα Πυραιθέριο ότι βρισκόταν εδώ για να δει τους μάγους που είχαν επιστρέψει από το φεγγάρι. Ανέφερε τα ονόματά τους, ένα προς ένα.

«Βρίσκονται ακόμα εδώ, σωστά;»

Ο Πυραιθέριος ένευσε. «Μάλιστα, κυρία. Εδώ είναι όλοι τους. Ή, τουλάχιστον, ήταν. Κάποιοι αυτοκτόνησαν. Ένας απ'αυτούς δε γνωρίζουμε πώς ακριβώς.»

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείτε, γιατρέ;»

«Τον βρήκαμε με κομμένο τον λαιμό, ενώ ήταν μόνος στο δωμάτιό του και δεν είχε κανένα κοπτικό εργαλείο μαζί του.»

«Αποκλείεται κάποιος να τον σκότωσε;»

«Δεν υπάρχει τέτοια πιθανότητα, κυρία. Κανένας δεν είχε μπει.»

«Πόσοι άλλοι αυτοκτόνησαν;» ρώτησε η Ελεονόρα. «Και πώς;»

«Δύο ακόμα. Η μία έβαλε το κεφάλι της μέσα στη λεκάνη της τουαλέτας της, και έπνιξε τον εαυτό της. Ο άλλος κατόρθωσε, κάπως, ν'ανεβεί στην οροφή του οικήματος και πήδησε. Σύμφωνα με το αρχείο μας, οι μάγοι ήταν οκτώ στην αρχή, αν θυμάμαι καλά. Τώρα, έχουμε πέντε. Ελάτε να κοιτάξουμε, για να βεβαιωθούμε.»

Η Ελεονόρα και ο Κριτόλαος τον ακολούθησαν σ'ένα μέρος που πρέπει να ήταν το κεντρικό γραφείο της κλινικής, καθώς υπήρχαν ξύλινοι πάγκοι με χαρτιά, μια βιβλιοθήκη, και πάνω σ'έναν πάγκο, ένα μηχανικό σύστημα αποθήκευσης δεδομένων, με οθόνη και κονσόλα.

Ο Γρύπας Πυραιθέριος κάθισε μπροστά στην κονσόλα, πληκτρολόγησε, και τα ονόματα των ασθενών παρουσιάστηκαν στην οθόνη. «Πράγματι,» είπε. «Πέντε απομένουν. Ένας του τάγματος των Τεχνομαθών, δύο Ερευνητές, και δύο Βιοσκόποι. Δύο Τεχνομαθείς αυτοκτόνησαν, καθώς και ένας Ερευνητής.

»Τι ακριβώς θέλετε εσείς από αυτούς, κυρία;»

«Είναι επικίνδυνοι;» ρώτησε η Ελεονόρα.

Ο γιατρός φάνηκε σκεπτικός. «Δεν είμαι βέβαιος. Η περίπτωση τους είναι... ασυνήθιστη. Και, βασικά, η περίπτωση του ενός δεν είναι ίδια ακριβώς με του άλλου. Αυτός εδώ, για παράδειγμα» – έδειξε ένα όνομα Βιοσκόπου στην οθόνη – «νομίζει ότι τα πάντα είναι διαρκώς τυλιγμένα σε μια πυκνή ομίχλη, και λέει πως έχει χάσει το δρόμο του εκεί μέσα και δεν μπορεί να γυρίσει σπίτι. Είναι πολύ θλιμμένος.

»Αυτή» – έδειξε μια μάγισσα του τάγματος των Ερευνητών – «φωνάζει ότι σέρνεται επάνω στο δέρμα της κάποιου είδους ενέργεια που την ενοχλεί. Περιφέρεται γυμνή και ξύνεται προσπαθώντας να τη διώξει· έχει τραυματίσει τον εαυτό της πολλές φορές.»

«Έχετε ελέγξει αν όντως υπάρχει κάποια ενέργεια επάνω της;» ρώτησε η Ελεονόρα.

«Εγώ, προσωπικά; Όχι, κυρία. Νομίζω, όμως, πως όταν τους έφεραν εδώ πρέπει να έγιναν έλεγχοι. Δεν ήμουν εγώ εδώ, τότε.»

«Πες μου για τις άλλες περιπτώσεις,» τον προέτρεψε η Ελεονόρα.

«Ετούτος» – ο Γρύπας έδειξε τον άλλο Ερευνητή – «θεωρεί ότι οι σύντροφοί του δεν γύρισαν ποτέ από το φεγγάρι, αλλά τον παρακολουθούν από εκεί, και κάθε νύχτα έρχονται στον ύπνο του και του λένε ότι θα τον πάρουν.

»Αυτός» – έδειξε τον Τεχνομαθή – «ουρλιάζει ότι το κεφάλι του έχει πιάσει φωτιά. Τραβά τα μαλλιά του μόλις μεγαλώσουν, γι' αυτό κιόλας του τα ξυρίζουμε. Όπως και τα μούσια του.

»Και αυτή» – έδειξε τη Βιοσκόπο – «δε μιλάει καθόλου. Μονάχα κάθεται σε μια γωνία και κλαίει. Δεν έχει αλλάξει η κατάσταση της από τότε που την έφεραν εδώ.»

«Και δε μπορείτε να κάνετε τίποτα για να βοηθήσετε αυτούς τους ανθρώπους;» απόρησε η Ελεονόρα.

«Κυρία,» είπε ο Γρύπας, «δεν είναι δικό μου το φταίξιμο για την κατάσταση τους· μη με κοιτάζετε έτσι!»

Για μια στιγμή, η Ελεονόρα νόμισε ότι κι αυτός τρελός πρέπει να ήταν, βλέποντας το ύφος και το βλέμμα του. «Δεν εννοώ ότι είναι δικό σας το φταίξιμο, γιατρέ. Απλώς ρωτάω.»

«Τους έχουν δοθεί φάρμακα, τους έχει γίνει η... μια κάποια αγωγή,» είπε ο Γρύπας Πυραιθέριος. «Η περίπτωσή τους είναι πολύ παράξενη... Ορισμένα, μάλιστα, από τα συμπτώματα έχουν μεταβληθεί.»

«Μεταβληθεί;»

«Ναι. Μια στιγμή...» Ο Γρύπας πληκτρολόγησε ψάχνοντας μέσα στο σύστημα. Κοίταξε τις πληροφορίες στην οθόνη. «Ναι, φυσικά. Ναι, ναι...» Επανέφερε πάλι στην οθόνη τα ονόματα, μαζί με φωτογραφίες τούτη τη φορά. «Αυτή εδώ» – έδειξε την Ερευνήτρια που ξυνόταν – «παλιά έλεγε ότι την κυνηγούσαν κάποιες μαύρες μορφές στο ταβάνι. Δε νόμιζε τότε ότι υπήρχε καμία παράξενη ενέργεια επάνω της.»

«Θα χρειαστεί να πάρω δύο από τους ασθενείς μαζί μου,» δήλωσε η Ελεονόρα.

Ο Γρύπας βλεφάρισε. «Για ποιο λόγο;» ρώτησε, απότομα, έντονα συνοφρυωμένος.

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι τελείως καλά, σκέφτηκε η Ελεονόρα παρατηρώντας τον. «Είναι απόρρητο. Πρέπει να γίνουν κάποια πειράματα.»

Ο Γρύπας κοίταξε τον Κριτόλαο, που στεκόταν πίσω του με τα χέρια σταυρωμένα στο στήρνο.

«Αυτό που σου λέει,» του είπε ο ειδικός πράκτορας.

«Εντάξει,» είπε ο Γρύπας υψώνοντας λιγάκι τα χέρια. «Εεεν-τάξει. Ποιους από τους ασθενείς θέλετε; Και πώς... πώς σκοπεύετε να τους πάρετε;»

«Τον Στάνλι'μορ και την Καλλιστώ'νιρ,» είπε η Ελεονόρα – τον Τεχνομαθή μάγο που νόμιζε ότι το κεφάλι του είχε αρπάξει φωτιά, και τη Βιοσκόπο μάγισσα που δεν μιλούσε. «Δεν θα τους πάρουμε μαζί μας απόψε. Θα έρθει ένα φορτηγό εδώ αύριο, με στρατιώτες. Θα τους παραδώσετε σ'αυτούς.»

Ο Γρύπας ένευσε. «Εντάξει... Εντάξει.»

«Καλή σου νύχτα, γιατρέ,» είπε ο Κριτόλαος. «Θα βρούμε μόνοι μας την έξοδο.»

«Κ-καληνύχτα,» αποκρίθηκε ο Γρύπας Πυραιθέριος ύστερα από μια στιγμή, καθώς οι δυο τους έφευγαν από το γραφείο της κλινικής.

Ο Κριτόλαος και η Ελεονόρα βγήκαν από το κεντρικό οίκημα και, διασχίζοντας την αυλή προς την καγκελόπορτα, άκουγαν ένα παράξενα διαβολικό σφύριγμα ν'αντηχεί πίσω τους.

Ο φύλακας της εισόδου τούς άνοιξε για να φύγουν.

Οι στρατιώτες που τους περίμεναν έξω μπήκαν στο όχημά τους. Η Ελεονόρα κάθισε στο τιμόνι, ο Κριτόλαος κάθισε δίπλα της.

Η μάγισσα ξεφύσησε.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Κριτόλαος.

«Περίπου.» Η Ελεονόρα ενεργοποίησε τα συστήματα του οχήματος κι έβαλε μπροστά τη μηχανή.

«Το περιβάλλον αυτό δεν είναι και το πιο ευχάριστο...» σχολίασε ο Κριτόλαος.

Η Ελεονόρα έστριψε το όχημα για να το βάλει ν'ακολουθήσει τον στριφτό χωματόδρομο προς την αντίθετη μεριά και να κατεβούν από το ύψωμα όπου βρισκόταν η Νιρικόνια Κλινική. «Δεν είν'αυτό. Δεν έχω συνηθίσει να είμαι συνέχεια σε ευχάριστα περιβάλλοντα. Αλλά εδώ... εδώ είναι σαν κάτι να πέφτει πάνω σου και να ροκανίζει την ψυχή σου.»

«Ναι, καταλαβαίνω τι εννοείς.»

«Κι αυτός ο τύπος δεν ήταν τελείως με τα καλά του.»

Ο Κριτόλαος μειδίασε. «Ο κύριος Πυραιθέριος;»

«Ναι.»

«Είναι γνωστό ότι πολλοί που εργάζονται σε ψυχιατρεία, στο τέλος, καταλήγουν παρέα με τους ασθενείς, Ελεονόρα.»

Η Ελεονόρα δυνάμωσε τους προβολείς του οχήματος γιατί το σκοτάδι μπροστά τους ήταν πυκνό· ο ήλιος είχε δύσει όσο βρίσκονταν στο εσωτερικό της κλινικής. «Γιατί συμβαίνει αυτό;»

«Δεν ξέρω. Εσύ είσαι επιστήμονας.»

«Ούτε εγώ ξέρω.»

Αφήνοντας τον Βράχο των Ουρλιαχτών πίσω τους, έπιασαν τη δημοσιά και την ακολούθησαν ως τη Θακέρκοβ.

«Θα επιστρέψεις στο ερευνητικό κέντρο τώρα;» ρώτησε ο Κριτόλαος.

«Όχι,» είπε η Ελεονόρα, «θα μείνω εδώ απόψε.» Η επίσκεψη στην κλινική τής είχε φέρει μια παράξενη *δυσφορία*, και δεν ήθελε να γυρίσει στο ερευνητικό κέντρο και να κοιμηθεί μόνη της.

Ξεφωνίζει. Από ευχαρίστηση. Το κεφάλι της κάνει πίσω, και χαμογελά. Οι άλλοι της εραστές έχουν σβήσει απ'το μυαλό της.

Εκείνος σηκώνεται από πάνω της, στέκεται στα γόνατα. «Απόψε,» λέει, «πρέπει κι εσύ να κάνεις κάτι για μένα.»

Εκείνη ανασηκώνεται. «Τι;» Τα χείλη της πηγαίνουν προς τον ορθωμένο καυλό του, που γυαλίζει μέσα στο μισοσκοτάδο. «Τι;»

Εκείνος πιάνει τα μαλλιά της, τραβά το κεφάλι της πίσω. «Όχι,» λέει. «Κάτι άλλο.» Χαμογελά. «Θα πάμε βόλτα. Φόρεσε τα ρούχα σου. Τα ρούχα της δουλειάς.»

Η Βασιλική χασμουριόταν καθώς έκανε τη βάρδια της στους άδειους διαδρόμους των εργαστηρίων. Ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν τα βήματα των μποτών της. Απορούσε, πολλές φορές, γιατί υπήρχε αυτή η βάρδια· ποιος θα ερχόταν εδώ; Για να μπει κάποιος στο ερευνητικό κέντρο, θα έπρεπε να περάσει πρώτα από τον μεταλλικό φράχτη και τους φρουρούς εκεί· κι αν το κατόρθωνε αυτό, τότε τι πιθανότητες είχε η Βασιλική να τον σταματήσει;

Χασμουρήθηκε πάλι. Μια ώρα είναι ακόμα. Θα περάσει, σκέφτηκε. Και μετά θα πάμε για ύπνο.

Κι ελπίζω αύριο να μου δώσουν έξοδο, να πάω στην πόλη. Είχε τρεις μέρες να δει τον άντρα της, και ήταν βέβαιη πως εκείνος θα της έκανε ένα σωρό παράπονα, ότι τον αγνοούσε και τα λοιπά και τα λοιπά...

Καθώς ήταν χαμένη στους συλλογισμούς της, δεν είχε ακούσει τους τέσσερις εισβολείς που είχαν γλιστρήσει κρυφά μέσα στα εργαστήρια βαδίζοντας ξυπόλυτοι για να μην κάνουν θόρυβο.

Και τώρα, μια γυναίκα παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά στη Βασιλική. Μια φρουρός, σαν εκείνη. Ντυμένη με τη λευκή στολή του Στρατού της Παντοκράτειρας. «Έχεις αναπηρία;» ρώτησε, κρατώντας ένα τσιγάρο.

Η Βασιλική συνοφρυώθηκε. «Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;» Την ήξερε, φυσικά, αν και όχι από κοντά. Την έλεγαν Κλόντια, και είχε δεχτεί να πιει αυτό το παράξενο υγρό της Επιτηρήτριας.

Ένας άντρας ξεπρόβαλε γρήγορα πίσω απ'τη Βασιλική, αρπάζοντάς την από τη μέση κι από το στόμα.

«Μμμμμ!» έσκουξε εκείνη, καθώς το χέρι της πήγαινε προς το πιστόλι στη ζώνη της.

Ένας άλλος άντρας παρουσιάστηκε. Μαλλιά που γκριζάριζαν, γαμπή μύτη, μάτια βαθιά μέσα στις κόγχες του κρανίου του. Στο χέρι του ήταν ένα ξιφίδιο, το οποίο αμέσως έμπηξε ανάμεσα στα στήθη της Βασιλικής, κι ύστερα στην κοιλιά της και στην καρδιά της.

Η Βασιλική πέθανε, ενώ το πιστόλι που είχε τραβήξει από τη ζώνη της έπεφτε στο πάτωμα.

Ένας τρίτος άντρας εμφανίστηκε, κρατώντας τσεκούρι. «Ήταν... ανάγκη να τη σκοτώσουμε;»

«Μας είχε δει,» απάντησε ο Φλοίσβος Ηλιάβρης. Κανένας δεν έφερε αντίρρηση.

Σκούπισε το ξιφίδιό του, το θηκάρωσε, και βάδισε πρώτος. Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Πλησίασαν μια κλειστή πόρτα, κι ο Φλοίσβος έκανε ένα κοφτό νόημα με το χέρι. Ο άντρας με το τσεκούρι άρχισε να κοπανά την κλειδαριά της πόρτας, ώσπου αυτή έσπασε.

Ο Φλοίσβος τον παραμέρισε απότομα και μπήκε στο εργαστήριο. Το βλέμμα του αμέσως στράφηκε στο τραπέζι επάνω στο οποίο βρισκόταν ένα ανοιχτό μεταλλικό κουτί... και μέσα στο μεταλλικό κουτί, φιαλίδια μ'ένα υγρό που είχε μαύρο ημιδιαφανές χρώμα.

Δικά μου! σκέφτηκε ο Φλοίσβος. *Τώρα, όλα είναι δικά μου!* Γέλασε πλησιάζοντας το κουτί. Το έκλεισε και το πήρε μαζί του, βγαίνοντας από το εργαστήριο.

«Τελειώσαμε,» είπε στους πιστούς του υπηρέτες. «Είδατε που σας είπα ότι θα ήταν εύκολο;» Χαμογέλασε.

«Κι αν το βρουν;» ρώτησε ο άντρας με το τσεκούρι. «Αν βρουν ποιος το πήρε;»

«Μην είσαι ανόητος! Δεν έχει καν τηλεοπτικούς πομπούς εδώ μέσα. Η Επιτηρήτρια απλά θα πάει και θα μαζέψει κι άλλο υγρό από εκείνο το πλάσμα που σας είπα ότι είδα πως είναι στο υπόγειο, όταν ήμουν μαζί της για να τη συνοδεύω με τους άλλους φρουρούς. Κανένα κακό δεν έγινε. Τίποτα το σημαντικό. Πάμε τώρα!»

Κεφάλαιο 33

Σχέδιο Εισβολής, και η Εκτέλεσή του

«Δεν έχει νόημα αυτό. Δε μπορώ να σας οδηγήσω. Δε θυμάμαι πώς έφτασα εκεί. Εξαρχής δε θυμόμουν. Κι εξάλλου, τώρα ο Υπόγειος κινείται πάλι· είναι αδύνατο να πάμε εκεί κάτω.»

Έτσι είπε η Τζάκι στον Έκτορα, όταν ο Αλλάνδρης την έφερε το μεσημέρι στην *Οινόσφαιρα*.

Αλλά ο Πρόμαχος της Επανάστασης τής αποκρίθηκε: «Δε θα πάμε από τον Υπόγειο. Και το ξέρω πως δε θυμάσαι πώς ακριβώς έφτασες εκεί. Όμως θυμάσαι σίγουρα κάποια πράγματα, ακόμα κι αν τώρα δεν ξέρεις πως τα θυμάσαι. Εκείνο που θέλω να πω είναι πως όταν τα δεις θα τα θυμηθείς. Κι όταν είμαστε κοντά στον προορισμό μας, θα μας πεις *Φτάνουμε*.

»Αν βέβαια δε γουστάρεις να μας βοηθήσεις, έχει καλώς, δε θα σεβάλω και με το ζόρι – εδώ δεν είμαστε σαν αυτά τα Παντοκρατορικά αρχίδια.»

«Δεν είναι ότι δε θέλω να βοηθήσω,» είπε η Τζάκι. «Θα βοηθήσω· απλά έπρεπε να σου πω πως δε θυμάμαι το δρόμο, για να το ξέρεις.»

«Μην ανησυχείς, το ξέρω.»

Κάθονταν στο μικρό δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας* καθώς συζητούσαν. Εκτός από τον Έκτορα, ήταν εδώ η Χλόη, ο Αίολος, ο Αλλάνδρης, και η Σερφάντια.

«Γιατί αποφάσισες *τώρα* να πας εκεί κάτω;» ρώτησε η Τζάκι τον Πρόμαχο.

Ο Έκτορας τής είπε για το υγρό που είχαν πάρει από την Ελεονόρα· σαρ και το οποίο ο Αίολος είχε μελετήσει, και πρόσθεσε: «Επιπλέον, εκείνη η οντότητα, μιλώντας σου, ζήτησε τη βοήθειά μας γιατί οι Παντοκρατορικοί μπορεί να τη χρησιμοποιήσουν για να κάνουν κάτι πολύ κακό. Έτσι δεν είναι;»

Η Τζάκι ένευσε.

«Θα ήθελα, λοιπόν, να το προλάβω αυτό. Ότι κι αν είναι. Το γεγονός ότι ασχολούνται έτσι μανιωδώς με το πλάσμα από το φεγγάρι δεν μπορεί νάναι καλό για εμάς – κάτι πιστεύουν πως έχουν ανακαλύψει.

»Θα πάμε το βράδυ, που αποκλείεται να βρούμε εκεί την Ελεονόρα' σαρ και τους βοηθούς της.»

«Θα έχουν φρουρούς, όμως,» τόνισε η Τζάκι. «Και θα έχουν, σίγουρα, δει το άνοιγμα που έκανα στον τοίχο για να μπω στο υπόγειο του Α-ρωγού.»

«Ναι,» είπε ο Έκτορας· «και μάλλον θα το έχουν κλείσει. Θάχουν χτίσει πάλι τον τοίχο. Δε μας πειράζει αυτό, Τζάκι· μπορούμε άνετα να τον ξαναγκρεμίσουμε. Και τους φρουρούς...» μόρφασε· «τους φρουρούς θα πρέπει να τους ξεπαστρέψουμε.»

«Εντάξει,» είπε η Τζάκι, και ήπια μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό της. *Κι ας μας βοηθήσει όλους η Αρτάλη*, πρόσθεσε νοερά.

«Δε μου λες,» τη ρώτησε ο Έκτορας αλλάζοντας θέμα, «από πότε σε κυνηγάνε από πίσω οι λακέδες της Παντοκράτειρας;»

«Εδώ και κάμποσο καιρό. Πριν από τα εγκαίνια της δανειστικής βιβλιοθήκης. Από όταν η Λεγεώνα ελευθέρωσε τους ομήρους από τον Υπόγειο.»

«Γιατί; Έγινε κάτι;»

Η Τζάκι κούνησε το κεφάλι. «Τίποτα.»

«Κοριούς,» ρώτησε η Σερφάντια, «έχουν ακόμα στο σπίτι σου;»

«Ναι.»

«Θεωρούν, επομένως, ότι αξίζει να καταναλώνουν πολλή ενέργεια και ανθρώπινο δυναμικό σε σένα...» παρατήρησε η Σερφάντια.

«Θα σταματήσουν ποτέ;»

Ο Έκτορας είπε, ανάβοντας το πούρο του: «Μετά απ'όσα έγιναν με την Ελεονόρα, αυτός ο Κριτόλαος θα μας ψάχνει σαν παλαβός. Θα μας θεωρεί πιο επικίνδυνους από πριν. Οπότε, δε νομίζω να σταματήσουν να σε παρακολουθούν σύντομα.»

«Ποιος είναι ο Κριτόλαος;»

«Ένας πράκτορας της Παντοκράτειρας. Τον έχουμε μπανίσει να μπαίνει μαζί με τη μάγισσα στη βιβλιοθήκη, κι αυτός ήταν που ήρθε να την ανταλλάξει με τη Σερφάντια. Και είναι πονηρός· του είπα νάρθει με όχημα ξηράς, και το μουνί της Λόρκης έφερε μεταβαλλόμενο όχημα που, ύστερα από την ανταλλαγή, μετατράπηκε σε ελικόπτερο κι άρχισε να μας πυροβολεί.»

«Για όνομα της Αρτάλης...!» έκανε η Τζάκι. «Και πώς του ξεφύγατε;»

«Είχαμε κρυμμένο εκεί κοντά το δικό μας μεταβαλλόμενο όχημα με το ενεργειακό κανόνι, επειδή το φοβόμουν ότι αυτή η αράχνη θάκανε καμια πουστιά.»

«Παρατρίχα τη σκαπουλάραμε, πάντως,» είπε ο Αλλάνδρης. «Ο Αίολος, που ήταν στο κανόνι, δεν ξέρει σημάδι.»

«Ο κλανιάρης ο Αλλάνδρης είναι πάντα ένας ηττοπαθής κόπανος,» μούγκρισε ο Έκτορας, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια.

«Και νομίζει ότι θα τα κατάφερνε καλύτερα αν ήταν εκείνος στο κανόνι!» είπε ο Αίολος, πειραγμένος.

Ο Αλλάνδρης σηκώθηκε απ'το τραπέζι παίρνοντας μαζί τη μπίρα του. «Αποχωρώ γιατί διαισθάνομαι τα κέρατα του Κάρτωλακ να πλησιάζουν τα κωλομέρια μου,» είπε κι έφυγε απ'το δωμάτιο, ενώ η Τζάκι γελούσε.

«Ορίστε,» είπε ο Έκτορας στη Χλόη, όταν ήταν μόνοι στο δωμάτιό τους, «θα πάμε να βρούμε το πλάσμα από το φεγγάρι – κι ελπίζω τώρα να πάψεις να με ζαλίζεις με τα όνειρά σου.»

«Είσαι καθίκι,» του είπε η Χλόη, καθισμένη μπροστά στον καθρέφτη και χτενίζοντας τα μακριά, σγουρά μαύρα μαλλιά της. «Το μόνο που σου είπα είναι ότι ανησυχώ που έχουμε αγνοήσει αυτή την υπόθεση τόσες ημέρες–»

«Δεν την έχουμε 'αγνοήσει': ο Αίολος προσπαθεί να καταλάβει τι σκατά είν'αυτό το ζουμί που ενδιαφέρει τόσο τους Παντοκρατορικούς,» τη διέκοψε ο Έκτορας, ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι και καπνίζοντας το πούρο του.

«Η φωνή, όμως, ζήτησε βοήθεια από τη Τζάκι. Από εμάς – από τους επαναστάτες. Και, για να το έκανε, πρέπει να είχε κάποιο καλό λόγο, δε νομίζεις; –Και μη μου πεις τώρα ότι αποφάσισες τελικά να κατεβούμε εκεί κάτω μόνο και μόνο επειδή σου ξαναμίλησα για το όνειρό μου, γιατί δε θα σε πιστέψω.»

«Το παραδέχομαι,» είπε ο Έκτορας, θέλοντας να την πειράξει: «αν ήταν μόνο το όνειρό σου, θα το είχα αγνοήσει τελείως. Επειδή νομίζω ότι, κατά βάθος, είσαι σαλεμένη.»

Η συνέχεια ήταν πραγματικά πολύ γρήγορη. Τη μια στιγμή η Χλόη βρισκόταν καθισμένη μπροστά στον καθρέφτη, και την άλλη ήταν ε-

πάνω στο κρεβάτι καβαλώντας τον Έκτορα και χαστουκίζοντας και γρονθοκοπώντας τον και με τα δύο χέρια. Το πούρο του τινάχτηκε παραδίπλα, καθώς εκείνος προσπαθούσε να προστατευτεί, βρίζοντας και γελώντας συγχρόνως.

«Τι κάνεις, μωρή παλαβή γάτα!» μούγκρισε. «Τι κάνεις!» Έπιασε τον ένα της καρπό και μετά τον άλλο, ακινητοποιώντας τα χέρια της. Η μύτη του αιμορραγούσε – πράγμα που τώρα συνειδητοποίησε.

«Έχεις αίμα στο πρόσωπό σου,» του είπε η Χλόη, κι άρχισε να γελά.

Ο Έκτορας δεν γελούσε.

«Άφησέ με. Να σε σκουπίσω,» είπε η Χλόη. Εκείνος τής άφησε τους καρπούς, και η Χλόη, παίρνοντας ένα μαντήλι από μια τσέπη της ρόμπας της, σκούπισε το αίμα από το πρόσωπό του.

«Ευχαριστώ,» μούγκρισε ο Έκτορας.

«Με αγαπάς;» ρώτησε η Χλόη, πολύ σοβαρά.

«Προτού μου σπάσεις τη μύτη, ή μετά;»

«Μετά.»

«Ναι, αλλιώς θα σε είχα καθαρίσει.»

«Πριν;»

«Ναι, αλλιώς πάλι πρέπει να σε είχα καθαρίσει.»

Η Χλόη συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Κάποια αφορμή, σίγουρα, θα μου έχεις δώσει.»

«Θα σου πω ένα μυστικό,» δήλωσε η Χλόη, σκουπίζοντας για μια τελευταία φορά το πρόσωπό του και βάζοντας το μαντήλι στην τσέπη της. «Προτού σ' το πω, όμως, έχεις τρεις ευκαιρίες να το μαντέψεις από μόνος σου.» Από μια άλλη τσέπη, έβγαλε μια τράπουλα. «Τι είναι; Τι λες;»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε. *Κάτι δεν πάει καλά, ή νομίζω;* «Το μυστικό αφορά εσένα;»

«Ναι. Μάντεψε!» Ανακάτευε την τράπουλα.

Ο Έκτορας μόρφασε. «Αγόρασες καινούργιο ζευγάρι παπούτσια;»

Η Χλόη αναποδογύρισε τα μάτια. «Θα το ήξερες,» είπε. Τράβηξε ένα τυχαίο χαρτί από την τράπουλα και το άφησε να πέσει πλάι στο κεφάλι του. «Πάει η πρώτη ευκαιρία. Η δεύτερη, τώρα...»

Ο Έκτορας αναστέναξε. «Αποφάσεις, μετά από τόσο καιρό, να φύγεις από την Επανάσταση και να αναζητήσεις τη μοίρα σου ανάμεσα στους βουκόλους της Σεργίλης;»

«Μη γίνεσαι χυδαίος.» Η Χλόη τράβηξε ακόμα ένα τυχαίο χαρτί και το άφησε να πέσει από την άλλη μεριά του κεφαλιού του. «Τρίτη ευκαιρία;»

«Είσαι πράκτορας της Παντοκράτειρας, με έχεις δηλητηριάσει, και σε λίγα λεπτά θα πεθάνω.»

«Είσαι παρανοϊκός.» Η Χλόη τράβηξε ένα τρίτο τυχαίο χαρτί και το άφησε να πέσει πάνω στο στήθος του. «Και δεν το βρήκες.»

«Τι σχέση έχουν τα τραπουλόχαρτα;»

«Καμία, βασικά.» Η Χλόη τα μάζεψε και τα έβαλε πάλι μέσα στην τράπουλα της. «Είμαι έγκυος,» του είπε.

«Θεοί!...» έκανε ο Έκτορας, ξαφνιασμένος. Και γέλασε. «Είναι δικό μου το παιδί;» ρώτησε.

«Να πας να γαμηθείς,» του είπε η Χλόη, μειδιώντας. «Δικό σου είναι, εκτός αν το έκανα με τον καθρέφτη.»

Ο Έκτορας σταύρωσε τα χέρια του πίσω απ'το κεφάλι. «Τον καθρέφτη δεν τον φοβάμαι. Αλλά αυτές οι τράπουλες είναι πολύ ύποπτες.»

Η Χλόη γέλασε, και πέταξε την τράπουλα παραδίπλα, κάτω απ'το κρεβάτι. «Το κατάλαβα προχτές,» του είπε.

«Ελπίζω, τουλάχιστον, να έχει γαλανό δέρμα,» είπε ο Έκτορας, που είχε γαλανό δέρμα.

«Γαλανό; Εγώ θα ήθελα να έχει δέρμα σαν το δικό μου,» είπε η Χλόη, που το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ.

«Γιατί;»

Η Χλόη ανασήκωσε τους ώμους, καθώς ήταν ακόμα καθισμένη επάνω του. «Το γαλανό δέρμα μου φαίνεται ότι είναι, κάπως, για άγριους...»

«Τι!»

«Και εμένα δε με πειράζει – μ'αρέσει που φαίνεσαι άγριος. Αλλά το παιδί μου γιατί να φαίνεται άγριο στους άλλους;»

«Εντάξει. Ας ελπίσουμε ότι θα είναι λιγάκι γαλανό.»

«Λιγάκι γαλανό; Γίνεται;»

«Στην ουσία, όχι. Αλλά, ψυχολογικά, θα σε ηρεμήσει.»

Η Χλόη συνοφρυώθηκε, αγριοκοιτάζοντάς τον.

«Το βράδυ,» είπε ο Έκτορας στον Χρίστο, «δε θα είμαστε εδώ. Θα πάμε σε μια δουλειά. Εγώ και οι υπόλοιποι.»

Οι δυο τους ήταν στον ημιώροφο της *Οινόσφαιρας*, κοιτάζοντας από κάτω, την πελατεία του απογεύματος.

«Δε θα μείνει κανένας εδώ;» έκανε ο Χρίστος.

«Θα μείνουν ο Αλέξανδρος και η Λιβώνη. Κι εσύ. Φρόντισε να προσέχεις το μέρος όπως το προσέχω εγώ, με εννοείς;»

«Ναι, βέβαια, αφεντικό,» ένευσε ο Χρίστος. «Τα πάντα θα πάνε ρολόι.»

«Το εύχομαι.»

Ο Χρίστος ήπιε μια γουλιά από το μπουκάλι μπίρας που κρατούσε. «Εσείς που θα πάτε, για νάχουμε καλό ρώτημα;»

«Σε μια δουλειά,» του είπε μόνο ο Έκτορας.

Είχε παρατηρήσει ότι τελευταία ο Χρίστος ξεθάρρρευε ολοένα και περισσότερο. Ρωτούσε ολοένα και πιο πολλά. Ήθελε να μάθει τι *πραγματικά* συνέβαινε με τον Έκτορα και τους συντρόφους του. Μπορεί, μάλιστα, να υποψιαζόταν ήδη πως ήταν με την Επανάσταση – για την οποία πολλοί μουρμούριζαν στη Θακέρκοβ αλλά ελάχιστοι ήξεραν συγκεκριμένα πράγματα. *Θα πρέπει, αργά ή γρήγορα, να τον βάλω στο κόλπο. Κανονικά, σκέφτηκε ο Έκτορας. Ή να τον ξεφορτωθώ.*

Η Νιρίφά'μορ εργαζόταν πυρετωδώς στο κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας*. Επί του παρόντος, ήταν σκυμμένη πάνω από έναν πάγκο και βίδωνε μερικές βίδες σε μια συσκευή που θύμιζε τετράγωνη πλάκα με τέσσερα καρφιά – ένα σε κάθε γωνία.

Ο Αλλάνδρης, που, έχοντας φτάσει αθόρυβα ως εδώ, κοίταζε από το τέλος της σκάλας, δεν μπορούσε να καταλάβει τι ήταν αυτό το μηχανήμα. Δεν το είχε ξαναδεί ποτέ του. Και το βλέμμα του, κάθε λίγο, έφευγε από το μηχανήμα και πήγαινε στη Νιρίφα. Ήταν ντυμένη με μπλε αμάνικη μπλουζά η οποία έφτανε σχεδόν ως τη μέση της και, καθώς η μάγισσα έσκυβε, σηκωνόταν αποκαλύπτοντας το κάτω μέρος της πλάτης της και το πάνω μέρος των γλουτών της. Το παντελόνι της ήταν καφετί και δερμάτινο, και χαλαρά δεμένο· και φορούσε ένα ζευγάρι σκονισμένα παπούτσια. Τα ξανθά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο, σφιχτά.

Τι παράξενη γυναίκα... σκεφτόταν ο Αλλάνδρης. *Τι παράξενη γυναίκα...* Δε μπορούσε να καταλάβει τι χρειαζόταν για να την πάρει από αυτό τον κόσμο των μηχανών όπου βρισκόταν και να τη φέρει στο κρεβάτι του. Ήταν δυνατόν η Νιρίφα να μην είχε καταλάβει τις προθέσεις του; Ήταν δυνατόν – ακόμα πιο περίεργο – να τον *αντιπαθούσε*; Δε νόμιζε ότι του είχε δείξει αντιπάθεια. *Τι θέλει, λοιπόν;*

Ο Αλλάνδρης βάδισε μέσα στο κάτω υπόγειο, παίζοντας το κομπολόι του.

Η Νιρίφα αναπήδησε, αιφνιδιασμένη, και στράφηκε να τον κοιτάξει. «Πάλι τα ίδια!» είπε, θυμωμένα. «Δε σου έχω πει να μην έρχεσαι έτσι;»

Ο Αλλάνδρης σήκωσε τα χέρια. «Δεν το έκανα επίτηδες.»

Η Νιρίφα αναστέναξε και στράφηκε πάλι στη δουλειά της, αγνοώντας τον.

Ωραία... σκέφτηκε ειρωνικά ο Αλλάνδρης. Καθάρισε το λαιμό του. «Τι κάνεις εκεί, μάγισσα;»

«Φτιάχνω μια συσκευή για το αφεντικό.»

«Τι συσκευή;»

«Που διαλύει πράγματα χωρίς να κάνει φασαρία.»

Ο Αλλάνδρης μόρφασε. «Υπάρχει τέτοια συσκευή;»

«Φυσικά και υπάρχει.» Η Νιρίφα πήρε το κατσαβίδι της από το μηχάνημα και στάθηκε ευθυτενής. «Μόλις την έφτιαξα.»

«Και τι τη θέλει ο Έκτορας;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Μπορεί να μας χρειαστεί απόψε. Βοήθησέ με λίγο να τη σηκώσω.»

Ο Αλλάνδρης τη βοήθησε, και μετέφεραν τη μεταλλική πλάκα ως ένα ψηλό σιδερένιο κιβώτιο. «Είναι άδαιο,» του είπε η Νιρίφα· «μην ανησυχείς.» Πάτησε έναν διακόπτη πάνω στη συσκευή, και ενέργεια φάνηκε να πάλλεται στις άκριες των τεσσάρων καρφιών της.

«Τι κάνεις εκεί;»

«Σπρώξε την επάνω στο κιβώτιο.»

Ο Αλλάνδρης και η Νιρίφα πλησίασαν τη συσκευή στο μεγάλο κιβώτιο, και τα ενεργειακά φορτισμένα καρφιά της τρύπησαν το σίδερό του σαν βούτυρο.

«Άφησέ την τώρα,» είπε η Νιρίφα, και οι δυο τους την άφησαν. Η συσκευή παρέμεινε κολλημένη στο κιβώτιο. Η μάγισσα πάτησε ένα πλήκτρο επάνω της κι έκανε νόημα στον Αλλάνδρη να απομακρυνθούν. Απομακρύνθηκαν, και είδαν το κιβώτιο να τραντάζεται από εσωτερικές δονήσεις. Το σίδερό του *ζάρωσε* σαν χαρτί: μαζεύτηκε και

μαζεύτηκε και μαζεύτηκε. Η παραλληλόγραμμη μορφή του διαλύθηκε· τρύπες δημιουργήθηκαν σε πολλά σημεία του.

Η συσκευή έπεσε κάτω.

Η Νιρίφα σήκωσε, αμέσως, ένα τηλεχειριστήριο και πάτησε ένα κουμπί. Τα καρφιά της συσκευής έπαψαν να είναι φορτισμένα με ενέργεια.

«Δουλεύει!» είπε η μάγισσα, χαμογελώντας.

«Εντάξει...» είπε ο Αλλάνδρης, «και... σε τι ακριβώς θα μας χρειαστεί;»

«Θα γκρεμίσουμε τον τοίχο, για να μπούμε στο υπόγειο,» εξήγησε η Νιρίφα. «Χωρίς να κάνουμε θόρυβο.»

«Δεν είναι τελείως αθόρυβο.»

«Ναι, αλλά δεν κάνει κι έκρηξη.»

«Και είσαι σίγουρη ότι είναι αρκετά δυνατό για να διαλύσει τοίχο;»

«Ναι,» είπε η Νιρίφα. Και κάθισε σε μια καρέκλα, ανάβοντας ένα τσιγάρο.

«Θέλεις να σου φέρω τίποτα να πεις;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Όχι, είμαι εντάξει. Έχω εδώ.» Έδειξε ένα μπουκάλι νερό. «Εσύ θέλεις κάτι συγκεκριμένο που ήρθε;»

«Είπα μήπως χρειαζόσουν καμια βοήθεια...» Ο Αλλάνδρης μόρφασε, παίζοντας το κομπολόι του.

«Χρειαζόμουν. Για να μεταφέρω τον δονούμενο καταστροφέα. Και τώρα,» είπε, σβήνοντας το τσιγάρο της χωρίς να το έχει τελειώσει, «πρέπει να ελέγξω κάποια καλώδια. Γιατί η μπαταρία του δε θα φτάσει για να γκρεμίσει τον τοίχο. Θα χρειαστεί να τον συνδέσουμε με ενεργειακή φιάλη.» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα και πλησίασε μια γωνία του υπογείου.

«Με θέλεις για τίποτ'άλλο;»

«Όχι, ευχαριστώ.»

«Αν πάντως θες τίποτα, είμαι διαθέσιμος.»

«Αν θέλω θα σε ειδοποιήσω.»

Ωραία... σκέφτηκε ειρωνικά ο Αλλάνδρης, γι'ακόμα μια φορά, και πήγε προς τη σκάλα.

Είναι παράξενη. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.

Και μετά, είπε στον εαυτό του: *Ξεκόλλα, ρε φίλε. Κάνεις σαν τον Αίολο μ'αυτή την ψηλομύτα τη Βατράνια.* Η Νιρίφα, όμως, δεν ήταν η Βατράνια. Ήταν εντάξει κοπέλα. Ο Αλλάνδρης το ήξερε ότι ήταν εντάξει. Και

τη γούσταρε. Δεν ήξερε τι είχε επάνω της που τον έκανε να τη γουστάρει, αλλά τη γούσταρε. Δεν ήταν όπως άλλες γυναίκες που συναντούσες στο Χωνευτήρι, ή αλλού στα μέρη όπου τριγύριζε ο Αλλάνδρης.

Κατάρες! Σε λίγες ώρες θα πάμε εκεί κάτω, στα μπερδεμένα κατάβαθα της Θακέρκοβ, κι εγώ κάθομαι και σκέφτομαι γυναίκες αντί να ετοιμάζομαι για το ξύλο που θα πέσει με τα Παντοκρατορικά μπαστάρδια–

Σταμάτησε απότομα καθώς είχε ανεβεί από το κάτω υπόγειο και είχε βρεθεί στο πάνω υπόγειο της *Οινόσφαιρας* γλιστρώντας μέσα από την κρυφή πόρτα.

Δεν ήταν μόνος εδώ, συνειδητοποίησε.

Η Σερφάντια καθόταν επάνω σ'ένα βαρέλι, με τα πόδια σταυρωμένα στο γόνατο, και τον κοίταζε. Φορούσε κόκκινο πουκάμισο με ψηλούς όρθιους γιακάδες, γυαλιστερό μαύρο παντελόνι, και παρόμοιες μπότες. Από τη μια μπότα ξεπρόβαλλε η λαβή στιλέτου.

«Σαλιαρίζεις πάλι πίσω από τη μάγισσα, Αλλάνδρη;»

Ο Αλλάνδρης θύμωσε. «Τι σε νοιάζει εσένα; Και... με παρακολουθείς, Μαύρη Δράκαινα; Ποιος σου είπε να με παρακολουθείς; Ο Έκτορας;»

«Κανένας δε μου είπε. Κοίταζα γύρω-γύρω, όπως πάντα, κι έτυχε να περάσω κι από δω.»

«Παραμύθια!» γρύλισε ο Αλλάνδρης, βαδίζοντας προς το μέρος της. «Μη σε ξαναβρώ πίσω μου!» της είπε, στεκόμενος εμπρός της και δείχνοντάς την με τον δείκτη του δεξιού του χεριού (με το οποίο κρατούσε και το κομπολόι του).

«Η Νιρίφα δε σε γουστάρει,» τον πληροφόρησε, ήρεμα, η Σερφάντια. «Μου το είπε.»

Τα μάτια του Αλλάνδρη στένεψαν. Έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή· μετά, είπε: «Λες ψέματα. Δε θα σου τόλεγε αυτό–»

«Εγώ μιλάω μαζί της περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο από εσάς. Ταϊριάζουμε. Η Νιρίφα δε σας έχει συνηθίσει· είναι διαφορετικής νοοτροπίας. Τελείως διαφορετικής.»

Γιατί κάθομαι και την ακούω; σκέφτηκε ο Αλλάνδρης, απορημένος με τον εαυτό του.

«Έχει έρθει εδώ για να κάνει τη δουλειά της,» συνέχισε η Σερφάντια. «Για την Επανάσταση. Και τίποτα περισσότερο.»

«Ξαφνικά, έγινες πολύ πιο ομιλητική απ'ό,τι είσαι συνήθως,» παρατήρησε ο Αλλάνδρης. Τι παιχνίδι έπαιζε η Μαύρη Δράκαινα;

Προς στιγμή, δισταγμός φάνηκε στα μάτια της. (*Γιατί;*) Και φόβος, ίσως. (*Είναι δυνατόν; Τι μπορεί να φοβάται;*)

Μετά, καθώς ήταν ακόμα καθισμένη πάνω στο βαρέλι, το μποτοφορεμένο πόδι της τρίφτηκε στο εσωτερικό του αριστερού μηρού του Αλλάνδρη. «Μπορεί να μη γουστάρω να βλέπω την καλή ποιότητα να πηγαίνει χαμένη,» είπε η Σερφάντια.

Αδύνατον! «Δεν είχα καταλάβει ότι σου άρεσαν οι άντρες, Μαύρη Δράκαινα.»

Τα μάτια της, στιγμιαία, γέμισαν θυμό. «Νόμιζες ότι μου άρεσαν οι γυναίκες;» είπε κοφτά.

Ο Αλλάνδρης γέλασε. «Δεν ήξερα τι να υποθέσω. Αλλά, όπως και νάχει το πράγμα... με τρομάζεις,» είπε και, γυρίζοντάς της την πλάτη, βάδισε προς τη σκάλα. «Δε θα πω στη Νιρίφα ότι είπες ψέματα για κείνη, Μαύρη Δράκαινα.»

Πίσω του, η όψη της Σερφάντιας σκοτείνιασε.

Όταν είχε βραδιάσει για τα καλά, συγκεντρώθηκαν στο κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας*. Η Τζάκι, ο Έκτορας, η Χλόη, η Σερφάντια, ο Αλλάνδρης, η Νιρίφα'μορ, ο Άλκιμος, ο Αίολος'σαρ, ο Σωσίας. Ο Πρόμαχος της Επανάστασης είχε αποφασίσει ότι πολύ πιθανόν να χρειάζονταν όλοι σ'αυτό που θα επιχειρούσαν· δεν ήθελε να το ρισκάρει ν'αφήσει κανέναν πίσω. Αν κατόρθωναν να φτάσουν στο υπόγειο κάτω από τη δανειστική βιβλιοθήκη, κλοτσιές θα έπεφταν απόψε. Και σφαίρες.

Ο Έκτορας μπήκε πρώτος στη σήραγγα που οδηγούσε έξω από τη *Σφαίρα*, σε μέρη που ήταν μυστηριώδη, σκοτεινά, και, κατά πάσα πιθανότητα, αρχαία. Στο ένα χέρι κρατούσε φακό, και δίπλα του βάδιζε η Τζάκι.

«Δεν ήξερα ότι τα περάσματα κάτω απ'την *Οινόσφαιρα* ενώνονται με τις περιώνυμες σήραγγες της Θακέρκοβ,» είπε η δημοσιογράφος, όταν είχαν βαδίσει κάμποσο. «Νόμιζα ότι απλά ήταν μερικές υπόγειες δίοδοι που έβγαζαν σε συγκεκριμένα μέρη του Χωνευτηρίου.»

«Και τώρα που τόμαθες δεν χρειάζεται να το δημοσιεύσεις στην εφημερίδα,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

Η Τζάκι μειδίασε. «Δε μ'έχεις για τόσο χαζή, έτσι;»

«Περίπου.»

«Μην του δίνεις σημασία,» είπε η Χλόη· «συνέχεια τα ίδια ακούμε απ'αυτόν.»

«Δεν πειράχτηκα,» τη διαβεβαίωσε η Τζάκι, κοιτάζοντάς την πάνω απ'τον ώμο της, καθώς η Χλόη κι ο Αλλάνδρης έρχονταν αμέσως μετά από εκείνη και τον Έκτορα.

Υστερα, κοιτάζοντας γύρω της, τους τοίχους της σήραγγας και τα μικρότερα και μεγαλύτερα ανοίγματα που υπήρχαν, η δημοσιογράφος ρώτησε τον Έκτορα: «Αυτά τα περάσματα οδηγούν παντού κάτω απ'τη Θακέρκοβ;»

«Δεν είμαι σίγουρος για το παντού,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πάνε, πάντως, σε πάρα πολλά μέρη... και κυκλοφορούν ένα σωρό μύθοι γι'αυτά.»

Ο Αλλάνδρης είπε: «Η αλήθεια είναι, βέβαια, πως ακόμα δεν έχουμε συναντήσει τους ανθρωποφάγους που μένουν εδώ κάτω.» Οι ανθρωποφάγοι στα αρχαία υπόγεια περάσματα της Θακέρκοβ ήταν διαδεδομένος αστικός μύθος. Αλλά δεν ήταν ο μόνος, ασφαλώς.

Οι επαναστάτες έφτασαν σύντομα σε μια διασταύρωση, και σταμάτησαν.

«Εδώ είναι που στρίβουμε συνήθως, δεν είναι;» είπε η Χλόη.

«Ναι,» απάντησε ο Έκτορας, και ξεδίπλωσε έναν χάρτη που είχε φέρει μαζί του, ο οποίος απεικόνιζε τη Θακέρκοβ. «Νιρίφα, έχεις φέρει πυξίδα;»

«Εδώ είναι.» Η μάγισσα πλησίασε, περνώντας ανάμεσα από τους υπόλοιπους και κρατώντας στο χέρι της μια ανοιχτή πυξίδα.

Ο Έκτορας έδωσε τον χάρτη στον Αλλάνδρη. «Προσανατόλισέ τον.»

«Όλο αγγαρείες μού ρίχνεις, αφεντικό...»

Ο Έκτορας άνοιξε έναν άλλο χάρτη: έναν χάρτη με γραμμές που θύμιζαν δρόμους και σύμβολα που ήταν, απλά, *περίεργα*.

«Τι είν'αυτό;» ρώτησε η Τζάκι, συνοφρυωμένη.

«Αυτός,» είπε ο Έκτορας, «είναι ένας χάρτης που υποτίθεται πως δείχνει τις σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ. Μάλλον, είναι ψεύτικος. Ή, τουλάχιστον, αποκλείεται να είναι *ολόκληρος* αληθινός. Δες εδώ, για παράδειγμα.» Έδειξε ένα σημείο που έμοιαζε με σπηλιά. «Βλέπεις αυτά τα κρανία; Υποτίθεται ότι εδώ μένουν οι ανθρωποφάγοι.»

«Κι εμείς πού είμαστε, αφεντικό;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

Ο Έκτορας έδειξε. «Εδώ.» Και προσανατόλισε τον χάρτη σύμφωνα με την πυξίδα της Νιρίφα.

«Τουλάχιστον είμαστε μακριά απ'τους ανθρωποφάγους...» σχολίασε ο Αλλάνδρης.

«Είναι, όμως, κοντά μας κάποια τέρατα.» Ο Έκτορας έδειξε ένα σημείο που είχε κάτι περίεργα σύμβολα σαν τετράποδα με ουρές.

«Μη φοβάσαι,» του είπε ο Αλλάνδρης· «έχω πάρει το μαγικό μου μαστίγιο μαζί.»

«Λοιπόν. Τέρμα οι αηδίες. Προχωράμε προς τα... εκεί.» Ο Έκτορας έδειξε.

«Γιατί;»

«Γιατί πρέπει να πάμε βορειοανατολικά, εξυπνάκια, για να φτάσουμε εδώ.» Έδειξε, επάνω στον χάρτη του Αλλάνδρη, τη σημειωμένη με κόκκινη κουκίδα δανειστική βιβλιοθήκη.

«Στο δικό σου χάρτη, πάντως, βλέπω κάτι μαχαίρια προς τα εκεί...»

«Αφού έχεις το μαγικό σου μαστίγιο μαζί, δεν ανησυχώ για τίποτα.»

Προχώρησαν σε μια σήραγγα όλο τραχιές πέτρες και μικρές λακούβες. Κάπου-κάπου, έβλεπαν ποντίκια να σκορπίζονται, τρομαγμένα από τα φώτα τους. Οι τοίχοι γύρω τους ήταν χτισμένοι με πανάρχαιους πλίνθους. Από κάποιο αόρατο σημείο άκουγαν νερό να στάζει.

Σ'ένα μέρος, αρκετά πιο κάτω, συνάντησαν μια πέτρινη σκάλα η οποία ανέβαινε, με τα περισσότερα σκαλοπάτια της μισοσπασμένα.

«Σου θυμίζουν τίποτα όλ'αυτά;» ρώτησε ο Έκτορας τη Τζάκι.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Είναι νωρίς ακόμα,» είπε ο Αλλάνδρης. «Έχουμε κάμποσο δρόμο.»

«Μπορεί, όμως, νάχε περάσει από δω, επιστήμονα,» του είπε ο Έκτορας. «Τόσες ώρες περιπλανιόταν στο σκοτάδι. Έτσι δεν είναι, Τζάκι;»

Εκείνη ένευσε. «Περιπλανιόμουν πολλές ώρες· αυτό είν'αλήθεια.»

«Ν'ανεβώ να δω τι είναι πάνω, αφεντικό;» ρώτησε η Σερφάντια, γλιστρώντας ανάμεσα από τους υπόλοιπους για να ζυγώσει τον Έκτορα.

«Δε μας καίει το ζήτημα. Προχωράμε, κι άλλη μέρα πάμε εκδρομή για εξερεύνηση και αναζήτηση ανθρωποφάγων.»

Προσπέρασαν τη σκάλα και, λίγο παρακάτω, συνάντησαν γκράφιτι πάνω στους τοίχους.

Μαχαίρια.

Ορισμένα διασταυρωμένα. Ορισμένα μοναχικά, δείχνοντας δεξιά, αριστερά, πάνω, ή κάτω.

«Τα μαχαίρια στο χάρτη σου, Έκτορα!» είπε ο Αλλάνδρης γελώντας. «Τα βρήκαμε!»

«Ζωγραφιστά, όμως.»

«Καλύτερα από κανονικά, έτσι δεν είναι;»

Ο Έκτορας μούγκρισε καταφατικά.

Μέχρι στιγμής, ο χάρτης του Προμάχου είχε – παραδόξως – αποδειχτεί αρκετά ακριβής. Τώρα, όμως, ύστερα από κάμποσες εκατοντάδες μέτρα υπόγειας οδοιπορίας, έγινε τελείως αναξιόπιστος. Οι στροφές που έδειχνε δεν είχαν καμία σχέση με τις πραγματικές στροφές που συναντούσαν οι επαναστάτες.

«Γαμώ τη μάνα της Λόρκης!» καταράστηκε ο Έκτορας. Και κοίταξε την πυξίδα που του είχε δώσει η Νιρίφα. Δεν υπήρχε πέρασμα προς τα βορειοανατολικά. Υπήρχε, όμως, προς τα νοτιοανατολικά. «Πάμε από κει.»

Το έδαφος άρχισε να γίνεται λασπώδες κάτω από τα πόδια τους, και στο φως των φακών τους είδαν ερπετά να σέρνονται μες στη λάσπη. Η Τζάκι κλότσησε ένα για να το απομακρύνει από το μποτάκι της. Από ένα άνοιγμα παρακάτω ερχόταν μια δυνατή αποφορά που μπορεί να ήταν μόνο από τους υπονόμους.

«Γιακ, ρε αφεντικό,» έκανε ο Αλλάνδρης· «θες να μας πεθάνεις;»

«Το παλεύω αλλά αντιστέκεσαι σα νάσαι από τα Φέρνιλγκαν,» του είπε ο Έκτορας.

Ο Αλλάνδρης γέλασε. «Έχεις μεγάλη εκτίμηση για τους φίλους μας τους Μασκοφόρους.»

«Το ξέρεις ότι είμαι άνθρωπος που αγαπά όλο τον κόσμο, Αλλάνδρη.»

Έστριψαν σ'ένα σημείο που τους οδηγούσε μακριά από την αποφορά και προς τα ανατολικά. Από κάπου στα δεξιά τους άκουσαν, απρόσμενα, ένα δυνατό βουητό, και μετά, ο θόρυβος απομακρύνθηκε, σαν κάτι να είχε περάσει γρήγορα. Κάτι μεγάλο, μακρύ, και μεταλλικό.

«Ο Υπόγειος...» ακούστηκε να λέει η φωνή του Σωσία μέσα από το σκοτάδι. «Είμαστε κάπου κοντά στις ράγες.»

Μετά από κάποια ώρα είδαν δύο ανθρώπινα σκέλεθρα στο έδαφος. Τα κόκαλά τους ήταν σπασμένα, και το ένα κρανίο κομμένο στα δύο. Το άλλο ήταν πεταμένο μακριά από το σκελετωμένο σώμα του, σαν κάποιος ή κάτι να το είχε κλοτσήσει εκεί.

«Οι ανθρωποφάγοι μάς περιμένουν...» είπε ο Αλλάνδρης.

«Τι σκατά μπορεί να σκότωσε τούτους τους ανθρώπους;» είπε η Χλόη.

«Είχα δει κόκαλα,» είπε η Τζάκι, παρατηρώντας τους σκελετούς εμπρός της. «Δεν ήταν, όμως, δύο νεκροί. Ήταν ένας, νομίζω. Εκτός αν... αν δεν πρόσεξα τον άλλο.» Κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Σίγουρα, ένας ήταν ο νεκρός που είδα.»

«Τι μπορεί να τους σκότωσε, όμως;» ρώτησε ξανά η Χλόη.

«Οι ανθρωποφάγοι;» υπέθεσε ο Αλλάνδρης.

«Μιλάω σοβαρά!»

«Κι εγώ σοβαρά μιλάω...»

«Ό,τι κι αν τους σκότωσε δε μας νοιάζει,» είπε ο Έκτορας, και συνέχισαν να βαδίζουν.

Το μέρος έγινε πολύ λασπώδες για αρκετή ώρα. Μετά, το έδαφος ξεράθηκε ξαφνικά, και πατούσαν σε πέτρες. Εδώ κι εκεί υπήρχαν επικίνδυνοι λάκκοι· ορισμένοι απ'αυτούς έμοιαζαν να φτάνουν πολύ βαθιά. Ο Έκτορας είχε καταλήξει ότι ο χάρτης του των μυστηριωδών σηράγγων της Θακέρκοβ ήταν άχρηστος· δεν είχε νόημα πλέον να τον συμβουλευέται – καθόλου. Ήταν προφανές ότι όποιος κι αν τον είχε φτιάξει είχε προσθέσει δεκάδες σήραγγες από τη φαντασία του ενώ δεν είχε συμπεριλάβει δεκάδες *πραγματικές* σήραγγες. Το ένα δέκατο του χάρτη ήταν αληθινό, τα εννέα δέκατα φανταστικά.

«Αυτός ήταν!» είπε η Τζάκι, όταν συνάντησαν ένα σκέλεθρο χωρίς κεφάλι και με διαλυμένη θωρακική κοιλότητα. Το κρανίο ήταν λίγο παραδίπλα. «Αυτό τον νεκρό είχα δει. Αυτόν θυμάμαι.»

«Πλησιάζουμε, λοιπόν...» Ο Έκτορας κοίταξε την πυξίδα του. Και τον χάρτη των σηράγγων, μπας κι έβγαζε κανένα νόημα εδώ πέρα – τίποτα, όμως.

«Ποιος τους σκοτώνει όλους αυτούς τους ανθρώπους;» είπε, γι'ακόμα μια φορά, η Χλόη.

«Μπορεί να μη σκοτώθηκαν εδώ,» υπέθεσε ο Αλλάνδρης. «Μπορεί να τους σκότωσαν πάνω, στην πόλη, και να τους πέταξαν εδώ.»

Ο Έκτορας ένευσε. «Ναι, άκουσα και μια λογική κουβέντα απ'το στόμα σου, Αλλάνδρη.»

«Με γλείφεις πάλι, αφεντικό;»

«Με την άκρη της γλώσσας, μόνο.»

«Αν είναι σε καλό σημείο, δε με πειράζει.»

Ο Αίολος είπε, από πίσω: «Υπάρχει κάποιου είδους ενέργεια εδώ κάτω.»

«Τι ενέργεια, μάγε;» ρώτησε ο Έκτορας. «Σαν αυτή της οντότητας απ'το φεγγάρι;»

Τα γυαλιά του Αίολου έμοιαζαν να εκπέμπουν φωτεινότητα από μόνα τους, καθώς ανταναικλούσαν το φως των φακών. «Όχι. Καμία σχέση. Είναι συνηθισμένη ενέργεια, όπως από ενεργειακές φιάλες. Πίσω από τούτο τον τοίχο.» Έδειξε με τον αντίχειρά του.

«Μπορεί νάναι κάποια αποθήκη από κει,» είπε η Νιρίφα.

«Δεν αποκλείεται,» συμφώνησε ο Έκτορας· και τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν, καθώς βάδιζε και έστριβε, μερικά βήματα παρακάτω.

«Ελπίζω,» είπε στη Τζάκι, σε λίγο, «ο φίλος σου να μας μιλήσει όταν είμαστε κοντά, όπως μίλησε και σ'εσένα.»

«Ναι, μάλλον θα μας μιλήσει,» αποκρίθηκε η δημοσιογράφος. «Μου είχε ζητήσει να σας φέρω σ'αυτόν, εξάλλου.»

«...Μπορεί και να μην το κάνει.» Η φωνή του Αίολου, από πίσω.

«Έλα πιο κοντά, μάγε,» του είπε ο Έκτορας, «για να σ'ακούω.»

Ο Αίολος πλησίασε περνώντας ανάμεσα από τους άλλους. «Λέω ότι ίσως και να μην μας μιλήσει.»

«Γιατί;»

«Επειδή δεν είναι βέβαιο ότι έχει τη δύναμη να κατευθύνει την ομιλία του σε συγκεκριμένα άτομα και μόνο.»

«Τι πάει να πει τούτο;»

«Αν οι Παντοκρατορικοί έχουν φρουρούς στο υπόγειο, θα τον ακούσουν κι αυτοί,» εξήγησε ο Αίολος.

«Μάλιστα· κατάλαβα τώρα. Και ίσως νάχεις δίκιο. Πράγμα που σημαίνει ότι δε μπορούμε να βασιστούμε στη φωνή που θάρθει από το πουθενά...»

Όταν συνάντησαν τον τοίχο με τα γκράφιτι, η Τζάκι είπε: «Από δω έχω ξαναπεράσει.»

«Είσαι σίγουρη; Το θυμάσαι;» τη ρώτησε ο Έκτορας.

Εκείνη ένευσε. «Ναι.»

Ο Έκτορας έβγαλε το πιστόλι του, κι οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν, γιατί ήταν προφανές ότι πλησίαζαν το υπόγειο της δανειστικής βιβλιοθήκης και μπορεί οι Παντοκρατορικοί να είχαν φύλακες κάπου κοντά.

Αρκετή ώρα πέρασε, όμως, προτού η Νιρίφα'μορ πει επιτακτικά: «Σταθείτε! Σταθείτε.»

Σταμάτησαν.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Έκτορας.

Η Νιρίφα τον πλησίασε. «Υπάρχουν αισθητήρες παρακάτω. Δέκα μέτρα απόσταση.»

«Μπορείς να τους εξουδετερώσεις κάπως;»

Η Νιρίφα υποτονθόρυσσε ένα ξόρκι· το μέτωπό της ζάρωσε· το αριστερό της μάτι μισόκλεισε. Είπε: «Οι αισθητήρες λειτουργούν με τηλεπικοινωνιακή συχνότητα. Δηλαδή, όταν εντοπίσουν κάποιον να περνά από κοντά τους, στέλνουν σήμα... κάπου. Μπορώ να μπλοκάρω για λίγο αυτό το σήμα.»

«Χωρίς οι Παντοκρατορικοί να καταλάβουν την παρεμβολή σου;»

«Το ελπίζω.»

«Δε θέλω να παίζω ζάρια, μάγισσα· νομίζεις ότι μπορείς να το κάνεις, ή όχι;»

«Μπορώ,» είπε η Νιρίφα.

«Εντάξει· κάντο.»

Η Νιρίφα'μορ ύφανε ακόμα ένα ξόρκι, κι έχοντας τα μάτια της κλειστά είπε στους συντρόφους της: «Περάστε – γρήγορα. Γρήγορα!»

Εκείνοι προχώρησαν δίχως καθυστέρηση.

Ο Έκτορας, φωτίζοντας τους τοίχους δεξιά κι αριστερά, είδε κάτι μικρά μεταλλικά μαραφέτια να γυαλίζουν επάνω τους. Οι αισθητήρες.

«Μάγισσα!» φώναξε, καθώς εκείνος κι οι υπόλοιποι είχαν σταματήσει σ'αρκετή απόσταση από τους μηχανισμούς εντοπισμού των Παντοκρατορικών.

Η Νιρίφα, εξακολουθώντας να δείχνει εστιασμένη στη μαγική δουλειά της, τους πλησίασε χωρίς να τρέχει· μάλλον, δεν μπορούσε και να τρέχει και να διατηρεί την προσεκτική παρεμβολή στην τηλεπικοινωνιακή συχνότητα των αισθητήρων.

Όταν έφτασε κοντά στους συντρόφους της, τα χαρακτηριστικά του προσώπου της χαλάρωσαν, και πήρε μια βαθιά ανάσα. Ιδρώτας γυάλιζε στο μέτωπό της.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε ο Αλλάνδρης.

Η Νιρίφα ένευσε. «Ναι, 'ντάξει.» Άνοιξε ένα μικρό παγούρι και ήπιε μια γουλιά νερό. «Πάμε.»

Ο Έκτορας είπε: «Για να συναντήσαμε αισθητήρες, σημαίνει ότι δεν είμαστε μακριά από το άνοιγμα που έκανε η Τζάκι εδώ κάτω.»

«Θα τόχουν κλείσει το άνοιγμα, όμως,» τόνισε η Σερφάντια. «Αποκλείεται να τόχουν αφήσει έτσι.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Έκτορας. «Αλλ'αυτό δεν αλλάζει τίποτα.

»Τζάκι, σου θυμίζει κάτι τούτο το μέρος που βρισκόμαστε;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Ο φακός μου είχε σβήσει όταν έφτασα τελικά κοντά στο υπόγειο του *Αρωγού*.»

«Σκατά,» μούγκρισε ο Έκτορας. «Θα πρέπει, λοιπόν, να πάμε ψηλαφώντας.»

«Δε θάναι δύσκολο, αφεντικό,» είπε η Σερφάντια. «Αν έχουν χτίσει πάλι τον τοίχο, εύκολα θα τον διακρίνουμε.»

Και η Μαύρη Δράκαινα δεν είχε άδικο. Μετά από λίγη ώρα, τον εντόπισαν. Ήταν καταφανής ανάμεσα στους υπόλοιπους πανάρχαιους τοίχους. Τα υλικά κατασκευής του ήταν τελείως διαφορετικά.

«Εδώ είμαστε,» είπε ο Έκτορας. «Όλοι έτοιμοι;»

Οι επαναστάτες, ο ένας μετά τον άλλο, κατένευσαν, κρατώντας όπλα στα χέρια.

Ο Πρόμαχος είπε στον Άλκιμο: «Τη συσκευή για το γκρέμισμα.»

Ο Άλκιμος έβγαλε απ'την πλάτη του τον δονούμενο καταστροφέα της Νιρίφα, τον οποίο κουβαλούσε καθ'όλη την υπόγεια διαδρομή μέσα στις σήραγγες της πόλης. Ήταν αρκετά μεγαλόσωμος για να μη δέχνη να έχει κουραστεί και τόσο. Χρειάστηκε, όμως, τη βοήθεια του Έκτορα για να κρατήσει σωστά και σταθερά τη συσκευή μπροστά στον καινούργιο τοίχο.

Η Νιρίφα είπε στον Αλλάνδρη ν'αφήσει στο πάτωμα την ενεργειακή φιάλη που είχε στον σάκο του. Εκείνος υπάκουσε, και η μάγισσα συνέδεσε, μέσω ενός καλωδίου, τη φιάλη με τον δονούμενο καταστροφέα. Ύστερα, πάτησε ένα κουμπί επάνω του. Τα τέσσερα καρφιά του φορτίστηκαν από ενέργεια· έγιναν κατακόκκινα. Ο Έκτορας και ο Άλκιμος τα πίεσαν στον τοίχο, κι αυτά χώθηκαν εύκολα στις πέτρες, τρυπώντας τις.

«Απομακρυνθείτε τώρα,» είπε η Νιρίφα. «Όλοι.»

Πήραν απόσταση από τη συσκευή, η οποία ήταν γαντζωμένη στον τοίχο σαν πελώριο μεταλλικό έντομο. Η μάγισσα ύψωσε το τηλεχειριστήριό της και πάτησε ένα κουμπί.

Ο τοίχος τραντάχτηκε, σαν από κάποια μεγάλη εσωτερική δύναμη. Οι πέτρες του έτριξαν δαιμονισμένα. Ράγισαν. Κομματιάστηκαν.

Ο τοίχος διαλύθηκε.

Ενώ φωνές – έκπληκτες, αιφνιδιασμένες, τρομαγμένες φωνές – ακούγονταν από πίσω.

«ΤΩΡΑ!» γκάριξε ο Έκτορας, τρέχοντας και πηδώντας μέσα από τη σκόνη και τα χαλάσματα.

Κρατούσε ένα πιστόλι σε κάθε χέρι, και πυροβολούσε.

Μια βολή του πέτυχε έναν άντρα στο κεφάλι, σπάζοντας το κρανίο του και τινάζοντας έξω τα μυαλά του.

Μια γυναίκα είχε πέσει στο πάτωμα, κι έκανε να σηκωθεί ενώ τραβούσε το πιστόλι της–

–οι σφαίρες της Χλόης τη βρήκαν στο στήθος, κάνοντάς τη να τρανταχτεί και να πεθάνει.

Ο Αλλάνδρης πυροβόλησε με την καραμπίνα του, σκοτώνοντας ακόμα έναν άντρα.

Ένας άλλος όμως πυροβόλησε εκείνον, και τον πέτυχε· ο μαυρόδερμος επαναστάτης σωριάστηκε κραυγάζοντας.

Η Σερφάντια, μ'ένα πιστόλι σε κάθε χέρι, γέμισε τον εχθρό με σφαίρες, σκοτώνοντάς τον. Ήταν ο τελευταίος, και η Μαύρη Δράκαινα αμέσως πήγε στη σκάλα κοιτάζοντας επάνω, για να δει μήπως έρχονταν κι άλλοι. Κανείς δεν πλησίαζε, όμως· και η βιβλιοθήκη μάλλον ήταν κλειστή, μια τέτοια, νυχτερινή ώρα.

Ο Έκτορας γονάτισε πλάι στον Αλλάνδρη. «Είσαι ζωντανός;»

«Ο γαμιόλης...!» μούγκρισε ο Αλλάνδρης, έχοντας το δεξί του χέρι στ'αριστερά του πλευρά, απ'όπου αίμα κυλούσε. «Ο γαμιόλης...!»

«Χλόη,» είπε ο Έκτορας. «Επίδεσμο.»

Η Χλόη άνοιξε τον σάκο της, ενώ εκείνος – έχοντας θηκαρώσει τα πιστόλια του – τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη μπότα του κι έσκισε τη μαύρη δερμάτινη τουνίκα του Αλλάνδρη για ν'αποκαλύψει το τραύμα του. «Πάρ'το χέρι σου από πάνω, ρε μαλάκα,» του είπε.

Ο Αλλάνδρης υπάκουσε, χωρίς σχόλιο· ο πόνος του πρέπει να ήταν δυνατός: τα δόντια του έτριζαν, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του είχαν στραβώσει.

Η Χλόη έδωσε τον επίδεσμο στον Έκτορα. «Και αντισηπτικό,» της είπε εκείνος, και σύντομα το είχε κι αυτό στο χέρι του.

«Λοιπόν,» είπε στον Αλλάνδρη. «Άκου: Δεν έχω χρόνο τώρα να σου βγάλω τη σφαίρα. Θα σε δέσω όσο καλύτερα γίνεται, και τη σφαίρα θα τη βγάλουμε μετά. Μ'ακούς;»

«Ναι – τελείωνε!» γρύλισε εκείνος.

Ο Έκτορας τού έριξε αντισηπτικό στο τραύμα – ο Αλλάνδρης γρύλισε – και πέρασε τον επίδεσμο γύρω από τα πλευρά του, δένοντάς τον σφιχτά – ο Αλλάνδρης ξαναγρύλισε.

«Θα με σκοτώσεις, γαμώ το σπίτι σου, γαμώ!»

«Δεν έχω σπίτι, Αλλάνδρη. Ούτε εσύ έχεις,» είπε ο Έκτορας, και σηκώθηκε όρθιος. Προς τον Σωσία: «Βοήθησέ τον να σηκωθεί.»

Ο Σωσίας υπάκουσε, υποβαστάζοντας τον Αλλάνδρη για να σταθεί στα πόδια του.

«Εδώ είναι.» Η Τζάκι στεκόταν μπροστά σε μια μεταλλική πόρτα. «Πίσω από εδώ.»

Ο Έκτορας πλησίασε κι έκανε ν'ανοίξει την πόρτα, ενώ οι άλλοι είχαν τα όπλα τους υψωμένα.

Η πόρτα ήταν κλειδωμένη· δεν άνοιγε.

«Νιρίφα,» είπε ο Έκτορας.

Η μάγισσα ένευσε. «Θα το προσπαθήσω.» Άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Ξεκλειδώματος, κι οι άλλοι την είδαν να δυσκολεύεται. «Γαμώ-το!» γρύλισε τελικά η μάγισσα. «Κάποιος την έχει φτιάξει έτσι ώστε ν'αποκρούει τα Ξόρκια Ξεκλειδώματος, σα να γλιστράνε από πάνω της.»

...Μη μ'αφήσετε εδώ. Προσπαθήστε!...

Η φωνή είχε έρθει από... κάπου. Από παντού. Από πουθενά.

Ο Έκτορας βλεφάρισε. «Δεν έχω παραισθήσεις, έτσι;»

«Δε νομίζω, αφεντικό,» είπε ο Αίολος. «Έκτος αν είναι ομαδικές παραισθήσεις.»

...Σπάστε την πόρτα. Σας παρακαλώ...

«Είσαι το πλάσμα απ'το φεγγάρι, εσύ που μιλάς;» ρώτησε ο Έκτορας.

...Ναι. Σας παρακαλώ, βοηθήστε με. Είναι μεγάλη ανάγκη...

«Δεν ήρθαμε εδώ τσάμπα,» του είπε ο Έκτορας· «κάτι θα κάνουμε.» Στράφηκε στη Νιρίφα. «Ο δονούμενος καταστροφέας σου μπορεί να ρίξει την πόρτα;»

«Θα το ανακαλύψουμε,» είπε η μάγισσα.

Ο Έκτορας έκανε νόημα στον Άλκιμο, και εκείνος τον ακολούθησε στο άνοιγμα που είχαν δημιουργήσει. Σήκωσαν μαζί τον δονούμενο καταστροφέα από τα συντρίμια και έκαναν να τον πάνε προς τη σιδερένια πόρτα.

«Μισό λεπτό,» τους είπε η Νιρίφα. «Μισό λεπτό.» Και, περνώντας πίσω τους, σήκωσε την ενεργειακή φιάλη που ήταν συνδεδεμένη με τη συσκευή μέσω καλωδίου. «Πάμε τώρα.»

Ο Έκτορας και ο Άλκιμος πλησίασαν τον δονούμενο καταστροφέα στην πόρτα. Η Νιρίφα άφησε κάτω τη φιάλη – που ήταν σχεδόν τελειωμένη – και πάτησε το κουμπί πάνω στη συσκευή. Τα τέσσερα καρφιά φορτίστηκαν, έγιναν κατακόκκινα. Ο Έκτορας και ο Άλκιμος τα κάρφωσαν στο σίδερο της πόρτας.

Οι επαναστάτες απομακρύνθηκαν, ανεβαίνοντας ως ένα σημείο της σκάλας του υπογείου, και η Νιρίφα ενεργοποίησε τον καταστροφέα μέσω του τηλεχειριστήριού της.

Η πόρτα τραντάχτηκε. Το μέταλλό της ζάρωσε, διπλώθηκε. Οι μεντεσέδες τραβήχτηκαν, άγρια. Σίδερα ακούστηκαν να σπάνε. Και μετά, ο θόρυβος έπαψε.

Η ενέργεια της φιάλης είχε σωθεί.

«Αυτό ήταν,» είπε η μάγισσα. «Δε γίνεται τίποτα καλύτερο.»

«Με τις κλοτσιές η συνέχεια,» είπε ο Έκτορας, και ο Άλκιμος ένευσε.

Πλησίασαν τον δονούμενο καταστροφέα, τον ξεκάρφωσαν από την πόρτα, και άρχισαν να την κλοτσάνε, ξανά και ξανά και ξανά. Ώσπου εκείνη, ήδη πολύ ταλαιπωρημένη από τις δονήσεις του καταστροφέα, σωριάστηκε εμπρός τους.

Και είδαν αντίκρυ τους ένα πλάσμα όπως αυτό που τους είχε περιγράψει ο Ευγένιος Αρωγός. Ένα σχεδόν μυθικό θηρίο. Ένα Κάρσενωφ. Ημιτελής. Κόκαλα ξεπρόβαλλαν από δω κι από κει στο σώμα του. Οι φτερούγες του ήταν μισοκαλυμμένες από μεμβράνη. Φλέβες και εσωτερικά όργανα φαίνονταν. Ένα αλλόκοτο, κατάλευκο φως έμοιαζε να έρχεται από το τερατόμορφο σώμα αλλά και, συγχρόνως, παραδόξως, να μην έχει καμία συγκεκριμένη πηγή προέλευσης.

Μηχανήματα υπήρχαν τριγύρω στο δωμάτιο.

...Επιτέλους, ήρθατε. Σας ευχαριστώ.

Ευχαριστώ κι εσένα, Τζάκι, που τους έφερες...

Ο Έκτορας κι οι επαναστάτες μπήκαν στο δωμάτιο, ζυγώνοντας αργά το πλάσμα ενώ, συγχρόνως, κοίταζαν ολόγυρα, μήπως υπήρχε καμία παγίδα των Παντοκρατορικών.

...Είστε ασφαλείς, νομίζω... Δε χρειάζεται ανησυχία...

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε ο Έκτορας το πλάσμα. «Τι είναι αυτό το υγρό που παίρνουν οι Παντοκρατορικοί από σένα;»

...Η υλική έκφανση του αδ'σ'ρ μου.

«Τι πράγμα;» έκανε ο Έκτορας.

Είναι το αδ'σ'ρ μου... Αλλά δεν είναι για εσάς. Μπορεί να σας προκαλέσει... ανεπιθύμητες καταστάσεις.

«Είναι κάτι καταστροφικό αυτό το πώς-το-λένε;»

...Μπορεί και να είναι, ναι...

«Τι ιδιότητες έχει;» ρώτησε ο Αίολος. «Επηρεάζει το ανθρώπινο μυαλό, έτσι δεν είναι; Και το νευρικό σύστημα.»

...Ναι, υποθέτω έχεις δίκιο, Αίολε'σαρ...

«Ξέρεις τ'όνομά μου.»

...Μόλις μου το είπες. Βλέπεις τον εαυτό σου ως Αίολο'σαρ, άρα κι εγώ έτσι σε ξέρω...

«Ο Αρωγός είχε δίκιο: έχεις μαντικές δυνάμεις...» παρατήρησε ο Αίολος.

Για εσάς, ναι, είναι... μαντικές δυνάμεις...

«Τέλος πάντων,» είπε ο Έκτορας. «Ο Αρωγός μάς είπε επίσης ότι δεν μπορείς να φύγεις από εδώ. Είναι αλήθεια;»

Ναι. Αν μετακινηθώ θα πεθάνω.

«Τι προτείνεις να γίνει, τότε;»

...Δυστυχώς, πρέπει να με σκοτώσετε. Δεν υπάρχει άλλο μονοπάτι, παρότι γνωρίζω πως αυτό θα εξασθενίσει πολύ το ήδη εξασθετισμένο αδ'σ'ρ μου...

«Μας έφερες, δηλαδή, εδώ για να σε σκοτώσουμε;» απόρησε ο Έκτορας.

...Υπάρχουν τέσσερα νεκρά σώματα έξω από την πόρτα. Τραβήξτε μέσα αυτό που είναι, μόλις βγαίνεις, στη γωνία δεξιά.

«Γιατί;» ρώτησε ο Έκτορας.

Για να μεταφέρω το αδ'σ'ρ μου εκεί όταν με σκοτώσεις, Έκτορα.

«Θα μπεις μέσα στο σώμα ενός ανθρώπου;» είπε ο Αίολος, έκπληκτος.

...Δεν έχω άλλη επιλογή.

«Δεν θέλεις να επιστρέψεις στο φεγγάρι;»

...Ναι. Θέλω...

«Το ξέρεις πως οι άνθρωποι δεν πετάνε, έτσι;»

...Χα-χα-χα-χα... Αίολε, το είδος σας με παραξενεύει αρκετά, οφείλω να ομολογήσω, αλλά γνωρίζω τα βασικά πράγματα για εσάς...

Φέρτε τώρα εδώ το νεκρό σώμα, παρακαλώ...

Ο Έκτορας έκανε νόημα στον Άλκιμο, κι εκείνος πήγε και το έφερε τραβώντας το από τα πόδια.

«Είναι το πτώμα της γυναίκας,» είπε.

...Ναι, Άλκιμε, είναι ένα θηλυκό σώμα του είδους σας. Μου ταιριάζει καλύτερα. Αναρωτιέστε αν είμαι γυναίκα... Η απάντηση δεν θα έχει νόημα για εσάς. Μπορείτε να με θεωρήσετε γυναίκα αν επιθυμείτε...

Σκοτώστε με τώρα, παρακαλώ.

Σκοτώστε με.

Ο Έκτορας τράβηξε τα πιστόλια του και σημάδεψε το αρχαίο, ημιτελές σώμα του Κάρσενωφ. Ο Άλκιμος σήκωσε την καραμπίνα του Αλλάνδρη, που είχε μαζέψει προηγουμένως από κάτω.

«Πυρ!» είπε ο Πρόμαχος.

Οι πυροβολισμοί τους αντήχησαν στο υπόγειο. Το σώμα του Κάρσενωφ τραντάχτηκε, και σύντομα – αλλά όχι και πολύ γρήγορα, δεδομένης της ημιτελούς κατάστασής του – πέθανε.

Μια αχνή ενέργεια φάνηκε να φεύγει από μέσα του... μια γκρίζα αχλή... κάτι σαν ημιορατός κυματισμός... ο οποίος τύλιξε το πτώμα της γυναίκας, σκεπάζοντάς το· και μετά, χάθηκε μέσα του.

Το κατάλευκο φως έσβησε· οι επαναστάτες έβλεπαν και πάλι μόνο με τους φακούς τους.

Τα μάτια της νεκρής γυναίκας άνοιξαν, κι αμέσως άρχισε να βήχει. Σπαρταρώντας βίαια.

«Οι σφαίρες μέσα της!» είπε η Χλόη. «Έχει σφαίρες μέσα στο στήθος της!»

«Σκατά!...» μούγκρισε ο Έκτορας. «Κρατήστε την κάτω! Ακίνητη!»

Ο Άλκιμος, η Χλόη, και η Σερφάντια την ακινητοποίησαν. Ο Πρόμαχος έσκισε το πουκάμισό της· χρησιμοποιώντας το ξιφίδιό του, έκανε μεγάλες τομές στο στέρνο τους· και, με τα δάχτυλά του, έβγαλε τις σφαίρες. Κανένας χειρουργός δεν θα ενέκρινε τις μεθόδους του: ήταν βέβαιος. Αυτή η τύπισσα, όμως, ήταν *ήδη νεκρή*· τι σκατά άλλο μπορούσε να πάθει;

Ο Έκτορας σηκώθηκε από πάνω της και είπε στους υπόλοιπους να την αφήσουν. Η γυναίκα έπαιρνε τώρα βαθιές ανάσες, φτύνοντας κάπου-κάπου λίγο αίμα. Τελικά, ανασηκώθηκε πάνω στο πάτωμα κρύβοντας το στήθος της με τα απομεινάρια του πουκαμίσου της.

«Ευχαριστώ, Έκτορα,» είπε. Από τα χείλη της η φωνή ακουγόταν *περίεργη*, σαν να μην είχε συνηθίσει να μιλά με ανθρώπινη γλώσσα.

«Γιατί δε μας μιλάς όπως πριν;» τη ρώτησε ο Αίολος. «Γιατί δε μιλάς στο μυαλό μας;»

Η γυναίκα έβηξε φτύνοντας αίμα πάνω στο χέρι της. «Διότι... το αδ'σ'ρ μου... Έτσι ακούγεται σ'εσάς; Τι φρικτό... Το αδ'σ'ρ μου έχει εξασθενήσει. Από τις... μετενσαρκώσεις.»

«Μπορείς, όμως, ακόμα να κάνεις μαντείες, έτσι;» είπε ο Αίολος.

«Ναι... έχω ακόμα... αυτή τη δύναμη. Σχεδόν όπως και πριν. Αλλά είμαι... αδύναμη... Τόσο αδύναμη...»

Ο Έκτορας τη βοήθησε να σηκωθεί όρθια.

«Θα με πάτε στην *Οινόσφαιρα*,» είπε η γυναίκα, και δεν ήταν ερώτηση: έμοιαζε να ήξερε ότι ο Έκτορας ήταν έτοιμος να πει *Πάμε στη Σφαίρα*. «Εκεί θα... ανακτήσω τις δυνάμεις μου. Κάπως. Ποτέ, όμως, δεν θα είμαι όπως πριν...» Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της. Τα μάζεψε με το αιματοβαμμένο χέρι της. «Τι περίεργο αυτό...» μουρμούρισε, κι έφερε τα δάκρυα στα χείλη της, σαν να ήθελε να τα δοκιμάσει.

Κεφάλαιο 34

Κλοπές και Καταστροφές

Το κουδούνισμα του τηλεπικοινωνιακού πομπού ξύπνησε την Ελεονόρα.

Παραμέρισε την κουβέρτα κι ανασηκώθηκε, ζαρώνοντας τα μάτια της στο φως της αυγής που γλιστρούσε από τα μισάνοιχτα παντζούρια του δωματίου.

«Νομίζω ότι είναι για σένα,» είπε ο Κριτόλαος, έχοντας κι εκείνος ξυπνήσει στην άλλη πλευρά του κρεβατιού.

Η Ελεονόρα σηκώθηκε, ντυμένη με τα εσώρουχά της, πλησίασε την τσάντα της, την άνοιξε, και πήρε τον πομπό από μέσα. Η κλήση ήταν από το ερευνητικό κέντρο, έδειχνε η οθόνη. Από τον Λοχαγό Αρδάνη.

Η Ελεονόρα άνοιξε τον πομπό. «Ναι;»

«Κύρια Επιτηρήτρια. Συγγνώμη για το ακατάλληλο της ώρας.» Ήταν πράγματι ο Αρδάνης. «Συνέβη, όμως, κάτι που πρέπει να μάθετε.»

«Σ'ακούω, Λοχαγέ.» Η Ελεονόρα κάθισε στο σκαμνί μπροστά στον καθρέφτη· μέσα στο κρύσταλλο, η αντανάκλαση του μαυρόδερμου σώματός της έμοιαζε με σκιά.

«Κάποιος ή κάποιοι σκότωσαν μία φρουρό στους διαδρόμους των εργαστηρίων και έσπασαν μια κλειδωμένη πόρτα. Δεν ξέρουμε αν πήραν κάτι από μέσα.»

Η Ελεονόρα αισθάνθηκε σαν να την είχε ξαφνικά λούσει κρύο νερό. Κι αμέσως θυμήθηκε το περιστατικό στο ελικοδρόμιο – την έκρηξη. Δεν ήταν συμπτωματική, τελικά! Το ήξερε! Και τότε ο Αρδάνης δεν ήθελε να την πιστέψει...

«Κύρια Επιτηρήτρια;»

«Ναι, σ'ακούω... Πώς – πώς είναι δυνατόν κάποιος να κατάφερε να μπει;»

«Το ερευνώ τώρα, κυρία Επιτηρήτρια. Οι φρουροί του μεταλλικού φράχτη, πάντως, δεν δέχτηκαν καμία επίθεση–»

«Πρέπει, τότε, κάπως να τους απέφυγε, όποιος κι αν ήταν!»

«...Δεν ξέρω, κύρια Επιτηρήτρια... Ίσως.»

«Τι θέλεις να πεις, δηλαδή;» Η Ελεονόρα τώρα αισθανόταν να θυμώσει. «Ότι κάποιος από μέσα από το ερευνητικό κέντρο το έκανε αυτό;»

«Δεν είμαι βέβαιος ακόμα—»

«Θα έρθω από κει.»

«Ναι, ήθελα να σας το—»

Η Ελεονόρα έκλεισε τον πομπό καθώς σηκωνόταν όρθια. «Τα Γένια του Κρόνου...! Πώς γίνονται αυτά;»

Ο Κριτόλαος, που την παρακολουθούσε καθισμένος στο κρεβάτι και συνοφρυωμένος, ρώτησε: «Τι είναι, Ελεονόρα; Τι συνέβη;»

«Κάποιος σκότωσε μια φρουρό μέσα στους διαδρόμους των εργαστηρίων κι έσπασε μια κλειδωμένη πόρτα.»

«Για ποιο λόγο;»

«Δεν ξέρω. Μάλλον για να κλέψει κάτι. Δε μπορώ να φανταστώ τι. Είχε συμβεί, όμως, κι ένα άλλο περιστατικό πρόσφατα. Μια έκρηξη στο ελικοδρόμιο. Ένας φρουρός σκοτώθηκε, και το ελικόπτερο διαλύθηκε.»

«Γιατί δε μου το είχες πει;»

«Προχτές συνέβη, τη νύχτα προτού έρθω στην πόλη για τον *Ουρανοθραύστη* και για να πάω στη Νιρικ—»

Ο πομπός της χτύπησε πάλι. Η Ελεονόρα κοίταξε τη μικρή του οθόνη: από τη φρουρά του ερευνητικού κέντρου την καλούσαν.

Τον άνοιξε. «Μάλιστα.»

«Κύρια Επιτηρήτρια, ετοιμαζόμαστε να πάμε στη Νιρικόνια Κλινική, όπως μας είχατε προστάξει χτες βράδυ. Σας ενημέρωσε, όμως, για τα γεγονότα ο Λοχαγός Αρδάνης;»

«Με ενημέρωσε.»

«Θα συνεχίσουμε εμείς όπως μας είπατε χτες; Θα πάμε στην κλινική;»

«Ναι. Σας περιμένουν.»

«Μάλιστα. Ξεκινάμε, τότε.»

Η Ελεονόρα έκλεισε τον πομπό. «Νομίζεις ότι μπορεί να τα κάνουν αυτά οι επαναστάτες;» ρώτησε τον Κριτόλαο.

«Δεν ξέρω,» είπε εκείνος. «Γιατί ανατίνιζαν το ελικόπτερο; Μετέφερε κάτι;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα.

«Πώς έγινε η έκρηξη; Με εκρηκτικούς μηχανισμούς;»

«Όχι. Ο Λοχαγός Αρδάνης υποθέτει ότι ανατινάχθηκαν οι ενεργειακές φιάλες που βρίσκονταν κοντά στο ελικόπτερο.»

«Αποκλείεται οι επαναστάτες να είχαν εισβάλει στο ερευνητικό κέντρο μόνο και μόνο για να ανατινάξουν ένα άδαιο ελικόπτερο και να φύγουν,» είπε ο Κριτόλαος. «Βρέθηκαν σημάδια εισβολής;»

Η Ελεονόρα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Ο Αρδάνης δε βρήκε τίποτα.»

«Ποιος σε κάλεσε τώρα, πριν από λίγο;»

«Οι φρουροί που θα πάρουν από τη Νιρικόνια Κλινική τους δύο παράφρονες. Με ρώτησαν αν εξακολουθώ να θέλω να πάνε, και τους είπα να συνεχίσουν κανονικά.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Πρέπει τώρα να πάω στο ερευνητικό κέντρο, Κριτόλαε,» είπε. «Θέλω να δω αν όντως κλάπηκε κάτι από τα εργαστήρια.»

«Θα έρθω μαζί σου,» της είπε ο Κριτόλαος.

Μετά από λίγη ώρα, καθώς ετοιμάζονταν, κουδούνισε ο δικός του τηλεπικοινωνιακός πομπός, κι εκείνος τον άνοιξε.

«Εξοχότατε, κάτι απρόοπτο συνέβη.» Ήταν ένας από τους κατασκόπους του. *«Οι τρεις πράκτορες στο υπόγειο της δανειστικής βιβλιοθήκης είναι νεκροί· η πράκτορας Ηλέννια Καρτάνη έχει εξαφανιστεί. Ο τοίχος που είχαμε χτίσει έχει διαλυθεί. Η σιδερένια πόρτα επίσης έχει διαλυθεί. Και το πλάσμα πίσω από αυτήν είναι νεκρό—»*

«Νεκρό!» φώναξε ο Κριτόλαος. «Νεκρό!»

«Από σφαίρες, Εξοχότατε. Σφαίρες πιστολιού και καραμπίνας.»

«Μην πειράξετε τίποτα. Έρχομαι εκεί. Και μη μαζέψετε τη Χωροφυλακή. Το θέμα θεωρείται απόρρητο.»

«Ασφαλώς, Εξοχότατε.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Ελεονόρα, καταλαβαίνοντας ότι πρέπει, αναμφίβολα, να είχε συμβεί κάτι πολύ άσχημο. Δεν είχε ξαναδεί τον Κριτόλαο ποτέ τόσο ξαφνιασμένο.

«Το πλάσμα από το φεγγάρι,» της είπε εκείνος. «Κάποιοι το σκότωσαν.»

Τα μάτια της γούρλωσαν. Το στόμα της ανοιγόκλεισε, χωρίς να βγει ήχος.

«Οι τρεις πράκτορές μας είναι νεκροί· η μία εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Θα πάω τώρα να το κοιτάξω. Έλα κι εσύ μαζί μου, και μετά θα πάμε στο ερευνητικό κέντρο.»

«Μα...» Η Ελεονόρα τα είχε χάσει. Ξαφνικά, νόμιζε ότι ο κόσμος είχε αναποδογυρίσει. Νόμιζε πως είχε κοιμηθεί και είχε ξυπνήσει σ'άλλη πραγματικότητα. Μυστηριώδεις επιθέσεις στο ερευνητικό κέντρο; Το

πλάσμα από το φεγγάρι νεκρό; *Τι σκατά συνέβαινε;* «Μα... δε μπορεί νάναι νεκρό, Κριτόλαε! Ποιος θα πήγε να το σκοτώσει;»

«Οι επαναστάτες. Γνώριζαν για την ύπαρξή του. Και δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.» Της έκανε νόημα να συνεχίσει να ντύνεται. «Τελείωνε, για να φύγουμε.»

Ο Έκτορας και οι σύντροφοί του επέστρεψαν στην *Οινόσφαιρα* λίγο πριν από τα χαράματα.

Καθώς διέσχιζαν τις σήραγγες για να φτάσουν εδώ, η οντότητα από το φεγγάρι τούς είχε πει ότι τώρα ονομαζόταν Ηλέννια Καρτάνη.

«Αυτό,» είχε παρατηρήσει ο Πρόμαχος, «μοιάζει με πραγματικό Σεργίλιο όνομα.»

«Είναι το όνομα του σώματός μου. Έτσι λεγόταν η πράκτορας της Παντοκράτειρας. Μου το είχε... πει η ίδια, όσο εκείνη κι οι άλλοι με φρουρούσαν. Κι οι υπόλοιποι μού είχαν πει τα ονόματά τους, ασφαλώς...» Φαινόταν να δυσκολεύεται στην ομιλία με τη χρήση της ανθρώπινης γλώσσας, αλλά, όσο περνούσε η ώρα, τα κατάφερνε ολοένα και καλύτερα.

Και τώρα, καθώς ανέβαιναν από το κάτω υπόγειο, φτάνοντας στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*, ο Αίολος ρώτησε την οντότητα από το φεγγάρι: «Είσαι κουρασμένη; Θα ήθελες να κοιμηθείς;»

Η Ηλέννια ένευσε. «Ναι. Τα τραύματά μου χρειάζονται κάποιο χρόνο για να επουλωθούν πλήρως.»

Ο Χρίστος, η Λιβώνη, και ο Αλέξανδρος – οι μόνοι άλλοι άνθρωποι στην αίθουσα, που δεν είχε πελάτες αυτή την ώρα – σηκώθηκαν από το τραπέζι όπου κάθονταν κι έπαιζαν χαρτιά και τους πλησίασαν.

«Τι έγινε, αφεντικό;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Όλα εντάξει;» Εκείνος και η Λιβώνη γνώριζαν τι είχαν πάει να κάνουν ο Πρόμαχος και οι άλλοι· ο μόνος που δεν ήξερε ήταν ο Χρίστος.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Αλλά ο Αλλάνδρης, όπως βλέπεις, χτυπήθηκε.» Κοίταξε τον μαυρόδερμο επαναστάτη, που ο Άλκιμος τον βοηθούσε να περπατά. «Ειδοποίησε τον Πολ. Αμέσως.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε κι έτρεξε να πιάσει έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό πίσω από το μπαρ.

Ο Έκτορας, ενώ διέσχιζαν τις σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ, είχε δει μήπως μπορούσε να βγάλει τη σφαίρα από το τραύμα του Αλλάνδρη, αλλά είχε διαπιστώσει ότι το βλήμα βρισκόταν βαθιά μέσα του και καλύτερα να άφηνε αυτή τη δουλειά σ'έναν ειδικό. Γνώριζε πώς να βγάξει σφαίρες, όμως δεν ήθελε να το ριψοκινδυνέψει.

«Ποια είναι η κοπέλα;» ρώτησε η Λιβώνη κοιτάζοντας την Ηλέννια.

«Το όνομά της είναι Ηλέννια,» είπε ο Αίολος. «Είναι... μια καινούργια φίλη.»

Η Λιβώνη συνοφρυώθηκε, παραξευμένη.

«Αυτό που λέει ο μάγος,» της είπε ο Έκτορας, κι έκανε νόημα στον Αίολο να οδηγήσει την οντότητα από το φεγγάρι κάπου για να ξεκουραστεί.

Ο Άλκιμος πήγε τον Αλλάνδρη στο δωμάτιό του, και ο Έκτορας κι η Χλόη τον ακολούθησαν. Ο Πρόμαχος είπε στους υπόλοιπους επαναστάτες να μην έρθουν.

«Έκτορα...» μούγκρισε ο Αλλάνδρης, καθώς ο Άλκιμος τον έβαζε να ξαπλώσει στο κρεβάτι. «Πώς με κόβεις; Είμαι στα τελευταία μου;»

«Σα βουβάλι που το έχει χτυπήσει σφαίρα είσαι,» του απάντησε ο Πρόμαχος. «Τίποτα δεν έχεις καταλάβει.»

Ο Αλλάνδρης μειδίασε πονεμένα. «Κάτι έχω καταλάβει... Σα να μου έχεις περάσει ένα γαμημένο παλούκι μέσα μου και να τόχεις αφήσει εκεί...»

«Κάνε υπομονή. Θάρθει ο γιατρός όπου νάναι, αλλιώς θα γδάρω το καφετί τομάρι του και θα το κάνω μπότες.»

Ο Αλλάνδρης πήγε να γελάσει και έβηξε. Το σώμα του τραντάχτηκε.

«Ήρεμα,» του είπε η Χλόη αγγίζοντας τον ώμο του. «Ήρεμα. Μη μιλάς, και μην κουνιέσαι.»

Ο Αλλάνδρης καθάρισε το λαιμό του. «Παιδιά... πάντως, αν δεν τη βγάλω καθαρή, χάρηκα που περάσαμε μαζί όσα περάσαμε... δε θα μπορούσα νάχα περάσει και καλύτερα... Έκτορα.» Ύψωσε το χέρι του. «Είσαι αδελφός μου, φίλε.»

Ο Έκτορας τού έσφιξε το χέρι. «Αδελφός σου θα είμαι και μετά απ'αυτό. Δε θα πεθάνεις. Τώρα, καλά σου λέει η Χλόη, *μη μιλάς*.»

Ο Πολ δεν άργησε να έρθει, ντυμένος με την καπαρντίνα του και με τον σάκο του στον ώμο.

«Αλλάνδρη,» είπε, καθίζοντας δίπλα στο κρεβάτι και αφήνοντας τον σάκο κάτω. «Πού πήγες κι έμπλεξες τώρα, φίλε μου;» Χρησιμοποιώ-

ντας ένα λεπτό ψαλίδι έκοψε τον επίδεσμο γύρω απ'τα πλευρά του τραυματία.

«Ξέρεις...» μούγκρισε ο Αλλάνδρης. «Μ'αυτό το τομάρι τον Έκτορα.»

Ο Πολ κοίταξε το τραύμα, αγγίζοντάς το συγχρόνως. Μετά, έβγαλε ένα φιαλίδιο και μια ένεση απ'το σάκο του.

«Τι σκατά πας να κάνεις εκεί;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Μια τοπική αναισθητοποίηση, για να λιγοστεύω τον πόνο. Πρέπει να βγάλω τη σφαίρα – και φαίνεται νάχει πάει βαθιά, η καταραμένη.»

Ο Κριτόλαος κοίταζε την καταστροφή στο υπόγειο της δανειστικής βιβλιοθήκης. Οι πράκτορες είχαν σκοτωθεί από σφαίρες. Και το πιστόλι της Ηλέννιας βρισκόταν στο πάτωμα. Επίσης, υπήρχαν αίματα γύρω του· η πράκτορας, λοιπόν, πρέπει να είχε χτυπηθεί προτού εξαφανιστεί. Την είχαν αιχμαλωτίσει; Για ποιο λόγο; Δεν μπορούσε να καταλάβει.

Ο ξαναχτισμένος τοίχος είχε γκρεμιστεί και πάλι, παρότι τώρα τον είχαν φτιάξει πιο δυνατό από πριν. Δε φαινόταν κανένας να είχε βάλει εκρηκτικά· με άλλο τρόπο τον είχαν ρίξει. Και το ίδιο ίσχυε και για την πόρτα: ούτε εκεί φαινόταν να είχε γίνει έκρηξη.

Το πλάσμα από το φεγγάρι είχε σκοτωθεί από σφαίρες πιστολιού και καραμπίνας, όπως του είχε πει ο κατάσκοπός του.

Ο Κριτόλαος τράβηξε φωτογραφίες παντού.

Η Ελεονόρα καταριόταν και κλοτσούσε το πάτωμα, οργισμένη. «Τα καθάρματα!» έλεγε. «Τα καθάρματα! Κατέστρεψαν τα πάντα! Τα πάντα!... Τόση έρευνα. Τόσος κόπος... Και τώρα, δε θα μπορούμε να πάρουμε απόσταγμα... Οι εγκληματίες!...»

Ο Κριτόλαος στράφηκε σ'έναν πράκτορά του. «Οι αισθητήρες στις σήραγγες δεν τους εντόπισαν να έρχονται;»

«Πρέπει κάπως να τους αδρανοποίησαν, Εξοχότατε.»

«Τους κατέστρεψαν;»

«Όχι· είναι στις θέσεις του, και λειτουργούν κανονικά.»

Ο Κριτόλαος καταράστηκε. «Να ερευνήσετε τις σήραγγες,» είπε. «Θέλω να βρείτε τα ίχνη τους.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

Η Ελεονόρα πλησίασε τον Κριτόλαο. «Σκότωσαν το πλάσμα από το φεγγάρι, τα παλιοτόμαρα...» είπε. «Τι θα κάνουμε τώρα;»

«Δεν έχεις καθόλου απόσταγμα στο ερευνητικό κέντρο;»

«Έχω,» είπε η Ελεονόρα. «Αλλά αν μου χρειαστεί κι άλλο; Δεν έχω τελειώσει τα πειράματά μου.»

Ο Κριτόλαος αναστέναξε. «Δε μπορούμε να κάνουμε τίποτα τώρα.»

«Έπρεπε να ήσουν πιο προσεκτικός! Έπρεπε να φυλάς αυτό το μέρος πιο καλά!»

«Τι άλλο να έκανα; Είχα πάρει ό,τι μέτρα ασφαλείας μπορούσα–»

«Δεν ήταν αρκετά για να τους σταματήσουν, όμως!» Η Ελεονόρα ήταν εξοργισμένη. «Αυτή θα ήταν η μεγαλύτερη ανακάλυψη στη Σεργήλη, Κριτόλαε! Η μεγαλύτερη ανακάλυψη στη Σεργήλη! Και δε μας έχει τώρα μείνει *τίποτα*!»

Πέρασε από δίπλα του, βαδίζοντας προς τη σκάλα του υπογείου.

«Πού πηγαίνεις;» τη ρώτησε ο Κριτόλαος.

«Στο ερευνητικό κέντρο.»

«Δε θα πας εκεί μόνη σου.»

Η Ελεονόρα σταμάτησε στο πρώτο σκαλοπάτι. Στράφηκε να τον κοιτάξει. «Δε θα μείνεις εδώ να ερευνήσεις;»

«Οι πράκτορές μου θα ερευνήσουν ετούτη την υπόθεση. Εγώ θα έρθω στο ερευνητικό κέντρο – για τώρα, τουλάχιστον.»

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. «Πιστεύεις ότι η επίθεση εκεί ίσως να συνδέεται με την επίθεση εδώ;»

«Δεν ξέρω. Αυτό θέλω να ανακαλύψω.»

Επειδή ήθελε να την προσέχει αλλά και, για ακαδημαϊκούς λόγους, να την παρατηρεί, ο Αίολος έβαλε την Ηλέννια να κοιμηθεί στο δωμάτιό του.

«Θέλεις να σου φέρω καινούργια ρούχα;» τη ρώτησε.

Η οντότητα από το φεγγάρι κοίταξε τον εαυτό της: το κουρελιασμένο, αιματοβαμμένο πουκάμισο που φορούσε. «Ναι,» είπε.

«Επίσης, ίσως να ήθελες να πλυθείς,» της είπε ο Αίολος. «Το μπάνιο είναι από κει.» Έδειξε.

Η Ηλέννια συνοφρυώθηκε. «Να πλυθώ;»

«Να ρίξεις νερό πάνω στο σώμα σου; Νερό και σαπούνι;»

«Το σώμα μου είναι τραυματισμένο. Το... *αδ'σ'ρ* μου πρέπει να κλείσει το τραύμα.» Δυσκολευόταν μ'αυτή τη λέξη όπως και ο Αίολος, παρότι αναφερόταν σε κάτι τελείως δικό της· τα ανθρώπινα χείλη και η ανθρώπινη γλώσσα ήταν αδύνατο να την προφέρουν σωστά.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος, «αλλά *πρέπει* να πλυθείς. Δεν είναι μόνο για σένα.» Ζάρωσε τη μύτη του. «Καταλαβαίνεις;»

Η Ηλέννια βλεφάρισε παρατηρώντας τον. «Ναι,» είπε τελικά.

«Μπορείς απλά να αποφύγεις να βρέξεις το τραύμα.»

Η Ηλέννια ένευσε, με τρόπο που φανέρωνε ότι προσπαθούσε να μιμηθεί τα νεύματα που είχε δει άλλους να κάνουν.

«Πάω να σου φέρω ρούχα. Ή θέλεις να σου ετοιμάσω το μπάνιο πρώτα; Ξέρεις να το ετοιμάσεις μόνη σου;»

«Όχι.»

Ο Αίολος παραξενεύτηκε και, καθότι Ερευνητής, ενθουσιάστηκε συγχρόνως. Αυτή η οντότητα μπορούσε να γνωρίζει τις σκέψεις των ανθρώπων, κι όμως δεν ήξερε πώς οι άνθρωποι ετοιμάζαν το μπάνιο τους!

«Θα σ'το ετοιμάσω εγώ, τότε,» είπε ο μάγος, και της το ετοίμασε, γεμίζοντας τη μικρή, πέτρινη λεκάνη με χλιαρό νερό και σαπούνι.

Έκανε νόημα στην Ηλέννια να πλησιάσει κι εκείνη ήρθε κοντά του. «Μπορείς τώρα να πλυθείς;» τη ρώτησε. «Ξέρεις τι να κάνεις;»

«Νομίζω...»

«Ή θα βουτήξεις η ίδια μέσα, ή θα πάρεις μια πετσέτα» – έπιασε μια πετσέτα και της την έδωσε – «θα τη βουτήξεις, και θα τη χρησιμοποιήσεις για να πλύνεις το σώμα σου.»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Ηλέννια.

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Αίολος. «Πάω να σου φέρω ρούχα, τώρα. Εντάξει;»

«Εντάξει.»

Ο μάγος βγήκε από το δωμάτιο του κλείνοντας την πόρτα και νιώθοντας ενθουσιασμένος. *Απίστευτη περίπτωση! σκεφτόταν. ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ περίπτωση! Μια οντότητα από το φεγγάρι μέσα σ'ένα ανθρώπινο σώμα!* Ήταν, σίγουρα, κάτι άξιο μελέτης. Κάτι άξιο να καταγραφεί στο αρχείο της Μαγικής Ακαδημίας. Ο Αίολος, όμως, δεν μπορούσε να μπλέξει την Ακαδημία σ'ετούτη την υπόθεση, γιατί τότε οι Παντοκρατορικοί θα μάθαιναν τι συνέβαινε και τα αποτελέσματα θα ήταν... δυσάρεστα.

Πλησίασε την πόρτα της Νιρίφα και χτύπησε. Νόμιζε ότι τα ρούχα της μάγισσας πρέπει να έκαναν στην Ηλέννια· είχαν περίπου το ίδιο ανάστημα οι δυο τους, και καμία δεν ήταν παχιά. Η Νιρίφα ίσως να ήταν ελαφρώς πιο μεγαλόσωμη, αλλά αυτό ο Αίολος δεν πίστευε ότι θα παρουσίαζε πρόβλημα.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η φωνή της μάγισσας από μέσα.

«Εγώ. Θέλω να σου ζητήσω κάτι.»

Η Νιρίφα άνοιξε. «Τι είναι, Αίολε; Όλα εντάξει με τη φιλοξενούμενή σου;» Πίσω της στεκόταν η Τζάκι και κοιτούσε· η μάγισσα είχε προθυμοποιηθεί να την κρατήσει στο δωμάτιό της μέχρι η δημοσιογράφος να κάνει ένα μπάνιο, να ξεκουραστεί, και να φύγει από την *Οινόσφαιρα*.

«Ναι. Χρειάζομαι, όμως, ρούχα. Γυναικεία.»

Η Νιρίφα ένευσε. «Ναι, λογικά θα θέλει ν'αλλάξει. Θα σου φέρω μερικά. Θα έρθω εγώ.»

«Ευχαριστώ,» είπε ο Αίολος.

«Μην είσαι ανόητος,» χαμογέλασε η Νιρίφα.

Ο Αίολος επέστρεψε στο δωμάτιό του και, σε λίγο, η μάγισσα ήρθε φέρνοντας μαζί της κάμποσα ρούχα για να διαλέξει η Ηλέννια, η οποία ακόμα πλενόταν.

«Το τραύμα δεν είναι θανάσιμο. Θα γίνει καλά,» είπε ο Πολ στον Έκτορα, όταν είχε τελειώσει τη δουλειά του και εκείνος, ο Πρόμαχος, και η Χλόη ήταν στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*. «Του έδωσα τώρα ένα υπνωτικό για να κοιμηθεί και να ανακτήσει τις δυνάμεις του. Η πληγή θα χρειαστεί κάμποσο καιρό, βέβαια, για να επουλωθεί πλήρως. Είναι άσχημη. Θα πρότεινα για είκοσι ημέρες τουλάχιστον να μην μπει σε περιπέτειες· θα είναι ακόμα πολύ αδύναμος.»

Ο Έκτορας ένευσε. «Θα το έχω υπόψη. Θα τον κρατήσω μέσα ακόμα κι αν πρέπει να τον δέσω στο κρεβάτι.»

Ο Πολ χαμογέλασε. «Ελπίζω να μη φτάσετε ώς εκεί. Κι αν χρειαστεί κάποιο παυσίπονο, δώσε του αυτό.» Έβγαλε από την τσάντα του ένα κουτάκι και το έτεινε προς τον Έκτορα.

«Ευχαριστώ, γιατρέ, αλλά νομίζω ότι έχουμε πολλά απ'αυτό ήδη.»

Ο Πολ ύψωσε ένα φρύδι, παραξενεμένος.

«Μετά από μια... υπόθεση, βρέθηκαν στην κατοχή μας ένα σωρό φάρμακα. Μπορώ να σου δώσω κι εσένα μερικά, αν θέλεις.»

«Φάρμακα;» έκανε ο Πολ. «Δε θα το περίμενα ότι ασχολείσαι με φάρμακα, Πρόμαχε.»

«Δεν το έκανα επίτηδες,» τον διαβεβαίωσε ο Έκτορας. «Έλα μαζί μου, να σου δείξω και παίρνεις ό,τι θέλεις.»

Ο Πολ και η Χλόη τον ακολούθησαν προς το υπόγειο της *Οινόσφαιρας*.

Ο Έκτορας άνοιξε δύο κιβώτια και άφησε τον γιατρό να δει τα κουτάκια και τα μπουκαλάκια που ήταν μέσα.

«Ολόκληρος θησαυρός,» είπε ο Πολ κοιτάζοντάς τα. «Σίγουρα, θα πάρω κάποια, αν μου το επιτρέπεις.»

«Ναι, αυτό δε σου είπα; Πάρε ό,τι γουστάρεις.»

«Σχετικά με τον Αλλάνδρη, πρώτα.» Ο Πολ σήκωσε το βλέμμα του από τα φάρμακα και το έστρεψε στον Πρόμαχο. «Θα του δώσεις αυτό το παυσίπονο που σου έδειξα, αν το χρειαστεί.»

«Δείξτο μου πάλι.»

Ο Πολ πήρε ένα κουτάκι από το κιβώτιο. «Αυτό είναι.»

Ο Έκτορας ένευσε.

«Και,» πρόσθεσε ο Πολ, «αν ανεβάσει πυρετό – που είναι πολύ πιθανό – θα του δώσεις...» Έψαξε μέσα στο κιβώτιο. «Αυτό.» Κρατούσε ένα μπουκαλάκι. «Δύο κουταλάκια. Καλώς;»

Ο Έκτορας ένευσε πάλι.

«Μην τα ξεχάσεις, Πρόμαχε.»

«Δεν είμαι ηλίθιος, γιατρέ.»

Ο Πολ μειδίασε. «Ωραία. Τώρα, άφησέ με να σε ληστέψω με την ησυχία μου. Για το καλό της ανθρωπότητας είναι.»

«Το δίχως άλλο.»

Η Ελεονόρα επέστρεψε στο ερευνητικό κέντρο, μαζί με τους φρουρούς της και τον Κριτόλαο, και πήγε κατευθείαν να δει τον Λοχαγό Αρδάνη στο αρχηγείο των φρουρών.

«Τι συμβαίνει, Λοχαγέ;» ρώτησε. «Πώς είναι δυνατόν να έγινε αυτό το πράγμα;»

«Δεν έχω ιδέα, κύρια Επιτηρήτρια.» Το χρυσόδερμο πρόσωπό του φανέρωνε απόγνωση. «Σκότωσαν μία φρουρό. Με ξιφίδιο. Την τρύπησαν τρεις φορές: μία εδώ,» έδειξε το κέντρο του στήθους του, «μία εδώ,» έδειξε το αριστερό στήθος, «και μία εδώ,» έδειξε την κοιλιά.

«Αυτοί που της επιτέθηκαν ήταν πολλοί;» ρώτησε ο Κριτόλαος.

«Νομίζω πως, ναι, πρέπει να ήταν. Είχε καταφέρει να τραβήξει το πιστόλι της, αλλά δεν είχε προλάβει να πυροβολήσει. Και ο καρπός της είναι μελανιασμένος. Πιστεύω ότι κάποιος την άρπαξε από πίσω και κάποιος άλλος τη μαχαίρωσε από μπροστά. Επομένως, πρέπει να ήταν τουλάχιστον δύο.»

«Κανένα σημάδι εισβολής υπάρχει;»

«Δε βρήκαμε τίποτα. Μια πόρτα μέσα στα εργαστήρια μόνο είναι παραβιασμένη. Μια πόρτα που ήταν κλειδωμένη. Πρέπει να χτύπησαν την κλειδαριά με κάποιο μεγάλο εργαλείο – πιθανώς τσεκούρι – μέχρι που την έσπασαν.»

Η Ελεονόρα ρώτησε: «Σε ποιο εργαστήριο;»

Ο Αρδάνης τής είπε.

«...Όχι!» έκανε η Ελεονόρα, κι αμέσως έτρεξε.

Ο Κριτόλαος την ακολούθησε, έχοντας μια πολύ καλή ιδέα τι συνέβαινε. Πρέπει να ήταν το εργαστήριο όπου κρατούσε το απόσταγμα.

Βγήκαν από το αρχηγείο των φρουρών και πήγαν σ' ένα άλλο οίκημα. Διέσχισαν τους διαδρόμους του γρήγορα και έφτασαν στη σπασμένη πόρτα, την οποία τώρα φυλούσαν δύο φρουροί.

«Κάντε πέρα!» τους είπε απότομα η Ελεονόρα, κι εκείνοι υπάκουσαν.

Στο εσωτερικό του εργαστηρίου δεν υπήρχαν ζημιές, όμως η Ελεονόρα είδε ότι κάτι έλειπε.

«Όχι!» φώναξε. «Όχι!» Και κλοτσώντας μια καρέκλα την έστειλε πάνω σ' έναν πάγκο, κάνοντας τα γυάλινα δοχεία που βρίσκονταν εκεί να ανατραπούν και να σπάσουν. Οξείες οσμές απλώθηκαν στο δωμάτιο. «Όχι!»

«Τι είναι;» ρώτησε ο Κριτόλαος. «Τι πήραν;»

Η Ελεονόρα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Το απόσταγμα. Πήραν το απόσταγμα! Δεν άφησαν τίποτα!»

Ο Κριτόλαος συνοφρυώθηκε, απορημένος. *Δε μπορεί οι επαναστάτες να μπήκαν τόσο εύκολα εδώ πέρα, σκέφτηκε. Κι επιπλέον, δε μπορεί να ήξεραν πού ακριβώς βρισκόταν το απόσταγμα μέσα στο ερευνητικό κέ-*

ντρο. Αν ήταν αυτοί, θα έπρεπε κανονικά να είχαν κάνει ολόκληρο το χτίριο άνω-κάτω.

Επομένως, δεν ήταν αυτοί.

Και ποιος ήταν;

«Τι σκατά με κοιτάς έτσι;» φώναξε η Ελεονόρα, και κλότσησε μια άλλη καρέκλα, η οποία κοπάνησε στον τοίχο.

«Κάποιος από δω μέσα έκλεψε το απόσταγμα,» είπε ο Κριτόλαος.

«Τι είν'αυτά που λες; Τι να το κάνει; Οι επαναστάτες το πήραν!»

Ο Κριτόλαος κούνησε το κεφάλι. «Δεν το νομίζω-»

«Ποιος το πήρε, τότε, ανόητε;» ούρλιαξε η Ελεονόρα.

«Σκέψου!» της είπε ο Κριτόλαος αρπάζοντάς την από το μπράτσο. «Πώς είναι δυνατόν οι επαναστάτες να ήξεραν πού ακριβώς είχες το απόσταγμα; Τους το είχες πει όταν σε είχαν αιχμαλωτίσει;»

«Φυσικά και όχι!»

«Επομένως, αν ήταν αυτοί που εισέβαλαν, θα έπρεπε να είχαν ψάξει τα πάντα εδώ πέρα. Δε θα είχαν έρθει κατευθείαν σε τούτο το εργαστήριο. Αυτός που ήρθε και έκλεψε το απόσταγμα ήξερε ακριβώς πού να έρθει, δεν το βλέπεις; Σκότωσε τη φρουρά στον διάδρομο, έσπασε την πόρτα, και πήρε το απόσταγμα χωρίς να πειράξει τίποτε άλλο.»

Η Ελεονόρα ηρέμησε κάπως καθώς τον άκουγε. Συνοφρυνώθηκε. Τα λόγια του Κριτόλαου τής έμοιαζαν λογικά. Πράγματι, ο κλέφτης πρέπει να ήξερε πού να έρθει...

«Κάποιος μέσα από το ερευνητικό κέντρο;...» έκανε. «Μα... γιατί, Κριτόλαε;»

«Δεν ξέρω,» είπε εκείνος. «Θα πρέπει να το ανακαλύψουμε.»

Κεφάλαιο 35

Το Κρασί των Θεών

«Αν όντως το έκαναν αυτό κάποιοι από εδώ μέσα,» είπε η Ελεονόρα, «θα έχουν κρύψει το κλεμμένο απόσταγμα κάπου στο εσωτερικό του ερευνητικού κέντρου. Εκτός αν βγήκαν...» Φάνηκε σκεπτική, καθώς ήταν καθισμένη σε μια καρέκλα κοντά στο γραφείο του Λοχαγού Αρδάνη. Ο λοχαγός και ο Κριτόλαος ήταν οι μόνοι άλλοι άνθρωποι στο δωμάτιο.

«Αυτό,» είπε ο πρώτος, «μπορούμε εύκολα να το μάθουμε. Σημειώνεται ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει από την πύλη.»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα, «πρέπει να το μάθουμε.»

Ο Αρδάνης σήκωσε τον διάυλο στο γραφείο του και ζήτησε μια λίστα με όσους είχαν μπει και όσους είχαν βγει από το ερευνητικό κέντρο χτες βράδυ.

Ο Κριτόλαος είπε: «Θα χρειαστεί να γίνει έρευνα σ'όλους τους χώρους εδώ. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να βρούμε το απόσταγμα αν κάποιος το έχει κρύψει μέσα στο ερευνητικό κέντρο.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Αρδάνης, «έτσι πρέπει να γίνει.» Ένα χαρτί ήρθε μέσα από το μηχανικό σύστημα του γραφείου του. Το πήρε και το κοίταξε. Είπε: «Αυτοί πρέπει να έφυγαν πολύ πριν από τον φόνο...»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Ελεονόρας κουδούνισε. Η μάγισσα τον άνοιξε. «Μάλιστα;»

«Κυρία Επιτηρήτρια, έχουμε φέρει τους δύο ασθενείς από τη Νιρικό-νια Κλινική. Τι θέλετε να κάνουμε μαζί τους;»

Η Ελεονόρα ήξερε ότι αυτή η δουλειά δεν μπορούσε να περιμένει.

Οι φρουροί έβγαλαν τους δύο μάγους από το εσωτερικό του φορτηγού. Ο ένας ονομαζόταν Στάνλι'μορ, και ήταν ψηλός και ευρύτερνος, αλλά δεν είχε και πολύ σάρκα επάνω του· θύμιζε σκελετό. Μια εντύπωση που ενισχυόταν ακόμα περισσότερο από το τελείως ξυρισμένο

κεφάλι του. Τα μάτια του ήταν άγρια, σαν να βρισκόταν σε συνεχή πόνο. Το δέρμα του ήταν κατάλευκο.

Η άλλη ονομαζόταν Καλλιστώ·νιρ· το δικό της δέρμα ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, και είχε μακριά, μαύρα μαλλιά που φαινόταν να έχουν να χτενιστούν για μήνες. Ήταν μετρίου αναστήματος, κι έδειχνε φοβισμένη. Μόλις οι φρουροί την έβγαλαν από το φορτηγό, διπλώθηκε πάνω στο έδαφος, κλαίγοντας.

Οι φρουροί στράφηκαν αμήχανα στην Ελεονόρα, τον Κριτόλαο, και τον Λοχαγό Αρδάνη, που στέκονταν παραδίπλα και κοιτούσαν.

«Σηκώστε την,» πρόσταξε η Ελεονόρα.

Δύο φρουροί έπιασαν την Καλλιστώ από τις μασκάλες, προσπαθώντας να τη βάλουν να σταθεί όρθια. Εκείνη έκλαιγε μα δε μιλούσε· ποτέ δε μιλούσε.

Ο Στάνλι·μορ έπιασε ξαφνικά το κεφάλι του. «Γιατί μας φέρατε εδώ;» ούρλιαξε. «Γιατί; Είναι κάποιος εδώ! Κάποιος εδώ! Θέλει να κάψει το μυαλό μου! Θέλει να κάψει το μυαλό μου!»

«Προχώρα!» του είπε ένας φρουρός, και μαζί μ'έναν άλλο άρπαξαν τον μάγο τραβώντας τον.

«Πού θέλετε να τους πάμε, κυρία Επιτηρήτρια;» ρώτησε ο Λοχίας Φοίνικας.

«Σε θαλάμους για πειράματα. Τον καθένα σε ξεχωριστό θάλαμο,» είπε η Ελεονόρα. «Και δώστε τους φαγητό και νερό. Φερθείτε τους σαν νάναι άνθρωποι.»

«Μάλιστα, κυρία Επιτηρήτρια.»

«Θα έρθω να τους δω σε λίγο.»

Ο Στάνλι·μορ συνέχιζε να ουρλιάζει καθώς οι φρουροί τον τραβούσαν μαζί τους. Κατάφερε να σπρώξει έναν και να τον πετάξει στη γη. «ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ, ΣΑΣ ΛΕΩ! ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ! Δε μ'ακούτε; Είναι εδώ, και θα κάψει το μυαλό μου! Θα σας κάψει όλους! ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΨΕΙ ΟΛΟΥΣ!» Γρονθοκόπησε έναν φρουρό στο πρόσωπο. Ήρθαν περισσότεροι γύρω του, για να τον ακινητοποιήσουν· κλότσησε έναν στην κοιλιά, έσπρωξε έναν πάνω σ'έναν άλλο. Ούρλιαξε, ξαφνικά, τα λόγια για ένα ξόρκι.

Ο Κριτόλαος, καθότι κι εκείνος Τεχνομαθής μάγος, το αναγνώρισε αμέσως – ένα Ξόρκι Ελάσσοнос Μηχανικού Ελέγχου – και του έκανε εντύπωση που ο Στάνλι, στην κατάστασή του, μπορούσε να ασκήσει αρκετό αυτοέλεγχο για να κάνει μαγεία.

Ένας προβολέας που βρισκόταν κοντά τους άναψε κι άρχισε να στριφογυρίζει. Οι φρουροί αιφνιδιάστηκαν, κι ο Στάνλι τούς χτύπησε ξανά, παλεύοντας να τους ξεφύγει.

Ο Κριτόλαος ύφανε ένα δικό του Ξόρκι Ελάσσοнос Μηχανικού Ελέγχου, σταματώντας την κίνηση του προβολέα και κάνοντάς τον να σβήσει.

«Αναισθητοποιήστε τον!» πρόσταξε η Ελεονόρα. «Αναισθητοποιήστε τον!»

Ένας φρουρός ύψωσε το πιστόλι του και χτύπησε τον Στάνλι'μορ με μια ενεργειακή ριπή. Το σώμα του μάγου τραντάχτηκε, καθώς ούρλιαζε, και σωριάστηκε στο έδαφος, ακίνητο. Οι φρουροί τον σήκωσαν και τον πήγαν στα εργαστήρια, μαζί με την Καλλιστώ'νιρ, η οποία δεν έφερνε καμία αντίσταση αλλά συνέχιζε να κλαίει με δυνατούς λυγμούς σαν κάποια μεγάλη καταστροφή να την είχε βρει.

Η Ελεονόρα αναστέναξε. Είπε στον Κριτόλαο: «Και μπορεί να τους φέραμε, τελικά, άδικα...»

«Εσύ ξέρεις,» της αποκρίθηκε εκείνος. «Αυτό που ξέρω εγώ είναι ότι καλύτερα ν'αρχίσουμε την έρευνα το συντομότερο δυνατό.»

Ο Λοχαγός Αρδάνης ένευσε. «Ναι, σίγουρα, Εξοχότατε.»

Η Βατράνια είχε σήμερα ξυπνήσει με πονοκέφαλο, και τώρα, που πλησίαζε μεσημέρι, ακόμα πονοκέφαλο είχε. Πράγμα που δεν την παραξένευε. Χτες, όλη μέρα, έσπαγε το κεφάλι της να καταλάβει ποιος μπορεί να είχε φυτέψει εκείνον τον καταραμένο κοριό κάτω απ'τον καθρέφτη της – και απάντηση δεν μπορούσε να βρει. Θεωρητικά, οι πάντες ήταν ύποπτοι. Κανέναν δεν εμπιστευόταν απόλυτα. Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να είναι πράκτορας της Παντοκράτειρας· αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι ήταν κιόλας.

«Κυρία, πρέπει επιτέλους φάτε κάτι,» είπε η Κρόβ'κνι, ακουμπώντας ένα μπουλ με κουλουράκια στο τραπεζάκι δίπλα στον καναπέ όπου ήταν μισοξαπλωμένη η Βατράνια.

«Δεν αντιλαμβάνεσαι πόσο δύσκολη είναι η κατάστασή μας;» έκανε η Βατράνια, απότομα, θυμωμένη.

«Αντιλαμβάνεται, κυρία.» Η Κρόβ'κνι κάθισε αντίκρυ της. «Σκέφτομαι κι εγώ, μήπως είδα κάποιος βάζει κάτι όσο γινόταν πάρτι. Αλλά δεν θυμάμαι τίποτα. Ήταν πολύς κόσμος.»

Η Βατράνια αναστέναξε. Άναψε ένα τσιγάρο.

«Δεν θα βρείτε λύση έτσι, κυρία...»

«Και τι προτείνεις να κάνω;»

«Να παρατηρείτε,» είπε η Κρόβ'κνι. «Μόνο έτσι θα βρείτε. Αν αυτός ξαναπροσπαθήσει κάνει κάτι κακό.»

Η Βατράνια κατέβασε τα πόδια της από τον καναπέ. «Δε φαίνεται να μπορώ να κάνω και τίποτ'άλλο, ε;»

Ο επικοινωνιακός δίαυλος χτύπησε.

Η Κρόβ'κνι πήγε και τον σήκωσε. «Οικία κυρίας Κινκάρδης. Παρακαλώ λέγετε.»

Η Βατράνια φύσηξε καπνό προς το ταβάνι.

«Μάλιστα. Μισό λεπτό, κύριος,» είπε η Κρόβ'κνι και έκλεισε το μικρόφωνο του διαύλου. Πλησίασε τη Βατράνια. «Ο κύριος Μακρύδρομος είναι.» Ο σκηνοθέτης με τον οποίο συνεργαζόταν τελευταία η Βατράνια για να χρηματοδοτήσει μια ταινία του.

Σηκώθηκε απ'τον καναπέ και πήγε στον δίαυλο, ανοίγοντάς τον. «Καλημέρα, Νικηφόρε,» είπε, κάνοντας τη φωνή της ν'ακουστεί ευχάριστη.

«Καλημέρα, Βατράνια· πώς είσαι;»

«Καλά.»

«Συγγνώμη που σε ανησυχώ κιόλας, αλλά—»

«Δε με ανησυχείς καθόλου. Πες μου.»

«Ήθελα να σε ρωτήσω αν είδες τις δοκιμαστικές σκηνές που γυρίσαμε, και ποια η γνώμη σου.»

Η Βατράνια έπρεπε να τις είχε δει, κανονικά, χτες, αλλά δεν τις είχε δει. Η ιστορία με τον κοριό δεν την είχε αφήσει να ηρεμήσει. «Μου έτυχε κάτι και δεν πρόλαβα. Θα τις δω σήμερα και θα επικοινωνήσουμε το βράδυ, εντάξει;» Προσπάθησε πάλι να κάνει τη φωνή της ν'ακουστεί ευχάριστη.

«Εντάξει,» είπε ο Νικηφόρος Μακρύδρομος. «Ανυπομονώ να μάθω τη γνώμη σου.»

«Θα τα πούμε σύντομα.»

«Καλό μεσημέρι, Βατράνια.»

«Επίσης, Νικηφόρε.»

Η Βατράνια έκλεισε τον δίαυλο, κι έσβησε το τσιγάρο της σ'ένα τασάκι. «Σκατά...» μουρμούρισε. Δεν είχε όρεξη τώρα να βλέπει δοκιμαστικές σκηνές. Αλλά, απ'την άλλη, δε μπορούσε να κάθεται κι όλη μέρα ν'αναρωτιέται για τους γνωστούς της.

Ο Νικηφόρος ήταν επίσης ένας από τους ανθρώπους σ'εκείνο το πάρτι. Βασικά, το πάρτι είχε γίνει για τα πρώτα δοκιμαστικά γυρίσματα της ταινίας του. Ηθοποιοί είχαν έρθει στο σπίτι της Βατράνιας, ράφτες κοστούμιών, χειριστές μηχανικών οφθαλμών, σεναριογράφοι, μακιγιέρ, κι ένα σωρό γνωστοί τους – φίλοι και σύζυγοι.

Ποιος ήταν ποιος, *πραγματικά*;

Ο *καθένας* μπορούσε να είχε βάλει εκείνο τον καταραμένο κοριό!

Ακόμα κι ο Νικηφόρος.

Αλλά η Βατράνια δεν νόμιζε ότι ήταν αυτός. Θα ασχολιόταν ο Νικηφόρος με δουλειές της Παντοκράτειρας; Ο άνθρωπος ήταν από εκείνους τους σκηνοθέτες που είναι χαμένοι στον κόσμο τους. Δεν μπορεί να ήταν πράκτορας...

Ας δω τις δοκιμαστικές σκηνές, σκέφτηκε η Βατράνια. *Ίσως να βοηθήσουν το μυαλό μου να καθαρίσει*. Πήγε στο γραφείο της, στον δεύτερο όροφο, για να πάρει από κει τη μικρού μήκους, ημιτελή ταινία.

Ο Αίολος κοιμήθηκε μερικές ώρες σε μια κουβέρτα που είχε απλώσει στο πάτωμα, αφήνοντας την οντότητα από το φεγγάρι να κοιμηθεί στο κρεβάτι του.

Όταν ξύπνησε βρήκε την Ηλέννια να είναι καθισμένη οκλαδόν επάνω στο στρώμα και να κοιτάζει τριγύρω, ήρεμα.

«Κοιμήθηκες εντάξει;» τη ρώτησε.

«Παράξενα όνειρα,» είπε. «Το μυαλό σας με ενοχλεί. Και η δύναμη του... *αδ'σ'ρ* μου έχει περιοριστεί, πολύ.» Έμοιαζε να τη δυσαρεστεί όποτε διαπίστωνε ότι δεν μπορούσε να προφέρει σωστά το *αδ'σ'ρ*.

«Τι ακριβώς είναι αυτό το *αδ'σ'ρ*;» ρώτησε ο Αίολος.

«Δεν μπορεί να εξηγηθεί. Όχι στη δική σας γλώσσα.»

«Χρησιμοποιώντας αυτό αλλάζεις σώματα;»

«Ναι... και όχι.»

«Χάνει, όμως, τη δύναμή του όταν αλλάζεις σώματα, σωστά;»

«Όταν αλλάζω σώμα, είναι σαν να ξαναγεννιέμαι, Αίολε,» αποκρίθηκε η Ηλέννια. «Ήμουν τυχερή με το σώμα του Κάρσενωφ. Πολύ τυχερή. Διατηρούσε ακόμα κάποιο από το *αδ'σ'ρ* του, παρότι ήταν μονάχα κόκαλα. Από εκεί έμαθα τη μορφή του. Το *αδ'σ'ρ* του και το *αδ'σ'ρ* μου έγιναν ένα, και άρχισα να αναδημιουργώ το σώμα. Το ήξερα πως θα χρειάζονταν πολλά χρόνια – με τη δική σας μέτρηση του χρόνου – αλλά ήξερα επίσης ότι άξιζε να περιμένω. Το σώμα του Κάρσενωφ ήταν αρκετά δυνατό για να πετάξω και να πάω πίσω στην πατρίδα μου...» Υπήρχε θλίψη στα μάτια της.

Ο Αίολος συνοφρυώθηκε, σκεπτικός. «Αν σου βρίσκαμε το σώμα ενός άλλου Κάρσενωφ; Τα κόκαλά του, τουλάχιστον. Σίγουρα, υπάρχουν πολλά τέτοια κόκαλα θαμμένα κάτω από το έδαφος της Σεργήλης...»

«Δεν έχει νόημα τώρα. Αν μετενσαρκωθώ ξανά, δεν ξέρω αν το *αδ'σ'ρ* μου θα επιβιώσει· έχει ήδη εξασθενίσει πολύ.»

«Τι σκοπεύεις να κάνεις, λοιπόν; Θα μείνεις εδώ;»

«...Δεν ξέρω.» Η φωνή της ήταν ένας ψίθυρος απόγνωσης.

«Δε θα σε διώξουμε, βέβαια,» της είπε ο Αίολος. «Ακόμα κι ο Έκτορας δε νομίζω να προτείνει να σε διώξουμε.»

Η οντότητα από το φεγγάρι έμεινε σιωπηλή.

Μετά από λίγο, ο Αίολος τη ρώτησε: «Το *αδ'σ'ρ* της Ηλέννιας Καρτάνη ήταν ακόμα στο σώμα της όταν μετενσαρκώθηκες;»

Η Ηλέννια ένευσε αρνητικά – μια κίνηση που θύμιζε θέατρο. «Όχι. Το *αδ'σ'ρ* σας είναι πολύ αδύναμο. Όταν πεθαίνετε, χάνεται σχεδόν αμέσως. Διαλύεται. Δεν έχει διάρκεια.»

Ο Αίολος έβρισκε το θέμα πολύ ενδιαφέρον. Η κοιλιά του, όμως, είχε αρχίσει να γουργουρίζει. «Πεινάς;» ρώτησε την Ηλέννια.

Εκείνη ένευσε πάλι, καλύτερα από πριν. «Νομίζω πως ναι.»

Ο Αίολος σηκώθηκε από το πάτωμα, μουγκρίζοντας. Πήρε τα γυαλιά του από το κομοδίνο και τα φόρεσε. «Τα τραύματά σου πώς είναι;» ρώτησε.

Η Ηλέννια άνοιξε τη ρόμπα της. «Καλύτερα, νομίζω.»

Πράγματι, οι πληγές φαίνονταν να έχουν σχεδόν κλείσει. «Εξαντλεί το *αδ'σ'ρ* σου αυτό; Η θεραπεία;»

«Ναι. Αλλά η ανάπλαση που πρέπει να κάνω σε τούτο το σώμα είναι μικρή· μπορώ να αντέξω εύκολα, ακόμα και τώρα, στην ασθενική κατάστασή μου.»

«Λοιπόν,» είπε ο Αίολος. «Πηγαίνω να φέρω φαγητό.»

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Φλοίσβος, όταν του ζήτησαν να βγει από το δωμάτιό του. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

«Μια απλή έρευνα,» του είπε ένας άντρας που δεν αναγνώριζε, ντυμένος με πολιτικά. Μαζί του ήταν δύο φρουροί, τους οποίους αναγνώριζε. «Για κάτι που χάθηκε από τα εργαστήρια.»

Ο Φλοίσβος βγήκε απ'το δωμάτιο, κι ένας άλλος φρουρός, που περίμενε απέξω, του έκανε σωματική έρευνα, από πάνω ως κάτω, μη βρίσκοντας φυσικά τίποτα ύποπτο.

Ο άγνωστος άντρας – που ο Φλοίσβος υποπτευόταν πως ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας – και οι δύο φρουροί άρχισαν να ψάχνουν το δωμάτιό του. Εκείνος περίμενε ήρεμα, με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος. Δεν μπορεί να έβρισκαν το μέρος όπου είχε κρύψει τα φιαλίδια με το Κρασί των Θεών. Σίγουρα δεν θα είχαν τον χρόνο για να κάνουν μια τόσο διεξοδική έρευνα, αφού έψαχναν ολόκληρο το οίκημα διαμονής των φρουρών και κάθε άλλη γωνιά του ερευνητικού κέντρου. Ναι, αποκλείεται να το έβρισκαν...

Ο Φλοίσβος περίμενε, βλέποντάς τους να κοιτάζουν κάτω από το κρεβάτι, κάτω από το στρώμα, μέσα στη ντουλάπα, στην τουαλέτα, στα συρτάρια του μικρού κομοδίνου. Τους σάκους του τους άνοιξαν, τα ρούχα του τα πασπάτεψαν όλα.

Δεν βρήκαν τίποτα.

Βγήκαν απ'το δωμάτιο και συνέχισαν την αναζήτησή τους.

Ο Φλοίσβος μπήκε και έκλεισε – κλειδώνοντας πίσω του. Γιατί ήθελε να ελέγξει ότι το Κρασί των Θεών εξακολουθούσε να βρίσκεται εκεί όπου έπρεπε να βρίσκεται. Πού να είχε πάει βέβαια; Αφού κανένας δεν το είχε πάρει, εκεί θα ήταν! Όμως καλό ήταν να το έλεγχε, έτσι;

Παραμέρισε το κομοδίνο και άνοιξε τη μικρή θυρίδα στο πάτωμα, την οποία είχε ο ίδιος κατασκευάσει προκειμένου να κρύβει ουσίες που έπαιρνε εδώ και χρόνια – από τότε που είχε πρωτοδοκιμάσει το Κρασί των Θεών και είχε γνωρίσει την *απόλυτη*, την *εξαιρετική*, τη *μοναδική* επιρροή του!

Τα φιαλίδια ήταν μέσα στη θυρίδα. Κανένα δεν έλειπε. Ναι, φυσικά! Πού να είχαν πάει;

Ο Φλοίσβος γέλασε, σιγανά – γιατί μπορεί κανένας να κρυφάκουγε έξω απ’την πόρτα και με το γέλιο του να κινούσε υποψίες.

Το Κρασί μου είναι εδώ! Είναι εδώ! Χι-χι-χι! Χι! Δάγκωσε το χείλος του. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Έκλεισε τη θυρίδα, τράβηξε το κομοδίνο από πάνω, και σηκώθηκε όρθιος.

Καθάρισε το λαιμό του. Έστρωσε τη στρατιωτική του στολή. Ξεκλείδωσε την πόρτα και βγήκε από το δωμάτιο.

Μια φρουρός, η οποία βρισκόταν στον διάδρομο, του είπε: «Πρέπει να μείνεις εκεί πού ήσουν μέχρι να τελειώσει η έρευνα. Διαταγές του λοχαγού.»

«Εντάξει,» είπε ο Φλοίσβος. «Όπως θέλει ο λοχαγός.»

Το Κρασί των Θεών είναι δικό μου!

Ο Κριτόλαος φρόντισε να ερευνηθούν όλοι οι χώροι μέσα στο ερευνητικό κέντρο. Πρόσταξε να έρθουν και δύο πράκτορες από τη Θακέρκοβ για να βοηθήσουν.

Το απόγευμα, όμως, που είχε ολοκληρωθεί η έρευνα, τα φιαλίδια με το απόσταγμα δεν είχαν ακόμα βρεθεί.

Και η Ελεονόρα ήταν εξοργισμένη. «Ορίστε!» είπε, καθώς οι δυο τους βρίσκονταν στο δωμάτιό της. «Δεν είναι εδώ! Εξακολουθείς να πιστεύεις ότι δεν τα έχουν κλέψει οι αποστάτες;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος, καθισμένος δίπλα το παράθυρο.

«Πού πήγαν, λοιπόν; Ποιος τα πήρε;» απαίτησε η Ελεονόρα, που στεκόταν.

«Κάποιος από δω μέσα.»

«Γιατί, τότε, δε βρέθηκαν;»

«Γιατί τα έχει κρύψει σ’ένα πολύ κρυφό μέρος,» είπε ο Κριτόλαος.

«Τι κρυφό μέρος;» έκανε η Ελεονόρα, στριφογυρίζοντας μέσα στο δωμάτιο. «Δεν υπάρχουν ‘κρυφά μέρη’ στο ερευνητικό κέντρο, Κριτόλαε! *Ερευνητικό κέντρο* είναι, μα τα Γένια του Κρόνου, όχι λαβύρινθος!»

«Τα πάντα είναι λαβύρινθος, Ελεονόρα,» αποκρίθηκε εκείνος.

Η μάγισσα έπαψε να κάνει πέρα-δώθε. Τον πλησίασε. Ακούμπησε τον ώμο της στο πλάι του παραθύρου, ατενίζοντάς τον. «Πώς θα βρούμε το απόσταγμα, λοιπόν, αφού θεωρείς ότι είναι εδώ μέσα; Πώς;

Και ποιος μπορεί να το πήρε; Ο καθένας μπορεί νάναι ο κλέφτης! Κάποιος φρουρός, κάποιος από τους βοηθούς του εργαστηρίου. Ακόμα και κάποιος μάγος, όπως ο Γρηγόριος'νιρ. Αλλά γιατί να το πάρει ο-ποιοσδήποτε από αυτούς; Τι είχε να κερδίσει;»

«Ξεχνάς κάτι,» της είπε ο Κριτόλαος. «Δεν έκλεψε το απόσταγμα ένας άνθρωπος. Το έκλεψαν τουλάχιστον δύο. Επομένως, μιλάμε για οργανωμένη ενέργεια.»

«Οργανωμένοι είναι κι οι αποστάτες.»

«Το θεωρείς, δηλαδή, πιθανό να υπάρχουν κρυμμένοι αποστάτες μέσα στο ερευνητικό κέντρο;»

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. Η όψη της έγινε ανήσυχη. Απομακρύνθηκε απ'το παράθυρο για να πάρει ένα τσιγάρο και να το ανάψει· μετά, επέστρεψε πάλι. «Δεν το νομίζω,» είπε. «Αν ήταν εδώ, δε θα προσπαθούσαν να σώσουν τη Σερφάντια, όταν την είχαμε αιχμαλωτίσει;»

«Μπορεί ναι, μπορεί και όχι. Γιατί, αν το προσπαθούσαν, θα αποκάλυπταν την ύπαρξή τους.»

Η Ελεονόρα κούνησε το κεφάλι. «Όλοι οι άνθρωποι εδώ είναι διαλεγμένοι πολύ προσεκτικά· δε μπορεί νάναι αποστάτες, Κριτόλαε. Δε μπορεί.»

«Τι θα μπορούσε κάποιος να κάνει με το απόσταγμα;»

Η Ελεονόρα ανασήκωσε τους ώμους της μορφάζοντας. «Τίποτα. Δεν ξέρω. Είναι, ουσιαστικά, άχρηστο, έτσι όπως είναι. Δε μπορείς να το αναπαράγεις.» Φύσηξε καπνό απ'την άκρη του στόματος. «Δεν είναι δυνατόν να φανταστώ κανέναν λόγο για την κλοπή του – εκτός από έναν: Κάποιος ήθελε να μας σαμποτάρει. Και, νομίζω, μόνο οι επαναστάτες το θέλουν αυτό, έτσι δεν είναι;»

Ο Κριτόλαος ήταν σκεπτικός. Κάτι δεν έδενε σ'όλη τούτη την ιστορία...

Έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε τους κατασκόπους του στη Θακέρκοβ.

«Εξοχότατε.»

«Βρήκατε τίποτα στις σήραγγες;»

«Σ'ορισμένα σημεία υπάρχουν ίχνη, αλλά δεν μπορούμε να τ'ακολουθήσουμε γιατί γρήγορα χάνονται. Το έδαφος εδώ κάτω δεν είναι ομοιόμορφο, και τα περάσματα είναι πάρα πολλά – ολόκληρος λαβύρινθος.»

«Εν ολίγοις, δεν έχετε πιθανότητες να εντοπίσετε τους κακοποιούς;»

«Το κρίνω υπερβολικά δύσκολο, Εξοχότατε.»

«Έως και ακατόρθωτο;»

«Το φοβάμαι. Αλλά θα συνεχίσουμε να προσπαθούμε.»

Ο Κριτόλαος τον χαιρέτησε και έκλεισε τον πομπό.

«Μπέρδεμα,» μουρμούρισε, συλλογισμένα.

Κεφάλαιο 36

Η Αρχή μιας Υπόγειας Επιχείρησης· Κουβέντες στην Οινόσφαιρα

Το βράδυ, σ'ένα ημιφωτισμένο δωμάτιο ενός οικοδομήματος της Θακέρκοβ, ο Κριτόλαος στεκόταν μπροστά σ'ένα ξύλινο, στρογγυλό τραπέζι, γύρω απ'το οποίο κάθονταν τρεις άντρες και δύο γυναίκες.

Του ανέφεραν τις μέχρι τώρα ανακαλύψεις τους – που δεν ήταν ούτε πολλές ούτε αξιοσημείωτες. Εν ολίγοις, δεν είχαν ιδέα πού μπορεί να πήγαν οι αποστάτες ύστερα από τον φόνο του πλάσματος από το φεγγάρι.

Μπορούσε, όμως, να εξαχθεί ένα συμπέρασμα από τούτα, καθώς και από την προηγούμενη εισβολή των επαναστατών στο υπόγειο, όταν είχαν σπάσει τον τοίχο για πρώτη φορά: Χρησιμοποιούσαν τις παλιές σήραγγες της Θακέρκοβ για να κάνουν τις βρομοδουλειές τους.

Ενδιαφέρον...

Για τις σήραγγες υπήρχαν ένα σωρό αστικοί μύθοι οι οποίοι, βέβαια, ελάχιστη βάση είχαν στην πραγματικότητα: και κάποιους από τους οποίους, μάλιστα, οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είχαν εξαπλώσει, για να αποθαρρύνουν τους κατοίκους της πόλης απ'το να χώνουν τη μύτη τους εκεί όπου δε χρειαζόταν. Το είχαν κάνει αυτό επειδή ορισμένα σημεία των σηράγγων τούς ήταν χρήσιμα. Τα χρησιμοποιούσαν για τις δικές τους βρομοδουλειές.

Προφανώς, δεν ήταν οι μόνοι που είχαν αυτή την ιδέα.

Οι καταραμένοι επαναστάτες είχαν την ίδια ιδέα ακριβώς.

Το παράξενο ήταν ότι ποτέ δεν τους είχαν συναντήσει. Ή, μάλλον, όχι και τόσο παράξενο. Εξάλλου, οι σήραγγες ήταν λαβυρινθώδεις και πολύπλοκες· και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν είχαν συστηματικές περιπολίες εκεί κάτω. Πήγαιναν όποτε τους χρειαζόταν· κι όποτε δεν τους χρειαζόταν, το εγκατέλειπαν τελείως το μέρος, με τη λογική *ποιος σώφρων άνθρωπος θα κατεβεί εκεί;*

Για να είσαι επαναστάτης, όμως, έπρεπε, εξ ορισμού, να μην είσαι σώφρων. Έπρεπε να είσαι τρελός.

Οι σήραγγες είχαν, λοιπόν, γίνει επικίνδυνες. Και ο Κριτόλαος έκρινε πως όφειλε να κάνει κάτι γι' αυτό.

Ο βαθμός του στην ιεραρχία των ειδικών πρακτόρων ήταν Ανώτατος Ελεγκτής. Δεν υπήρχε κανένας ανώτερος από εκείνον στη Θακέρκοβ. Αμέσως μετά από τον Ανώτατο Ελεγκτή ήταν ο Ανώτερος Ελεγκτής, κι έπειτα οι Ελεγκτές. Και μετά απ' αυτούς ήταν οι απλοί πράκτορες.

Μπροστά στον Κριτόλαο ήταν επί του παρόντος καθισμένοι όλοι οι ειδικοί πράκτορες της πόλης: η Ανώτερη Ελέγκτρια Αλίκη Μυρτώνη και τέσσερις Ελεγκτές. Η Αλίκη ήταν γαλανόδερμη και εύσωμη, με κοντά, μαύρα μαλλιά και βλέμμα που νόμιζες ότι θα σου έτρωγε την ψυχή. Ήταν γέννημα-θρέμα της Θακέρκοβ, και ήξερε καλά την πόλη. Φορούσε λευκό πουκάμισο κι από πάνω ένα μαύρο, δερμάτινο, γυαλιστερό πανωφόρι. Είχε τα χέρια της σταυρωμένα εμπρός της.

Οι δύο από τους Ελεγκτές κάπνιζαν, οι άλλοι δύο απλά παρακολουθούσαν, καθώς ο Κριτόλαος τούς έλεγε τι νόμιζε πως έπρεπε να γίνει.

«Ποια είναι η γνώμη σας;» τους ρώτησε στο τέλος.

«Θα είναι χρονοβόρο,» είπε η Αλίκη.

«Αν όμως οι αποστάτες χρησιμοποιούν τις σήραγγες, δε μπορούμε να το αφήσουμε έτσι,» είπε ο Βίκτορας, ένας Ελεγκτής που κάπνιζε.

«Από εκεί μπορεί να φτάσουμε και στο άντρο τους,» πρόσθεσε ο Βασνάρος, ένας άλλος Ελεγκτής, που δεν κάπνιζε.

«Δεν διαφωνείτε, δηλαδή, να διεξαχθεί η επιχείρηση,» συμπέρανε ο Κριτόλαος.

«Βασικά, ούτε εγώ διαφωνώ,» δήλωσε η Αλίκη. «Θα είναι, όμως, χρονοβόρα. Και θα χρειαστεί να πάρουμε πράκτορές μας από άλλα σημεία για να τους πάμε εκεί.»

«Αυτό είναι, όντως, ένα μικρό πρόβλημα,» συμφώνησε ο Κριτόλαος. «Θα πρέπει να διαιρέσουμε τους ανθρώπους μας όσο καλύτερα μπορούμε.»

Έτσι, ξεκίνησε η επιχείρηση Έρευνα και Χαρτογράφηση των Παλιών Σηράγγων της Θακέρκοβ, από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Ο Κριτόλαος συζητούσε ακόμα με τους υπόλοιπους ειδικούς πράκτορες όταν η Χοαρκίδα τον κάλεσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του· δεν της απάντησε, όμως: *θα την καλέσω μετά*, σκέφτηκε.

Και τώρα, μέσα στο τετράκυκλο όχημά του, καθώς επέστρεφε στο σπίτι του, άνοιξε τον πομπό του και πάτησε ένα κουμπί.

«Μάλιστα;» είπε η φωνή της Χοαρκίδας.

«Καλησπέρα, Χοαρκίδα.»

«Σε καλούσα πιο πριν...»

«Το είδα, αλλά δεν μπορούσα ν'απαντήσω. Ήμουν σε μια συνάντησή.»

«Τέτοια ώρα;»

«Δυστυχώς, όπως ξέρεις, οι συναντήσεις μου γίνονται, συχνά, σε περιέργες ώρες.»

«Σκεφτόμουν να περάσω από το σπίτι σου, αλλά μετά έκανα μπάνιο, και τώρα είμαι λουσομένη...»

«Θα έρθω εγώ από κει. Έχεις φαγητό;»

«Αν δεν έχω φαγητό δε θα έρθεις;»

«Θα το σκεφτώ.»

Η Χοαρκίδα γέλασε. «Για να είμαι ειλικρινής, έλεγα να παραγγείλω κάτι από έξω.»

«Θα πάρω εγώ κάτι από έξω και θα έρθω.»

«Τι θα πάρεις;»

«Είναι έκπληξη.»

«Θα φέρεις και την Ελεονόρα;» Υπήρχε κάτι το ζαβολιάρικο στη φωνή της.

«Η Ελεονόρα δεν είναι εδώ. Την τρώμαξες κι έφυγε.»

«Μη λες ψέματα.»

Ο Κριτόλαος μειδίασε. «Έχει δουλειές εκτός πόλης. Θα επιστρέψει, όμως, σύντομα.»

Πήγε σ'ένα εστιατόριο στον Γαιοδόμο και σταμάτησε σ'ένα δρομάκι από πίσω. Βγήκε απ'το όχημά του και μπήκε από την πισινή πόρτα. Ο διευθυντής του εστιατορίου ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας, και τον εξυπηρέτησε αμέσως: σε χρόνο μηδέν είχε φαγητά και ποτά συσκευασμένα και μέσα σε μια χάρτινη σακούλα. Βγήκε απ'το εστιατόριο και βρήκε έναν λεχρίτη να πασπατεύει την πόρτα του οχήματός του, προσπαθώντας να τη διαρρήξει – μάταια: το όχημά του είχε από τις καλύτερες κλειδαριές που υπήρχαν στη Σεργήλη.

«Χρειάζεσαι καμία βοήθεια;» ρώτησε ο Κριτόλαος πλησιάζοντας.

Ο τύπος έγινε καπνός.

Η κλειδαριά δεν είχε ούτε γρατσουνιστεί.

Ο Κριτόλαος πήρε το όχημά του και πήγε στο σπίτι της Χοαρκίδας, που δεν ήταν μακριά από το δικό του.

«Έχουμε φασαρίες,» της είπε καθώς έτρωγαν.

«Τι φασαρίες;» Η Χοαρκίδα ήταν καθισμένη αντίκρυ του, τυλιγμένη με μια μενεξεδιά ρόμπα. Τα καστανά μαλλιά της ήταν ακόμα νωπά από το λούσιμο. Το σαπούνι που χρησιμοποιούσε μύριζε έντονα, και καθόλου άσχημα.

«Δε μπορώ να σου πω, γιατί είναι απόρρητο το θέμα.»

Η Χοαρκίδα αναποδογύρισε τα μάτια. «Υπάρχει και τίποτα μ'εσένα που να μην είναι απόρρητο;»

«Ελάχιστα πράγματα. Τέλος πάντων· το ζήτημα αυτό αφορά και την Ελεονόρα και εμένα, άμεσα. Και τους επαναστάτες της Θακέρκοβ, επίσης.»

Η Χοαρκίδα ύψωσε ένα φρύδι. «Τους επαναστάτες;» Υπήρχε έκδηλο ενδιαφέρον στη φωνή της.

«Ναι. Έχουν συμβεί κάποια... περιστατικά, πέρα απ'το γεγονός ότι είχαν πρόσφατα αιχμαλωτίσει την Ελεονόρα – που δεν είναι μικρό, βέβαια... Και θέλω να σε ρωτήσω κάτι, Χοαρκίδα.»

Η Χοαρκίδα ήπια μια γουλιά Σεργήλιο οίνο. «Είμαι όλο αφτιά.»

«Τι ξέρεις για τις παλιές σήραγγες κάτω από την πόλη;»

«Είναι πολύ παλιές, απ'ό,τι έχω ακούσει. Και λέγονται ένα σωρό μύθοι γι'αυτές – τους οποίους σίγουρα θα ξέρεις. Ανθρωποφάγοι, μεταλλαγμένα τέρατα, θηρία από άλλες διαστάσεις, γιγάντια ποντίκια...» Συνοφρυώθηκε παρατηρώντας τον. «Υποθέτω ότι ίσως εσύ να έχεις εξαπλώσει κάποιες από αυτές τις φήμες, αφού έκανες το ίδιο και με το Χρυσό Ερπετό.»

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε ο Κριτόλαος. «Πράγματι, έχω εξαπλώσει κάποιες φήμες για τις σήραγγες.»

«Γιατί;»

«Τις χρησιμοποιούμε κατά περίπτωση, και δε θέλουμε άλλοι να τριγυρίζουν εκεί.»

«Επομένως, τις ξέρεις καλύτερα από μένα. Γιατί με ρωτάς λοιπόν;»

«Για να μάθω κάτι που ίσως δεν ξέρω. Θα ήθελα να κάνεις μια έρευνα για τις σήραγγες. Δημοσιογραφική έρευνα, εννοώ – να δεις τι υπάρχει στο αρχείο του Άστρου γι'αυτές.»

«Εντάξει,» είπε η Χοαρκίδα· «δε θα είναι δύσκολο.» Φάνηκε σκεπτική για μια στιγμή. «Θέλεις να μου πεις, δηλαδή, ότι δεν ξέρεις ήδη τα πάντα για τις σήραγγες;»

«Είσαι ιδιοφυία.»

«Κόλακα.»

Ο Κριτόλαος δεν μίλησε καθώς έτρωγε.

«Γιατί ενδιαφέρεσαι τώρα γι'αυτές, λοιπόν; Είναι οι επαναστάτες εκεί κάτω;»

«Πολύ φοβάμαι πως ναι. Σκοπεύω να τις χαρτογραφήσω και να τους παγιδέψω.»

«Νόμιζα ότι είναι πολύ λαβυρινθώδεις...»

«Είναι,» τη διαβεβαίωσε ο Κριτόλαος. «Θα δυσκολευτούμε, σίγουρα. Αλλά πιστεύω ότι αξίζει τον κόπο.»

Ο Πολ αποδείχτηκε σωστός στις προβλέψεις του: ο Αλλάνδρης σύντομα ανέβασε πυρετό. Καιγόταν ολόκληρος, και έτρεμε. Η Χλόη τού έδωσε από εκείνο το φάρμακο που είχε προτείνει ο Πολ, και τον ρώτησε αν ήθελε και κάτι για τον πόνο. Ο Αλλάνδρης αποκρίθηκε ναι, με ξερή φωνή, και η Χλόη έβγαλε ένα παυσίπονο χάπι από το κουτάκι και του το έδωσε μαζί μ'ένα ποτήρι νερό το οποίο εκείνος ήπие μονορούφι.

Μετά απ'αυτό, βρισκόταν για κάμποσες ώρες σε μια μουδιασμένη κατάσταση μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, και πρέπει να έβλεπε και κάποιες παραισθήσεις, αν έκρινε κανείς από τα ασυνάρτητα μουρμουρητά του.

Όταν ο πυρετός ανέβηκε πάλι, ο Σωσίας – που είχε τότε βάρδια στο πλευρό του – του έδωσε δύο κουταλιές από το αντιβιοτικό στο μπουκαλάκι.

«Δεν ξέρω τι μου γίνεται, μάγε, γαμώ την ανωμαλία μου...» μούγκρισε ο Αλλάνδρης. «Μ'έχει γαμήσει αυτή η μαλακία.»

«Υπομονή χρειάζεται λίγο,» αποκρίθηκε ο Σωσίας.

«Υπομονή τ'αρχίδια μου...»

«Θέλεις κι ένα παυσίπονο;»

«Μόνο αν δε με γαμήσει ακόμα περισσότερο.»

«Δε μπορεί να σου κάνει κακό.»

«Φέρτο κι αυτό το κέρατο του Κάρτωλακ να το καταπιώ,» μούγκρισε ο Αλλάνδρης.

Ο Σωσίας τού έδωσε το χάπι κι εκείνος το έριξε στο στόμα του. Πήρε το ποτήρι με το νερό και το ήπιε ολόκληρο.

«Το στόμα μου είναι ξερό σαν πετσί... σαν πετσί, μάγε...»

Και μετά, κοιμήθηκε.

Το βράδυ είχε ησυχία στην *Οινόσφαιρα*. Ο κόσμος ήταν λίγος, η μουσική απαλή, και οι μπάλες του μπιλιάρδου αντηχούσαν δυνατά καθώς τις χτυπούσαν οι στέκες.

Ο Αίολος καθόταν στο μπαρ πίνοντας ένα ποτήρι Χρυσό Καύσωνα, όταν ο Έκτορας τον πλησίασε καπνίζοντας το πούρο του.

«Πώς πάει, μάγε;»

«Με κοιτάξεις περίεργα, αφεντικό. Προσεύχομαι σ'όλους τους θεούς να μη σκέφτεσαι να με ξαναστείλεις στα Φέρνιλγκαν.»

Ο Έκτορας μειδίασε άγρια. «Δε σ'αρέσει η φύση;»

«Η φύση μ'αρέσει... στις φωτογραφίες, στους πίνακες, στις οθόνες... Ξέρεις. Σ'όλες τις άλλες περιπτώσεις εκτός από όταν πρέπει να διασχίζω χιονισμένα δάση με τα πόδια ή πάνω σε άλογο.»

«Θα τόχω υπόψη μου.»

«Θα το εκτιμούσα.»

«Ήταν όμως αναγκαίο να πας τότε. Ή εσύ θα έπρεπε να πας ή η Νιρίφα. Δε γινόταν αλλιώς. Και τη Νιρίφα ίσως να τη χρειαζόμουν εδώ.»

«Αυτός είναι ο μόνος λόγος που μ'έστειλες;»

«Τι θες να πεις;» ρώτησε ο Έκτορας. «Μίλα καθαρά.»

«Οφείλω να ομολογήσω ότι μου πέρασε απ'το μυαλό πως ίσως να έστειλες εμένα επειδή εγώ δεν αντιπαθώ τη Βατράνια τόσο όσο εσύ.»

«Δεν την αντιπαθείς όσο εγώ; Χα-χα-χα-χα!... Θα με πνίξεις στον καπνό μου, μάγε. Σου τρέχουν τα σάλια όποτε τη βλέπεις – και θα νόμιζα ότι είχες περισσότερο μυαλό.»

«Τα παραλές,» αποκρίθηκε ο Αίολος. «Απλά, προσπαθώ να είμαι...» μόρφασε, «φιλικός.»

«Δεν είναι, πάντως, αυτός ο λόγος που σ'έστειλα στα Φέρνιλγκαν. Νομίζεις ότι είμαι τόσο καριόλης;»

Ο Αίολος τον ατένισε διστακτικά.

«Δεν είσαι σίγουρος, μου φαίνεται,» είπε ο Έκτορας. «Κοίτα, μάγε. Η Βατράνια με τσαντίζει γιατί, παρότι είναι γενικώς εντάξει στις δουλειές της, είναι μια ψηλομύτα καριόλα και μισή. Αλλά δε μ'ενδιαφέρει με ποιους πηδιέται, ακόμα κι αν κάποιος απ'αυτούς είσαι εσύ. Με εννοείς;»

Ο Αίολος ένευσε. «Καλώς. Θέλεις, όμως, κάτι τώρα, έτσι δεν είναι; Δεν ήρθες τυχαία.»

Ο Έκτορας πήρε μια τζούρα από το πούρο του, φύσηξε καπνό στο πλάι. «Η κόρη σου πώς τα πηγαίνει;»

Η κόρη σου. Δεν ήταν ούτε μια ολόκληρη μέρα ακόμα που ο Αίολος φιλοξενούσε την οντότητα από το φεγγάρι στο δωμάτιό του και οι άλλοι επαναστάτες την είχαν ονομάσει *κόρη του!* Ο ίδιος το θεωρούσε μάλλον αστείο, αν όχι εξωφρενικό.

Επί του παρόντος η... κόρη του βρισκόταν στο δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας* επειδή ο Έκτορας δεν ήθελε το πρόσωπό της να είναι σε κοινή θέα. *Μην ξεχνάτε ότι ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας*, είχε τονίσει. *Οι άλλοι Παντοκρατορικοί μπάσταρδοι θα την ξέρουν και μπορεί κάποιο απ'αυτά τα τσογλάνια να περάσει τυχαία – ή μη – από εδώ και να την αναγνωρίσει.*

Δεν είχε άδικο, νόμιζε ο Αίολος. Πράγματι, όφειλαν να είναι επιφυλακτικοί με την Ηλέννια.

«Καλά είναι, απ'ό,τι βλέπω,» αποκρίθηκε τώρα ο μάγος. «Προσαρμόζεται. Δεν αισθάνεται και πολύ βολικά στο καινούργιο της σώμα, βέβαια, αλλά πιστεύω ότι σύντομα θα το συνηθίσει. Είναι πολύ θλιμμένη που δεν έχει τρόπο να επιστρέψει στην πατρίδα της...»

«Γιατί όχι;» ρώτησε ο Έκτορας. «Δε μπορεί να ξαναλλάξει σώμα; Να μπει μέσα σε κάποιο πουλί, ας πούμε;»

«Τα πουλιά δεν έχουν τη δύναμη να πετάξουν τόσο ψηλά,» του είπε ο Αίολος. «Γιατί νομίζεις ότι χρειάστηκε να κατασκευαστεί ειδικό αεροσκάφος για να πάει στο φεγγάρι; Τα κανονικά αεροσκάφη δεν μπορούν να φτάσουν ως εκεί. Βρίσκουν μεγάλη αντίσταση από τον αέρα.

»Αλλά δεν είναι αυτό το βασικό πρόβλημα.»

«Δεν είναι;»

«Όχι. Γιατί θα μπορούσαμε να της βρούμε τα κόκαλα ενός άλλου Κάρσενωφ – και, σύμφωνα με τα λεγόμενά της, τα Κάρσενωφ ήταν αρκετά δυνατά για να πετάξουν ως το φεγγάρι.»

«Υπάρχουν πολλά τέτοια κόκαλα;» απόρησε ο Έκτορας.

«Θαμμένα σε διάφορα σημεία της Σεργήλης, ναι, σίγουρα υπάρχουν. Αλλά, όπως σου είπα, το θέμα δεν είναι εκεί. Η... κόρη μου δεν μπορεί να μπει σε άλλο σώμα. Δεν είναι σίγουρη ότι το *αδ'σ'ρ* της θα επιβιώσει· είναι ήδη πολύ εξασθενημένο ύστερα από την τελευταία μετενσάρκωση.»

«Τι ακριβώς είναι αυτό το πώς-το-λένε;»

«Δεν έχω καταλάβει,» παραδέχτηκε ο Αίολος. «Και δεν το έχω ξανακούσει, για να είμαι ειλικρινής.» Ήπια μια γουλιά από τον Χρυσό Καύσωνα. «Θυμίζει ζωτική ενέργεια, αλλά δεν είναι ζωτική ενέργεια σαν αυτή με την οποία ασχολούνται οι Βιοσκόποι. Θυμίζει επίσης και την... ψυχή, όπως αναφέρονται σ'αυτήν οι θρησκειές και όχι μόνο. Είναι κάτι σαν ενεργειακή μνήμη, ενεργειακή δύναμη...»

«Τέλος πάντων. Εξακολουθεί να μπορεί να διαβάξει μυαλά;»

«Μάλλον. Αλλά όχι και να μιλά μέσα στο μυαλό μας, καθώς έχουμε διαπιστώσει. Το εξασθενημένο *αδ'σ'ρ* της ευθύνεται γ'αυτό. Και ίσως, μάλιστα, να μη μπορεί να διαβάσει τις σκέψεις μας ακριβώς όπως παλιά – ποιος ξέρει; Μπορεί κι η ίδια να μην ξέρει ακόμα.»

«Τα τραύματά της;»

«Θεραπεύονται πολύ γρήγορα. Υπερφυσικά γρήγορα. Μου είπε όμως ότι δεν είναι τίποτα αυτό. Κι αν το καλοσκεφτείς, μάλλον δεν είναι. Είχε βρει μονάχα τα *κόκαλα* του Κάρσενωφ και θα το είχε αναστήσει κανονικά, αν είχε το χρόνο. Υπήρχε η μορφή του αποθηκευμένη στο *αδ'σ'ρ* του, μου είπε. Ένα μικρό μέρος του είχε επιβιώσει ύστερα από το θάνατό του. Δεν ισχύει το ίδιο μ'εμάς, τους ανθρώπους: το δικό μας *αδ'σ'ρ* είναι πολύ ασθενές· διαλύεται αμέσως μετά το θάνατό μας.» Του Αίολου φαινόταν, ξεκάθαρα, ότι του άρεσε να τα λέει όλ'αυτά.

«Βλέπω, έχεις μορφωθεί από την κόρη σου,» παρατήρησε ο Έκτορας.

Ο Αίολος μειδίασε· έφτιαξε τα γυαλιά του και ήπια μια γουλιά Χρυσό Καύσωνα.

«Αν κατάλαβα καλά, λοιπόν,» είπε ο Έκτορας, «είμαστε αναγκασμένοι να την κρατήσουμε μαζί μας, αφού δεν μπορεί να πετάξει στο σπίτι της.»

«Ναι, έτσι φαίνεται...» Ο Αίολος τον ατένισε επιφυλακτικά. Δεν πιστεύω να σκέφτεσαι να τη διώξεις, συλλογίστηκε, ή να τη σκοτώσεις!

«Καταλαβαίνει τι είμαστε, μάγε;»

«Νομίζω πως ναι.»

«Φρόντισε να την κάνεις να το καταλάβει *καλά*,» τόνισε ο Πρόμαχος της Επανάστασης. «Δε θέλω νάχω τίποτα περιεργες ιστορίες, 'ντάξει;»

«Καλώς,» είπε ο Αίολος. «Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς για την κόρη μου.»

«Θα το δούμε αυτό, μάγε.»

Ο Έκτορας ακούμπησε το χέρι του στους ώμους του Χρίστου. «Πάμε πάνω να συζητήσουμε.»

Εκείνος τον λοξοκοίταξε. «Τι έκανα, αφεντικό;»

«Τίποτα, αλλά θα φας ξύλο ούτως ή άλλως.»

Ο Χρίστος μειδίασε, ελπίζοντας ότι ο Έκτορας αστειευόταν. Πίνοντας μια γουλιά από τη μπίρα του, τον ακολούθησε επάνω, στον ημιώροφο της *Οινόσφαιρας*, απ' όπου φαινόταν η κεντρική αίθουσα. Ο Σωσίας έκανε ένα από τα νούμερά του, και πέντε άλλοι ήταν συγκεντρωμένοι αντίκρυ του. Έβγαλε το δεξί λευκό γάντι του αποκαλύπτοντας ένα κομμένο χέρι από τον καρπό και κάτω. Μετά, έβαλε πάλι το γάντι και ανοιγόκλεισε τα δάχτυλά του. Οι πέντε που τον παρακολούθουσιν γέλασαν, κι ένας τους φώναξε, φιλικά: *Παλιοκλέφτη θεατρίνε!*

«Τι είναι, αφεντικό;» ρώτησε ο Χρίστος.

«Πρέπει να μάθεις κάτι σημαντικό για να συνεχίσεις να είσαι μαζί μας,» του είπε ο Έκτορας. «Είμαστε με την Επανάσταση.»

Ο Χρίστος, που εκείνη την ώρα έπινε μια γουλιά μπίρα, την έφτυσε στο πλάι.

Ο Έκτορας τον ατένισε σοβαρά.

«Α-χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Χρίστος δείχνοντάς τον με το αριστερό χέρι. «Με δουλεύεις! Με δουλεύεις, αφεντικό!» Η όψη του έγινε κάπως αβέβαιη. «Με δουλεύεις, έτσι;»

Ο Έκτορας τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα. Στάθηκε από πάνω του και ρώτησε: «Σου φαίνεται ότι αστειεύομαι;»

Ο Χρίστος δεν γύρισε να δει τη μπίρα του που είχε χυθεί. «Αφού... αφού το θέτεις έτσι, να πούμε, ναι, καταλαβαίνω... πρέπει νάσαι σοβαρός.»

Ο Έκτορας τού έδωσε το χέρι του. Ο Χρίστος το έπιασε, αν και με κάποιο δισταγμό, και σηκώθηκε όρθιος.

«Αυτό που σου είπα,» του είπε ο Έκτορας, «δεν θα το πεις πουθενά. Κανένας δεν το ξέρει εκτός από έναν πολύ, πολύ στενό κύκλο. Κατανοητό;»

«Ναι, βέβαια.»

«Κατανοητό;»

«Ναι, αφεντικό! Ξέρω να κρατώ μυστικά.»

«Από δω και πέρα,» του είπε ο Έκτορας, «είσαι μαζί μας. Είσαι επαναστάτης, δεν είσαι ένας τυχαίος αλήτης, ένα οποιοδήποτε παιδί της πέτρας. Είσαι δικός μας άνθρωπος.»

Ο Χρίστος χαμογέλασε. «Αυτό είναι καλό, έτσι;»

«Μέχρι να σε πιάσουν τα σκυλιά της Παντοκράτειρας. Τότε θα φτύσεις αίμα.»

Ο Χρίστος συνοφρυώθηκε. «Εσάς δε σας έχουν πιάσει...»

«Επειδή είμαστε προσεχτικοί. Γι' αυτό, όπως σου είπα, *μυστικότητα*. Δεν λες σε κανέναν ότι είσαι επαναστάτης. Αν είχες μάνα και δεν ήσουν παιδί της πέτρας, ούτε στη μάνα σου δε θα το έλεγες.»

Ο Χρίστος κατένευσε. «Εννοείται.»

«Εγώ,» είπε ο Έκτορας, «είμαι Πρόμαχος της Επανάστασης σε τούτα τα μέρη, δεν είμαι μόνο ο ιδιοκτήτης της *Οινόσφαιρας*.»

Ο Χρίστος συνοφρυώθηκε. «Και τι σημαίνει αυτό;»

«Σημαίνει ότι αν σου πω να μου φιλήσεις τον κώλο θα μου τον φιλήσεις.»

Ο Χρίστος μειδίασε. «Ελπίζω να μη γίνεις τόσο κακός μαζί μου, αφεντικό.»

«Ορίστε,» μούγκρισε ο Έκτορας· «από τώρα άρχισες κι εσύ να πετάς μια γλώσσα από δω ως κάτω, στα μπιλιάρδα.»

Κεφάλαιο 37

Λαβυρινθώδεις Δρόμοι

Η Ελεονόρα αποφάσισε ν'ασχοληθεί με τους ψυχοπαθείς μάγους που είχε φέρει από τη Νιρικόνια Κλινική, όσο ο Λοχαγός Αρδάνης και οι άλλοι αρμόδιοι θα ερευνούσαν την υπόθεση με την εξαφάνιση του αποστάγματος. Εξάλλου, εκείνη δε μπορούσε να κάνει τίποτα συγκεκριμένο για να βοηθήσει· επομένως, καλύτερα να έκανε κάτι άλλο, που θα έπαιρνε το μυαλό της απ'αυτή τη δυσάρεστη ιστορία, γιατί κάθε φορά που σκεφτόταν το χαμένο απόσταγμα την έπιανε πονοκέφαλος. Κάτι τόσο πολύτιμο είχε εξαφανιστεί μέσα σε μια βραδιά!

Δεν είχε απόσταγμα για να δώσει να πουν ο Στάνλι'μορ και η Καλλιστώ'νιρ, αλλά μπορούσε να κάνει οργανική ανάλυση για να δει αν είχαν ποσότητες E-8 μέσα τους, όπως είχαν για μερικές ώρες αυτοί που έπιναν απόσταγμα. Τα αποτελέσματα της έρευνας τής έδειξαν ότι δεν υπήρχε στον οργανισμό τους κάποια ουσία που να αποτελείται από τα ίδια στοιχεία με το E-8· όμως υπήρχε μια άλλη ουσία, που δεν τη συναντούσε κανείς στο αίμα των φυσιολογικών ανθρώπων.

Οι μάγοι είχαν και οι δύο αυτή την ουσία εντός τους, παρότι τα συμπτώματα της ψυχασθένειάς τους ήταν διαφορετικά. Και η Ελεονόρα συμπέρανε ότι τούτο δεν μπορεί παρά να οφειλόταν στην έκθεσή τους στην ατμόσφαιρα του φεγγαριού της Σεργήλης.

Με μια πιο διεξοδική έρευνα της άγνωστης ουσίας, παρατήρησε πως δεν πρέπει να ήταν κάποια αρχική ουσία, αλλά μια μεταλλαγμένη ουσία. Έκανε ακόμα κάποια πειράματα και διαπίστωσε πως η ουσία ήταν το E-8 αλλά μεταλλαγμένο. Είχε προσαρμοστεί στον ανθρώπινο οργανισμό. Είχε αλλάξει τελείως.

Εκτός αν η Ελεονόρα ήταν που έκανε τελείως λάθος.

Δεν το νόμιζε, όμως. Οι χυμικές μέθοδοι που είχε χρησιμοποιήσει για να φτάσει σ'αυτό το συμπέρασμα ήταν αξιόπιστες.

Μια μεταλλαγμένη μορφή του E-8... Αυτό σήμαινε ότι οι δύο παράφρονες μάγοι ήταν γεμάτοι απόσταγμα. Ωστόσο η Ελεονόρα δεν θα μπορούσε να το πάρει από μέσα τους όπως το έπαιρνε μέσα από την οντότητα από το φεγγάρι. Αν χρησιμοποιούσε ενεργειακούς πόλους

και παρόμοια εργαλεία επάνω τους, ήταν πολύ πιθανό να τους σκοτώσει. Επιπλέον, πόσο απόσταγμα θα μπορούσε να δώσει ο καθένας τους; Και, κατά δεύτερον, αυτό το απόσταγμα δεν ήταν ίδιο με το προηγούμενο· ήταν μια *μετάλλαξη* του.

Κοιτάζοντας προσεκτικά τη στοιχειακή του σύσταση, η Ελεονόρα κατέληξε πως πιθανώς να μπορούσε να το αναπαράγει με χυμικές μεθόδους, ύστερα από κάποιες προσπάθειες.

Δεδομένου όμως ότι επρόκειτο για διαφορετική ουσία, θα έπρεπε να τη δοκιμάσει κιόλας, να δει ποια ήταν τα αποτελέσματά της· γιατί δεν ήταν καθόλου βέβαιο πως θα ήταν τα ίδια όπως του E-8.

Η Ελεονόρα ονόμασε την καινούργια ουσία *E-9*.

Και πήγε να επισκεφτεί τα *κίρ'χικ* στον γυάλινο λαβύρινθο. Έπιασε, με εργαστηριακά γάντια, ένα από αυτά και του έκανε ένεση με E-9. Το παρακολούθησε για καμία μέρα για να δει τα αποτελέσματα της ουσίας επάνω του. Δεν ήταν ίδια με τα αποτελέσματα του E-8: το εξάποδο ποντίκι δεν έγινε ξαφνικά πιο έξυπνο από τα άλλα. Το μόνο που παρατήρησε η Ελεονόρα ήταν πως φάνηκε να βρίσκεται σε μια γενικότερη υπερδιέγερση και, ίσως, ευφορία. Όταν η επιρροή του E-9 πέρασε, το *κίρ'χικ* δεν πέθανε· απλά επέστρεψε στην αρχική του κατάσταση.

Αναρωτιέμαι τι μπορεί να κάνει στον άνθρωπο...

Προτού όμως το δοκιμάσει αυτό, η Ελεονόρα θέλησε να μάθει αν μπορούσε να το αναπαράγει εργαστηριακά, και έβαλε τους βοηθούς της να δουλέψουν πυρετωδώς τις επόμενες ημέρες.

Εν τω μεταξύ, κανένας δεν είχε βρει τον κλέφτη των φιαλιδίων με το E-8. Αλλά όποτε η Ελεονόρα μιλούσε με τον Κριτόλαο εκείνος επέμενε ότι κάποιιοι μέσα από το ερευνητικό κέντρο ήταν που είχαν πάρει το απόσταγμα.

«Μπορεί να το πήγαν αλλού, όμως!» του είπε η Ελεονόρα, ένα απόγευμα, καθώς ήταν καθισμένη σε μια καρέκλα του δωματίου της, δίπλα στο παράθυρο. «Μπορεί να το πήγαν στην πόλη για να το πουλήσουν.»

«Δεν το θεωρώ πιθανό,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος μέσα από τον πομπό της. «*Το έχω ψάξει, όμως.*»

«*Το έχεις ψάξει;*»

«*Ναι. Έχω, φυσικά, συνδέσμους στη μαύρη αγορά της Θακέρκοβ, εκεί όπου πωλούνται τα ναρκωτικά.*»

«Γιατί κάποιος να το πουλήσει ως ναρκωτικό; Κανένας δεν το γνωρίζει.»

«Ακριβώς. Γι' αυτό κιόλας δεν το θεωρούσα πιθανό να βρω τίποτα. Όπως και δεν βρήκα. Για να το πουλήσουν θα έπρεπε, κάπως, να το παρουσιάσουν πρώτα' κι αν γινόταν μια τέτοια παρουσίαση, πίστεψέ με, θα το μάθαινα.»

«Μπορεί να πήγαν να το παρουσιάσουν αλλού, σ' άλλη πόλη.»

«Έχω ειδοποιήσει και τους πράκτορες άλλων πόλεων. Αν δουν να εμφανίζεται κάποιο παράξενο καινούργιο ναρκωτικό, θα με ειδοποιήσουν.»

«Μέχρι στιγμής, όμως, τίποτα, ε;»

«Είναι πολύ νωρίς για να το βρούμε σ' άλλη πόλη – αν όντως το έχουν πάει εκεί.»

Ο Φλοίσβος δεν μπορούσε να κρατηθεί για πολύ μακριά από το Κρασί των Θεών παρότι αντιλαμβανόταν πως η ποσότητά του ήταν περιορισμένη. Μια νύχτα, ήπια τη μισή ουσία από ένα φιαλίδιο...

...και ονειρεύτηκε...

...ότι συνάντησε τον έναν από τους δύο τρελούς που είχε φέρει η Επιτηρήτρια στο ερευνητικό κέντρο: τον μάγο Στάνλι' μορ, βαθιά στον πυθμένα μιας μαύρης θάλασσας' και ο Στάνλι ούρλιαζε *Μείνε μακριά μου! Μείνε μακριά μου! Μη μ' αγγίζεις!* αλλά ο Φλοίσβος τον άγγιξε στον αυχένα, το χέρι του έπιασε τον μάγο σαν δαγκάνα, και το ξυρισμένο κεφάλι του Στάνλι' μορ άρπαξε φωτιά, φλόγες το τύλιξαν' και ο Φλοίσβος γελούσε ενώ ο μάγος ούρλιαζε πεσμένος στα γόνατα. Μετά, ο Στάνλι έχασε τις αισθήσεις του επειδή κάποιοι ήρθαν και τον τρύπησαν με δηλητηριώδεις λόγχες, και ο Φλοίσβος...

...κολυμπώντας, πήγε εκεί όπου κοιμόταν η μάγισσα Καλλιστώ' νιρ, ξαπλωμένη ανάσκελα στο στενό της κρεβάτι, με τους μηρούς της μισάνοιχτους. Ο Φλοίσβος καύλωσε. Έχωσε το χέρι του κάτω από το φόρεμά της, και είδε τα μάτια της ν' ανοίγουν, τρομαγμένα' αλλά η μάγισσα δεν ούρλιαξε. Γύρισε προσπαθώντας να του ξεφύγει, όμως ο Φλοίσβος την άρπαξε εύκολα και την έριξε τελικά μπρούμυτα πάνω στο κρεβάτι, σηκώνοντας το φόρεμα ως τη μέση της. Παραμερίζοντας το εσώρουχό της, την κάρφωσε με τον ορθωμένο φαλλό του, και την

άκουσε να κλαίει με λυγμούς. Δε φώναζε, όμως· η Καλλιστώ ποτέ δε φώναζε· ήταν σιωπηλή. *Γιατί δε μιλάς;* της είπε καθώς πιεζόταν μέσα της. *Γιατί δεν – αααααααα – μιλάς! Μίλα μου! ΜΙΛΑ ΜΟΥ!* Άρπαξε τα μαλλιά της, τραβώντας το κεφάλι της πίσω. *Μίλα μου!* γρύλισε κοντά στ'αφτί της, και της δάγκωσε τον λοβό – κι αισθάνθηκε το μόριό του να χύνει.

Ο Φλοίσβος μούγκρισε, είδε πολύχρωμα φώτα παντού γύρω του, παρασύρθηκε από τα ρεύματα του πυθμένα της μαύρης θάλασσας–

Εύπνησε στο δωμάτιό του, νιώθοντας το σπέρμα να κολλάει μέσα στο παντελόνι του.

Κι άρχισε να γελά, και να γελά, και να γελά...

Η Αλίκη Μυρτώνη δεν είχε άδικο όταν είπε ότι η επιχείρηση Έρευνα και Χαρτογράφηση των Παλιών Σηράγγων της Θακέρκοβ θα ήταν χρονοβόρα. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν ήξεραν από πού να ξεκινούσαν, κι αποφάσισαν πως το ασφαλέστερο θα ήταν να ξεκινήσουν από τα μέρη που κατά περίπτωση χρησιμοποιούσαν και γνώριζαν καλύτερα. Αυτό σήμαινε ότι είχαν, πραγματικά, *πολλή* δουλειά μπροστά τους.

Πρόχειροι, ημιτελείς χάρτες συγκεντρώνονταν στο γραφείο του Κριτόλαου καθώς οι ημέρες περνούσαν. Ο ένας έδειχνε μερικά περάσματα από μια μεριά της πόλης, ο άλλος μερικά περάσματα από κάποια άλλη μεριά. Κανένας δεν ήξερε πώς μπορεί αυτά να συνδέονταν μεταξύ τους. Και σ'ορισμένα σημεία ο Κριτόλαος παρατηρούσε φανερά κενά λογικής συνέχειας. Τι γινόταν εκεί κάτω; Έκαναν λάθη οι πράκτορές του, ή τα περάσματα ήταν φτιαγμένα με τόσο χαοτικό τρόπο που ήταν δύσκολο να βγάλεις νόημα;

Η δημοσιογραφική έρευνα της Χοαρκίδας δεν του πρόσφερε καμια πολύ χρήσιμη πληροφορία. Έμαθε για κάποια περιστατικά που άνθρωποι είχαν χαθεί στις σήραγγες και ή είχαν ξαναβρεθεί τελικά ή είχαν εξαφανιστεί τελείως ή όταν είχαν βρεθεί ήταν νεκροί – κάποιος ή κάτι τούς είχε σκοτώσει: και οι θεωρίες, φυσικά, ήταν πάμπολλες. Έμαθε για περιπτώσεις που οι πολίτες της Θακέρκοβ είχαν δει «παράξενες, εφιαλτικές μορφές» να περιφέρονται στα υπόγεια της πόλης. Έμαθε για νοσηρούς εγκληματίες που πετούσαν τα σκοτωμένα θύματά τους στις σήραγγες για να μην τα βρεί ποτέ κανείς. Έμαθε ότι κάποιοι

άνθρωποι είχαν τρέξει εκεί κάτω για να ξεφύγουν από τις Αρχές και κανένας δεν τους είχε ξαναδεί: ορισμένοι έλεγαν ότι είχαν σκοτωθεί, ορισμένοι ότι είχαν βγει από την πόλη, ότι τα υπόγεια περάσματα οδηγούσαν και έξω από τη Θακέρκοβ. Είδε κάμποσους χάρτες των σηράγγων: χάρτες που δεν πρέπει να είχαν καμία σχέση με την πραγματικότητα – χάρτες που μερικούς τούς είχε ξαναδεί και παλιότερα. Υπήρχαν σημειωμένες φωλιές γιγάντιων αρουραίων επάνω τους, και λημέρια ανθρωποφάγων, ακόμα και μια υπόγεια βάση των πρακτόρων της Παντοκράτειρας (*Αν είχαμε τέτοια υπόγεια βάση, σίγουρα θα την ήξερα!*) και μια βάση των επαναστατών (*Οι επαναστάτες θα το άφηναν να μαθευτεί έτσι απλά; Δεν το νομίζω – θα το έλεγχε, όμως, για να το διαψεύσει*).

«Σου έφερα κι ένα σουβενίρ,» του είπε η Χοαρκίδα, μια βραδιά, και ύψωσε εμπρός του ένα μπρελόκ απ'το οποίο κρεμόταν ένα κυρτό δόντι.

«Τι είναι αυτό; Κάτι από τα Φέρνιλγκαν;»

«Μη με τσιγκλάς. Αυτό υποτίθεται πως είναι δόντι ανθρωποφάγου.»

«Θα το δείξω στον οδοντίατρό μου,» είπε ο Κριτόλαος, και γέλασαν.

Εκτός από την υπόθεση των σηράγγων, τον είχε απασχολήσει πάλι και η Βατράνια Κινκάρδη. Ένας από τους πράκτορές του είχε βάλει κοριό στο σπίτι της, και ο κοριός, το επόμενο πρωί, είχε εξαφανιστεί. Η Κινκάρδη τον είχε βρει και τον είχε πετάξει στην τουαλέτα· τον είχαν, τελικά, εντοπίσει στους υπονόμους.

Αποκλείεται η εύρεση του κοριού να ήταν τυχαία. Η Κινκάρδη πρέπει να είχε στη διάθεσή της κάποια συσκευή· και μια τέτοια συσκευή δεν ήταν κάτι που είχε ο καθένας. Οι πιθανότητες να είναι μπλεγμένη με την Επανάσταση είχαν μόλις αυξηθεί. Ωστόσο, ο Κριτόλαος δεν μπορούσε να είναι βέβαιος, γιατί, κοιτάζοντας το ιστορικό της Βατράνιας, έκρινε πως δεν ήταν κι απίθανο να είχε συσκευή εντοπισμού κοριών ακόμα και χωρίς να είναι πράκτορας της Επανάστασης. Κατά πρώτον, ήταν πλούσια, οπότε μπορούσε να αγοράσει άνετα ό,τι συσκευή ήθελε. Κατά δεύτερον, είχε ένα σωρό γνωστούς σε πάρα πολλά σημεία της πόλης και πιθανώς να φοβόταν ότι κάποιος μπορεί να την παρακολουθούσε.

Παρ'όλ'αυτά, είχε κάνει έλεγχο το επόμενο πρωί αφότου μπήκε ο κοριός στο σπίτι της.

Αυτό σήμαινε πως ή ήταν παρανοϊκή ή είχε κάποιον πολύ καλό λόγο να φοβάται την παρακολούθηση. Και ο πολύ καλός λόγος μπορεί να είχε σχέση με την Επανάσταση, μπορεί και όχι. Ο Κριτόλαος, από τις πληροφορίες που είχε μέσω των πρακτόρων του, αδυνατούσε να βγάλει συμπέρασμα για την αιτία του φόβου της Κινκάρδης. Δεν έκανε κανένα παράνομο εμπόριο, δεν ήταν μπλεγμένη σε καμία σκοτεινή επιχείρηση. Ήταν καθαρή απ'όλες τις μεριές, όπως φαινόταν.

Συνεπώς: πολύ πιθανόν να ήταν πράκτορας της Επανάστασης.

Πρέπει να την έχω κατά νου. Μπορεί να με οδηγήσει στο άντρο τους μέσα στη Θακέρκοβ.

Ο χειμώνας, που βρισκόταν στο τέλος του, είχε τώρα περάσει και η άνοιξη είχε μπει. Ο καιρός ζέστανε λιγάκι, αλλά στη Θακέρκοβ ελάχιστα έδωσαν σημασία σ' αυτό.

Στο Χωνευτήρι, ένας πόλεμος μεταξύ των συμμοριών ξέσπασε, και ένα σωρό ζημιές έγιναν σε σπίτια και σε καταστήματα. Δεν ήταν παράξενο αυτό: τέτοιοι πόλεμοι ανάμεσα στις συμμορίες γίνονταν κάθε τρεις και λίγο. Η Χωροφυλακή σπάνια ανακατευόταν για να σταματήσει την αιματοχυσία: κάποιες φορές, μάλιστα, οι χωροφύλακες συνέβαλλαν κι εκείνοι στο χάος, ρίχνοντας σφαίρες μέσα από οχήματα, ή από τον ουρανό, με οπλοπολυβόλα, καβαλώντας γρύπες.

Στην *Οινόσφαιρα* ευτυχώς δεν έγιναν ζημιές, αν και μια, δυο βραδιές συμμορίες χτυπήθηκαν έξω απ' το κατάστημα. Ο Έκτορας και οι άλλοι πήραν όπλα στα χέρια, και ήταν σε ετοιμότητα. Όταν είδαν κάποιους να ζυγώνουν, πυροβόλησαν στο έδαφος κοντά τους και τους φώναξαν να φύγουν, να πάνε αλλού. Εκείνοι δεν τους κοντράρισαν: είχαν άλλα προβλήματα, που τους πίεζαν περισσότερο.

Οι συμπλοκές έπαψαν μετά από τέσσερις, πέντε μέρες και η ζωή στο Χωνευτήρι επέστρεψε στον φυσιολογικό της ρυθμό. Ο Χριστός και ο Άλκιμος, που ρώτησαν παλιούς γνωστούς τους, είπαν στον Έκτορα πως ο πόλεμος είχε γίνει επειδή τσακώθηκαν οι Λυσσασμένοι με τους Μαντρόσκυλους: οι πρώτοι είχαν βουτήξει μια κούτα με ναρκωτικά και ταμπάκο από τους δεύτερους, και χαλασμός είχε αρχινήσει. Οι Σφυριχτάδες, οι Νάνοι, και οι Χορευτές είχαν παρασυρθεί στη διαμάχη

γιατί χρωστούσαν είτε στους μεν είτε στους δε. Τελικά, οι Μαντρόσκυλοι είχαν ησυχάσει και το θέμα είχε λήξει.

Η οντότητα από το φεγγάρι – η κόρη του Αίολου, όπως την έλεγαν οι άλλοι επαναστάτες – έδειχνε ν'αρχίζει να συνηθίζει ολοένα και περισσότερο το ανθρώπινο σώμα της. Δυσκολότερο φαινόταν να της είναι να κατανοήσει την ανθρώπινη συμπεριφορά. Ο Έκτορας τής είπε ότι δεν μπορούσε να μιλά συνέχεια στους άλλους σαν να διάβαζε τις σκέψεις τους. *Θα κινησουμε υποψίες, την προειδοποίησε. Μη νομίζεις ότι εδώ δεν κυκλοφορούν χαφιέδες των Παντοκρατορικών. Δεν είμαστε ασφαλείς. Πουθενά δεν είσαι ασφαλής στη Σεργήλη. Με καταλαβαίνεις, κοπελιά;*

Κι αυτό το όνομα, είπε κάποια άλλη στιγμή ο Έκτορας, έπρεπε ν'αλλάξει. Δε μπορούσαν να την αποκαλούν Ηλέννια· και σίγουρα όχι Ηλέννια *Καρτάνη*. Της πρότεινε να βρει ένα άλλο όνομα που της άρεσε. Εκείνη δε φάνηκε να έχει προτιμήσεις· δε μπορούσε να διαλέξει.

«Θα σε λέμε Ουρανία από δω και μπρος,» είπε ο Έκτορας, ενώ ήταν καθισμένοι στο δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*, εκείνος, ο Αίολος, η οντότητα από το φεγγάρι, η Χλόη, και ο Άλκιμος. «Εντάξει;»

Η γυναίκα που δεν ήταν γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους – μια κίνηση που είχε αντιγράψει από τους άλλους. «Εντάξει.»

«Και το επώνυμό της;» ρώτησε ο Αίολος.

«Δε χρειάζεται επώνυμο,» είπε ο Έκτορας. «Είναι παιδί της πέτρας.»

«Μεγάλωσα στον δρόμο. Ποτέ δε γνώρισα τους γονείς μου· η μάνα μου μπορεί να ήταν πόρνη,» είπε η Ουρανία. Κανείς δεν της είχε εξηγήσει τι σήμαινε παιδί της πέτρας.

«Σταμάτα να διαβάζεις το μυαλό μου· με τσαντίζεις,» μούγκρισε ο Έκτορας.

«Τις σκέψεις του Άλκιμου είδα,» αποκρίθηκε εκείνη. Και συνοφρυώθηκε. «Νομίζω.»

«Νομίζεις;» έκανε παραξενεμένα ο Αίολος. «Τι θέλεις να πεις; Δεν ξέρεις ποιου τις σκέψεις διάβασες;»

«Τελευταία, μπερδεύομαι αρκετές φορές,» παραδέχτηκε η Ουρανία. «Υποθέτω φταίει το εξασθενημένο *αδ'σ'ρ* μου.» Και συνοφρυώθηκε

πάλι, θυμωμένα τώρα· ακόμα δεν μπορούσε να συνηθίσει το γεγονός ότι η ανθρώπινη γλώσσα αδυνατούσε να αρθρώσει σωστά αυτό το αδ'σ'ρ.

«Χλόη,» ρώτησε ο Έκτορας, «θα ήθελες να παίξεις χαρτιά με τη μάντισσα από δω;»

Η Χλόη μειδίασε. «Θα ήταν ενδιαφέρον.» Και έβγαλε μια τράπουλα.

Παραδόξως, η οντότητα από το φεγγάρι έχασε.

Ο Έκτορας άρχισε ν'αναρωτιέται μήπως η Χλόη είχε, πραγματικά, μαγικές δυνάμεις.

«Το ανακάτεμα των φύλλων είναι τελείως τυχαίο,» εξήγησε μετά η Ουρανία. «Το παιχνίδι σας είναι καθαρή τύχη κατά το ήμισυ τουλάχιστον.»

Ο Αλλάνδρης ήταν χάλια εκείνες τις μέρες. Δεν είχε ακόμα συνέλθει από το τραύμα του, αν και ο πυρετός του είχε κάπως ελαττωθεί. Οι άλλοι έκαναν εκ περιτροπής βάρδιες κοντά του, για να μην τον αφήνουν ποτέ μόνο· ο Έκτορας είχε πει συνέχεια να τον προσέχουν. Παρότι, όπως όλοι ήξεραν, ο Πρόμαχος ήταν τσαμπουκάς, οξύθυμος, και παρορμητικός, αγαπούσε ιδιαίτερα τον Αλλάνδρη γιατί είχαν μεγαλώσει μαζί στους δρόμους της Θακέρκοβ. Παιδιά της πέτρας, έχοντας μόνο την πονηριά τους και τη δύναμή τους για να πολεμήσουν μια ολόκληρη πόλη.

Η Σερφάντια απέφευγε να καθίσει κοντά στον Αλλάνδρη, μέχρι που αυτό έγινε ύποπτο.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» τη ρώτησε η Χλόη.

Η Μαύρη Δράκαινα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, απλώς βαριέμαι. Υπάρχουν καλύτερα πράγματα να κάνω, νομίζω – πιο χρήσιμα για όλους μας.»

«Αυτή τη στιγμή, το πιο χρήσιμο που μπορείς να κάνεις είναι να καθίσεις κοντά στον Αλλάνδρη,» της είπε η Χλόη. «Δεν υπάρχει καμία άλλη πιο επείγουσα δουλειά.»

Η Σερφάντια αναστέναξε και, μετά από μερικές στιγμές δισταγμού, αποκρίθηκε: «Εντάξει, θα πάω.»

Ανέβηκε στο δωμάτιο του Αλλάνδρη, ενώ δυνατή μουσική και φωνές έρχονταν από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*· είχε πολύ κόσμο απόψε.

Ο τραυματισμένος επαναστάτης ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι του, σκεπασμένος με μια κουβέρτα. Τα μάτια του ήταν μισόκλειστα και μουρμούριζε, ενώ το μαυρόδερμο σώμα του έκανε σπασμούς κάπου-κάπου.

Η Σερφάντια δε νόμιζε ότι αντιλήφτηκε την παρουσία της. Κάθισε στο σκαμνί δίπλα του, ακουμπώντας τους πήχεις της στα γόνατα και παρατηρώντας τον σιωπηλά.

Ο Αλλάνδρης βλεφάρισε. «Χλόη;...» έκανε, με ξερή φωνή.

«Δεν είμαι η Χλόη,» του είπε η Σερφάντια. «Θέλεις λίγο νερό;»

«Ναι, νερό...»

Η Σερφάντια πήρε το μπουκάλι από το κομοδίνο και τον βοήθησε να πιει. Τα δάχτυλά της έμειναν μέσα στα γαλανά του μαλλιά λίγο παραπάνω απ'ό,τι ήταν απαραίτητο.

«Μ'έχουν μαστουρώσει μ'αυτές τις μαλακίες,» μούγκρισε ο Αλλάνδρης. «Είναι σα να πετάω, Χλόη, και έρχονται κάτι σύννεφα επάνω μου και κολλάνε στα μάγουλά μου... σαν ζαχαρωτές σκατούλες, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ, γαμώ...»

«Δεν είμαι η Χλόη,» του ξαναείπε η Σερφάντια, καθίζοντας τώρα στην άκρη του κρεβατιού. «Δε βλέπεις ποια είμαι;»

Ο Αλλάνδρης γέλασε.

Η Σερφάντια συνοφρυώθηκε. «Τι είναι τόσο αστείο;»

«Γιατί ρωτάς;»

«Επειδή γελάς, ρε καθυστερημένε.»

«Μμμ...» Τα μάτια του μισόκλεισαν. «Εσύ είσαι, Μαύρη Δράκαινα, ε;»

Η Σερφάντια αισθάνθηκε να διστάζει για λίγο ν'αποκριθεί. *Γιατί διστάζω; σκέφτηκε, θυμωμένη με τον εαυτό της. Δεν ήρθα κρυφά! Και δε με νοιάζει που είναι ηλίθιος όπως είναι!* «Ναι, εγώ είμαι, η Σερφάντια.»

«...Ναι.» Ο Αλλάνδρης έσμιξε τα φρύδια, βλεφάρισε. «Έχεις ξανάρθει;»

Η Σερφάντια προτίμησε να μη μιλήσει· ούτως ή άλλως δεν ήξερε τι του γινόταν: ήταν στον κόσμο του τώρα, τελείως. Για κάποιον περίεργο λόγο, όμως, τον έβρισκε πολύ ερωτικό έτσι όπως ήταν, με το μαυρόδερμο σώμα του γυμνό κάτω απ'την κουβέρτα, τραυματισμένος από

μια πρόσφατη μάχη, παραληρώντας από τα φάρμακα που του είχαν δώσει...

Ο Αλλάνδρης σήκωσε το χέρι του σαν μεθυσμένος· άγγιξε τον καρπό της, και η Σερφάντια αισθάνθηκε να παραλύει – οι άντρες γενικά την έφερναν σε αμηχανία, και ειδικά αυτοί που της άρεσαν· έπρεπε να κάνει αγώνα με τον εαυτό της για να φέρεται φυσικά μαζί τους. Συνήθως τα κατάφερνε.

«Για κείνο το περιστατικό...» είπε ο Αλλάνδρης, «Τα είπα χάλια, το ξέρω... Δεν έχει σημασία που είπες ψέματα. Δεν τρέχει τίποτα.» Έσφιξε το χέρι της. «Είσαι 'ντάξει, το ξέρω...»

Η Σερφάντια είχε, όντως, πει ψέματα στον Αλλάνδρη εκείνη τη βραδιά. Η Νιρίφα δεν της είχε πει ποτέ ότι δεν τον συμπαθούσε· δεν της είχε πει τίποτα γι' αυτόν, βασικά. Πάντως, *προφανώς* δεν τον ήθελε. Αν τον ήθελε θα τον είχε κοντά της, σωστά; Ο Αλλάνδρης δεν το έκρυβε ότι του άρεσε η μάγισσα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Σερφάντια. «Ξέχασέ το. Ξέχασέ το.» Το χέρι της, γλιστρώντας από το χέρι του, άγγιξε την κουβέρτα... και πέρασε από κάτω, για ν' ακουμπήσει στο στέρνο του και να τριφτεί εκεί. Ήταν ωραίο το δέρμα του στην αφή. Πολύ ωραίο.

«Μαύρη Δράκαινα,» μουρμούρισε, ζαλισμένα, ο Αλλάνδρης, «θα μου φέρεις μια μπίρα;»

«Δε νομίζω ότι κάνει,» του είπε εκείνη, χωρίς να πάρει το χέρι της από πάνω του. «Όχι όταν παίρνεις φάρμακα.»

«Σκατά... γαμώ...» μούγκρισε ο Αλλάνδρης. «Τι θα κάνω τώρα, Μαύρη Δράκαινα; Θα με σκοτώσουν, οι πούστηδες...»

Η Σερφάντια έσκυψε από πάνω του. «Πες με Σερφάντια.»

«...Σερφάντια.»

Η Σερφάντια φίλησε τα χείλη του, με το ένα της χέρι στο μάγουλό του και το άλλο στο στέρνο του, κάτω απ' την κουβέρτα. Το δικό του χέρι άγγιξε το εσωτερικό του μηρού της, στέλνοντας ένα κύμα ερωτικού ενθουσιασμού μέσα της.

«Αφού δεν έχεις μπίρα, αυτό είναι ό,τι πιο καλό χωρίς μπίρα...» είπε ο Αλλάνδρης, όταν τα χείλη τους χώρισαν.

«Λένε ότι ρίχνει τον πυρετό.» Το χέρι της που ήταν κάτω απ' την κουβέρτα πήγε στην κοιλιά του, συνάντησε τον επίδεσμο, τον προσπέρασε, και άγγιξε τον ανδρισμό του, παρακάτω. Το μόριό του ήταν

μισοορθωμένο, και με μερικές κινήσεις των δαχτύλων της ορθώθηκε τελείως, έγινε σκληρό και μακρύ μέσα στη χούφτα της.

Ο Αλλάνδρης μούγκριζε ευχαριστημένα, χωρίς να μιλά. Ίσως και να νόμιζε ότι ονειρευόταν. Χαμογελούσε.

Η Σερφάντια τον ξαναφίλησε, πιο δυνατά από πριν και μετά, έβγαλε τις μπότες, το παντελόνι, και τη λεπτή περισκελίδα της και, παραμερίζοντας απότομα την κουβέρτα του, ανέβηκε στο κρεβάτι.

Ο Αλλάνδρης, παρότι τραυματισμένος και μαστουρωμένος, ήταν αποδοτικότατος, διαπίστωσε η Σερφάντια. Αυτά που έλεγε, πάντως, έδειχναν ότι πρέπει όντως να νόμιζε πως ονειρευόταν...

Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, όσο περισσότερο εξερευνούσαν τις σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ, τόσο περισσότερο μπλέκονταν. Βρήκαν κόκαλα και κρανία που μπορούσαν να είναι μόνο ανθρώπινα, σε διάφορα τυχαία σημεία, χωρίς να υπάρχει καμία εξήγηση, ή έστω εικασία, για το πώς κατέληξαν εκεί. Βρήκαν δωμάτια και περάσματα πλημμυρισμένα από νερά, που άλλοτε πρέπει να έρχονταν από τον ποταμό Κάλμωθ κι άλλοτε από τους υπονόμους, βρομώντας αποκρουστικά, ενώ κόπρανα και άλλες ακαθαρσίες επέπλεαν επάνω τους. Βρήκαν σημεία που οι σήραγγες είχαν σχισμάδες, ρωγμές, ανοίγματα, κι από εκεί μπορούσες να περάσεις για να βγεις στις ράγες του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Βρήκαν γκράφιτι πάνω σε τυχαίους τοίχους: σχήματα που απεικόνιζαν κρανία, ή μαχαίρια, ή ανθρώπους που καταβρόχθιζαν άλλους ανθρώπους, ή ακατονόμαστα τέρατα. Βρήκαν ένα μέρος όπου έμεναν άστεγοι, τυλιγμένοι σε παλιά ρούχα και παλιές εφημερίδες, δίπλα σε μαγκάλια που ο καπνός τους βρομούσε. Βρήκαν σκαλοπάτια που έβγαιναν σε εγκαταλειμμένες αποθήκες ή ερειπωμένα οικοδομήματα ή μυστηριώδη σοκάκια, ή ακόμα και σε μέρη που ήταν κατοικημένα: υπόγεια σπιτιών ή επιχειρήσεων, όπου υπήρχαν βαριές πόρτες από ξύλο ή μέταλλο οι οποίες απαγόρευαν την πρόσβαση, και οι πράκτορες μονάχα τις σημείωναν στους χάρτες τους, χωρίς να τις παραβιάζουν, για να τις ερευνήσουν αργότερα, ανάλογα με τις εντολές των ανώτερών τους. Βρήκαν μέχρι και σκαλοπάτια που πήγαιναν προς τα κάτω, σε σπήλαια και σήραγγες όπου ο αέρας ήταν αποπνιχτικός και από μακριά αντηχούσαν αλλόκοτοι ήχοι: νερό, πιθανώς, ή τρωκτικά, ή

τίποτα χειρότερο. Βρήκαν ένα μέρος που, σίγουρα, ήταν ναός της Αρτάλης, αν έκριναν από την διακόσμηση – κυρίως, πρόχειρες τοιχογραφίες και λαξεύματα. Ήταν γνωστό πως υπήρχαν ακόμα πιστοί της Αρτάλης οι οποίοι έκαναν παράνομες τελετές, παρότι η θρησκεία τους είχε απαγορευτεί από την ίδια την Παντοκράτειρα. Οι πράκτορες σημείωσαν τη θέση του ναού για να παρακολουθήσουν το μέρος κάποια άλλη στιγμή, αν λάμβαναν τέτοιες διαταγές.

Τους επαναστάτες, πάντως, δεν φαινόταν εύκολο να τους βρουν.

Δεν υπήρχαν ούτε ίχνη τους στο έδαφος ούτε κανένα άλλο σημάδι. Μονάχα μια φορά είδαν κάποιους να τρέχουν να φύγουν γρήγορα. Οι πράκτορες τούς κυνήγησαν και τους έπιασαν. Τους ακινητοποίησαν και τους ρώτησαν τι έκαναν εδώ· εκείνοι αποκρίθηκαν ότι είχαν έρθει να κάνουν γκράφιτι, δεν ήθελαν μπελάδες. Και πράγματι, υπήρχε ένας θάλαμος γεμάτος γκράφιτι εκεί κοντά – από παλιά έρχονταν άτομα και ζωγράφιζαν εδώ. Οι πράκτορες τούς άφησαν να φύγουν, αλλά τους παρακολούθησαν και τους είδαν, τελικά, να ανεβαίνουν μια επικίνδυνη αρχαία σκάλα και να βγαίνουν σε μια μικρή πλατεία στις Λιμανοκατοικίες. Η παρακολούθηση δεν τελείωσε εκεί, φυσικά, και οι πράκτορες διαπίστωσαν ότι αυτοί οι νεαροί κατά πάσα πιθανότητα δεν είχαν καμία σχέση με την Επανάσταση.

Ολοένα και περισσότεροι χάρτες συγκεντρώνονταν στο γραφείο του Κριτολάου, αλλά, παραδόξως, εκείνος νόμιζε ότι η υπόθεση μπλεκόταν αντί να ξεμπλέκεται. Ήταν δυνατόν οι σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ να είναι τόσες πολλές και τόσο μπερδεμένες;

Προσπαθούσε να συναρμολογήσει τα κομμάτια που του έφερναν οι πράκτορές του και, σε ορισμένες περιπτώσεις, τα κατάφερνε. Οι χάρτες, κατά περίπτωση, έβγαζαν νόημα όταν τους κολλούσες τον έναν δίπλα στον άλλο.

Εκείνο που δεν περίμενε, πάντως, όταν ξεκίνησε ετούτη την επιχείρηση, ήταν ότι θα υπήρχαν και σήραγγες κάτω από τις σήραγγες. Οι πράκτορές του είχαν βρει σημεία όπου μπορούσες να κατεβείς ακόμα περισσότερο. Αν ήταν δυνατόν! Πού τελείωνε αυτός ο λαβύρινθος; Έτσι όπως πήγαινε το πράγμα, μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι οι Επαναστάτες είχαν ακόμα και κάποια κρυφή βάση στα έγκατα της γης κάτω από τη Θακέρκοβ!

Αν, όμως, χωρίς καμία σοβαρή ένδειξη το υποθέσω αυτό, θα γίνω κι εγώ συνωμοσιολόγος. Σε τελική ανάλυση, εκεί κάτω μπορεί, όντως, ακόμα και δαιμονισμένοι ανθρωποφάγοι να υπάρχουν!

Ο νεαρός ηθοποιός Μάριος Τελβάνιφ κοιμόταν δίπλα της· και η Βατράνια έκανε επίσης ότι κοιμόταν. Τον περίμενε να κινηθεί. Αν, τελικά, είχε δίκιο γι' αυτόν.

Ο Μάριος ήταν ο μόνος από τους παρευρισκόμενους σ' εκείνο το πάρτι που μπορούσε να ελέγξει άμεσα. Για τους άλλους, μόνο υποθέσεις μπορούσε να κάνει. Αλλά, επίσης, πότε θα τους ξανάβλεπε αυτούς; Και, κυρίως, πότε θα τους ξανάβαζε στο σπίτι της; Μπορεί να μην τους ξανάβαζε και ποτέ. Αν όμως οι Παντοκρατορικοί ήθελαν να την παρακολουθούν, δε θα χρησιμοποιούσαν κάποιον που ήταν συχνά κοντά της; Λογικά, ναι. Και ο Μάριος, καθότι περιστασιακός εραστής της Βατράνιας, ήταν συχνά κοντά της. Αλλά όχι και τόσο συχνά ώστε να τον υποψιαστεί άμεσα. Μια στο τόσο κοιμόταν μαζί του.

Οι Παντοκρατορικοί θα είχαν, σίγουρα, καταλάβει ότι βρήκε τον κοριό τους, και θα ήθελαν να φυτέψουν άλλο. Ή να σκαρώσουν κάποια παρόμοια απάτη. Αν επομένως ο Μάριος ήταν άνθρωπός τους, έπρεπε να δράσει σύντομα· και η καλύτερη ώρα ήταν τη νύχτα, όταν η Βατράνια, αφού είχαν κάνει έρωτα, κοιμόταν γαλήνια...

...ή, τουλάχιστον, έτσι προσποιείτο.

Θα σηκωθεί ή δε θα σηκωθεί; αναρωτιόταν, καθώς ήταν ξαπλωμένη πλάι του, με τα μάτια κλειστά και αναπνέοντας ήρεμα.

Η ώρα κυλούσε. Δεν τον ακούω να σηκώνεται...

Ο ύπνος άρχισε να την απειλεί. *Μην κοιμηθείς, Βατράνια. Μην κοιμηθείς! Μην κοιμηθείς, όμορφή μου κοπέλα.*

Μην-κοιμηθείς μην-κοιμηθείς μην-κοιμηθείς μην-κοιμηθείς-

Αισθάνθηκε τον Μάριο να ανασπώνεται δίπλα της, και το μυαλό της έπαψε απότομα να λειτουργεί, σαν οι σκέψεις της να πάγωσαν. Συνέχισε να αναπνέει ρυθμικά, όπως κάποιος που κοιμάται· παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών ήταν, δεν ήταν και τόσο άσχετη από ηθοποιία, σωστά;

Ο Μάριος φίλησε τον ώμο της.

Η Βατράνια δεν αντέδρασε, χαμογέλασε μονάχα, κοιμισμένα. Ο Μάριος ήθελε, μάλλον, να βεβαιωθεί ότι όντως κοιμόταν· και πράγματι, μετά σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. Η Βατράνια δεν άνοιξε τα μάτια της, δεν κινήθηκε καθόλου. Αφουγκραζόταν.

Βάζει το παντελόνι του... και το πουκάμισό του... και τι κάνει τώρα;...

Άκουσε βήματα. Έχει βάλει τα παπούτσια του. Φεύγει.

Τον άκουσε να βγαίνει απ'το υπνοδωμάτιο.

Τα μάτια της άνοιξαν. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. Φόρεσε μια ρόμπα και τον ακολούθησε, ξυπόλυτη, αθόρυβα. Τον είδε, μέσα στο ημιφωτισμένο σπίτι της, να κατεβαίνει τις σκάλες: από τον δεύτερο όροφο στον πρώτο, από τον πρώτο όροφο στο ισόγειο, από το ισόγειο στο υπόγειο.

Πού σκατά πάει; Θα φύγει, τελικά; Απλά θα σηκωθεί και θα φύγει, μες στην άγρια νύχτα;

Η Βατράνια στάθηκε στο τέλος της σκάλας, κρυμμένη στις πυκνές σκιές. Το βλέμμα της ήταν εστιασμένο στον Μάριο, ο οποίος τώρα, έχοντας ανάψει το φως, βάδιζε μέσα στο γκαράζ. Πλησίασε το τετράκυκλο όχημά της. Έβγαλε το αριστερό του παπούτσι. Σήκωσε τη σόλα και πήρε από κάτω της ένα μικρό μεταλλικό αντικείμενο. Φόρεσε πάλι το παπούτσι και γονάτισε πλάι στο όχημα, προσαρμόζοντας το μικρό μεταλλικό αντικείμενο από κάτω του.

Αυτός είναι! Αυτός είναι ο πράκτοράς τους! Και η συσκευή που προσάρμοζε ήταν, μάλλον, κάποιος πομπός για να εντοπίζουν οι Παντοκρατορικοί το όχημά της μέσα στην πόλη.

Η Βατράνια αισθάνθηκε την παρόρμηση να του χιμήσει ακριβώς εκείνη τη στιγμή και να τον πλακώσει στο ξύλο, αλλά δεν το έκανε. Δεν ήταν καλή στρατηγική. Δε θα κατάφερνε τίποτα έτσι· έπρεπε να τον ξεφορτωθεί αλλιώς.

Προτού ο Μάριος αρχίσει πάλι ν'ανεβαίνει, ανέβηκε εκείνη πρώτη. Πήγε στο υπνοδωμάτιό της, έβγαλε τη ρόμπα της, και ξάπλωσε όπως πριν, παριστάνοντας την κοιμισμένη. Τον άκουσε να επιστρέφει, να γδύνεται, και να ξαπλώνει.

Αυτό το καθίκι μπορεί να ψάξει, κάποια στιγμή, ολόκληρο το σπίτι μου όσο κοιμάμαι. Πρέπει οπωσδήποτε να τον ξεφορτωθώ.

Μετά σκέφτηκε ότι η ταινία που θα χρηματοδοτούσε είχε σκηνές στην έρημο, και δεν νόμιζε ότι ο σκηνοθέτης θα χρησιμοποιούσε κά-

ποια ερημιά εδώ κοντά· μάλλον θα πήγαινε στις ερήμους στα νοτιοδυτικά της Σεργήλης.

Η Βατράνια θα φρόντιζε ο Μάριος να πάρει εκείνο τον ρόλο του εξερευνητή της ερήμου.

Η Ελεονόρα'σαρ, ύστερα από αρκετές ημέρες εργασίας στο ερευνητικό κέντρο, κατόρθωσε τελικά να βρει μια μέθοδο για να παράγει το E-9. Και τώρα, μπορούσε ν'αρχίσει να πειραματίζεται σε ανθρώπους.

Έλπιζε να είχε ανακαλύψει κάτι τόσο αξιόλογο όσο το E-8...

Κεφάλαιο 38

Καταστροφική Νύχτα

Για να κάνει πειράματα σε ανθρώπους έπρεπε να ζητήσει εθελοντές – οι οποίοι, όπως πάντα, θα συμμετείχαν με το αζημίωτο.

Ο Φλοίσβος Ηλάβρης παρουσιάστηκε πρώτος-πρώτος για να ρωτήσει αν η Επιτηρήτρια ήθελε να δοκιμάσει το ίδιο υγρό με πριν. Δεν είχε μάθει ότι η οντότητα από το φεγγάρι ήταν νεκρή κι επομένως δεν μπορούσαν να πάρουν άλλο απόσταγμα· οι φρουροί του ερευνητικού κέντρου δεν το ήξεραν: η Ελεονόρα δεν το είχε θεωρήσει απαραίτητο να τους το κοινοποιήσει.

«Δεν είναι το ίδιο υγρό,» αποκρίθηκε στον Φλοίσβο, καθώς ήταν καθισμένη πίσω απ'το γραφείο της. «Είναι, όμως... παρόμοιο.»

Ο Φλοίσβος συνοφρυώθηκε. «Παρόμοιο;»

«Δεν μπορώ να πω περισσότερα. Τα αποτελέσματά του, πάντως, δεν ξέρω ποια θα είναι. Πιθανώς να είναι πολύ διαφορετικά.»

Ο Φλοίσβος φάνηκε απογοητευμένος προς στιγμή.

«Αν θέλεις, βέβαια, να δοκιμάσεις, νομίζω πως θα ήσουν ο κατάλληλος άνθρωπος,» είπε η Ελεονόρα, ενώ σκεφτόταν: *Αυτός είναι ο μόνος που φαίνεται να έχει προσαρμοστεί πλήρως στο E-8· τα αποτελέσματα του αποστάγματος είναι πάντα ίδια στον οργανισμό του, σ'αντίθεση με τους άλλους που δέχτηκαν να υποβληθούν στα πειράματα.*

Ο Φλοίσβος συνοφρυώθηκε, σκεπτικός. Μετά είπε: «Θα το δοκιμάσω.»

Η Ελεονόρα χαμογέλασε. «Ωραία.» Και, ανοίγοντας τον δίαυλο του γραφείου της, ειδοποίησε τους εργαστηριακούς βοηθούς της, οι οποίοι ήρθαν σύντομα και πήραν μαζί τους τον Φλοίσβο.

Τον οδήγησαν στο δωμάτιο που τον είχαν οδηγήσει και την προηγούμενη φορά. Τον έβαλαν να καθίσει σε μια αναπαυτική πολυθρόνα και τον έδεσαν εκεί για λόγους ασφάλειας. Του έδωσαν να πιει μια μικρή ποσότητα του E-9, που είχαν παραγάγει με χυμικές μεθόδους, και περίμεναν. Η Ελεονόρα παρακολουθούσε μέσα από ένα παράθυρο, αθέατη.

Ο Φλοίσβος, μετά από λίγο, χαμογέλασε. Γέλασε. Έγειρε το κεφάλι πίσω κι άρχισε να σφυρίζει. Έκλεισε τα μάτια. Έμοιαζε χαρούμενος.

Όταν η επήρεια της ουσίας πέρασε, η Ελεονόρα μπήκε στο δωμάτιο και τον ρώτησε πώς αισθανόταν.

«Καλά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πολύ καλά.»

«Σου άφησε ωραία αίσθηση, δηλαδή;»

«Ναι. Αλλά δεν ήταν τόσο καλό όσο το άλλο.»

Η Ελεονόρα έκανε νόημα να τον λύσουν, και οι βοηθοί της υπάκουσαν. Ρώτησε τον Φλοίσβο: «Τι εννοείς;»

«Δεν ήταν το ίδιο, εμμ... έντονο. Ήταν σα να έχεις ρίξει νερό στο Κρασί των Θεών!» Γέλασε, απότομα, κοφτά.

«Τι αισθάνθηκες ακριβώς;»

«Ότι πετούσα. Και έβλεπα όμορφα χρώματα. Και άκουγα ωραίους ήχους. Κι ένιωθα ότι είχα γύρω μου μια ζεστή παρουσία, όπως όταν έχεις μια – με συγχωρείτε κιόλας, κυρία Επιτηρήτρια – γυναίκα κοντά σου. Και μετά, όταν άρχισε το όλο ταξίδι να περνά κι επέστρεψα εδώ, δεν ήταν τόσο ξαφνικό όσο με το Κρα– την άλλη ουσία. Μου άφησε μια ωραία αίσθηση. Σα νάχεις μεθύσει – ένα παράξενο, βέβαια, πολύ παράξενο μεθύσι – αλλά χωρίς τα άσχημα αποτελέσματα μετά απ' αυτό.»

«Θα ήθελες να ξαναπιείς, δηλαδή;»

«Ναι, σίγουρα.»

«Ωραία, Φλοίσβε,» είπε η Ελεονόρα. «Σ' ευχαριστώ. Μπορείς να πηγαίνεις. Σύντομα, θα λάβεις την ανταμοιβή σου.»

Ο Φλοίσβος χαμογελούσε καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα. «Σας έχω πει, κυρία Επιτηρήτρια, είμαι άνθρωπός σας.»

Την Ελεονόρα αυτός ο τύπος την έκανε ν' ανατριχιάζει· αποκλείεται να ήταν τελείως καλά στα μυαλά του. Ωστόσο, του χαμογέλασε κι εκείνη, τυπικά.

Τις επόμενες ημέρες έκανε κι άλλα πειράματα σε φρουρούς που δέχτηκαν να πιουν E-9. Και δεν ήταν λίγοι· ήταν παραπάνω από αρκετοί. Γιατί, καθώς κάποιοι δοκίμαζαν, μαθευόταν ανάμεσα στους υπόλοιπους ότι η ουσία ήταν ακίνδυνη: δεν είχε άσχημες παρενέργειες. Βασικά, τα αποτελέσματά της έμοιαζαν να μην είναι παρά θετικά. Τα πειράματα της Ελεονόρας έδειξαν ότι το E-9 προκαλούσε μια φοβερή αίσθηση ευφορίας στον άνθρωπο. Κάποιοι άκουγαν μια όμορφη μουσική, κάποιοι έβλεπαν ευχάριστα οράματα, κάποιοι και τα δύο. Και μετά δεν αισθάνονταν κουρασμένοι ή ζαλισμένοι, αλλά καλύτερα από πριν.

Επίσης, απ'ό,τι η Ελεονόρα καταλάβαινε, η ουσία πρέπει να ήταν εθιστική. Σίγουρα, δεν ήταν τόσο ισχυρή όσο το απόσταγμα – όπως είχε πει κι ο Φλοίσβος ήταν σαν να είχες ρίξει νερό στο Κρασί των Θεών (όχι κι άσχημη παρομοίωση) – όμως μπορούσε να γίνει ένα πολύ καλό ναρκωτικό.

Ένα ναρκωτικό που την παραγωγή του θα έλεγχαν αποκλειστικά οι δυνάμεις της Παντοκράτειρας. Μόνο εκείνοι θα μπορούσαν να το προμηθεύουν στη μαύρη αγορά της Θακέρκοβ, και όλης της Σεργήλης· και σε άλλες διαστάσεις πολύ πιθανόν.

Ο Κριτόλαος αναμφίβολα θα ενδιαφέρεται.

Η Ελεονόρα επικοινωνήσε μαζί του.

«Δεν μπορείς μ'αυτό να προβλέψεις το μέλλον,» του είπε, «αλλά τα αποτελέσματά του είναι σταθερά στον άνθρωπο, και νομίζω πως μπορεί να έχει οικονομική αξία.»

Η βροχή ήταν κατακλυσμική. Οι νυχτερινοί δρόμοι της Θακέρκοβ είχαν πλημμυρίσει· ο ποταμός Κάλμωθ είχε φουσκώσει· τα εξωτερικά φώτα έσβηναν το ένα μετά το άλλο· το κυκλοφοριακό χάος ήταν κάτι το απαίσιο· νερά έτρεχαν μέσα στον Υπόγειο Σιδηρόδρομο, και μέσα στις σήραγγες που επί του παρόντος εξερευνούσαν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας· τα πουλιά είχαν κρυφτεί στις φωλιές τους, κι ακόμα κι οι γρύπες της Χωροφυλακής και των αερομεταφορέων αρνούσαν να πετάξουν· οι άστεγοι προσπαθούσαν να βρουν κάλυψη όπου μπορούσαν· οι πολίτες έτρεχαν να γυρίσουν στα σπίτια τους, αν βρίσκονταν στο δρόμο· οι περιπτεράδες πάσχιζαν να προστατέψουν περιοδικά και εφημερίδες με μουσαμάδες...

Και αυτή την άγρια νύχτα ήταν που η Βατράνια ήρθε στην *Οινόσφαιρα*, φορώντας κάπα με κουκούλα και ψηλές μπότες, και στάζοντας νερό από παντού.

Στο μαγαζί δεν είχε πολύ κόσμο· όσοι είχαν μέρος να μείνουν είχαν πάει εκεί για να κρυφτούν από τη βροχή, δεν είχαν έρθει εδώ για να πιουν και να παίξουν μπιλιάρδο. Μερικοί άστεγοι ήταν καθισμένοι σε μια γωνία, πίνοντας· ο Έκτορας τούς είχε βάλει μέσα για να μη βρέχονται, και τα ποτά τούς τα είχε κεράσει· «αλλά να θυμάστε ότι μου τα

χρωστάτε,» τους είχε πει, εννοώντας ότι ίσως κάποτε να τους ζητούσε κάποια χάρη.

Η Βατράνια πλησίασε τον Πρόμαχο χωρίς να βγάλει την κουκούλα της. *(Καλό είναι να φυλάγομαι, σκεφτόταν' δεν υπήρχε εδώ κανένα πλήθος για να την κρύψει.)* «Έχω ένα πρόβλημα,» του είπε. «Ένα μεγάλο πρόβλημα.»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε. Δεν του άρεσε καθόλου έτσι όπως το άκουγε αυτό. *Μυρίζομαι ότι έχει να κάνει με τους Παντοκρατορικούς,* συλλογίστηκε, γιατί ήξερε ότι παρακολουθούσαν τη Βατράνια. «Σ'ακούω,» της αποκρίθηκε. Στεκόταν πίσω από το μπαρ, και η Χλόη ήταν καθισμένη παραδίπλα, παίζοντας ένα ατομικό παιχνίδι με μια από τις πολλές τράπουλές της.

«Καλύτερα σε κάποιο πιο... ασφαλές μέρος,» είπε η Βατράνια.

Κατάλαβα, σκέφτηκε ο Έκτορας. Τα πράγματα φαντάζουν σκούρα. Πού πήγε κι έμπλεξε, τώρα;

Την οδήγησε στο δωμάτιο πίσω απ'την κεντρική αίθουσα της Σφαίρας, και η Χλόη, μαζεύοντας σιωπηλά την τράπουλά της, τους ακολούθησε.

Στο μικρό δωμάτιο ήταν καθισμένοι ο Άλκιμος κι ο Σωσίας, παρακολουθώντας τα νέα στον τηλεοπτικό δέκτη· η εικόνα τρεμόπαιζε από τα παράσιτα που προκαλούσε ο καιρός.

Η Βατράνια έβγαλε την κάπα της και την κρέμασε στην κρεμάστρα.

«Κάθισε,» της είπε ο Έκτορας, ανάβοντας ένα πούρο.

Η Βατράνια ένευσε και κάθισε. Ήταν φανερά ταραγμένη. Φοβόταν πως, παρότι είχε βγάλει εκείνο τον πομπό από το όχημά της, ίσως οι Παντοκρατορικοί να είχαν καταφέρει, κάπως, να την ακολουθήσουν ως εδώ. *Με παρακολουθούν παντού πια!*

«Θέλεις ένα ποτό;» τη ρώτησε η Χλόη.

Η Βατράνια ένευσε. «Ναι. Κρασί.»

Η Χλόη βγήκε από το πίσω δωμάτιο και σε λίγο επέστρεψε μαζί μ'ένα ποτήρι κρασί.

Η Βατράνια ήπιε το μισό, και άναψε ένα τσιγάρο. «Βρήκα στο σπίτι μου έναν κοριό,» τους πληροφόρησε. Πράγμα που τους έκανε όλους να καρφώσουν τα βλέμματά τους έντονα στο πρόσωπό της. «Και κατάφερα ν'ανακαλύψω και ποιος τον έβαλε.» Τους μίλησε για τον Μάριο Τελβάνιφ.

«Το ήξερα ότι κάποτε θα έμπλεκες, με τόσους λεχρίτες που έχεις να κάνεις!» μούγκρισε ο Έκτορας. «Και το πρόβλημα είναι ότι ίσως να τους φέρεις κι εδώ.»

«Δε, δε νομίζω ότι μ'ακολούθησε κανένας, Έκτορα. Τον πομπό τον πέταξα, επίτηδες, σ'ένα τυχαίο σημείο στη Γραμμή προτού έρθω στην Οινόσφαιρα.»

Ο Πρόμαχος την αγνόησε. Έπιασε έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό και κάλεσε τη Σερφάντια.

«Αφεντικό;» Εκτός από τη φωνή της έρχονταν και πολλά παράσιτα.

«Μ'ακούς, Μαύρη Δράκαινα;»

«Ναι. Συμβαίνει κάτι;»

«Η Βατράνια είναι εδώ. Κάνε έναν έλεγχο να δεις μήπως έχει τραβήξει μαζί της τίποτα ανεπιθύμητους.»

«Θα το κοιτάξω.»

Ο Έκτορας έκλεισε τον πομπό.

Η Βατράνια είπε: «Πρέπει να τον ξεφορτωθώ με κάποιον τρόπο.»

«Με το μαλακό,» τόνισε ο Έκτορας. «Τώρα που σ'έχουν στο στόχα-στρο δεν είναι ώρα γι'απότομες κινήσεις. Να τόχεις στο μυαλό σου αυτό.»

«Μη μου κάνεις μάθημα!» είπε απότομα η Βατράνια· και μετά, με πιο ήπια φωνή: «Έχω ένα σχέδιο...»

Ο Έκτορας ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. «Σχέδιο... Για πες.» Έβαλε το πούρο του στο στόμα· το δάγκωσε. *Οι μαλακίες σου μας οδήγησαν εδώ, σκέφτηκε. Να δούμε πώς σκατά θα σε ξεμπλέξουμε, γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης!*

«Χρειάζομαι τη βοήθειά σας, όμως,» τόνισε η Βατράνια.

Το ήξερα, γαμώ τη φάρα της... Ο Έκτορας δεν μίλησε, περιμένοντάς τη να συνεχίσει.

Η Βατράνια τού είπε για τον σκηνοθέτη Νικηφόρο Μακρύδρομο και για την ταινία που ετοιμάζε, την οποία εκείνη θα χρηματοδοτούσε—

«Τι σχέση έχουν όλ'αυτά;» τη διέκοψε ο Έκτορας.

«Ο Μάριος είναι ηθοποιός, όπως σου είπα. Και θα παίζει στην ταινία. Σκεφτόμουν να του δώσω τον ρόλο ενός εξερευνητή της ερήμου. Και ο Νικηφόρος, για να γυρίσει τις σκηνές στην έρημο, θα πάει σε *πραγμα-τική* έρημο, στα νοτιοδυτικά της Σεργήλης. Επομένως, λογικά, κι ο Μάριος εκεί θα πάει, αν συμφωνήσω να πάρει τον ρόλο του εξερευνητή.»

«Θα τον ξεφορτωθείς έτσι, λοιπόν,» είπε ο Έκτορας. «Εμείς σε τι ακριβώς χρειαζόμαστε;»

«Θέλω κάποιος από σας ν'ακολουθήσει τον Μακρύδρομο στην έρημο, για να σκοτώσει τον Μάριο. Να το κάνει να φανεί σαν ατύχημα, βέβαια – αυτό θα είναι το καλύτερο.»

«Είσαι τρελή,» της είπε ο Έκτορας. «Να το βγάλεις απ'το μυαλό σου.»

Η Βατράνια χτύπησε το χέρι της, νευρικά, στο τραπέζι. «Κινδυνεύουμε όλοι απ'αυτόν! Δεν το καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω ότι εσύ έμπλεξες, εσύ πρέπει να βρεις τρόπο να ξεμπλέξεις–»

«Είσαι ηλίθιος;» γρύλισε η Βατράνια καθώς σηκωνόταν όρθια, με τα χέρια της ακουμπισμένα στο τραπέζι και τεντωμένη προς τη μεριά του Έκτορα. «Δεν τον κάλεσα εγώ, ξέρεις! Ένας ηθοποιός είναι!»

«Εσύ τον έβαλες στο σπίτι σου–!»

«Δεν ήξερα ότι ήταν πράκτοράς τους! Θα μπορούσε και να μην ήταν! Νομίζεις ότι είναι ο πρώτος άνθρωπος που βάζω στο σπίτι μου; Το θέμα είναι ότι τώρα πρέπει να τον ξεφορτωθούμε.»

«Εντάξει,» είπε ο Έκτορας, προσπαθώντας να φανεί λογικός. «Να τον ξεφορτωθούμε, εννοείται. Αλλά μη μου ζητάς να στείλω ανθρώπους μου στην άλλη άκρη της Σεργήλης, γιατί αυτό δεν πρόκειται να γίνει. Βρες διαφορετικό τρόπο να τον ξεκάνεις. Ή – καλύτερα – μην τον σκοτώσεις. Ο θάνατός του θα κινήσει αμέσως υποψίες, ακόμα κι αν μπορέσεις μετά να εξαφανίσεις κάπως το πτώμα. Διώξ'τον με το μαλακό. Φρόντισε να τσακωθείς μαζί του, να τον κάνεις να ξεκουμπιστεί και να μην ξανάρθει στο σπίτι σου.»

Η Βατράνια κάθισε πάλι, αναστενάζοντας.

«Αυτό που λέει ο Έκτορας είναι λογικό,» της είπε η Χλόη. «Αν δεν μπαίνει στο σπίτι σου, δε θα μπορεί να βάζει κοριούς. Δε χρειάζεται να τον σκοτώσεις.»

«Έχεις πανικοβληθεί,» είπε ο Έκτορας στη Βατράνια. «Σκέψου το ήρεμα.»

Η Βατράνια κοίταξε μια τη Χλόη μια τον Έκτορα και νόμιζε ότι, για πρώτη φορά, έβλεπε στο πρόσωπο του Προμάχου της Επανάστασης αυτό που έβλεπαν άλλοι επαναστάτες: ότι πραγματικά νοιαζόταν για εκείνους. Και ότι πραγματικά νοιαζόταν και για τη Βατράνια, επίσης.

«Θα σε βοηθήσουμε,» της είπε ο Έκτορας. «Εννοείται πως θα σε βοηθήσουμε. Αλλά το να πάμε να τρέξουμε στις ερήμους της Σεργήλης είναι λιγάκι ανόητο, δε νομίζεις;»

Η Βατράνια τελείωσε το κρασί της. «Καλώς,» αποκρίθηκε. «Θα βρω έναν άλλο τρόπο να τον αντιμετωπίσω.»

«Μην παίρνεις αυτή τη φάτσα,» είπε ο Έκτορας. «Είμαστε μαζί σου. Δε σε διώχνουμε. Αν χρειαστείς κάτι, μας ειδοποιείς. Αμέσως.»

Η Βατράνια ένευσε. «Εντάξει.»

«Θέλεις να στείλω έναν άνθρωπο μαζί σου, τώρα; Τη Σερφάντια, ίσως;»

«Όχι, δεν υπάρχει λόγος.»

«Μην προσπαθήσεις να τον σκοτώσεις μες στο σπίτι σου. Έγινε;»

Η Βατράνια ένευσε πάλι. «Ναι.»

«Η Νιρίφα έχει εδώ ένα σωρό συσκευές· ίσως κάποια απ'αυτές να σου φανεί χρήσιμη. Θέλεις να της μιλήσεις;»

Η Βατράνια το σκέφτηκε για λίγο. «Ναι,» είπε. «Θα της μιλήσω.»

Στην επόμενη συνάντησή της με τον Μάριο, προσπάθησε να τσακωθεί μαζί του. Πραγματικά, *προσπάθησε*. Δεν μπορούσε, όμως, να βρει κάποια καλή αιτία για να πιαστεί και να ξεκινήσει καβγά· δεν είχαν καμια ουσιαστική διαφορά οι δυο τους. Κι αν μάλωνε αναίτια μαζί του και τον έδιωχνε απ'το σπίτι της, τότε σίγουρα θα κινούσε τις υποψίες των πρακτόρων της Παντοκράτειρας· θα ήξεραν ότι τον είχε καταλάβει, και θα έπαιρναν, ίσως, χειρότερα μέτρα εναντίον της.

Ωστόσο, τον κόντραρε αρκετά, δείχνοντας ότι τον ψιλο-κορόιδευε για το ταλέντο του ως ηθοποιός. Του είπε ότι δεν ήξερε αν ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος για τον ρόλο του εξερευνητή· δεν ήξερε καν αν ήταν ο κατάλληλος για κανέναν ρόλο. Δε διευκρίνισε αν εννοούσε στη συγκεκριμένη ταινία ή γενικά.

Τα λόγια της φάνηκε ότι τον πείραξαν, αλλά προσπάθησε να παραμείνει ευχάριστος μαζί της. Στημένο, αναμφίβολα, εξαιτίας των διαταγών του, να είναι κοντά της και να την παρακολουθεί.

Η Βατράνια αύξησε την ψυχολογική πίεση. Όταν της ζήτησε, αργότερα, να κάνουν έρωτα, εκείνη αρνήθηκε λέγοντας ότι ήταν πολύ κου-

ρασμένη και ζαλισμένη (παρότι, ομολογουμένως, ο Μάριος δεν της ήταν καθόλου απωθητικός).

«Με διώχνεις δηλαδή;» τη ρώτησε εκείνος.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Βατράνια. «Αν θέλεις μείνε.»

Και, τελικά, το μετάνιωσε που το είπε αυτό. Εκείνη τη στιγμή, όμως, της φάνηκε πως είχε ενεργήσει σωστά. Αν του έλεγε να φύγει, τότε θα ήταν σαν πραγματικά να τον διώχνει από κοντά της, πράγμα που δεν ήξερε τι αποτελέσματα ίσως να είχε...

Ο Μάριος, εκείνη τη νύχτα, ξάπλωσε στο ίδιο κρεβάτι με τη Βατράνια, αλλά στην αντικρινή μεριά.

Η Βατράνια δεν κοιμήθηκε. Δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της να κοιμηθεί όσο ο πράκτορας ήταν στο σπίτι της. Θα έβαζε κι άλλους κοριούς εδω μέσα και ποιος ξέρει τι άλλο μπορεί να έκανε.

Πρέπει να τον ξεφορτωθώ... Πρέπει να τον ξεφορτωθώ...

Προσποιήθηκε ότι κοιμόταν.

Και, όπως αποδείχτηκε, το ίδιο έκανε κι ο Μάριος· γιατί, μετά από ώρα, η Βατράνια τον αισθάνθηκε να σηκώνεται. Άκουσε τα ελαφριά βήματα των ξυπόλυτων ποδιών του στο πάτωμα του υπνοδωματίου της... Ερχόταν προς τη μεριά της, κάνοντας τον κύκλο του κρεβατιού. *Γιατί;*

Τώρα, στεκόταν δίπλα της. Από πάνω της.

Και ξαφνικά, την καβάλησε.

Τα μάτια της άνοιξαν αμέσως, και μόνο το γεγονός ότι δεν κοιμόταν πραγματικά την έσωσε. Αν κοιμόταν και τώρα είχε ξυπνήσει, δε θα προλάβαινε να αντιδράσει όπως αντέδρασε.

Το χέρι της έπιασε τον καρπό του, καθώς ο Μάριος προσπαθούσε να βάλει ένα μαντήλι – μάλλον ποτισμένο με κάποιο υγρό – μπροστά στο πρόσωπό της.

«Τι σκατά κάνεις εκεί;» γρύλισε η Βατράνια.

Ήταν αιφνιδιασμένος. «Είσαι ξύπνια;» Τη χαστούκισε, και προσπάθησε να βάλει το μαντήλι στο πρόσωπό της. Η Βατράνια, όμως, συνέχισε να του κρατά τον καρπό, μπήγοντας τα νύχια της, δυνατά, μέσα στο δέρμα του.

Το άλλο της χέρι, το αριστερό, φορούσε ένα ρολόι. Αλλά δεν ήταν ένα συνηθισμένο ρολόι. Η Νιρίφα'μορ τής το είχε δώσει, τη βραδιά που η Βατράνια είχε επισκεφτεί τους επαναστάτες στην *Οινόσφαιρα* για να ζητήσει τη βοήθεια του Έκτορα. Το ρολόι αυτό, αν το χτυπούσες δυνα-

τά επάνω σε κάποιον ή κάτι, τίναζε ένα κύμα ενέργειας προς τη μεριά του. Η μπαταρία του ήταν αρκετή για μία μονάχα χρήση, και το ενεργειακό κύμα δεν ήταν, φυσικά, ούτε θανατηφόρο αλλά ούτε και τόσο ισχυρό για να παραλύσει ή να αναισθητοποιήσει κάποιον. Ωστόσο, μπορούσε να τον τραντάξει. Άσχημα.

Και τώρα, η Βατράνια χτύπησε το ρολόι της πάνω στο γόνατο του Μάριου.

Εκείνος κραύγασε καθώς έτρεμε σύγκορμος. Το βρεγμένο μαντήλι έπεσε απ'τα δάχτυλά του. Και η Βατράνια κατάφερε να τον σπρώξει και να τον πετάξει από πάνω της, ρίχνοντάς τον στο ξύλινο πάτωμα.

Πάραυτα, κύλησε στην άλλη μεριά του κρεβατιού της και σηκώθηκε όρθια. *Τι σκατά κάνω τώρα;* σκέφτηκε. Έπρεπε να υπερασπιστεί τον εαυτό της· δεν υπήρχε άλλη λύση. Έτρεξε στη ντουλάπα, την άνοιξε, άνοιξε και την εσωτερική θυρίδα, και–

«Έλα δω!» άκουσε πίσω της, καθώς ο Μάριος την πλησίαζε απλώνοντας το χέρι του για να την αρπάξει απ'τα μαλλιά.

Η Βατράνια έπιασε τη λαβή ενός πιστολιού μέσα από τη θυρίδα–

Ο Μάριος έπιασε τα μαλλιά της, τραβώντας την πίσω· κι εκείνη, γυρίζοντας, τον κοπάνησε στο μέτωπο με το όπλο, χρησιμοποιώντας το σαν ρόπαλο.

Ο Μάριος παραπάτησε μουγκρίζοντας. Το χέρι του δεν την κρατούσε πλέον. Η Βατράνια έκανε να τον κλοτσήσει στα χαμηλά· εκείνος, σε εγρήγορση παρότι χτυπημένος, κατάφερε να πιάσει το πόδι της και να την πετάξει κάτω. Γύρισε και έτρεξε προς την έξοδο του υπνοδωματίου.

Η Βατράνια, πέφτοντας, δεν είχε χάσει το όπλο της – και τον πυροβόλησε. Ο Μάριος σωριάστηκε στον διάδρομο έξω απ'το δωμάτιο, με αίματα στη δεξιά του κνήμη. Η Βατράνια σηκώθηκε και πήγε να σταθεί από πάνω του, σημαδεύοντάς τον.

«Αν σε δω να κινείσαι, θα σε σκοτώσω,» του είπε, ξέπνοα αλλά σταθερά.

«Περισσότερη ψυχραιμία απ'ό,τι περίμενα...» έκανε ο Μάριος, μουγκρίζοντας από τον πόνο. «Είσαι αυτό που νομίζαμε, ε; Έτσι δεν είναι, Βατράνια;... Όπλα στη ντουλάπα σου... Γρήγορη και ετοιμοπόλεμη... Είσαι με την Επανάσταση.»

Εκείνη τη στιγμή, μια πόρτα άνοιξε και η Κρόβ'κνι βγήκε, ντυμένη με το νυχτικό της. «Κυρία Βατράνια;»

«Ο φίλος μας προσπάθησε να με δηλητηριάσει,» της είπε η Βατράνια χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει· το βλέμμα της ήταν εστιασμένο στον Μάριο.

«Δεν ήταν δηλητήριο,» εξήγησε εκείνος· «υπνωτικό ήταν.»

«Γιατί; Τι σκόπευες; Να με απαγάγεις;»

«Καθόλου.»

«Τι σκόπευες – πες μου!» Το πιστόλι της συνέχιζε να τον σημαδεύει.

«Θα κοιμόσουν. Κάποιοι θα έρχονταν εδώ. Θα... σου έκαναν μια μικρή εγχείρηση–»

«Εγχείρηση;»

«Θα περνούσαν μέσα σου έναν πομπό–»

«Τι! Κάθαρμα!» Η Βατράνια τον κλότσησε στα πλευρά. «Και νόμιζες ότι μετά θα σας άφηνα να με κάνετε ό,τι θέλετε; Κάθαρμα!» Τον έφτυσε καταπρόσωπο.

Ο Μάριος σκούπισε το σάλιο από το μάγουλό του. «Δε θα θυμόσουν τίποτα. Ένας μάγος θα φρόντιζε να σου σβήσει τη μνήμη. Δε θα θυμόσουν ότι ήρθα από πάνω σου και σε υπνώτισα.»

Η Κρόβ'κνι είχε, εν τω μεταξύ, μπει στο δωμάτιό της (για να φορέσει κάτι, είχε υποθέσει η Βατράνια) και τώρα βγήκε πάλι, λέγοντας: «Κυρία! Κάποιοι μπαίνουν σπίτι! Τους είδα από παράθυρο!»

«Α να,» είπε ο Μάριος, μ'ένα στραβό μειδίαμα στα χείλη, «ξέχασα να σου πω. Έχω κι εγώ έναν τέτοιο πομπό μέσα μου, Βατράνια: ακούνε αυτά που ακούω.»

Τα μάτια της Βατράνιας γούρλωσαν. *Σκατά!* Τον κλότσησε στο κεφάλι, ξανά και ξανά, μέχρι που εκείνος έχασε τις αισθήσεις του.

«Κρόβ'κνι, πρέπει να φύγουμε!» φώναξε στην πορφυρόδερμη Σάρντλια, που είχε ξαναμπει στο δωμάτιό της.

«Το ξέρω, κυρία – παίρνω απαραίτητα πράγματα!»

Η Βατράνια έτρεξε στο δικό της δωμάτιο. *Έχει δίκιο: πρέπει να πάρουμε κάποια πράγματα.* Φόρεσε γρήγορα ένα παντελόνι και μια μπλούζα, κι ένα ζευγάρι μπότες. Πήρε όλα τα όπλα και τις συσκευές απ'τη θυρίδα της ντουλάπας.

Από κάτω, άκουγε τους πράκτορες της Παντοκράτειρας να χτυπάνε την πόρτα της – όχι για να τους ανοίξει – την κλοτσούσαν, και την κοπανούσαν και με βαριοπούλες ίσως.

Η Βατράνια ενεργοποίησε άλλη μια συσκευή που της είχε δώσει η Νιρίφά'μορ και την έκρυψε κάτω απ'το κρεβάτι. Δουλειά της ήταν να

προκαλεί παρεμβολές σε κάθε τηλεπικοινωνιακή συχνότητα μέσα σε εμβέλεια εκατό-πενήντα μέτρων. Αυτό θα απέτρεπε τους Παντοκρατορικούς απ'το να καλέσουν ενισχύσεις, και θα βοηθούσε τη Βατράνια να ξεφύγει.

Δεν ήθελε τώρα να σκέφτεται όλα τα πράγματα που θα έχανε – έπρεπε πρώτα να γλιτώσει τον εαυτό της από τα χέρια τους.

«Κρόβ'κνι!» φώναξε βγαίνοντας απ'το δωμάτιο, έτοιμη. «Πάμε!»

Η πορφυρόδερμη Σάρντλια, ντυμένη για ταξίδι και κουβαλώντας έναν σάκο, την ακολούθησε. Στο χέρι της κρατούσε πιστόλι.

Μπήκαν στον ανελκυστήρα, και καθώς κατέβαιναν στο υπόγειο άκουσαν την εξώπορτα του σπιτιού να πέφτει με πάταγο και τους πράκτορες να μπαίνουν.

Ο ανελκυστήρας άνοιξε και η Βατράνια κι η Κρόβ'κνι βρέθηκαν στο γκαράζ. Η πρώτη ανέβηκε στο δίκυκλό της, κι έκανε νόημα και στη δεύτερη ν'ανεβεί πίσω της. Είχε καιρό να χρησιμοποιήσει αυτό το όχημα, αλλά τώρα ήταν βέβαιη πως θα την εξυπηρετούσε καλύτερα απ'το τετράκυκλο. Το ενεργοποίησε, άναψε τον προβολέα, έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Πάτησε έναν διακόπτη στον τοίχο του γκαράζ και η μεγάλη πόρτα του σηκώθηκε.

Αντίκρυ της είδε σταματημένο ένα φορτηγάκι – επίτηδες, αναμφίβολα, για να την εμποδίσουν να φύγει. Πρέπει να νόμιζαν όμως ότι θα έπαιρνε το τετράκυκλο, αφού το δίκυκλο δεν το πολυχρησιμοποιούσε· επομένως, ίσως να υπήρχε λίγος χώρος για να περάσει αν κινιόταν έξυπνα.

Η Βατράνια έβαλε το όχημά της σε κίνηση, και αμέσως είδε ότι είχε δίκιο. Υπήρχε ένα μικρό άνοιγμα από το πλάι.

«Κυρία, σκοτωθούμε!» φώναξε η Κρόβ'κνι.

Η Βατράνια την αγνόησε–

–και πέρασε από το στενό άνοιγμα–

–νιώθοντας το δεξί της πόδι να τραυματίζεται επάνω στα σίδερα του μικρού φορτηγού.

«Φεύγει! ΦΕΥΓΕΙ!» άκουσε κάποιον να ουρλιάζει πίσω της, καθώς απομακρυνόταν αυξάνοντας την ταχύτητα.

«Κυρία, έχει αίμα πάνω σας,» είπε η Κρόβ'κνι.

«Σκάσε πια!» γρύλισε η Βατράνια. «Προσπαθώ να σώσω τα τομάρια μας!»

Οδήγησε το δίκυκλό της, γρήγορα, μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Γραμμής, προς τα νότια και μετά, έστριψε δυτικά μπαίνοντας στον Γύρο.

Κοιτάζοντας πίσω της, δε νόμιζε ότι κανένας την ακολουθούσε. Μπορούσε, άρα, να μειώσει την ταχύτητά της – καλό, ούτως ή άλλως, για να μην τραβήξει την προσοχή της Χωροφυλακής ή άλλων πρακτόρων της Παντοκράτειρας.

Διέσχισε τον Γύρο και μπήκε στον Ναό, προσπαθώντας ν'αποφεύγει τους κεντρικούς δρόμους, που παρακολουθούνταν από τηλεοπτικούς πομπούς.

«Πού πηγαίνει, κυρία;» ρώτησε η Κρόβ'κνι.

«Μονάχα ένα μέρος υπάρχει για να πάμε, Κρόβ'κνι. Μονάχα ένα μέρος, για τώρα...»

Θεοί, τι συνέβη; Τι ήταν αυτό που συνέβη;... Καθώς οδηγούσε μέσα στη νύχτα, άρχισε να το συνειδητοποιεί. Θα την κυνηγούσαν παντού, τώρα, σε κάθε γωνιά της Θακέρκοβ. Θα έπρεπε να κρύβεται... Θα...

Η Βατράνια αισθανόταν μια ατσάλινη γροθιά να σφίγγει τον λαιμό της, κι άλλη μια τα σωθικά της. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της, και τα παρέσερνε ο αέρας που σήκωνε το δίκυκλο καθώς διέσχιζε τους δρόμους της Θακέρκοβ.

Δεν θα μπορούσε ποτέ ξανά να γυρίσει στο σπίτι της. Είχε, μέσα σε μια νύχτα, χάσει τα πάντα...

Μέρος Τρίτο

E-9

Κεφάλαιο 39

Νόμιμη Κλοπή· Νυχτερινή Επιχείρηση

«Πρέπει επίσης να αναφέρουμε ένα μάλλον δυσάρεστο – και παράξενο – γεγονός, κυρίες και κύριοι,» έλεγε η τηλεπαρουσιάστρια του *Άστρου*. «Η κυρία Βατράνια Κινκάρδη, γνωστή παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών, εξαφανίστηκε χτες βράδυ μετά τα μεσάνυχτα. Κανένας δεν έχει μάθει νέα της από τότε, και η Χωροφυλακή την αναζητά. Το τελευταίο άτομο που την είδε ήταν ο κύριος Μάριος Τελβάνιφ, ηθοποιός στο επάγγελμα, ο οποίος ήταν φιλοξενούμενός της τη μοιραία νύχτα. Ο κύριος Τελβάνιφ είπε στη Χωροφυλακή πως η κυρία Κινκάρδη έφυγε απροειδοποίητα και βιαστικά από το σπίτι χωρίς να δώσει καμία εξήγηση: σχεδόν σαν κάτι να την κυνηγούσε. Η υπηρέτριά της – μια πορφυρόδερμη γυναίκα από τη διάσταση της Σάρντλι – εξαφανίστηκε επίσης, μυστηριωδώς.

»Ο κύριος Τελβάνιφ, αφού είδε ότι κανένας δεν ήταν στο σπίτι, βγήκε στους δρόμους της Γραμμής για να αναζητήσει την κυρία Κινκάρδη, όμως στάθηκε άτυχος και δέχτηκε πυρά από ληστές που έτυχε να τριγυρίζουν εκείνη την ώρα στην περιοχή. Ευτυχώς δεν τραυματίστηκε σοβαρά και, επιστρέφοντας στο σπίτι, ειδοποίησε τη Χωροφυλακή.»

Η τηλεπαρουσιάστρια γύρισε σελίδα. «Η Χωροφυλακή συνιστά ψυχραιμία στους κατοίκους της Γραμμής, διαβεβαιώνοντάς τους πως σύντομα οι ληστές που περιφέρονται στην περιοχή τους θα βρεθούν και θα φυλακιστούν. Εν τω μεταξύ, καλό θα ήταν να μη βγαίνουν από τα σπίτια τους τις νύχτες.

»Εάν κάποιος δει την κυρία Βατράνια Κινκάρδη ή την υπηρέτριά της, που ακούει στο όνομα Κρόβ'κνι, παρακαλείται να ειδοποιήσει αμέσως τις Αρχές.» Τα πρόσωπα της Βατράνιας και της Κρόβ'κνι παρουσιάστηκαν στην οθόνη. «Η Χωροφυλακή προειδοποιεί ότι η εξαφάνιση της κυρίας Κινκάρδης πιθανώς να οφείλεται σε εμπλοκή της με τρομοκράτες και παρανόμους που σχετίζονται με τον αποστάτη Πρίγκιπα Ανδρόνικο της Απολλώνιας αλλά και με τη βίαιη επίθεση στο Λημέρι και την έκρηξη που κατέστρεψε το οίκημα του *Αρωγού*.

«Μετά το σύντομο διαφημιστικό διάλειμμα, η Χοαρκίδα Καμάρνη θα μιλήσει με τους καλεσμένους μας για όλα αυτά τα ομολογουμένως πολύ ενδιαφέροντα και ανησυχητικά γεγονότα. Μείνετε μαζί μας!»

«Να πάτε να γαμηθείτε,» είπε ο Έκτορας κλείνοντας τον τηλεοπτικό δέκτη.

«Γιατί είσαι απότομος, ρ'αφεντικό;» μούγκρισε ο Άλκιμος. «Ίσως να πουν κάτι που να μας ενδιαφέρει.»

«Μη με τσαντίζεις κι εσύ!» είπε ο Έκτορας.

Η Βατράνια, που είχε έρθει στην *Οινόσφαιρα* μες στα άγρια μεσάνυχτα, καθόταν τώρα μαζί τους στο δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα, καπνίζοντας και χωρίς να μιλά. Το βλέμμα της μαρτυρούσε ξεκάθαρα ότι ήθελε να δολοφονήσει κάποιον. Βρισκόταν σ'αυτήν την κατάσταση εδώ και ώρες· αφού είχε εξηγήσει στους άλλους επαναστάτες τι της συνέβη, δεν έμοιαζε πρόθυμη να μιλήσει περισσότερο. Κι ακόμα κι ο Έκτορας δίσταζε να της πει αυτά που της έλεγε συνήθως.

Ο Αίολος κούνησε το κεφάλι. «Η κατάσταση δε φαίνεται νάναι αντιστρέψιμη...»

«Μετά απ'αυτά που έγιναν, περίμενες να ήταν;» απόρησε ο Έκτορας. «Τα τσιράκια της Παντοκράτειρας θα γυρίσουν την πόλη ανάποδα για να τη βρουν. Το καλύτερο ίσως θα ήταν να τη στείλουμε μακριά από τη Θακέρκοβ – έξω απ'τη Σεργήλη, ίσως: σε άλλη διάσταση.»

«Δεν θα φύγω από τη Θακέρκοβ.» Η φωνή της Βατράνιας τούς ξάφνιασε. Ήταν ξερή και κοφτή. «Θα μείνω εδώ.» Έσβησε το τσιγάρο της σ'ένα τασάκι.

«Τότε,» είπε ο Έκτορας, «καλά θα κάνεις να κυκλοφορείς μόνο τη νύχτα και με κουκούλα στο κεφάλι.»

Η Βατράνια δεν αποκρίθηκε.

«Θέλεις κάτι να πεις;» τη ρώτησε ο Αίολος.

«Έναν καφέ.»

«Ο καφές δε θα σε βοηθήσει να κοιμηθείς,» της είπε η Χλόη – το τελευταίο άτομο μέσα στο δωμάτιο.

«Δε θέλω να κοιμηθώ,» αποκρίθηκε η Βατράνια, παρότι δεν είχε κλείσει μάτι όλη νύχτα. Η Κρόβ'κνι, αντιθέτως, είχε κατεβεί στο κάτω

υπόγειο μαζί με τη Νιρίφα και είχε πέσει για ύπνο, αφού φρόντισε το τραυματισμένο πόδι της Βατράνιας.

Ο Αίολος σηκώθηκε από την καρέκλα του και βγήκε απ' το δωμάτιο, πηγαίνοντας να φτιάξει τον καφέ.

Ο Έκτορας είπε στη Βατράνια: «Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να σε κρατήσουμε εδώ για όσο θέλεις...»

Εκείνη ένευσε μόνο· δεν μίλησε. Άναψε ακόμα ένα τσιγάρο. Τα μάτια της είχαν κάνει μαύρους κύκλους, και το πράσινο γυαλιστερό χρώμα τους είχε σκοτεινιάσει· έμοιαζαν να προσπαθούν να βουλιάξουν μέσα στις κόγχες του κρανίου της.

Ο Έκτορας, παρότι δεν τη συμπαθούσε, τώρα αισθανόταν εξοργισμένος μ' αυτό που είχε συμβεί. Ήθελε να σπάσει τα κεφάλια Παντοκρατορικών. Κάποιος έπρεπε να πληρώσει!

Η Χλόη είδε την έκφρασή του, και της θύμισε την έκφραση που είχε στο πρόσωπό του μετά από εκείνο που έκαναν οι Λεγεωνάριοι στη Τζάκι. *Ελπίζω, σκέφτηκε, να μην έχει πάλι καμια ανοησία κατά νου.*

Ο Έκτορας είπε στη Σερφάντια και στον Σωσία: «Θέλω να πάτε να ρίξετε μια ματιά στο σπίτι της Βατράνιας. Να δείτε τι γίνεται τώρα εκεί. Αν το έχουν κυκλωμένο με δυνάμεις ασφαλείας, μην προσπαθήσετε να μπειτε – δεν υπάρχει τίποτα μέσα που να το θέλουμε.»

Η Μαύρη Δράκαινα και ο ταχυδακτυλουργός έφυγαν, κι όταν επέστρεψαν, το μεσημέρι, είπαν ότι το σπίτι ήταν, πράγματι, περικυκλωμένο από δυνάμεις της Χωροφυλακής και δεν επιτρεπόταν σε κανέναν να μπει.

Θα κατασχέσουν όλη μου την περιουσία, σκέφτηκε η Βατράνια, *απελπισμένα. Δεν έχω τίποτα τώρα. Τίποτα... Ίσως και να μου αξίζει. Ίσως οι θεοί να θέλουν να με κοροϊδέψουν, να κάνουν ένα χοντροκομμένο αστείο εις βάρος μου.* Την περιουσία της την είχε αποκτήσει σχεδόν από τύχη. Ο πατέρας της και η μητέρα της δεν ήταν πλούσιοι· δεν ήταν και φτωχοί, βέβαια, μα δεν είχαν και αρκετά χρήματα για να τα επενδύουν στην παραγωγή κινηματογραφικών ταινιών. Μια θεία της, όμως, που δεν έμενε στη Θακέρκοβ αλλά στην Άντχορκ, κολυμπούσε στους ήλιους, όπως έλεγαν, και συμπαθούσε πολύ τη Βατράνια. Ήταν η αγαπημένη της ανιψιά.

Η θεία Καλυψώ ήθελε ανέκαθεν να γίνει ηθοποιός αλλά, για κάποιον λόγο που τότε δεν πολυκαταλάβαινε η μικρή Βατράνια, δεν το είχε κάνει. (Η μεγάλη Βατράνια είχε πλέον συμπεράνει ότι η θεία της ήταν, μάλλον, λιγάκι δειλή και δεν είχε προσπαθήσει αρκετά να πραγματοποιήσει το όνειρό της. Μπορεί να μη γινόταν αστέρας του κινηματογράφου αλλά σίγουρα κάτι θα κατόρθωνε αν είχε το σθένος να παλέψει!) Οι δυο τους, επομένως, πήγαιναν πολύ συχνά στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Η θεία Καλυψώ της μιλούσε για την καριέρα διάφορων ηθοποιών, αλλά και για σκηνοθέτες, για σεναριογράφους, και για τις τεχνικές λεπτομέρειες των ταινιών. Παλιά, τις έφτιαχναν έτσι, σήμερα αλλιώς· τότε, αυτά ήταν τα υπέρ κι αυτά τα κατά, τώρα άλλα ήταν τα υπέρ και άλλα τα κατά – δεν είχαν τα πάντα βελτιωθεί.

Η θεία Καλυψώ ήταν χήρα – ο άντρας της είχε πεθάνει σε αεροπορικό δυστύχημα – και παιδιά δεν είχε. Είχε ρωτήσει τη Βατράνια αν της άρεσε ο κινηματογράφος. Εκείνη είχε απαντήσει ότι της άρεσε. Η θεία την είχε ρωτήσει: «Αν σου άφηνα ένα μέρος της περιουσίας μου, θ' ασχολιόσουν με τον κινηματογράφο;» Και η Βατράνια είχε απαντήσει: «Ναι· γιατί όχι, θεία; Τι άλλο καλύτερο θα είχα να κάνω;»

(Δεν ήξερε για την Επανάσταση, τότε.)

Η θεία Καλυψώ πέθανε από μια αρρώστια των νεφρών που την τάλαιπωρούσε για χρόνια· και, όταν ανοίχτηκε η διαθήκη της, αποκαλύφθηκε πως είχε αφήσει όλη της την περιουσία στη Βατράνια Κινκάρδη (που δεν ήταν και τόσο μικρή πλέον). Ορισμένοι συγγενείς της Βατράνιας εξοργίστηκαν. Ένας λιποθύμησε από τον θυμό του. Κάμποσοι δεν της ξαναμίλησαν ποτέ, σαν εκείνη να έφταιγε για την απόφαση της θείας Καλυψώς· σαν εκείνη, με κάποιον δόλιο τρόπο, να την είχε επηρεάσει.

Και τώρα, μέσα σε μια καταραμένη νύχτα, όλη η περιουσία της Βατράνιας είχε χαθεί. Είχε εξαφανιστεί τόσο ξαφνικά όπως είχε έρθει. Και το χειρότερο ήταν ότι οι *Παντοκρατορικοί* την είχαν κατασχέσει και, δίχως αμφιβολία, θα τη χρησιμοποιούσαν για τους δικούς τους σκοπούς. Θα ανακοίνωναν ότι η Βατράνια ήταν αποστάτρια, εναντίον της Συμπαντικής Παντοκράτειρας, και επομένως προδότρια, εγκληματίας, και επικίνδυνη για τους νομοταγείς πολίτες της Παντοκρατορίας· και θα της έπαιρναν ό,τι είχε και δεν είχε. Δεν χρειαζόταν τίποτα περισσότερο. Κανένας δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Ούτε καν ο Πολι-

τειάρχης. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ήταν, ουσιαστικά, η ανώτατη εξουσία στη Σεργήλη.

Μονάχα η Επανάσταση τούς αντιστεκόταν· αλλά, στην περίπτωση της Βατράνιας, οι επαναστάτες δεν μπορούσαν να της δώσουν πίσω όσα είχε χάσει.

Το μόνο που της είχε απομείνει ήταν μια κοχλάζουσα απελπισία βαθιά εντός της. Και μια παγερή οργή.

Η Τζάκι νόμιζε ότι τελευταία είχαν πάψει να την παρακολουθούν. Δεν τύχαινε πλέον να τους δει πίσω της όταν διέσχιζε μοναχικούς δρόμους· και, στο σπίτι της, είχε μια φορά ενεργοποιήσει εκείνη τη συσκευή και δεν είχε εντοπίσει ενεργούς κοριοίους. Είχε ανοίξει τον επικοινωνιακό δίαυλο και είχε βρει τον κοριό μέσα, με τη μπαταρία του τελειωμένη· κανένας δεν είχε διαρρήξει το σπίτι της για να τον αλλάξει.

Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν ενδιαφέρονταν γι'αυτήν πια. Την είχαν, επιτέλους, βαρεθεί.

Και η Τζάκι αισθανόταν ελεύθερη. Ήθελε να πάει στην *Οινόσφαιρα* και να το πει στους επαναστάτες εκεί, αλλά δεν είχε ακόμα βρει την ευκαιρία, και κανένας τους δεν είχε έρθει να την επισκεφτεί.

Μια μέρα, στα γραφεία της εφημερίδας «*Η Πόλη*», έμαθε τα νέα για τη Βατράνια Κινκάρδη, ακριβώς όπως τα είχε μεταδώσει το *Άστρο*· και δεν πίστεψε λέξη, φυσικά. Η Τζάκι δεν ήξερε και τόσο καλά τη Βατράνια, αλλά δεν πίστευε ότι θα εξαφανιζόταν αν κάτι δεν την είχε εξαφανίσει. Επιπλέον, η αναφορά ότι η Βατράνια ίσως να σχετιζόταν με τρομοκράτες και παρανόμους τα έλεγε όλα: οι Παντοκρατορικοί την είχαν βρει, και μάλλον εκείνη είχε καταφέρει να τους ξεφύγει, και τώρα την έψαχναν, γι'αυτό κιόλας το *Άστρο* προέτρεπε τους πολίτες να ειδοποιήσουν αμέσως τις Αρχές στην περίπτωση που τύχαινε να δουν τη Βατράνια.

Μεγάλη Αρτάλη... σκέφτηκε η Τζάκι. *Ο Έκτορας θα είναι εξοργισμένος.* Και φοβήθηκε μήπως κι οι επαναστάτες στην *Οινόσφαιρα* είχαν μπλεξίματα, μήπως τους είχαν εντοπίσει κι εκείνους.

Λες γι'αυτό να σταμάτησαν να με παρακολουθούν; Επειδή βρήκαν το άντρο της Επανάστασης μέσα στη Θακέρκοβ; Θεοί! Αν ήταν έτσι, τότε... τότε τα πράγματα ήταν πολύ άσχημα. Δεν θα υπήρχε τίποτα πλέον

στην πόλη για να εναντιωθεί στους Παντοκρατορικούς. Η Θακέρκοβ δεν θα είχε καμία ελπίδα να ελευθερωθεί – ποτέ.

Η Τζάκι πήγε στο γραφείο του κύριου Ανάργυρου Νυκτόκαλου, Διευθυντή της *Πόλης*, και χτύπησε τη μισάνοιχτη ξύλινη πόρτα.

«Περάστε. Περάστε.»

Η Τζάκι μπήκε σ'ένα δωμάτιο που βρομούσε απ'τον καπνό· το ανοιχτό παράθυρο στ'αριστερά δεν βοηθούσε και πολύ την κατάσταση. Ο κύριος Νυκτόκαλος καθόταν πίσω από στοίβες εντύπων και την οθόνη του μηχανικού συστήματος του γραφείου του. Στο αριστερό χέρι κρατούσε ένα αναμμένο τσιγάρο.

«Τι είναι, Τζάκι;» ρώτησε παίρνοντας τα μάτια του από τις σελίδες κάποιου περιοδικού.

Η Τζάκι πλησίασε. «Ακούσατε γι'αυτή την υπόθεση με την παραγωγό κινηματογραφικών ταινιών; Τη Βατράνια Κινκάρδη;»

Ο Νυκτόκαλος έβηξε. «Την άκουσα.» Πήρε μια τζούρα απ'το τσιγάρο του, παρατηρώντας την πίσω απ'τα μεγάλα τετράγωνα γυαλιά του με τον κοκάλινο σκελετό.

«Νομίζω ότι υπάρχει ένα ρεπορτάζ κρυμμένο κάπου εκεί,» είπε η Τζάκι.

«Θέλεις, λοιπόν, να το κυνηγήσεις;»

«Δε θα έβλαπτε να ρίξω μια ματιά για να γράψουμε λίγα λόγια στην εφημερίδα. Μέχρι στιγμής, μόνο το *Άστρο* φαίνεται να έχει ασχοληθεί μ'αυτή την υπόθεση.»

«Πράγμα όχι τυχαίο, αναμφίβολα.» Ο Νυκτόκαλος έσβησε το τσιγάρο του μέσα σ'ένα τασάκι γεμάτο γόπες και καπνό. Άναψε ένα άλλο τσιγάρο. «Άκουσες που είπαν ότι αυτή η Κινκάρδη ίσως να είναι μπλεγμένη με αποστάτες, έτσι;»

Η Τζάκι ένευσε.

«Αν θέλεις να το ερευνήσεις, πήγαινε,» της είπε ο Νυκτόκαλος. «Αν το ρεπορτάζ σου έχει κάτι να πει – και είμαι σίγουρος πως θα έχει – θα το συμπεριλάβουμε στο επόμενο φύλλο. Να προσέχεις, πάντως. Η υπόθεση μου βρομάει.»

Η Τζάκι έφυγε απ'το γραφείο του κι άρχισε να ετοιμάζεται. Πήρε την τσάντα της στον ώμο, φόρεσε το πλατύγυρο καπέλο της, και βγήκε απ'το οίκημα των γραφείων της *Πόλης*.

Γνώριζε πού έμενε η Βατράνια παρότι δεν την επισκεπτόταν σχεδόν ποτέ. Οι επαναστάτες τη θεωρούσαν πολύ σημαντική πράκτορά τους:

συνδεδειγμένο κρίκο για πολλά που συνέβαιναν μέσα στην πόλη. Και τώρα που οι Παντοκρατορικοί την είχαν εντοπίσει....

Η Τζάκι διέσχισε κάθετα την Καιροσκόπου και έφτασε στον σταθμό του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Επιβιβάστηκε στον συρμό και κατέβηκε στον επόμενο σταθμό, τον Παλαιοπόλη. Ανέβηκε τις σκάλες που έφταναν βαθιά κάτω από τους δρόμους της Θακέρκοβ και βρέθηκε κοντά στην Ανατολική Λεωφόρο. Πέρασε στην απέναντι μεριά και μπήκε στη Γραμμή, όπου υπήρχαν όλο μονοκατοικίες ευκατάστατων.

Έχοντας τη φωτογραφική μηχανή της κρυμμένη στην τσέπη της καπαρντίνας της, βάδισε προς το σπίτι της Βατράνιας παριστάνοντας πως έκανε βόλτα. Φτάνοντας εκεί κοντά, συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν η μόνη που είχε σκεφτεί ότι το ρεπορτάζ θα άξιζε τον κόπο. Είδε έναν δημοσιογράφο του *Ματιού* και μια δημοσιογράφο των *Νέων της Θακέρκοβ* να περιφέρονται κοντά στο σπίτι, το οποίο φρουρούσαν δυνάμεις ασφαλείας της Χωροφυλακής. Η δημοσιογράφος των *Νέων* μιλούσε τώρα μ'έναν αξιωματούχο.

Η Τζάκι τράβηξε μερικές φωτογραφίες απ'όλες τις πλευρές. Και σύντομα είδε δύο ανθρώπους της Χωροφυλακής να έρχονται προς τη μεριά της.

«Τι συμβαίνει εδώ, κυρία;» τη ρώτησε ο ένας.

«Είμαι δημοσιογράφος,» τους είπε η Τζάκι, και τους έδειξε την ταυτότητά της που το αποδείκνυε.

Ο χωροφύλακας κοίταξε την ταυτότητα προσεχτικά. Ένευσε. «Καλώς. Πάρτε μερικές φωτογραφίες και μετά πηγαίνετε. Δεν επιτρέπεται να μπει στο σπίτι το είπαμε και στους άλλους. Αν σας πιάσουμε μέσα, πρέπει να σας συλλάβουμε.»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Τζάκι νεύοντας και κρύβοντας στην τσάντα της την ταυτότητά της. «Να σας κάνω μερικές ερωτήσεις;»

«Δεν απαντάμε τίποτα εμείς. Στον λοχαγό ό,τι θέλεις.» Ο χωροφύλακας έδειξε τον αξιωματούχο με τον οποίο μιλούσε η δημοσιογράφος των *Νέων της Θακέρκοβ*.

Η Τζάκι τον πλησίασε.

Ο λοχαγός στράφηκε να την κοιτάξει. «Τι θέλετε εσείς;»

«Δημοσιογράφος είμαι.» Η Τζάκι τού έδειξε την ταυτότητά της. «Μου είπαν ότι—»

«Κι άλλη δημοσιογράφος; Τα ίδια θα πω και σ'έσένα. Δεν έχω να προσθέσω κάτι άλλο, ούτε πρόκειται να τα πω διαφορετικά.»

«Δεν αμφιβάλλω για την αξιοπιστία σας, κύριε Λοχαγέ,» αποκρίθηκε η Τζάκι.

«Γιατί δεν το συζητάτε αναμεταξύ σας;» πρότεινε ο λοχαγός κοιτάζοντας μια τη Τζάκι μια την άλλη δημοσιογράφο. «Έχω κι άλλες δουλειές να κάνω.» Δεν περίμενε να του αποκριθούν· θεωρώντας την απάντησή τους θετική, απομακρύνθηκε.

Η δημοσιογράφος των *Νέων* αναστέναξε, στρεφόμενη στη Τζάκι. «Όχι και τόσο συνεργάσιμος, ε;» είπε. Ήταν ψηλή, με γαλανό δέρμα και κοντά ξανθά μαλλιά. Το όνομά της ήταν – η Τζάκι προσπάθησε να θυμηθεί – Καλλιστώ.

«...Ναι. Τι σου είπε;»

«Ουσιαστικά, τίποτα. Τον έστειλαν εδώ για να φρουρεί το σπίτι. Δεν ξέρει τι συνέβη. Οι διαταγές του είναι απλά να μην αφήσει κανέναν να μπει.»

Η Καλλιστώ και ο δημοσιογράφος του *Ματιού* δεν άργησαν να αποχωρήσουν, αλλά η Τζάκι δεν έφυγε. Έμεινε στην περιοχή και χτύπησε μερικά κουδούνια για να δει αν κανένας απ'τους ανθρώπους της γειτονιάς θα της μιλούσε. Μπορεί κάποιος απ'αυτούς να είχε δει ή ακούσει τίποτα ενδιαφέρον. Δυστυχώς, οι περισσότεροι ούτε καν της άνοιξαν· της ζήτησαν να φύγει, δηλώνοντας πως δεν ήθελαν να μιλήσουν σε δημοσιογράφους. Μία γυναίκα, μάλιστα, απείλησε να φωνάξει τη Χωροφυλακή αν η Τζάκι δεν εξαφανιζόταν αμέσως. «Εντάξει, κυρία μου, φεύγω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν είμαι ληστής, μην ανησυχείτε!»

Ένας γέρος, παραδόξως, της άνοιξε. «Έλα μέσα,» της είπε. «Θέλεις έναν καφέ;» Η μονοκατοικία του δεν ήταν μεγάλη· σχεδόν εξαφανιζόταν ανάμεσα στις υπόλοιπες. Ήταν ένα μικρό μονώροφο σπίτι μ'έναν εξίσου μικρό κήπο μπροστά. Δεν είχε γκαράζ.

«Αν έχετε την καλοσύνη.»

«Ναι, βέβαια· έλα, κάθισε, κορίτσι μου.» Ο γέρος ήταν καμπουριασμένος αλλά τα μαλλιά και τα μούσια του δεν είχαν χάσει το χρώμα τους: ήταν κατάμαυρα. Το δέρμα του, αντιθέτως και εκ φύσεως, ήταν κατάλευκο. Έφτιαξε δύο κούπες καφέ και έδωσε τη μία στη Τζάκι, η οποία είχε καθίσει στο σαλόνι του, που ήταν γεμάτο διάφορα μπιχλιμπίδια, έργα τέχνης, και βιβλία, το ένα πάνω και πίσω απ'το άλλο. Ένας βαλσαμωμένος αετός έμοιαζε ν'αγριοκοιτάζει τη Τζάκι από την κορυφή της ντουλάπας όπου έκανε τη φωλιά του ανάμεσα σε κιτρινωμένα έντυπα.

«Δημοσιογράφος, είπες, είσαι, ε;»

«Ναι. Θα ήθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις, αν έχετε το χρόνο.»
 Ήπιε μια γουλιά καφέ. Δεν ήταν σκέτος διαπίστωσε· πρέπει να είχε κάποιο αρωματικό μέσα.

«Χρόνος υπάρχει. Τουλάχιστον μέχρι να έρθει ο Νεκροφύλακας για μένα.» Μειδίασε.

Ο Νεκροφύλακας ήταν ο απεσταλμένος της Αρτάλης ο οποίος, σύμφωνα με τον μύθο, παρουσιαζόταν σε όσους ήταν η ώρα τους να πεθάνουν.

«Νομίζω, λοιπόν, ότι έχουμε αρκετό χρόνο,» αποκρίθηκε, ευχάριστα, η Τζάκι.

«Σου φαίνομαι για μικρός, ε;» έκανε ο γέρος. «Ήμουν εδώ από προτού χτιστούν όλα τούτα τα σπίτια, ξέρεις, κορίτσι μου. Ήμουν εδώ από τότε που η Γραμμή ήταν η *Γραμμή* – τότε που εδώ τέλειωνε η πόλη.» Το χέρι του έτρεμε καθώς έφερνε την κούπα του στο στόμα για να πιει. «Τότε, τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά, ξέρεις, κορίτσι μου... και πολύ πιο ήσυχα.

»Μου είπες ότι θέλεις να με ρωτήσεις, ε; Γι'αυτά που γίνανε το βράδυ πρέπει νάναι, νομίζω, ε;»

«Τι έγινε το βράδυ;»

«Έναν πυροβολισμό άκουσα ενώ καθόμουν και διάβαζα. Κοίταξα απ'το παράθυρό μου και είδα ένα φορτηγάκι να έρχεται και να σταματά μπροστά σ'εκείνο το διώροφο σπίτι με την καγκελόπορτα – αυτό που είναι αυτής της Κινκάρδης που λένε τα νέα ότι εξαφανίστηκε τώρα. Το φορτηγάκι σταμάτησε και άνθρωποι βγήκαν. Τρεις. Πηδήσανε πάνω απ'την καγκελόπορτα, μπήκαν στον κήπο, κι άρχισαν να κοπανούν την πόρτα του σπιτιού με βαριοπούλες. Τα παντζούρια στα παραθύρια ήτανε κλειστά και δε μπορούσανε φαίνεται να μούνε από κει. Μόλις όμως είχαν ρίξει την πόρτα και είχαν μπει στο σπίτι, η πόρτα του γκαράζ σηκώθηκε κι ένα δίκυκλο βγήκε, με δυο γυναίκες επάνω – η μία ξανθιά και με δέρμα σαν το δικό σου (πολύ όμορφη), η άλλη με δέρμα κόκκινο και μαλλί μαύρο. Τις ξέρω, βέβαια· δεν ήταν η πρώτη φορά που τις αντίκριζα. Η Βατράνια Κινκάρδη και η υπηρέτριά της που είναι απ'τη Σάρντλι. Το φορτηγάκι βρισκότανε στο δρόμο τους, μπροστά στο γκαράζ, επίτηδες σίγουρα, αλλά εκείνες κατόρθωσαν και πέρασαν από πλάι του, και μετά χαθήκανε μες στη νύχτα. Αυτά δεν

μας τα είπανε τα νέα, όμως, ε;» Μειδίασε και ήπια μια γουλιά καφέ.
«Άλλα μάς είπανε.»

Η Τζάκι κρατούσε σημειώσεις στο μικρό σημειωματάριό της όσο ο γέρος μιλούσε. «Τα νέα είπαν και για έναν κύριο Τελβάνιφ ο οποίος τραυματίστηκε. Δεν τον είδατε αυτόν;»

Ο γέρος κούνησε το κεφάλι. «Όχι, καθόλου. Παρά μόνο μετά, ίσως. Μαζί με τους τρεις που είχανε μπει στο σπίτι της Κινκάρδης, βγήκε κι ένας τύπος ο οποίος κούτσαινε απ'τη μια μεριά.»

«Επομένως, τραυματίστηκε μέσα στο σπίτι, όχι έξω...»

«Προφανώς. Εκείνος ο πυροβολισμός π'άκουσα στην αρχή πρέπει να ήταν. Κάποιος τον πιστόλισε· κι ίσως νάταν η Κινκάρδη ή η υπηρέτριά της, γιατί αλλιώς γιατί δεν έφυγε κι αυτός μαζί τους;»

«Οι άνθρωποι που εισέβαλαν στο σπίτι της Κινκάρδης ήταν της Χωροφυλακής;»

«Δεν φορούσαν στολές, πάντως, αν ήταν. Πολιτικά φορούσαν.»

Πράκτορες της Παντοκράτειρας, σκέφτηκε η Τζάκι, σημειώνοντας.

Και σαν ο γέρος να είχε ακούσει τη σκέψη της, πρόσθεσε: «Α'θρώποι της Παντοκράτειρας πρέπει να ήταν, νομίζω. Ποιος ξέρει τι παλιοϊστορία είναι τούτη, κοπελιά... Νομίζεις ότι είναι η πρώτη φορά που έχω δει παράξενα κι αλλόκοτα στη ζωή μου;» Κι άρχισε να της λέει για κάτι άσχετα επεισόδια, καθώς έπιναν καφέ.

Η Τζάκι δεν τον διέκοψε παρά μόνο όταν είχε πια περάσει αρκετή ώρα και έπρεπε, πραγματικά, να φύγει. «Θα ήθελα πολύ να σας ακούσω, αλλά έχω καθυστερήσει,» του είπε.

«Μη σε νοιάζει· μπορούσα να σου μιλώ ως τη νύχτα, αλλιώς,» αποκρίθηκε ο γέρος, μειδιώντας μέσα απ'τα μαύρα μούσια του. «Για ποια εφημερίδα είπες ότι δουλεύεις;»

«Για την *Πόλη*.»

Ο γέρος ένευσε. «Μην αναφέρεις τ'όνομά μου πουθενά, έτσι;»

«Μην ανησυχείτε, ποτέ δε γράφω ονόματα.»

Ο γέρος την ξεπροβόδισε, και η Τζάκι έφυγε από τη Γραμμή και πήγε στον σταθμό Παλαιοπόλη για να πάρει τον Υπόγειο. Αποβιβάστηκε στον σταθμό Καιροσκόπου και πήγε στον στάβλο όπου είχε αφήσει την Ανέμη. Την πήρε από εκεί, την καβάλησε, και τρόχασε ως το σπίτι της, γιατί ήταν μεσημέρι και τα γραφεία της *Πόλης* τώρα θα είχαν ήδη κλείσει.

Μέσα στο διαμέρισμά της, το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να ελέγξει για κοριούς. Διαπίστωσε ότι δεν υπήρχαν, και χαλάρωσε. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας την είχαν πραγματικά αφήσει ήσυχη. Ορισμένες φορές δεν μπορούσε να το πιστέψει.

Έβγαλε τα σκονισμένα ρούχα της, φόρεσε μια ρόμπα, και έφτιαξε κάτι να φάει. Ευτυχώς που υπήρχε και φαγητό από χτες βράδυ, πάντως, γιατί ήταν κουρασμένη και βαριόταν να μαγειρέψει για παραπάνω από μισή ώρα. Καθώς έτρωγε – έχοντας τον τηλεοπτικό δέκτη της ανοικτό χωρίς να του δίνει πολλή σημασία – αναρωτήθηκε πού μπορεί να είχε πάει η Βατράνια, και γρήγορα κατέληξε ότι υπήρχε μονάχα ένα ασφαλές μέρος για να ζητήσει προστασία: η *Οινόσφαιρα*.

Εκεί θα είναι τώρα. Δεν μπορεί να είναι αλλού.

Η δημοσιογραφική περιέργεια της Τζάκι, όμως, την έκανε να θέλει να πάει στη *Σφαίρα* για να το διαπιστώσει, παρότι σίγουρα δεν ήταν κάτι που σκόπευε να βάλει στην εφημερίδα.

Θα τους επισκεφτώ το βράδυ, αφού έχω παραδώσει το ρεπορτάζ μου στην Πόλη.

Κι ας ελπίσουμε ότι οι Παντοκρατορικοί δεν θα έχουν εντοπίσει και την Οινόσφαιρα.

Η Τζάκι έκανε μια προσευχή στην Αρτάλη.

Ο Έκτορας ήταν πιο σιωπηλός απ'ό,τι συνήθως. Κι όταν συνέβαινε αυτό, η Χλόη ήξερε ότι κάτι άσχημο θα γινόταν. Κάτι είχε στο μυαλό του. Κάτι σκόπευε να κάνει.

«Τι είναι;» τον ρώτησε, καθώς ήταν στο δωμάτιό τους, μέσα στο μεσημέρι, και ξεκουράζονταν. «Τι σκέφτεσαι;»

Ο Έκτορας καθόταν στο πάτωμα, στη γωνία, με τους πήχεις του ακουμπισμένους στα γόνατά του, παρότι υπήρχαν και καρέκλες και κρεβάτι. Ορισμένες φορές, όταν ήθελε να σκεφτεί ή όταν ήταν τσαντισμένος και δεν ήταν βέβαιος τι να κάνει, έπαιρνε αυτή τη θέση, είχε παρατηρήσει επανειλημμένως η Χλόη. *Τα παιδιά της πέτρας δεν κάθονται σε καρέκλες*, της είχε απαντήσει κάποτε, όταν εκείνη τού είχε πει, *Γιατί δεν κάθεσαι σε καμία καρέκλα σαν άνθρωπος;*

«Ρίξε τα χαρτιά σου να μάθεις,» της αποκρίθηκε τώρα, χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει. Είχε το βλέμμα του εστιασμένο στον τοίχο.

Η Χλόη ήταν ξαπλωμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι, μ'ένα μαξιλάρι από κάτω της. Πήρε μια τράπουλα από δίπλα, την ανακάτεψε, και τράβηξε ένα τυχαίο φύλλο.

Το Επτά του Πυρρός: ένα τρίγωνο που δείχνει δεξιά, σχηματισμένο από εφτά φλογερές κουκίδες.

«Σκοπεύεις να επιτεθείς στους Παντοκρατορικούς; Και πού ακριβώς θα επιτεθείς, Έκτορα; Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν είναι η Λεγεώνα' δε μπορείς να πας στην περιοχή τους, να κάνεις ζημιές, και να φύγεις.»

«Πρέπει να πάρουν απάντηση!» είπε ο Έκτορας, στρέφοντας τώρα το βλέμμα του επάνω της.

«Κι αν δεν μπορείς να τους δώσεις απάντηση;»

«Πάντα μπορείς να δώσεις απάντηση, Χλόη. Πάντα υπάρχει τρόπος.»

Η Χλόη ανακάτεψε πάλι την τράπουλά της. «Υποθέτω πως αυτό σημαίνει ότι δεν έχεις σχέδιο.»

«Κάνεις λάθος, όμως. Έχω σχέδιο.»

Η Χλόη συνοφρυώθηκε.

Ο Έκτορας σηκώθηκε όρθιος, πλησιάζοντας την πόρτα.

«Πού πας;»

«Να ρωτήσω κάτι τη Νιρίφα. Μείνε εδώ.»

Η Χλόη δεν έφερε αντίρρηση.

Ο Έκτορας βγήκε απ'το δωμάτιό του και πήγε στο δωμάτιο της Τεχνομαθούς μάγισσας. Χτύπησε την πόρτα και περίμενε.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η φωνή της.

«Εγώ.»

Η Νιρίφα άνοιξε, μοιάζοντας να έχει μόλις ξυπνήσει. «Τι είναι, αφεντικό;»

«Θέλω κάτι να σε ρωτήσω.»

Η μάγισσα τού έκανε χώρο για να μπει και ο Έκτορας μπήκε, λέγοντας: «Χρειάζομαι ένα ενεργειακό κανόνι. Εκτός απ'αυτό που έχουμε στο μεταβαλλόμενο όχημα.»

Η Νιρίφα κάθισε σ'ένα σκαμνί, παρατηρώντας τον χωρίς να μιλά.

«Μπορείς να μου φτιάξεις ένα;» τη ρώτησε ο Έκτορας.

«Δεν είναι κάτι που φτιάχνεται έτσι γρήγορα. Νομίζω, πάντως, ότι έχω κάποια κομμάτια. Θα μπορούσα να τα συνδυάσω... Δε θάναι βέβαια και το καλύτερο κανόνι που υπάρχει. Ούτε καν μέτριο.»

«Δε με πειράζει.»

«Τι το θέλεις;»

Ο Έκτορας τής εξήγησε το σχέδιό του.

Ακόμα μια τρελή επιχείρηση, σκέφτηκε η Νιρίφα, αναστενάζοντας. Τόσο καιρό μάς έλεγε πόσο σιχαίνεται τη Βατράνια, που είναι ψηλομύτα και τα λοιπά και τα λοιπά, και τώρα θέλει να πάρει αμέσως εκδίκηση γ' αυτό που της έκαναν οι Παντοκρατορικοί! Ο Πρόμαχός μας είναι τελείως παλαβός!

«Τι με κοιτάζεις έτσι, μάγισσα;» μούγκρισε ο Έκτορας, σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του.

Η Νιρίφα είπε: «Καταλαβαίνεις πως, αν το κάνουμε αυτό, θ'αναγκαστούμε μετά ν'αφήσουμε το όπλο εκεί, έτσι; Εν ολίγοις, θα πάνε όλα τα υλικά χαμένα.»

«Εσύ δεν είπες πως δεν θα είναι και το καλύτερο κανόνι που υπάρχει; Ούτε καν μέτριο;»

«Ναι, αλλ' αυτό δε σημαίνει ότι τα υλικά θάναι για πέταμα.»

«Δε μ'ένδιαφέρουν τα υλικά!» είπε ο Έκτορας. «Θα βρούμε άλλα ό-
ταν τα χρειαστούμε. Θέλω ν'αρχίσεις να μου το ετοιμάζεις, Νιρίφα. Τώρα. Το βράδυ ξεκινάμε.»

«Το βράδυ; Σα να λένε απόψε;»

«Ναι. Μην κάθεσαι! πήγαινε στο κάτω υπόγειο κι άρχισε να δουλεύεις.»

Ο Πρόμαχος της Επανάστασης άνοιξε την πόρτα του δωματίου της και έφυγε.

Θεοί, γιατί σε μένα; σκέφτηκε η Νιρίφα καθώς σηκωνόταν από το σκαμνί.

Αφού ο Έκτορας ήθελε να χτυπήσει τους Παντοκρατορικούς απόψε, δεν είχε χρόνο για χάσιμο. Ντύθηκε γρήγορα και κατέβηκε στο κάτω υπόγειο.

Η Βατράνια και η Κρόβ'κνι, που έμεναν εκεί για την ώρα, σε δύο πρό-
χειρα κρεβάτια, στράφηκαν να κοιτάξουν τη Νιρίφα παραξενεμένες. Η μάγισσα δεν τους μίλησε· άρχισε αμέσως να δουλεύει, συγκεντρώνοντας τα κομμάτια για το ενεργειακό κανόνι και συναρμολογώντας τα. Όταν χρειάστηκε βοήθεια για να μεταφέρει κάτι, ζήτησε από την Κρόβ'κνι να τη βοηθήσει κι εκείνη δεν έφερε αντίρρηση. Ούτε έκανε ερωτήσεις.

Η Βατράνια ήταν που, τελικά, ρώτησε τη Νιρίφα: «Τι συμβαίνει; Τι ετοιμάζεις;»

«Κανόνι. Ενεργειακό,» απάντησε εκείνη, καθώς συνέδεε κάτι καλώδια στους δέκτες του κανονιού: τα κομμάτια που έπρεπε ν'αγγίζει ο μάγος, δεξιά κι αριστερά του, προκειμένου να ελέγχει την ενεργειακή ροή όταν είχε υφάνει τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως.

«Θα γίνει κάποια επίθεση;»

Να της το πω ή να μην της το πω; Ο Έκτορας δεν μου ζήτησε να το κρύψω. Μπορεί να μην το σκέφτηκε, βέβαια, αλλά, και πάλι, άμα δεν ήθελε να πω τίποτα, ας το θυμόταν – ή ας μη μ'έμπλεκε καθόλου σ'ακόμα μια τρελή ιστορία εκδίκησης!

«Ο Πρόμαχος μας σχεδιάζει να πάρει το αίμα σου πίσω,» απάντησε στη Βατράνια χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει καθώς δούλευε.

«Θα χτυπήσει τους Παντοκρατορικούς;»

«Ναι.»

Η Βατράνια έφυγε από το κάτω υπόγειο, ανεβαίνοντας τις σκάλες.

Αναρωτιέμαι τι σκοπεύει να του πει, σκέφτηκε η Νιρίφα. Μπορεί να έχει πλάκα η υπόθεση. Κρίμα που δε θα είμαι εκεί για να δω τίποτα...

Τη νύχτα, η Τζάκι πήρε την Ανέμη και πήγε στην *Οινόσφαιρα*. Η κεντρική αίθουσα είχε κάμποσο κόσμο, και κάποιοι τύποι φώναζαν γύρω από ένα απ'τα μπιλιάρδα. Ένας τους έκανε κωλοδάχτυλο σ'έναν άλλο, βγάζοντάς του τη γλώσσα.

Η Τζάκι πλησίασε το τραπέζι όπου κάθονταν ο Αίολος, ο Σωσίας, και η Χλόη.

«Τι γίνεται;» χαιρέτησε.

«Τζάκι,» είπε η Χλόη χαμογελώντας. «Τι κάνεις;»

«Καλά.» Η δημοσιογράφος τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε κοντά τους. «Το πρωί, άκουσα για τη Βατράνια...»

«Τυχερή ήταν που γλίτωσε χωρίς να τη μαγκώσουν,» είπε ο Σωσίας.

«Είναι εδώ τώρα;»

«Αυτή τη στιγμή, όχι,» απάντησε η Χλόη, μοιάζοντας τσαντισμένη για κάποιο λόγο.

Η Τζάκι συνοφρυώθηκε. «Πού είναι;»

«Μαζί με τον Έκτορα, που αποφάσισε να κάνει κάτι βλαμμένο και αυτοκτονικό.»

«Ὡς συνήθως,» πρόσθεσε ο Αίολος, και ήπιε μια γουλιά απ'τον Κρύο Ουρανό στο ποτήρι του.

Ο Άλκιμος κουβαλούσε τον σάκο με τα κομμάτια του ενεργειακού κα-
νονιού. Ευτυχώς δεν ήταν πολύ μεγάλο, γιατί αν ήταν, σίγουρα, θα
χρειαζόταν κι άλλον έναν για να τον βοηθά, εξίσου δυνατό με εκείνον.

Ο Έκτορας πήγαινε μπροστά μαζί με τη Βατράνια, και ο Άλκιμος κι η
Νιρίφα ακολουθούσαν. Η Σερφάντια ήταν κάπου τριγύρω, για να πα-
ρακολουθεί μήπως τους παρακολουθούσαν.

«Ακόμα δε μπορώ να χωνέψω ότι σχεδιάζεις να το κάνεις αυτό *χωρίς
να μου πεις τίποτα*,» μούγκρισε η Βατράνια στον Πρόμαχο της Επανά-
στασης, καθώς βάδιζαν μέσα στους δρόμους της Γραμμής.

«Τώρα το έμαθες. Κλείσε το στόμα σου, λοιπόν.»

«Το θέμα με αφορούσε άμεσα: έπρεπε να είχες έρθει πρώτα σ'εμένα
να μιλήσεις.»

«Το θέμα αφορούσε άμεσα την Επανάσταση. Τώρα σκάσε.»

Η Βατράνια δεν του μίλησε άλλο. Ήταν ανούσιο, εξάλλου! Ο άνθρω-
πος δεν είχε ούτε καν σκεφτεί ότι εκείνη θα ήξερε τη γειτονιά της κα-
λύτερα από εκείνον. Άσε πια που η εκδίκηση τούτη ήταν, ουσιαστικά,
δική της υπόθεση. *Θέλω να δω αυτό που θα συμβεί. Θέλω να το δω!* Και
τότε θα ήξερε ότι οι Παντοκρατορικοί θα λήστευαν, τουλάχιστον, κάτι
λιγότερο από εκείνη. Κάτι λιγότερο.

Η Σερφάντια τούς συνάντησε σ'ένα σκοτεινό σημείο των δρόμων.
«Βρήκα ένα κατάλληλο δώμα,» είπε. Και έδειξε, υψώνοντας το χέρι της.

Η Βατράνια ένευσε. «Ναι, αυτό θα πρότεινα κι εγώ.»

Ήταν η οροφή ενός γκαράζ, και στον κήπο από κάτω υπήρχε μόνο
ένας σκύλος. Η Βατράνια το είπε αυτό στον Έκτορα. «Θα πρέπει κά-
πως να βγάλουμε το ζώο από τη μέση.»

«Θα το φροντίσω,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος.

Πλησίασαν την πίσω μεριά του κήπου, και ο Έκτορας έκανε νόημα
στους άλλους να μην πλησιάσουν. Σκαρφάλωσε τα κάγκελα, γρήγορα
σαν αγριόγατος των πόλεων, και πήδησε μέσα. Κοιτάζοντας στο σκο-
τάδι, είδε δύο μάτια ν'ανοίγουν και να τον ατενίζουν, κι άκουσε ένα
γρύλισμα, κι ένα γάβγισμα. Ύψωσε το πιστόλι του και πάτησε τη
σκανδάλη. Μια ενεργειακή ριπή εκτοξεύτηκε, τελειώνοντας τη μπατα-

ρία του όπλου και χτυπώντας τον σκύλο. Το σώμα του ζώου τραντάχτηκε, βίαια, κι έχασε τις αισθήσεις του.

Ο Έκτορας γύρισε το όπλο πάλι στις κανονικές ριπές, και σφύριξε στους άλλους να έρθουν. Ο Άλκιμος σκαρφάλωσε στην κορυφή του φράχτη χωρίς να κουβαλά τον σάκο του· η Βατράνια, η Νιρίφα, και η Σερφάντια τού τον έδωσαν όταν ήταν επάνω, κι εκείνος τον έδωσε στον Έκτορα που στεκόταν από την άλλη μεριά. Ύστερα, πήδησε μέσα. Οι υπόλοιπες σύντομα τον ακολούθησαν. Η Νιρίφα δυσκολεύτηκε λίγο να σκαρφαλώσει, αλλά η Σερφάντια, που ανέβηκε τελευταία, τη βοήθησε σπρώχνοντάς την από τις φτέρνες.

Στη συνέχεια, οι επαναστάτες σκαρφάλωσαν στην οροφή του γκαράζ και συναρμολόγησαν γρήγορα το ενεργειακό κανόνι. Αντίκρυ τους, ανάμεσα από τα άλλα οικοδομήματα, φαινόταν το σπίτι της Βατράνιας.

Το σπίτι που δεν είναι πια σπίτι μου, σκέφτηκε εκείνη. Ανήκει στους Παντοκρατορικούς τώρα. Αλλά σύντομα θ'ανακαλύψουν ότι δεν έχουν στην κατοχή τους παρά μονάχα ένα ερείπιο! Έσφιξε τη γροθιά της, σιωπηλά.

Όταν το κανόνι ήταν έτοιμο, η Νιρίφα'μορ γονάτισε ανάμεσα στους δύο δέκτες, άγγιξε τον έναν με το δεξί χέρι, τον άλλο με το αριστερό, και υποτονθόρυσε τα λόγια για τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως.

Το κανόνι ενωνόταν με καλώδια με τους δέκτες καθώς και με μία μεγάλη ενεργειακή φιάλη. Στεκόταν επάνω σ'ένα μεταλλικό τρίποδο. Ο Έκτορας πήγε πίσω του και, γονατίζοντας στο ένα γόνατο, έπιασε τους μοχλούς.

Η Βατράνια άγγιξε τον ώμο του. «Εγώ θα το κάνω.»

Ο Έκτορας έστρεψε το λαιμό του για να την κοιτάξει. «Έχεις ξαναχρησιμοποιήσει τέτοιο πράγμα;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Βατράνια, «αλλά εγώ θα είμαι που θα ανατινάξω το σπίτι μου.»

«Δε θάχουμε πολλές ευκαιρίες. Αν αστοχήσεις—»

«Πες μου τι πρέπει να κάνω και δε θ'αστοχήσω.»

Ο Έκτορας σηκώθηκε όρθιος και της έγνεψε να γονατίσει πίσω απ'το κανόνι. Εκείνη γονάτισε.

«Πιάσε τους μοχλούς,» της είπε.

Η Βατράνια τούς έπιασε.

«Αυτό το κουμπί,» της έδειξε, «είναι η σκανδάλη. Από εδώ,» της έδειξε ξανά, «κοιτάξεις και στοχεύσεις. Όπως βλέπεις, το κανόνι είναι πρωτόγονο· δεν έχει αυτόματο σύστημα στόχευσης· θα πρέπει, λοιπόν, να είσαι προσεκτική.»

«Θα είμαι.»

Το είναι της έχει αγριέψει, παρατήρησε ο Έκτορας βλέποντας την έκφραση του προσώπου της αλλά κι ακούγοντας τον τόνο της φωνής της. *Δεν είναι κακό αυτό. Ίσως νάχει αρχίσει να βάζει μυαλό.* «Με τους μοχλούς, μπορείς να στρέψεις το κανόνι από δω κι από κει.»

Η Βατράνια το δοκίμασε.

«Αυτά είναι,» είπε ο Έκτορας. «Επίσης,» πρόσθεσε, «τούτος δω είναι ο μετρητής ενέργειας.» Έδειξε έναν δείκτη ανάμεσα στους μοχλούς. «Τώρα η ενεργειακή φιάλη είναι γεμάτη· και, σύμφωνα μ'ό,τι μου είπε η Νιρίφα, έχουμε τρεις ριπές. Φρόντισε να μην αστοχήσεις.»

Η Βατράνια σημάδεψε το σπίτι της– *το παλιό μου σπίτι*, διόρθωσε τον εαυτό της. Κοίταξε μέσα από το στόχαστρο. Έστρεψε το κανόνι στον δεύτερο όροφο της οικίας.

Αντίο, σκέφτηκε. Και, χωρίς δισταγμό, πάτησε τη σκανδάλη.

Αισθάνθηκε ολόκληρο το κανόνι να τραντάζεται, και είδε ακατέργαστη ενέργεια να εκτοξεύεται από την κάννη του. Ο τοίχος στον δεύτερο όροφο του σπιτιού της τρύπησε, και σκόνη σηκώθηκε καθώς πέτρες άρχισαν να καταρρέουν.

Η Βατράνια κατέβασε λίγο το όπλο· σημάδεψε τώρα τον πρώτο όροφο. Πάτησε τη σκανδάλη: ακόμα μια ενεργειακή ριπή εκτοξεύτηκε, γρυλίζοντας μέσα στον νυχτερινό αέρα. Το παλιό της σπίτι ταρακουνήθηκε σαν από σεισμό· καπνός το τύλιξε.

«Ακόμα μία ριπή έχεις,» είπε ο Έκτορας. «Γρήγορα! – πρέπει να την κάνουμε!»

Η Βατράνια προσπάθησε να σημαδέψει το ισόγειο: το δυσκολότερο σημείο, γιατί ίσα που φαινόταν πίσω από ένα άλλο σπίτι.

Πάτησε τη σκανδάλη.

Η ενεργειακή ριπή διέλυσε μια κεραία και κάποιες πέτρες του άλλου σπιτιού, και μετά χτύπησε το σπίτι της Βατράνιας, φωτίζοντας τη νύχτα.

«Τα κάναμε όλα μαντάρα,» είπε ο Άλκιμος.

«Φεύγουμε!» είπε ο Έκτορας. «Τώρα!»

Και πήδησαν από την οροφή του γκαράζ, εγκαταλείποντας το κανόνι· δεν είχαν χρόνο για να το διαλύσουν και να το πάρουν μαζί τους. Σκαρφάλωσαν τον καγκελωτό φράχτη και βγήκαν από το σπίτι, για να τρέξουν μέσα στους δρόμους της Γραμμής και ν'απομακρυνθούν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν – προτού τους καταδιώξουν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας και η Χωροφυλακή.

Η Σερφάντια, που κατόπτευε, εντόπισε έναν από τους πρώτους να έρχεται στο κατόπι τους. Δεν είπε τίποτα στον Έκτορα, παρά μόνο *Συνεχίστε να τρέχετε· θα σας προλάβω*. Γλίστρησε μέσα στα σκοτάδια ανάμεσα από τα φώτα δύο λαμπών των δρόμων. Έκανε μερικές πεπειραμένες μανούβρες. Πλησίασε τον πράκτορα από πίσω, τραβώντας το ξιφίδιό της.

Εκείνος, ξαφνικά, στράφηκε.

Την είχε αντληφτεί, και κρατούσε έτοιμο το πιστόλι του.

Η Σερφάντια τού κλότσησε το χέρι, κάνοντας τ'όπλο να τιναχτεί εκπυρσοκροτώντας.

Ο πράκτορας, αιφνιδιασμένος, προσπάθησε να τραβήξει κάτι άλλο μέσα απ'την κάπα του– Πολύ αργά. Η Σερφάντια τον κάρφωσε στο διάφραγμα με το ξιφίδιό της.

Αφήνοντάς τον να πεθάνει, χάθηκε μέσα στα σκοτάδια, για να προλάβει τους συντρόφους της.

Κεφάλαιο 40

Το Τραγούδι της Ψυχής

Νύχτα στο Χωνευτήρι.

Μέσα στην παλιά μάντρα, που αποτελούσε πλέον δημόσιο χώρο, τα ψηλά ηχεία του ηχοσυστήματος χαλούσαν τον τόπο με τη μουσική τους, καθώς έπαιζαν Νυκτόβιους Εργατοπατέρες. Γύρω από το ηχοσύστημα κάθονταν ή στέκονταν μέλη της συμμορίας των Χορευτών, γιατί ήταν δικό τους και δεν ήθελαν καμία άλλη συμμορία να τους το κλέψει. Αυτούς που έρχονταν κοντά για να μπουν στο γλέντι τούς έβάζαν να πληρώνουν τρία δεκακτίνια – πάνω από ένα τέταρτο του ήλιου, μια τιμή που ορισμένοι θεωρούσαν εξωφρενική για τα δεδομένα του Χωνευτηρίου. Αλλά οι Χορευτές χρέωναν τόσο επειδή ήξεραν πως η μουσική, ούτως ή άλλως, ακουγόταν και πιο μακριά και υπήρχαν κάμποσοι τζαμπατζήδες που άκουγαν από ασφαλή απόσταση. Σ'αυτούς που πλησίαζαν, όμως, έδιναν δωρεάν ποτό· κι επίσης οι Χορευτές, όπως υποδήλωνε το όνομά τους, χόρευαν κι έκαναν και άλλα νούμερα που ήταν πιο ωραίο να τα βλέπεις από κοντά αντί για παραγκωνισμένος πίσω από το πλήθος.

Ο Κρίκος, ένα πρασινόδερμο παιδί της πέτρας με μαύρα μαλλιά, που δεν ανήκε σε καμία συμμορία, σήκωσε το μεγάλο μπουκάλι και έβαλε μπίρα στο ποτήρι του και στα ποτήρια των δύο φίλων του. «Τούτο είναι πράμα, αδελφέ, όχι το κάτουρο που δίνουνε οι Χορευτές,» είπε. «Θα γλείφετε και τα μούσια σας. Εγγυημένα.»

Οι άλλοι δύο ανήκαν στη συμμορία των Νάνων· ο ένας είχε δέρμα λευκό-ροζ, ο άλλος κατάλευκο. Ο πρώτος ήταν, ομολογουμένως, λιγάκι κοντός, αλλά όχι και νάνος· ο δεύτερος ήταν ντερέκι. Η συμμορία ονομαζόταν *Νάνοι* επειδή, λέγανε, αυτοί που την ξεκίνησαν ήταν τρεις πανύψηλοι τύποι που χρησιμοποιούσαν το παρατσούκλι *οι Νάνοι* για να γελάνε μεταξύ τους. Κανένας τους δε ζούσε πλέον· μπορεί να ήταν και αστικός μύθος, υπέθεταν κάποιοι. Αρκεί να μην το έλεγες, όμως, στους Νάνους αυτό γιατί θα έτρωγες ξύλο· είχαν μεγάλη άποψη για τους πατέρες της συμμορίας τους.

Ο Κρίκος, αφού ήπιαν όλοι λίγη μπίρα, είπε: «Καλή, ε;»

«Μμμμ,» έκανε ο κοντός, θετικά.

«Χουχμμμ,» έκανε ο ψηλός, επίσης θετικά.

Οι τρεις τους κάθονταν πάνω σε κάτι πέτρινες πεζούλες, σε μια γωνία, όχι εκεί όπου είχαν οι Χορευτές το ηχοσύστημά τους και ήταν μαζεμένος ο κόσμος. Παραδίπλα ήταν μια παλιά βρύση: νερό έτρεχε, γαργαρίζοντας, από το πέτρινο στόμα ενός λύκου.

«Και σας έχω κάτι ακόμα καλύτερο εδώ,» είπε ο Κρίκος, βγάζοντας ένα σακουλάκι απ'την τουνίκα του. «Τραγούδι της Ψυχής. Θα τόχετε ακούσει, ε;»

Οι δύο Νάνοι τον ατένισαν συνοφρυωμένοι. «Αυτό που δίνουν οι Μαντρόσκυλοι;» είπε ο κοντός.

«Ναι, αυτοί και κανένας άλλος.»

«Πώς το πήρες εσύ; Τους το βούτηξες;»

Ο Κρίκος κούνησε το κεφάλι. «Το πλήρωσα τίμια, αγαπητέ.»

«Είναι τόσο καλό όσο λένε;»

«Φίλε, είναι *άφταστο* το πράμα! Όσοι το παίρνουν δεν έχουν παράπονο· λένε ότι βλέπουν τους θεούς και η ψυχή τους τραγουδά.»

«Ναι αλλά οι Σκύλοι το δίνουν ακριβά· σ'τον πιάνουνε κανονικά.»

«Εγώ θα σας το δώσω πιο φτηνά: μονάχα έναν ήλιο ολόκληρο αυτό το σακούλι, φίλε.»

Το ντερέκι είπε: «Πώς μπορείς να το αγοράζεις απ'τους Μαντρόσκυλους και μετά να το δίνεις πιο φτηνά απ'αυτούς;»

«Φίλε,» είπε ο Κρίκος, «αυτά είναι ανώτερα κόλπα για ανώτερους ανθρώπους, και δεν μπορούμε να τα πούμε. Σας ενδιαφέρει λοιπόν;»

Ο κοντός φάνηκε να το σκέφτεται. «Κοίτα, δεν τόχω ξαναπάρει...»

«Δε θα χάσεις, φίλε, δε θα χάσεις! Σου λέω, είναι *άφταστο* το πράμα!»

Οι δύο Νάνοι αλληλοκοιτάχτηκαν. «Να τα βάλουμε μισά-μισά;» είπε ο κοντός· «Ας τα βάλουμε,» συμφώνησε το ντερέκι, μετά από λίγη σκέψη. Και, μετρώντας πεντακτίνια και δεκακτίνια, έφτασαν τον ήλιο και πλήρωσαν τον Κρίκο για να πάρουν το σακούλι με το Τραγούδι της Ψυχής.

«Πώς πάνε οι δουλειές, παλικάρια;»

Οι τρεις τους αναπήδησαν, ξαφνιασμένοι.

Ο Αλλάνδρης ξεπρόβαλε. Με το κατάμαυρο δέρμα του και τα σκούρα του ρούχα έμοιαζε να είναι προέκτασή των σκιών μέσα στη νύχτα. Το τραύμα του είχε πια θεραπευτεί, και τριγύριζε πάλι στο Χωνευτήρι, κάθε τόσο, για να μαθαίνει νέα που μπορεί να ενδιέφεραν τον Έκτορα

και την Επανάσταση. Μαζί του τώρα ήταν ο Χρίστος, ο οποίος βρίσκονταν παραπέρα, μέσα στο πλήθος που χτυπιόταν, φώναζε, και έπινε κοντά στο ηχοσύστημα των Χορευτών.

Ο Κρίκος χαμογέλασε. «Αλλάνδρη! Τι γίνεσαι, ρε μπαγάσα;»

«Παραλίγο να σκοτωθώ αλλά έζησα,» απάντησε εκείνος· και κλικ κλικ, κλακ έκανε το κομπολόι στο αριστερό του χέρι. «Κάτι τομάρια με πυροβόλησαν, μια σφαίρα με πήρε στα παΐδια.»

Ο Κρίκος μόρφασε. «Κωλοϊστορίες αυτές, Η Λόρκη, όμως, σε ευνοεί.»

«Γουστάρει τα γαργαλητά μου.»

Ο Κρίκος γέλασε. «Φίλε,» είπε μετά, «τυχαίνει να έχω ένα πολύ ωραίο καινούργιο πράμα, και το πουλάω πιο φτηνά απ'ό,τι θα το βρεις αλλού. Μόλις έδωσα ένα κομματί στα δύο παλικάρια από δω.» Κοίταξε τους Νάνους: ο κοντός άνοιγε το σακούλι κι έβλεπε μέσα, κλείνοντας το ένα μάτι· ύστερα, άδειασε λίγο απ'το περιεχόμενο – μια λεπτή, αστραφτερή σκόνη – στη μπίρα του και ήπιε μια γουλιά.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Τραγούδι της Ψυχής, το λένε. Δε θα τόχεις ξαναδεί. Μόνο οι Μαντρόσκυλοι το δίνουν, και να μου το θυμηθείς, θα γίνει πολύ γνωστό. Σε λίγο όλοι θα το παίρνουν. Σε στέλνει αλλού, φίλε!»

Ο Αλλάνδρης μόρφασε. «Αποκλείεται ν'ανακαλύφτηκε τώρα, Κρίκε.»

«Κι όμως, αγαπητέ, τώρα το βρήκαν.»

«Ποιοι; Οι Μαντρόσκυλοι;» Ο Αλλάνδρης δεν μπορούσε να το πιστέψει.

«Όχι αυτοί, ρε. Κάποιοι άλλοι θα το βρήκαν. Οι Μαντρόσκυλοι απλά το έχουν. Κανένας άλλος δεν το έχει στο Χωνευτήρι.»

Ο Αλλάνδρης συνοφρυώθηκε. «Σοβαρά...»

«Εκτός αν του το πουλήσουν οι Σκύλοι, εννοείται. Αλλά απ'αυτούς ξεκινά το πράμα.»

«Απ'αυτούς το πήρες κι εσύ;»

«Ναι, αμέ.»

«Το πλήρωσες;»

«Βέβαια!»

«Προσπαθείς να με δουλέψεις, μωρή αλεπού;» Ο Αλλάνδρης ήξερε τον Κρίκο για κλέφτη.

Ο Κρίκος μειδίασε. «Τ'ορκίζομαι, φίλε,» είπε ακουμπώντας τη γροθιά του στη καρδιά. «Η Λόρκη να μου πάρει τα παπάρια άμα σε δουλεύω. Θέλεις λίγο, να δεις πώς είναι; Μπορεί να σ'αρέσει.»

Ο Αλλάνδρης έβαλε το κομπολόι του σε μια τσέπη της καπαρντίνας του. Κάθισε πλάι στον Κρίκο, επάνω στην πέτρινη πεζούλα. «Πριν από λίγο, έλεγες ότι το πουλάς πιο φτηνά από τους Μαντρόσκυλους.»

«Ναι.»

«Τι κερδίζεις, λοιπόν; Και μη μου πεις τις ίδιες μαλακίες που είπες σ'αυτούς τους δύο.» Έδειξε, με το σαγόνι, τους Νάνους που έπιναν μπίρα πασπαλισμένη με Τραγούδι της Ψυχής. Δε μιλούσε αρκετά δυνατά για να τον ακούνε, καθώς κάθονταν αντίκρυ και η μουσική των Χορευτών ήταν δυνατή: τώρα το ηχοσύστημα δεν έπαιζε Νυκτόβιους Εργατοπατέρες αλλά Πολίτες Απολίτιστους.

«Φίλε, την αλήθεια είπα. Υπάρχει σύστημα.»

Ο Αλλάνδρης τον λοξοκοίταξε.

«Καλά, ρε φίλε,» είπε ο Κρίκος, «με συμφέρει κι εμένα να εξαπλωθεί το πράμα.»

«Γιατί;»

«Για να μεταφέρω.»

«Οι Σκύλοι πού το βρίσκουν;» τον ρώτησε ο Αλλάνδρης.

Ο Κρίκος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω.»

Ο Αλλάνδρης τον ατένισε επίμονα.

«Δεν ξέρω, φίλε! Σοβαρά. Είναι, πάντως, καλό πράμα και προσπαθούν να το εξαπλώσουν. Θα κολυμπήσουν οι πούστηδες στους ήλιους, να μου το θυμηθείς. Γι'αυτό τους βοηθάω κι εγώ, βλέπεις: να κάνουμε κι εμείς κάνα μπανάκι στο λεφτό, χε-χε-χε.» Μειδίασε, δείχνοντας δόντια που χρειάζονταν επίσκεψη σε οδοντογιατρό. «Το λοιπόν, παλιόφιλε Αλλάνδρη, γουστάρεις να τραγουδήσει η ψυχή σου απόψε;» Ο Κρίκος τού έκλεισε το μάτι. «Μόνο έναν ήλιο το δίνω. Τόσο καλό πράμα για έναν μόνο ήλιο; Με ληστεύεις, αγαπητέ! Θ'αρχίσω να σκούζω.»

Ένα καινούργιο ναρκωτικό, που κανένας δεν το έχει ξανακούσει, και που μόνο οι Μαντρόσκυλοι το δίνουν, σκέφτηκε ο Αλλάνδρης. Ο κόσμος τρελάθηκε όσο ήμουν τραυματισμένος. «Ντάξει,» είπε, «το θέλω.»

«Χα-χα! τόξερα πως είσαι ξύπνιος. Πάντα ο Αλλάνδρης είναι ξύπνιος.» Ο Κρίκος έβγαλε μέσα από την τουνίκα του ένα σακουλάκι και το έπαιξε μέσα στη χούφτα του. «Εδώ είσαι. Μου δίνεις το λεφτό, σου δίνω το πράμα.»

Ο Αλλάνδρης έβγαλε έναν ήλιο απ'το βαλάντιό του.

«Σιγά, ρε κολυμβητή!» γέλασε ο Κρίκος, σπρώχνοντας πίσω το χέρι του. «Όχι τόσο χοντρά πράματα· θες να το δουν τίποτα υποψιασμένοι και να μου την πέσουν; Δώσε σταγόνες, καλύτερα.»

Ο Αλλάνδρης αναστέναξε. Έκρυψε τον ήλιο. Μέτρησε ακτίνια, πεντακτίνια, και δεκακτίνια και τα έδωσε στον Κρίκο.

«Τώρα είς' ωραίος!» Ο Κρίκος τού έδωσε το σακουλάκι με το Τραγούδι της Ψυχής.

Ο Αλλάνδρης το πήρε και σηκώθηκε όρθιος. Μορφάζοντας λίγο. Το τραύμα του, παρότι είχε θεραπευτεί, ακόμα τον ενοχλούσε όταν μαζευόταν ή όταν τεντωνόταν.

Πλησίασε τον Χρίστο μέσα στο πλήθος, και τον είδε να μιλά με δυο γυναίκες που δεν ήξερε. Κι οι τρεις τους κρατούσαν ποτά.

«Ποιος είναι αυτός ο τύπος, Χρίστο;» ρώτησε η μία, βλέποντας τον Αλλάνδρη ν'ακουμπά το χέρι του στον ώμο του Χρίστου. Ήταν πρασινομάλλα και καφετόδερμη, και το ένα αφτί της ήταν κομμένο.

«Ένα φιλαράκι απ'την *Οινόσφαιρα*. Ο Αλλάνδρης. Δουλεύει κι αυτός για το αφεντικό.»

«Ποιον θεό προσκυνάτε;» τις ρώτησε ο Αλλάνδρης – που σήμαινε σε ποια συμμορία ανήκετε.

«Μακροχέρηδες;» απάντησε η πρασινομάλλα.

«Τ'αφεντικό σας με ξέρει,» τους είπε ο Αλλάνδρης. «Ρωτήστε τον για μένα και θα δείτε τι θα σας πει.»

Ήταν αργά στην *Οινόσφαιρα*. Ο κόσμος είχε φύγει. Ο Αλέξανδρος και η Λιβώνη σκούπιζαν το μαγαζί. Ο Έκτορας καθόταν σ'ένα τραπέζι και έπινε, αργά, ένα ποτήρι Χρυσό Καύσωνα· μαζί του κάθονταν ο Άλκιμος κι ο Αίολος. Παραδίπλα, σ'ένα άλλο τραπέζι, ήταν η Χλόη, η Κρόβ'κνι, και η Βατράνια, παίζοντας χαρτιά. Η Ουρανία καθόταν στο μπαρ, σιωπηλά, πίνοντας ένα ποτήρι λεμονάδα. Κοντά της ήταν η Σερφάντια και ο Σωσίας. Ο δεύτερος είχε τρία ποτήρια εμπρός του, γυρισμένα ανάποδα, και έκρυβε έναν ήλιο κάτω από ένα απ'αυτά, τα γύριζε επιδέξια από δω κι από κει, και μετά άφηνε την Ουρανία να μαντέψει πού ήταν το νόμισμα. Εκείνη απλά έδειχνε, αδιάφορα, και κάθε φορά το έβρισκε.

Ο Σωσίας αποφάσισε ν'αλλάξει τακτική. Έκανε πέρα-δώθε τα ποτήρια και τη ρώτησε: «Πού είναι ο ήλιος μου τώρα;»

Η Ουρανία έχωσε το χέρι της μέσα στο μανίκι του και τράβηξε έξω το νόμισμα.

«Δεν υπάρχει, δηλαδή, τρόπος να σε κοροϊδέψω;» ρώτησε ο Σωσίας.

«Μόνο αν σταματήσεις να σκέφτεσαι,» απάντησε η Ουρανία.

«Επομένως, δεν με είδες να βάζω τον ήλιο μέσα στο μανίκι μου...»

Η Ουρανία κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

Η εξώπορτα άνοιξε και ο Αλλάνδρης κι ο Χρίστος μπήκαν.

«Καλώς τα κουρασμένα παλικάρια,» είπε ο Έκτορας.

Ο Αλλάνδρης πλησίασε το τραπέζι του και έριξε μπροστά του ένα σακουλάκι που δεν κουδούνισε πέφτοντας – άρα, δεν είχε νομίσματα μέσα.

«Τι είν'αυτό;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Τραγούδι της Ψυχής. Έναν ήλιο το πήρα, δύο ήλιους σ'το δίνω· είσαι μέσα;» Ο Αλλάνδρης τράβηξε κοντά μια καρέκλα και κάθισε.

Ο Έκτορας άνοιξε το σακουλάκι και κοίταξε στο εσωτερικό, βλέποντας μια σκόνη. «Τραγούδι της Ψυχής; *Ναρκωτικό* είναι;»

«Έτσι φαίνεται.»

«Με ξέρεις να παίρνω ναρκωτικά; Ή πας να με δουλέψεις επειδή Τραγούδι της Ψυχής *δεν υπάρχει;*» Ο Έκτορας αγριοκοίταξε τον Αλλάνδρη.

«Είναι καινούργιο,» εξήγησε εκείνος. «Ο Κρίκος μού το πούλησε. Λέει πως μόνο οι Μαντρόσκυλοι το έχουν, και κανένας άλλος στο Χωνευτήρι. Και λέει, επίσης, ότι θα γίνει πολύ γνωστό.»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε. «Μόνο οι Μαντρόσκυλοι το έχουν;...»

«Και πού το βρίσκουν αυτοί, ρε Αλλάνδρη;» ρώτησε ο Άλκιμος.

«Ο Κρίκος είπε ότι δεν ξέρει.»

Ο Αίολος έπιασε το σακουλάκι και άφησε λίγη σκόνη να πέσει στην αριστερή παλάμη του. Τη μύρισε. «Δε μου θυμίζει κάτι...»

«Παίρνεις πράμα, μάγε;» ρώτησε ο Αλλάνδρης. «Δε σ'έχω δει ποτέ μαστουρωμένο.»

«Δεν παίρνω ναρκωτικά, Αλλάνδρη. Αλλά ξέρω πώς μοιάζει το καθένα. Τούτο δω δεν το έχω ξαναπετύχει. Πρέπει, πράγματι, να είναι καινούργιο.»

«Και ο Κρίκος λέει ότι είναι πολύ καλό.»

«Κανένα ναρκωτικό δεν είναι καλό, Αλλάνδρη,» είπε ο Έκτορας.

«Αφεντικό, εσύ δεν έχεις τον πρόποντα αυτοέλεγχο, γι'αυτό το βλέπεις έτσι.»

«Μη με τσιγκλάς, πούστη,» μούγκρισε ο Έκτορας.

Η Χλόη πλησίασε το τραπέζι τους μαζί με τη Βατράνια.

«Εσείς δεν παίζατε χαρτιά;» τις ρώτησε ο Πρόμαχος.

«Τελειώσαμε,» είπε η Χλόη.

«Δεν έχει νόημα να παίζεις με τη γυναίκα σου,» του είπε η Βατράνια.

«Έχει την τύχη της Λόρκης.»

Η Χλόη έπιασε το σακουλάκι με το Τραγούδι της Ψυχής. «Τι είν'αυτό;»

Ο Αλλάνδρης επανέλαβε τα ίδια που είχε ήδη πει.

«Παράξενο,» είπε η Βατράνια. «Καινούργιο ναρκωτικό;» Εκείνη κι η Χλόη είχαν πάρει καρέκλες και κάθονταν τώρα. «Είσαι σίγουρος ότι δε σου είπε ψέματα;»

«Δεν το νομίζω, γιατί ξέρει ότι θα τον βρω και θα τον σαπίσω. Επιπλέον, έδωσε το ίδιο πράμα και σε δύο Νάνους.»

«Νάνους;» έκανε η Βατράνια.

«Μια συμμορία,» εξήγησε ο Αλλάνδρης. «Λέγονται Νάνοι.»

Η Βατράνια μόρφασε.

Οι υπόλοιποι επαναστάτες, βλέποντας ότι κάτι συνέβαινε σ'εκείνο το τραπέζι, μαζεύτηκαν από γύρω. Εκτός από τον Χρίστο, που ήξερε ποιο ήταν το θέμα και πήγε να κοιμηθεί στον ημιώροφο της *Οινόσφαιρας*, όπου είχε το ράντζο του.

Η Βατράνια πήρε το σακουλάκι στα χέρια της. «Τι αποτελέσματα έχει;»

«Σε στέλνει κοντά στους θεούς, σύμφωνα με τον Κρίκο,» είπε ο Αλλάνδρης.

«Και κοντά στους διαβόλους,» πρόσθεσε ο Έκτορας.

«Το έχεις πάρει;» τον ρώτησε η Βατράνια.

«Δε χρειάζεται' όλα τα ναρκωτικά τα ίδια σκατά είναι.»

Η Βατράνια τον ατένισε παρατηρητικά. «Μιλάς από πείρα, ή, ως συνήθως, μιλάς προτού σκεφτείς;»

«Μη με τσαντίζεις σαν τον Αλλάνδρη.»

Η Σερφάντια είπε: «Η αλήθεια είναι, πάντως, αφεντικό, ότι έχεις μεγάλο μίσος για τα ναρκωτικά. Το έχω ξαναπροσέξει.»

Ο Έκτορας ήπια μια γερή γουλιά από τον Χρυσό Καύσωνά του. Άναψε το πούρο του, ενώ κανένας δεν μιλούσε γιατί ήταν προφανές ότι ο Πρόμαχος σκόπευε να τους δώσει κάποια απάντηση. Ο Έκτορας ρούφηξε καπνό και τον φύσηξε προς τη μεριά της Βατράνιας.

Εκείνη κούνησε το χέρι της εμπρός της. «Είσαι λεχρίτης,» του είπε.

«Ακούστε ένα παραμύθι, λοιπόν, αφού γουστάρετε να πονέσουν τ'αφτιά σας τα παράταιρα,» είπε ο Έκτορας. «Μια φορά κι έναν καιρό, δεν ήμουν με την Επανάσταση. Ήμουν μαζί μ'αυτό το ρεμάλι – έδειξε τον Αλλάνδρη με το χέρι του που κρατούσε το πούρο – «και κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να ζήσουμε εδώ, στη Θακέρκοβ, κι αλλού που τα μέρη είναι πιο πολιτισμένα και το κλίμα δε μας σήκωνε. Σ'ένα απ'αυτά τα μέρη, είχα κολλήσει με την Ανάσα του Δράκοντα. Ολοένα και περισσότερο φούσκωνα το σώμα μου μ'αυτή τη μαλακία, κι ένα σωρό λεφτά πήγαιναν εκεί – λεφτά που θα μπορούσα να τα είχα κάνει καλύτερα πράγματα. Στο τέλος, δε μπορούσα να σταθώ χωρίς την Ανάσα. Δεν ήξερα τι μου γινόταν, και κόντεψα να καταντήσω μαριονέτα μιας κωλοσυμμορίας που διακινούσε το πράμα.

»Ευτυχώς, έχω καλούς φίλους, αν και λίγο καθυστερημένους ώρες-ώρες.» Κοίταξε τον Αλλάνδρη, ο οποίος έπαιζε το κομπολόι του σιωπηλά. «Μ'έπιασε και με πλάκωσε στις φάπες και με ρώτησε αν ήθελα να είμαι έτσι όπως είχα καταντήσει. Κατάλαβα ότι είχε δίκιο. Η Λόρκη είχε το δάχτυλό της στον κώλο μου. Έπρεπε να κάνω κάτι για να ξεκολλήσω από την Ανάσα του Δράκοντα. Αλλά δε μπορούσα' είχα πάθει ιστορία. Ο Αλλάνδρης, έτσι, μ'αλυσόδεσε σε μια παλιά αποθήκη σε κάτι ερημιές, κι όσο κι αν ούρλιαζα δε μου έδινε το πράμα. Ερχόταν μόνο για να μου φέρνει κάτι κωλομπιφτέκια που πρέπει να τα έβρισκε στα σκουπίδια–»

«Από τα καλύτερα εστιατόρια τού τα έκλεβα και πάλι γκρινιάζει,» μούγκρισε ο Αλλάνδρης.

«Και μου έφερνε κι ένα γάλα που πρέπει να το είχε αρμέξει από σάυρες. Ξερνούσα τα πάντα που μου έδινε για μέρες ολόκληρες. Σιγά-σιγά, όμως, συνήλθα και στάθηκα ξανά στα πόδια μου σαν άνθρωπος, όχι σα μεθυσμένος. Από τότε, δεν έχω αγγίξει ούτε την Ανάσα του Δράκοντα ούτε κανένα άλλο πράμα, και ούτε πρόκειται ν'αγγίξω ποτέ στη ζωή μου. Ο Αλλάνδρης ας φάει το κεφάλι του μόνος του.»

Ο Αλλάνδρης είπε: «Σου έχω ξαναεξηγήσει: δεν έχεις αυτοέλεγχο, γι'αυτό σκάλωσες.»

«Ναι, 'ντάξει,» μούγκρισε ο Έκτορας και ήπια μια γουλιά Χρυσό Καύσωνα.

«Δυο, τρεις φορές το μήνα παίρνω πράμα,» είπε ο Αλλάνδρης προς όλους, μορφάζοντας. «Κανένas δεν πέθανε από τόσο λίγο.» *Κλικ-κλακ κλικ-κλακ*, έκανε το κομπολόι του.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Αίολος. «Είναι παράξενο που εμφανίστηκε έτσι ξαφνικά αυτό το Τραγούδι της Ψυχής. Θ'άξιζε να το αναλύσω να δω από τι αποτελείται, γιατί έτσι δεν μπορώ να καταλάβω.»

Η Βατράνια είπε: «Θα δοκιμάσω λίγο. Βάλε μου ένα ποτό, Κρόβ'κνι.» Και προς τον Αλλάνδρη: «Κάνει να το ρίχνεις σε πότο, έτσι;»

«Απ'ό,τι κατάλαβα, ναι.»

«Είστε σίγουρη, κυρία;» ρώτησε η Κρόβ'κνι.

«Σου έχω ξαναπεί να μη με λες πια 'κυρία'!» έκανε απότομα η Βατράνια, και τα πράσινα μάτια της γυάλισαν οργισμένα. «Και, ναι, είμαι σίγουρη.»

Η Κρόβ'κνι πήγε προς το μπαρ.

Η Ουρανία είπε, ξαφνιάζοντάς τους όλους: «Νομίζω ότι το ξέρω...» Και, απλώνοντας το χέρι της ανάμεσα από τον Αίολο και τη Βατράνια, έπιασε το σακούλι με το Τραγούδι της Ψυχής. Το άνοιξε και το έφερε κοντά στο πρόσωπό της. «Ναι...» μουρμούρισε. «Ναι...» Το άφησε πάλι στο τραπέζι.

«Τι είναι, Ουρανία;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Δεν είναι από εδώ,» απάντησε εκείνη. «Είναι από... Έχει κάποια... *στοιχεία*... από την πατρίδα μου.»

Ο Αίολος συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. «Από το φεγγάρι;»

Η Ουρανία ένευσε – η κίνηση αυτή τής είχε γίνει, πλέον, σχεδόν φυσική. Έμοιαζε ολοένα και περισσότερο με κανονικό άνθρωπο.

Ο Έκτορας είπε: «Οι *Παντοκρατορικοί*...»

«Μα δε μπορούν να πάνε στο φεγγάρι!» διαφώνησε η Βατράνια. «Είσαι σίγουρη, Ουρανία;» Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, την οντότητα από το φεγγάρι. Εκείνη έμεινε σιωπηλή· κατένευσε μόνο.

«Είχαν πάρει εκείνο το υγρό από την Ουρανία,» τους θύμισε ο Έκτορας. «Πρέπει να το χρησιμοποιήσαν κάπως για να φτιάξουν αυτό το ναρκωτικό.»

«Δεν είναι δυνατόν!» είπε ο Αίολος. «Τα στοιχεία του ήταν τελείως άγνωστα. Δε μπορεί να τα αντέγραψαν.»

«Να που το έκαναν, όμως, μάγε.»

«Ουρανία,» ρώτησε ο Αίολος, «είναι αυτή η σκόνη ίδια με το υγρό που έπαιρναν από εσένα;»

«Δεν είναι ίδια,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά έχει... έχει... κάτι το ίδιο...»

«Μοιάζει, θες να πεις;»

«Έχει κάτι από την πατρίδα μου. Αυτό μόνο μπορώ να καταλάβω.»

Ο Αίολος πήρε το σακουλάκι στο χέρι του. «Κανένas δεν δοκιμάζει αυτό το πράγμα μέχρι να το αναλύσω, να δούμε τι περιέχει.»

Ο Αίολος ξενύχτισε στο κάτω υπόγειο, αναλύοντας τη σκόνη που είχε φέρει ο Αλλάνδρης: το ναρκωτικό που ονόμαζαν Τραγούδι της Ψυχής. Οξείες οσμές και αραιοί ατμοί είχαν απλωθεί στον χώρο, γεμίζοντάς τον παρότι μεγάλος – εδώ κάτω, οι επαναστάτες δεν είχαν μόνο το χυμικό εργαστήριο του Αίολου, ούτε μόνο το τεχνικό εργαστήριο της Νιρίφα, αλλά και το γκαράζ για τα οχήματά τους. Το μέρος δεν μπορούσε να φωτιστεί μονάχα από μία λάμπα: μία λάμπα δημιουργούσε έναν κύκλο φωτός γύρω της αφήνοντας όλο τον υπόλοιπο χώρο στο σκοτάδι.

Η Νιρίφα δεν ήταν στο κάτω υπόγειο τώρα· ήταν επάνω, στο δωμάτιό της, και κοιμόταν. Για την ακρίβεια, κοιμόταν από προτού έρθει ο Αλλάνδρης και φέρει τα νέα για το Τραγούδι της Ψυχής. Δεν είχε μάθει για το καινούργιο ναρκωτικό.

Εκτός από τον Αίολο, στο κάτω υπόγειο ήταν μόνο η Βατράνια και η Κρόβ'κνι. Η τελευταία είχε, κάπως, καταφέρει να κοιμηθεί παρά τις οσμές εξαιτίας της χυμικής ανάλυσης που έκανε ο μάγος. Η Βατράνια την άκουγε να σιγοροχαλίζει στο διπλανό κρεβάτι, καθώς η ίδια δεν μπορούσε να κλείσει μάτι. Οι οσμές την ενοχλούσαν, την έκαναν να θέλει να φταρνιστεί κάθε τρεις και λίγο.

Τελικά, σηκώθηκε από το ράντζο της, έβαλε τις μπότες της, έριξε μια κάπα πάνω από το νυχτικό της, και, διασχίζοντας τα σκοτάδια του υπογείου, πλησίασε τη μεριά όπου φαινόταν το φως του Αίολου.

Ο μάγος την άκουσε να πλησιάζει κι έστρεψε το βλέμμα του. Τα γυαλιά του έμοιαζαν να γυαλίζουν εξώκοσμα στον ασθενικό φωτισμό. «Εί-ναι κάποιος εκεί;» ρώτησε.

«Εγώ είμαι,» είπε η Βατράνια, σιγανά, και πλησίασε έχοντας την κάπα της τυλιγμένη σφιχτά γύρω της· έκανε κρύο εδώ κάτω: τη διαπερνούσε ως το κόκαλο.

«Σε ξύπνησα;»

«Δε μπορούσα να κοιμηθώ,» αποκρίθηκε η Βατράνια, και μετά φταρνίστηκε γυρίζοντας στο πλάι.

Ο Αίολος κατάλαβε ότι πρέπει να την ενοχλούσαν οι οσμές. «Δε θ'αργήσω να τελειώσω,» της είπε, και στράφηκε πάλι στη δουλειά του.

Η Βατράνια δεν έφυγε· περίμενε, στεκόμενη στο σημείο που το φως συναντούσε το σκοτάδι.

«Αν θέλεις κάθισε,» είπε ο Αίολος, πατώντας, συγχρόνως, πλήκτρα σ'ένα μηχανήμα και κοιτάζοντας μια μικρή οθόνη.

Η Βατράνια βρήκε ένα σκαμνί και κάθισε, αγκαλιάζοντας τα γόνατά της. Αναστέναξε. Ήθελε πίσω το σπίτι της. Δεν ήταν κατάσταση αυτή. Δε μπορούσε να ζει σ'ετούτο το καταραμένο υπόγειο!

Οι οσμές μειώθηκαν σε ένταση μετά από κάποια ώρα, καθώς ο Αίολος τελείωσε με την ανάλυσή του. Εκτύπωσε ένα φύλλο χαρτί από ένα μηχανήμα. Άνοιξε ένα συρτάρι, πήρε ένα άλλο φύλλο χαρτί, και το διάβασε. Μετά, κοίταξε το χαρτί που είχε εκτυπώσει.

Η Βατράνια φταρνίστηκε για πολλοστή φορά. Σκούπισε τη μύτη της πάνω στο μανίκι του νυχτικού της.

«Καμία σχέση...» μουρμούρισε ο Αίολος.

«Τι 'καμία σχέση';» ρώτησε η Βατράνια.

Ο μάγος στράφηκε να την κοιτάξει. «Το ναρκωτικό δεν φαίνεται να έχει καμία σχέση μ'εκείνη την ουσία που οι Παντοκρατορικοί έπαιρναν από την Ουρανία.»

«Η Ουρανία είπε ότι είναι απ'την πατρίδα της.»

«Ναι, αλλά τα στοιχεία που το αποτελούν είναι τελείως διαφορετικά. Επιπλέον, τα στοιχεία εκείνης της ουσίας είναι όλα άγνωστα, ενώ τα στοιχεία του ναρκωτικού... σίγουρα δεν είναι κοινά, αλλά νομίζω ότι με κάποια προσπάθεια θα μπορούσε κάποιος να τα αναπαραγάγει.»

«Δεν είναι απ'το φεγγάρι;» απόρησε η Βατράνια.

«Δεν είμαι βέβαιος αν είναι απ'το φεγγάρι. Δε μου είναι όλα άγνωστα. Το ναρκωτικό, πάντως, σίγουρα δεν είναι το ίδιο πράγμα με την ουσία που αντλούσαν οι Παντοκρατορικοί.»

«Περίεργο δεν είναι αυτό;» ρώτησε η Βατράνια καθώς σηκωνόταν απ'το σκαμνί.

Ο Αίολος ένευσε. «Ναι. Κάπως. Αν λάβουμε υπόψη μας εκείνο που είπε η Ουρανία.»

«Νομίζεις ότι ίσως να έκανε λάθος;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται· κι η ίδια έχει δηλώσει πως οι δυνάμεις της έχουν εξασθενήσει. Δεν είναι αυτό που ήταν παλιά. Ωστόσο...» Ο Αίολος έβγαλε τα γυαλιά του, σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Η Βατράνια αναρωτήθηκε πώς ήταν δυνατόν να έχει ιδρώσει εδώ κάτω, με τόσο κρύο και τόση υγρασία.

«Ωστόσο;» τον ρώτησε, υψώνοντας ένα φρύδι.

«Για να το είπε, κάτι θα αισθάνθηκε, Βατράνια. Κάτι προερχόμενο από το ναρκωτικό.» Φόρεσε πάλι τα γυαλιά του. «Τέλος πάντων, είναι αργά· θα πάω να ξεκουραστώ. Οι οσμές σύντομα θα διαλυθούν εδώ κάτω· ήδη θα έχουν διαλυθεί κάπως. Με συγχωρείς που έπρεπε να σε κρατήσω ξύπνια.» Αγγιξε το μπράτσο της πάνω από την κάπα.

«Δεν πειράζει,» αποκρίθηκε η Βατράνια. «Δεν έχω όρεξη για ύπνο, ούτως ή άλλως. Όλο επιάλτεις βλέπω. Θέλεις να πιούμε ένα ποτό;»

Ο Αίολος ένευσε. «Γιατί όχι;» Πριν από λίγο αισθανόταν κουρασμένος, έτοιμος να πέσει για ύπνο, αλλά τώρα, ξαφνικά, δεν είχε καμία διάθεση να κοιμηθεί. Η Βατράνια δεν είχε χάσει, για εκείνον, τη γοητεία της επειδή είχε χάσει τα λεφτά της.

Ανέβηκαν στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*, όπου η Σερφάντια περιφερόταν φυλώντας σκοπιά. Δεν τους μίλησε· συνέχισε να βαδίζει, με τα χέρια της στις τσέπες του παντελονιού της.

Ο Αίολος είπε στη Βατράνια: «Πηγαίνω να φορέσω κάτι άλλο· αυτά τα ρούχα είναι χάλια πια.»

Εκείνη ένευσε καθώς καθόταν σ'ένα τραπέζι.

Η Σερφάντια τής έριξε ένα λοξό βλέμμα όσο ο Αίολος έλειπε (η Βατράνια την αγνόησε), και μετά ανέβηκε προς τον πρώτο όροφο ενώ ο μάγος κατέβαινε ντυμένος με λευκό πουκάμισο και μαύρο παντελόνι.

«Αισθάνομαι χάλια,» του είπε η Βατράνια, όταν ήρθε στο τραπέζι της κρατώντας δύο ποτήρια Κρύο Ουρανό τα οποία είχε γεμίσει από το μπαρ. «Εσύ είσαι ντυμένος για νυχτερινή έξοδο κι εγώ φοράω νυχτικό, παλιές μπότες, και μια βρόμικη κάπα από πάνω.» Μειδίασε.

«Δεν έχουν σημασία τα ρούχα,» αποκρίθηκε ο Αίολος, «αλλά το υπέροχο πλάσμα κάτω από τα ρούχα.» (Αργότερα, αναρωτήθηκε πώς του είχε έρθει μια τόσο καλή και ποιητική ατάκα – συνήθως, οι καλές και ποιητικές ατάκες δεν ήταν το ατού του.)

Η Βατράνια κοκκίνισε λίγο. Τσούγκρισε το χείλος του ποτηριού της πάνω στο χείλος του ποτηριού του, και ήπιαν.

«Σου αρέσει εδώ;» τον ρώτησε μετά από λίγο.

«Τι εννοείς;»

«Μένεις στην *Οινόσφαιρα* συνέχεια, έτσι;»

«Ναι.»

«Δεν έχεις πού αλλού να μείνεις;»

«Βασικά, έχω ένα σπίτι στο Ναό,» εξήγησε ο Αίολος, «αλλά το νοικιάζω.»

«Γιατί;»

«Ο Πρόμαχος χρειάζεται έναν Ερευνητή και εγώ χρειάζομαι τα χρήματα του ενοικίου,» είπε ο Αίολος. «Επιπλέον, δε νομίζω ότι υπάρχει κάτι καλύτερο να κάνω απ'το να εργάζομαι για την Επανάσταση.»

«Ναι...» μουρμούρισε η Βατράνια, νεύοντας και κοιτάζοντας το ποτό μέσα στο ποτήρι της να γυαλίζει στο χαμηλό φως των λαμπών. «Εσύ, όμως, έχεις κάτι πραγματικά να προσφέρεις εδώ,» είπε μετά, υψώνοντας το βλέμμα της για να τον ατενίσει. «Είσαι μάγος. Είσαι σημαντικός. Εγώ, τώρα, έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα, δεν έχω τίποτα να προσφέρω. Απλώς βρίσκομαι εδώ και με κρύβετε. Σας είμαι, ουσιαστικά, βάρος.»

«Μην το λες αυτό.» Ο Αίολος έσφιξε το χέρι της. «Είμαστε επαναστάτες, Βατράνια· υποστηρίζουμε ο ένας τον άλλο. Αν πάψουμε να υποστηρίζουμε ο ένας τον άλλο, την έχουμε άσχημα. Είμαστε χαμένοι.»

«Ναι, αλλά κάτι πρέπει να κάνω κι εγώ για εσάς, δεν πρέπει;» Η Βατράνια ήπιε μια γουλιά απ'το ποτό της.

«Είμαι βέβαιος πως ο Πρόμαχος θα βρει τρόπο να σε αγγαρέψει όταν έρθει η ώρα.»

Η Βατράνια χαμογέλασε, αν και μελαγχολικά. «Θα κάνω ό,τι μπορώ,» είπε. «Τώρα, το μόνο που με νοιάζει είναι ο πόλεμος εναντίον της Παντοκράτειρας. Δε μου έχει μείνει τίποτ'άλλο, Αίολε.»

Κεφάλαιο 41

Κίνδυνος στις Σήραγγες

Το πρωί, ο Αίολος είπε τις ανακαλύψεις του στον Έκτορα, κι εκείνος ρώτησε: «Είναι, λοιπόν, κάτι που σπρώχνουν οι Παντοκρατορικοί στο Χωνευτήριο, ή όχι;»

«Δε μπορώ να το ξέρω αυτό. Σου είπα, πάντως: δεν βρίσκω καμία ουσιαστική ομοιότητα με την ουσία που έπαιρναν από την Ουρανία. Αν η Ουρανία δεν μας είχε πει ότι το ναρκωτικό έχει μέσα του κάτι από το φεγγάρι, ποτέ δε θα το είχα καταλάβει.»

Οι δυο τους κάθονταν στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*, σ'ένα απ'τα τραπέζι, και έπιναν καφέ. Μαζί τους ήταν η Νιρίφα (που, καθώς είχε κοιμηθεί νωρίς, είχε σηκωθεί και νωρίς – πιο πρωί από αυτούς), η Χλόη, ο Σωσίας, και η Ουρανία.

Ο Πρόμαχος στράφηκε στην τελευταία. «Εξακολουθείς να νομίζεις ότι το ναρκωτικό είναι από το φεγγάρι;»

Το σακουλάκι που είχε φέρει ο Αλλάνδρης ήταν ανάμεσά τους. Η Ουρανία το έπιασε, το άνοιξε, έφερε τη σκόνη κοντά στο πρόσωπό της. «Ναι,» απάντησε.

Ο Αίολος ανασήκωσε τους ώμους όταν ο Έκτορας τον ατένισε ερωτηματικά.

Ο Πρόμαχος της Επανάστασης είπε: «Αν τα σκυλιά της Παντοκράτειρας έφτιαξαν κάπως το Τραγούδι της Ψυχής από εκείνη την ουσία που έπαιρναν από την Ουρανία, τότε πρέπει, πράγματι, να πρόκειται για καινούργιο, ολοκαίνουργιο ναρκωτικό. Κι αν είναι εθιστικό (που σίγουρα θα είναι, γιατί όλα τα ναρκωτικά είναι εθιστικά), αυτό σημαίνει ότι θα τους φέρει χρήματα και ακόμα περισσότερο έλεγχο πάνω στην πόλη, αφού θα έχουν το μονοπώλιο.» Και ρώτησε τον Αίολο: «Μπορεί κάποιος άλλος να φτιάξει Τραγούδι της Ψυχής, μάγε;»

Εκείνος φάνηκε σκεπτικός αλλά είπε: «Υποθέτω, με τις σωστές χυμικές μεθόδους, δεν θα ήταν αδύνατο. Ούτε κι εύκολο, όμως. Εγώ, εδώ που είμαι, με τον εξοπλισμό που έχω, δεν νομίζω ότι θα μπορούσα να το κάνω.»

«Το μονοπώλιό τους, λοιπόν, είναι ισχυρό. Επιπλέον, αν κάποιος αρχίσει να διακινεί κι εκείνος Τραγούδι της Ψυχής, δε θάναι δύσκολο να τον βρουν και να τον εξοντώσουν, με το δίκτυο κατασκόπων που έχουν σε τούτα τα μέρη.»

Η Χλόη είπε: «Μπορεί να εξαπλώσουν το ναρκωτικό και σ'άλλες περιοχές της Σεργήλης...»

«Δεν αποκλείεται,» συμφώνησε ο Έκτορας. «Αλλά πάω στοίχημα πως θα θέλουν πρώτα να πειραματιστούν στη Θακέρκοβ.»

«Κι αν κάνουμε λάθος;» έθεσε το ερώτημα ο Σωσίας. «Αν πίσω απ'το ναρκωτικό δεν κρύβονται οι Παντοκρατορικοί;»

«Θα το ερευνήσουμε, έτσι κι αλλιώς,» απάντησε ο Πρόμαχος. «Η υπόθεση είναι σίγουρα κάτι που ενδιαφέρει την Επανάσταση.»

»Τα πρώτα πράγματα που θέλω να μάθω είναι – ένα – ποιοι πλασάρουν το Τραγούδι της Ψυχής στους Μαντρόσκυλους και – δύο – αν το Τραγούδι της Ψυχής διακινείται και έξω από το Χωνευτήρι.»

«Στο δεύτερο θέμα,» είπε ο Σωσίας, «η Βατράνια θα μπορούσε να μας βοηθήσει αν δεν ήταν κυνηγημένη...»

«Δεν είναι η μόνη πράκτοράς μας στη Θακέρκοβ,» αντιγύρισε ο Έκτορας. «Ήταν, όμως, η καλύτερη ίσως,» παραδέχτηκε μουντά, και ήπιε μια γουλιά από τον καφέ του.

Ο Αλλάνδρης ανέβηκε στο δίκυκλο, και η Σερφάντια ανέβηκε πίσω του.

«Δε σε πονάω, έτσι;» τον ρώτησε, τυλίγοντας το ένα της χέρι γύρω απ'τη μέση του, όχι από τη μεριά όπου εκείνος είχε τραυματιστεί αλλά ούτε και πολύ μακριά από εκεί.

«Δε είμαι τόσο μυγιάγγιχτος, Μαύρη Δράκαινα,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης: «και η πληγή έχει κλείσει.» Ενεργοποίησε το δίκυκλο και έβαλε μπροστά τη μηχανή του, η οποία μούγκρισε μέσα στο κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας*.

Η μεγάλη πόρτα στο βάθος ήταν ανοιχτή· ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια την είχαν ανοίξει πριν από λίγο. Και τώρα, προτού αναχωρήσουν, ο μαυρόδερμος επαναστάτης στράφηκε και είπε στη Βατράνια: «Μην ξεχάσεις να την κλείσεις.»

«Δεν το ξεχνάω,» αποκρίθηκε εκείνη, που είχε ξυπνήσει ακούγοντάς τους να κατεβαίνουν στο κάτω υπόγειο.

Το δίκυκλο έφυγε, μπαίνοντας στις σήραγγες και ακολουθώντας μια γνωστή στους επαναστάτες διαδρομή η οποία θα το έβγαζε στα ερείπια μιας αποθήκης στη νοτιοανατολική μεριά Χωνευτηρίου.

Ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια ήξεραν ότι τα υπόγεια μέρη που διέσχιζαν ήταν έρημα: κανένας άστεγος δεν έμενε εδώ, και κανένας δεν κυκλοφορούσε. Αυτή τη φορά, όμως, από μια παράπλευρη, κάθετη σήραγγα, κάποιος τούς φώναξε: «Ε! Σταματήστε!»

Η Σερφάντια, κοιτάζοντας, είδε τέσσερις σκιερές φιγούρες να έρχονται, λίγο προτού το δίκυκλό της και του Αλλάνδρη περάσει μπροστά από εκείνο το άνοιγμα.

«Σταματήστε! Χωροφυλακή!»

Και τρέξιμο ακούστηκε μέσα στις σήραγγες, κάνοντας ηχώ.

«Τι σκατά...;» μούγκρισε ο Αλλάνδρης κάτω απ'την ανάσα του, μη μπορώντας να πιστέψει ότι οι χωροφύλακες της Θακέρκοβ πράγματι είχαν, για κάποιο λόγο, έρθει εδώ κάτω.

Πυροβολισμοί αντήχησαν. Σφαίρες ακούστηκαν να εξοστρακίζονται στα τοιχώματα της σήραγγας.

Ο Αλλάνδρης έστριψε, απότομα, αριστερά. Δεν είχε άλλη επιλογή· έπρεπε να βγάλει το δίκυκλο από το πεδίο βολής τους. Σταμάτησε τη μηχανή, αλλά δεν απενεργοποίησε τα συστήματα.

«Τι σκατά είν'αυτοί;» μούγκρισε.

Η Σερφάντια είχε ήδη πηδήσει από το δίκυκλο, τραβήξει δύο πιστόλια, και κολλήσει την πλάτη της στον τοίχο. «Καλύψου,» του είπε. «Δε νομίζω ότι είναι φαντασμένοι αναζητητές ανθρωποφάγων.»

«Το κατάλαβα αυτό.»

«Μείνετε εκεί πού είστε!» αντήχησε πάλι η φωνή. Και τα βήματα πλησίαζαν.

Ο Αλλάνδρης είχε πάρει την καραμπίνα του στα χέρια και είχε κρυφτεί πίσω από το δίκυκλο· οι άγνωστοι δεν είχαν φτάσει ακόμα στη στροφή. «Ποιοι είστε;» τους φώναξε.

«Χωροφυλακή, είπαμε! Θα γίνει έλεγχος!» Η φωνή αντηχούσε μέσα στις σήραγγες.

«Δεν είναι από τη Χωροφυλακή,» είπε η Σερφάντια.

«Ναι, ούτε κι εγώ το νομίζω.»

Οι τέσσερις φιγούρες φάνηκαν στο τέρμα της σήραγγας, κρατώντας όπλα. Οι δύο που ήταν μπροστά γονάτισαν αμέσως, σημαδεύοντας με τα πιστόλια τους· οι δύο που ήταν πίσω έμειναν όρθιοι, έχοντας τουφέκια υψωμένα στον ώμο.

«Ακίνητοι!» φώναξε ένας από τους μπροστά. «Ελάτε προς τα δω με τα χέρια σας σηκωμένα και με αργά βήματα!»

Ο Αλλάνδρης, καθώς ήταν καλυμμένος πίσω από το δίκυκλο, άναψε ξαφνικά τον οπίσθιο προβολέα του. Το δυνατό φως τύφλωσε προς στιγμή τους αγνώστους, κάνοντάς τους να φωνάζουν και να βρίσουν δυνατά.

Η Σερφάντια πυροβόλησε και με τα δύο πιστόλια.

Ο Αλλάνδρης πυροβόλησε με την καραμπίνα του.

Οι ξαφνιασμένες φωνές των αγνώστων μετατράπηκαν σε κραυγές πόνου. Ορισμένοι απ'αυτούς πυροβόλησαν αλλά αστόχησαν τους δύο επαναστάτες, καθώς δεν μπορούσαν να τους δουν μέσα από το φως του προβολέα.

Όταν ήταν όλοι τους πεσμένοι, ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια άλλαξαν γεμιστήρες στα όπλα τους και τους πλησίασαν. Ένας απ'τους αγνώστους έκανε να ανασηκωθεί και να τραβήξει το πιστόλι από τη ζώνη του· η Μαύρη Δράκαινα τον πυροβόλησε στο κεφάλι, ακινητοποιώντας τον για πάντα.

«Δε φοράνε, πάντως, τις στολές της Χωροφυλακής,» παρατήρησε ο Αλλάνδρης.

Η Σερφάντια θηκάρωσε τα πιστόλια της και έπιασε ένα από τα τουφέκια των αγνώστων. «Παντοκρατορικοί,» είπε κοιτάζοντας το όπλο. «Πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

«Και τι ήθελαν εδώ κάτω;»

«Μπορεί να έψαχναν για εμάς.»

«Αν ήξεραν πού βρισκόμαστε....»

«Δεν ξέρουν πού βρισκόμαστε, προφανώς,» είπε η Σερφάντια. «Όμως ξέρουν ότι μπήκαμε στο υπόγειο της δανειστικής βιβλιοθήκης από τις σήραγγες.»

«Κι από κει πέρα κατόρθωσαν ν'ακολουθήσουν τα ίχνη μας ως εδώ;» απόρησε ο Αλλάνδρης. «Δε μου φαίνεται και πολύ πιθανό.»

«Καταλαβαίνω τι θες να πεις. Αλλά τι άλλο μπορεί να κάνουν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας σε τούτες τις σήραγγες αν όχι να ψάχνουν για επαναστάτες;»

Ο Αλλάνδρης ανασήκωσε τους ώμους, μορφάζοντας. «Θα μπορούσαν να ερευνούν για ανθρωποφάγους,» αστειεύτηκε· και πιο σοβαρά: «Εμείς τι θα κάνουμε με τα πτώματα;»

«Κατ'αρχήν, θα βγάλουμε τις μπαταρίες απ'τους πομπούς τους, γιατί μπορεί κάποιος να εντοπίσουν το σήμα τους. Μετά, θα κρύψουμε εδώ τους νεκρούς, και επιστρέφοντας θα τους πάρουμε μαζί μας, στην *Οινόσφαιρα*.»

«Αν στο μεταξύ έρθουν οι άλλοι και τους βρουν;»

«Δεν ξέρουμε ότι υπάρχουν άλλοι πράκτορες εδώ κοντά, Αλλάνδρη. Και μάλλον δεν υπάρχουν. Αν υπήρχαν θα τους ακούγαμε τώρα να έρχονται, ύστερα από τόσους πυροβολισμούς. Για καλό και για κακό, όμως, θα ρίξω μια ματιά. Μείνε εδώ – και απενεργοποίησε τους πομπούς τους.»

Προτού η Μαύρη Δράκαινα απομακρυνθεί, την έπιασε από τον ώμο. «Είσαι σίγουρη;»

«Μην είσαι ανόητος· δε θα χαθώ.»

Ο Αλλάνδρης έβγαλε γρήγορα τις μπαταρίες από τους πομπούς των νεκρών και, μετά, περίμενε μέσα στη σήραγγα που φωτιζόταν από τον οπίσθιο προβολέα του δίκυκλού του, ενώ συγχρόνως έψαχνε τα τέσσερα πτώματα – τρεις άντρες, μία γυναίκα, ντυμένοι όλοι με πολιτικά και κουβαλώντας όπλα και άλλους εξοπλισμούς, όπως σχοινιά και γάντζους. Ύστερα από λίγο, η Σερφάντια επέστρεψε.

«Κανένας δεν είναι εδώ,» είπε. «Πάμε.»

Έκρυψαν τους νεκρούς, ανέβηκαν στο δίκυκλο, και έφυγαν.

«Θα μπορούσα να το δοκιμάσω,» είπε η Βατράνια στον Έκτορα.

«Δεν είσαι μικρή, ούτε κόρη μου,» της είπε ο Πρόμαχος. «Εδώ είναι αν θέλεις δοκίμασέ το.» Έδειξε το σακουλάκι επάνω στο τραπέζι του μικρού δωματίου πίσω από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*.

«Κυρία, καλύτερα όχι,» είπε η Κρόβ'κνι.

«Πόσες φορές πρέπει να σου πω να *μη με λες πια κυρία*;» έκανε απότομα η Βατράνια.

«Καλύτερα να μη δοκιμάσει,» επέμεινε η Κρόβ'κνι. «Μπορεί επικίνδυνο.»

«Για να το παίρνουν ένα σωρό τύποι στο Χωνευτήρι, δε θάναι και θανάσιμο,» είπε ο Άλκιμος.

«Παρ'όλ'αυτά, είναι ναρκωτικό,» τόνισε ο Αίολος. «Και δεν υπάρχει κανένας συγκεκριμένος λόγος να το πάρεις εσύ, Βατράνια.» *Δε χρειάζεται να μας αποδείξεις τίποτα*, πρόσθεσε νοερά, καθώς θυμόταν τη χτεσινοβραδινή τους κουβέντα. *Και σίγουρα όχι μ'αυτόν τον τρόπο.* Ανησυχούσε για εκείνη – και δεν εμπιστευόταν καθόλου τούτη την καινούργια ουσία.

«Δεν είναι η πρώτη φορά που παίρνω ναρκωτικά, Αίολε,» αποκρίθηκε η Βατράνια. Σήκωσε το σακουλάκι από το τραπέζι και έριξε λίγη σκόνη μέσα στην πορτοκαλάδα στο ποτήρι της. Ανακίνησε το υγρό και το έφερε κοντά στα χείλη της.

Διστάζοντας για λίγο.

Μετά σκέφτηκε: *Αφού δεν μπορώ να κάνω τίποτα άλλο πια για την Επανάσταση, ας κάνω αυτό.*

Ήταν οργισμένη με όσα είχαν συμβεί, και νόμιζε πως δεν την πολυένοιαζε ό,τι άλλο κι αν πάθαινε. Επιπλέον, ο Άλκιμος πρέπει να είχε δίκιο: αφού τόσοι έπαιρναν το Τραγούδι της Ψυχής, δεν μπορεί να ήταν και θανάσιμο.

Στη χειρότερη περίπτωση να ζαλίζομαι και να ξερνάω για καμια μέρα.

Η Βατράνια ήπие, με μερικές γουλιές, την πορτοκαλάδα στο ποτήρι της. Και περίμενε.

Αρχικά, τίποτα δεν συνέβη. Η Βατράνια κοίταζε τους άλλους επαναστάτες να την κοιτάζουν, και κανένας δεν μιλούσε. Μετά, αισθάνθηκε μια θερμότητα να την περιβάλλει, σαν το σώμα κάποιου άλλου να ήταν κοντά της. Είχαν μήπως ανεβάσει το θερμαντικό σύστημα μέσα στο δωμάτιο; Η Βατράνια άνοιξε τον γιακά του πουκαμίσου της, έκανε πίσω τα ξανθά της μαλλιά.

Και άκουσε έναν ήχο, μια μουσική, να έρχεται από την κεντρική αίθουσα. Γλυκιά και διαπεραστική, συγχρόνως. Μια μουσική που πρέπει να ήταν από βιολί, αν δεν έκανε λάθος. *Βιολί στην Οινόσφαιρα;*

«Ποιος παίζει έτσι;» ρωτά η Βατράνια, νομίζοντας ότι το τραγούδι έχει πλημμυρίσει τα πάντα, το σύμπαν ολόκληρο.

«Τι εννοείς;» λέει ο Έκτορας, συνοφρυωμένος.

Και ο Αίολος: «Πώς αισθάνεσαι, Βατράνια;»

«Ποιος παίζει μουσική;» ρωτά η Βατράνια.

«Κανένας δεν παίζει μουσική,» της λέει ο Έκτορας.

Η Βατράνια γελά. «Με δουλεύεις;» Σηκώνεται από τη θέση της και βαδίζει προς την πόρτα· τη σπρώχνει και κοιτάζει μέσα στην κεντρική αίθουσα της Οινόσφαιρας.

Βλέπει μια φασματική μορφή να στέκεται στη μέση του μεγάλου δωματίου και να παίζει βιολί, χωρίς τα πόδια της ν'ακουμπάνε στο πάτωμα. Αιωρείται, και οι νότες που βγαίνουν από το όργανό της είναι ορατές, όπως σε κάτι πίνακες. Φεύγουν απ'το βιολί και πηγαίνουν δεξιά κι αριστερά, επάνω και κάτω. Φτιάχνουν γέφυρες.

Μία από τις γέφυρες έρχεται προς τη Βατράνια.

Η Βατράνια, γελώντας, απλώνει το χέρι της, πιάνει την κορδέλα από νότες, και σκαρφαλώνει επάνω. Χορεύει, και χορεύει, και χορεύει, πατώντας στις νότες. Το βάρος έχει εγκαταλείψει την ψυχή της· δε θυμάται πια ούτε τον Μάριο Τελβάνιφ, ούτε τους Παντοκρατορικούς, ούτε την περιουσία που έχασε, ούτε την Επανάσταση, ούτε ότι πρέπει να μένει σ'ένα υγρό υπόγειο για να κρύβεται, για να μην την εντοπίσουν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας...

Τώρα, η Βατράνια είναι θεά, και το Τραγούδι είναι ο οδηγός της. Είναι το σύμπαν της.

Η Βατράνια γελά και χορεύει, και γύρω της βλέπει κάποιους να μαζεύονται και να την παρακολουθούν και να τη χειροκροτούν.

Μέχρι που γλιστρά πάνω στις νότες, πέφτει από τη γέφυρα, και καταλήγει σ'ένα τραπέζι, ανατρέποντάς το.

«Βατράνια! Είσαι καλά; Μ'ακούς;»

Ο Αίολος την κρατά στα χέρια του. Τα γυαλιά του γυαλίζουν· οι νότες αντανακλώνονται επάνω τους.

Η Βατράνια γελά. «Χόρειφέ μαζί μου!» Βγάζει τα γυαλιά του και φιλά τα χείλη του. Τον πιάνει από το χέρι, παρασέρνοντάς τον προς μια από τις γέφυρες.

Η φασματική μορφή με το βιολί συνεχώς αιωρείται μερικά μέτρα παραδίπλα, και τα μάτια της στραφταλίζουν.

Η Τζάκι ξαφνιάστηκε μπαίνοντας στο σπίτι της, το μεσημέρι, και βρίσκοντας δύο άλλους μέσα, να κάθονται στην κουζίνα και να πίνουν μπίρες.

Ευτυχώς, η παρουσία τους δεν ήταν ανησυχητική.

«Ελπίζω οι μπίρες να είναι δικές σας...» τους είπε.

«Δικές σου είναι, βασικά,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης. «Αλλά θα πληρώσουμε αν επιμένεις.»

«Δεν επιμένω,» είπε η Τζάκι. Έβγαλε το πλατύγυρο καπέλο της και το πέταξε προς την κρεμάστρα κοντά στην εξώπορτα: δεν αστόχησε. Καπαρντίνα δεν φορούσε γιατί είχε ζέστη σήμερα. Πήρε την τσάντα της από τον ώμο και την κρέμασε στην καρέκλα όπου καθόταν η Σερφάντια. Δεν υπήρχε άλλη καρέκλα στην κουζίνα, και η Μαύρη Δράκαινα σηκώθηκε για να καθίσει η δημοσιογράφος.

Η Τζάκι κάθισε. «Γιατί είστε εδώ, λοιπόν;»

«Το σπίτι σου κανένας δεν το παρακολουθεί πλέον· το έλεγξα,» της είπε η Σερφάντια. «Οπότε δε χρειάζεται να σ'ανησυχεί αυτό.»

«Το ξέρω ότι κανένας δε με παρακολουθεί,» αποκρίθηκε η Τζάκι· «κι εγώ το έχω ελέγξει.»

«Εννώνώ ότι έκανα κάτι παραπάνω απ'το να πατήσω το κουμπί μιας συσκευής που εντοπίζει κοριούς,» εξήγησε η Σερφάντια.

Ο Αλλάνδρης είπε στη Τζάκι: «Θέλουμε να έχεις τα μάτια σου και τ'αφτιά σου ανοιχτά για κάτι.»

«Τι είναι αυτό το κάτι;»

«Ένα καινούργιο ναρκωτικό. Τραγουδι της Ψυχής, το λένε· τόχεις ακουστά;»

Η Τζάκι συνοφρυώθηκε. «Δε νομίζω. Είναι καινούργιο, είπες;»

«Ναι.» Ο Αλλάνδρης τής εξήγησε τα βασικά γι'αυτό. «Εκείνο που θέλει να ξέρει ο Έκτορας είναι αν διακινείται κι έξω απ'το Χωνευτήρι.»

«Θα το μάθω,» αποκρίθηκε η Τζάκι. «Αν όντως είναι καινούργιο και όντως κυκλοφορεί, σίγουρα θα το μάθω. Στην Πόλη ασχολούμαστε μ'αυτά τα πράγματα.» Και ρώτησε: «Όταν έχω κάποια πληροφορία, να έρθω να σας μιλήσω;»

«Ναι.»

«Τι σκοπεύει να κάνει ο Πρόμαχος, αν οι Παντοκρατορικοί είναι που το διακινούν;»

«Δεν έχει ακόμα κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο. Αλλά αυτό δεν είναι τίποτα πρωτότυπο για τον Έκτορα.»

«Μάλιστα,» είπε η Τζάκι. «Θα καθίσετε για φαγητό;»

«Έχεις και φαγητό;»

«Σκέφτηκα ότι ίσως να μαγειρεύαμε κάτι όλοι μαζί.»

Ο Αλλάνδρης μειδίασε.

«Τι μου κάνεις γκριμάτσες;» του είπε η Τζάκι. «Ήπιατε δυο μπίρες μου, δεν ήπιατε;»

Η Σερφάντια είπε στον Αλλάνδρη: «Το θέμα στις σήραγγες;»

«Ναι, σωστά,» μούγκρισε εκείνος. «Δυστυχώς πρέπει να φύγουμε, Τζάκι. Μια άλλη φορά, ίσως. Τώρα υπάρχει μια δουλειά που δεν περιμένει.» Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του. «Στην Πόλη, όλα ήσυχχα;»

«Μια απ'τα ίδια,» αποκρίθηκε η Τζάκι καθώς κι εκείνη σηκωνόταν.

«Το ρεπορτάζ για τη Βατράνια;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Τι;»

«Ουσιαστικά, γράψατε ότι κάτι άλλο συνέβη από αυτό που είπε το *Άστρο* στα νέα.»

«Δεν είναι η πρώτη φορά. Νομίζεις ότι όλοι μάς πιστεύουν; Κάποιοι θεωρούν ότι, εσκεμμένα, προσπαθούμε να λασπολογούμε τους εξουσιαστές της πόλης και το *Άστρο*. Και οι Παντοκρατορικοί μάς ανέχονται απλά και μόνο επειδή δεν είμαστε επικίνδυνοι ακόμα κι επειδή θέλουν να δίνουν την εντύπωση 'ελεύθερης κοινωνίας' στους πολίτες της Θακέρκοβ.

»Επιπλέον, μετά την έκρηξη στο σπίτι της Βατράνιας, πιστεύεις ότι κανένας θα καθόταν ν'ασχοληθεί με το δικό μας ρεπορτάζ για τα μυστηριώδη γεγονότα εκείνης της νύχτας;»

«Σωστό κι αυτό,» είπε ο Αλλάνδρης. «Αλλά μη με μπλέκεις εμένα με την πολιτική· παιδί της πέτρας είμαι.»

Η Τζάκι γέλασε. «Ποια πολιτική;»

«Για κάποιους ανθρώπους αυτά που προσπαθείς να εξηγήσεις είναι συμπαντική αριθμητική από βιβλίο του τάγματος των Ερευνητών,» της είπε η Σερφάντια, έχοντας τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της.

«Σ'ευχαριστώ πολύ, Μαύρη Δράκαινα,» είπε ο Αλλάνδρης λοξοκοιτάζοντάς την.

Η Βατράνια καθόταν πάλι στο δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*, έχοντας μια κούπα καφέ μπροστά της. Αισθανόταν υπέροχα ύστερα από την επήρεια του Τραγουδιού της Ψυχής. Είχε καιρό να αισθανθεί έτσι: πολύ καιρό.

«Ευτυχώς που δεν ήταν κόσμος στο μαγαζί,» είπε ο Έκτορας. «Μπορεί να κινδύνευες, και να έβαζες κι εμάς σε μπελάδες.» Ο Πρόμαχος και

οι άλλοι την έβλεπαν να χορεύει για τουλάχιστον μισή ώρα λες και ακουγόταν κάποια μουσική που μόνο εκείνη μπορούσε ν'ακούσει και ο Αίολος, από ένα σημείο και μετά, είχε αρχίσει να χορεύει μαζί της. Η Βατράνια, όταν η επιρροή του ναρκωτικού πέρασε, τους είπε ότι νόμιζε πως δε χόρευε παραπάνω από δέκα λεπτά.

«Αν θεωρούσες ότι κινδύνευα, ας μ'έπαιρνες από εκεί.»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Έκτορας, μεταξύ αστείου και σοβαρού, «μου φάνηκες τρομαχτική για λίγο.»

Ο Άλκιμος μειδίασε. «Δεν ήταν και τόσο τρομαχτική, αφεντικό. Ήταν να κάθεσαι και να τη χαζεύεις.»

«Εν ολίγοις αισθανόσουν ωραία, έτσι;» ρώτησε ο Αίολος τη Βατράνια.

«Φυσικά!» Ήπια μια γουλιά απ'τον καφέ της. «Πολύ ωραία.»

«Ο λεχρίτης ο Κρίκος είχε δίκιο που είπε ότι αυτό το πράμα θα εξαπλωθεί γρήγορα,» συμπέρανε ο Έκτορας. Και προς τη Βατράνια: «Μην το ξαναπάρεις.»

Εκείνη συνοφρυώθηκε θυμωμένα. «Θα μου πεις τώρα τι να κάνω και τι όχι;»

«Ακόμα υπό την επήρεια αυτής της μαλακίας είσαι;» μούγκρισε ο Έκτορας. «Ναρκωτικό είναι! Θέλεις να σκαλώσεις;»

«Ξέρω τι κάνω, Έκτορα,» αποκρίθηκε η Βατράνια, κι άναψε ένα τσιγάρο.

Ο Έκτορας, πραγματικά, το αμφέβαλλε. «Αν σε ξαναπιάσω να χορεύεις έτσι εδώ μέσα, θα σε δέσω και θα σε πάω στο κάτω υπόγειο σηκωτή,» της είπε.

Η Βατράνια τον αγριοκοίταξε αλλά δεν μίλησε.

«Κυκλοφορούν πράκτορες της Παντοκράτειρας – το ξέρεις. Κι αν θέλεις μπορείς να πας να βάλεις τον εαυτό σου σε κίνδυνο σε οποιοδήποτε άλλο μέρος, αλλά όχι εδώ μέσα.»

Ο επικοινωνιακός διάυλος που κρεμόταν στον τοίχο κουδούνισε. Η Χλόη τον σήκωσε. «Ναι;» Συνοφρυώθηκε. «Εντάξει,» είπε. «Ερχόμαστε. Ναι, εδώ είναι ο Έκτορας' θα τον φέρω.» Έκλεισε τον διάυλο.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Πρόμαχος.

«Ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια έχουν φέρει κάτι νεκρούς μαζί τους.»

«Δε σας έστειλα να καθαρίσετε κόσμο!» γρύλισε ο Έκτορας, βλέποντας τα πτώματα στο πάτωμα του κάτω υπογείου. Οι επαναστάτες της *Οινόσφαιρας* ήταν όλοι εδώ, ακόμα κι ο Αλέξανδρος και η Λιβώνη. Μονάχα ο Άλκιμος έλειπε: είχε μείνει επάνω για παν ενδεχόμενο· δεν μπορούσαν ν'αφήσουν το μαγαζί μόνο του. Η Νιρίφα βρισκόταν ήδη στο κάτω υπόγειο, και τώρα καθόταν σ'ένα κιβώτιο.

«Δε γινόταν αλλιώς, αφεντικό,» απάντησε ο Αλλάνδρης στον Έκτορα. «Εκείνοι μάς επιτέθηκαν.» Και του μίλησε για το περιστατικό στις σήραγγες.

«Πράκτορες της Παντοκράτειρας,» είπε η Σερφάντια· «δε μπορεί να ήταν τίποτ'άλλο. Δες τα όπλα τους, αφεντικό.» Έδωσε ένα πιστόλι στον Έκτορα, ο οποίος το πήρε στα χέρια του και το κοίταξε. «Υποθέτω πως προσπαθούν να μας βρουν. Πρέπει να νομίζουν ότι χρησιμοποιούμε τις σήραγγες κάτω απ'την πόλη για να κάνουμε τις δουλειές μας.»

Ο Πρόμαχος ένευσε. «Μάλλον έχεις δίκιο. Αλλά... οι σήραγγες είναι απέραντες, Μαύρη Δράκαινα. Δε μπορεί να μην το ξέρουν αυτό. Είναι δυνατόν να θεωρούν ότι θα φτάσουν κάπου ακολουθώντας τες;»

«Το γεγονός ότι τους συναντήσαμε, πάντως, δε μπορεί να ήταν τυχαίο. Δύο περιπτώσεις υπάρχουν, όπως το βλέπω εγώ: Ή κατόρθωσαν να βρεθούν τόσο κοντά στην *Οινόσφαιρα* επειδή ακολούθησαν τα ίχνη μας από τότε που εισβάλαμε στο υπόγειο της δανειστικής βιβλιοθήκης· ή εξερευνούν τις σήραγγες σε κάθε μεριά της πόλης και είναι απλωμένοι παντού, άρα και στο Χωνευτήρι. Προσωπικά,» είπε η Σερφάντια, «θεωρώ το δεύτερο πολύ πιο πιθανό από το πρώτο. Γιατί, τι ίχνη ν'αφήσαμε τότε που πήγαμε στο υπόγειο της βιβλιοθήκης; Δε μπορείς ν'αφήσεις ίχνη για παραπάνω από εκατό μέτρα εκεί κάτω, έτσι όπως είναι το έδαφος.»

Ο Έκτορας ένευσε πάλι. «Κι εγώ με τη δεύτερη υπόθεσή σου συμφωνώ περισσότερο.»

«Υποθέτουμε, δηλαδή, ότι οι Παντοκρατορικοί έχουν αρχίσει να εξερευνούν όλες τις σήραγγες κάτω από την πόλη;» ρώτησε η Νιρίφα.

«Αυτό ακριβώς υποθέτουμε, μάγισσα,» είπε ο Έκτορας. «Πράγμα που σημαίνει ότι ίσως κάποια στιγμή να τους βρούμε έξω από την πόρτα μας, έστω και τυχαία.»

«Δε μπορούμε να τ'αφήσουμε στην τύχη!» είπε ο Αίολος. «Το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε είναι να βάλουμε αισθητήρες στα περάσματα, ώστε να ξέρουμε αν κάποιος πλησιάζει.»

Η Νιρίφα ένευσε. «Ναι, αυτό πρέπει οπωσδήποτε να γίνει.»

«Επιπλέον,» είπε σκεπτικά ο Αίολος, «ίσως να μπορώ να κάνω και κάτι ακόμα...»

Κεφάλαιο 42

Προετοιμασίες και Μαγείες

Οι περισσότεροι επαναστάτες επέστρεψαν στις δουλειές τους, οι οποίες, καθώς μεσημέρι, ήταν κυρίως να φάνε και να ξεκουραστούν. Η Νιρίφα, όμως, άρχισε να ψάχνει τους εξοπλισμούς της για αισθητήρες που θα μπορούσε να τοποθετήσει στις σήραγγες κοντά στο κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας*. Ο Αίολος πήγε να φέρει ένα βιβλίο μαγείας από το δωμάτιό του, και κατέβηκε πάλι. Ο Έκτορας δεν έφυγε καθόλου, ούτε και η Ουρανία. Η Βατράνια και η Κρόβ'κνι πήραν το μεσημεριανό τους στο κάτω υπόγειο, αφού έτσι κι αλλιώς εκεί διέμεναν.

«Τι θα κάνεις, μάγε;» ρώτησε ο Πρόμαχος τον Αίολο, όταν τον είδε να έρχεται με το βιβλίο μαγείας παραμάσκαλα.

Εκείνος στράφηκε στον Έκτορα. «Υπάρχει μια μαγγανεία που ονομάζεται Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως. Οι Διαλογιστές γνωρίζουν πώς να τη χρησιμοποιούν καλύτερα από εμάς, τους Ερευνητές, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να τη χρησιμοποιήσουμε καθόλου αν την έχουμε μελετήσει. Κι εγώ την έχω μελετήσει και δοκιμάσει!»

«Τι κάνει;» τον διέκοψε ο Έκτορας, που δεν τον ενδιέφεραν οι λεπτομέρειες σχετικά με το ποιος ήταν, θεωρητικά, καταλληλότερος για τι.

«Στην περίπτωσή μας, θα κάνει τον δρόμο προς τη *Σφαίρα* δυσκολότερο να τον δει κανείς.»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς, δυσκολότερο να τον δει;»

«Μπερδεύει το μυαλό. Θα σε κάνει να νομίζεις ότι δεν υπάρχει άνοιγμα εκεί όπου υπάρχει. Εκτός αν ψάχνεις συγκεκριμένα γι' αυτό, βέβαια, ή αν δώσεις ιδιαίτερη προσοχή. Όταν όμως απλά περνάς, το πιθανότερο είναι το μυαλό σου να το... προσπεράσει και, ως συνέπεια, να το προσπεράσουν και τα μάτια σου και τα πόδια σου.»

«Αρχίζω να καταλαβαίνω.»

«Το περιβάλλον, ασφαλώς, ενισχύει ή εξασθενεί τη μαγγανεία ανάλογα. Στη δική μας περίπτωση, αναμφίβολα την ενισχύσει. Οι σήραγγες είναι σκοτεινές και λαβυρινθώδεις, εύκολο να μπερδευτείς μέσα τους, πράγμα που είναι υπέρ μας.»

«Εντάξει,» είπε ο Έκτορας. «Είναι σίγουρα χρήσιμο. Ίσως θα έπρεπε να το είχες κάνει από καιρό, για κάθε ενδεχόμενο.»

«Δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα, αφεντικό,» αποκρίθηκε ο Αίολος φτιάχνοντας τα γυαλιά του με το ένα χέρι. «Δεν υφαίνεις τη μαγγανεία μια φορά κι αυτό ήταν· πρέπει κάπως να διατηρείται σε λειτουργία συνεχώς. Και για να το πετύχεις αυτό χρειάζεσαι ενέργεια. Θα εστιάσω τη μαγγανεία μέσω των αισθητήρων που θα τοποθετήσει η Νιρίφα, και οι αισθητήρες θα συνδεθούν με ενεργειακές φιάλες. Επομένως, όπως καταλαβαίνεις, όσο η Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως βρίσκεται σε λειτουργία τόσο περισσότερη ενέργεια θα καταναλώνουμε.»

«Αυτό,» σχολίασε ο Έκτορας, «δεν μου αρέσει.»

«Δεν γίνεται αλλιώς. Εκτός αν θέλεις να μην υφάνω τη μαγγανεία. Αλλά δεν θα το πρότεινα.»

«Συνέχισε όπως νομίζεις,» του είπε ο Πρόμαχος.

Ο Αίολος απομακρύνθηκε από αυτόν και πλησίασε τη Νιρίφα, η οποία είχε μαζέψει ένα σωρό αισθητήρες επάνω σ'έναν πάγκο. «Με άκουσες που μιλούσα στον Έκτορα;» τη ρώτησε.

«Ναι.»

«Επομένως, ξέρεις ότι θα χρειαστώ περισσότερους αισθητήρες απ'ότι είναι αρκετοί για τον εντοπισμό κάποιων που έρχονται.»

«Είσαι σίγουρος ότι θα μπορέσεις να υφάνεις σωστά τη Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως;» τον ρώτησε η Νιρίφα.

Ο Αίολος ακούμπησε το βιβλίο του στην άκρη του πάγκου. «Ναι,» είπε. «Αλλά, όπως βλέπεις, ήρθα προετοιμασμένος.» Πήρε ένα σκαμνί από δίπλα και κάθισε. Άνοιξε το βιβλίο στη σελίδα που ήθελε. «Θα κοιτάξω κάποιες λεπτομέρειες για να βεβαιωθώ ότι δεν θα κάνω λάθος. Εσύ δεν έχεις μελετήσει ποτέ τη Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως;»

«Όχι. Δε θεώρησα ότι θα μου χρειαστεί στη δουλειά μου.»

«Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να σου χρειαστεί, Νιρίφα,» είπε ο Αίολος, κι έστρεψε το βλέμμα του στις σελίδες του βιβλίου.

Η Νιρίφα'μωρ μισάνοιξε τη διπλή πόρτα και βγήκε από το κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας* μπαίνοντας στη σήραγγα. Μια δερμάτινη τσάντα κρεμόταν στο πλευρό της από τον ώμο της, και μέσα ήταν όλα τα εργαλεία που θα χρειαζόταν. Στον δεξή της γοφό ήταν ένα θηκαρωμένο

πιστόλι, γιατί, ειδικά ύστερα από την παρουσία Παντοκρατορικών σε τούτα τα μέρη, έπρεπε να είναι επιφυλακτική.

Αφουγκράστηκε, μήπως ακούσει βήματα ή ομιλίες. Δεν άκουσε τίποτα, όμως. Οι σήραγγες ήταν σιωπηλές.

Η Νιρίφα άναψε την ενεργειακή λάμπα της και προχώρησε με σταθερά βήματα. Στη διακλάδωση σταμάτησε, άφησε κάτω τη λάμπα, και κοίταξε τους τοίχους γύρω της, για να δει πού θα ήταν καλύτερα να τοποθετήσει τους αισθητήρες.

«Χρειάζεσαι καμία βοήθεια, μάγισσα;» ρώτησε ο Έκτορας, βγαίνοντας από το κάτω υπόγειο και βαδίζοντας προς το μέρος της.

«Αυτή τη στιγμή, όχι, δε νομίζω,» αποκρίθηκε εκείνη όταν ο Πρόμαχος ήταν κοντά. «Μετά, ίσως, όταν θα πρέπει να τραβήξω καλώδια.»

Ο Έκτορας δεν έφυγε, όμως· έμεινε εκεί, σαν φρουρός, μήπως κάτι παρουσιαζόταν από τα σκοτεινά βάθη των σηράγγων και η μάγισσα είχε ανάγκη τη βοήθειά του.

Η Νιρίφα έβγαλε τα σύνεργά της από την τσάντα της κι άρχισε να προσαρμόζει τους αισθητήρες στους τοίχους.

Ο Έκτορας, εν τω μεταξύ, αναρωτιόταν τι θα έκαναν σε περίπτωση που οι Παντοκρατορικοί κατόρθωναν να εντοπίσουν – κατά τύχη ή μη – το άντρο τους στην *Οινόσφαιρα*. *Θα πρέπει να φύγουμε από εδώ. Ακόμα κι αν καταφέρουμε να τους απωθήσουμε την πρώτη φορά που θα πλησιάσουν, δε νοείται να ξέρουν πού συγκεντρώνονται επαναστάτες. Το άντρο μας θα πρέπει ν'αλλάξει θέση.* Ήλπιζε να μην έφταναν τα πράγματα ως εκεί, γιατί είχε αγαπήσει την *Οινόσφαιρα* τόσο καιρό που ήταν ιδιοκτήτης της. Αλλά ήταν, όπως πάντα, έτοιμος για οτιδήποτε. Τα παιδιά της πέτρας δεν προσκολλούνταν. Δεν τους ανήκε τίποτα σ'αυτό τον κόσμο, και το ήξεραν, βαθιά μέσα στα κόκαλά τους. Επιπλέον, οι άλλοι επαναστάτες – οι άνθρωποι για τους οποίους, ως Πρόμαχος, ήταν υπεύθυνος – τον ενδιέφεραν πολύ περισσότερο από ένα γαμημένο μπιλιαρδάδικο.

Κανένας κίνδυνος δεν ήρθε από τις σήραγγες όσο η Νιρίφα'μορ δούλευε. Ούτε ο Έκτορας άκουσε κάτι το ανησυχητικό από μακριά.

Η μάγισσα ήταν ιδρωμένη και κοκκινισμένη όταν τελείωσε με την τοποθέτηση των αισθητήρων, καθώς η όλη διαδικασία περιλάμβανε άνοιγμα μικρών, προσεγμένων τρυπών με τρυπάνι, πέρασμα βιδών, και σύνδεση της αρχής καλωδίων.

«Τώρα,» είπε στον Έκτορα, «χρειάζομαι τη βοήθειά σου, αφεντικό. Περίμενε εδώ λίγο.» Και πήγε γρήγορα στο κάτω υπόγειο. Επιστρέφοντας, είχε μαζί της κουλούρες καλωδίων, και η Βατράνια κι η Κρόβ'κνι την ακολουθούσαν.

«Λοιπόν,» είπε προς όλους η Νιρίφα, αφήνοντας τα καλώδια στο πάτωμα. «Θα σας σημειώσω πάνω στους τοίχους από πού ακριβώς θέλω να περάσουν τα καλώδια, και θα τα περάσετε από εκεί, πιάνοντάς τα με καρφιά και φροντίζοντας να είναι σταθερά.» Έβγαλε μια κιμωλία από την τσέπη της μπλούζας της και έκανε σημάδια στους τοίχους, από τη διακλάδωση μέχρι την είσοδο του κάτω υπογείου.

«Κι από την πόρτα πώς θα περνάνε;» ρώτησε η Βατράνια.

«Θα πρέπει ν'ανοίξουμε τρύπες στις άκριές της,» απάντησε η Νιρίφα.

«Η πόρτα είναι από ανθεκτικό μέταλλο, μάγισσα,» παρατήρησε ο Έκτορας.

«Το ξέρω, αφεντικό. Δεν είπα ότι θα είναι εύκολο ν'ανοίξουμε τις τρύπες, αλλά πρέπει να γίνει.»

«Ωραία,» είπε ο Έκτορας. «Ξεκινάμε.»

Ακολουθώντας τις οδηγίες της Νιρίφα, τοποθέτησαν τα καλώδια και, μετά, άνοιξαν τρύπες στη διπλή πόρτα του κάτω υπογείου, χρησιμοποιώντας ένα ισχυρό τρυπάνι το οποίο έφεραν από μέσα, και το οποίο συνδεόταν με μια μεγάλη ενεργειακή φιάλη.

«Αν πράκτορες της Παντοκράτειρας περιφέρονται σε τούτες τις σήραγγες,» είπε η Βατράνια, «αποκλείεται να μην άκουσαν αυτόν τον θόρυβο.»

«Είχες να προτείνεις κάτι καλύτερο;» μούγκρισε ο Έκτορας.

Η Βατράνια δεν απάντησε. Άναψε ένα τσιγάρο.

Η Νιρίφα και η Κρόβ'κνι πέρασαν τα καλώδια από τις τρύπες της πόρτας και τα έφεραν στο εσωτερικό του κάτω υπογείου, για να τα ενώσουν, τελικά, με ενεργειακές φιάλες.

Η μάγισσα ρώτησε τον Αίολο: «Πόσες θα χρειαστείς; Μ'ακούς, Αίολε; Πόσες θα χρειαστείς;»

Εκείνος, που ακόμα διάβαζε, πήρε το βλέμμα του από το βιβλίο μαγείας και σηκώθηκε για να πλησιάσει τη Νιρίφα.

«Πόσες φιάλες θα χρειαστείς;» τον ρώτησε η Τεχνομαθής μάγισσα, δείχνοντας τις ενεργειακές φιάλες παραδίπλα.

«Εξαρτάται...» είπε εκείνος, σκεπτικά. «Εξαρτάται από τον χρόνο που θα είναι ενεργή η μαγανεία. Θα πρέπει να τις αλλάζουμε κάθε τό-

σο, λογικά. Κι επίσης, θα πρέπει κι εγώ να ελέγχω τη μαγγανεία συχνά-πυκνά, για να βεβαιώνομαι ότι δεν έχει απορρυθμιστεί...» Έμοιαζε περισσότερο να μιλά στον εαυτό του, να λέει τις σκέψεις του φωναχτά. «Τέλος πάντων, αυτό δεν έχει σχέση με τις φιάλες,» είπε στη Νιρίφα. «Βάλε τρεις για την ώρα.»

Εκείνη ένευσε και πήγε να τις συνδέσει.

Ο Αίολος βγήκε από το κάτω υπόγειο, μπαίνοντας στη σήραγγα και η Ουρανία, που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή και ακίνητη, τον ακολουθούσε.

«Είσαι έτοιμος, μάγε;» ρώτησε ο Έκτορας.

Εκείνος ένευσε. «Έτσι νομίζω,» αποκρίθηκε, και πήγε να παρατηρήσει την τοποθέτηση των αισθητήρων στον τοίχο. «Όλα φαίνονται εντάξει...» μουρμούρισε.

Η Νιρίφα ήρθε από το εσωτερικό του υπογείου. «Οι φιάλες είναι έτοιμες.»

Ο Αίολος έκανε νόημα σε όλους να πάνε πίσω, κι όταν εκείνοι υπάκουσαν, στάθηκε στη μέση της σήραγγας, ύψωσε τα χέρια του, και άρθρωσε σειρές από λόγια στη γλώσσα της μαγείας: τη γλώσσα που, όπως οι μάγοι ισχυρίζονταν, το σύμπαν κατανοούσε και ανταποκρινόταν.

Κανένας από τους άλλους επαναστάτες δεν είδε να συμβαίνει κάτι το μυστηριώδες ή παράξενο, καθώς ο Αίολος ύφαινε τη Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως. Εκτός από τα λόγια του, άκουσαν μονάχα ένα λεπτό σύριγμα, κάτι που τρυπούσε περισσότερο το μυαλό τους παρά τ'αφτιά τους, κάτι που έμοιαζε να εκπέμπεται από κάποιο ακαθόριστο σημείο.

Και μετά, έπαψε.

Ο Αίολος στράφηκε να τους κοιτάξει. Στο πρόσωπό του υπήρχε κούραση και αβεβαιότητα, συγχρόνως.

«Αυτό ήταν;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Ναι,» απάντησε ο μάγος. «Αυτό πρέπει να ήταν.»

Η Ουρανία είπε, ξαφνιάζοντάς τους: «Μάλλον το έκανες σωστά. Διαισθάνομαι την παρεμβολή σ'εκείνο το σημείο της σήραγγας. Με μπερδεύει, αν και δε νομίζω πως θα μ'έκανε να παραβλέψω το άνοιγμα. Εμένα, όχι εσάς. Ένας από εσάς είναι πολύ πιθανό να το παραβλέψει.»

Ο Αίολος αναστέναξε. «Ωραία, τότε.»

Ο Έκτορας ακούμπησε το χέρι του στους ώμους του μάγου. «Πάμε να ξεκουραστούμε,» είπε, «γιατί, παρότι εμείς ανοίγαμε τρύπες και κρεμούσαμε καλώδια, εσύ είσαι έτοιμος να καταρρεύσεις.» Και γέλασε καθώς βάδιζαν προς την πόρτα του κάτω υπογείου.

Οι πράκτορες που ήταν συγκεντρωμένοι στο υπόγειο στράφηκαν καθώς κατάλαβαν ότι κάποιος ερχόταν· βήματα ηχούσαν απαλά επάνω στις πέτρες της παλιάς σκάλας.

Η Αλίκη Μυρτώνη, Ανώτερη Ελέγκτρια στη Θακέρκοβ, κατέβηκε, ντυμένη με μαύρο δερμάτινο πανωφόρι, ομόχρωμο δερμάτινο παντελόνι, γκρίζα μπλούζα, και μαύρες μπότες. Το γαλανό δέρμα της φάνταζε πιο σκούρο απ'ό,τι συνήθως στο ασθενικό φως της λάμπας.

«Ακόμα δεν παρουσιάστηκαν;» ρώτησε.

«Δυστυχώς όχι, Εξοχότατη,» αποκρίθηκε ένας από τους πράκτορες.

«Δε σας είπα να ψάξετε γι'αυτούς;»

«Στείλαμε κάποιες ομάδες, αλλά κανείς δε βρήκε τίποτα. Τα περάσματα είναι... λαβυρινθώδη.»

«Το ξέρω πως τα περάσματα είναι λαβυρινθώδη!» αντιγύρισε, οργισμένα, η Αλίκη. «Τέσσερις άνθρωποι μας, όμως, εξαφανίστηκαν! Ίσως να κινδυνεύουν... ίσως να είναι ακόμα και νεκροί.»

«Δεν βρέθηκαν πτώματα, Εξοχότατη,» είπε ένας άλλος πράκτορας.

«Δεν βρέθηκε, όμως, και κανένας ζωντανός.»

«Υπάρχουν διάφοροι μύθοι για τα υπόγεια...» μουρμούρισε κάποιος.

Η Αλίκη στράφηκε να τον αντικρίσει. «Θες να πεις ότι μύθοι καταβρόχθισαν τους ανθρώπους μας;» Το βλέμμα της ήταν πιο άγριο απ'ό,τι συνήθως.

«Οι μύθοι ίσως να έχουν κάποια βάση...»

«Δε μπορώ να πιστέψω ότι ανθρωποφάγοι ή κάτι άλλο παρόμοια βλακώδες σκότωσε τους πράκτορές μας. Αν δεν τους εξαφάνισαν οι επαναστάτες, τότε κάπου έχουν χαθεί.»

«Δεν απαντούν στους πομπούς τους,» είπε μια γυναίκα. «Εκτός αν είναι, βέβαια, τόσο μακριά που το σήμα δε φτάνει... Προσπάθησαν, όμως, να επικοινωνήσουν μαζί τους και οι ομάδες που στείλαμε κάτω, επομένως μάλλον δεν είναι αυτό.»

Η Αλίκη αναστέναξε. «Δείξτε μου τη μεριά που εξερευνούσαν προτού χαθούν.»

Ένας από τους πράκτορες της ξεδίπλωσε έναν χάρτη των σηράγγων και τον απόθεσε πάνω σ'ένα παλιό, ξύλινο γραφείο. «Κάπου εδώ πρέπει να ήταν.» Διέγραψε έναν κύκλο με το δάχτυλό του. Ο κύκλος περιλάμβανε τη νότια μεριά του Χωνευτηρίου και σχεδόν όλο τον Παλιά-τσο. Πολύ μεγάλη περιοχή· οι τέσσερις πράκτορες μπορούσαν να είχαν χαθεί ή σκοτωθεί σ'οποιοδήποτε σημείο της.

Του Κριτόλαου δεν θα του αρέσει καθόλου αυτό, σκέφτηκε η Αλίκη. *Χάνουμε πολλούς ανθρώπους μας τελευταία.* Κανέννας δεν είχε ξεχάσει τους θανάτους στο υπόγειο της δανειστικής βιβλιοθήκης, ούτε τη μυστηριώδη εξαφάνιση του πτώματος (αν ήταν νεκρή) της Ηλέννιας Καρτάνη.

Η Αλίκη είπε: «Φροντίστε να μην έχουμε άλλα τέτοια επεισόδια. Και συνεχίστε να ψάχνετε για τους αγνοούμενους ενώ συγχρόνως εξερευνείτε κάθε πέρασμα και κάθε τρύπα σ'αυτή την περιοχή.»

«Μάλιστα, Εξοχότατη.»

Ο Έκτορας είχε προστάξει ν'αρχίσουν να παρακολουθούν τη συμμορία των Μαντρόσκυλων, για να μάθουν από πού προμηθεύονταν το Τραγούδι της Ψυχής. Δε νόμιζε ότι ήταν αρκετό να κάνουν ερωτήσεις μέσα στο Χωνευτήρι γιατί, προφανώς, οι Μαντρόσκυλοι θα φυλούσαν καλά αυτό το μυστικό· θα φοβόνταν ότι, αν μαθεύονταν οι προμηθευτές τους, ίσως να έχαναν το μονοπώλιο στην περιοχή. Επίσης, μπορεί να υπήρχαν κι άλλοι λόγοι για μυστικότητα. Ίσως οι ίδιοι οι προμηθευτές να επιθυμούσαν να παραμείνουν κρυφοί. Εξάλλου, οι πράκτορες της Παντοκράτειρας συνήθως έτσι λειτουργούσαν, κρυμμένοι στις σκιές, χωρίς να παρουσιάζονται, παρότι πολλοί υποπτευόνταν ή ήταν σίγουροι για την ύπαρξή τους.

Ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια είχαν αναλάβει τη νυχτερινή παρακολούθηση του λημεριού των Μαντρόσκυλων. Ο Έκτορας δεν μπορούσε να φανταστεί κανέναν πιο κατάλληλο απ'αυτούς τους δύο για τη συγκεκριμένη δουλειά. Ο Αλλάνδρης ήταν παιδί της πέτρας, κωλοπετσωμένος, και προσεχτικός· και ήξερε καλά τους δρόμους και τους κινδύνους του Χωνευτηρίου. Και η Μαύρη Δράκαινα ήταν Μαύρη Δράκαινα·

αν δεν μπορούσε ν'αναλάβει μια τέτοια δουλειά, τότε κακώς η Επανάσταση την είχε στείλει στον Έκτορα.

«Έχεις καμια ιδέα από πού ν'αρχίσουμε;» ρώτησε η Σερφάντια τον Αλλάνδρη, καθώς βάδιζαν στις παρυφές της περιοχής των Μαντρόσκυλων. Γύρω τους, τα οικήματα ήταν όπως όλα στο Χωνευτήρι: στα όρια της κατάρρευσης αλλά, παρ'όλ'αυτά, κατοικημένα. Από μια ταβέρνα, φωνές ακούγονταν. Σε μια γωνία ένα μαγκάλι ήταν αναμμένο και τρεις άστεγοι συγκεντρωμένοι γύρω του.

«Από τις αποθήκες τους,» είπε ο Αλλάνδρης. «Αν τους φέρνουν κάτι, εκεί πρέπει να τους το φέρνουν.»

«Μπορεί στη συγκεκριμένη περίπτωση να έχουν ακολουθήσει διαφορετική τακτική για να μπερδέψουν τυχόν κατασκόπους.»

«Μπορεί. Αλλά δεν έχω, για την ώρα, καμια καλύτερη ιδέα. Θα πρέπει να παρακολουθήσουμε το μέρος για κάμποσες μέρες για να δούμε τι συμβαίνει. Εκτός αν είμαστε τόσο τυχεροί ώστε να κάνουν τη δοσοληψία απόψε, εκεί που θα πάμε.»

Τυλιγμένοι στις κάπες τους και φορώντας κουκούλες, γλίστρησαν στο εσωτερικό της περιοχής των Μαντρόσκυλων, και πέρασαν δίπλα από μια αυλή όπου διεξαγόταν αγώνας πυγμαχίας ανάμεσα σε δύο γιγαντόσωμους τύπους. Αρκετοί παρακολουθούσαν και έβαζαν στοιχήματα.

«Αν πάντως έχουμε δίκιο και όντως οι Παντοκρατορικοί έχουν κάνει συμφωνία με τους Μαντρόσκυλους, αυτή θάναι η πρώτη φορά που καταφέρνουν να χώσουν τα χέρια τους τόσο βαθιά μέσα στο Χωνευτήρι,» είπε ο Αλλάνδρης. «Η σκέψη με τρομάζει.»

«Δεν είχαν κάνει συμφωνίες ποτέ άλλοτε με τις συμμορίες εδώ;»

«Απ'όσο ξέρω, όχι. Κι αν το σκεφτείς, γιατί να κάνουν; Τι είχαν να κερδίσουν; Εδώ πέρα επικρατεί ένα χάος που δεν ελέγχεται εύκολα, Μαύρη Δράκαινα.»

«Θα μπορούσες να με λες και Σερφάντια,» μουρμούρισε εκείνη.

Ο Αλλάνδρης τη λοξοκοίταξε, αλλά δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό της κάτω απ'την κουκούλα της· επιπλέον, η Σερφάντια δεν τον βοηθούσε, καθώς δεν είχε γυρίσει για να τον αντικρίσει.

Λίγο παρακάτω, σε μια σκιερή γωνία, ο Αλλάνδρης σταμάτησε απότομα.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Σερφάντια.

Εκείνος στάθηκε εμπρός της. «Όταν ήμουν τραυματισμένος,» της είπε, «νομίζω πως είδα κάτι σαν όνειρο... Δεν είμαι σίγουρος, όμως. Ήμουν μαστουρωμένος, και δεν ήξερα τι μου γινόταν.»

«Τι σημασία έχει αυτό;» Η Σερφάντια απέφυγε το βλέμμα του, πράγμα όχι δύσκολο έτσι όπως και των δύο τα πρόσωπα ήταν κρυμμένα στο σκοτάδι.

«Το όνειρο είχε κι εσένα μέσα,» είπε ο Αλλάνδρης.

Τα μάτια της τώρα συνάντησαν τα δικά του, αλλά δεν μίλησε.

«Ήταν όνειρο;»

«Κι αν δεν ήταν;» είπε η Σερφάντια.

Ο Αλλάνδρης έβαλε το χέρι του πίσω απ'το κεφάλι της και κόλλησε τα χείλη του πάνω στα χείλη της. Η Σερφάντια ανταποκρίθηκε ενθουσιωδώς, γαντζώνοντας τα χέρια της επάνω του. Η πλάτη της συνάντησε τον τοίχο, τα πόδια της τυλίχτηκαν γύρω από τη μέση του, καθώς το φιλί τους βάθαινε.

«Υποθέτω,» είπε η Σερφάντια, ξέπνοα, όταν το στόμα της ήταν πάλι ελεύθερο, «δεν έχεις θυμώσει.»

«Λίγο μόνο. Επειδή δεν μου το είπες.»

«Τι να σου έλεγα;»

«Προσπάθησες να με ξεγελάσεις.»

«Μου φάνηκες αρκετά πρόθυμος, τότε.»

«Ήμουν μαστουρωμένος.»

Τα μάτια της γυάλισαν, οργισμένα. «Θέλεις λοιπόν να μη σε ξαναενοχλήσω;»

«Δεν είπα κάτι τέτοιο.» Ο Αλλάνδρης χτύπησε τον αριστερό της γλουτό καθώς εκείνη ήταν ακόμα γαντζωμένη επάνω του.

Η Σερφάντια μειδίασε και τον φίλησε ξανά.

«Πάμε,» είπε μετά. Και απομακρύνθηκαν από εκείνο το μέρος, βαδίζοντας προς τις αποθήκες των Μαντρόσκυλων και φτάνοντας χωρίς κανένα δυσάρεστο επεισόδιο.

Οι Σκύλοι δεν είχαν φρουρούς να περιφέρονται γύρω από τις αποθήκες σαν να ήταν στρατιωτική βάση. Είχαν όμως φρουρούς στις εισόδους. Αυτό δεν ενοχλούσε τον Αλλάνδρη και τη Σερφάντια· δεν ήθελαν, άλλωστε, να εισβάλουν, απλώς να παρακολουθήσουν για να δουν με ποιους είχαν δοσοληψίες οι Μαντρόσκυλοι.

Βρήκαν ένα βολικό δώμα εκεί κοντά και σκαρφάλωσαν επάνω.

Κεφάλαιο 43

Απεργία στις Αποβάθρες

Η Τζάκι δεν άργησε να μάθει ότι, πράγματι, ένα καινούργιο ναρκωτικό είχε μόλις αρχίσει να κυκλοφορεί στη Θακέρκοβ, και το όνομά του ήταν, όπως είχε πει ο Αλλάνδρης, Τραγούδι της Ψυχής. Η Λεγεώνα το διένειμε κυρίως, και όχι μόνο στο Λημέρι αλλά και σε άλλες συνοικίες. Ίσως, μάλιστα, εκείνη να ήταν που το διένειμε αποκλειστικά σ' όλη τη Θακέρκοβ, γιατί κανένας από τους δημοσιογράφους της Πόλης δεν άκουσε ότι μπορείς να προμηθευτείς το ναρκωτικό από άλλον οργανισμό.

Παρ'όλ'αυτά, σκέφτηκε η Τζάκι, καθισμένη στο γραφείο της, στο χτίριο της Πόλης, η συμμορία που ονομάζεται Μαντρόσκυλοι διανέμουν το Τραγούδι της Ψυχής στο Χωνευτήρι· άρα, μπορεί να υπάρχουν κι άλλοι μικροδιανομείς που εμείς δεν έχουμε ακόμα ακούσει. Η Λεγεώνα ήταν, όπως πάντα, δημοφιλείς ανάμεσα στους δημοσιογράφους· μόλις έκανε κάτι, όλοι τους το μάθαιναν. Κι αυτό, βέβαια, δεν ήταν τυχαίο: η Λεγεώνα δεν τρομοκρατούσε μονάχα το Λημέρι (όπου οι κάτοικοι έπρεπε να της πληρώνουν φόρο για να τους παρέχει «προστασία») αλλά κι ολόκληρη τη Θακέρκοβ, ουσιαστικά, μόνο και μόνο με την παρουσία της.

Αναρωτιέμαι, σκέφτηκε η Τζάκι, αν ο Πρόμαχος θα έχει ήδη μάθει ποιοι διανέμουν το Τραγούδι της Ψυχής στην πόλη, όταν πάω εγώ να του το πω. Αλλά έπρεπε να πάει ούτως ή άλλως. Απόψε.

Πιο νωρίς δεν μπορούσε να επισκεφτεί την *Οινόσφαιρα* γιατί είχαν, πριν από λίγη ώρα, αρχίσει επεισόδια που ενδιέφεραν πολύ τον Διευθυντή της Πόλης. Οι λιμενεργάτες της Θακέρκοβ είχαν κάνει μαζική απεργία σ' όλες τις αποβάθρες του ποταμού Κάλμωθ. Διαμαρτύρονταν για τους μισθούς τους και για τις συνθήκες εργασίας.

«Θα πάτε να δείτε πώς έχει η κατάσταση,» είπε ο κύριος Νυκτόκαλος στους δημοσιογράφους της Πόλης. «Θα μιλήσετε με τους απεργούς και με τα μέλη του συνδικάτου, και θα μάθετε τι πραγματικά συμβαίνει εκεί πέρα. Θέλω να ψάξετε τα πάντα, έτσι; Τα πάντα. Θα κάνουμε ένα

απίστευτο ρεπορτάζ. Θα αφιερώσω ολόκληρο φύλλο στους λιμενεργάτες, αν τα καταφέρουμε να έχουμε αρκετό υλικό.»

Η Τζάκι ετοιμαζόταν τώρα να φύγει. Έπαιρνε όσα πράγματα θα της χρειάζονταν και κλείδωνε τα συρτάρια του γραφείου της. Το ίδιο έκαναν κι άλλοι δημοσιογράφοι.

Βγαίνοντας από το χτίριο της Πόλης, πήγε και πήρε την Ανέμη από τον στάβλο όπου πάντα την άφηνε όταν ήταν στη δουλειά. Την καβάλησε και ξεκίνησε για τις Λιμανοκατοικίες, όπου οι λιμενεργάτες της Θακέρκοβ είχαν το συνδικάτο τους και εκεί η Τζάκι θα έβρισκε τους αρχηγούς της απεργίας.

Η απεργία των λιμενεργατών της Θακέρκοβ ήταν μαζική – από τη μια άκρη της πόλης ως την άλλη. Σε καμία από τις αποβάθρες δεν δούλευαν. Με μία εξαίρεση: αυτές που βρίσκονταν στο Λημέρι. Εκεί, Λεγεωνάριοι είχαν συγκεντρωθεί, καθισμένοι στα δίκυκλά τους και κρατώντας όπλα. Επιβλέποντας, με απειλητικά βλέμματα. Η κήρυξη της απεργίας τούς είχε ανησυχήσει, και δεν ήθελαν να έχουν επεισόδια στην περιοχή τους.

Οι λιμενεργάτες που δεν έμεναν στο Λημέρι αλλά εργάζονταν στις αποβάθρες του δεν είχαν πάει καθόλου να δουλέψουν, όμως αυτοί που και έμεναν εκεί και εργάζονταν εκεί δεν μπορούσαν να απεργήσουν· η Λεγεώνα θα ερχόταν στα σπίτια τους και θα τους έκανε προβλήματα. Μπορεί ακόμα και να τους *έπαιρνε* τα σπίτια, να τους πετούσε στο δρόμο. Η Λεγεώνα είχε απόλυτο έλεγχο στο Λημέρι· κανένας δεν τολμούσε να της αντιταχθεί.

Εκτός από κάποιους ανόητους.

Ένας νεαρός λιμενεργάτης κατόρθωσε να υποκινήσει μερικούς άλλους να σταματήσουν τη δουλειά και να υψώσουν πανό με συνθήματα.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΙΣΘΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥΣ!!

ΛΕΓΕΩΝΑ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΑΖΙ ΣΟΥ!

ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ!

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΖΩΑ!

Ο ΜΑΚΡΩΝΥΜΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ ΜΑΣ;;;

Οι Λεγεωνάριοι, όμως, προφανώς θεώρησαν ότι οι λιμενεργάτες είχαν πρόβλημα μαζί τους. Πήγαν εκεί που ήταν συγκεντρωμένοι οι α-

περγοί με τα πανό, και ο Τζιν ο Θάνατος τούς φώναξε: «Πίσω στις δουλειές σας, κοπρόσκυλα! Πίσω στις δουλειές σας!»

«Δε μπορούμε να ζήσουμε μ'αυτούς τους κωλομισθούς!» αντιγύρισε ο νεαρός που είχε υποκινήσει τους άλλους, ο οποίος ονομαζόταν Μιχαίλας. «Εσύ θα δούλευες μ'αυτούς τους μισθούς;»

«Άμα δε δουλέψεις δεν έχει λεφτά για να φας, κοπρόσκυλο!» γκάρισε ο Τζιν ο Θάνατος. «Πίσω στις δουλειές σας, ΟΛΟΙ! Δε θα κάθεστε και θα φωνάζετε μέσα στο Δημέρι!»

«Διαμαρτυρόμαστε για τους μισθούς, όχι για το Δημέρι!» φώναξε ένας από τους απεργούς.

Κι ένας άλλος: «Όλος ο μισθός πάει στους φόρους!»

Οι Λεγεωνάριοι δεν κάθισαν ν'ακούσουν άλλα: τους επιτέθηκαν, χτυπώντας τους με ρόπαλα, αλυσίδες, και σπαθιά· κι ακόμα και μερικοί πυροβολισμοί έπεσαν. *Είμαστε η Λεγεώνα!* φώναζαν. *ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΛΕΓΕΩΝΑ!* ενώ ξυλοκοπούσαν ανελέητα τους απεργούς. Ματωμένα σώματα σωριάστηκαν στις αποβάθρες, σπαρταρώντας και βογκώντας. Κάποιοι βρέθηκαν μέσα στα νερά του ποταμού, και το ρεύμα άρχισε να τους παρασέρνει καθώς ήταν χτυπημένοι και μελανιασμένοι. Ένας σκοτώθηκε από σφαίρα που τον βρήκε στο δεξί μάτι.

Τον Μιχαίλα οι Λεγεωνάριοι τον άρπαξαν, τον πλάκωσαν στις κλοτσιές και στις ροπαλιές, και τον έδεσαν με αλυσίδες πίσω από ένα δίκυκλο. Στο δίκυκλο ανέβηκε ο Τζιν ο Θάνατος και έβαλε μπροστά τη μηχανή, τρέχοντας και τραβώντας πίσω του τον ματωμένο και μελανιασμένο Μιχαίλα. Έκανε πέρα-δώθε, κάμποσες φορές, φροντίζοντας να τον δουν όλοι όσοι εργάζονταν στις αποβάθρες.

«Αυτό παθαίνουν όσοι είναι ταραχοποιοί και κοπρόσκυλα που αρνούνται να δουλέψουν!» φώναξε ο Όρντιβελ ο Τροχός μέσω τηλεβόα. «Στις δουλειές σας, όλοι! ΤΩΡΑ!»

Κανένας λιμενεργάτης δεν έφερε αντίρρηση.

Μετά, οι Λεγεωνάριοι έστησαν ένα παλιό ξύλινο κατάρτι μπροστά στις αποβάθρες και κρέμασαν από εκεί τον Μιχαίλα, δεμένο με σχοινιά στους καρπούς του. Ο νεαρός δεν ήταν νεκρός, αλλά οι περισσότεροι λιμενεργάτες που τον έβλεπαν (και βρισκόταν, επίτηδες, σε σημείο που μπορούσαν *συνέχεια* να τον βλέπουν) έλεγαν πως ίσως να μην άντεχε ως το βράδυ.

Μερικά κοράκια είχαν ήδη αρχίσει να κάνουν κύκλους από πάνω του.

Στις Λιμανοκατοικίες, το Συνδικάτο των Λιμενεργατών δεν άργησε να μάθει για τα γεγονότα στο Λημέρι· κι επίσης, τα νέα πληροφορήθηκε ένας σύνδεσμος της Επανάστασης σ' εκείνη την περιοχή. Θεωρώντας την κατάσταση απαράδεκτη, μίλησε σ' έναν άλλο σύνδεσμο ζητώντας βοήθεια για τον Μιχαία. «Δεν του αξίζει τέτοια μοίρα,» είπε· «κι αυτοί οι παλιάνθρωποι θα τον αφήσουν να πεθάνει, είμαι σίγουρος.»

«Δε μπορώ να σου υποσχεθώ ότι ο Πρόμαχος θα επέμβει, αλλά θα φροντίσω να μάθει για την κατάσταση.»

Και τα νέα μεταφέρθηκαν στην *Οινόσφαιρα*, ταξιδεύοντας από τον έναν σύνδεσμο στον άλλο.

Εν τω μεταξύ, η Τζάκι είχε φτάσει στις Λιμανοκατοικίες και μιλούσε με κάποιους απεργούς και με τα μέλη του συνδικάτου που δέχονταν να τη συναντήσουν. Από αυτούς έμαθε για τη βίαιη επίθεση των Λεγεωνάριων κατά των λιμενεργατών στο Λημέρι, καθώς και για ό,τι συνέβη στον Μιχαία.

Η Τζάκι μυριζόταν, σίγουρα, ένα ρεπορτάζ εκεί. Και δεν σκόπευε να το αγνοήσει. Πήρε την Ανέμη από τον στάβλο όπου την είχε αφήσει και, διασχίζοντας τις Λιμανοκατοικίες, βγήκε στη Μακριά Λεωφόρο. Στις παρυφές του Ναού, άφησε την Ανέμη σ' έναν άλλο στάβλο, πέρασε τη Λεωφόρο Χρειώδους, και μπήκε στο Λημέρι. Προτίμησε να πάει βαδίζοντας ως τις αποβάθρες του γιατί γνώριζε ότι ορισμένοι Λεγεωνάριοι την ήξεραν και ήθελε να τραβήξει όσο το δυνατόν λιγότερη προσοχή.

Κατέβασε το πλατύγυρο καπέλο της έτσι ώστε να σκιάζει το πρόσωπό της και προχώρησε από τους μικρότερους δρόμους, όπου οι περιπολίες της Λεγεώνας ήταν λιγότερες. Τη φωτογραφική της μηχανή την είχε, φυσικά, κρυμμένη στην τσάντα της.

Απ' όπου κι αν περνούσε, δεν άκουγε φασαρία· θα νόμιζε κανείς ότι δεν είχε συμβεί τίποτα στο Λημέρι, καθώς οι κάτοικοί του έκαναν τις καθημερινές τους δουλειές.

Μετά, όμως, έφτασε στις αποβάθρες και είδε ότι εκεί τα πράγματα ήταν ακριβώς όπως της είχε πει το Συνδικάτο των Λιμενεργατών. Ένα κατάρτι ήταν στημένο μες στη μέση του δρόμου, στηριγμένο με σίδερα, μεγάλα καρφιά, και αλυσίδες· κι επάνω στο κατάρτι ήταν κρεμα-

σμένος από τους καρπούς ένας νεαρός με κατάλευκο δέρμα και μακριά, καστανά μαλλιά. Ολόγυμνος. Με το σώμα του γεμάτο μελανιές και τραύματα. Το σαγόνι του ακουμπούσε στο στήθος του, παράλυτα, σα να ήταν νεκρός – που ίσως και να ήταν, σκέφτηκε η Τζάκι· ίσως να είχε πεθάνει τελικά. Τα χέρια του τεντώνονταν προς τα πάνω, συγκρατημένα από τα χοντρά σχοινιά.

Λεγεωνάριοι περιφέρονταν από δω κι από κει στις αποβάθρες, καβαλώνοντας δίκυκλα ή βαδίζοντας. Πολλοί περισσότεροι απ'ότι άλλες φορές, παρατήρησε η Τζάκι. Έτοιμοι να ξυλοκοπήσουν και πάλι τους λιμενεργάτες σε περίπτωση που επιχειρούσαν να απεργήσουν.

Η Τζάκι δε βγήκε σε κοινή θέα· έμεινε πίσω από τη γωνία ενός δρόμου, κοιτάζοντας. Και ξαφνικά, είδε ότι κάποιοι Λεγεωνάριοι φώναζαν σ'έναν άντρα που κρατούσε φωτογραφική μηχανή. *Δημοσιογράφος*, παρατήρησε η Τζάκι. Δεν ήταν μόνο εκείνη που είχε σκεφτεί να έρθει εδώ, λοιπόν.

Οι Λεγεωνάριοι πρόσταξαν τον άντρα να τους δώσει τη φωτογραφική του μηχανή – *τώρα αμέσως!* Εκείνος άρχισε να τρέχει. Τον κυνήγησαν. Αναστάτωση άρχισε γύρω από τις αποβάθρες: φωνές αντηχούσαν (βρισιές, κυρίως, χυδαιότητες), άνθρωποι έτρεχαν ή οδηγούσαν δίκυκλα. Οι πολίτες προσπαθούσαν να φύγουν απ'τη μέση.

Να η ευκαιρία μου.

Η Τζάκι έβγαλε τη φωτογραφική μηχανή της και, από εκεί όπου στεκόταν στη γωνία του δρόμου, τράβηξε μια φωτογραφία το κατάρτι με τον κρεμασμένο. Η θέα που είχε, όμως, δεν ήταν και τόσο καλή. Τον έβλεπε από το πλάι. Κοίταξε τη φωτογραφία στη μικρή οθόνη της μηχανής. *Χάλια*, σκέφτηκε. Δε θα φαινόταν καλά στις σελίδες της εφημερίδας. Και ο κόσμος έπρεπε να δει τον χτυπημένο και κρεμασμένο λιμενεργάτη κανονικά – από μπροστά.

Η Τζάκι βγήκε από τον μικρό δρόμο και βάδισε σε ανοιχτό πεδίο, ανάμεσα στον κόσμο που έτρεχε και φώναζε. Σε αρκετή απόσταση είδε ότι οι Λεγεωνάριοι πρέπει να είχαν πιάσει τον άλλο δημοσιογράφο, και φαινόταν να τον λιντσάρουν, τα καταραμένα καθίκια, η Αρτάλη να έκαιγε τα μάτια και τα χέρια τους!

Η Τζάκι δεν ήξερε ποιος ήταν αυτός ο άντρας· δεν τον είχε ξαναδεί. Πρέπει να εργαζόταν, πάντως, για κάποια άλλη εφημερίδα· δεν ήταν της *Πόλης*.

Η ατυχία του με βόλεψε. Αισθανόταν κάποιες τύψεις καθώς στεκόταν στο σημείο που ήθελε και τραβούσε φωτογραφίες του κρεμασμένου Μιχαία.

«ΕΕ!» άκουσε μια φωνή ν'αντηχεί πίσω της. «Τι κάνεις εσύ εκεί;»

Κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο της, είδε μια γυναίκα ντυμένη σαν τους Λεγεωνάριους. Μία απ'αυτούς. Δεν είχαν όλοι, τελικά, φύγει κυνηγώντας τον άλλο δημοσιογράφο.

Η Τζάκι καταράστηκε κι άρχισε να τρέχει.

«Έλα πίσω!» της φώναξε η Λεγεωνάρια, κυνηγώντας την. «Έλα πίσω!»

»Δημοσιογράφος! Δημοσιογράφος! Πήρε φωτογραφίες!«

Ένας πυροβολισμός αντήχησε, και η Τζάκι άκουσε ένα τζάμι να σπάει δίπλα της. Σκατά! Προσπαθούν να με σκοτώσουν, οι γαμημένοι! Κρατώντας, με το ένα χέρι, το πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι της και, με το άλλο χέρι, τη φωτογραφική μηχανή της, συνέχισε να τρέχει. Ακόμα πιο γρήγορα από πριν. Ευτυχώς, δεν φορούσε παπούτσια με τακούνι αλλά μπουτάκια.

Ρίχνοντας μια ματιά πίσω της, διαπίστωσε πως, εκτός από εκείνη τη Λεγεωνάρια που της είχε φωνάξει, κι άλλοι την κυνηγούσαν τώρα. Τρεις τουλάχιστον. Κι όλοι οπλοφορούσαν.

Δύο καραμπίνες πυροβόλησαν.

Η Τζάκι, τρέχοντας, έσκυψε. Μια σφαίρα πέρασε πάνω απ'το κεφάλι της, διαλύοντας τον σοβά του τοίχου πλάι της· η άλλη σφαίρα δεν είχε ιδέα πού κατέληξε.

Η Τζάκι έστριψε σ'ένα δρομάκι, ελπίζοντας ότι από εδώ θα τους ξεφευγε–

–και βρέθηκε σε αδιέξοδο.

Αρτάλη – ΟΧΙ!

Για μια στιγμή, απόλυτος πανικός την κατέλαβε. Νόμιζε ότι θα λιποθυμούσε.

Γιατί είμαι τόσο ηλίθια και πάντα μπλέκω έτσι; Η σκέψη πέρασε σαν λόγχη από το μυαλό της.

Κι αμέσως μετά, είδε τη σιδερένια σκάλα στ'αριστερά της, που ανέβαινε σπειροειδώς προς την οροφή ενός οικήματος. Χωρίς δεύτερη σκέψη, άρχισε γρήγορα να σκαρφαλώνει τα σκαλοπάτια. Τα σίδερα της σκάλας έτριζαν από κάτω της, κι ολόκληρο το κατασκεύασμα ταρακουνιόταν· δεν έστεκε καθόλου καλά.

Πυροβολισμοί αντήχησαν πίσω της, σφαίρες ακούστηκαν να εξοστρακίζονται πάνω στα σκαλοπάτια.

«Κατέβα κάτω, μωρή γαμημένη καριόλα!» γκάριξε κάποιος. «Κατέβα ΚΑΤΩ, λέω!»

Κι άλλοι πυροβολισμοί.

Είμαι σχεδόν επάνω! Σχεδόν επάνω! Η Τζάκι έφτανε στην οροφή.

«Ρίξτε τη, ρε καθυστερημένοι!» φώναξε κάποιος άλλος, και η Τζάκι αισθάνθηκε τη σκάλα να ταρακουνιέται πιο βίαια από πριν.

Προσπαθούν να τη βγάλουν απ'τη θέση της, οι ανώμαλοι!

Η Τζάκι πήδησε στην οροφή του οικήματος λίγο προτού η σιδερένια σκάλα αρχίσει να γέρνει με τέτοιο τρόπο που αν βρισκόταν επάνω της σίγουρα θα έπεφτε.

Οι Λεγεωνάριοι ούρλιαζαν σαν λυσσασμένοι από κάτω. Πυροβολισμοί έρχονταν, αλλά δεν μπορούσαν να την πετύχουν καθώς η Τζάκι είχε απομακρυνθεί από το χείλος της οροφής.

Επάνω σε κάποια αποθήκη πρέπει να βρισκόταν. Υπήρχαν ένα σωρό σκουπίδια εδώ, και μερικά πουλιά είχαν κάνει τις φωλιές τους ανάμεσά τους. Η Τζάκι έτρεξε, και πήδησε σε μια άλλη κοντινή οροφή. Ατμός έβγαине από καμινάδες και μυρωδιές φαγητών έρχονταν στα ρουθούνια της: κάποιο εστιατόριο. Μια πόρτα φαινόταν αντίκρυ της, μισάνοιχτη· αλλά δεν μπήκε, γιατί ήταν σίγουρη πως οι Λεγεωνάριοι θα τη μάγκωναν αμέσως μόλις κατέβαινε. Έπρεπε να τους να κάνει να τη χάσουν.

Μια σφαίρα σφύριξε δίπλα της· κι άλλοι πυροβολισμοί ακολούθησαν, οι ριπές χτύπησαν τυχαία σημεία της οροφής.

«Κατέβα κάτω,» φώναξε κάποιος, «αλλιώς θα πεθάνεις!»

Η Τζάκι τον αγνόησε. Τρέχοντας. Πήδησε από αυτή την οροφή στο μπαλκόνι μιας πολυκατοικίας. Κλότσησε τη μπαλκονόπορτα σπάζοντας τζάμια και μπαίνοντας σ'ένα σαλόνι.

Μια γυναίκα παρουσιάστηκε από μια εσωτερική πόρτα. Ούρλιαξε.

Η Τζάκι τράβηξε το πιστόλι απ'την τσάντα της και, σημαδεύοντάς την, της είπε: «Μην κάνεις φασαρία! Μην κάνεις φασαρία! Δε θέλω το κακό σου. Συγγνώμη για το γυαλί. Απλά θα περάσω και θα φύγω.»

Η γυναίκα παραμέρισε κάνοντάς της χώρο. Τα μάτια της ήταν γουρλωμένα, έμοιαζε τρομοκρατημένη.

Η Τζάκι βγήκε απ'το σαλόνι. «Πού είναι η εξώπορτα;»

«Από κει.» Η γυναίκα έδειξε, αμέσως.

«Ευχαριστώ.» Η Τζάκι πήγε στην πόρτα, την άνοιξε, είδε ότι κανένας δεν ήταν στον διάδρομο της πολυκατοικίας. Στράφηκε πάλι στη γυναίκα. «Και πάρε αυτά.» Έβγαλε μερικά νομίσματα που είχε στην τσέπη της και τα έριξε στο πάτωμα του διαμερίσματος. «Για το σπασμένο τζάμι.»

Έφυγε, ανεβαίνοντας τις εσωτερικές σκάλες της πολυκατοικίας. Η αναπνοή της ήταν γρήγορη και λαχανιασμένη.

Πώς θα τους ξεφύγω τώρα; Θα με ψάχνουν σ'όλο το Λημέρι. Πώς τα σκατώνω κάθε φορά έτσι, γαμώ την ατυχία μου;

Καθώς ανέβαινε τις σκάλες της πολυκατοικίας, η Τζάκι κοίταξε έξω από ένα ανοιχτό παράθυρο και αντίκρισε μια οροφή. Μια πολύ ωραία οροφή για να πηδήσει και να αποπροσανατολίσει τους διώκτες της, οι οποίοι μπορεί ακόμα κι αυτή τη στιγμή να βρίσκονταν μέσα στην πολυκατοικία και να την κυνηγούσαν.

Η Τζάκι σταμάτησε. Έπιασε τις άκριες του ανοιχτού παραθύρου, ανέβασε τα πόδια της στο περβάζι. *Δεν είναι πολύ ψηλά, έτσι δεν είναι; Δεν είναι πολύ ψηλά.* Πήδησε. Αισθάνθηκε τα πόδια της να τραντάζονται καθώς συνάντησαν την οροφή. Έκανε να τρέξει—

Η οροφή κατέρρευσε από κάτω της.

Ξύλα έσπασαν, και η Τζάκι έπεσε μέσα, μαζί με κάθε λογής θραύσματα, σκουπίδια, και σκόνη.

Η πλάτη της πονούσε. Το δεξί της πόδι πονούσε. Γύρω της έβλεπε μονάχα πυκνές σκιές, κι από ένα άνοιγμα στο βάθος μπορούσε ν'ατενίσει έναν δρόμο του Λημεριού. Το μέρος βρομούσε: υγρασία, μούχλα, σάπιο ξύλο, χώμα, ακαθαρσίες.

Ερείπιο.

Από έξω άκουσε: «Βρείτε την, γαμώ τα κεφάλια σας! *Βρείτε την!* Μια δημοσιογράφος είναι, με καπέλο και καπαρντίνα. *Βρείτε την!*»

Τη γάμησα...

Η Τζάκι είδε τις μορφές μερικών Λεγεωνάριων να περνάνε μπροστά από το ερείπιο. Κανένας τους δεν μπήκε. Η τρύπα απ'όπου εκείνη τούς έβλεπε, συνειδητοποίησε τώρα, πρέπει να ήταν ένα τριγωνικό άνοιγμα το οποίο σχηματιζόταν από τα καρφωμένα ξύλα που έφραζαν ένα παλιό παράθυρο. Ήταν μικρό αλλά και, συγχρόνως, αρκετό για να βλέπει κάποιος από μέσα. Ειδικά κάποιος που ήταν τρομοκρατημένος όπως η Τζάκι· σ'αυτές τις περιπτώσεις, ακόμα κι ένα στενό άνοιγμα φαντάζει πελώριο.

Δεν είχε μέχρι στιγμής σηκωθεί από εκεί όπου είχε πέσει. Τώρα, το επιχείρησε–

–και *ΠΟΝΟΣ* τη διαπέρασε.

Το πόδι μου!

Έπεσε πάλι κάτω.

Είδε δύο μάτια να γυαλίζουν μέσα από το σκοτάδι. Παρατηρώντας την.

Πάγωσε.

Μεγάλη Αρτάλη, τι είν' αυτό;

Ένα απειλητικό νιαούρισμα ακούστηκε. Μια γάτα.

Η Τζάκι ανέπνευσε.

Ο αστράγαλός μου, σκέφτηκε. Πρέπει να έστριψα τον αστράγαλό μου, πέφτοντας.

Προσπάθησε πάλι να σηκωθεί. Δεν τα κατάφερε. Ο πόνος ήταν πολύ δυνατός. Νόμιζε ότι μια ενεργειακή μέγγενη είχε αρπάξει το δεξί της πόδι και δεν ήθελε να το αφήσει.

Έμεινε κάτω, βαριανασαίνοντας. *Δε μπορώ να φύγω από δω, συμπίερανε. Όχι τώρα. Είναι αδύνατο. Θα με πιάσουν.*

Είδε τα μάτια της γάτας να πλησιάζουν. Ακόμα ένα νιαούρισμα ακούστηκε, όχι και τόσο άγριο αυτή τη φορά.

«Κατάλαβες ότι δεν πρέπει να είμαι και πολύ επικίνδυνη, ε;» είπε η Τζάκι, και αναστέναξε.

Το καπέλο της είχε φύγει απ'το κεφάλι, συνειδητοποίησε. Άπλωσε το χέρι της και το έψαξε μέσα στα σκουπίδια. Το βρήκε και το κράτησε κοντά της.

Ανασηκώθηκε, καθίζοντας. Είχε έναν φακό στην τσάντα της αλλά δεν τολμούσε να τον ανάψει· μπορεί απέξω κάποιος Λεγεωνάριος να έβλεπε το φως και να ερχόταν μαζί με τους φίλους του για να ερευνήσουν... και τότε, η οσοδήποτε ασήμαντη καριέρα της ως δημοσιογράφος θα λάβαινε τέλος, όπως επίσης και η ζωή της.

Τεντώθηκε και, με προσοχή, έβγαλε το δεξί μπουτάκι της. Παρ'όλαυτά, ο πόνος τη διαπέρασε γι'ακόμα μια φορά, σχεδόν παραλύοντας όλη τη δεξιά της μεριά.

Ανάγκασε τα χέρια της να ψηλαφήσουν τον αστράγαλό της. Ήθελε να δει αν τον είχε σπάσει ή αν τον είχε στραμπουλήσει. Δαγκώνοντας τα χείλη της από τον πόνο, διαπίστωσε πως δεν πρέπει να τον είχε σπάσει· το κόκαλο τής έμοιαζε εντάξει. Όπως ήταν πάντα. Αν και ποτέ

ξανά δεν είχε καθίσει να ψηλαφήσει τους αστραγάλους της. Δεν ήταν κάτι που φυσιολογικά έκανες αν δεν φοβόσουν ότι είχες σακατευτεί. Αναμφίβολα, πάντως, το πόδι της ήταν πρησμένο σαν πορτοκάλι.

Πώς σκατά θα φύγω από δω, τώρα; σκέφτηκε απεγνωσμένα.

Το καλύτερο που μπορούσε να κάνει ήταν να περιμένει να έρθει το βράδυ. Τότε, μέσα στο σκοτάδι, θα είχε καλύτερες πιθανότητες να ξεγλιστρήσει από τα χέρια της Λεγεώνας.

Κεφάλαιο 44

Διάσωση

Στη Σεργήλη, η νύχτα είχε έρθει.

Το φεγγάρι φωσφόριζε σαν πελώριο μάτι ανάμεσα από τα σύννεφα.

Στις αποβάθρες της Θακέρκοβ, οι λιμενεργάτες απεργούσαν.

Στο Λημέρι, όμως, δούλευαν ακόμα κι αυτή την ώρα, καθώς όλη η δουλειά από τις άλλες αποβάθρες της πόλης ερχόταν τώρα εκεί. Και η Λεγεώνα μάζευε χρήματα που κανονικά δεν ήταν να μαζέψει.

Ο Μιχαίας, ο νεαρός λιμενεργάτης που είχε επιχειρήσει να ξεσηκώσει τους συναδέλφους του στο Λημέρι, ήταν ξυλοκοπημένος, αιμόφυρτος, και κρεμασμένος από ένα κατάρτι μες στη μέση του δρόμου, σαν ανθρωπίνη σημαία.

Περισσότεροι Λεγεωνάριοι απ'ό,τι συνήθως φρουρούσαν τις αποβάθρες.

Δεν μπορούσαν, όμως, να αποτρέψουν τους επαναστάτες απ'το να πλησιάσουν. Όχι όταν αυτοί έρχονταν στο Λημέρι σαν κανονικοί πολίτες, χωρίς να φαίνεται τίποτα το ιδιαίτερο επάνω τους.

Ο Έκτορας είχε σταματήσει το δίκυκλό του σ'έναν δρόμο που κοίταζε τις αποβάθρες και τον κρεμασμένο Μιχαία. Πίσω του ήταν καθισμένη η Βατράνια – η οποία επέμενε, σώνει και καλά, να έρθει σ'αυτή την επιχείρηση. («Θέλω να σκοτώσω κάποιους!» είχε πει στον Έκτορα· κι εκείνος είχε σκεφτεί: *Νομίζω πως έχω αρχίσει να τη συμπαθώ την ανισόρροπη.*)

Ο Πρόμαχος άνοιξε τον πομπό του και είπε: «Έτοιμος, Αλλάνδρη;»

Ο Αλλάνδρης ήταν επάνω στο δικό του δίκυκλο, σ'έναν άλλο δρόμο ο οποίος κοίταζε τις αποβάθρες. «Έτοιμος, αφεντικό,» είπε στον πομπό του.

«Σερφάντια;»

Η Μαύρη Δράκαινα ήταν σκαρφαλωμένη στο μπαλκόνι ενός φτηνού ξενοδοχείου που ήταν συγχρόνως και οίκος ανοχής. Είχε το τουφέκι της κρυμμένο μέσα στην κάπα της. «Έτοιμη,» είπε στον πομπό της.

«Άλκιμε;»

Ο Άλκιμος, ντυμένος με καπαρντίνα και πλατύγυρο καπέλο, βάδιζε στις αποβάθρες καπνίζοντας ένα τσιγάρο, σαν να πήγαινε σε κάποια δουλειά ή να επέστρεφε από κάποια δουλειά. Ο πομπός του ήταν στο ρολόι του και, καθώς σήκωσε το τσιγάρο του για να πάρει ακόμα μια τζούρα, είπε: «Έτοιμος, αφεντικό.»

«Σωσία;»

Ο Σωσίας έβγαλε το δίκυκλό του από έναν κεντρικό δρόμο του Λημεριού και το έφερε στις αποβάθρες. «Εδώ είμαι, αφεντικό.»

«Ξεκινάμε,» είπε ο Έκτορας, βάζοντας μπροστά τη μηχανή του οχήματός του.

Η Βατράνια, πίσω του, τράβηξε ένα πιστόλι μέσα από την κάπα της.

Και τα πάντα έγιναν συγχρονισμένα – στην αρχή, τουλάχιστον.

Η Σερφάντια ύψωσε το τουφέκι της και πυροβόλησε έναν Λεγεωνάριο επάνω σε δίκυκλο· κι αμέσως μετά έναν δίπλα του, ο οποίος ήταν πεζός.

Ο Άλκιμος, περνώντας πλάι από δύο Λεγεωνάριους, τράβηξε ένα μαχαίρι και το έχωσε στα πλευρά του ενός. Την άλλη τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, σπάζοντας το σαγόνι της.

Ο Σωσίας άρχισε να κάνει φαινομενικά τυχαίους κύκλους με το δίκυκλό του, προσπαθώντας να προκαλέσει σύγχυση, σηκώνοντας σκόνη, και ανατρέποντας κιβώτια και βαρέλια.

Ο Έκτορας, επιταχύνοντας σαν μανιακός, πάτησε έναν πεζό Λεγεωνάριο, ενώ η Βατράνια πυροβολούσε έναν επάνω σε δίκυκλο: ο άντρας έφυγε από τη σέλα, και το όχημά του κοπάνησε σ'έναν τοίχο, με πάταγο.

Ο Αλλάνδρης, περνώντας μέσα από το ξαφνικό χάος, οδήγησε το δικό του δίκυκλο προς το κατάρτι όπου ήταν δεμένος ο Μιχαίας. Με το δεξί χέρι, ύψωσε το πιστόλι του και πυροβόλησε έναν ξαφνιασμένο Λεγεωνάριο.

«Σερφάντια – τώρα!» είπε στον πομπό του.

Η Μαύρη Δράκαινα σημάδεψε με το τουφέκι της τα σχοινιά του κρεμασμένου λιμενεργάτη, και πυροβόλησε.

Ο Μιχαίας έπεσε προς το λιθόστρωτο.

Η Τζάκι περίμενε τη νύχτα για να προσπαθήσει να φύγει από το Λημέρι. Η πείνα και η δίψα την είχαν θερίσει, αλλά δεν ήταν κάτι που δεν μπορούσε ν'αντέξει – ειδικά από τη στιγμή που ήξερε ότι η Λεγεώνα θα τη μάγκωνε αν έκανε έστω και μια λάθος κίνηση. Οι ώρες πέρασαν, και ο αστράγαλός της νόμιζε πως είχε λιγάκι ξεπρηστεί. Η αναμονή είχε και τα καλά της.

Και τώρα, ήρθε η ώρα να φύγουμε από δω, σκέφτηκε, βλέποντας το σκοτάδι να έχει απλωθεί έξω από το ερείπιο όπου ήταν καταχωνιασμένη.

Το δεξί μπουτάκι της δεν μπορούσε να το φορέσει, έτσι όπως την πονούσε το πόδι της· και, παρά να βαδίζει ποδεμένη παράταιρα, προτίμησε να βγάλει και το αριστερό της μπουτάκι. Τα έβαλε στην τσάντα της και, πιάνοντας τον τοίχο για στήριγμα, σηκώθηκε όρθια.

Με μεγάλη επιφύλαξη, και με μια προσευχή στην Αρτάλη, άναψε τον φακό της.

Το μέρος είναι χειρότερο απ'ό,τι φανταζόμουν, παρατήρησε, φωτίζοντας γύρω της τα σπασμένα ξύλα, τις πέτρες, τα χρώματα, τα σκουπίδια, και τις ακαθαρσίες. Δυο γάτες γρύλισαν και απομακρύνθηκαν, γρήγορα, πηδώντας έξω από το τριγωνικό άνοιγμα που δημιουργούσαν ανάμεσά τους τα ξύλα που έκλειναν το παράθυρο.

Η Τζάκι είδε μια πόρτα και βάδισε προς τα εκεί, προσέχοντας μην πατήσει τίποτα επικίνδυνο. Ο στριμμένος αστράγαλός της της έριχνε σουβλιές, αλλά, ευτυχώς, *μπορούσε να κινείται*. Φτάνοντας κοντά στην πόρτα, επιχείρησε να την ανοίξει. Και τη βρήκε κλειδωμένη.

Αδύνατον!

Ποιος τρελός θα κλείδωνε ένα τέτοιο ερείπιο;

Κοίταξε την κλειδαριά. Και διαπίστωσε ότι *δεν υπήρχε κλειδαριά*. Η πόρτα ήταν λουκετωμένη από έξω.

Γαμώ τη γκαντεμιά μου, γαμώ!

Από πού θα έβγαινε τώρα; Δε μπορούσε να σκαρφαλώσει πάλι στην οροφή από την τρύπα που είχε πέσει.

Πήγε στο παράθυρο. Κοίταξε από το τριγωνικό άνοιγμα των ξύλων. Είδε ένα δίκυκλο σταματημένο στο δρόμο, μέσα στο σκοτάδι, κι επάνω του δύο ανθρώπους, έναν άντρα και μια γυναίκα. Ο πρώτος φορούσε καπαρντίνια, η δεύτερη κάπα και κουκούλα.

Γιατί μου θυμίζουν κάτι; Τους είχε ξαναδεί κάπου;

Η γυναίκα τράβηξε, τότε, πιστόλι μέσα από την κάπα της, καθώς ο άντρας ξεκινούσε το δίκυκλο.

Συγχρόνως, πυροβολισμοί αντηχούσαν από τις αποβάθρες.

Είναι δυνατόν; σκέφτηκε η Τζάκι, ευχάριστα ξαφνιασμένη. *Είναι δυνατόν να είναι οι επαναστάτες;*

Πρέπει να βγω απ' αυτό το ερείπιο!

Τραβώντας τα ξύλα του παραθύρου με δύναμη, κατόρθωσε να ξεκαρφώσει αρκετά από αυτά, μέχρι που δημιουργήθηκε ανάμεσά τους μια τρύπα τόσο μεγάλη ώστε να μπορεί να τη χωρέσει.

Η Τζάκι αναγκάστηκε να στριμωχτεί λιγάκι – και να δαγκώσει τα χείλη της από τον πόνο στον αστράγαλό της – αλλά βγήκε από το ερείπιο.

Εν τω μεταξύ, οι πυροβολισμοί, οι θόρυβοι, και οι φωνές από τις αποβάθρες είχαν ενταθεί.

Ο Αλλάνδρης πέρασε κάτω από το κατάρτι και έπιασε τον Μιχαία καθώς εκείνος έπεφτε. Τον κράτησε σταθερά μέσα στα χέρια του, σταματώντας για λίγο το δίκυκλό του.

«Είσαι 'ντάξει;» τον ρώτησε.

Ο νεαρός μουρμούρισε κάτι και, μετά, τα μάτια του έκλεισαν.

Σκατά, σκέφτηκε ο Αλλάνδρης, που ήξερε ότι αυτό σήμαινε πως θα έπρεπε να τον κουβαλά, γιατί ο Μιχαίας – αν ήταν ακόμα ζωντανός – δε θα μπορούσε να κρατιέται επάνω του.

Από γύρω, δίκυκλα συγκεντρώθηκαν ξαφνικά, καθώς ο Αλλάνδρης έκανε πάλι να ξεκινήσει το όχημά του και να φύγει. Οι Λεγεωνάριοι ύψωναν τα όπλα τους.

Αλλά οι επαναστάτες, προετοιμασμένοι να προστατέψουν και τον Αλλάνδρη και τον Μιχαία, τους χτύπησαν πρώτοι. Η Σερφάντια τούς τουφέκιζε από το μπαλκόνι της· ο Σωσίας όρμησε ανάμεσά τους, κάνοντας επικίνδυνες μανούβρες, προκαλώντας χάος· ο Έκτορας ήρθε από πίσω τους ουρλιάζοντας και πυροβολώντας καθώς κρατούσε ένα πιστόλι σε κάθε χέρι, έχοντας αφήσει το τιμόνι του δίκυκλού του· η Βατράνια επίσης πυροβολούσε· ο Άλκιμος είχε καλυφτεί πίσω από κάτι βαρέλια και έριχνε με μια κοντόκαννη караμπίνα.

«Φύγε Αλλάνδρη! Φύγε!» φώναξε ο Έκτορας. «ΦΥΓΕ!»

Και ο Αλλάνδρης πέρασε ανάμεσα από τους πανικόβλητους Λεγεωνάριους, επιταχύνοντας.

«Κυνηγήστε τον! Κυνηγήστε τον!» άκουσε κάποιον να γκαρίζει.

Ρίχνοντας μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του είδε δίκυκλα της Λεγεώνας να τον καταδιώκουν.

Το δίκυκλο ενός Λεγεωνάριου κατάφερε να έρθει πλάι στο δίκυκλο του Έκτορα, από την αριστερή μεριά, κι ο αναβάτης του έκανε ν'αρπάξει τη Βατράνια και να τη ρίξει κάτω. Εκείνη τράβηξε το ξιφίδιο από τη μπότα της, με το αριστερό χέρι, και το κάρφωσε μέσα στην ανοιχτή παλάμη του Λεγεωνάριου. Ο άντρας τινάχτηκε πίσω, ουρλιάζοντας, κι έπεσε από το δίκυκλό του.

«Εδώ, ρε! Εδώ!» φώναξε ο Άλκιμος στον Σωσία, καθώς οι Λεγεωνάριοι προσπαθούσαν να τον κυκλώσουν κι εκείνος τούς πυροβολούσε με την κοντόκαννη καραμπίνα του, καλυμμένος πίσω από βαρέλια.

Ο Σωσίας πλησίασε, καταφέρνοντας, κάπως, να ανατρέψει ταυτόχρονα το δίκυκλο ενός Λεγεωνάριου. Ο Άλκιμος ανέβηκε αμέσως πίσω από τον Σωσία κι έφυγαν τρέχοντας.

Η Σερφάντια είδε εχθρούς να έρχονται προς τη μεριά της. Καταλαβαίνοντας ότι η παρουσία της εδώ δεν χρειαζόταν πλέον, πήδησε από το μπαλκόνι και βούτηξε μέσα στις σκιές ενός σοκακιού.

Οι Λεγεωνάριοι την καταδίωξαν.

Η Τζάκι πλησίασε, κουτσαίνοντας, τις αποβάθρες και παρατήρησε ότι ο νεαρός λιμενεργάτης δεν ήταν πια κρεμασμένος από το κατάρτι, ενώ χαλασμός επικρατούσε παντού. Κόλλησε πάνω σ'έναν τοίχο, για να καλυφτεί, καθώς δίκυκλα έρχονταν από τα ενδότερα του Λημεριού, περνώντας από δίπλα της και πηγαίνοντας προς τις αποβάθρες.

Η επίθεση αυτή των επαναστατών ήταν πολύ παράτολμη. Αλλά η Τζάκι έπρεπε να επωφεληθεί από την ευκαιρία: έπρεπε να γλιτώσει το τομάρι της όσο είχε καιρό. Οι Λεγεωνάριοι, μάλλον, δε θα την πρόσεχαν μέσα στο γενικευμένο χάος.

Ο Σωσίας βρήκε στο δρόμο του δίκυκλο της Λεγεώνας. Λεγεωνάριοι πυροβολούσαν εκείνον και τον Άλκιμο – οι οποίοι αμέσως έσκυψαν πάνω στο δικό τους δίκυκλο, και ο Σωσίας έστριψε ενώ ο Άλκιμος α-νταπέδιδε τα πυρά.

Σφαίρες σφύριζαν παντού, και οι περισσότερες αστοχούσαν καθώς όλοι οι στόχοι κινούνταν γρήγορα κι απρόβλεπτα.

Ο Έκτορας και η Βατράνια ήρθαν από πίσω, πυροβολώντας τους Λεγεωνάριους που καταδίωκαν τον Σωσία και τον Άλκιμο. Ένα δίκυκλο έπεσε πάνω σε μια βιτρίνα, διαλύοντάς την· ένα άλλο χτύπησε σε μια στήλη φωτισμού, με αποτέλεσμα η λάμπα στην κορυφή της να πάψει να φωτίζει· ένα άλλο κοπάνησε σ'έναν τοίχο κι ο οδηγός του τινάχτηκε στον αέρα.

Ορισμένοι Λεγεωνάριοι έστριψαν για ν'αντιμετωπίσουν τον Πρόμα-χο της Επανάστασης–

–και ο Έκτορας έστριψε επίσης. Σ'έναν πλευρικό δρόμο, για να τους αποφύγει. Ενώ η Βατράνια άλλαζε, εσπευσμένα, γεμιστήρα στο πιστό-λι της, προσπαθώντας συγχρόνως να μην πέσει από το δίκυκλο που έτρεχε.

Η Σερφάντια, σ'έναν άλλο δρόμο, στράφηκε απότομα, πυροβολώ-ντας με το τουφέκι της το ένα απ'τα δύο δίκυκλα που την καταδίωκαν. Ο καβαλάρης έφυγε από τη σέλα. Το δεύτερο δίκυκλο, όμως, συνέχιζε να έρχεται, και ο αναβάτης του πυροβολούσε. Η Σερφάντια είχε πετα-χτεί στο πλάι ενώ τουφέκιζε κι έτσι είχε αποφύγει τις σφαίρες – και τώρα, έβλεπε το όχημα να ζυγώνει, με τους σιδερένιους τροχούς του να περιστρέφονται θανατηφόρα.

Επίσης, πρόσεξε, με τις άκριες των ματιών της, κάποιον άλλο να ζυ-γώνει ταυτόχρονα από δίπλα – και δε νόμιζε ότι ήταν ένας από τους υπόλοιπους επαναστάτες: είχαν όλοι τους φύγει καβάλα σε δίκυκλα· ήταν η μόνη πεζή.

Πετάχτηκε, ελπίζοντας ότι η ξαφνική κίνηση από μόνη της θα την έσωζε από το σημάδι του εχθρού της, και πυροβόλησε τον καβαλάρη του δίκυκλου.

Ο άντρας χτυπήθηκε και έπεσε.

Το δίκυκλο ήρθε καταπάνω στη Σερφάντια, η οποία κύλησε στο πλάι και το απέφυγε.

«Σερφάντια; Εσύ είσαι;»

Ποιος; Η Μαύρη Δράκαινα στράφηκε προς εκείνον που την πλησίαζε από πίσω.

Η Τζάκι!

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» ρώτησε τη δημοσιογράφο καθώς σηκωνόταν όρθια.

«Έμπλεξα. Και άκουσα τώρα τη φασαρία...»

Η Σερφάντια πλησίασε το δίκυκλο που είχε πέσει στο πλάι, και, σκύβοντας, το έπιασε για να το σηκώσει. «Βοήθησέ με,» είπε, γιατί ήταν μεγάλο και βαρύ.

Η Τζάκι ήρθε κουτσαίνοντας, αλλά δεν αρνήθηκε να προσφέρει τη βοήθειά της. Έπιασε κι εκείνη το δίκυκλο και το σήκωσαν γρήγορα όρθιο. Η Σερφάντια ανέβηκε μπροστά, η δημοσιογράφος πίσω.

«Είσαι τραυματισμένη;» ρώτησε η Μαύρη Δράκαινα καθώς ξεκινούσε το όχημα.

«Χτύπησα πέφτοντας από μια οροφή.»

Η Σερφάντια έβαλε το δίκυκλο να τρέξει μέσα στους δρόμους του Λημεριού.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η Τζάκι.

«Στο Ναό. Ελπίζω μόνο η Λεγεώνα να έχει χάσει και τους υπόλοιπους.»

Ο Ναός ονομαζόταν Ναός επειδή υπήρχε, πράγματι, ένας ναός της Αρτάλης εκεί. Τουλάχιστον, μέχρι που έκλεισε κατόπιν Παντοκρατορικής διαταγής. Τώρα, κανένας δεν λάτρευε πια επισήμως την Αρτάλη σ' αυτό το μέρος. Ήταν παράνομο. Ο ναός έστεκε ερειπωμένος και εγκαταλειμμένος ανάμεσα στα υπόλοιπα οικοδομήματα της Θακέρκοβ, και πολλοί τον έλεγαν *το Ερείπιο*. Άστεγοι και παιδιά της πέτρας συγκεντρώνονταν εκεί. Και ο μόνος λόγος που οι Παντοκρατορικοί δεν τον είχαν κατεδαφίσει ήταν επειδή προτιμούσαν τους φτωχούς μαζεμένους στο ναό παρά να περιφέρονται στους δρόμους και να προκαλούν προβλήματα.

Οι επαναστάτες είχαν έναν σύνδεσμο στο Ερείπιο.

Ο Αλλάνδρης σταμάτησε το δίκυκλό του σ' έναν ήσυχο δρόμο του Ναού, το κλείδωσε, και κατέβηκε με τον ολόγυμνο και καταμελανια-

σμένο Μιχαία στα χέρια. Δεν ήθελε κανένας να δει την όψη του νεαρού, έτσι έβγαλε την κάπα που φορούσε και τον τύλιξε μέσα. Τον σήκωσε και βάδισε προς το Ερείπιο, που ήταν σκοτεινό σε σύγκριση με τα υπόλοιπα οικοδομήματα. Δεν πλήρωνε κανένας για ενεργειακές φιάλες που θα το φώτιζαν όπως τις πολυκατοικίες γύρω του. Μονάχα κάποιες λάμπες λαδιού και κεριά ήταν αναμμένα στο εσωτερικό του, και το φως τους ήταν χαμηλό και κιτρινάρικο.

Ο Αλλάνδρης δεν ανέβηκε τα ψηλά, πέτρινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην κύρια είσοδο του παλιού ναού· πήγε από το πλάι, από μια πλευρική πόρτα, που ήταν πολύ μικρότερη και τα σκαλιά της πολύ λιγότερα. Την έσπρωξε – οι μεντεσέδες της έβγαλαν ένα παραπονιάρικο τρίζιμο – και μπήκε, με τον Μιχαία παράλυτο στα χέρια του. Ο νεαρός δεν είχε κάνει την παραμικρή κίνηση από τότε που ο Αλλάνδρης τον είχε πιάσει και είχε φύγει από το Δημέρι, και ο επαναστάτης φοβόταν ότι ίσως να είχε σκοτωθεί από την πτώση. Δεν είχε ελέγξει αν ανέπνεε· δεν υπήρχε χρόνος. Και δεν θα είχε και πολύ ουσία, άλλωστε· τώρα τον πήγαινε σε κάποια που ήξερε καλύτερα από αυτά. Αν ο νεαρός μπορούσε να σωθεί, θα τον έσωζε.

Ο διάδρομος πίσω από την πόρτα ήταν σκοτεινός και οδηγούσε σ'ένα δωμάτιο φωτισμένο από τη φωτιά ενός πέτρινου τζακιού. Στο πάτωμα, κουρέλια ήταν απλωμένα, και άντρες και γυναίκες ξαπλωμένοι επάνω τους. Ακούγοντας τον Αλλάνδρη να έρχεται είχαν ανησυχήσει και είχαν ανασηκωθεί.

«Πού είναι η Γριά;» είπε εκείνος. «Φωνάξτε μου τη Γριά. Είναι ανάγκη!» πρόσθεσε, δυνατότερα, όταν τους είδε να μην κουνιούνται από τη θέση τους.

Μια γυναίκα σηκώθηκε. Άνοιξε μια πόρτα και βγήκε από το δωμάτιο. Από την ίδια πόρτα, ήρθε μετά από λίγο μια άλλη γυναίκα, ηλικιωμένη, με πρόσωπο ρυτιδιασμένο και μαλλιά λευκά και μακριά. Το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ, και φορούσε ένα μακρύ φόρεμα κι από πάνω του μια παλιά κάπα. Στο δεξί χέρι κρατούσε ένα κερί· η ακτινοβολία του αντανάκλυνε στα καστανά μάτια της.

«Αλλάνδρη...» είπε, αναγνωρίζοντας τον επαναστάτη.

«Φέρνω έναν τραυματία. Πρέπει να τον κοιτάξετε.»

Η Γριά ένευσε. «Έλα. Από δω.»

Ο Αλλάνδρης την ακολούθησε.

Ο Έκτορας βγήκε από το Δημέρι αλλά είχε ακόμα τέσσερις Λεγεωνάριους στο κατόπι του. Τον έναν, κοιτάζοντας προς τα πίσω, τον αναγνώριζε: ήταν ο Όρντιβελ ο Τροχός, το καθίκι που είχε βιάσει τη Τζάκι.

Αυτή τη φορά ο γαμιόλης είναι δικός μου! γρύλισε εσωτερικά ο Έκτορας, καθώς περνούσε από τη Λεωφόρο Χρειώδους και πήγαινε προς τον Ναό. Οι Λεγεωνάριοι τον ακολουθούσαν, και τα άλλα οχήματα που διέσχιζαν τη λεωφόρο σταματούσαν απότομα για να μη συγκρουστούν μαζί τους.

«Ακόμα πίσω μας είναι,» είπε η Βατράνια.

Το φως επάνω σε μια στήλη έσπασε.

«Και πυροβολούν κιόλας!»

«Σε εκπλήσσει;» μούγκρισε ο Έκτορας.

«Δεν είμαστε πια στο Δημέρι!»

«Και λες αυτό να σταματούσε τη Λεγεώνα μετά απ'όσα γίνανε; Πρέπει να τους ξεφορτωθούμε προτού πάμε στο Ερείπιο.»

Ο Έκτορας έβγαλε το δίκυκλό τους στην πλατεία όπου ήταν ο σταθμός του Υπόγειου Σιδηρόδρομου, και το ανέβασε στον πεζόδρομο, κάνοντας τους λιγοστούς ανθρώπους που βρίσκονταν εκεί μια τέτοια νυχτερινή ώρα να φύγουν τρέχοντας. Οι Λεγεωνάριοι τον ακολούθησαν.

«Τι ακριβώς κάνεις;» τον ρώτησε η Βατράνια.

Εκείνος δεν της απάντησε. Έστριψε πίσω από το ακόμα ανοιχτό περλίπτερο στην αντικρινή πλευρά της πλατείας και, κάνοντας τον κύκλο του, σταμάτησε απότομα το δίκυκλο και πυροβόλησε τους ερχόμενους Λεγεωνάριους. Η Βατράνια τον μιμήθηκε.

Οι βολές τους αστόχησαν, καθώς και οι στόχοι τους έτρεχαν και η γωνία δεν ήταν καλή.

Και τώρα, έκαναν κι οι Λεγεωνάριοι τον κύκλο του περιπτέρου.

Ο Έκτορας έβαλε αμέσως τους τροχούς του σε κίνηση, και κατέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στον σταθμό του Υπόγειου Σιδηρόδρομου.

«Τι κάνεις;» γρύλισε η Βατράνια καθώς κρατιόταν επάνω του. «Τρελάθηκες;»

Δύο φρουροί του Υπόγειου τού φώναξαν να σταματήσει, εκείνος τούς αγνόησε περνώντας ανάμεσά τους.

Και οι Λεγεωνάριοι ήρθαν ξοπίσω του, κατεβαίνοντας κι αυτοί με τα δίκυκλα. Οι μηχανές και οι τροχοί αντηχούσαν έντονα μέσα στον υπόγειο σταθμό.

«Σταμάτα!» σύριξε η Βατράνια. «Θα μας σκοτώσεις!»

Κάποιοι λίγοι άνθρωποι που βρίσκονταν εκεί, περιμένοντας τον συρμό, προσπαθούσαν τώρα να φύγουν.

Οι Λεγεωνάριοι πυροβόλησαν.

Ένας φρουρός σκοτώθηκε.

«Είσαι νεκρός, καριόλη, τώρα!» γκάριξε ο Όρντιβελ στον Έκτορα. «Είσαι ΝΕΚΡΟΣ! Δε φεύγεις από δω!»

«Ούτε κι εσείς!» Ο Έκτορας πυροβόλησε, αστοχώντας για λίγο τον πορφυρόδερμο Όρντιβελ. «Πήδα κάτω!» είπε στη Βατράνια.

«Τι!»

«Πήδα κάτω!» Την έσπρωξε, με τον αγκώνα του.

Είναι θεότρελος, ο γαμημένος! σκέφτηκε η Βατράνια, και το θεώρησε συνετότερο να κάνει όπως της έλεγε. Πήδησε από το δίκυκλο – που δεν έτρεχε τόσο γρήγορα όσο πριν, καθώς αυτό ήταν αδύνατο μέσα στον σταθμό – και κουτρουβάλησε στο πέτρινο πάτωμα, προσπαθώντας να κρατήσει το πιστόλι στο χέρι της και αποτυχαίνοντας.

Ενώ βρισκόταν κάτω, είδε τον Έκτορα να επιταχύνει αυτοκτονικά – και να πηδά κι εκείνος από το όχημά του.

Το δίκυκλο συγκρούστηκε μ'αυτό ενός άντρα της Λεγεώνας, και κοπάνησαν και τα δύο σ'έναν τοίχο. Κομματιάστηκαν. Ο Λεγεωνάριος συνθλίφτηκε ανάμεσά τους.

«Ωρα να ψοφήσεις, γαμημένε!» ούρλιαξε ο Όρντιβελ, ερχόμενος καταπάνω στον Έκτορα με το δίκυκλό του, σκοπεύοντας χωρίς αμφιβολία να τον πατήσει.

Ένας άλλος Λεγεωνάριος πυροβολούσε τον τελευταίο φρουρό του σταθμού, καθώς εκείνος είχε τραβήξει το όπλο του.

Ο Έκτορας τινάχτηκε, κάνοντας τούμπα στο πάτωμα κι αναγκαζόμενος ν'αφήσει το πιστόλι του κάτω. Το δίκυκλο του Όρντιβελ πέρασε μερικά εκατοστά απόσταση από το σώμα του Προμάχου της Επανάστασης· εκείνος αισθάνθηκε τον καυτό αέρα από τους βαρείς μεταλλικούς τροχούς.

Ο Όρντιβελ, έχοντας επιταχύνει, δεν μπορούσε να σταματήσει. Ο Έκτορας τον άκουσε να ουρλιάζει, αγριεμένος, καθώς το όχημά του έπεφτε στις ράγες του Υπόγειου, με μεγάλο πάταγο.

Η Βατράνια είχε ήδη πιάσει το πιστόλι της από κάτω, και πυροβόλησε τον Λεγεωνάριο που είχε σκοτώσει τον τελευταίο φρουρό του σταθμού. Τον πέτυχε στην κοιλιά, κι ο άντρας σωριάστηκε αμέσως, διπλωμένος.

Μονάχα ένας Λεγεωνάριος είχε απομείνει, και κατέβηκε από το όχημά του σηκώνοντας μια караμπίνα και σημαδεύοντας τη Βατράνια. Εκείνη, καθώς ήταν ακόμα γονατισμένη στο πάτωμα, κύλησε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Μια σφαίρα έπεσε πλάι της, κι άλλη μια, πιο κοντά. Και η Βατράνια συνάντησε τοίχο.

Ο Λεγεωνάριος στάθηκε αντίκρυ της, οπλίζοντας την караμπίνα του και στρέφοντας την κάννη προς το μέρος της.

Ο Έκτορας πετάχτηκε, ξαφνικά, πίσω του, αρπάζοντας το όπλο του Λεγεωνάριου με το ένα χέρι και σηκώνοντάς το, ενώ έσχιζε το λαιμό του μ'ένα ξιφίδιο που κρατούσε στο άλλο χέρι.

Η Βατράνια σηκώθηκε όρθια. «Ήταν ανάγκη να διαλύσεις το δίκυκλό μας;» του είπε.

«Ευχαριστώ για τη γαμημένη ευγνωμοσύνη σου,» μούγκρισε ο Έκτορας.

«Έκτορα!» Η Βατράνια έδειξε πίσω του.

Ο Πρόμαχος στράφηκε, για να δει τον Όρντιβελ να έρχεται από τις ράγες του Υπόγειου, κουτσαίνοντας αλλά μ'ένα μικρό οπλοπολυβόλο στο χέρι.

Ο Έκτορας έπεσε στο δάπεδο, το ίδιο κι η Βατράνια, καθώς ο Όρντιβελ ο Τροχός πυροβολούσε.

Το σημάδι του δεν ήταν και το καλύτερο. Οι σφαίρες εξοστρακίζονταν παντού.

Και μία βρήκε, κατά τύχη, τον Έκτορα στο δεξί μπράτσο. «Γαμώ τη μάνα σου!» γρύλισε ο Πρόμαχος.

Η Βατράνια, που το δικό της σημάδι ήταν καλύτερο από του Λεγεωνάριου, πέτυχε τον Όρντιβελ στο πόδι που δεν κούτσαινε, κι εκείνος έπεσε ουρλιάζοντας.

Υστερα, έκανε την ανοησία να προσπαθήσει να σηκωθεί.

Ο Έκτορας τράβηξε το δεύτερο πιστόλι του και, καθώς ο Λεγεωνάριος ήταν στα τέσσερα, τον χτύπησε στον δεξί αγκώνα. Ο Όρντιβελ σωριάστηκε, γεμάτος αίματα. Ο Πρόμαχος τινάχτηκε όρθιος κι έτρεξε κοντά του. Ο Λεγεωνάριος έκανε να πιάσει το μικρό οπλοπολυβόλο του από κάτω, αλλά ο Έκτορας το κλότσησε μακριά.

«Γαμιόλη!» γρύλισε ο Όρντιβελ, προσπαθώντας να τραβήξει ένα ξιφίδιο από τη ζώνη του με το αριστερό χέρι.

Ο Έκτορας τού πυροβόλησε τον καρπό κάνοντάς τον να τσυρίζει. Έσκυψε και τον έπιασε από τον λαιμό, και τον σήκωσε όρθιο, βάζοντας την κάννη του πιστολιού του μπροστά στο πορφυρόδερμο πρόσωπο του εξωδιαστασιακού Λεγεωνάριου. «Θέλεις να γνωριστείς με το τρένο από κοντά, γαμημένη πούστη;» φώναξε. «Τ'ακούω νάρχεται!»

«Σκότωσέ τον και τελείωνε, να φύγουμε!» σύριξε η Βατράνια πίσω του.

«Όχι,» είπε ο Έκτορας χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει. «Αυτό το καθίκι είναι που επιτέθηκε στη Τζάκι.»

«Δεν ξέρω ποια είναι η Τζάκι, παλιομαλάκα...!» μούγκρισε ο Όρντιβελ.

«Θάπρεπε νάχες ρωτήσει τ'όνομά της προτού την πηδήξεις,» είπε ο Έκτορας και, σπρώχνοντάς τον όπισθεν, τον έριξε μέσα στις ράγες ξανά, επάνω στα συντρίμια του δίκυκλού του. Κι αυτή τη φορά, με τα χέρια και τα πόδια του γεμάτα σφαίρες, μάλλον δεν θα του ήταν εύκολο να σκαφαλώσει και να βγει.

Και ο συρμός, πράγματι, ακουγόταν να έρχεται. Μούγκριζε μέσα στις σήραγγες σαν μεταλλικό θηρίο.

Ο Όρντιβελ ούρλιαξε άναρθρα.

«Πάμε να φύγουμε!» φώναξε η Βατράνια.

«Μια δουλειά απομένει.» Ο Έκτορας έτρεξε προς τον θάλαμο των φρουρών, κλοτσώντας την πόρτα για να την ανοίξει.

«ΠΑΡΕ ΜΕ ΑΠΟ ΔΩ! ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΠΑΡΕ ΜΕ ΑΠΟ ΔΩ!» ούρλιαξε ο Όρντιβελ ο Τροχός.

«Τι πας να κάνεις τώρα;» φώναξε η Βατράνια, ακολουθώντας τον Πρόμαχο.

«Οι τηλεοπτικοί πομποί, βλαμμένη. Θες να καταγραφεί ότι ήρθαμε εδώ;» Ο Έκτορας πυροβόλησε το μηχανικό σύστημα που συνδεόταν με τους τηλεοπτικούς πομπούς, διαλύοντας την οθόνη, την κονσόλα, και τις συσκευές αποθήκευσης. Η μικρή ενεργειακή φιάλη έκανε μια έκρηξη ανάλογη του μεγέθους της.

Το τρένο ακούστηκε να φτάνει στο σταθμό, καθώς ο Όρντιβελ ο Τροχός έβγαζε τις τελευταίες του κραυγές.

Ο Έκτορας καβάλησε το ένα δίκυκλο της Λεγεώνας που είχε απομείνει, η Βατράνια καβάλησε το άλλο, και έφυγαν από το υπόγειο ανεβαί-

νοντας, με ταχύτητα, τα σκαλοπάτια. Οι μεταλλικοί τροχοί τους έκαναν κομμάτια πέτρας να πετάγονται.

Κεφάλαιο 45

Ποντίκια και Άνθρωποι

Σταμάτησαν τα δίκυκλα σ'έναν δρόμο κοντά στο Ερείπιο και κατέβηκαν.

«Θα τα κρατήσουμε;» ρώτησε η Βατράνια.

«Δεν κάνει να τ'αφήσουμε να πάνε χαμένα,» αποκρίθηκε ο Έκτορας, κι άρχισαν να βαδίζουν προς τον παλιό ναό της Αρτάλης.

«Το δίκυκλο που κοπάνησες πάνω στους Λεγεωνάριους ήταν το δικό μου.» Αυτό που είχε φέρει μαζί της όταν είχε έρθει κυνηγημένη στην *Οινόσφαιρα*.

«Τι θέλεις τώρα; να σου ζητήσω συγγνώμη;»

«Δε θα το περίμενα από σένα,» είπε η Βατράνια υπομειδιώντας.

«Θα σου κάνω δώρο ένα στα γενέθλιά σου,» της είπε ο Έκτορας.

Πλησίασαν το Ερείπιο, όχι από μπροστά αλλά από το πλάι.

«Την ξέρεις τη Γριά, έτσι;» ρώτησε ο Πρόμαχος.

«Δεν την έχω δει ποτέ, όμως. Ήταν πράγματι ιέρεια της Αρτάλης, όπως λένε;»

«Δεν ήταν. Είναι. Καμία ιέρεια της Αρτάλης δεν θεωρεί ότι ήταν.»

Ζύγωσαν μια πόρτα στο πλάι του ναού.

«Πώς γλίτωσε από τους διωγμούς;» ρώτησε η Βατράνια.

«Δεν ξέρω. Γλίτωσε. Ίσως να ήταν, από την αρχή, πολύ γριά για να τη θεωρήσουν επικίνδυνη.» Ο Έκτορας άνοιξε την πόρτα και μπήκαν.

Διέσχισαν έναν μικρό διάδρομο και έφτασαν σ'ένα δωμάτιο φωτισμένο με τζάκι. Μερικοί άστεγοι ήταν εδώ, καθώς επίσης και οι επαναστάτες που είχαν επιστρέψει από το Δημέρι: ο Αλλάνδρης, ο Σωσίας, ο Άλκιμος, η Σερφάντια, και... η Τζάκι!

«Αφεντικό,» είπε ο Άλκιμος. «Πού ήσασταν; Είχατε μπλέξει;»

«Σχετικά,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Μας κυνήγησαν μέσα στο Ναό.» Έστρεψε το βλέμμα του στη Τζάκι, η οποία καθόταν στο πάτωμα και ήταν ξυπόλυτη. Το ένα της πόδι φαινόταν πρησμένο στον αστράγαλο. «Τι κάνεις εσύ εδώ;»

«Εγώ είχα μπλέξει,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Δε με εκπλήσσει,» είπε ο Έκτορας. «Ήρθες στο Ερείπιο για προστάσια;»

«Δεν τη βρήκαμε στο Ερείπιο, αφεντικό,» εξήγησε η Σερφάντια. «Στο Δημέρι τη συνάντησα.»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε.

Η Τζάκι σηκώθηκε όρθια με τη βοήθεια, στην αρχή, του τοίχου και, αμέσως μετά, του Σωσία. «Είχα πάει να κάνω ρεπορτάζ για τους λιμενεργάτες. Κι ενώ ήμουν στις Λιμανοκατοικίες, άκουσα για το περιστατικό με τον Μιχαία στο Δημέρι. Οπότε, είπα να περάσω κι από κει, να πάρω μερικές φωτογραφίες. Η Λεγεώνα, μάλλον, δεν πολυσυμφωνούσε μ' αυτό. Με είδαν και με κυνήγησαν. Ανέβηκα σε κάτι οροφές για να τους ξεφύγω, μία απ' αυτές κατέρρευσε, και κατέληξα μέσα σ' ένα ερείπιο, χτυπώντας τον αστράγαλό μου. Περίμενα τη νύχτα για να φύγω, γιατί αλλιώς σίγουρα θα μ' έβλεπαν και θα μ' έπιαναν—»

«Το βράδυ, όμως, ήρθαμε εμείς,» είπε ο Έκτορας.

«Ακριβώς,» ένευσε η Τζάκι. «Και να φανταστείς πως θα ερχόμουν ούτως ή άλλως να σας βρω, αν δε με είχε κυνηγήσει η Λεγεώνα. Ανακάλυψα κάτι που θέλεις να μάθεις.»

Ο Έκτορας κοίταξε πάνω απ' τον ώμο του, τους αστέγους στο δωμάτιο. Δε νόμιζε ότι κανένας τους κρυφάκουγε, κι επιπλέον εκείνος, η Τζάκι, κι οι υπόλοιποι μιλούσαν σιγανά.

«Το καινούργιο ναρκωτικό,» είπε η δημοσιογράφος, «αυτό το Τραγούδι της Ψυχής, η Λεγεώνα το διανέμει στην πόλη.»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε. *Ακόμα μια ένδειξη ότι οι Παντοκρατορικοί είναι κρυμμένοι πίσω από τούτη την ιστορία.* «Ποιος σ' το είπε εσένα;»

«Οι δημοσιογράφοι στην Πόλη,» απάντησε η Τζάκι. «Τα μαθαίνουμε αυτά. Μας ενδιαφέρουν. Ένα καινούργιο ναρκωτικό που κυκλοφορεί στη Θακέρκοβ δε θα περνούσε απαρατήρητο από εμάς.»

«Άλλος ένας λόγος, λοιπόν, για να σιχαίνομαι τη Λεγεώνα,» είπε ο Έκτορας. Και πρόσθεσε: «Παρεμπιπτόντως, μάλλον θα σε χαροποιήσει το γεγονός ότι ο φίλος σου ο Όρντιβελ ο Τροχός είναι ψόφιος.»

«Τι πράγμα;» μόρφασε η Τζάκι, ξαφνιασμένη.

«Εκείνος κι άλλοι τρεις κόπανοι μάς ακολούθησαν μες στο Ναό. Τους οδήγησα στον σταθμό του Υπόγειου και τους καθάρισα όλους.»

«Γι' αυτό αιμορραγείς,» παρατήρησε ο Αλλάνδρης.

Ο Έκτορας κοίταξε το δεξί του μπράτσο. «Η σφαίρα είναι ακόμα μέσα. Ελπίζω η Γριά να με περιποιηθεί κι εμένα. Τη βρήκες, έτσι;»

Προτού μιλήσει ο Αλλάνδρης, η Σερφάντια είπε: «Στον Υπόγειο υπάρχουν τηλεοπτικοί πομποί, αφεντικό.»

«Διέλυσα το σύστημα αποθήκευσης και ό,τι άλλο ήταν μες στον θάλαμο των φρουρών. Δεν έχει μείνει καμία πληροφορία.»

«Παντού ζημιές κάνει,» σχολίασε η Βατράνια λοξοκοιτάζοντας τον Πρόμαχο.

Ο Αλλάνδρης είπε στον Έκτορα: «Η Γριά είναι μέσα και περιποιείται τον Μιχαία.»

«Θα ζήσει;»

«Ναι. Απ'ό,τι μου είπε η Γριά, απλά είναι λιγάκι σαραβαλιασμένος. Δεν έχει σπασμένα κόκαλα και δεν έχει βαθιά τραύματα, ούτε εσωτερική αιμορραγία.»

«Ωραία,» είπε ο Έκτορας. «Θα μείνω εδώ μέχρι να συνέλθει. Θέλω να του μιλήσω. Οι υπόλοιποι...» Τους κοίταξε έναν-έναν. «Δε χρειάζεται να μείνετε όλοι μαζί μου. Σωσία, Άλκιμ: θα επιστρέψετε στη Σφαίρα. Κι εσύ Αλλάνδρη. Και η Βατράνια.»

«Εδώ θα μείνω,» διαφώνησε εκείνη.

Ο Έκτορας την αγριοκοίταξε. «Όταν σου λέω να πηδάς, θα πηδάς.»

«Να πας εσύ να πηδηχτείς,» αντιγύρισε η Βατράνια.

Οι άλλοι επαναστάτες έμειναν, ξαφνικά, τελείως σιωπηλοί, διαισθανόμενοι ότι καταιγίδα θα ξέσπαγε.

Αλλά ο Έκτορας γέλασε. (Ορισμένοι άστεγοι έστρεψαν το κεφάλι για να δουν τι γινόταν, και μετά γύρισαν πάλι απ'την άλλη.) «Προσπαθείς να με κάνεις να σε συμπαθήσω;»

«Γί'αυτό ζω. Αφεντικό,» αποκρίθηκε η Βατράνια: κάτι ανάμεσα σε αστείο και ειρωνεία. «Και θα μείνω γιατί θέλω να δω τι θα πει ο νεαρός όταν συνέλθει.»

Ο Έκτορας χαμογελούσε άγρια. «Καλώς, μείνε. Εσύ, η Σερφάντια, και η Τζάκι. Οι άλλοι θα πάτε στη Σφαίρα, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει εκεί όσο λείπουμε.»

Ο Αλλάνδρης, ο Σωσίας, και ο Άλκιμος έφυγαν από το Ερείπιο.

«Ας επισκεφτούμε τώρα τη Γριά,» είπε ο Έκτορας. «Αυτή η γαμημένη σφαίρα μέσα μου έχει αρχίσει να μ'ενοχλεί.»

Ο Μιχαΐας ήταν ξαπλωμένος σ'ένα μικρό δωμάτιο όπου, παραδόξως για το Ερείπιο, υπήρχε κρεβάτι. Κοντά του ήταν μια κούτα με φάρμακα, την οποία η Γριά είχε αφήσει εδώ προτού φύγει για να πάει για ύπνο. Είχε πει στους επαναστάτες τι να του δώσουν σε περίπτωση που ο πυρετός του ανέβαινε.

Στον τοίχο πίσω απ'το κρεβάτι ήταν ζωγραφισμένος – και ξεθωριασμένος πλέον – ένας μεγάλος ήλιος με οκτώ τεθλασμένες ακτίνες, τον οποίο κρατούσαν ανάμεσά τους δύο γυναικεία χέρια. Το αρχαίο σύμβολο της Αρτάλης. Ο νεαρός λιμενεργάτης αναπαυόταν υπό την προστασία της θεάς.

Ο Έκτορας, η Σερφάντια, η Βατράνια, και η Τζάκι ήταν καθισμένοι τριγύρω, στο πάτωμα, επάνω σε χαλάκια και κουβέρτες που τους είχε φέρει η Γριά. Εκτός απ'αυτό, η παλιά ιέρεια είχε επίσης περιποιηθεί το τραύμα στο χέρι του Προμάχου, καθώς και τον στραμπουλιγμένο αστράγαλο της Τζάκι. Το πόδι της δημοσιογράφου ήταν τώρα τυλιγμένο μ'έναν επίδεσμο, κάτω απ'τον οποίο υπήρχαν βοτάνια.

Ένα παράθυρο ήταν ψηλά στον τοίχο του μικρού δωματίου, κι από εκεί κατάλαβε ο Έκτορας ότι είχε ξημερώσει, βλέποντας το ηλιακό φως της αυγής να γλιστρά μέσα. Απλώνοντας το χέρι του, έσβησε τη λάμπα για να μη σπαταλιέται το λάδι της Γριάς. Γνώριζε πολύ καλά ότι, για τους κατοίκους του Ερειπίου, και το παραμικρό είχε σημασία· δεν τους περίσσευε τίποτα.

Ο Έκτορας δεν είχε κοιμηθεί πολύ τη νύχτα. Δυο ώρες στην καλύτερη περίπτωση, υπέθετε. Η Σερφάντια, επίσης, πρέπει να ήταν ξάγρυπνη· ο Πρόμαχος δεν είχε δει ποτέ τα μάτια της να κλείνουν, καθώς καθόταν αντίκρυ του, σε μια γωνία του δωματίου. Η Βατράνια και η Τζάκι, όμως, είχαν πέσει για ύπνο κανονικότερα. Κι ακόμα κοιμόνταν.

«Αφεντικό,» είπε η Σερφάντια, ψιθυριστά, «θέλεις καφέ;»

«Έχεις και καφέ μαζί σου, Μαύρη Δράκαινα;»

«Μπορώ να πάω έξω να πάρω.»

«Θα πάω εγώ. Το πρόσωπό σου είναι πιο γνωστό απ'το δικό μου.» Σηκώθηκε από εκεί όπου καθόταν.

«Μην αργήσεις.»

«Δε θ'αργήσω.»

Βγήκε απ'τον παλιό ναό, βρήκε ένα κατάστημα που μόλις τώρα άνοιγε, αγόρασε καφέδες και μερικά πρόχειρα φαγητά για όλους, και επέστρεψε στο Ερείπιο.

Η Σερφάντια το έριξε στο φαγητό· η Τζάκι και η Βατράνια εξακολουθούσαν να κοιμούνται.

Ο Μιχαίας, καμια ώρα μετά την αυγή, μούγκρισε και κουνήθηκε πάνω στο κρεβάτι.

«Πού είμαι;» ακούστηκε η ξερή φωνή του.

Ο Έκτορας σηκώθηκε και τον πλησίασε. «Χαλάρωσε, φίλε μου· είσαι ασφαλής. Δεν είναι εδώ η Λεγεώνα.»

Ο νεαρός βλεφάρισε. «Ποιος είσαι;»

«Θες καφέ;» Ο Έκτορας ύψωσε ένα ποτήρι προς το μέρος του Μιχαί-
α.

«Ναι. Ευχαριστώ.» Ο Μιχαίας πήρε καθιστή θέση πάνω στο κρεβάτι, ακουμπώντας την πλάτη του στα δύο μαξιλάρια πίσω του. «Ααααχ...» μούγκρισε. «Είμαι κομμάτια και θρύψαλα.» Άπλωσε ένα τρεμάμενο χέρι, πήρε τον καφέ, ήπιε μια γουλιά. Ήταν φανερό ότι πρέπει να πονούσε παντού.

«Τυχερός είσαι,» του είπε ο Έκτορας. «Μπορεί νάχες ψοφήσει τόσες ώρες εκεί πάνω, στο κατάρτι, κρεμασμένος σα σημαία.»

«Αν ήμουν σημαία, φίλε, τότε ήμουν μια σημαία που έγραφε πάνω της *‘Δεν ανεχόμαστε άλλο αυτές τις μαλακίες από τους πούστηδες της Λεγεώνας!’*»

Ο Έκτορας μειδίασε. «Μ'αρέσεις, μικρέ. Είσαι τρελός. Είσαι, μήπως, παιδί της πέτρας;»

Ο Μιχαίας κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Ήπιε μια γουλιά καφέ. «Εσύ ποιος είσαι; Γιατί μ'έσωσες; Εσύ μ'έσωσες, έτσι;»

Ο Έκτορας κατένευσε.

Ο Μιχαίας συνοφρυώθηκε. «Με πήρες από τα χέρια της Λεγεώνας.» Τώρα φάνηκε να συνειδητοποιεί την όλη απιθανότητα της κατάστασης. Κάποιος είχε αψηφήσει τη Λεγεώνα και τον είχε πάρει από το κατάρτι όπου κρεμόταν!

Ο Έκτορας είδε, από δίπλα, τη Βατράνια να σηκώνεται, έχοντας ξυπνήσει, και να τον πλησιάζει. Στον Μιχαία, ο Πρόμαχος είπε: «Έχεις ακούσει για την Επανάσταση;»

«Ναι...»

Ο Έκτορας κάθισε πλάι του, στο κρεβάτι. «Η Επανάσταση ήταν που σε βοήθησε.»

«Είσαι με την Επανάσταση, δηλαδή;» έκανε ο Μιχαίας.

«Ναι, είμαι με την Επανάσταση.»

Ο Μιχαίας χαμογέλασε με σπασμένα χείλη. «Φίλε... δε νόμιζα ότι θα τραβούσαμε τόση προσοχή. Έγινε τελικά η απεργία;»

«Τα είχες τελείως χαμένα από τότε που σε κρέμασαν και μετά, ε;»

«Τι να έκανα, ρε φίλε;»

«Η απεργία δεν έγινε,» τον πληροφόρησε ο Έκτορας. «Η Λεγεώνα τη διέλυσε στην περιοχή της. Σ' άλλα μέρη της πόλης, οι λιμενεργάτες απεργούν κανονικά.»

Ο Μιχαίας ήπιε λίγο απ' τον καφέ του.

«Δεν έπρεπε να προσπαθήσεις να τους ξεσηκώσεις έτσι, μόνος σου,» του είπε ο Έκτορας. «Ήταν σίγουρο ότι οι Λεγεωνάριοι θα σε βουτούσαν και θα σε ξυλοφορτώναν. Και εσένα και τους υπόλοιπους.»

«Και τι να κάναμε;» μούγκρισε ο Μιχαίας. «Κανένας δεν τους αντιστέκεται! Κανένας δε λέει τίποτα, στο Λημέρι! Και ούτε η Χωροφυλακή μάς βοηθά. Φοβούνται τη Λεγεώνα, ή τάχουν καλά μαζί της. Είναι όλοι συνεννοημένοι.»

«Τα ξέρω αυτά. Ωστόσο, μπορείς νάσαι βέβαιος ότι η Χωροφυλακή, γενικά, δεν γουστάρει τη Λεγεώνα.»

«Τη γουστάρει δεν τη γουστάρει, για μένα το ίδιο είναι!»

«Κι αποφάσισες, λοιπόν, ν' αυτοκτονήσεις;»

«Αν ήταν κάποιος να πεθάνει για να γίνει κάτι, ας ήμουν εγώ! Νομίζεις ότι δεν τόχα σκεφτεί; Κάτι έπρεπε, όμως, να γίνει.» Ήπιε καφέ. «Θα έφευγαν πολλοί άνθρωποι απ' το Λημέρι άμα μπορούσαν. Αλλά δε μπορούν. Δεν έχουν λεφτά για να πάνε αλλού. Και, ναι, δυστυχώς είναι καλύτερα να μένεις στο Λημέρι απ' το να είσαι άστεγος σ' οποιοδήποτε άλλο μέρος της πόλης. Άσε που άμα η Λεγεώνα σε δει να κουνιέσαι λιγάκι και να θες να φύγεις, μπορεί και να σου πάρει το σπίτι σου. Θεωρεί όλα τα σπίτια στο Λημέρι δικά της. Ιδιοκτησία της. Και ποιος μπορεί να της πει τίποτα; Κανένας.»

«Τα ξέρω αυτά,» του είπε ξανά ο Έκτορας. «Την ξέρω καλά τη Λεγεώνα.»

«Πρέπει κάτι να γίνει κάποτε μ'εμάς που μένουμε στο Λημέρι. Η πόλη μάς έχει γραμμένους στα παπάρια της. Σου λέει, εντάξει, ζούνε' αλλά δεν είναι ζωή αυτή! Μέχρι που τα πηγαίνεις καλά με την

κωλοΛεγεώνα, όλα κυλάνε ομαλά· μόλις όμως γίνει το παραμικρό, μπορούν να σου κάνουν ό,τι γουστάρουν και κανέννας δεν μπορεί να τους πει τίποτα. Δες τι έγινε τώρα. Θέλαμε απεργία στις αποβάθρες. Παντού κάνουν απεργία. Γιατί εμείς όχι; Είμαστε οι μαλάκες της πόλης; Πρέπει να έχουμε αυτά τα καθάρματα από πάνω μας, να μας ρίχνουν ροπαλιές;»

Τώρα, παρατήρησε ο Έκτορας, και η Τζάκι είχε ξυπνήσει. Δεν είχε σηκωθεί αλλά άκουγε προσεχτικά αυτά που έλεγε ο Μιχαίας, *Σκέφτεται να τα γράφει στην εφημερίδα της;*

Ο Πρόμαχος είπε στον νεαρό: «Είστε όμως πρόθυμοι ν'αγωνιστείτε για την ελευθερία σας;»

«Τι εννοείς, ρε φίλε; Νομίζεις ότι γουστάρουμε να μας φέρονται σα ζώα;»

«Δεν είπα αυτό. Ρώτησα: *είστε πρόθυμοι να αγωνιστείτε για την ελευθερία σας;* Είστε πρόθυμοι να ξεσηκωθείτε στις αποβάθρες και να πολεμήσετε τους Λεγεωνάριους;»

«Με τι όπλα, φίλε μου; Αυτοί έχουν οχήματα και πυροβόλα. Θάρθουν και θα μας κάνουν κομμάτια.»

«Αν είχατε όπλα θα πολεμούσατε;» τον ρώτησε ο Έκτορας. «Θα χτυπούσατε τη Λεγεώνα;»

Ο Μιχαίας ήπιε κι άλλο καφέ· το ποτήρι είχε, πλέον, σχεδόν αδειάσει. «Αν είχαμε όπλα, θα τους είχαμε τσακίσει.»

«Το λες εσύ. Το λένε κι οι άλλοι λιμενεργάτες;»

«Δε νομίζω ότι κανέννας θέλει Λεγεωνάριο πάνω απ'το κεφάλι του.»

«Υπάρχει διαφορά ανάμεσα σ'αυτό και στο αν είναι πραγματικά πρόθυμοι να αγωνιστούν για ν'αποτινάξουν τον τύραννο.»

Ο Μιχαίας τον κοίταξε προσεχτικά. «Νομίζω ότι δε με ρωτάς γενικά, για να κάνουμε κουβέντα... έχω δίκιο;»

«Μπορώ να σας προμηθεύσω με όπλα,» του είπε ο Έκτορας, «αν είστε πρόθυμοι ν'αγωνιστείτε.»

Τα μάτια του Μιχαία φωτίστηκαν. «Μιλάς σοβαρά;»

«Φυσικά και μιλάω σοβαρά. Αλλά μην ενθουσιάζεσαι από τώρα, μικρέ. Επειδή εσύ θα γούσταρες να δείς Λεγεωνάριους και να τους πετάξεις έξω από τη γειτονιά σου, αυτό δεν πάει να πει ότι όλοι οι λιμενεργάτες στο Δημέρι είναι πρόθυμοι να το ρισκάρουν. Θα σκοτωθεί κόσμος αν γίνουν τέτοιες ιστορίες, ξέρεις.»

«Θ'αξίζει όμως!» είπε έντονα ο Μιχαίας.

Ο Έκτορας μειδίασε. *Ο μικρός έχει τη φλόγα μέσα του. Δεν είναι πο-
ντίκι, είναι άνθρωπος.* «Πρέπει να συνεννοηθώ με τους άλλους λιμε-
νεργάτες, αν είναι να γίνει αυτό.»

«Θα το κανονίσω.»

«Εσύ δεν έχεις να πας πουθενά, έτσι όπως είσαι. Έκανες ό,τι μπο-
ρούσες. Και, πίστεψέ με, αυτό που έκανες ήταν σημαντικό,» τόνισε ο
Έκτορας. «Κανένας απ'τους συναδέλφους σου δε θάχει ξεχάσει ότι η
Λεγεώνα ξυλοκόπησε και κρέμασε έναν λιμενεργάτη.

»Πες μου μόνο σε ποιους πρέπει να μιλήσω και θα τους βρω εγώ,
προσωπικά.»

Ο Μιχαίας τού είπε τα ονόματα. «Αυτοί είναι οι αρχηγοί στις αποβά-
θρες του Λημεριού.» Και του εξήγησε πώς και πού μπορούσε να τους
συναντήσει.

«Εντάξει,» είπε ο Έκτορας καθώς σηκωνόταν από την άκρη του κρε-
βατιού. «Σήμερα θα τα πούμε μαζί τους.»

«Ποιο είναι τ'όνομά σου;» ρώτησε ο Μιχαίας.

«Έκτορας.»

«Σ'ευχαριστώ, Έκτορα.»

«Η ευχαρίστηση είναι δική μου, μικρέ. Εσύ μείνε εδώ· μην το κουνή-
σεις, εντάξει;»

Ο Μιχαίας κατένευσε, και ρώτησε: «Πού είμαι ακριβώς;»

«Στο Ερείπιο. Στον Ναό. Είναι μια καλή κυρία εδώ η οποία θα σε
φροντίσει. Με ξέρει και την ξέρω.»

Η Σερφάντια και η Βατράνια ήθελαν οπωσδήποτε να έρθουν μαζί του.
Αλλά ήταν κι οι δύο καταζητούμενες, η πρώτη επειδή ήταν Μαύρη
Δράκαινα και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας έψαχναν όλες τις
Μαύρες Δράκαινες, και η δεύτερη εξαιτίας όσων είχαν συμβεί τελευ-
ταία στο σπίτι της. Ο Έκτορας τούς είπε να φοράνε τις κάπες και τις
κουκούλες τους. «Δεν είναι βράδυ, που το σκοτάδι σε καλύπτει,» τόνι-
σε, κοιτάζοντας κυρίως τη Βατράνια, γιατί η Σερφάντια τα ήξερε αυτά
καλύτερα από εκείνον.

Στη Τζάκι είπε: «Εσύ θα μείνεις εδώ, για την ώρα, ακόμα κι αν χρεια-
στεί να σε δέσω. Μετά, όταν έχω επιστρέψει, θα σε πετάξω ως το σπίτι
σου.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η δημοσιογράφος «Θέλω, ούτως ή άλλως, να μιλήσω λίγο στον Μιχαία. Να πάρω μια συνέντευξη από τον άνθρωπο που η Λεγεώνα κρέμασε. Μετά, όμως, δε μπορώ να φύγω μαζί σου, Έκτορα· έχω αφήσει την Ανέμη σ'έναν στάβλο εδώ, στο Ναό.»

«Όλο προβλήματα είσαι,» μούγκρισε ο Έκτορας, και πίεσε τη μύτη της, δυνατά, ανάμεσα στον δείκτη και τον μέσο του δεξιού χεριού του.

Η Τζάκι τον ατένισε με μια ανάμιξη θυμού και προσβολής στο πρόσωπό της.

Ο Έκτορας, η Βατράνια, και η Σερφάντια έφυγαν από το Ερείπιο και πήγαν στο Λημέρι βαδίζοντας – όχι επάνω στα δίκυκλά τους, που αμέσως θα τραβούσαν την προσοχή της Λεγεώνας.

Οι αποβάθρες ήταν γεμάτες Λεγεωνάριους που επέβλεπαν τη δουλειά των λιμενεργατών και που, αναμφίβολα, πρόσεχαν μη συμβούν πάλι παρόμοια επεισόδια μ'αυτά που είχαν συμβεί το βράδυ. Το κύρος τους είχε δεχτεί ένα πολύ σοβαρό πλήγμα: κάποιιοι είχαν έρθει και είχαν αρπάξει τον νεαρό που εκείνοι είχαν κρεμάσει ως παράδειγμα προς αποφυγή. Δεν ήταν μικρό. Φαινόταν καθαρά ότι η Λεγεώνα ίσως να μην ήταν, τελικά, και τόσο πανίσχυρη.

Ο Έκτορας, ακολουθώντας τις οδηγίες του Μιχαία, κατόρθωσε το μεσημέρι να συναντηθεί με τους τρεις αρχηγούς των λιμενεργατών μέσα σε μια αποθήκη που ήταν ήσυχη και μακριά από τα βλέμματα και τ'αφτιά των Λεγεωνάριων.

«Είναι αλήθεια;» τον ρώτησε ο άντρας που ονομαζόταν Καρνάδης – ένας ψηλός, γαλανόδερμος τύπος με φαρδύ στέρνο και μεγάλα χέρια. «Ξέρεις πού είναι ο Μιχαίας;»

Ο Έκτορας ένευσε, μισοκρυμμένος στις σκιές της αποθήκης. «Ναι,» αποκρίθηκε, «ξέρω.» Η Βατράνια και η Σερφάντια δεν ήταν εδώ. Δεν ήταν, όμως, και μακριά. Παραφυλούσαν για ύποπτες κινήσεις, έτοιμες να πεταχτούν μέσα και ν'αρχίσουν να πυροβολούν, αν οι λιμενεργάτες πήγαιναν να πουλήσουν τον Πρόμαχο της Επανάστασης στ'αφεντικά του Λημεριού.

«Πού είναι, λοιπόν;» ρώτησε ο άντρας που λεγόταν Χείρωνας – μετρίου αναστήματος και με διάπλαση σαν βαρέλι. Ήταν μεγαλύτερος σε ηλικία από τον Καρνάδη και είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ.

«Δεν έχει σημασία αυτό τούτη τη στιγμή,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Είναι σε ασφαλές μέρος, πάντως.»

«Και πώς το ξέρουμε ότι δε μας δουλεύεις;» είπε ο Σπανός – ένας άντρας με κατάλευκο δέρμα και ξυρισμένο κεφάλι. «Μπορεί νάσαι εδώ από τη Λεγεώνα, για να μας δοκιμάσεις.»

«Εγώ,» δήλωσε ο Έκτορας, «πήρα τον μικρό από κει που τον είχαν κρεμασμένο. Δεν είμαι με τη Λεγεώνα, γι' αυτό νάσαι σίγουρος. Είμαι με την Επανάσταση. Ο Μιχαίας μου είπε ότι οι λιμενεργάτες του Λημεριού θέλουν ν' αγωνιστούν για την ελευθερία τους· έτσι, ήρθα. Αν δεν είναι αλήθεια, πείτε το, να σηκωθώ να φύγω.»

Οι τρεις αρχηγοί των λιμενεργατών τον ατένισαν σκεπτικά, και με δισταγμό έκδηλο στα μάτια τους και στα πρόσωπά τους.

Φοβούνται, σκέφτηκε ο Έκτορας. Δε βλέπω τη φλόγα που έχει ο μικρός. Εκτός αν μου την κρύβουν... ή αν πρέπει να κάνουμε κάτι για να την ανάψουμε... «Σας δάγκωσε η Λόρκη τη γλώσσα;» τους είπε.

«Κανέννας δε θέλει τη Λεγεώνα πάνω απ' το κεφάλι του,» παραδέχτηκε ο Χείρωνας, «αλλά τι μπορεί να γίνει; Ρωτάς αν θέμε ν' αγωνιστούμε· δε ρωτάς, όμως, αν *μπορούμε* ν' αγωνιστούμε.»

«Είμαι πρόθυμος να σας προμηθεύσω με όπλα αν είστε πρόθυμοι να πολεμήσετε τους Λεγεωνάριους για να τους διώξετε από δω.»

Οι τρεις άντρες αλληλοκοιτάχτηκαν. «Λες τρέλες!» είπε, τελικά, ο Καρνάδης. «Δεν είμαστε στρατός εμείς. Ακόμα και μ' όπλο, πώς θα τους χτυπήσουμε, ε;»

Ο Έκτορας γέλασε, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του και την πλάτη του ακουμπισμένη σ' έναν τοίχο της αποθήκης καθώς τους αντίκριζε.

«Δε σου λέω αστεία!» μούγκρισε ο Καρνάδης.

«Νομίζεις,» τον διέκοψε ο Έκτορας, «ότι η Λεγεώνα είναι *στρατός*; Ένα τσούρμο λεχρίτες με όπλα και οχήματα είναι. Επειδή εσείς δεν έχετε όπλα και οχήματα, γι' αυτό σας ελέγχουν. Κι επειδή τους φοβάστε.»

Ο Χείρωνας είπε: «Αν είχαμε, δηλαδή, όπλα, πιστεύεις ότι θα μπορούσαμε να διώξουμε τη Λεγεώνα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

«Κανέννας μας δεν έχει ξαναπιάσει όπλο, φίλε, όποιος κι αν είσαι,» του είπε ο Σπανός.

«Θα χρειαστεί να μάθετε τη χρήση τους γρήγορα. Το βασικό είναι ό-τι» – τράβηξε ένα πιστόλι μέσα από την καπαρντίνα του – «στρέφεις την κάννη προς αυτόν που θέλεις να χτυπήσεις» – έστρεψε την κάννη

του προς τον Σπανό – «και πατάς τη σκανδάλη.» Ξανάκρυψε το πιστόλι στην καπαρντίνα του. «Αυτό ξέρει να κάνει κι η Λεγεώνα. Μη νομίζεις ότι ξέρει τίποτα περισσότερο.

»Κι επιπλέον, εσείς θα αγωνίζεστε για την ελευθερία σας και θα τους πιάσετε απροετοίμαστους. *Μπορείτε* να τους διώξετε και να ζήσετε ελεύθεροι απ'αυτούς. Το ερώτημα είναι: έχετε τα παπάρια να το κάνετε;»

«Μη μιλάς σα να μας προκαλείς, ξένε, γιατί ουσιαστικά εμείς δε σε ξέρουμε,» του είπε ο Καρνάδης.

«Εγώ είμαι αυτός που θα σας δώσει τα όπλα. Τα υπόλοιπα πρέπει να τα βάλετε εσείς. Πείτε μου ναι ή όχι, αλλιώς φεύγω και δε θα με ξαναδείτε.»

«Δεν έχεις σκεφτεί κι άλλα πράγματα, όμως,» είπε ο Χείρωνας.

«Θες να με δια φωτίσεις γιατί είμαι χαζός;»

Ο Χείρωνας μειδίασε μέσα από τα άγρια μούσια του. «Κοίτα, δε θέλω να σ'το παίξω έξυπνος, αλλά σκέψου: Τι θα μας κάνει η Χωροφυλακή αν ξαφνικά πάρουμε όπλα κι αρχίσουμε να πυροβολούμε κόσμο; Θα μας χώσει όλους εκεί απ'όπου δε θα ξαναβγούμε ποτέ!»

«Ναι,» μούγκρισε ο Σπανός, «πράγματι.»

«Έτσι είναι,» συμφώνησε ο Καρνάδης.

«Μου φαίνεται ότι, τελικά, *εσείς* είστε χαζοί,» παρατήρησε ο Έκτορας, αγριοκοιτάζοντάς τους. «Σιγά μην έρθει η Χωροφυλακή να χώσει στη στενή όλους τους ανθρώπους στο Λημέρι. Ένα αυτό. Και δεύτερο: θα σας φυλακίσει *γιατί*, ρε βλάκες; Επειδή διώξατε τη Λεγεώνα; Τη Λεγεώνα, που είναι έτσι κι αλλιώς παράνομη και η Χωροφυλακή υποτίθεται πως την κυνηγά;»

«Υποτίθεται όπως λες. Πλακάκια τάχουν κάνει!» είπε ο Καρνάδης.

«Σε μερικές περιπτώσεις, ναι. Αλλά όχι πάντα. Λίγες είναι οι φορές που έχουν αλληλοσκοτωθεί; Η Λεγεώνα υπηρετεί τους πράκτορες της Παντοκράτειρας: μ'αυτούς τάχει κάνει πλακάκια. Η Χωροφυλακή απλά πρέπει να *ανέχεται* τη Λεγεώνα γιατί δε μπορεί να κάνει αλλιώς.

»Κανένας δεν μπορεί να σας πειράξει αν καταφέρετε να διώξετε τους Λεγεωνάριους από το Λημέρι. Θα είστε ελεύθεροι σαν τους άλλους πολίτες. Εκτός αν σας καπνίσει ξαφνικά να το παίξετε συμμορία παρόμοια της Λεγεώνας με τα όπλα που θα σας δώσω – οπότε, θα έχετε προβλήματα. Κι επίσης, θα με τσαντίσετε πολύ.

»Τι λέτε, λοιπόν: θ'αγωνιστείτε για την ελευθερία σας;»

Οι αρχηγοί των λιμενεργατών αλληλοκοιτάχτηκαν.

Μετά, ο Χείρωνας είπε: «Θα μας δώσεις λίγο χρόνο;»

«Τι χρόνο;»

«Θέλουμε να δούμε πώς θα το πάρουν κι οι άλλοι δικοί μας...»

«Δεν είναι αυτό για να το διαδώσετε,» τους είπε ο Έκτορας. «Το πράγμα πρέπει να γίνει γρήγορα και ξαφνικά. Απαντήστε μου ειλικρινά, από την εμπειρία σας: Νομίζετε ότι οι λιμενεργάτες του Λημεριού θα πολεμήσουν αν έχουν όπλα στα χέρια τους, ή θα τα πετάξουν κάτω και θα παραδοθούν;»

«Αν οι σωστοί άνθρωποι τούς μιλήσουν, θα πολεμήσουν,» είπε ο Καρνάδης.

«Εσείς οι τρεις;»

«Εμείς,» απάντησε ο Χείρωνας, «και κάποιοι άλλοι.»

«Έμπιστοι;»

«Βεβαίως, αρχηγέ. Ξέρεις τι ταλαιπωρία έχουμε φάει όλοι μας από τη Λεγεώνα;»

«Θα φέρω τα όπλα, λοιπόν, ή όχι;»

Οι τρεις αρχηγοί μίλησαν για λίγο αναμεταξύ τους, ψιθυριστά. Έπειτα, ο Χείρωνας είπε: «Ναι. Θα τα φέρεις τα όπλα σου. Τα θέλουμε.»

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Αλλά δε θα γίνει αμέσως τώρα. Πρέπει να συνεννοηθώ με κάποιους ανθρώπους, πρώτα. Σε μερικές μέρες, όμως, θα τάχετε. Φροντίστε ως τότε να έχετε αφιονίσει αρκετά τους δικούς σας ώστε να είναι φορτισμένοι για να πολεμήσουν. Θυμίστε τους τι έγινε με τον Μιχαία. Μην τους πείτε ότι τον πήρε η Επανάσταση και τον έκρυψε· αφήστε το, όμως, να εννοηθεί. Αφήστε να εννοηθεί πως κάποια κρυφή δύναμη είναι με το μέρος σας και θέλει να σας βοηθήσει. Έτσι, όταν σας φέρω τα όπλα, δε θα τους φανεί παράξενο.»

Οι τρεις αρχηγοί έγνεφαν καθώς τον άκουγαν.

«Ναι,» είπε ο Καρνάδης, «μιλάς σωστά. Έτσι πρέπει να γίνει το πράμα.»

«Τα όπλα πού ακριβώς θα μας τα φέρεις;» ρώτησε ο Σπανός.

«Θα το πούμε αυτό όταν έρθει η ώρα. Για τώρα, σας χαιρετώ.»

«Φεύγεις;» έκανε ο Καρνάδης.

«Έχουμε κάτι άλλο να πούμε;»

Κανένας τους δε μίλησε.

«Οι θεοί μαζί σας, λοιπόν,» τους είπε ο Έκτορας, και βγήκε από την αποθήκη.

Κεφάλαιο 46

Επεισοδιακή Αναχώρηση

Αρκετοί είχαν αμφιβολίες για το σχέδιο του Έκτορα.

«Κι αν δεν καταφέρουν να ελευθερώσουν τον Λημέρι από τη Λεγεώνα;» είπε η Χλόη. «Τι θα γίνει τότε; Θα σκοτωθούν άδικα!»

«Δεν έχουμε αρκετά όπλα για να εξοπλίσουμε όλους τους λιμενεργάτες του Λημεριού, αφεντικό,» τόνισε η Νιρίφα. «Έπρεπε να το ξέρεις αυτό.»

«Τι σκοπό θα εξυπηρετήσει η όλη υπόθεση;» έθεσε το ερώτημα ο Αίολος. «Εδώ και χρόνια η Λεγεώνα κυριαρχεί στο Λημέρι· τώρα αποφάσισες ξαφνικά ότι πρέπει να τη διώξεις;»

«Ανέκαθεν,» είπε ο Έκτορας, «ήθελα να τη διώξω από κει! Με το έτσι-θέλω πήραν τον έλεγχο της περιοχής όταν τον πήραν· και με το έτσι-θέλω τώρα θα φύγουν! Και, ναι, πιστεύω ότι οι λιμενεργάτες θα καταφέρουν να ελευθερωθούν. Η Λεγεώνα είναι κάποιοι αλήτες με όπλα, τίποτα περισσότερο.»

«Αυτή η κίνηση, όμως, πώς ακριβώς εξυπηρετεί την Επανάσταση;» ρώτησε ο Αίολος. «Νόμιζα ότι ήμασταν κατά της Παντοκράτειρας.»

«Η Λεγεώνα υπηρετεί τους λακέδες της Παντοκράτειρας, Αίολε!» γρύλισε ο Έκτορας, τσαντισμένος με την αμφισβήτησή τους. «Κι επιπλέον, τώρα διακινεί και το Τραγούδι της Ψυχής, όπως έμαθε η Τζάκι.»

«Δεν είναι το μόνο ναρκωτικό που διακινεί,» του θύμισε ο Αλλάνδρης. «Είναι μπλεγμένη και με τη διακίνηση ναρκωτικών και με τη διακίνηση όπλων. Παράνομα όλ' αυτά αλλά νόμιμα κατά βάθος.»

«Το Τραγούδι, όμως, είναι μονοπώλιο, το οποίο πάω στοίχημα πως ξεκινά από τους Παντοκρατορικούς,» είπε ο Έκτορας. «Οι Σκύλοι πρέπει να προμηθεύονται το ναρκωτικό είτε από τη Λεγεώνα είτε απευθείας από τα τσιράκια της Παντοκράτειρας.» Η παρακολούθηση των Μαντρόσκυλων δεν είχε ακόμα δώσει αποτελέσματα: δεν είχαν ανακαλύψει τους προμηθευτές τους: οπότε, μόνο υποθέσεις μπορούσαν να κάνουν.

«Από τη Λεγεώνα, νομίζω εγώ,» είπε ο Αλλάνδρης. «Οι Παντοκρατορικοί δε θα έμπλεκαν άμεσα με άτομα σαν τους Μαντρόσκυλους. Μας θεωρούν τελειώς ξεφτυλισμένους εμάς εδώ στο Χωνευτήρι.»

«Μπορεί και νάναι έτσι.» Ο Έκτορας άναψε το πούρο του, καθώς όλοι τους ήταν καθισμένοι στο δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*. «Αλλά το θέμα μας είναι, βασικά, άλλο τώρα. Συμφώνησα με τους λιμενεργάτες ότι θα τους βοηθήσουμε να ελευθερώσουν το Λημέρι από τη Λεγεώνα, και θα τους βοηθήσουμε. Φυσικά, δε μπορούμε από μόνοι μας να τους προμηθεύσουμε με όσα όπλα χρειάζονται, οπότε θα πρέπει να τα ζητήσουμε από κάπου. Από τους Μασκοφόρους στα Φέρνιλγκαν, κι από τη Χασρίνα στη Νέσριβεκ.»

«Στη Νέσριβεκ;» έκανε ο Σωσίας. «Θα πάμε τόσο μακριά, αφεντικό;»

«Στη Νέσριβεκ είναι τα περισσότερα όπλα, μάγε,» του είπε ο Έκτορας. «Γίνεται πόλεμος.»

«Αυτό σημαίνει,» τόνισε ο Αίολος, «ότι οι επαναστάτες εκεί *χρειάζονται* τα όπλα τους...»

«Το ίδιο κι εμείς. Δε θα μας αρνηθούν μερικά για το καλό της Επανάστασης. Τι νόημα έχει να απελευθερώσουν μία περιοχή της Σεργήλης, όταν οι άλλες περιοχές είναι υπόδουλες των Παντοκρατορικών;»

«Ό,τι νομίζεις εσύ...»

«Θα πάω ο ίδιος να συναντήσω τη Χασρίνα,» δήλωσε ο Έκτορας. «Στα Φέρνιλγκαν θα πάει ο Αλλάνδρης.» Έστρεψε το βλέμμα του στον μαυρόδερμο επαναστάτη.

Εκείνος, παίζοντας το κομπολόι του, έγνεψε καταφατικά.

«Επίσης,» είπε ο Έκτορας, «θα ληστέψουμε τις αποθήκες του Ταρδάμου.»

«Δεν είσαι σοβαρός!» μόρφασε ο Αίολος.

«Αφεντικό, αυτό ίσως νάναι το πιο καλά φυλαγμένο μέρος στη Θακέρκοβ,» προειδοποίησε ο Άλκιμος.

Ο Ταρδάμος ήταν ο μεγαλύτερος έμπορος όπλων στην πόλη. Δεν τα διακινούσε απλώς· τα *έφτιαχνε*. Είχε εργοστάσιο γι' αυτή τη δουλειά.

«Λένε,» είπε ο Έκτορας, «ότι δεν υπάρχει μέρος όπου δεν μπορεί να μπει μια Μαύρη Δράκαινα.» Έστρεψε τη ματιά του στη Σερφάντια, η οποία καθόταν σιωπηλά στη γωνία του δωματίου, παρακολουθώντας τους με τα χέρια της διπλωμένα εμπρός της και τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο.

«Θα γίνει, αφεντικό,» δήλωσε. «Αλλά το δυσκολότερο δε θάναι να μπω στις αποθήκες του Ταρδάμου. Το δυσκολότερο θα είναι να βγάλω έξω τα όπλα που θέλεις. Σίγουρα, δε θα μπορώ να πάρω καμια μεγάλη ποσότητα.»

Ο Έκτορας κοίταξε τον Αίολο και τη Νιρίφα. «Γνωρίζω ότι υπάρχει ένα ξόρκι που συμπίεζει τα αντικείμενα. Μπορεί να σ'τα κάνει τόσο μικρά όσο το πούρο μου, κι ακόμα μικρότερα.»

«Μιλάς για τη Μαγγανεία Μοριακής Συμπιέσεως,» είπε ο Αίολος. «Πράγματι, υπάρχει. Δε μπορεί, όμως, να χρησιμοποιηθεί για τη μεταφορά όπλων.»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε. «Για ιδεολογικούς λόγους, μάγε;»

«Για πρακτικούς λόγους, αφεντικό,» εξήγησε η Νιρίφα. «Ένας περίπλοκος μηχανισμός που συμπίεζεται μοριακά έχει πολύ μεγάλες πιθανότητες να καταστραφεί.»

«Τα όπλα είναι περίπλοκος μηχανισμός;»

«Φυσικά. Αν στραβώσει κάτι, σταματάνε να πυροβολούν όπως πρέπει. Δεν είναι σαν το χαρτί, για παράδειγμα, ή σαν το φαγητό ή τα ρούχα.»

«Δηλαδή, δεν υπάρχει περίπτωση να χρησιμοποιήσουμε αυτή τη μοριακή συμπίεση για να πάρουμε όπλα από την αποθήκη του Ταρδάμου;»

Η Νιρίφα κούνησε το κεφάλι. «Δεν είναι ασφαλές.»

«Επομένως,» είπε ο Έκτορας στη Σερφάντια, «θα πρέπει να βουτήξεις όσα μπορείς. Οι άλλοι θα σε βοηθήσουν, βέβαια· δε θα το κάνεις τελείως μόνη σου.»

Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε. Δεν έμοιαζε να πτοείται εύκολα, όπως ήταν αναμενόμενο.

«Ωραία,» είπε ο Έκτορας. «Θα ξεκινήσουμε αύριο. Την επιχείρηση στις αποθήκες του Ταρδάμου θα την κάνετε όποτε σας πει η Σερφάντια. Απόψε, παρακολουθούμε πάλι τους Μαντρόσκυλους κανονικά. Σε πόση ώρα επιστρέφει ο Χρίστος;»

«Δε νομίζω ότι θ'αργήσει,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης. Ο Χρίστος και η Κρόβ'κνι είχαν πάει να κατασκοπεύσουν τους Μαντρόσκυλους όσο οι άλλοι έλειπαν.

Τη νύχτα, ανέλαβαν την παρακολούθηση των Μαντρόσκυλων η Σερφάντια και ο Σωσίας. Κανονικά ήταν να πάει ο Αλλάνδρης αντί για τον Σωσία, αλλά ο Έκτορας τού είπε να μείνει στην *Οινόσφαιρα* για να είναι ξεκούραστος το πρωί που θα έφευγε για τα Φέρνιλγκαν. Κανένας δεν διαφώνησε γιατί έβλεπαν ότι ο Πρόμαχος είχε δίκιο.

Ο Έκτορας δεν άργησε να πέσει για ύπνο, παρότι είχε αρκετό κόσμο απόψε στο μαγαζί. Η Χλόη έμεινε κάτω για να προσέχει, και υποσχέθηκε ότι δεν θα έπαιζε χαρτιά. Ο Έκτορας δεν την πίστευε· σίγουρα θα έπαιζε, έστω και λίγο. Ήταν στη φύση της.

Κοιμήθηκε και, αργότερα, μέσα στη νύχτα, ξύπνησε, γιατί εκείνου η φύση ήταν να βρίσκεται συνεχώς σε εγρήγορση, καθότι παιδί της πέτρας. Είδε τη σκοτεινή φιγούρα της Χλόης να μπαίνει στο δωμάτιο, και γύρισε για να την κοιτάξει καλύτερα.

«Τι ώρα είναι;» τη ρώτησε.

«Είσαι ξύπνιος,» παρατήρησε εκείνη.

«Με ξύπνησες.»

«Δεν το έκανα επίτηδες,» είπε η Χλόη, αρχίζοντας να γδύνεται.

«Το ξέρω.» Ο Έκτορας έκλεισε τα μάτια. Και άκουσε τα ρούχα της να φεύγουν το ένα μετά το άλλο, με το ύφασμά τους να ψιθυρίζει πάνω σε ύφασμα ή πάνω στο δέρμα της Χλόης. Τα παπούτσια της διαμαρτυρήθηκαν μ'ένα δυνατό *ΤΑΚ* καθώς εκείνη τα πέταξε σε μια γωνία.

Ο Έκτορας αισθάνθηκε τη Χλόη να γλιστρά κάτω απ'τα σκεπάσματα του κρεβατιού. Η οσμή του αρώματός της του φάνηκε ξαφνικά πιο έντονη. Το χέρι της τυλίχτηκε γύρω από τη μέση του.

«Κοιμάσαι;» τον ρώτησε.

«Όχι.» Ο Έκτορας συνέχισε να έχει τα μάτια του κλειστά.

«Ποιους θα πάρεις μαζί σου, αύριο;»

«Τη Βατράνια και τη Νιρίφα.»

«Τη Βατράνια;» Η Χλόη ακουγόταν έκπληκτη.

«Ήθελε να έρθει, και σκέφτηκα γιατί όχι; Καλύτερα να την έχω από κοντά. Εδώ, στη Θακέρκοβ, την κυνηγάνε, και μπορεί να σας μπλέξει κι εσάς άμα κάνει καμια βλακεία.»

«Οι Παντοκρατορικοί θα την κυνηγάνε παντού τώρα,» είπε η Χλόη. «Θα έχουν μεταφέρει την περιγραφή της μέσω του δικτύου τους.»

«Το ξέρω, αλλά, και πάλι, καλύτερα νάναι μαζί μου.»

«Θα με κάνεις να ζηλέψω...»

Ο Έκτορας γέλασε, και τα μάτια του άνοιξαν.

«Τι γελάς;» είπε η Χλόη, τσιμπώντας τον στα πλευρά.

«Απλά μου φάνηκε αστείο.»

«Και στη διάσωση του Μιχαία μαζί σου την πήρες,» του θύμισε η Χλόη.

«Επειδή ήθελε. Επιπλέον, νομίζω πως έχει αρχίσει κάπως ν'αλλάζει. Να πετά τη μεγάλη της μύτη και να βάζει μικρότερη.»

«Τη *συμπαθείς* τώρα, δηλαδή!»

«Όχι ακριβώς. Περίπου, ίσως. Δεν είναι τόσο χάλια όσο παλιά.»

«Τώρα, πρέπει *πραγματικά* να ζηλέψω.»

«Μην είσαι ανόητη,» της είπε ο Έκτορας, τραβώντας την κοντά του και φιλώντας δυνατά το πλάι του λαιμού της.

Η Χλόη πέρασε τα δάχτυλά της μέσα στα μαλλιά του και κόλλησε τα χείλη της πάνω στα χείλη του. «Θα μπορούσα κι εγώ να έρθω μαζί,» του είπε, καθώς το ένα φιλί διαδεχόταν το άλλο. «Έχω καιρό να πάω στη Νέσριβεκ. Μια φορά έχω πάει μόνο.»

«Αν έρθεις μαζί, τότε δε θάχω κανέναν έμπιστο εδώ για να του αφήσω το μαγαζί.» Ο Έκτορας, έχοντας περάσει τα χέρια του μέσα στο μεσοφόρι της, βρήκε ένα τραπουλόχαρτο και το τράβηξε έξω. «Και μη νομίζεις ότι η Νέσριβεκ θάναι όπως παλιά. Έχω ακούσει ότι η Νέσριβεκ η Όμορφη έχει γίνει η Νέσριβεκ η Άσχημη, τώρα με τον πόλεμο εκεί. Κάτι μού λέει ότι δε θ'αντικρίσω το ίδιο ειδυλλιακό σκηνικό που είχα αντικρίσει κάποτε.»

«Να είσαι πολύ προσεχτικός.»

«Δεν είμαι πάντα πολύ προσεχτικός;»

«Αστείο ήταν αυτό;»

«Νομίζεις ότι αν δεν ήμουν πολύ προσεχτικός θα ήμασταν ζωντανοί;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Είσαι πατέρας τώρα» πρέπει να παίρνεις τον εαυτό σου πιο σοβαρά,» είπε η Χλόη.

«Δεν είμαι πατέρας ακόμα.»

«Είσαι,» επέμεινε η Χλόη. «Απλά το παιδί σου δεν έχει ακόμα ξετρυπώσει από εδώ.» Παίρνοντας το χέρι του μέσα στο δικό της, το οδήγησε στην κοιλιά της.

Ο Έκτορας τη φίλησε. «Η Νέσριβεκ δεν μπορεί να με φάει· θα της κάτσω στο στομάχι. Και μην ξεχνάς ότι δεν πάω εκεί για να μείνω. Θα πάρω τα όπλα που θέλω και θα γυρίσω. Εκτός αν η Χασρίνα αποδει-

χτεί αναξιόπιστη και δε μου δώσει τίποτα. Αλλά δεν το νομίζω. Οι Πρόμαχοι της Επανάστασης αλληλοϋποστηρίζονται.

»Τέλος πάντων. Θέλω να προσέξεις κάτι όσο θα λείπω. Να έχεις το νου σου στους Παντοκρατορικούς που ψαχουλεύουν τις σήραγγες.»

«Δεν έχει η Νιρίφα προστατέψει το μέρος;»

«Το έχει προστατέψει όσο μπορεί. Έχει τοποθετήσει τους αισθητήρες που θα μας ειδοποιήσουν αν ζυγώσει κάποιος. Αλλά το σημαντικό είναι εκείνο που έχει κάνει ο Αίολος: αυτή η Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως, που κρύβει το πέρασμα που οδηγεί προς το κάτω υπόγειο. Γι' αυτό κιόλας αποφάσισα να πάρω μαζί μου τη Νιρίφα κι όχι τον Αίολο· ο μάγος πρέπει να είναι εδώ για να ρυθμίζει κάθε τόσο τη μαγγανεία. Δε μπορώ να το ρισκάρω να τον απομακρύνω για τόσο καιρό από τη *Σφαίρα*.»

«Τι να κάνω εγώ, λοιπόν, που δε μπορεί να το κάνει ο Αίολος, Έκτορα;» Τα φιλιά τους είχαν σταματήσει καθώς η κουβέντα είχε σοβαρέψει.

«Απλά θέλω να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά. Και αν... αν τύχει να έρθουν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας εδώ όσο λείπω—»

«Μη φέρνεις την καταστροφή!»

«Άκουσέ με. Προσεχτικά. Αν έρθουν εδώ όσο λείπω. Αν μας βρουν. Θα πάρεις τους άλλους και θα τους οδηγήσεις έξω απ' τη Θακέρκοβ. Θα φροντίσεις να τους κρύψεις εκεί πού θα είναι ασφαλείς. Εντάξει;»

«Εντάξει,» είπε η Χλόη.

Και μετά, έκαναν έρωτα δίχως να μιλούν.

Το πρωί, ο Έκτορας κατέβηκε στο κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας*. Η Νιρίφα ήταν ήδη εκεί, για να κάνει κάποιες τελευταίες ετοιμασίες στο όχημα που θα χρησιμοποιούσαν. Η Βατράνια ήταν επίσης στο κάτω υπόγειο· το ίδιο και η Κρόβ'κνι.

Ο Αλλάνδρης και ο Άλκιμος δεν είχαν κατεβεί μαζί με τον Πρόμαχο γιατί θα έπαιρναν τα δύο δίκυκλα που είχαν παρκαρισμένα (και κλειδωμένα με λουκέτα και αλυσίδες, για λόγους ασφαλείας) έξω από την *Οινόσφαιρα*. Μερικά από τα οχήματά τους τώρα οι επαναστάτες προτιμούσαν να μην τα πηγαίνουν στο κάτω υπόγειο, ώστε να αποφεύ-

γουν το πέρασμα από τις σήραγγες, οι οποίες είχαν, εξαιτίας της παρουσίας των Παντοκρατορικών, γίνει επικίνδυνες.

Ο Έκτορας ρώτησε: «Είμαστε έτοιμες;»

«Όπως βλέπεις...» είπε η Βατράνια, παίρνοντας τον σάκο της από το πάτωμα. Ήταν ντυμένη με μάλλινη μπλούζα, δερμάτινο παντελόνι, ψηλές μπότες, και κάπα.

Η ενδυμασία της Νιρίφα ήταν παρομοίως ταξιδιωτική, αν και πιο ελαφριά, γιατί η μάγισσα θα δούλευε ώρες ολόκληρες στο ενεργειακό κέντρο του οχήματος. Φορούσε ένα μπλε φόρεμα με γαλανά νερά, και μαύρα δερμάτινα παπούτσια. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο.

Η Βατράνια είπε: «Εκείνο που με απασχολεί εμένα είναι, θα χωράμε εδώ μέσα κι οι τρεις;» Δεν υπήρχε αμφιβολία σε τι αναφερόταν, καθώς πλησίαζε το τριπλό μεταβαλλόμενο όχημα.

«Κανονικά, είναι για δύο άτομα,» αποκρίθηκε ο Έκτορας: «έναν οδηγό κι έναν μάγο. Αλλά υποθέτω θα καταφέρεις να χωρέσεις στην πίσω μεριά, αν προσπαθήσεις. Δεν είσαι παχιά.»

«Γιατί να μην πάρω ένα δίκυκλο; Μου το χρωστάς, ούτως ή άλλως, ύστερα από το προηγούμενο που μου διέλυσες.»

«Η Νέσριβεκ απέχει πάνω από χίλια χιλιόμετρα από τη Θακέρκοβ,» της είπε ο Έκτορας. «Μπορείς να τα διασχίσεις μόνη σου με δίκυκλο;»

«Θα τα καταφέρω.»

«Τελευταία, μερικές φορές με κάνεις να πιστεύω ότι προσπαθείς ν'αυτοκτονήσεις.»

«Εσύ μ'έκανες πάντα να το πιστεύω αυτό για σένα,» αποκρίθηκε η Βατράνια.

«Υπάρχει κι άλλο ένα πρόβλημα, τολμηρή καβαλάρισσα,» την πληροφόρησε ο Έκτορας. «Σκέφτομαι να κόψω δρόμο κολυμπώντας τον Σέρντιλθ.»

Η Βατράνια συνοφρυώθηκε.

Ο Έκτορας αναστέναξε. «Δεν ξέρεις πού είναι ο Σέρντιλθ;»

«Φυσικά και ξέρω!»

Ο Έκτορας έβγαλε, για καλό και για κακό, τον χάρτη του και πήγε να σταθεί κοντά της. «Ο Σέρντιλθ φτάνει ως την Άντχορκ. Εγώ, όμως, δε θα περάσω από την Άντχορκ· θα την αποφύγω, διασχίζοντας την ύπαιθρο στο έτσι και περνώντας τελικά μέσα από τον ποταμό.» Το δάχτυλό του κινιόταν επάνω στον ανοιχτό χάρτη καθώς μιλούσε.

«Δε θα πας από τη δημοσιά, δηλαδή...»

«Όχι.»

«Και είσαι σίγουρος ότι δε θα χαθείς;»

«Ναι. Νομίζεις ότι είναι η πρώτη φορά που πηγαίνω;» Τύλιξε τον χάρτη και τον έκρυψε πάλι στον σάκο του.

«Εντάξει,» είπε η Βατράνια. «Εγώ θ'ακολουθήσω τη δημοσιά. Θα περάσω από την Άντχορκ, και μετά θα συναντηθούμε.»

«Δεν πρόκειται να πάρουμε ένα τόσο άχρηστο ρίσκο,» διαφώνησε ο Έκτορας. «Οι χαφιέδες της Παντοκράτειρας ξέρουν τη φάτσα σου και σε κυνηγάνε· δεν θα πας από κει όπου ένα σωρό πράκτορες κυκλοφορούν. Μπορεί κάποιος να σ'εντοπίσει.»

«Δε θα σταματήσω να μείνω πουθενά—»

«Θα χρειαστεί. Για να ξεκουραστείς. Δεν το συζητάω· θα έρθεις μαζί μας.»

Η Βατράνια φάνηκε να δυσαρεστείται. «Δεν υπάρχει κανένα άλλο πέρασμα στον ποταμού Σέρντιλθ εκτός από την Άντχορκ;»

Ο Έκτορας δεν απάντησε, και η Βατράνια αμέσως κατάλαβε ότι της έκρυβε κάτι. «Υπάρχει, λοιπόν,» είπε.

«Ναι, υπάρχουν κάποιες γέφυρες. Μένει κόσμος στις όχθες του ποταμού· δεν είναι ερημιά.»

«Βλέπεις; Δεν έχουμε πρόβλημα. Θα πάρω δίκυκλο.» Η Βατράνια βάδισε προς ένα από τα δίκυκλα.

«Θα την καθαρίσω,» είπε ο Έκτορας στη Νιρίφα. Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους μονάχα.

Η Βατράνια πήρε μια ενεργειακή φιάλη και την έβαλε στην ειδική θέση του δίκυκλου, κάτω από τη σέλα.

«Με μία μόνο, δεν πρόκειται να φτάσεις στη Νέσριβεκ,» της είπε ο Έκτορας.

«Πόσες θα χρειαστώ;» ρώτησε εκείνη.

«Περίπου τρεις για να πας και τρεις για να γυρίσεις.»

«Θα πρέπει να κουβαλήσετε κι εσείς μερικές, λοιπόν,» είπε η Βατράνια, κρεμώντας μία ακόμα φιάλη στο πλάι του δίκυκλου, σκεπασμένη με δέρμα και προστατευτικό μέταλλο. «Εκτός αν θέλετε να σταματήσω για ν'αγοράσω στο δρόμο.»

Αφού φόρτωσαν τις ενεργειακές φιάλες που θα τους χρειάζονταν και ανέβηκαν στα οχήματά τους, έφυγαν από το κάτω υπόγειο της Οινόσφαιρας διασχίζοντας τις σήραγγες.

Και στην υπόγεια διαδρομή τους φάνηκαν άτυχοι.

«Σταματήστε!» τους φώναζε κάποιος.

Ο Έκτορας προσπέρασε τους ανθρώπους που είδε να έρχονται τρέχοντας από ένα πλευρικό πέρασμα και, μετά, σταμάτησε το όχημά του.

«Τι κάνεις, αφεντικό;» είπε η Νιρίφα, καθισμένη στο ενεργειακό κέντρο και χρησιμοποιώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως.

Ο Έκτορας δεν της απάντησε. «Συνέχισε να πηγαίνεις,» είπε στη Βατράνια μέσω του πομπού. «Μη διαφωνήσεις!» πρόσθεσε αμέσως, γιατί την είχε ικανή να κάνει χαζομάρες.

Η Βατράνια δεν σταμάτησε· το δίκυκλό της πέρασε μπροστά από το τετράκυκλο όχημα του Προμάχου.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις;» ρώτησε πάλι η Νιρίφα.

«Θα δεις, μάγισσα. Να είσαι έτοιμη για οτιδήποτε.»

«Πάλι τα ίδια...» αναστέναξε εκείνη.

Ο Έκτορας είδε, από τον καθρέφτη του οχήματός του, μια ομάδα πέντε ανθρώπων να έρχεται γρήγορα από πίσω. Κρατούσαν όπλα – πιστόλια και τουφέκια – και φακούς. Πράκτορες της Παντοκράτειρας· δεν υπήρχε άλλη εξήγηση.

«Μεταμόρφωσέ το,» είπε ο Έκτορας στη Νιρίφα. «Γρήγορα!»

Εκείνη υπάκουσε, αρθρώνοντας τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, ενώ, συγχρόνως, ο Πρόμαχος έβαζε το όχημά τους να κινηθεί όπισθεν. Επιταχύνοντας παράτολμα.

«ΣΤΑΜΑΤΑ!» άκουσε τους Παντοκρατορικούς να ουρλιάζουν, καθώς τώρα πρέπει να είχαν τρομάξει καταλαβαίνοντας ότι ήθελε να τους πατήσει.

Τα όπλα τους πυροβόλησαν. Την ίδια στιγμή, όμως, το μεταβαλλόμενο όχημα άλλαζε μορφή: γινόταν πολεμικό· προστατευτικά μέταλλα έβγαιναν γύρω του, μοιάζοντας να διαμορφώνονται μέσα από μια ρευστή μάζα. Οι σφαίρες των Παντοκρατορικών δεν βρήκαν και πολλά ευάλωτα σημεία να χτυπήσουν.

Ο Έκτορας τούς είδε, μέσα απ'τον καθρέφτη του, να προσπαθούν να φύγουν. Ήταν όμως αργά για τους περισσότερους. Βρέθηκαν κάτω απ'τους μεταλλικούς τροχούς του μεταβαλλόμενου οχήματος και πατήθηκαν. Οι κραυγές τους αντήχησαν στις σήραγγες καθώς τα κόκαλά τους θρυμματίζονταν και τα εσωτερικά όργανά τους πολτοποιούνταν. Πίδακες αίματος πετάχτηκαν δεξιά κι αριστερά του τετράκυκλου.

Δύο πράκτορες, όμως, γλίτωσαν. Ο Έκτορας τούς είδε να τρέχουν μέσα στο πλευρικό πέρασμα απ' το οποίο είχαν έρθει, καθώς τώρα βρίσκονταν μπροστά του, όχι πίσω του.

Και δεν μπορούσε να τους καταδιώξει: η σήραγγά τους ήταν πολύ στενή για να περάσει το τετράκυκλο, παρότι διθέσιο.

Από το βάθος ένα φως φάνηκε να έρχεται – ένας προβολέας. Και θόρυβος μηχανής και τροχών.

Η Βατράνια.

«Σου είπα να συνεχίσεις!» γρύλισε ο Έκτορας μέσω του πομπού.

Η Βατράνια δεν του απάντησε· ακολούθησε τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, πυροβολώντας τους με το πιστόλι της όσο ήταν ακόμα πανικόβλητοι.

Μετά, επέστρεψε κοντά στο όχημα του Έκτορα. «Είναι κι οι δύο νεκροί,» του είπε, μιλώντας του μέσω του πομπού.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος. «Πάμε.» Και προς τη Νιρίφα: «Μεταμόρφωσέ το πάλι, μάγισσα.»

Εκείνη το έκανε και, καθώς διέσχιζαν τις σήραγγες, είπε: «Καλό θα ήταν να ειδοποιήσουμε τους άλλους να μαζέψουν τα πτώματα, αφεντικό.»

«Τι να μαζέψουν; Τους περισσότερους τούς κάναμε ένα με το χώμα. Το αίμα τους θα μείνει σαν γκράφιτι εκεί.»

«Παρ'όλ'αυτά, καλό θα ήταν να μαζέψουν ό,τι μπορούν,» επέμεινε η Νιρίφα.

Ο Έκτορας το σκέφτηκε. «Ίσως νάχεις δίκιο,» είπε τελικά. Και μίλησε στη Βατράνια μέσω του πομπού: «Μόλις βγούμε πάνω, θα πας στην Οινόσφαιρα και θα τους πεις τι έγινε. Μετά, θα μας συναντήσεις στο δέκατο-πέμπτο χιλιόμετρο έξω από τη Θακέρκοβ, προς τα δυτικά. Καλώς;»

«Μάλιστα, αφεντικό!»

«Μη μου κάνεις εξυπνάδες, γιατί θάρθω και να σε πλακώσω στις φάπες.»

«Είναι δυνατόν να χάνουμε 'μυστηριωδώς' τόσους πράκτορες εκεί κάτω, κάθε τρεις και λίγο!» φώναξε ο Κριτόλαος, όταν του ανέφεραν την καινούργια εξαφάνιση πέντε πρακτόρων.

«Το μόνο που βρήκαμε, Εξοχότατε, είναι... λεκέδες.»

«Τι λεκέδες;»

«Από αίμα. Φρέσκο.»

«Και τι πάει να πει αυτό;»

«Δεν είναι λίγο το αίμα. Δεν είναι σαν κάποιος να σκότωσε κάποιον άλλο με σφαίρες. Είναι σαν κάποιος να πάτησε κάποιους – πληθυντικός – με όχημα.»

«Και νομίζεις ότι αυτοί οι πατημένοι μπορεί να ήταν οι άνθρωποί μας;»

«Δε θα το απέκλεια, Εξοχότατε.»

«Οι αποστάτες είναι κάπου σ'αυτή την περιοχή. Δεν είναι τυχαία όλ'αυτά που συμβαίνουν – και σίγουρα δεν τους τρώνε τους πράκτορές μας ανθρωποφάγοι ή άλλα τέρατα!»

«Σίγουρα, Εξοχότατε.»

«Βρείτε τους, λοιπόν!» πρόσταξε ο Κριτόλαος. «Αν δεν είστε σε θέση να τα καταφέρετε από μόνοι σας, θ'αναγκαστώ να ζητήσω βοήθεια από αλλού.»

«Θα τα καταφέρουμε, Εξοχότατε. Θα τους βρούμε.»

«Και πες σε όλους να είναι περισσότερο προσεχτικοί απ'ό,τι συνήθως. Μην ξαναγίνουν τέτοια επεισόδια! Με καταλαβαίνεις;»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

Ο Κριτόλαος έκλεισε τον πομπό του, τερματίζοντας την επικοινωνία.

«Δεν ακούγεσαι ευχαριστημένος,» παρατήρησε η Χοαρκίδα, καθισμένη σε μια από τις πολυθρόνες του καθιστικού του, μ'ένα ποτήρι κρασί στα χέρια. Ήταν μεσημέρι και είχαν φάει μαζί πριν από λίγο.

Ο Κριτόλαος, που βημάτιζε μέσα στο δωμάτιο, είπε: «Πρώτα, το επεισόδιο στο Λημέρι και στον σταθμό του Ναού· και τώρα, κι άλλοι σκοτωμοί στις σήραγγες της πόλης! Κάτι δεν πηγαίνει καθόλου καλά, Χοαρκίδα, και δεν μπορώ να εντοπίσω τη ρίζα του προβλήματος και να το χτυπήσω εκεί όπου θα το κάνω να λάβει τέλος.»

«Πώς ξέρεις ότι τα επεισόδια στο Λημέρι και οι σκοτωμοί στις σήραγγες συνδέονται;»

«Είναι προφανές ότι και για τα δύο ευθύνονται οι αποστάτες. Ποιος άλλος θα τα έβαζε, έτσι ανοιχτά, με τη Λεγεώνα; Και για τις σήραγγες... τι να πούμε; Το μόνο αληθινά επικίνδυνο τέρας εκεί κάτω είναι, πάλι, οι αποστάτες.»

Κεφάλαιο 47

Προς Αναζήτηση Όπλων

Ο Αλλάνδρης και ο Άλκιμος έφυγαν από τα βόρεια της Θακέρκοβ ακολουθώντας τη δημοσιά και τρέχοντας με αρκετή ταχύτητα αλλά όχι απρόσεκτα. Στο δρόμο τους συνάντησαν κωμοπόλεις, χωριά, και πανδοχεία, αλλά δεν έκαναν καμία στάση εκεί. Σταμάτησαν μόνο όταν είχαν φτάσει στο μέρος όπου η δημοσιά διακλαδιζόταν, κοντά στις βόρειες ακτές της Σεργήλης, και το ένα παρακλάδι πήγαινε ανατολικά ενώ το άλλο δυτικά. Σ' αυτό το κομβικό σημείο υπήρχε ένα μεγάλο πανδοχείο που ονομαζόταν *Τροφή Για Τους Τροχούς*, και δίπλα του ήταν ένα γκαράζ και σταθμός ενέργειας, απ' όπου μπορούσε κανείς να προμηθευτεί ενεργειακές φιάλες για τον δρόμο. Πίσω απ' το πανδοχείο είχε αναπτυχθεί ένας μικρός οικισμός.

Ήταν μεσημέρι, και ο Αλλάνδρης κι ο Άλκιμος πεινούσαν. Άφησαν τα δίκυκλά τους στο γκαράζ και μπήκαν στην τραπεζαρία του πανδοχείου, όπου οι μυρωδιές ήταν έντονες και υπήρχε κάμποσος κόσμος. Ετούτες ήταν περιοχές απ' όπου περνούσαν πολλοί ταξιδιώτες και έμποροι. Και, αναμφίβολα, πολλοί πράκτορες της Παντοκράτειρας παρακολουθούσαν ό,τι συνέβαινε. Οι δύο επαναστάτες δεν χρειαζόταν να τους φοβούνται, όμως· δε σκόπευαν να κάνουν τίποτα που θα τραβούσε την προσοχή τους. Εκτός αν το να τρως είχε καταντήσει πλέον κάτι το ύποπτο.

Ο Αλλάνδρης, μετά από λίγο, καθώς έβλεπε τον Άλκιμο να καταβροχθίζει το καταπέτασμα, σκέφτηκε ότι, στη δική του περίπτωση, ίσως το να τρως *μπορούσε* να θεωρηθεί κάτι το ύποπτο.

«Μου φαίνεται ότι το φαγητό εδώ σ'αρέσει,» του είπε.

Ο Άλκιμος ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ' τη μπίρα του. «Χάλια είναι, φίλε. Αλλά πεινάω. Η οδήγηση μού ανοίγει την όρεξη.»

Ο Αλλάνδρης μειδίασε, και άναψε ένα τσιγάρο, καθώς εκείνος είχε μόλις τελειώσει το φαγητό του.

Ο Άλκιμος, ύστερα από όχι πολλή ώρα, τελείωσε επίσης και σκουπίστηκε με κάμποσες από τις χαρτοπετσέτες που τους είχαν φέρει. Ήπιε

τη μπίρα του και είπε: «Βλέπεις αυτές τις αγριόγατες εκεί πέρα;» Τις έδειχνε με το βλέμμα του.

Ο Αλλάνδρης έστρεψε, διακριτικά, το κεφάλι και κοίταξε. Ήταν βέβαιος ότι ο Άλκιμος δεν αναφερόταν σε γάτες γάτες αλλά σε γάτες γυναικές· και, όπως αποδείχτηκε, είχε δίκιο. Τρεις τύπισσες κάθονταν στο μπαρ του πανδοχείου, όχι πολύ μακριά τους, φορώντας ρούχα που φανέρωναν στήθος, ώμο, πόδι. Όλα τα απαραίτητα σημεία. Στον μηρό τους, μερικά εκατοστά πάνω απ'το γόνατο, είχαν όλες δεμένη μια κόκκινη ταινία με όμορφο κόμπο. Αυτό σήμαινε ότι ήταν πόρνες του μαγαζιού.

«Τι;» είπε ο Αλλάνδρης στον Άλκιμο, κοιτάζοντας πάλι εκείνον.

«Να φέρουμε λίγη παρέα;»

«Είμαστε στο δρόμο για δουλειά, όχι για πλάκα.»

«Παριστάνεις εσύ το αφεντικό τώρα;» είπε ο Άλκιμος μειδιώντας.

Ο Αλλάνδρης μόρφασε.

«Θα κλείσουμε δωμάτιο έτσι κι αλλιώς, ρε,» του είπε ο Άλκιμος, «δε θα κλείσουμε; Θα καθαλήσουμε αμέσως τις σέλες και θα πάρουμε πάλι τους δρόμους;»

«Εννοείται πως θα κλείσουμε δωμάτιο, αλλά... Τέλος πάντων, κάνε ό,τι θέλεις. Αρκεί να μη σε πάρει, μετά, ο ύπνος κι αργήσουμε να ξεκινήσουμε.»

Ο Άλκιμος σηκώθηκε από τη θέση του, πλησίασε τις τρεις γυναίκες, πέρασε το μεγάλο χέρι του γύρω από τη μέση της μίας, και πήγε μαζί της να κλείσει δωμάτιο. Μια από τις άλλες δύο έκλεισε το μάτι στον Αλλάνδρη και ήπια μια μικρή γουλιά απ'το ποτό της. Ψηλή, κατάμαυρη στο δέρμα, καταπράσινη στην τρίχα, και με μακριά, καλοχτενισμένη χαίτη που έπεφτε ως τη μέση. Η δεύτερη γυναίκα χαμογέλασε στον Αλλάνδρη, λοξά, προκλητικά. Το δέρμα της ήταν λευκό-ροζ· το μαλλί της κατάξανθο και αστραφτερό, και κομμένο στο ύψος του σαγονιού. Μεγάλο στήθος, στενή μέση. Κρατούσε τσιγάρο στο αριστερό χέρι.

Μαλακίες, σκέφτηκε ο Αλλάνδρης. Κάποιος απ'τους δυο μας πρέπει να μην κάνει του κεφαλιού του. Κάποιος πρέπει να είναι σοβαρός και μετρημένος.

Κλικ κλακ, κλικ-κλικ-κλικ, έκανε το κομπολόι στο χέρι του.

Είμαστε εδώ για δουλειά, και σταματήσαμε για να ξεκουραστούμε· και τίποτ'άλλο. Όχι σαχλαμάρες.

Όταν ανέβηκε στο δωμάτιό του, είχε μαζί του την κατάμαυρη γυναίκα. Αφού τόχε πάρει απόφαση, ας προτιμούσε αυτήν που είχε παρόμοιο δέρμα μ'εκείνον. Επιπλέον, του άρεσε καλύτερα από την ξανθιά.

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε.

«Νι.»

Επαγγελματικό όνομα, το δίχως άλλο.

Όταν η Νι γδύθηκε, το μοναδικό πράγμα επάνω της ήταν η κόκκινη ταινία στον μηρό της. Ο Αλλάνδρης την έλυσε. Έδεσε μ'αυτήν τους καρπούς της μαυρόδερμης γυναίκας και την έριξε ανάσκελα στο κρεβάτι. Εκείνη γέλασε. Ο Αλλάνδρης έβγαλε τα ρούχα του και την καβάλησε. Οι φωνές της νόμιζε ότι δεν ήταν τελείως προσποιητές· οι γυναίκες, όταν προσποιούνται, συνήθως φωνάζουν πιο δυνατά. Φαινόταν ευχαριστημένη όταν ο Αλλάνδρης σηκώθηκε τελικά από πάνω της και της έλυσε τα χέρια.

«Μ'αρέσεις;» του είπε.

«Κι εσύ καλή είσαι.»

Η Νι χαμογέλασε. Πήρε μία από τις μακριές, πράσινες, ημιδιαφανείς κάλτσες της και άρχισε να σκουπίζει το ακόμα ορθωμένο μόριο του Αλλάνδρη.

«Αυτό δεν είναι απαραίτητο... Ωωω... Καλά, αν επιμένεις κιόλας, τι να πω εγώ;...»

Μετά από λίγο, η Νι τον πήρε μέσα στο στόμα της, και ο Αλλάνδρης έκλεισε τα μάτια και έκανε πίσω. Η τύπισσα ήταν πραγματικά καλή, κατέληξε. Τον στράγγισε τελείως, κι ύστερα τον σκούπισε πάλι με την κάλτσα της. Έγλειψε τα χείλη της και είπε:

«Έχεις δίκιο: αυτό δεν ήταν απαραίτητο. Πες ότι ήταν η τυχερή σου μέρα επειδή μου άρεσες.»

Και δεν έφυγε απ'το δωμάτιό του αμέσως. Κάθισε και μίλησαν κάμποσο. Κυρίως, του είπε για το μαγαζί. Φαινόταν να ήθελε σε κάποιον να μιλήσει: κάποιον που δεν ήταν του πανδοχείου ή του οικισμού που το περιέβαλλε. Ο Αλλάνδρης την άκουγε παίζοντας με τα πράσινα μαλλιά της, που πρέπει να ήταν ποτισμένα με κάποια μυστήρια μαλακία γιατί διατηρούσαν το χτένισμά τους σαν λαδωμένα κορδόνια.

«Κι αυτοί οι τύποι θέλουν να τους αναφέρω όταν βλέπω τίποτα περίεργο;» είπε, σε κάποια στιγμή, η Νι, μιλώντας για τους «κρυφούς εργοδότες» της, όπως τους αποκαλούσε. «Πρέπει νάναι κατάσκοποι. Ξέ-

ρεις, από κείνους που προσέχουν τι παίζεται κι όταν γίνει τίποτα πα-
ράξενο τρέχουν και το λένε στους φρουρούς.»

*Πράκτορες της Παντοκράτειρας, σκέφτηκε ο Αλλάνδρης. Κι αυτή η
καυλιάρα είναι ρουφιάννα τους. Υπέροχα... Όχι πως τον εντυπωσίαζε,
δηλαδή. Αναμενόμενο ήταν σ'ένα τέτοιο μέρος.*

«Σε πληρώνουν καλά, τουλάχιστον;» τη ρώτησε.

«Μπα, μαλακίες,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δυο ήλιους το μήνα, σαν στα-
θερή πληρωμή, ξέρεις; κι άμα μάθω κάτι, τότε μου δίνουν τα επιπλέον,
που αυτά είναι και τα σημαντικά – ανάλογα με την πληροφορία πάντα.
Αλλά εδώ πέρα τίποτα σπουδαίο δε φαίνεται να γίνεται. Δεν έχω δει
ποτέ παρανόμους ή επαναστάτες. Μπορεί να μην υπάρχουν καν τέτοι-
οι, να τους λένε έτσι, για να μας κρατάνε στην τσίτα. Εσύ έχεις δει ποτέ
επαναστάτες;»

«Ποτέ μου.»

«Τι δουλειά κάνεις, αλήθεια;»

«Διαφημιστής.»

«Έχει ενδιαφέρον;»

«Βαρεμάρα.»

«Τουλάχιστον ταξιδεύεις. Εγώ είμαι συνέχεια κολλημένη εδώ. Θα ξα-
ναπεράσεις;»

«Δεν αποκλείεται. Πάω όπου η δουλειά με στέλνει.»

Το απόγευμα, συνάντησε τον Άλκιμο έξω απ'το πανδοχείο και βάδι-
σαν προς το γκαράζ.

«Τι έγινε;» τον ρώτησε. «Πέρασες καλά;»

«Μου πήρε τ'αφτιά, ρε. Νόμιζε ότι θα της δώσω πιο πολλά όσο πιο
δυνατά φώναζε.»

Ο Αλλάνδρης μειδίασε.

«Εσύ; Την έβγαλες έτσι, με τον αέρα;»

«Ναι.»

«Είσαι απαράδεκτος κάπου-κάπου.»

«Κάποιος απ'τους δυο μας πρέπει νάναι σοβαρός,» είπε ο Αλλάνδρης.

Πλήρωσαν τον τύπο στο γκαράζ, πήραν τα δίκυκλά τους, και έφυ-
γαν.

Το παρακλάδι του δρόμου που πήγαινε προς τα δυτικά οδηγούσε
στην Άντχορκ· το παρακλάδι που πήγαινε προς τ'ανατολικά έβγαζε
στη Νίρбек· και αυτή την κατεύθυνση ακολούθησαν οι δύο επαναστά-

τες, πλησιάζοντας ολοένα και περισσότερο τα Φέρνιλγκαν και τους Μασκοφόρους.

Η Βατράνια συνάντησε τον Έκτορα και τη Νιρίφα στο δέκατο-πέμπτο χιλιόμετρο δυτικά της Θακέρκοβ. Τους είπε ότι είχε ειδοποιήσει τους επαναστάτες στην *Οινόσφαιρα*, και ξεκίνησαν το δρόμο τους προς τη Νέσριβεκ, αφήνοντας τη δημοσιά και διασχίζοντας την ύπαιθρο με βορειοδυτική κατεύθυνση. Οι δρόμοι εδώ ήταν χάλια, όλο χώματα και πέτρες, όχι στρωμένοι με λείες πλάκες ειδικά φτιαγμένες για να μη γλιστράνε οι τροχοί των οχημάτων. Το τετράκυκλο του Έκτορα, ευτυχώς, ήταν κατασκευασμένο για να μπορεί να διασχίζει και ανώμαλα εδάφη. Το δίκυκλο της Βατράνιας είχε κάποια προβλήματα κατά τη διαδρομή αλλά τα ξεπερνούσε.

Στο δρόμο τους συνάντησαν χωριά και αγροικίες. Σ'ορισμένα απ'αυτά τα μέρη αμφίβολο ήταν αν χρησιμοποιούσαν ενεργειακές φιάλες για τεχνητό φωτισμό τα βράδια· μάλλον, την έβγαζαν με λάμπες λαδιού, καντήλια, και κεριά. Οι ταξιδιώτες που είδαν ήταν επάνω σε άλογα, μουλάρια, ή άμαξες με άλογα ή μουλάρια. Από μακριά, σε κάποια στιγμή, ατένισαν και τη γυαλάδα ενός ενεργειακού οχήματος, αρκετά ψηλού: φορτηγό, μάλλον. Πουλιά φτεροκοπούσαν στον ουρανό, κρώζοντας. Σκυλιά γάβγιζαν αναστατωμένα, όταν η Βατράνια και ο Έκτορας περνούσαν κοντά από τα αγροκτήματα που φυλούσαν. Πρόβατα, γίδια, και βόδια τούς ατένιζαν με ήρεμα μάτια. Κάποιοι χωρικοί τούς έδειχναν· δεν έβλεπαν συχνά να περνάνε ενεργειακά οχήματα από τα μέρη τους.

Το μεσημέρι, οι επαναστάτες σταμάτησαν σε μια ερημιά, κοντά σ'ένα δάσος, για να ξεκουραστούν. Ο Έκτορας και η Νιρίφα βγήκαν από το τετράκυκλό τους. Η Βατράνια κατέβηκε από τη σέλα του δίκυκλού της.

«Μήπως έχεις χάσει το δρόμο;» ρώτησε τον Πρόμαχο.

«Δε χάνομαι τόσο εύκολα.»

«Ρωτάω επειδή δεν υπάρχει ούτε ένα πανδοχείο εδώ για να ξαπλώσουμε.»

Ο Έκτορας ρουθούνισε. «Θα ξαπλώσεις στο χώμα.»

«Εσύ να ξαπλώσεις στο χώμα!» αντιγύρισε η Βατράνια.

«Μείνε όρθια, τότε.» Ο Έκτορας τυλίχτηκε στην κάπα του και κάθισε κάτω από ένα δέντρο.

Η Νιρίφα έβγαλε κάτι να φάνε και κάθισε παραδίπλα. Ούτε εκείνη ήταν συνηθισμένη να κάθεται στην ύπαιθρο αλλά δεν παραπονιόταν. Ο Πρόμαχος τούς πήγαινε από ένα μέρος που δεν φαινόταν να ελέγχεται από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, κι αυτό ήταν το σημαντικότερο.

«Δε σας πειράζει να καθίσω στο όχημά σας, για το μεσημέρι...» είπε η Βατράνια.

«Με την ησυχία σου,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

Η Βατράνια μπήκε στο τετράκυκλο και κάθισε στη θέση του οδηγού. Έβγαλε τις μπότες της και ανέβασε τα πόδια της πάνω απ'το τιμόνι. Άναψε ένα τσιγάρο.

«Έχεις ξαναπάει στη Νέσριβεκ, μάγισσα;» ρώτησε ο Έκτορας τη Νιρίφα, αφού είχαν φάει λίγο.

«Όχι. Έχω ακούσει γι'αυτήν, όμως.»

«Νέσριβεκ η Όμορφη, και τα λοιπά; Όλο μαγευτικούς κάμπους και περίτεχνη αρχιτεκτονική;»

«Ναι.»

«Δεν είναι πια έτσι. Από τότε που άρχισε ο πόλεμος σ'αυτά τα μέρη, μου λένε ότι τώρα την ονομάζουν Νέσριβεκ η Άσχημη, και τα πάντα είναι χάλια.»

«Δεν είσαι, δηλαδή, υπέρ της Επανάστασης εκεί;»

«Φυσικά και είμαι. Αλλά ο πόλεμος είναι σκατά. Γενικά. Για οποιονδήποτε λόγο. Οι γαμημένοι Παντοκρατορικοί δε θα ξεκολλήσουν εύκολα από τη Νέσριβεκ, ούτε από πουθενά αλλού.»

Έμειναν σιωπηλοί για λίγο και, μετά, η Νιρίφα ρώτησε: «Είμαστε μακριά ακόμα απ'τον Σέρντιλθ;»

«Όχι πολύ. Και θα μπορούσαμε να τον διασχίσουμε απ'οποιοδήποτε σημείο αν δεν είχαμε τη βλαμμένη μαζί μας. Τώρα, πρέπει να την οδηγήσω σε πέραςμα. Μια γέφυρα απ'όπου το δικό μας όχημα δε θα μπορέι να περάσει – τα κάρα ίσα-ίσα χωράνε. Κι επιπλέον, τα ξύλα της γέφυρας δε νομίζω πως ούτως ή άλλως θ'άντεχαν το βάρος του.»

Η Νιρίφα ένευσε. «Είναι βαρύ κατασκεύασμα.»

«Θα πρέπει να χωριστούμε με τη Βατράνια. Εκείνη θα περάσει από τη γέφυρα, εμείς θ'απομακρυνθούμε, θα πάμε σε κάτι έρημα μέρη που έχω στο μυαλό μου, κι εκεί θ'αλλάξουμε μορφή – δε θέλω κανέναν να

μας μπανίσει. Οι γλώσσες κουνιούνται σα σημαίες σε άγριο άνεμο στα μικρά μέρη, και οι χαφιέδες της Παντοκράτειρας παντού έχουν αφτιά – ακόμα κι εδώ, μάγισσα. Παντού.

»Τέλος πάντων. Πέσε να κοιμηθείς, καλύτερα. Θα είσαι κουρασμένη από τη Μαγγανεία Κινήσεως.»

«Σχετικά,» αποκρίθηκε η Νιρίφα. Αλλά, όταν τελείωσαν το φαγητό τους, ξάπλωσε στο χορτάρι, τυλιγμένη στην κάπα της, κουκουλωμένη, κι έχοντας τον σάκο της για μαξιλάρι.

Ο Έκτορας πήγε λίγο φαγητό στη Βατράνια, η οποία ακόμα καθόταν μέσα το τετράκυκλο. «Πριγκίπισσα,» της είπε, «θα φας τίποτα;»

«Φοβάσαι μη σου ψοφήσω στο δρόμο;»

«Για να λέμε την αλήθεια, ναι. Και μετά, θα πρέπει ν'αφήσω και το δίκυκλό σου κάπου σε τούτες τις ερημιές. Θα πάει χαμένο.»

Η Βατράνια πήρε το φαγητό που της έδωσε, χωρίς ν'απαντήσει. Άρχισε να τρώει, με τα πόδια της ακόμα πάνω απ'το τιμόνι.

«Γιατί είσαι πάντα τόσο στριμμένο άντερο;» τη ρώτησε ο Έκτορας.

Η Βατράνια σκούπισε τα χείλη με το μανίκι της. «Εγώ; Είναι αυτό μέρος που μας έφερες; Μπορούσε, τουλάχιστον, να υπάρχει ένα πανδοχείο!»

«Τα πανδοχεία ελέγχονται, και η φάτσα σου είναι γνωστή. Μη μου πεις ότι δεν τα ξέρεις αυτά.»

Η Βατράνια συνέχισε το φαγητό της.

«Και να κοιμηθείς,» της είπε ο Έκτορας.

«Ποιος θα μας φυλάει;»

«Εγώ, πρώτα. Μετά, εσύ.»

«Δεν το κάνουμε ανάποδα; Δεν έχω όρεξη για ύπνο τώρα.»

«Όπως θέλεις. Νάχεις τα μάτια σου ανοιχτά.»

Η Βατράνια γούρλωσε, θεατρικά, τα μάτια της.

«Ωραία μάτια.»

«Μου το έχουν ξαναπεί.»

Ο Έκτορας απομακρύνθηκε, κουνώντας το κουκουλωμένο κεφάλι του και υπομειδώντας.

Οι ψηλές πολυκατοικίες της Νίρβεκ έμοιαζαν με υπερφυσικοί δαυλοί μέσα στη νύχτα. Ο αέρας φυσούσε δυνατά, και κύματα έσκαγαν στην ακτή, βόρεια, κάνοντας τα πλοία στο λιμάνι να λικνίζονται.

Οι δύο επαναστάτες επάνω στα δίκυκλα μπήκαν στην πόλη από τα δυτικά.

«Δεν πιστεύω να θες παιχνίδια και το βράδυ,» είπε ο Αλλάνδρης στον Άλκιμο.

«Μόνο αν πληρώνεις εσύ.»

«Ξέχασέ το, τότε.»

Πήγαν σ'ένα φτηνό ξενοδοχείο και έκλεισαν ένα δίκλινο δωμάτιο. Κοιμήθηκαν μέχρι που το φως της αυγής τούς ξύπνησε.

«Τι κωλοκρεβάτι κι αυτό!» μούγκρισε ο Άλκιμος. «Έχω πιαστεί.»

«Γι'αυτό ροχάλιζες σα βόδι όλη νύχτα;»

Ο Αλλάνδρης πήγε στην τουαλέτα για να κατουρήσει. Το καζανάκι ήταν χαλασμένο αλλά τη δουλειά σου την έκανες. Ευτυχώς, δεν είχε χέσει κανένas ακόμα.

Ο Έκτορας είπε στη Βατράνια προς τα πού να κατευθυνθεί και, λίγο παρακάτω, χώρισαν. Εκείνος πήγε σε μια έρημη όχθη του ποταμού, έριξε το τετράκυκλό του στο νερό, και η Νιρίφα το μεταμόρφωσε σε υποβρύχιο. Βγήκαν στην αντικρινή όχθη με το όχημα να στάζει και να έχει πάλι τέσσερις τροχούς.

Εν τω μεταξύ, η Βατράνια είχε οδηγήσει το δίκυκλό της σε μια παλιά, ξύλινη γέφυρα και, διασχίζοντάς την, είχε βρεθεί στη δυτική όχθη του Σέρντιλθ. Συνάντησε τον Έκτορα και τη Νιρίφα κάπου δύο χιλιόμετρα απόσταση από εκεί, όχι πολύ μακριά από ένα χωριό.

«Παραλίγο να σκοτωθώ,» είπε.

«Ζωντανή είσαι ακόμα,» αποκρίθηκε ο Έκτορας, έχοντας ανοιχτό το φιμέ σκέπαστρο του οχήματός του.

«Αυτή η γέφυρα έτριζε από κάτω μου. Ήταν έτοιμη να διαλυθεί!»

«Εσύ επέμενες νάρθεις με δίκυκλο.»

Συνέχισαν να κινούνται βορειοδυτικά μέσα στην ύπαιθρο, περνώντας από χωματόδρομους γεμάτους πέτρες και λάσπες, ή ακόμα και από μέρη όπου δεν υπήρχε καθόλου δρόμος. Ορισμένες φορές, αυτές οι πεδιάδες ήταν πιο βατές από τα κακοτράχαλα μονοπάτια ετούτων

των ερημικών τόπων. Λίγο πριν από τη δύση του ήλιου, είδαν τρεις άγριους γρύπες να πετούν νότιά τους, πηγαίνοντας προς τα βουνά. Τα πουλιά απομακρύνονταν στο πέρασμά τους. Ένας από τους γρύπες βούτηξε ξαφνικά, άρπαξε κάποιο ζώο από τη γη, και το σήκωσε στον αέρα, κρατώντας το γερά με το ράμφος του.

Η Βατράνια σταμάτησε το δίκυκλό της για να πάρει φωτογραφίες. Χαμογελούσε.

Ο Έκτορας τής φώναξε: «Τουρίστρια! Τελειώνουμε;»

«Μην είσαι τόσο γκρινιάρης!»

Ο Έκτορας είπε στη Νιρίφα πίσω του: «Επειδή είμαι λιγάκι αδύναμος στη μνήμη, θύμισέ μου πάλι γιατί την πήρα μαζί μας.»

Η μάγισσα γέλασε. «Γιατί είσαι κρυφά ερωτευμένος, αφεντικό.»

«Όχι κι εσύ τα ίδια!» μούγκρισε ο Έκτορας.

«Ποιος άλλος σ'το είπε;»

Εκείνος δεν απάντησε καθώς οδηγούσε και η Βατράνια τούς ακολουθούσε.

«Η Χλόη;» ρώτησε η Νιρίφα.

«Είπε ότι θ'αρχίσει να ζηλεύει. Της είπα ότι, πραγματικά, δεν υπάρχει λόγος. Ξέρεις τι πρόβλημα έχετε εσείς οι γυναίκες, μάγισσα;»

«Είμαι σίγουρη ότι θα μου πεις, είτε θέλω να μάθω είτε όχι.»

«Έχεις δίκιο. Το πρόβλημά σας είναι ότι νομίζετε πως επειδή κάποια είναι όμορφης κατασκευής σαν τη Βατράνια οι άντρες πρέπει, οπωσδήποτε, να τρέχουν από πίσω της.»

«Μα, αυτό δε συμβαίνει;»

«Όχι.»

«Λες ψέματα, αφεντικό.»

«Η Βατράνια είναι σαν δηλητήριο με ωραία γεύση.»

«Τα παραλές.»

«Μαλακίες.» Ο Έκτορας άναψε ένα πούρο καθώς οδηγούσε.

Όταν το σκοτάδι πύκνωσε, ενεργοποίησαν τους προβολείς τους για να βλέπουν πού πήγαιναν. Κι όταν η ώρα ήταν πια περασμένη, ο Έκτορας είπε στη Βατράνια μέσω του πομπού: «Σταματάμε τώρα, περήφανη καθαλάρισσα.»

«Δε βλέπεις πού είμαστε;» τον ρώτησε εκείνη, όταν είχε κατεβεί απ'το δίκυκλό της και ο Έκτορας κι η Νιρίφα είχαν βγει απ'το δικό τους τετράκυκλο όχημα. «Μες στη μέση μιας γαμημένης ερημιάς είμαστε!»

«Και λοιπόν;»

«Το μεσημέρι, πιάστηκε η μέση μου που κοιμήθηκα μες στο όχημά σου!»

«Κοιμήσου τώρα στη φύση,» πρότεινε ο Έκτορας.

«Είναι άνοιξη· κυκλοφορούν έντομα, ξέρεις!»

«Τα έντομα κοιμούνται τη νύχτα. Σαν εσένα νομίζεις ότι είναι;»

Μετά από τη Νίρβεκ, ο Αλλάνδρης κι ο Άλκιμος ακολούθησαν τη δημοσιά προς τα ανατολικά. Καθώς ο ήλιος πλησίαζε στο κέντρο του ουρανού, την άφησαν και μπήκαν σ'έναν μικρότερο δρόμο που πήγαινε νότια. Λίγο παρακάτω, σταμάτησαν για να φάνε και να ξεκουραστούν. Φύλαξαν σκοπιά εναλλάξ. Ύστερα, συνέχισαν τη διαδρομή τους κατευθυνόμενοι νοτιοανατολικά, ζυγώνοντας ολοένα και περισσότερο τα μεγάλα δάση Φέρνιλγκαν. Οι πόλεις και τα χωριά που βίγλιζαν είχαν χαμηλά σπίτια, και καπνός υψωνόταν από τις καμινάδες τους. Σ'ένα σημείο ατένισαν μια περιπολία Παντοκρατορικών: ένα τρίκυκλο με γυάλινο σκέπαστρο και τη σημαία της Παντοκράτειρας να κυματίζει από πάνω του. Το πολύ τέσσερις πολεμιστές να βρίσκονταν μέσα. Στη μπροστινή του μεριά υπήρχε ένα μικρό πυροβόλο. Οι δύο επαναστάτες το απέφυγαν χωρίς πρόβλημα.

Καθώς σκοτείνιαζε έφτασαν στα μεγάλα δάση και πήγαν να συναντήσουν τους Μασκοφόρους. Τώρα, τα χιόνια είχαν λιώσει, και τα δίκυκλα μπορούσαν να κινηθούν ανάμεσα στα ψηλά δέντρα και τη βλάστηση, αν και μόλις και μετά βίας.

Ο Αλλάνδρης στάθηκε σ'ένα σημείο και φώναξε: «Μες στις σκοτεινές νύχτες των δασών, σαν το φεγγάρι έρχομαι!»

Δύο σκιερές φιγούρες ξεπρόβαλαν από τη βλάστηση, κι η μία είπε: «Τα θηρία τρέχουν στο πέρασμά μου. Τα κοράκια την πορεία μου ακολουθούν.»

«Καλώς σε βρίσκω, Κίριθε,» χαιρέτησε ο Αλλάνδρης, αναγνωρίζοντας τον άλλο επαναστάτη παρά το σκοτάδι και τη δερμάτινη μάσκα στο πρόσωπό του.

Είδαν μαύρο καπνό από μακριά, δυο ώρες αφού είχαν ξυπνήσει και είχαν ξεκινήσει τα οχήματά τους.

«Τι είν'αυτό;» ρώτησε η φωνή της Βατράνιας τον Έκτορα μέσα από τον πομπό.

«Πόλεμος, πριγκίπισσα. Μην απομακρύνεσαι, εντάξει;»

«Εντάξει. Και μη με λες με διάφορα ηλίθια παρωνύμια!»

Η βορειοδυτική πορεία τους τους οδήγησε σ'έναν ρημαγμένο τόπο. Τα σπίτια ενός χωριού φλέγονταν· χωρικοί έτρεχαν από δω κι από κει, προσπαθώντας να κρυφτούν ή να φύγουν. Δύο Παντοκρατορικά οχήματα ήταν στην περιοχή: ένα μεγάλο εξάτροχο επιβατηγό για τη μεταφορά στρατιωτών, κι ένα μικρότερο άρμα με ερπύστριες και κανόνι· στις πλευρές του είχε θέσεις για ρουκέτες, και οι τρεις από τις τέσσερις ήταν άδειες. Πολεμιστές της Παντοκράτειρας κινούνταν μέσα και έξω από το χωριό, διαιρεμένοι σε ευέλικτες ομάδες των έξι ατόμων. Φορούσαν λευκές στολές και κράνη, και κρατούσαν αυτόματα τουφέκια εφόδου. Οι εχθροί τους ήταν κάποιοι που μια εμφανίζονταν μια εξαφανίζονταν, πυροβολώντας, εκτοξεύοντας βόμβες, και φεύγοντας. Δύο γρυποκαβαλάρηδες – Παντοκρατορικοί – πετούσαν πάνω από τη μάχη προσπαθώντας να σημαδέψουν μέσα από τους καπνούς, τα χτίρια, και τη βλάστηση γύρω απ'το χωριό – ψηλό χόρτο και αραιά δέντρα κυρίως, φλεγόμενα πολλά απ'αυτά.

Το δαιμονικό κροτάλισμα των πυροβόλων αντηχούσε παντού, μαζί με κραυγές και εκρήξεις. Ο αέρας που ερχόταν στη Βατράνια και στον Έκτορα βρομούσε καψίλα και θάνατο. Το όλο τοπίο ήταν θολό εξαιτίας του καπνού.

«Φτάσαμε πάνω στην ώρα για τη γιορτή,» είπε η Βατράνια μέσω του πομπού.

«Μην ενθουσιάζεσαι, πριγκίπισσα. Αυτή, πάντως, είναι μια καλή στιγμή για ν'αυτοκτονήσεις, αν πραγματικά το θέλεις.»

(«Τι σκατά πας και της λες;» μούγκρισε η Νιρίφα πίσω από τον Έκτορα, καθώς διατηρούσε σταθερή την ενεργειακή ροή στο μεταβαλλόμενο όχημα.)

«Δε θα σου κάνω τη χάρη ακόμα!»

«Χαίρομαι που το ακούω.»

«Θα βοηθήσουμε, λοιπόν, ή όχι; Προφανώς, οι Παντοκρατορικοί μάχονται με τους δικούς μας.»

«Μάγισσα,» είπε ο Έκτορας, «άλλαξέ το.»

«Θα επιτεθούμε δηλαδή...»

«Ναι.»

Η Νιρίφα'μορ άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας, και το όχημά τους ετοιμάστηκε για μάχη. Ο Έκτορας είδε την κονσόλα μπροστά του να μεταβάλλεται, ενώ το σκέπαστρο του τετράκυκλου καλυπτόταν από ισχυρές μεταλλικές ασπίδες, έτσι ώστε να δημιουργηθούν μικρά, προστατευμένα παράθυρα. Το ενεργειακό καβόνι ήταν έτοιμο. Η ένδειξη ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ έγραφε 93,65%. Ο Πρόμαχος είχε αλλάξει φιάλη το πρωί.

«Βατράνια,» είπε στον πομπό, «εσύ από μακριά. Με καταλαβαίνεις;»

«Μάλιστα, αφεντικό.»

«Με καταλαβαίνεις;»

«Ναι, είπαμε!»

Ο Έκτορας οδήγησε το όχημά του προς τη συμπλοκή, ενώ η Νιρίφα ύφαινε τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως για να ελέγχει την ενεργειακή ροή στο κανόνι, το οποίο σίγουρα θα φαινόταν χρήσιμο τώρα.

Χρησιμοποιώντας τα όργανα στην κονσόλα μπροστά του, ο Έκτορας σημάδεψε το άρμα με τις ερπύστριες, την ίδια στιγμή που το μεγάλο πυροβόλο του στρεφόταν προς εκείνον. Πάτησε τη σκανδάλη. Μια δυνατή ενεργειακή ριπή εκτοξεύτηκε, σχίζοντας τον αέρα, χτυπώντας το άρμα, και χωρίζοντας το στη μέση. Η έκρηξη που ακολούθησε ήταν μεγάλη και ο κρότος της εκκωφαντικός. Κατάμαυρος καπνός σηκώθηκε για να προστεθεί σ' αυτόν που ήδη κάλυπτε το μέρος. Οι φιάλες στο εσωτερικό του άρματος είχαν ανατιναχτεί.

Οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας φάνηκαν να αιφνιδιάζονται. Να πανικοβάλλονται. Ορισμένοι στράφηκαν, τουφεκίζοντας το όχημα του Έκτορα, αλλά οι σφαίρες τους δεν μπορούσαν να διαπεράσουν τη θωράκισή του: εξοστρακίζονταν.

Οι γρυποκαβαλάρηδες ήρθαν πάνω από τον Πρόμαχο της Επανάστασης, με τους γρύπες τους να κρώζουν και να φτερουγίζουν αγριεμένα. Τα πυροβόλα στις σέλες τους κροτάλισαν. Τα πυρά τους ήταν πιο επικίνδυνα από των πεζών.

Ο Έκτορας σημάδεψε ψηλά, χρησιμοποιώντας τους ανιχνευτές και την οθόνη στην κονσόλα του. Πάτησε τη σκανδάλη, και ο ένας γρυποκαβαλάρης και ο γρύπας του διαλύθηκαν από την ενεργειακή ριπή. Ο ουρανός έβρεξε αίμα, φτερά, κόκαλα, και κομμάτια σώματος.

Ο άλλος γρυποκαβαλάρης το θεώρησε ασφαλέστερο να τραπεί σε φυγή. Ο Έκτορας πυροβόλησε ξανά, αλλά οι εναέριοι ελιγμοί του στόχου του τον έκαναν ν'αστοχήσει.

«Τη γλίτωσες για σήμερα, καριόλη,» είπε ο Πρόμαχος, στρέφοντας την προσοχή του αλλού στο πεδίο της μάχης.

Οι επαναστάτες χτυπούσαν τώρα τους αιφνιδιασμένους Παντοκρατορικούς από παντού, βγαίνοντας από τις κρυψώνες τους και πυροβολώντας. Ουρλιάζοντας. Ο Έκτορας δεν πυροβόλησε· αν εξαπέλυε ενεργειακές ριπές εκεί μέσα, θα τους σκοτώνε όλους, φίλους και εχθρούς. Και αθώους χωρικούς, επίσης. Εκτός από τις καταστροφές που θα γίνονταν στα μικρά οικοδομήματα του χωριού.

Οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας άρχισαν να υποχωρούν, πηγαίνοντας στο μεγάλο εξάτροχο επιβατηγό τους. Ο Έκτορας δεν το χτύπησε. Ακόμα. Τους περίμενε να μαζευτούν όλοι εκεί και ν'αρχίσουν να φεύγουν. Τότε, το σημάδεψε και το πυροβόλησε. Η ενεργειακή ριπή το βρήκε στην πίσω μεριά, διαλύοντας τους τροχούς του και κάνοντάς το να σταματήσει.

Ο Έκτορας κίνησε το όχημά του, για να βρεθεί σε καλύτερη γωνία πυρός, και ξαναχτύπησε το επιβατηγό των Παντοκρατορικών. Στη μέση, αυτή τη φορά. Το μεγάλο όχημα κόπηκε στα δύο. Μερικοί επιζώντες προσπάθησαν να φύγουν. Οι επαναστάτες τούς κύκλωσαν γρήγορα και τους ανάγκασαν να παραδοθούν. Τους πήραν τον εξοπλισμό και τους έβαλαν να γδυθούν.

Εν τω μεταξύ, ένας έφιππος άντρας ζύγωσε το όχημα του Έκτορα μαζί μ'άλλους δύο καβαλάρηδες και κάμποσους πεζούς. Όλοι τους κρατούσαν όπλα.

Η Βατράνια έφερε το δίκυκλό της πλάι στο τετράκυκλο του Προμάχου της Επανάστασης. Οι ερχόμενοι επαναστάτες σταμάτησαν την πορεία τους και ύψωσαν τουφέκια και καραμπίνες.

Ο Έκτορας βγήκε από το όχημά του, και τους φώναξε: «Παλικάρια! Ερώτηση γι'ανθρώπους με μυαλό στο κεφάλι τους: Κάποιος που έχει μόλις τινάξει στον αέρα τους εχθρούς σου έρχεται για να σου επιτεθεί; Ναι; Όχι; Δεν γνωρίζω/Δεν απαντώ;»

Ο έφιππος άντρας που έμοιαζε για αρχηγός κρέμασε το τουφέκι του στον ώμο και ξεπέζεψε. Ήταν ψηλός και λεπτός. Νευρώδης. Είχε δέρμα λευκό-ροζ και μαύρα μαλλιά και μούσια. Φορούσε ένα παλιό, δερμάτινο μελανό γιλέκο με θήκες για σφαίρες, γεμιστήρες, μαχαίρια, και πι-

στόλι. Το παντελόνι του ήταν μπεζ και σκονισμένο, όπως επίσης σκοτισμένες ήταν και οι παλιές καφετιές μπότες του που είχαν λουριά, άλλα δεμένα, άλλα μισοδεμένα, κι άλλα λυτά.

Ο άντρας πλησίασε τον Έκτορα, κάνοντας νόημα στους πολεμιστές του να μείνουν πίσω. Είπε στον Πρόμαχο: «Ο Παλιός Ήλιος μάς οδηγεί.»

«Τα σύννεφα κι οι κακές θολούρες δεν μας πτοούν,» αποκρίθηκε εκείνος, όπως έπρεπε.

«Είσαι πράγματι δικός μας...»

«Εσύ είσαι το έξυπνο κεφάλι εδώ πέρα;»

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Δε μ'αρέσουν οι ειρωνείες. Ποιος είσαι;»

«Έκτορα με λένε. Ήρθα να μιλήσω στην Πρόμαχο Χασρίνα. Είναι ανάγκη.»

«Δεν είσαι από δω. Από πού είσαι;»

«Απ'τη Θακέρκοβ.»

Ο άντρας φάνηκε σκεπτικός για μια στιγμή. Μετά είπε: «Έκτορας; Απ'τη Θακέρκοβ; Είσαι ο Πρόμαχος;»

Ο Έκτορας τον χτύπησε συντροφικά στον ώμο. «Μόλις πήρες προαγωγή, Στρατηγέ!»

Η όψη του άντρα σκοτείνιασε, θυμωμένα.

Ο Καμίρνος'χοκ, ο επονομαζόμενος Μεγάλος Λύκος, Πρόμαχος της Επανάστασης στα Φέρνιλγκαν, δέχτηκε τον Αλλάνδρη και τον Άλκιμο σε μια αίθουσα του άντρου του που στο κέντρο της ήταν ένα τραπέζι γεμάτο φαγητά (κυνήγι και φρούτα) και καράφες με κρασί, μπίρα, και νερό.

«Καθίστε, φίλοι μου,» είπε. «Όπως βλέπετε, μας βρήκατε πάνω στο δείπνο, αλλά θα είναι χαρά μας να μοιραστούμε μαζί σας ό,τι έχουμε.»

Γύρω από το τραπέζι ήταν καθισμένοι επαναστάτες των Φέρνιλγκαν που άλλους ο Αλλάνδρης τούς ήξερε και άλλους όχι.

«Μας τιμάς, Πρόμαχε,» αποκρίθηκε. «Και φυσικά, δεχόμαστε την πρόσκλησή σου πολύ, πολύ πεινασμένα.»

Ο Καμίρνος γέλασε, και το ίδιο κι άλλοι επαναστάτες, καθώς ο Αλλάνδρης και ο Άλκιμος κάθονταν στο τραπέζι. Τους έδωσαν πιάτα και κούπες και τους άφησαν να πάρουν ό,τι φαγητό και ποτό ήθελαν.

«Φαίνεται καταπληκτικό,» είπε ο Άλκιμος, βάζοντας ψητό αγριογούρουνο στο πιάτο του και γεμίζοντας την κούπα του ως το χείλος με μπίρα. «Και η αλήθεια είναι ότι ψοφάμε της πείνας.»

«Οι δύο καλύτεροι κυνηγοί μου κυνήγησαν πρόσφατα,» είπε ο Καμίρνος: «η Μοίρα η Γοργοπόδαρη και ο Τζακ ο Ανοιχτομάτης.» Τους έδειξε, με την επάργυρη κούπα του: μια γυναίκα με δέρμα λευκό-ροζ, μακριά μαύρα μαλλιά πιασμένα με χτένα, και άγρια όψη· και ένας γαλανόδερμος άντρας με μαλλιά κόκκινα, γυαλιστερά πράσινα μάτια, και πρόσωπο φρεσκοξυρισμένο και μυτερό.

«Μα τους θεούς, πρέπει να έρχομαι εδώ πιο συχνά!» είπε ο Άλκιμος.

Ο Αλλάνδρης είχε πάρει για τον εαυτό του μια ψητή πέρδικα και κρασί, και έτρωγε σιωπηλά.

«Τι σας φέρνει εδώ;» τους ρώτησε ο Καμίρνος·чок, ανάβοντας την πίπα του, καθώς ήταν καθισμένος σε μια ψηλή πολυθρόνα στην κορυφή του τραπεζιού, σαν σωστός βασιλιάς από άλλη διάσταση.

«Ο Πρόμαχος μας θέλει να σου ζητήσει μια χάρη, Πρόμαχε,» είπε ο Αλλάνδρης.

«Και μετά χαράς θα του κάνω τη χάρη αν βρίσκεται μέσα στις δυνάμεις μου,» αποκρίθηκε ο Καμίρνος, καπνίζοντας ήρεμα.

«Χρειαζόμαστε όπλα στη Θακέρκοβ, και όχι λίγα αλλά αρκετά,» εξήγησε ο Αλλάνδρης. «Θέλουμε να εξοπλίσουμε κάποιους για να επιτεθούν σε κάποιους άλλους.»

Ο Καμίρνος·чок συνοφρυώθηκε. «Θα μπορούσες να γίνεις λίγο πιο συγκεκριμένος;»

Ο Αλλάνδρης ήπια μια γουλιά απ'το κρασί του, νιώθοντας τα βλέμματα όλων των επαναστατών τώρα στραμμένα επάνω του. «Το φανταζόμουν ότι θα το ζητούσες αυτό... Η υπόθεση έχει ως εξής- Βασικά, ξέρεις για τη Λεγεώνα;»

«Όχι.»

«Χμμμ. Κοίτα... Η Λεγεώνα είναι μια συμμορία που ελέγχει μια ολόκληρη περιοχή στη Θακέρκοβ. Και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας ελέγχουν τη Λεγεώνα. Τη στέλνουν για να κάνει τις βρομοδουλειές τους. Η Λεγεώνα είναι, ουσιαστικά, παράνομη όσον αφορά τους πάντες, αλλά η Χωροφυλακή της πόλης δε μπορεί να τη διώξει από κει που είναι γιατί έχει του χεριού της όλη εκείνη την περιοχή. Η Λεγεώνα, όπως καταλαβαίνεις, Πρόμαχε, είναι καταπιεστική στους κατοίκους

της περιοχής της. Παίρνει φόρους και τα λοιπά, και γενικά κάνει ό,τι της κατέβει.

»Τελευταία έγιναν κάτι περιστατικά με τους λιμενεργάτες στη Θακέρκοβ. Βασικά, οι λιμενεργάτες έκαναν απεργία. Σ'όλες τις αποβάθρες. Αλλά όχι και στο Λημέρι – την περιοχή της Λεγεώνας. Η Λεγεώνα δεν το επέτρεψε. Ξυλοκόπησε κάποιους. Κρέμασε έναν νεαρό που υποκίνησε κάτι άλλους. Γίνανε ιστορίες. Και ο Έκτορας τώρα έχει βάλει τους λιμενεργάτες του Λημεριού στα αίματα να ξεγερθούν κατά της Λεγεώνας και να τη διώξουν μια και καλή απ'το Λημέρι. Γι'αυτό χρειαζόμαστε τα όπλα. Πρέπει να τους εξοπλίσουμε, αν είναι να γίνει η δουλειά μας.»

«Και οι Παντοκρατορικοί;»

«Αυτοί δε μπορούν να επέμβουν. Όπως δε θα επέμβει και η Χωροφυλακή, γιατί, όπως σου είπα, η Λεγεώνα είναι παράνομη. Κανείς δε μπορεί να κατηγορήσει τους πολίτες του Λημεριού αν κατορθώσουν να την πετάξουν από την περιοχή τους.

»Και, βέβαια, αυτή η ιστορία θα ωφελήσει κι εμάς, την Επανάσταση, καθώς οι Παντοκρατορικοί θα χάσουν τη Λεγεώνα και οι πολίτες της Θακέρκοβ θα μάθουν ότι εμείς, η Επανάσταση, εξοπλίσαμε τους λιμενεργάτες για να ξεγερθούν. Η επιρροή μας θα μεγαλώσει.»

«Οι Παντοκρατορικοί, όμως, δε θ'αφήσουν τους λιμενεργάτες να κρατήσουν τα όπλα,» είπε ο Καμίρνος. «Θα τους τα πάρουν, και θα κάνουν και ερωτήσεις για το πού τα βρήκαν. Οφείλετε να είστε πολύ προσεχτικοί.»

Ο Αλλάνδρης ένευσε. «Εννοείται, Πρόμαχε. Ο Έκτορας δεν τους έχει πει τίποτα συγκεκριμένο· μόνο ότι θα τους φέρει τα όπλα. Ούτε τ'όνομά του δεν ξέρουν. Και, μετά απ'την εξέγερση, εγώ το αμφιβάλλω ότι οι Παντοκρατορικοί θα κατορθώσουν να πάρουν όλα τα όπλα από τους λιμενεργάτες. Πολλά, ναι, θα τα βουτήξουν· τα υπόλοιπα, όμως, θα τα κρύψουμε.»

«Το σχέδιο του Έκτορα ακούγεται ενδιαφέρον, Αλλάνδρη,» παραδέχτηκε ο Καμίρνος, καπνίζοντας σκεπτικά. «Δε νομίζω, όμως, ότι έχω να του δώσω τόσα πολλά όπλα, δυστυχώς. Θα πρέπει να ζητήσετε και από άλλού.»

«Το ξέρουμε αυτό. Και ήδη βρισκόμαστε σε κίνηση. Δεν ήρθα να σου ζητήσω όπλα για όλους τους λιμενεργάτες. Απλά, μια κάποια ποσότητα θέλω. Ένα μέρος της συνολικής.»

«Μάλιστα... Θα δούμε τι μπορώ να κάνω, Αλλάνδρη. Κι επίσης, θα πρέπει να συζητήσουμε για το πώς θα τα βάλουμε μέσα στην πόλη, περνώντας τα κάτω από τη μύτη των πρακτόρων της Παντοκράτειρας.»

Ο αρχηγός των επαναστατών ονομαζόταν Νέστορας. Λοχαγός Νέστορας. «Δεν είμαι στρατηγός,» είπε στον Έκτορα, έντονα.

Εκείνος γέλασε. «Καλά, μην κάνεις έτσι. Δε σε είπα καμπούρη.»

Αφού βοήθησαν τους χωρικούς να σβήσουν τις φωτιές, απομακρύνθηκαν από το χωριό και σταμάτησαν πίσω από κάτι λόφους και ένα δάσος, όπου ήταν καλυμμένοι από τυχόν περιπολίες Παντοκρατορικών. Οι επαναστάτες δεν είχαν μαζί τους ενεργειακά οχήματα, παρατήρησε ο Έκτορας, παρά μονάχα άλογα. Ορισμένοι ήταν έφιπποι κι οι υπόλοιποι πήγαιναν πεζοί.

«Από τούτες τις περιοχές είστε;» ρώτησε ο Έκτορας τον Νέστορα, καθώς οι άλλοι περιπολούνταν τους τραυματίες και έστηναν έναν πρόχειρο καταυλισμό.

«Ναι,» ένευσε εκείνος. «Από τα χωριά. Όσοι δε δέχονται άλλο νάχουν τους Παντοκρατορικούς πάνω απ'το κεφάλι τους έρχονται σε μας, Πρόμαχε. Και μη νομίζεις ότι είναι λίγοι: τα μισά χωριά έχουν αδειάσει.»

«Σ'αυτό το χωριό γιατί επιτέθηκαν οι Παντοκρατορικοί;» ρώτησε ο Έκτορας, καθώς πλησίαζαν μια φωτιά και κάθονταν γύρω της, εκείνος, η Νιρίφα, η Βατράνια, και ο Νέστορας.

«Ένας πράκτοράς μας είχε ζητήσει καταφύγιο εκεί, και οι χωρικοί τού το είχαν προσφέρει. Ήταν τραυματισμένος. Δεν ξέρω πώς διέρρευσε η πληροφορία στους ανθρώπους της Παντοκράτειρας, αλλά διέρρευσε, κι έστειλαν στρατιώτες τους να τον συλλάβουν. Στο μεταξύ, όμως, ερχόμασταν κι εμείς, έχοντας μάθει για τον τραυματία από συνδέσμους μας. Οι Παντοκρατορικοί μάς είδαν, κι εμείς είδαμε τους Παντοκρατορικούς, και η μάχη σύντομα φούντωσε. Περισσότεροι Παντοκρατορικοί ήρθαν, κι έφεραν μαζί κι εκείνο το άρμα μάχης που είδες, με το κανόνι και τις ρουκέτες. Τότε, νομίζαμε ότι ήμασταν τελειωμένοι, καθώς οι παλιάνθρωποι φαίνονταν πρόθυμοι να ισοπεδώσουν ολάκε-

ρο το χωριό. Αλλά ήρθες εσύ πάνω στην ώρα, Πρόμαχε, και το πράγμα άλλαξε. Σου χρωστάμε χάρη.»

Μια πολεμίστρια είχε φέρει μια κανατά και πήλινες κούπες κοντά τους, και ο Νέστορας έβαλε τώρα σε όλους κρασί. Στη Νέσριβεκ έβγαίνε ο καλύτερος Σεργήλιος οίνος, έλεγαν, και δεν είχαν άδικο· το ποτό ήταν γλυκό και ελαφρύ, συγχρόνως.

«Ο τραυματίας είναι ασφαλής, τώρα;» ρώτησε η Βατράνια.

«Ναι,» απάντησε ο Νέστορας. «Τον έχουμε μαζί μας. Είναι αυτός εκεί.» Έδειξε, με το χέρι που κρατούσε την κούπα του.

Δύο επαναστάτες ήταν γονατισμένοι δίπλα στον τραυματισμένο πράκτορα· ο ένας πρέπει να ήταν γιατρός, γιατί φαινόταν να τον περιποιείται.

«Τον αναγνωρίζετε, μήπως;» ρώτησε ο Νέστορας.

Ο Έκτορας σηκώθηκε από την πέτρα όπου είχε καθίσει και ζύγωσε τον πράκτορα. Ο Νέστορας, η Νιρίφα, και η Βατράνια ακολούθησαν τον Πρόμαχο.

Ο τραυματίας ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα και τυλιγμένος με επιδέσμους· τα χτυπήματά του φαινόταν να είναι στο στήθος και στα πλευρά. Είχε δέρμα κατάλευκο και μαλλιά μαύρα, σγουρά. Το μούσι λίγων ημερών φύτρωνε στο πρόσωπό του. Τα μάτια του ήταν ανοιχτά· είχε τις αισθήσεις του.

«Δεν τον ξέρω,» είπε ο Έκτορας.

Ο τραυματισμένος πράκτορας έγλειψε ξεραμένα χείλη. «Ποιοι... ποιοι είστε;»

Ο γιατρός τού έδωσε να πει νερό από το παγούρι του, κι εκείνος ήπιε, διψασμένα. «Ευχαριστώ...» μουρμούρισε. Και, πιο δυνατά: «Πρέπει να μιλήσω στην Πρόμαχο. Είναι η Πρόμαχος εδώ;»

«Κοίτα κάτι συμπτώσεις,» είπε ο Έκτορας. «Κι εγώ στην Πρόμαχο θέλω να μιλήσω.» Γονάτισε, στο ένα γόνατο, πλάι στον πράκτορα. «Με λένε Έκτορα. Είμαι κι εγώ Πρόμαχος της Επανάστασης. Στη Θακέρκοβ.»

«...Ναι. Έχω ακούσει για σένα. Δεν είναι δυνατόν να είμαι στη Θακέρκοβ...»

«Δεν είσαι στη Θακέρκοβ. Εγώ είμαι στη Νέσριβεκ. Για να δω την Πρόμαχο Χασρίνα. Εσύ δε νομίζω ότι είσαι σε κατάσταση να πας να τη βρεις, φίλε μου.»

«Πρέπει...»

«Αν έχεις κάποιο μήνυμα, κάποια πληροφορία, μπορώ να τα μεταφέρω εγώ για σένα.»

Ο πράκτορας τον κοίταξε καχύποπτα.

«Το λευκό παλάτι ήταν κάποτε ο τόπος μου,» του είπε, συνθηματικά, ο Έκτορας.

«Αλλά τώρα οι αίθουσές του δεν είναι πια δικές μου,» αποκρίθηκε σωστά ο πράκτορας.

«Βλέπεις; Δεν προσπαθώ να σε κοροϊδέψω. Ποιο είναι τ' όνομά σου;»

«Ζορδάμης.»

«Σεργήλιος είσαι, έτσι;»

«Ναι. Από αυτά τα μέρη.»

«Θέλεις να μεταφέρω το μήνυμά σου στην Πρόμαχο;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζορδάμης. «Πες της... ότι... ότι...» Έκανε να πάρει πάλι το παγούρι του γιατρού, και ο γιατρός τον άφησε. Ο πράκτορας ήπιε. «Πες της, Πρόμαχε, ότι ο Συνταγματάρχης Σεβήρος Χιλιόφωνος ετοιμάζει επίθεση στους Κίτρινους Μύλους, για να ξαναπάρει την περιοχή.»

Ο Έκτορας ένευσε. «Να είσαι ήσυχος ότι η Πρόμαχος θα το έχει μάθει μέχρι το βράδυ.»

«Σ' ευχαριστώ.»

«Πού θα τη βρω; Είναι στη Νέσριβεκ;»

«Ναι, δεν ξέρεις;»

«Έχω να έρθω εδώ από πριν αρχίσει ο πόλεμος. Χρειάζομαι κάποιες κατευθύνσεις. Τα κατατόπια θα έχουν αλλάξει πολύ, υποθέτω.»

«Ναι,» είπε ο Ζορδάμης, και έβηξε. «Έχουν αλλάξει... Υπάρχει... ένας χάρτης της Νέσριβεκ... στο σάκο μου. Θα τον χρειαστείς.» Έκανε να σηκωθεί για να ανοίξει τον σάκο που ήταν πλάι του.

«Μείνε εκεί.» Ο γιατρός τον κράτησε από τον ώμο. «Σε πειράζει ν' ανοίξει άλλος τον σάκο σου;»

«Όχι, ανοίξτε τον.»

Ο Έκτορας τον άνοιξε και ξεδίπλωσε μερικούς χάρτες που ήταν μέσα. Όλοι έδειχναν στρατιωτικές θέσεις. Πού ήταν ποιες δυνάμεις. Ποια περάσματα ήταν ασφαλή, ποια επικίνδυνα, ποια τελείως κλειστά.

«Μην τα εμπιστεύεσαι απόλυτα αυτά,» του είπε ο Ζορδάμης. «τα πράγματα αλλάζουν κάθε λίγο. Πάρε τον χάρτη της πόλης.»

Ο Έκτορας άνοιξε τον χάρτη της μεγάλης Νέσριβεκ, που ήταν γεμάτος σημειώσεις και χρωματιστές γραμμές. Σκέτο μπέρδεμα.

«Από πού σκοπεύεις να μπεις;» τον ρώτησε ο Ζορδάμης. «Νότια; Δυτικά;»

«Έχω υποβρύχιο μαζί μου,» εξήγησε ο Έκτορας· «μπορώ να μπω από τον ποταμό Ήρντεφ.»

«Υποβρύχιο;» έκανε ο Νέστορας, παραξενεμένος.

«Τ'όχημά μου είναι μεταβαλλόμενο, Στρατηγέ.»

«Λοχαγός.»

Ο Έκτορας ρώτησε τον Ζορδάμη: «Αν μπω με υποβρύχιο, τι έχεις να προτείνεις;»

Ο πράκτορας τού έδωσε κάποιες κατευθύνσεις, δείχνοντάς του επάνω στον χάρτη.

Μετά απ'αυτό, ο Έκτορας, η Νιρίφα, και η Βατράνια ξεκουράστηκαν μερικές ώρες μαζί με τους επαναστάτες της περιοχής, και όταν ο ήλιος έπεσε χαιρέτησαν τον Νέστορα, ανέβηκαν στα οχήματά τους, και έφυγαν.

Πήγαν βόρεια, ακολουθώντας ένα ασφαλές μονοπάτι που τους είπε ο λοχαγός, και κατέληξαν στις ανατολικές όχθες του ποταμού Ήρντεφ, βγαίνοντας μέσα από ένα αραιό δάσος. Το σκοτάδι ήταν πυκνό πια, αλλά δεν είχαν ανάψει τους προβολείς τους για να μην τραβήξουν την προσοχή των Παντοκρατορικών. Συχνά, κατά τη διαδρομή τους, έβλεπαν στον ουρανό ελικόπτερα να περιφέρονται, ή γρυποκαβαλάρηδες. Σε πολλά σημεία απ'όπου πέρασαν η βλάστηση ήταν καμένη, και κρατήρες υπήρχαν στη γη, από δυνατές εκρήξεις. Είδαν τα συντρίμια ενός αεροσκάφους, τα οποία, απ'ό,τι έκρινε ο Έκτορας με μια γρήγορη ματιά, δεν πρέπει να ήταν και πολύ παλιά. Συνάντησαν σωρούς από πτώματα, τελείως σκελετωμένα ή με κρέας ακόμα επάνω. Γύρω από τα τελευταία, σαρκοβόρα πτηνά και ζώα ήταν συγκεντρωμένα παίρνοντας το βραδινό τους. Τα μάτια τους γυάλιζαν μες στη νύχτα.

Ο ποταμός Ήρντεφ ήταν δυνατός· τα νερά του βούιζαν καθώς κυλούσαν βόρεια, προς τη Νέσριβεκ και πέρα απ'αυτήν, στη θάλασσα. Ο Έκτορας άνοιξε το φιμέ σκέπαστρο του οχήματός του και είπε στη Βατράνια: «Θα πρέπει να έρθεις μαζί μας τώρα. Το δίκυκλο θα το κρύψουμε εδώ και θα το πάρεις πάλι όταν επιστρέψουμε.»

Εκπλήσσοντάς τον, δεν του έφερε αντίρρηση. Απλώς ένευσε και κατέβηκε από το όχημά της. Ο Έκτορας βγήκε απ'το τετράκυκλο και μαζί με τη Βατράνια έκρυψαν το δίκυκλο μέσα στη βλάστηση, όσο καλύτερα μπορούσαν.

Μετά, μπήκαν στο όχημα και έκλεισαν το σκέπαστρο, ο Έκτορας στη θέση του οδηγού και η Βατράνια πίσω του, στριμωγμένη ανάμεσα σ' αυτόν και στα πόδια της Νιρίφα.

«Ετοιμάσου, μάγισσα,» είπε ο Πρόμαχος.

«Έτοιμη είμαι, αφεντικό.»

Ο Έκτορας οδήγησε το όχημά τους προς τον ποταμό, καθώς η Νιρίφα'μोर υποτονθόρυζε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας.

Το υποβρύχιο βυθίστηκε στα νερά του Ήρντεφ και κινήθηκε βαθιά κάτω από την επιφάνεια, πηγαίνοντας προς τα βόρεια.

«Δεν είχα ξαναβρεθεί ποτέ μέσα σε υποβρύχιο,» είπε η Βατράνια.

«Το εισιτήριο το πληρώνεις μετά,» της είπε ο Έκτορας.

«Δεν είναι δωρεάν, δηλαδή;»

«Για σένα, όχι.»

«Πόσο θα πληρώσω;»

Ο Έκτορας άνοιξε τον χάρτη που του είχε δώσει ο Ζορδάμης για να τον συγκρίνει με τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας του. «Μία κλοτσιά, δύο φάπες.»

«Ανέκαθεν ήταν τόσο πολύ κόπανος, ε;» είπε η Βατράνια στη Νιρίφα, η οποία απλά χαμογέλασε.

Ο Έκτορας παρακολουθούσε προσεκτικά τα ανιχνευτικά συστήματα του υποβρυχίου καθώς έμπαιναν στη Νέσριβεκ, επειδή ήξερε ότι αν έκανε εδώ ένα λάθος μπορεί να ήταν και το τελευταίο του. Οι Παντοκρατορικοί θα ανατίναζαν αμέσως ένα ύποπτο σκάφος που κινιόταν κάτω από το νερό, αν το εντόπιζαν.

Ευτυχώς, έφτασε στο μέρος που του είχε δείξει ο Ζορδάμης χωρίς κανέναν να επιτεθεί στο υποβρύχιο.

«Νιρίφα,» είπε. «Αλλάζουμε.» Και οδήγησε το σκάφος προς τη δυτική όχθη, φωτίζοντας και βλέποντας ότι ο τραυματισμένος πράκτορας είχε δίκιο: εδώ η κλίση ήταν καλή.

Το υποβρύχιο πήγε στην όχθη ενώ, συγχρόνως, μεταμορφωνόταν σε τροχοφόρο ειδικό για μάχη, προστατευμένο από ανθεκτικές ασπίδες και διαθέτοντας ενεργειακό κανόνι.

Μπροστά στον Έκτορα ανοίγονταν τώρα δύο έρημοι δρόμοι. Πυροβολισμοί αντηχούσαν από κάπου. Ο Πρόμαχος οδήγησε το όχημα προς τη μεριά που του είχε πει ο Ζορδάμης. Θραύσματα από οικοδομήματα και οχήματα, πτώματα, και πεταμένα όπλα έτριζαν κάτω από τους

τροχούς του. Ο Έκτορας είδε ότι ο Εναέριος Σιδηρόδρομος της Νέσριβεκ, που περνούσε πάνω και ανάμεσα από τις κάποτε περήφανες πολυκατοικίες της, είχε τώρα καταρρεύσει από δω κι από κει. Σε μερικά σημεία, ωστόσο, λειτουργούσε, φωτίζοντας μέσα στη νύχτα. Η πόλη δεν ήταν εγκαταλειμμένη· έμεναν ακόμα πολίτες εδώ. Ορισμένα μέρη κατοικούνταν κανονικά· ορισμένα ήταν τελείως διαλυμένα και έρημα· και ορισμένα είχαν μετατραπεί σε πεδία μάχης. Αυτά τα τελευταία ήταν που ο Ζορδάμης τού είχε προτείνει να αποφύγει.

Καθώς όμως ο Έκτορας περνούσε από έναν δρόμο που υποτίθεται πως ήταν ασφαλής, είδε μια ρουκέτα να έρχεται προς το μέρος του.

«Σκατά!» Έστριψε απότομα.

Το όχημα τραντάχτηκε. Κοπάνησε στον τοίχο ενός ερειπίου, χώματα και πέτρες έπεσαν στην οροφή του.

Η Βατράνια ούρλιαξε, πιεσμένη ανάμεσα στον Έκτορα και στα πόδια της Νιρίφα. «Θα με σκοτώσετε!»

«Μη μου ρίχνεις αγκωνιές στα γόνατα!» της είπε η μάγισσα, προσπαθώντας να μη χάσει τον έλεγχο της πάνω στην ενεργειακή ροή του οχήματος και γίνουν παρανάλωμα πυρός.

Ο Έκτορας σημάδεψε προς τη μεριά απ'όπου είχε έρθει η ρουκέτα και εξαπέλυσε δύο απανωτές ενεργειακές ριπές. Δυνατές εκρήξεις ακολούθησαν. Κομμάτια κατέρρευσαν από κάποιο χτίριο.

Ο Πρόμαχος πάτησε το πετάλι και το όχημά του έφυγε ολοταχώς, σηκώνοντας σκόνη πίσω του, προτού προλάβουν να αντιδράσουν οι τυχόν επιζώντες Παντοκρατορικοί.

«Οι γαμημένοι ρίχνουν σ'ό,τι δεν αναγνωρίζουν ως δικό τους και νομίζουν επικίνδυνο,» μούγκρισε.

«Αν δεν είχαμε βγαλμένο το κανόνι, δε θα μας έριχναν,» είπε η Βατράνια.

«Μπορεί. Αλλά δεν το ρισκάρω να κινούμαι με μορφή χωρίς προστατευτικές ασπίδες. Αυτή η ρουκέτα θα μας είχε σκοτώσει αν ήμασταν απροστάτευτοι.»

Έστριψαν σ'έναν δρόμο, και μετά σ'έναν άλλο. Και σ'έναν τρίτο. Μπήκαν κάτω από μια σκοτεινή καμάρα που φωτιζόταν μόνο από μια λάμπα η οποία τρεμόπαιζε.

Σταμάτησαν.

«Εδώ είναι;» ρώτησε η Βατράνια.

«Μάλλον.» Ο Έκτορας άνοιξε και βγήκε.

Η Βατράνια τον ακολούθησε, με το πιστόλι της στο χέρι.

Μετά ήρθε η Νιρίφα, αφού σταμάτησε ομαλά τη χρήση της Μαγγανείας Κινήσεως και της Μαγγανείας Οπλικής Φορτίσεως. Κρατούσε κι εκείνη πιστόλι.

Ο Έκτορας πλησίασε μια κλειστή σιδερένια πόρτα. Χτύπησε, δυνατά, με τη γροθιά του.

ΤΟΚ. ΤΟΚ. Παύση. ΤΟΚ. Παύση. ΤΟΚ-ΤΟΚ.

Ακριβώς όπως του είχε πει ο Ζορδάμης.

Ένα στενόμακρο παραθυράκι άνοιξε πάνω στην πόρτα, και δύο γυναικεία μάτια φάνηκαν. Μια γυναικεία φωνή είπε: «Ο Παλιός Ήλιος μάς οδηγεί.»

«Τα σύννεφα κι οι κακές θολούρες δεν μας πτοούν,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

«Τι θέλεις;»

«Φέρνω επείγον μήνυμα για τη Χασρίνα.»

Η πόρτα άνοιξε, με τους μεντεσέδες της να τρίζουν. Ο Έκτορας, η Βατράνια, και η Νιρίφα μπήκαν σ'ένα μικρό δωμάτιο. Η γυναίκα που τους είχε μιλήσει ήταν μετρίου αναστήματος, γαλανόδερμη, και ξανθιά, ντυμένη με γκριζο εφαρμοστό παντελόνι, ψηλές καφετιές μπότες, και μαύρο χιτώνιο. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο, σφιχτά, κάνοντας το πρόσωπό της να μοιάζει μυτερό. Εκτός απ'αυτήν, στο δωμάτιο ήταν δύο άντρες, κι οι δύο με δέρμα λευκό-ροζ και έχοντας πιστόλια στα χέρια και τουφέκια από κοντά. Δε φαινόταν να εμπιστεύονται τους νεόφερτους. Λογική κίνηση, για επαναστάτες.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ο ένας.

«Το όνομά μου είναι Έκτορας· είμαι Πρόμαχος στη Θακέρκοβ. Από δω η Νιρίφά'μορ, και η Βατράνια.»

«Καλά σε κατάλαβα, λοιπόν, παρά το σκοτάδι,» είπε η γαλανόδερμη γυναίκα.

«Δε νομίζω ότι γνωριζόμαστε...»

«Έχω δει τη φωτογραφία σου. Με λένε Θάρφι'ταρ.»

«'ταρ;» είπε ο Έκτορας. «Είσαι του μαγικού τάγματος των Δρακαινών;» Αυτές ήταν οι μάγισσες που υπηρετούσαν μαζί με τις Μαύρες Δράκαινες την Παντοκράτειρα, προτού συμμαχήσουν με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο.

«Ναι,» απάντησε η Θάρφι'ταρ. «Και τώρα, με συγχωρείς, Πρόμαχε, αλλά πρέπει να κάνω έναν τυπικό έλεγχο.» Η μάγισσα απομακρύνθηκε

λίγο από αυτόν και τις συντροφισσές του, πήρε μια συσκευή από ένα ράφι, και, ενεργοποιώντας την, την έστρεψε προς το μέρος τους.

Η συσκευή ήταν λίγο πιο μεγάλη από μια φωτογραφική μηχανή και χρειαζόσουν δύο χέρια για να την κρατάς.

Ο Έκτορας ρουθούνησε. «Νομίζεις ότι είμαστε Δημιουργήματα;»

Η Θάρφι'ταρ κοίταξε τις ενδείξεις στη συσκευή της. «Δεν είστε Δημιουργήματα, όπως φαίνεται. Αλλά πρέπει πάντα να είμαστε προσεκτικοί.» Άφησε πάλι τη συσκευή στο ράφι. «Τις προάλλες είχαμε επεισόδια μ'ένα Δημιούργημα, το οποίο καταφέραμε να διαλύσουμε με οξέα.»

Τα Δημιουργήματα ήταν πλαστοί άνθρωποι που μόνο η Παντοκράτειρα γνώριζε το μυστικό της κατασκευής τους και μπορούσε να τους δώσει όποιου τη μορφή ήθελε, προκειμένου να αντικαθιστούν αληθινά πρόσωπα και να δρουν ως κατάσκοποι, δολιοφθορείς, και δολοφόνοι. Ήταν απίστευτα δύσκολο να τους σκοτώσεις' τους κατέστρεφε μόνο ό,τι διέλυε πλήρως τη σύστασή τους.

«Μπορώ τώρα να δω την Πρόμαχο;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Ασφαλώς.»

Η Θάρφι'ταρ οδήγησε αυτόν, τη Βατράνια, και τη Νιρίφα σε μια σκάλα. Κατέβηκαν σε υπόγεια που ήταν καλοφωτισμένα, με ενεργειακές λάμπες στους τοίχους, και καλά φρουρούμενα από επαναστάτες. Τελικά, έφτασαν σε μια αίθουσα με τραπέζια.

«Καθίστε,» είπε η Θάρφι'ταρ. «Θα την ειδοποιήσω.» Και πλησίασε έναν επικοινωνιακό δίαυλο στον τοίχο.

Ο Έκτορας, η Βατράνια, και η Νιρίφα κάθισαν σ'ένα άδειο τραπέζι. Γύρω τους επαναστάτες ήταν καθισμένοι, κι ορισμένοι τούς έριχναν λοξές ματιές, καθώς έτρωγαν, έπιναν, ή έπαιζαν χαρτιά. Σε μια άκρη της αίθουσας υπήρχε κυλικείο.

Η Θάρφι'ταρ επέστρεψε κοντά στον Έκτορα. «Η Πρόμαχος είπε να σας πάω αμέσως στο γραφείο της. Θέλετε να πάρετε τίποτα για φαγητό μαζί σας;»

«Μετά,» είπε ο Έκτορας.

Ακολούθησαν πάλι τη Δράκαινα και οδηγήθηκαν σ'ένα δωμάτιο γεμάτο χάρτες, οθόνες, κονσόλες, χαρτιά, βιβλία, και όπλα. Μπροστά από μια οθόνη καθόταν ένας άντρας με γαλανό δέρμα και ψαρά μαλλιά. Πίσω από ένα γραφείο στεκόταν όρθια μια γυναίκα που το δέρμα της ήταν λευκό με απόχρωση του ροζ και τα μαλλιά της μαύρα και δεμένα

κοτσίδα. Φορούσε γκριζο πουκάμισο, με τα μανίκια σηκωμένα. Από το λαιμό της κρεμόταν μια αργυρή αλυσίδα.

Χαμογέλασε. «Έκτορα!»

«Χασρίνα. Πάει καιρός,» είπε ο Έκτορας, ανταποδίδοντας το χαμόγελο και δίνοντάς της το χέρι του.

Η Πρόμαχος της Νέσριβεκ έσφιξε τον καρπό του κι εκείνος τον δικό της. «Ελπίζω τα πράγματα στη Θακέρκοβ νάναι καλύτερα από εδώ.»

«Δεν πέφτουν βόμβες ακόμα. Αλλά δε θ'αργήσουν κιόλας.»

Η Χασρίνα γέλασε. «Κάτσε,» είπε. «Κι εσείς,» πρόσθεσε κοιτάζοντας τη Βατράνια και τη Νιρίφα. «Πώς λέγονται οι κυρίες, Έκτορα;»

Ο Πρόμαχος τις σύστησε, καθώς κάθονταν όπου έβρισκαν χώρο μέσα στο χάος του δωματίου. Η Θάρφι'ταρ έμεινε όρθια, με τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της.

«Εσύ είσαι η γνωστή Βατράνια;» είπε η Χασρίνα. «Έχω ακούσει για σένα.»

«Ελπίζω όχι από τον Έκτορα.»

Η Χασρίνα μειδίασε. «Η αλήθεια είναι πως όχι από τον Έκτορα. Είσαι σημαντική πράκτοράς μας στη Θακέρκοβ. Με παραξενεύει που σε βλέπω εδώ.»

«Φοβάμαι ότι δεν είμαι πια τόσο σημαντική όσο ήμουν.»

Η Χασρίνα συνοφρυώθηκε ερωτηματικά.

«Χασρίνα,» είπε ο Έκτορας διακόποντάς της. «Σου φέρνω ένα μήνυμα από έναν πράκτορα που ονομάζεται Ζορδάμης – και νομίζω ότι είναι επείγον.» Της μετέφερε τα νέα για τον Συνταγματάρχη και για τους Κίτρινους Μύλους.

Η Χασρίνα καταράστηκε. «Τ'άκουσες αυτό, Άριστε;» είπε στον ψαρομάλλη άντρα, που ο Έκτορας ήξερε ότι ήταν μάγος του τάγματος των Τεχνομαθών, όπως και η Νιρίφα. «Αρχίζουμε προετοιμασίες, αμέσως.»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε εκείνος, και άνοιξε έναν επικοινωνιακό διάλογο.

«Πρόμαχε,» είπε η Θάρφι'ταρ. «Θα πρότεινα να πάω στους Κίτρινους Μύλους.»

Η Χασρίνα ένευσε. «Πήγαινε.»

Η Θάρφι έφυγε απ'το δωμάτιο, χωρίς άλλες κουβέντες.

«Δεν είναι αυτός ο μόνος λόγος που ήρθα,» είπε ο Έκτορας στη Χασρίνα. «Τυχαία συνάντησα τον πράκτορά σου.»

«Σ'ακούω. Πες μου.» Η Πρόμαχος άνοιξε μια ταμπακιέρα, προσφέροντάς του τσιγάρο.

Ο Έκτορας πήρε ένα και το άναψε. «Θέλω να μου κάνεις μια χάρη.»

Η Χασρίνα άναψε κι εκείνη τσιγάρο, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

«Χρειάζομαι όπλα. Αρκετά όπλα. Για να εξοπλίσω μια μερίδα λιμενεργατών της Θακέρκοβ οι οποίοι θα επιτεθούν σε μια επικίνδυνη συμμορία που ελέγχεται από τα τσιράκια της Παντοκράτειρας.» Και της εξήγησε πώς ακριβώς είχε η κατάσταση. «Δε ζητάω μόνο από σένα όπλα,» της είπε. «Έχω στείλει ανθρώπους μου και στον Καμίρνο, στα Φέρνιλγκαν, και θα ληστέψω και μια αποθήκη στη Θακέρκοβ. Όμως και η δική σου βοήθεια είναι απαραίτητη, Χασρίνα. Θέλω να εξοπλιστούν καλά, για να καταφέρουν να αποτινάξουν τη Λεγεώνα. Είναι από εκείνες τις επιθέσεις που πρέπει να καταλήξουν αμέσως σε νίκη γιατί αλλιώς την έχεις γαμήσει. Δε θάχουν δεύτερη ευκαιρία.»

Η Πρόμαχος της Νέσριβεκ έσβησε το τσιγάρο της ενώ συγχρόνως φυσούσε καπνό προς τα δίπλα. Είπε στον Έκτορα: «Είμαστε μέχρι το λαιμό εδώ πέρα – ίσως και λίγο παραπάνω. Θα σου δώσω, όμως, τα όπλα που θέλεις. Τελευταία, μας ήρθε ένα φορτίο από την Απολλώνια και νομίζω πως έχω ό,τι χρειάζεσαι. Πάμε να κοιτάξουμε.» Σηκώθηκε από τη θέση της.

Ο Έκτορας, η Νιρίφα, και η Βατράνια την ακολούθησαν έξω από το γραφείο και στους υπόγειους διαδρόμους.

«Έχεις τρόπο να βάλεις τα όπλα μέσα στην πόλη, έτσι;» είπε η Χασρίνα καθώς βάδιζαν.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

Κεφάλαιο 48

Η Αποθήκη των Όπλων

Η Σερφάντια δεν άργησε να ξεκινήσει την επιχείρηση διαρπαγής των όπλων από τις αποθήκες του Ταρδάμου. Τη δεύτερη νύχτα μετά την αναχώρηση του Έκτορα έβαλε το σχέδιό της σε δράση, αφού είχε εξηγήσει στον Σωσία, τον Αίολο, τον Χρίστο, και την Ουρανία τι ακριβώς θα έκαναν και τους είχε βάλει να επαναλάβουν το σχέδιό της για να δει αν το είχαν μάθει σωστά.

Ο Σωσίας μειδίασε λέγοντας: «Νομίζω ότι ξανάμαι στο σχολείο. Είσαι χειρότερη απ'το αφεντικό, Μαύρη Δράκαινα.»

«Σίγουρα είναι,» συμφώνησε ο Αίολος.

Η Σερφάντια δεν γελούσε.

Η Χλόη, που τους παρακολουθούσε χωρίς να μιλά, σκέφτηκε: *Ελπίζω όλα αυτά να μην καταλήξουν άσχημα.* Και άπλωσε μερικά τραπουλόχαρτα μπροστά της.

Οι αποθήκες όπλων του Ταρδάμου ήταν πέντε χιλιόμετρα έξω από τη Θακέρκοβ, προς τα βορειοανατολικά. Πήγαινες εκεί ακολουθώντας την Ελεγκίας – η οποία, βγαίνοντας από την πόλη, δεν ονομαζόταν πια έτσι, και δεν ήταν παρά ένας μικρός εξοχικός δρόμος.

Οι αποθήκες περιτριγυρίζονταν από ψηλό πέτρινο τείχος με επικίνδυνο συρματόπλεγμα στην κορυφή, και μισθοφόροι τις φρουρούσαν. Υπήρχαν τέσσερα φυλάκια: ένα σε κάθε σημείο του ορίζοντα. Επίσης, οι επαναστάτες είχαν καταφέρει να πληροφορηθούν, μέσω συνδέσμων τους, ότι ένας Βιοσκόπος (άνθρωπος των μισθοφόρων, που πληρωνόταν αδρά) ανίχνευε πάντα το μέρος με Μαγγανεία Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας: έτσι, όποιος εισβολέας πλησίαζε, ο μάγος τον «έβλεπε» αμέσως.

Στην αρχή, η Σερφάντια είχε προβληματιστεί μαθαίνοντάς το αυτό. «Χρειαζόμαστε κάποιον που να γνωρίζει τη Μαγγανεία Εικονικής Νεκρώσεως,» είχε πει. Την είχε ακουστά επειδή τη χρησιμοποιούσαν οι

μάγισσες του τάγματος των Δρακαινών, οι οποίες υποστήριζαν τις Μαύρες Δράκαινες στις επιχειρήσεις που αναλάμβαναν να φέρουν σε πέρας.

«Κάποιον σαν εμένα, δηλαδή.» Ο Αίολος είχε φτιάξει τα γυαλιά του, ατενίζοντάς την σοβαρά.

«Ξέρεις τη μαγγανεία;»

«Ναι.»

«Τότε, δεν υπάρχει πρόβλημα.»

Η Μαγγανεία Εικονικής Νεκρώσεως έκρυβε τη ζωτική ενέργεια, καθιστώντας σε αόρατο σε όσους μπορούσαν να την ανιχνεύσουν, όπως τους Βιοσκόπους.

«Καλή τύχη,» τους είπε η Χλόη προτού ξεκινήσουν.

Η Σερφάντια και η ομάδα της έφυγαν από την *Οινόσφαιρα* παίρνοντας το τρίκυκλο με τον πελώριο μπροστινό τροχό και τη μεγάλη καρότσα. Το όχημα δεν ήταν στο κάτω υπόγειο γιατί δεν χωρούσε να περάσει από τις σήραγγες. Το στάθμευαν σ'ένα παλιό γκαράζ, όχι πολύ μακριά από την *Οινόσφαιρα*. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, προτιμούσαν πλέον να μη χρησιμοποιούν τις σήραγγες, για λόγους ασφαλείας· ακόμα και τα δίκυκλα δεν τα έβαζαν στο κάτω υπόγειο.

Βγαίνοντας από την πόλη και φτάνοντας κοντά στις αποθήκες του Ταρδάμου, σταμάτησαν το όχημα έξω από τον δρόμο και κατέβηκαν. Από εδώ όπου βρίσκονταν μπορούσαν να δουν τις αποθήκες, σκοτεινές μέσα στη νύχτα, με μικρά φώτα μόνο στα φυλάκια πάνω στο τείχος.

Ο Αίολος ρώτησε την Ουρανία: «Μπορείς να προβλέψεις πιθανούς κινδύνους που θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε;»

«Μπορώ – όπως ήδη σας εξήγησα – να σας πω τη σωστή στιγμή για να χτυπήσετε τους φρουρούς,» απάντησε εκείνη. «Ακριβώς όταν δεν θα κοιτάζουν.»

«Ναι,» ένευσε η Σερφάντια· «τα έχουμε πει.»

Ο Αίολος κοίταξε την Ουρανία ερωτηματικά.

«Μην αναρωτιέσαι αν μπορώ να πολεμήσω αν χρειαστεί, Αίολε,» του είπε εκείνη. «Δεν θα χρειαστεί.» Η όψη της είχε ακόμα κάτι το μη ανθρώπινο. Κάτι το τρομαχτικό. Έμοιαζε με γυναίκα μετρίου αναστήματος, με μαύρα μαλλιά που είχαν αρχίσει να μακραίνουν και λευκό-ροζ δέρμα, αλλά συγχρόνως θύμιζε κούκλα. Ψεύτικο ανδρείκελο. Μαριονέτα που κάποιος άλλος τη μετακινούσε. Οι κινήσεις της ήταν σαν φυσι-

κές ανθρώπινες κινήσεις, όμως δεν ήταν *πραγματικά* φυσικές ανθρώπινες κινήσεις. Κάποιος έπαιζε θέατρο.

«Εντάξει,» είπε ο Αίολος. «Λοιπόν. Εσύ,» κοίταξε τη Σερφάντια, «ο Σωσίας, και η Ουρανία θα πάτε μέσα. Εγώ κι ο Χρίστος θα περιμένουμε εδώ για το σύνθημά σας, έτοιμοι με το τρίκυκλο.»

«Μην επαναλαμβάνουμε αυτά που ήδη έχουμε πει,» αποκρίθηκε η Μαύρη Δράκαινα, ενοχλημένα.

«Καλώς,» είπε ο Αίολος· κι έβγαλε ένα δαχτυλίδι από το μικρό δάχτυλο του δεξιού του χεριού. Επάνω του υπήρχαν χαράγματα. «Το έφτιαξα πριν από κάποιες ώρες, ειδικά γι' αυτή τη δουλειά. Πιστεύω, θα λειτουργήσει κατά το αναμενόμενο.»

«Θα ήταν καλύτερα, όμως, αν ερχόσουν μαζί μας, έτσι δεν είναι;» είπε η Σερφάντια, που ήξερε ότι οι μάγισσες του τάγματος των Δρακαινών πάντα έρχονταν μαζί σε τέτοιες περιπτώσεις.

«Δε μπορώ να σκαρφαλώσω αυτό το τείχος, Σερφάντια. Είναι αδύνατο για μένα.»

Η Μαύρη Δράκαινα έμεινε για λίγο σιωπηλή, παρατηρώντας τον, σα να σκεφτόταν τι απάντηση να δώσει. Τελικά είπε: «Κάνε ό,τι είναι να κάνεις.»

Ο Αίολος ύφανε τη Μαγγανεία Εικονικής Νεκρώσεως, επικεντρώνοντάς την στο δαχτυλίδι. Μια διαδικασία που πήρε πάνω από δέκα λεπτά. Μετά, έδωσε το δαχτυλίδι στη Σερφάντια, κι εκείνη το φόρεσε στον παράμεσο του αριστερού της χεριού, καθώς είχε πιο μικρά δάχτυλα από τον μάγο.

Ο Αίολος είπε: «Οι άλλοι θα πρέπει να είναι κοντά σου, όχι πιο μακριά από τρία, τέσσερα μέτρα.»

«Για πόσο θα διαρκέσει;»

«Περίπου μισή ώρα, υπολογίζω. Σταθείτε τώρα λίγο πιο πέρα οι τρεις σας.»

Η Σερφάντια, ο Σωσίας, και η Ουρανία υπάκουσαν. Ο Αίολος ύψωσε το χέρι του προς τη Μαύρη Δράκαινα και άρθρωσε μια παράξενη λέξη στη γλώσσα της μαγείας. Εκείνη αισθάνθηκε ένα ξαφνικό μούδιασμα στον παράμεσο που φορούσε το δαχτυλίδι, σα να την είχε χτυπήσει ένα σχετικά αδύναμο ενεργειακό κύμα.

«Πηγαίνετε!» τους είπε ο Αίολος.

Και ξεκίνησαν.

Σαν τρεις σκιές γλίστρησαν μέσα στη νύχτα, βαδίζοντας σκυφτοί, καλυμμένοι από το χορτάρι και την αραιή βλάστηση των περιχώρων της Θακέρκοβ. Η Ουρανία οδηγούσε, όχι η Σερφάντια, και όσο πλησίαζαν έμοιαζε ολοένα και πιο βέβαιη για τις αποφάσεις της. Τους έδειχνε προς τα πού να πάνε και πήγαιναν. Η Μαύρη Δράκαινα αισθανόταν λιγάκι πειραγμένη, όφειλε να παραδεχτεί.

«Μην είσαι θυμωμένη μαζί μου, Σερφάντια,» της είπε η Ουρανία, όταν βρίσκονταν αρκετά κοντά στο τείχος.

«Σςς,» της έκανε εκείνη, προτιμώντας η ομάδα της να είναι όσο το δυνατόν πιο σιωπηλή.

Πλησίασαν γρήγορα το τείχος και στάθηκαν πλάι του, κολλημένοι στις πέτρες, κρυμμένοι στο σκοτάδι.

Η Μαύρη Δράκαινα έβγαλε απ'τον ώμο της μια κουλούρα σχοινί· το ξετύλιξε, το στριφογύρισε. Ήταν έτοιμη να το πετάξει επάνω, όταν η Ουρανία τής είπε: «Περίμενε.» Εκείνη δεν έφερε αντίρρηση· και μετά από μερικές στιγμές, η Ουρανία είπε: «Τώρα!»

Η Σερφάντια τίναξε το σχοινί. Ο γάντζος στην άκρη του πιάστηκε στο συρματόπλεγμα στην κορυφή του τείχους. Η Σερφάντια ανέβηκε σαν έντομο. Τράβηξε ένα ειδικά ακονισμένο ξιφίδιο από το θηκάρι στον γοφό της και έκοψε το συρματόπλεγμα, δημιουργώντας μια τρύπα. Έκανε νόημα στους συντρόφους της να έρθουν – κι αμέσως μετά, σκέφτηκε ότι ίσως να μην υπήρχε λόγος για νοήματα αν η Ουρανία εξακολουθούσε να διαβάζει το μυαλό της.

Ο Σωσίας και η γυναίκα που δεν ήταν πραγματική γυναίκα σκαρφάλωσαν με τη βοήθεια του σχοινιού. Η Σερφάντια πήρε το δεύτερο σχοινί που μετέφερε – αυτό που είχε κρεμασμένο στη ζώνη της – και, περνώντας μέσα από το άνοιγμα στο συρματόπλεγμα, το άφησε να ξετυλιχτεί σαν φίδι από την άλλη μεριά του τείχους. Τον γάντζο του τον έπιασε στο συρματόπλεγμα. Και, χωρίς καθυστέρηση, κατέβηκε, για να βρεθεί στον περίβολο των αποθηκών και να πάρει, αμέσως, γονατιστή θέση στο ένα γόνατο.

Παρατήρησε τον χώρο με προσοχή. Κανένας φρουρός δεν φαινόταν να την έχει προσέξει, και σίγουρα κανένας δεν είχε σημάνει τον συναγερμό. Τρία μεγάλα μακρόστενα οικοδομήματα υπήρχαν στον περίβολο – οι αποθήκες των όπλων, αναμφίβολα – καθώς και ένα μικρότερο. Εκεί πρέπει να ξεκουράζονταν οι μισθοφόροι όταν άλλαζαν βάρδια και

προτού φύγουν από τις αποθήκες του Ταρδάμου. Επίσης, εκεί πρέπει να βρισκόταν και ο Βιοσκόπος.

Κοντά στο μικρότερο οικοδόμημα υπήρχε ένας ανοιχτός χώρος για τη στάθμευση οχημάτων και αλόγων. Δύο φορτηγά ήταν τώρα εκεί, τρία δίκυκλα, και τέσσερα άλογα. Ένα από τα ζώα μασουλούσε σανό, τα άλλα κοιμόνταν.

Στις εισόδους των αποθηκών στεκόταν από ένας φρουρός.

Ο Σωσίας και η Ουρανία κατέβηκαν πλάι στη Σερφάντια.

Πρώτα από όλους έπρεπε να ξεφορτωθούν τον Βιοσκόπο, γιατί, αν σκότωναν οποιονδήποτε άλλο πριν από αυτόν, εκείνος ίσως να διαισθανόταν την ξαφνική εξαφάνιση της ζωτικής ενέργειας και να καταλάβαινε ότι κάτι συνέβαινε.

Πήγαν προς το μικρό οικοδόμημα.

«Τρεις είναι μέσα,» είπε η Ουρανία.

Η Σερφάντια δε ρώτησε πώς το γνώριζε. *Δύο μισθοφόροι και ο Βιοσκόπος, λοιπόν.*

Πλησίασαν την κλειστή πόρτα.

Η Ουρανία έκανε νόημα να περιμένουν. Και μετά από λίγο, να κινηθούν.

Η Σερφάντια άνοιξε, χωρίς φασαρία, την πόρτα και μπήκε μαζί με τον Σωσία. Κι οι δυο τους κρατούσαν πιστόλια.

Δύο άντρες κάθονταν μέσα: ο ένας διάβαζε ένα πορνοπεριοδικό, ο άλλος κάπνιζε και κοίταζε έξω απ'το παράθυρο, τον νυχτερινό ουρανό. Στο βάθος του δωματίου ήταν μια ψηλή πολυθρόνα, όπου καθόταν μια γυναίκα με γαλανό δέρμα και μαύρα μαλλιά. Τα μάτια της ήταν κλειστά και στα χείλη της υπήρχε ένα εκστατικό χαμόγελο. Το δεξί της χέρι ακουμπούσε επάνω σε μια θέση του βραχίονα της πολυθρόνας που έμοιαζε να είναι φτιαγμένη ειδικά γι'αυτό το σκοπό. Καλώδια ξεκινούσαν από εκεί και κατέληγαν σ'ένα μηχάνημα παραδίπλα, όπου υπήρχε κονσόλα και οθόνη. Στην οθόνη φαινόταν η κάτοψη του περιβάλλοντος των αποθηκών, και κόκκινες κουκίδες εκεί όπου ήταν οι φρουροί.

Η Σερφάντια και ο Σωσίας είχαν τα πιστόλια τους ρυθμισμένα στην αναισθητοποίηση, και χτύπησαν με ενεργειακές ριπές τους ξαφνιασμένους μισθοφόρους στο στήθος. Το αποτέλεσμα ήταν οι δύο άντρες να μη μπορέσουν να φωνάξουν προτού χάσουν τις αισθήσεις τους.

Τα μάτια της μάγισσας στην ψηλή πολυθρόνα, ξαφνικά, άνοιξαν. Και γέμισαν τρόμο. Ήταν φανερό πως ήταν έτοιμη να ουρλιάξει. Αλλά η

Σερφάντια βρισκόταν ήδη σε κίνηση· έτρεχε καταπάνω της· την έφτασε και την κλότσησε στο σαγόνι. Το κεφάλι της Βιοσκόπου τινάχτηκε απότομα πίσω, χτυπώντας στην πλάτη της πολυθρόνας. Η Σερφάντια γρονθοκόπησε τη γυναίκα στο διάφραγμα, την άρπαξε απ'τα μαλλιά και την τράβηξε κάτω· το γόνατό της την κοπάνησε στη μύτη, γεμίζοντας το πρόσωπό της με αίμα και αναισθητοποιώντας την.

Οι κόκκινες κουκίδες στην οθόνη είχαν ήδη σβήσει.

«Τώρα, τους υπόλοιπους,» είπε η Σερφάντια στους συντρόφους της. «Τον έναν μετά τον άλλο.»

Οι μισθοφόροι μπροστά στις πόρτες των αποθηκών πέθαναν από το ξιφίδιο της Σερφάντιας, που και στις τρεις περιπτώσεις τούς έσχισε τον λαιμό απ'άκρη σ'άκρη προτού προλάβουν να βγάλουν άχνα.

Μετά, ήταν η σειρά των φρουρών στα τέσσερα φυλάκια.

Γονατισμένη στο ένα γόνατο, η Σερφάντια ύψωσε το τουφέκι της φέρνοντάς το στο επίπεδο του ώμου και σημαδεύοντας τον μισθοφόρο του ανατολικού φυλακίου μέσα από το τηλεσκοπικό στόχαστρό της.

«Περίμενε,» της ψιθύρισε η Ουρανία. «Περίμενε...»

Η Σερφάντια νόμιζε ότι είχε καλή βολή τώρα· και δεν μπορεί η Ουρανία να ήταν καλύτερη από εκείνη σ'αυτή τη-

«Περίμενε.»

Η Μαύρη Δράκαινα αποφάσισε να της κάνει τη χάρη. Εξάλλου, δεν διακυβευόταν και τίποτα το σπουδαίο: ακόμα κι αν ο στόχος μετακινιόταν, αργά ή γρήγορα θα έπαιρνε πάλι θέση καλή για να τον τουφεκίσει.

Ο φρουρός έκανε, ίσως, δυο βήματα.

«Τώρα!» είπε η Ουρανία.

Τι άλλαξε; αναρωτήθηκε η Σερφάντια, αλλά πάτησε τη σκανδάλη. Η ριπή της, περνώντας μέσα από το μισάνοιχτο παράθυρο, τον βρήκε στο πλάι του κεφαλιού, σκοτώνοντάς τον ακαριαία.

Τίποτα δεν ακούστηκε· το όπλο είχε σιγαστήρα.

«Πιο πριν, ο άλλος φρουρός μπορεί να τον έβλεπε να πέφτει,» εξήγησε η Ουρανία, χωρίς να διευκρινίσει σε ποιον ακριβώς φρουρό αναφερόταν.

Ήταν εκνευριστικό έτσι όπως ήξερε τις σκέψεις των άλλων, έκρινε η Σερφάντια· αλλά και χρήσιμο, επίσης.

Οι υπόλοιποι φρουροί στα φυλάκια τουφεκίστηκαν με ευκολία, τις πιο κατάλληλες στιγμές, όπως μόνο η Ουρανία μπορούσε να τις γνωρίζει και όπως μόνο μια Μαύρη Δράκαινα μπορούσε να σημαδέψει.

Δε φαινόταν να υπάρχει πια κανένας που να μπορεί να τους σταματήσει απ'το να κάνουν ό,τι ήθελαν.

Ο Σωσίας και η Σερφάντια άνοιξαν την πύλη του τείχους, και ο πρώτος έκανε σήμα, με τον φακό του, στον Αίολο και στον Χρίστο.

Το τρίκυκλο ήρθε γρήγορα στον περίβολο και σταμάτησε.

Οι επαναστάτες έβαλαν εκρηκτικά για ν'ανοίξουν την είσοδο μιας αποθήκης, και πήραν από μέσα όσα κιβώτια με όπλα μπορούσαν να χωρέσουν στην καρότσα του οχήματός τους.

«Μη χρονοτριβούμε,» είπε η Σερφάντια. «Δε θ'αργήσουν νάρθουν καινούργιοι μισθοφόροι από την πόλη για ν'αλλάξουν βάρδια.»

«Σου μοιάζει ότι χρονοτριβούμε;» μούγκρισε ο Αίολος, κουβαλώντας ένα κιβώτιο.

Όταν τελείωσαν, μπήκαν στο μεγάλο τρίκυκλο και η Σερφάντια το έβαλε μπροστά, καθισμένη στη θέση δεξιά του πελώριου μπροστινού τροχού. Η Μαύρη Δράκαινα δεν οδήγησε προς τη Θακέρκοβ αλλά προς τα νότια, διασχίζοντας την ύπαιθρο. Γιατί, αν έμπαιναν στην πόλη, θα τους σταματούσαν για να τους κάνουν έλεγχο. Το όχημά τους ήταν φανερό ότι μπορεί να μετέφερε εμπορεύματα, και οι έμποροι πλήρωναν φόρο για να φέρουν πράγματα μέσα στη Θακέρκοβ: φόρο που πήγαινε ο μισός στην πολιτεία και ο μισός στη Συμπαντική Παντοκρατορία.

Τους επαναστάτες, βέβαια, ο φόρος ήταν το λιγότερο που τους απασχολούσε τώρα...

Ο στρατός της Παντοκράτειρας είχε, πριν από χρόνια, καταστρέψει το χωριό της Χλόης. Όσοι είχαν επιβιώσει από εκείνο τον πύρινο όλεθρο είχαν φύγει όσο πιο μακριά μπορούσαν, κι ευτυχώς οι λευκοντυμένοι Παντοκρατορικοί πολεμιστές δεν τους είχαν καταδιώξει. Μάλλον, δεν τους θεωρούσαν και τόσο σημαντικούς.

Η Χλόη, η οικογένειά της, και οι άλλοι επιζώντες (που δεν ήταν και πάρα πολλοί στο σύνολό τους· το χωριό τους ήταν μικρό, όλοι γνωρίζονταν, και όλοι είχαν κάποια συγγένεια μεταξύ τους) αναγκάστηκαν

να γίνουν περιπλανώμενοι, προσπαθώντας να ζήσουν σε μια διάσταση που τότε, τα πρώτα χρόνια του ερχομού των Παντοκρατορικών, ήταν άγρια και επικίνδυνη. Έδιναν παραστάσεις για να διασκεδάζουν άλλους ανθρώπους και να πληρώνονται· έχτιζαν σπίτια και μάντρες, και έφτιαχναν κάρα· έπαιζαν τυχερά παιχνίδια· έλεγαν τη μοίρα· πουλούσαν διάφορα γούρια δικής τους κατασκευής· έκλεβαν κιόλας, κάπου-κάπου, και πρόσφεραν ερωτικές ηδονές στο όνομα της Λόρκης.

Δεν έβρισκαν τόπο που να μπορούν να μείνουν: αλλού δεν βολεύονταν, αλλού τούς έδιωχναν, αλλού η ζωή ήταν πολύ ακριβή. Έτσι, συνεχίζαν να περιπλανιούνται τραβώντας μαζί τους άμαξες και ζώα. Ενώ, σιγά-σιγά, με την πάροδο των χρόνων, τα πράγματα ηρεμούσαν στη Σεργήλη. Οι περιοχές της διάστασης παραδίνονταν, η μία κατόπιν της άλλης, στον στρατό της Παντοκράτειρας.

Το караβάνι της Χλόης ήταν σταματημένο σε μια κωμόπολη βορειοανατολικά της Θακέρκοβ όταν συνέβη το σημαντικότερο γεγονός στη ζωή της.

Εκείνη κι η οικογένειά της διασκεδάζαν τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας που βρίσκονταν στην περιοχή, με παραστάσεις, χορούς, ταχυδακτυλουργίες, και διάφορα νούμερα. Οι δρόμοι της μικρής πόλης αντηχούσαν από φωνές, γέλια, και μουσικές. Πολύς κόσμος είχε μαζευτεί, όχι μόνο απ'αυτό το μέρος αλλά κι από άλλα, τριγυρινά.

Η Χλόη, που τότε ήταν στην εφηβεία της, έκανε μερικά κόλπα με τις τράπουλές της και, μετά, μπήκε σε μια ταβέρνα για να πιει μια μπίρα και να ξεκουραστεί λίγο. Ένας αξιωματικός των Παντοκρατορικών την ακολούθησε μέσα και, προτού καν εκείνη τελειώσει το ποτό της, της ζήτησε να χορέψει γι'αυτόν και τους στρατιώτες που ήταν μαζί του. Η Χλόη τούς κοίταξε και οι όψεις τους δεν της άρεσαν καθόλου. Ειδικά του αξιωματικού. Εκείνος, όμως, έβγαλε τότε έναν ήλιο από το βαλάντιό του και τον πέρασε μέσα στο ντεκολτέ της. «Χόρεψε για μένα,» της είπε, «και θα δεις ότι έχω κι άλλα πολλά τέτοια πραγματάκια.» Κούνησε το βαλάντιο μέσα στη χούφτα του, κάνοντάς το να κουδουνίσει.

Η Χλόη πήρε το νόμισμα από το στήθος της. Το δάγκωσε. Έμοιαζε αληθινό. Χαμογέλασε. «Εντάξει,» είπε. «Θα χορέψω!»

Τι χαζοχαρούμενη που ήμουν τότε! σκεφτόταν τώρα, καθώς βάδιζε στους δρόμους του Χωνευτηρίου, μες στη νύχτα, πηγαίνοντας νότια. Θα μου έδινε τόσα λεφτά αν ήθελε μόνο να χορέψω γι'αυτόν;

Η Χλόη έβγαλε τα παπούτσια της και χόρεψε, ενώ το ηχοσύστημα στο βάθος (που ήταν του ταβερνιάρη, ο οποίος έμοιαζε να περηφανεύεται για το απόχτημά του) έπαιζε Κραυγαλέες Αλεπούδες. Χόρεψε στα ξύλινα σανίδια του πατώματος. Χόρεψε επάνω στο τραπέζι του αξιωματικού. Και χόρεψε επάνω σε μια καρέκλα. Ανεμίζοντας τη φαρδιά φούστα της.

Μπράβο, κορίτσι μου, ήσουν καταπληκτική, σκεφτόταν ειρωνικά η Χλόη του παρόντος, περνώντας από την Επτάπυλη Οδό και μπαίνοντας στους δρόμους του Παλιάτσου. Και λιγάκι πιο συγκρατημένη αν ήσουν, δε θα έβλαπτε...

Τα μάτια του αξιωματικού έμοιαζαν να τη διαπερνούν σαν πυρωμένα μαχαίρια, και ο Παντοκρατορικός δεν άργησε να την αρπάξει από τη μέση, να την τραβήξει κοντά του, και να κάνει έκδηλες τις προθέσεις του.

Η Χλόη προσπάθησε να αποτραβηχτεί. «Μου είπες ότι ήθελες να χορέψω!»

«Θα χορέψουμε. Μαζί. Στο σπίτι που με φιλοξενούν. Θα σ'αρέσει, θα δεις!»

«Για να χορέψω είπες ότι θα με πλήρωνες. Δώσε μου τα λεφτά μου, αλλιώς θα φύγω τώρα!»

Ο αξιωματικός γέλασε και συνέχισε να την τραβά. «Νόμιζες ότι θάπαιρνες ολόκληρους ήλιους μόνο για έναν χορό; Μια γυναίκα του είδους σου πρέπει να κερδίζει ανάλογα τα λεφτά της.» Έσπρωξε τη Χλόη προς το τραπέζι του, για να τη ρίξει ανάσκελα εκεί και να σηκώσει τη φούστα της. Εκείνη αντιστάθηκε· έπιασε ένα ποτήρι και τον χτύπησε, θρυμματίζοντάς το και γεμίζοντας το πρόσωπο του αξιωματικού με Σεργήλιο οίνο και αίμα.

Η καλύτερη κίνηση που θα μπορούσες να κάνεις! συλλογίστηκε η Χλόη του παρόντος, θυμωμένη με τη Χλόη του παρελθόντος, καθώς τα βήματά της την πήγαιναν προς τις αποβάθρες του Παλιάτσου.

Οι Παντοκρατορικοί στρατιώτες όρμησαν επάνω της για να την ξυλοκοπήσουν. Κάποιος τη χαστούκισε, κάποιος την κλότσησε.

Και τότε ήταν που τρεις τύποι πετάχτηκαν κι άρχισαν να χτυπάνε τους πολεμιστές της Παντοκράτειρας, με καρέκλες, σπαθιά, αλυσίδες, κλοτσιές, και μπουνιές. Ο ένας γαλανόδερμος, ο άλλος κατάμαυρος, ο τρίτος κατάλευκος.

Έτσι η Χλόη γνωρίστηκε με τον Έκτορα, τον Αλλάνδρη, και τον Άλκιμο.

Κι έτσι, εξαιτίας της ανοησίας της, έβαλε σε κίνδυνο όλη της την οικογένεια και τους ανθρώπους του χωριού της. Γιατί, καθώς ο Έκτορας και οι σύντροφοί του άρπαζαν τη Χλόη και την έπαιρναν μακριά, μέσα στον σαματά που ξεκινούσε, οι Παντοκρατορικοί άρχισαν να χτυπούν και να πυροβολούν αδιακρίτως. Χαλασμός έγινε στη μικρή κωμόπολη, και ο λαός της Χλόης υπέφερε περισσότερο από τους μόνιμους κατοίκους. Κάμποσοι σκοτώθηκαν, και σχεδόν όλοι τραυματίστηκαν ή ξυλοκοπήθηκαν.

Αναγκάστηκαν, φυσικά, να φύγουν. Κακήν-κακώς. Ενώ η Χλόη ήταν κρυμμένη σ'ένα δάσος στα περίχωρα, μαζί με τον Έκτορα.

«Δες τι έκανες, ηλίθιε! Βλάκα!» του φώναξε, κλαίγοντας, καθώς κοίταζαν την καταστροφή. «Δες τι τους έκανες!»

«Κοίτα ευγνωμοσύνη, το χοροπηδηχτό γατάκι της Λόρκης!» μούγκρισε ο Έκτορας.

Η Χλόη τον κλότσησε στα χαμηλά και του χίμησε, χτυπώντας τον με τις γροθιές της.

Ακόμα μια έξυπνη κίνηση... σκέφτηκε η Χλόη του παρόντος, φτάνοντας στις αποβάθρες του Παλιάτσου, όπου οι λιμενεργάτες συνέχιζαν την απεργία τους. Να κλοτσάς στα σταφύλια τον άνθρωπο που σ'έσωσε και με τον οποίο θα κοιμάσαι όλα τα υπόλοιπα χρόνια...

Ο Αλλάνδρης και ο Άλκιμος την είχαν αρπάξει αμέσως και την είχαν ακινητοποιήσει, κλείνοντάς της το στόμα για να μην τους πάρουν χαμπάρι οι Παντοκρατορικοί από τις φωνές της.

Ο λαός της σκορπίστηκε από τότε. Τρομαγμένοι από την οργή των Παντοκρατορικών, χώρισαν. Άλλοι πήγαν στη μια πόλη, άλλοι στην άλλη, και έπιασαν διάφορες δουλειές. Η Χλόη, καταλαβαίνοντας τελικά ότι εκείνη έφταιγε για την κατάσταση, τους απέφευγε έπειτα για πολύ καιρό, προτού ξαναβρεί μερικούς και τους μιλήσει.

Και τώρα, στις αποβάθρες του Παλιάτσου, μέσα στη νύχτα, πήγαινε να συναντήσει έναν απ'αυτούς – τον οποίο, φυσικά, δεν απέφευγε πλέον. Ο συγκεκριμένος άντρας έκανε μεταφορές στον ποταμό Κάλμωθ, από τη μια μεριά της πόλης ως την άλλη, και είχε στην κατοχή του βάρκα. Την οποία η Χλόη τώρα χρειαζόταν.

Του χτύπησε την πόρτα και του μίλησε. Ευτυχώς δεν είχε πέσει για ύπνο ακόμα. Φαινόταν όμως λιγάκι κρασωμένος.

«Θα σε πληρώσω,» του είπε η Χλόη. «Όχι τσάμπα.» Και του έδωσε έναν ήλιο.

Το σπασμένο πρόσωπό του χαμογέλασε ευχαριστημένα, αλλά είπε: «Δεν ήταν ανάγκη, Χλόη. Και μόνο για χάρη του πατέρα σου...»

Βγήκε από το σπίτι και την οδήγησε στη βάρκα του, σε μια από τις αποβάθρες. Της έδωσε τα κλειδιά και της είπε να προσέχει τον ποταμό, γιατί ήταν νύχτα.

«Μια χαρά θα τα καταφέρω,» αποκρίθηκε η Χλόη, βγάζοντας τις μπότες της και πηδώντας μέσα στη βάρκα. «Σ'ευχαριστώ πολύ, και πάλι. Η Λόρκη νάχει καλά εσένα και την οικογένειά σου.» Η Λόρκη, για τον λαό της, δεν ήταν σκοτεινή και ύπουλη θεά. Ή, τουλάχιστον, ήταν μια ύπουλη θεά που τους βοηθούσε να ζήσουν – έτσι πίστευαν.

Η Χλόη έβαλε μπροστά τη μηχανή της βάρκας και την οδήγησε προς τα βόρεια, ακολουθώντας το ρεύμα του Κάλμωθ.

Ελπίζω να μην περιμένω και περιμένω και περιμένω, και ποτέ δεν έρθουν, σκέφτηκε, οφείλοντας να παραδεχτεί ότι είχε κάποια αγωνία. Η επιχείρηση στις αποθήκες του Ταρδάμου ήταν, αναμφίβολα, επικίνδυνη υπόθεση.

Οι άλλοι, όμως, ήταν τελικά εκεί όπου της είχαν πει ότι θα ήταν: δύο χιλιόμετρα έξω από τη Θακέρκοβ, στη βόρεια όχθη του ποταμού. Το μεγάλο τρίκυκλο ήταν σταματημένο, και η καρότσα του ανοιχτή.

Χωρίς πολλά λόγια, οι επαναστάτες μετέφεραν λίγα-λίγα τα όπλα από τη βόρεια όχθη στη νότια. Και τώρα, έπρεπε να τα πάνε σ'ένα γνωστό τους ερείπιο έξω από τις Ακροκατοικίες: εκεί όπου, πριν από κάποιο καιρό, ο Έκτορας, η Χλόη, και η Νιρίφα είχαν οδηγήσει μια Παντοκρατορική κατάσκοπο για να τη σκοτώσουν. Δεν ήταν πολύ μακριά αλλά δεν ήταν και κοντά. Ειδικά με το φορτίο που έπρεπε να μεταφέρουν. Έτσι, η Σερφάντια είπε: «Θα φέρω το τετράκυκλό μας από την Οινόσφαιρα.»

«Γιατί να μη φέρεις το τρίκυκλο που έχει ολόκληρη καρότσα;» διαφώνησε η Χλόη.

«Καλύτερα να μη δίνουμε στόχο κινώντας αυτό το πράγμα πέρα-δώθε.»

Η Σερφάντια πέρασε στη βόρεια όχθη του ποταμού μαζί με τον Σωσία. Οδήγησαν το τρίκυκλο πίσω, στο Χωνευτήρι, πήραν το τετράκυκλο όχημα (που ήταν απλό και θύμιζε οποιοδήποτε άλλο μπορούσε κανείς να συναντήσει στη Θακέρκοβ, και στη Σεργήλη γενικότερα), και

επέστρεψαν εκεί όπου είχαν αφήσει τη Χλόη, τον Αίολο, την Ουρανία, και τον Χρίστο, βγαίνοντας από τη νότια μεριά της πόλης και, στην υπαίθρο, στρίβοντας βόρεια για να φτάσουν στις όχθες του ποταμού.

Φόρτωσαν μερικές φορές το τετράκυκλο με όπλα και τα μετέφεραν στο ερείπιο δυο χιλιόμετρα έξω από τις Ακροκατοικίες, όπου και τα έθαψαν. Το όχημα ταλαιπωρήθηκε: δεν ήταν φτιαγμένο ούτε για μεταφορές ούτε για κίνηση μέσα στις πέτρες και τα χρώματα της υπαίθρου.

Επιστρέφοντας στην *Οινόσφαιρα*, οι επαναστάτες πήραν και ορισμένα από τα όπλα μαζί τους: γιατί, ούτως ή άλλως, θα έπρεπε κάποια στιγμή να τα φέρουν σιγά-σιγά μέσα στην πόλη, αν ήταν να εξοπλίσουν τους λιμενεργάτες στο Λημέρι και να ξεκινήσουν την εξέγερση κατά της Λεγεώνας.

Κεφάλαιο 49

Αδιέξοδα και Μεταφορές

Ο επικοινωνιακός διάυλος στο γραφείου του κουδούνιζε. Ο Κριτόλαος τον άνοιξε.

«Καλημέρα, κύριε Σάλκω.»

«Καλημέρα, Εντιμότατε. Πώς είστε;»

«Όχι και τόσο καλά, όπως θα μπορούίτε να συμπεράνετε,» είπε ο Πολιτιάρχης της Θακέρκοβ, Άργης Μακρώννυμος. *«Η απεργία των λιμενεργατών συνεχίζεται. Μόνο στις αποβάθρες του Λημεριού εργάζονται. Παραδόξως, για μια φορά, η Λεγεώνα εξυπηρετεί τα συμφέροντα της πόλης μου.»*

Εμάς, σκέφτηκε ο Κριτόλαος, έχοντας στο μυαλό του τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, η Λεγεώνα μάς εξυπηρετεί συνεχώς. «Αν δε λαθεύω, Εντιμότατε, είναι μόνο τέσσερις ημέρες–»

«Αυτή είναι η πέμπτη ημέρα που απεργούν! Και οι πολιτικοί μου αντίπαλοι με κακολογούν ασταμάτητα – σαν εγώ να φταίω για την κατάσταση!»

«Αν ικανοποιούσατε τις απαιτήσεις των λιμενεργατών–»

«Αυτό είναι αδύνατον, καθώς, αν μιλήσετε με διάφορους επιχειρηματίες, θα αντιληφθείτε πόσο παράλογες είναι.»

«Και τι θέλετε να κάνω εγώ, Εντιμότατε;»

«Να δώσετε ένα τέλος, ασφαλώς!»

«Στην απεργία;» Νομίζεις ότι δεν έχω με τίποτ'άλλο καλύτερο ν'ασχοληθώ; «Έχετε να προτείνετε κάποιον τρόπο;»

«Αυτή είναι δική σας δουλειά, δεν είναι;»

«Με όλο το σεβασμό, Εντιμότατε, αλλά δεν το νομίζω. Η δουλειά μου στην πόλη είναι η προάσπιση των συμφερόντων της Συμπαντικής Παντοκράτειρας, καθώς και η ειρηνική και ευνομούμενη διαβίωση στην περιοχή.»

«Είναι 'ευνομούμενη' η διαβίωση μ'αυτήν την απεργία, κύριε Σάλκω;»

«Δεν κρίνω ότι τα πράγματα έχουν ξεφύγει από τον έλεγχο. Μάλλον, το πρόβλημα είναι δικό σας, όχι της πόλης.»

«Κύριε Σάλλκω, για όνομα των θεών! Η πόλη είναι το μόνο που με ενδιαφέρει!» Ο Μακρώννυμος δεν ακουγόταν μόνο θυμωμένος αλλά και φοβισμένος. Όχι πως ο θυμός είναι και τόσο διαφορετικός από τον φόβο, όπως ήξερε ο Κριτόλαος. Οι άνθρωποι θυμώνουν, πολλές φορές, επειδή κάτι φοβούνται: επειδή αισθάνονται πως κάτι τους απειλεί. Και ο Μακρώννυμος τώρα φοβόταν ότι θα έχανε τη θέση του Πολιτειάρχη στις επόμενες εκλογές, μαζί με όλα τα προνόμια και τη διόλου ευκαταφρόνητη πρόσοδο που έφερνε η θέση αυτή, από νόμιμες οδούς αλλά και από ημινόμιμα δρομάκια.

«Δεν αμφιβάλλω, Εντιμότατε,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος. «Ωστόσο, εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να λύσω την απεργία· κι αυτή τη στιγμή έχω πολύ πιο σημαντικές δουλειές, σας μιλάω ειλικρινά.»

Ο Πολιτειάρχης αναστέναξε. «Πολύ καλά... Αν όμως το πράγμα ξεφύγει από τον έλεγχο...»

«Μην ανησυχείτε· αν ξεφύγει από τον έλεγχο, τότε θα βρεθεί τρόπος να ηρεμήσουν τα πνεύματα.»

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε, και ο Κριτόλαος ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα.

Οι πράκτορές του ακόμα δεν είχαν καταφέρει να εντοπίσουν τους επαναστάτες στις σήραγγες του Χωνευτηρίου. Κι όμως αυτοί κάπου εκεί πρέπει να κρύβονταν· δεν μπορεί να ήταν τυχαίο που είχαν γίνει τόσα τραγικά περιστατικά σ'εκείνη την υπόγεια περιοχή της πόλης.

Πώς καταφέρνουν και παραπλανούν τους ανθρώπους μου;

Και σα να μην έφτανε τούτο, χτες τη νύχτα κάποιοι είχαν ληστέψει τις αποθήκες του Ταρδάμου, σκοτώνοντας τους περισσότερους φρουρούς και ξυλοκοπώντας άγρια τη Βιοσκόπο που ανίχνευε για ζωτική ενέργεια. Ο ίδιος ο Ταρδάμος είχε επικοινωνήσει με τον Κριτόλαο, πριν από τον Πολιτειάρχη, για να του παραπονεθεί για το συμβάν, επειδή θεωρούσε πως είχε πέσει θύμα αποστατών και τρομοκρατών.

Και μάλλον έχει δίκιο. Οι επαναστάτες πρέπει να ήταν που είχαν ληστέψει τις αποθήκες του. Πρέπει να είχαν χρησιμοποιήσει μια Μαγγανεία Εικονικής Νεκρώσεως για να αποφύγουν την ανίχνευση της Βιοσκόπου και να γλιστρήσουν μέσα. Αλλά, ακόμα και μ'αυτή τη μαγγανεία, η δουλειά δεν ήταν εύκολη, υπέθετε ο Κριτόλαος, που στην οθόνη μπροστά του είχε την κάτοψη των αποθηκών. Εκείνη η Μαύρη Δράκαινα, η Σερφάντια, πρέπει να ήταν ανακατεμένη. Ήταν όλες τους ειδικά εκπαιδευμένες για να διεισδύουν σε οποιοδήποτε μέρος. Η συμ-

μαχία τους με τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο και την Επανάσταση ήταν άσχημο πλήγμα. Αναμφίβολα, έφταιγε και το γεγονός ότι η Παντοκράτειρα δεν τους είχε φερθεί σωστά – αλλά δεν ήταν η δουλειά του Κριτόλαου να κρίνει την Παντοκράτειρα, ασφαλώς...

Τι μπορεί να θέλουν οι επαναστάτες τα όπλα; Τα ήθελαν για κάτι άμεσο ή για γενικότερη χρήση;

Πολλά συνέβαιναν, τελευταία, στη Θακέρκοβ. Πολλά και ύποπτα.

Εκτός από τους θανάτους στις σήραγγες και τη ληστεία στις αποθήκες, είχε γίνει και επίθεση κατά της Λεγεώνας ξανά. Κάποιοι είχαν ορμήσει στο Λημέρι καβαλώντας δίκυκλα, είχαν αρπάξει τον κρεμασμένο λιμενεργάτη, και είχαν φύγει, σκοτώνοντας ένα σωρό Λεγεωνάριους. Επίσης, μια συμπλοκή είχε γίνει, την ίδια νύχτα, και μέσα στον σταθμό του Υπόγειου Σιδηρόδρομου στον Ναό. Νεκροί Λεγεωνάριοι είχαν βρεθεί, καθώς και νεκροί φύλακες του σταθμού. Το σύστημα αποθήκευσης δεδομένων είχε καταστραφεί, μαζί με τις πληροφορίες των τηλεοπτικών πομπών: επομένως ο Κριτόλαος δεν μπορούσε να ξέρει τι ακριβώς είχε γίνει.

Πολλά και ύποπτα...

Και είχε την αίσθηση ότι αυτά ήταν τα προεόρτια για κάτι χειρότερο.

Θα μπορούσαν, κάπως, να συνδέονται μεταξύ τους; αναρωτιόταν. Θάνατοι των πρακτόρων του, στις σήραγγες κάτω από το Χωνευτήρι... Επίθεση στο Λημέρι και εξαφάνιση του κρεμασμένου λιμενεργάτη... Ληστεία στις αποθήκες όπλων του Ταρδάμου...

Ετοιμάζουν οι επαναστάτες κάποια μεγάλη εξέγερση στην πόλη; Η διαρπαγή των όπλων ίσως να μπορούσε να εξηγηθεί έτσι, αλλά τα υπόλοιπα; Οι θάνατοι των ανθρώπων μου; Χμμμ... Μπορεί να θέλουν να μειώσουν τον αριθμό των Παντοκρατορικών πρακτόρων μέσα στην πόλη, προτού κινηθούν... Αλλά η επίθεση κατά της Λεγεώνας; Γιατί να θέλουν να πάρουν από εκεί τον κρεμασμένο λιμενεργάτη;

Επιπλέον, όλες οι υπόλοιπες πληροφορίες του Κριτόλαου δεν του έδειχναν ότι ετοιμαζόταν κάτι μεγάλο.

Από την άλλη, όμως... Απασχολώ πολλούς πράκτορες με τη χαρτογράφηση των σηράγγων. Ίσως δεν θα έπρεπε. Ίσως θα ήταν καλύτερα να τους έχω όλους στα πόστα που βρίσκονταν παλιά.

Αλλά, αν κατόρθωνε να εντοπίσει το άντρο των επαναστατών μέσα στη Θακέρκοβ, αυτό θα έλυνε κατευθείαν μεγάλο μέρος των προβλημάτων του. Θα συνέτριβε τους επαναστάτες μια και καλή.

Πρέπει να είναι κάπου στο Χωνευτήρι: και πρέπει να μπορώ να οδηγηθώ εκεί μέσω των σηράγγων.

Ο Κριτόλαος άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε την Ελεονόρα, η οποία βρισκόταν στο ερευνητικό κέντρο.

Η μάγισσα άργησε ν'απαντήσει αλλά τελικά απάντησε.

«Κριτόλαε;»

«Καλημέρα. Έχεις δουλειά;»

«Τίποτα το πολύ ιδιαίτερο. Τα πάντα κυλάνε ομαλά.»

Μετά από εκείνα τα περίεργα περιστατικά μέσα στο ερευνητικό κέντρο, δεν είχε συμβεί τίποτ'άλλο ύποπτο. Πράγμα που ήταν ύποπτο από μόνο του, έκρινε ο Κριτόλαος, μην μπορώντας να καταλάβει καθόλου τι ακριβώς είχε συμβεί. Μην μπορώντας καν να υποθέσει. Όπως φαινόταν η κατάσταση, κάποιος φρουρός, θέλοντας να σκοτώσει έναν άλλο φρουρό, είχε πυροβολήσει τις ενεργειακές φιάλες κοντά στο ελικόπτερο και τις είχε κάνει να ανατιναχτούν. Και μετά, την επόμενη νύχτα, κάποιοι είχαν σκοτώσει μια φρουρό μέσα στο ερευνητικό κέντρο και είχαν κλέψει όλα τα φιαλίδια με το απόσταγμα.

Κι εκεί η υπόθεση είχε τελειώσει.

Το μόνο που έβγαζε νόημα ήταν ότι κάποιοι ήθελαν το απόσταγμα – κάποιοι μέσα από το ερευνητικό κέντρο. *Γιατί* το ήθελαν, όμως, παρέμενε μυστήριο. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας δεν είχαν ανακαλύψει τίποτα το ύποπτο στις αγορές ναρκωτικών της Σεργήλης. Ούτε είχε μαθευτεί κάτι άλλο.

«Μ'ακούς;»

«Ναι, σ'ακούω...»

«Εσύ με κάλεσες. Υποθέτω, θέλεις κάτι να μου πεις· ή απλά ήθελες ν'ακούσεις τη φωνή μου;»

«Σκεφτόμουν απλώς,» της είπε ο Κριτόλαος. «Για το περιστατικό με την κλοπή του αποστάγματος. Δεν έχει γίνει τίποτ'άλλο παράξενο στο κέντρο, έτσι;»

«Όχι, τίποτα.»

«Μάλιστα... Επομένως, όποιοι κι αν έκαναν τις ζημιές δεν είχαν κάτι εναντίον μας. Το μόνο που ήθελαν ήταν το απόσταγμα. Γιατί, αν είχαν κάτι εναντίον μας, αν ήταν αποστάτες, τότε θα προσπαθούσαν να μας σαμποτάρουν και τώρα, που φτιάχνουμε το Τραγούδι της Ψυχής.»

«Νομίζω ότι είσαι μπερδεμένος, Κριτόλαε, και απλά μιλάς.»

«Δεν έχεις άδικο. Είμαι, πράγματι, μπερδεμένος. Και όχι μόνο εξαιτίας των όσων συνέβησαν στο ερευνητικό κέντρο. Έχουν γίνει ένα σωρό ιστορίες εδώ, στην πόλη.»

«Τι ιστορίες;»

«Θα έρθεις να μιλήσουμε; Θέλω να ζητήσω τη γνώμη σου για κάτι.»

«Δεν είμαι κατάσκοπος εγώ· το ξέρεις, έτσι;»

«Δε μ' ενδιαφέρει η γνώμη σου ως κατάσκοπος, Ελεονόρα.»

«Θα ερχόμουν ούτως ή άλλως,» του είπε εκείνη. «Μου έχεις λείψει.»

«Γιατί είσαι τόσο καιρό στο ερευνητικό κέντρο, αλήθεια;»

«Έχω άγχος, βασικά. Θέλω να δω ότι όλα πηγαίνουν καλά με την παραγωγή του Τραγουδιού. Κάνω και μερικά πειράματα, συγχρόνως. Μικρής σημαντικότητας.»

»Τους μάγους που είχαμε πάρει από τη Νιρικόνια Κλινική τούς επέστρεψα εκεί, παρεμπιπτόντως. Εδώ δε φαινόταν να μπορούν να ηρεμήσουν με τίποτα. Ο ένας, ειδικά, ούρλιαζε συνεχώς ότι κάτι το διαβολικό υπάρχει στο ερευνητικό κέντρο: κάτι που περιφέρεται χωρίς να μπορούμε να το δούμε. Τέλος πάντων. Τους έστειλα πίσω, τώρα, και ησύχασα.»

»Πάω να ετοιμαστώ. Θα τα πούμε από κοντά. Σπίτι σου είσαι, έτσι;»

«Ναι.»

«Μη φύγεις. Θα έρθω εκεί.»

Η Ελεονόρα δεν άργησε καθόλου. Ήταν στο διαμέρισμα του Κριτόλαου πριν από το μεσημέρι. Πρέπει να είχε φύγει από το ερευνητικό κέντρο αμέσως αφότου μίλησαν.

Τον φίλησε δυνατά. «Τι κάνεις;» ρώτησε χαμογελώντας.

«Δεν είμαι και στις καλύτερές μου,» αποκρίθηκε εκείνος. Έλυσε την κάπα της και πήγε να την κρεμάσει στην κρεμάστρα δίπλα από την είσοδο.

«Γιατί;» ρώτησε η Ελεονόρα. «Είναι, όντως, τα πράγματα τόσο άσχημα;»

«Θα σου πω. Θέλεις κάτι να πεις;»

«Κάτι δροσερό· έκανε ζέστη στο δρόμο.»

Ο Κριτόλαος πήγε στην κουζίνα, άνοιξε το ψυγείο, και γέμισε ένα ποτήρι με λεμονάδα. Επιστρέφοντας στο σαλόνι, τη βρήκε καθισμένη

στον καναπέ, με τα παπούτσια της αφημένα παραδίπλα. Η Ελεονόρα σηκώθηκε και τον πλησίασε· πήρε από το χέρι του τη λεμονάδα και ήπιε μια γουλιά.

«Έχεις, λοιπόν, πράγματα να μου πεις;» ρώτησε.

«Ναι.»

Άφησε το ποτήρι της στο τραπέζι και, γαντζώνοντας τα χέρια της στο πουκάμισο του Κριτόλαου, τον φίλησε ξανά. «Να κάνουμε έρωτα, πρώτα;»

«Πρέπει, πράγματι, να είχε πολλή ζέστη στο δρόμο.»

Η Ελεονόρα γέλασε.

Ο Κριτόλαος την έσφιξε κοντά του, και ξάπλωσαν στον καναπέ.

Όταν οι ορμές της είχαν ικανοποιηθεί, η Ελεονόρα έβγαλε έναν μακρόσυρτο αναστεναγμό και άναψε τσιγάρο, προσέχοντας να μη φουσά τον καπνό προς τη μεριά του Κριτόλαου, γιατί ήξερε ότι απεχθανόταν το κάπνισμα.

«Αναρωτιέμαι τι είναι αυτό που σε προβληματίζει και θέλεις να ρωτήσεις τη γνώμη μου,» του είπε.

Ο Κριτόλαος τής μίλησε για όλα όσα είχαν συμβεί στη Θακέρκοβ τον τελευταίο καιρό. «Νομίζω ότι σύντομα κάτι μεγάλο θα συμβεί,» είπε. «Το διαισθάνομαι.»

Η Ελεονόρα είχε σηκωθεί για να πιάσει ένα τασάκι και τώρα έσβησε το τσιγάρο της εκεί. «Καταλαβαίνω ότι υπάρχει μπέρδεμα, αλλά τι περιμένεις εγώ να προτείνω;» Ξαφνικά, συνοφρυώθηκε. «Πιστεύεις ότι μπορεί να κινδυνεύει η διακίνηση του Τραγουδιού της Ψυχής;»

«Τα πάντα μπορεί να κινδυνεύουν, αλλά δεν είναι εκεί το θέμα.»

«Πού είναι, τότε;»

«Νομίζω ότι στις σήραγγες συμβαίνει κάτι που οι πράκτορές μου αδυνατούν να εντοπίσουν. Κάτι σχετικό με μαγεία.»

Η Ελεονόρα μόρφασε. «Πώς το έχεις συμπεράνει αυτό;»

«Δεν είναι λογικό να μη βρίσκουν τίποτα. Οι χάρτες τους αυτής της περιοχής φαίνονται ολοκληρωμένοι. Έχουν ερευνήσει κάθε πέρασμα και κάθε άνοιγμα. Κι όμως κάτι πρέπει να τους διαφεύγει – είμαι σίγουρος! Οι επαναστάτες είναι κρυμμένοι κάπως. Και υποπτεύομαι ότι πιθανώς να έχουν χρησιμοποιήσει μαγεία για να κρυφτούν. Μαγεία που εγώ δεν ξέρω τόσο καλά, καθότι Τεχνομαθής, αλλά εσύ, καθότι Ερευνήτρια, ίσως να την ξέρεις...»

Η Ελεονόρα έπιασε τα γυαλιά της από το πάτωμα και τα φόρεσε. «Δηλαδή, μου λες ότι πιστεύεις πως έχουν αλλοιώσει την πραγματικότητα της διάστασης εκεί κάτω;»

«Γίνεται, δε γίνεται;»

«Δεν είναι εύκολο, Κριτόλαε.»

«Γίνεται, όμως.»

«Ναι.»

«Μπορείς να ανακαλύψεις αν συμβαίνει κάτι τέτοιο;»

Η Ελεονόρα φάνηκε σκεπτική. «...Δεν ξέρω.»

Ο Κριτόλαος σηκώθηκε απ'τον καναπέ, βάζοντας το παντελόνι του. «Έλα μαζί μου.»

Η Ελεονόρα φόρεσε το πουκάμισό του και, παίρνοντας τη λεμονάδα της απ'το τραπέζι, τον ακολούθησε ως το γραφείο του. Εκεί, ο Κριτόλαος τής έδειξε τον χάρτη που είχαν κάνει οι πράκτορές του: τον χάρτη που έδειχνε τις σήραγγες κάτω από το Χωνευτήριο.

«Αυτό είναι το μέρος,» της είπε. «Τι μπορείς να κάνεις για να μου πεις αν έχουν, κάπως, κρύψει κάτι με μαγεία;»

Η Ελεονόρα αναστέναξε. *Γιατί με μπλέκει σ'αυτές τις ιστορίες; σκέφτηκε, δυσαρεστημένη. Δεν ξέρω εγώ από τέτοια – και δε θέλω να έχω να κάνω με κατασκόπους και παρανόμους. Την τελευταία φορά είχε καταλήξει να την απαγάγουν κάτι αποστάτες, και παραλίγο να τη σκοτώσουν.*

«Κανένas από τους πράκτορές σου δεν είναι μάγος Ερευνητής;» τον ρώτησε.

«Οι πράκτορές μου δεν έχουν βρει τίποτα. Ακόμα κι οι μάγοι ανάμεσά τους. Δε νομίζω, όμως, ότι έχουν τη δική σου εμπειρία στη μαγεία, Ελεονόρα.» Ο Κριτόλαος κάθισε στην πολυθρόνα πίσω από το γραφείο.

Προσπαθεί να με κολακέψει; Της άρεσε, πάντως, αν το προσπαθούσε. «Δεν ξέρω τι να σου πω,» του αποκρίθηκε. «Κοίτα, πάντως... από τον χάρτη και μόνο, δεν μπορώ να βγάλω κανένα συμπέρασμα. Κανονικά, πρέπει να γίνει έλεγχος σε κάθε σημείο των σηράγγων που μου δείχνεις, με τη χρήση Ξορκιού Εντοπισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως, αφού θεωρείς ότι έχουν αλλοιώσει κάπως τη διάσταση. Κι επίσης, το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως μπορεί να βοηθούσε... όπως και το Ξόρκι Εντοπισμού Προκαλύψεως.»

«Για την περίπτωση που έχουν προσπαθήσει να κρύψουν τη δουλειά τους με μαγεία προκάλυψης,» είπε ο Κριτόλαος.

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα. «Αλλά όλα τούτα χρειάζονται πολύ κόπο. Είναι ολόκληρος λαβύρινθος αυτός που μου δείχνεις.»

«Δεν υπάρχει τρόπος να γίνει η έρευνα πιο γρήγορα;»

«Μόνο με κάποιο μηχανήμα, ίσως. Αλλά δεν έχω στη διάθεσή μου μηχανήμα που να εντοπίζει διαστασιακές αλλοιώσεις.»

«Θα μπορούσαμε να συνεργαστούμε για να φτιάξουμε ένα,» πρότεινε ο Κριτόλαος. Οι Τεχνομαθείς μάγοι ήταν καλοί σε ό,τι είχε σχέση με μηχανήματα.

«Ναι, αλλά δεν το ξέρεις ότι θα έχει κάποιο νόημα, έτσι δεν είναι; Μπορεί να μην πρόκειται, τελικά, για διαστασιακή αλλοίωση, Κριτόλαε,» είπε η Ελεονόρα.

Εκείνος ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα χέρια του εμπρός του. «Και τι να είναι;»

Η Ελεονόρα κάθισε στην άκρη του γραφείου. Σκεπτική. Τελικά, είπε: «Τρεις τρόποι νομίζω ότι υπάρχουν για να έχουν κρυφτεί οι αποστάτες: Μπορεί να έχουν δημιουργήσει διαστασιακή αλλοίωση, όπως λες (αν και εγώ, προσωπικά, το βρίσκω δύσκολο). Μπορεί να έχουν κάνει κάποια νοητική παρεμβολή ώστε το ανθρώπινο μυαλό να μπερδεύεται στο σημείο των σηράγγων που θέλουν. Ή μπορεί να μην έχουν χρησιμοποιήσει καθόλου μαγεία και, απλά, να υπάρχει μηχανισμός που περιστρέφει έναν τοίχο, για παράδειγμα, κρύβοντας μια είσοδο.

»Και στις τρεις περιπτώσεις, τα πράγματα είναι δύσκολα επειδή πρέπει ουσιαστικά να ερευνήσεις κάθε σπιθαμή των υπογείων.»

«Κι εγώ κάπως έτσι το σκέφτομαι,» παραδέχτηκε ο Κριτόλαος. «Αλλά ήλπιζα ότι ίσως να είχες να μου δώσεις κάποια λύση.»

Η Ελεονόρα ανασήκωσε τους ώμους. «Αν θέλεις να φτιάξουμε κάποιο μηχανήμα, μπορώ να σε βοηθήσω. Απλά δεν ξέρω αν θα καταφέρουμε κάτι μ'αυτό, και σίγουρα η κατασκευή του θα χρειαστεί χρόνο και υλικά.»

«Τα Γένια του Κρόνου!» μούγκρισε ο Κριτόλαος. «Κάθε φορά που βρίσκομαι ένα βήμα απόσταση απ'το να τους εντοπίσω, φτάνω σε αδιέξοδο!...»

Η Σερφάντια και ο Χρίστος είχαν απόψε τη νυχτερινή βάρδια στην περιοχή των Μαντρόσκυλων. Ήταν σκαρφαλωμένοι πάνω σ'ένα δώμα και παρακολουθούσαν.

Ο Έκτορας είχε προστάξει να συνεχίσουν να κατασκοπεύουν τους Σκύλους όσο εκείνος θα έλειπε, γιατί, ό,τι και να γινόταν, έπρεπε να μάθουν ποιοι τους προμήθευαν με το καινούργιο ναρκωτικό. Ήταν πολύ σημαντική υπόθεση.

«Τι σημαίνει αυτό που λένε, ότι είσαι 'Μαύρη Δράκαινα';» ρώτησε ο Χρίστος, καθώς είχε την πλάτη του ακουμπισμένη στον τοίχο του διπλανού χτιρίου, που ήταν σαφώς ψηλότερο από αυτό όπου ήταν σκαρφαλωμένος μαζί με τη Σερφάντια.

Η Μαύρη Δράκαινα, καθισμένη οκλαδόν και φορώντας την κουκούλα της κάπας της, ακόνιζε ένα ξιφιδιό της για να περνά η ώρα. «Έχει σημασία;»

«Κουβέντα κάνω. Ξέρεις. Είναι μυστικό;»

«Δεν είναι μυστικό.»

«Γι'αυτό είσαι τόσο... εμ, πώς να το πω; Γι'αυτό ξέρεις τόσο καλά πώς να χρησιμοποιείς όπλα και πώς να χτυπάς και με τα χέρια, δηλαδή, και να κινείσαι έτσι που πρέπει. Ε; Γι'αυτό δεν είσαι;»

«Δεν κατάλαβα τι είπες.»

«Επειδή είσαι Μαύρη Δράκαινα, που λένε, είσαι έτσι όπως είσαι, ε;»

«Για να το λένε, κάτι θα ξέρουν.»

Ο Χρίστος μειδίασε. «Πας να με μπερδέψεις, ε; Νομίζεις ότι είμαι χαζός επειδή δεν ξέρω μερικά πράγματα;»

«Δε νομίζω ότι είσαι χαζός.»

Θόρυβος ακούστηκε από κάτω, από τους δρόμους, κάνοντάς τους και τους δύο να σωπάσουν και να κοιτάξουν. Οχήματα έρχονταν, με τους προβολείς αναμμένους. Τέσσερα δίκυκλα.

Και μπροστά στην αποθήκη των Μαντρόσκυλων κάποιοι είχαν μόλις ξεπροβάλει και περίμεναν.

Η Σερφάντια έφερε ένα ζευγάρι μικρά κιάλια στα μάτια της.

«Αυτός εκεί, ο ψήλος, πρέπει νάναι από τ'αφεντικά των Σκύλων,» είπε ο Χρίστος.

«Ναι,» μουρμούρισε η Σερφάντια, αναγνωρίζοντάς τον. Είχε περάσει αρκετό καιρό με τους επαναστάτες της *Οινόσφαιρας* ώστε να ξέρει τα βασικά για το Χωνευτήρι – όπως ποιοι ήταν οι αρχηγοί των σημαντικότερων συμμοριών. Τις λεπτομέρειες που γνώριζε ο Χρίστος, βέβαια,

ο οποίος είχε ζήσει όλη του τη ζωή εδώ, η Μαύρη Δράκαινα δεν μπορούσε να τις γνωρίζει.

Τα δίκυκλα σταμάτησαν κοντά στους Μαντρόσκυλους που περίμεναν. Έναν από τους καβαλάρηδες η Σερφάντια τον ήξερε. Ο Κίμωνας ο Νεκρολάγνος.

Η Λεγεώνα. Όπως το είχα υποψιαστεί. Τα δίκυκλα, αμέσως, τους Λεγεωνάριους τής είχαν φέρει στο μυαλό.

Ο Κίμωνας – ένας πανύψηλος, κοκαλιάρης τύπος με κατάμαυρο δέρμα και γαλανά μαλλιά ορθωμένα σαν καρφιά – κατέβηκε από το όχημά του και χαιρέτησε τον αρχηγό των Μαντρόσκυλων. Η Σερφάντια δεν μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγαν, αλλά μπορούσε να καταλάβει ότι οι κουβέντες τους ήταν τυπικές. Ο Σκύλος έδωσε στον Λεγεωνάριο ένα σακούλι (με χρήματα, μάλλον), και ο Κίμωνας έκανε νόημα στους συντρόφους του. Εκείνοι έλυσαν από τα δίκυκλά τους δύο κούτες και τις έδωσαν στους Μαντρόσκυλους.

Μετά, οι Λεγεωνάριοι έφυγαν, κάνοντας σαματά με τις μηχανές τους.

Οι Μαντρόσκυλοι έβαλαν τις κούτες στην αποθήκη τους.

Η Σερφάντια δεν αμφέβαλλε ότι είχαν μόλις αγοράσει μια αρκετά μεγάλη ποσότητα από το καινούργιο ναρκωτικό που ονόμαζαν Τραγούδι της Ψυχής.

«Τάχουν καλά με τη Λεγεώνα, οι μπαμπέσηδες,» είπε ο Χρίστος, που κι εκείνος φαινόταν να έχει καταλάβει ότι αυτοί με τα δίκυκλα ήταν Λεγεωνάριοι.

«Αναμενόμενο ήταν,» αποκρίθηκε η Σερφάντια. «Οι Παντοκρατορικοί δίνουν το ναρκωτικό στη Λεγεώνα, και η Λεγεώνα το διανέμει σ'όλη την πόλη.»

«Δηλαδή, τώρα μάθαμε αυτό που θέλαμε,» είπε ο Χρίστος.

«Έτσι φαίνεται.»

«Μπορούμε να γυρίσουμε στην *Οινόσφαιρα*;»

«Θα περιμένουμε να τελειώσει η βάρδιά μας. Ποτέ δεν ξέρεις τι άλλο μπορεί να συμβεί ως το πρωί.»

Ο Χρίστος άναψε τσιγάρο.

Ο Έκτορας, η Νιρίφα, και η Βατράνια έφυγαν από τη Νέσριβεκ επιστρέφοντας προς τη Θακέρκοβ. Δεν πήγαν, όμως, κατευθείαν στην πό-

λη. Σταμάτησαν στα νοτιοδυτικά της, μέσα στη νύχτα, σ'ένα ερημικό μέρος κάτω απ'τα βουνά, όπου ο άνεμος που φυσούσε ήταν ακόμα ψυχρός· και εκεί συνάντησαν το ελικόπτερο που είχε στείλει η Πρόμαχος Χασρίνα.

Το αεροσκάφος προσγειώθηκε και οι επαναστάτες της Νέσριβεκ ξεφόρτωσαν τα κιβώτια με τα όπλα κι ευχήθηκαν στον Έκτορα καλή τύχη. Εκείνος τούς είπε να ευχαριστήσουν και πάλι την Πρόμαχό τους, κι ύστερα το ελικόπτερο υψώθηκε στον ουρανό και πέταξε βορειοδυτικά.

Η Βατράνια έφυγε αμέσως επάνω στο δίκυκλό της, με την κάπα της ν'ανεμίζει και με την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι. Πήγε στη Θακέρκοβ, στο Χωνευτήρι, και στην *Οινόσφαιρα*, όπου ξύπνησε τους επαναστάτες και τους εξήγησε πώς είχε η κατάσταση. Η Χλόη, η Σερφάντια, ο Σωσίας, ο Χρίστος, και η Κρόβ'κνι πήραν το μεγάλο τρίκυκλο με την καρότσα και έφυγαν από την πόλη, ενώ η Βατράνια έμεινε στην *Οινόσφαιρα* αφού δεν υπήρχε λόγος να επιστρέψει.

«Χαίρομαι που είσαι καλά,» της είπε ο Αίολος.

«Μη μου πεις ότι νόμιζες πως δε θα ξαναγύριζα.»

Ο Αίολος μόρφασε. «Στη Νέσριβεκ γίνεται πόλεμος...»

«Ξέρεις τι θέλω πραγματικά; Να κάνω ένα μπάνιο, ύστερα από τόσες μέρες στο δρόμο.»

Ο Αίολος, όπως εκείνη περίμενε, την προσκάλεσε στο δωμάτιό του, και η Βατράνια φυσικά δέχτηκε. Στο κάτω υπόγειο, όπου έμενε, δεν υπήρχε μέρος για να πλυθεί.

Όσο η Βατράνια μούλιαζε μέσα στο σαπουνόνερο, η Χλόη και οι άλλοι επαναστάτες πήγαν και συνάντησαν τον Έκτορα και τη Νιρίφα έξω από την πόλη, μέσα στις ερημιές. Τα κιβώτια με τα όπλα ήταν στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο, και ξεκίνησαν αμέσως να τα φορτώνουν στο δίκυκλο.

«Πού θα τα πάμε;» ρώτησε η Χλόη τον Έκτορα. «Στο ερείπιο κι αυτά;»

«Δε γίνεται. Το ερείπιο είναι στην άλλη μεριά του ποταμού, και δεν μπορούμε να περάσουμε το δίκυκλο από τη Θακέρκοβ γεμάτο με όπλα—»

«Έπρεπε να μου είχες πει να κανονίσω για βάρκα.»

«Δε θα χρειαστεί. Θυμάσαι κάτι σπηλιές στις υπώρειες των βουνών, πίσω από τους καταρράκτες;»

Η Χλόη ένευσε. Είχαν κρυφτεί μια φορά σ' αυτό το μέρος, παλιά.

«Εκεί θα τα βάλουμε τα όπλα,» είπε ο Έκτορας. «Και θα τα πάμε, μετά, στην πόλη μέσω του ποταμού, όταν τα χρειαστούμε.»

Ο Πρόμαχος Καμίρνος'χοκ έκρυψε τα όπλα σε βάρκες που έμοιαζαν να είναι για ψάρεμα. Αυτές οι βάρκες έφυγαν από τα Φέρνιλγκαν ακολουθώντας τη ροή του ποταμού Τάρνοφ, και έπειτα μπήκαν στον Κάλμωθ από εκεί όπου οι δύο ποταμοί συναντιούνται. Έτσι, έπλευσαν προς τη Θακέρκοβ.

Ο Αλλάνδρης και ο Άλκιμος δεν ήταν μέσα στις βάρκες· κατευθύνονταν νότια με τα δίκυκλά τους, περνώντας από την Έτρεβοθ και ακολουθώντας τις όχθες του ποταμού Κάλμωθ. Μέχρι που έφτασαν κοντά στη Θακέρκοβ, αλλά σε αρκετή απόσταση ώστε να είναι ασφαλείς.

Εκεί, σταμάτησαν και συνάντησαν τους επαναστάτες των Φέρνιλγκαν. Τους βοήθησαν να ξεφορτώσουν τα όπλα από τις βάρκες και τα έκρυψαν στη βλάστηση. Ο Άλκιμος έφυγε, τότε, πηγαίνοντας στη Θακέρκοβ και στην *Οινόσφαιρα*, για να ειδοποιήσει τους υπόλοιπους ότι τα όπλα που περίμεναν ήταν εδώ. Ο Αλλάνδρης έμεινε πίσω, φρουρός, γιατί ήξερε πως οι άλλοι επαναστάτες δεν θα έρχονταν ώσπου να νυχτώσει, για λόγους ασφάλειας. Τους συντρόφους από τα Φέρνιλγκαν τούς χαιρέτησε, κι εκείνοι αναχώρησαν πλέοντας πάνω στα νερά του Κάλμωθ.

Το μεγάλο τρίκυκλο ήρθε όταν είχε σκοτεινιάσει. Μέσα ήταν ο Έκτορας, ο Χρίστος, ο Άλκιμος, ο Σωσίας, και η Κρόβ'κνι.

«Γύρισε πριν από μένα,» είπε ο Αλλάνδρης στον Πρόμαχο, μειδώντας καθώς έπαιζε το κομπολόι του. «Όλα εντάξει στη Νέσριβεκ;»

«Ναι. Έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε.»

Οι επαναστάτες έπιασαν τα όπλα και τα φόρτωσαν στην καρότσα του τρίκυκλου. Έβαλαν μπροστά τη μηχανή και πήγαν στο ερείπιο όπου η Χλόη και η Σερφάντια είχαν κρύψει τα κλοπιμαία από τις αποθήκες του Ταρδάμου.

«Είμαστε έτοιμοι,» είπε ο Έκτορας, όταν είχαν βάλει τα όπλα σε ασφαλές μέρος. «Και τώρα, αν όλα πάνε όπως τα έχω σχεδιάσει, η Λεγέωνα δεν θα ξέρει τι τη χτύπησε.»

Κεφάλαιο 50

Εξέγερση

Το βουητό του καταρράκτη ήταν δυνατό μέσα στη νύχτα, καθώς το νερό έπεφτε από τα ψηλά βράχια, άφριζε έντονα, και μετά συνέχιζε να κυλά ομαλά.

Ο Αλλάνδρης καθόταν στην πρύμνη της βάρκας, κρατώντας το πηδάλιο και οδηγώντας την προς την όχθη του ποταμού Κάλμωθ, λίγο πριν από εκεί όπου έσκαγαν, επικίνδυνα, τα νερά του καταρράκτη. Μαζί του ήταν η Σερφάντια, καθισμένη στη μέση της βάρκας, με το τουφέκι της ανάμεσα στα γόνατά της. Και εκείνος και η Μαύρη Δράκαινα ήταν ντυμένοι με κάπες και κουκούλες.

Δύο άλλες βάρκες ακολουθούσαν τη δική τους, και πλησίαζαν κι αυτές την όχθη: τη μία την οδηγούσε ο Χρίστος, την άλλη ο Σωσίας. Όλες τους είχαν μηχανή που δούλευε με ενεργειακή φιάλη. Οι επαναστάτες τις είχαν νοικιάσει από τη Θακέρκοβ – αυτές και άλλες τέσσερις – ορισμένες από τις αποβάθρες του Παλιάτσου, ορισμένες από τις Λιμανοκατοικίες, ορισμένες από τη Μικρόπολη, ώστε να μην τραβήξουν ανεπιθύμητη προσοχή.

Ο Αλλάνδρης οδήγησε τη βάρκα του στην όχθη, και η Σερφάντια πήδησε έξω. Την έπιασε από την άκρη και την τράβηξε, βγάζοντάς την πάνω στο χώμα και στα χόρτα. Ο Σωσίας και ο Χρίστος έφεραν τις δικές τους βάρκες, και ο Αλλάνδρης κι η Μαύρη Δράκαινα τούς βοήθησαν να τις βγάλουν κι αυτές στην όχθη.

Ο Σωσίας άναψε μια ενεργειακή λάμπα, και βάδισαν προς το πλάι του καταρράκτη. Από ψηλά, από κάποια πλαγιά των βουνών, ακούστηκε το δυνατό κρώξιμο ενός γρύπα μες στη νύχτα. Οι επαναστάτες το αγνόησαν. Μπήκαν πίσω από την υδάτινη κουρτίνα του καταρράκτη, νιώθοντας το νερό να πιτσιλά τα πρόσωπά τους. Το φως τους, διαλύοντας το σκοτάδι, αποκάλυψε μια μικρή σπηλιά πάνω στις βρεγμένες πέτρες. Ο Σωσίας μπήκε πρώτος, κι οι άλλοι ακολούθησαν. Η σπηλιά είχε ένα πέρασμα στο εσωτερικό της, που ήταν ανηφορικό και έπρεπε να προσέχεις να μη γλιστρήσεις, αλλά τελικά σε οδηγούσε σε μια άλλη σπηλιά, από την οποία μπορούσες να δεις τα νερά του κα-

ταρράκτη: και στην οποία ήταν συγκεντρωμένα τα κιβώτια με τα όπλα από τη Νέσριβεκ.

«Τίποτα δε φαίνεται να λείπει,» είπε ο Αλλάνδρης. «Ξεκινάμε, λοιπόν.»

Ο Σωσίας προσάρμοσε ένα μεταλλικό κοντάρι στη ζώνη του και κρέμασε από εκεί την ενεργειακή λάμπα, ώστε να έχει και τα δύο χέρια ελεύθερα.

Οι επαναστάτες έπιασαν τα κιβώτια κι άρχισαν να τα μεταφέρουν έξω από τη σπηλιά του καταρράκτη, στις βάρκες τους.

Κι ενώ αυτά συνέβαιναν στα νοτιοδυτικά της Θακέρκοβ, στα ανατολικά, η Χλόη οδηγούσε τη βάρκα της προς το προκαθορισμένο σημείο συνάντησης με τον Έκτορα, έχοντας περάσει κάτω από την ψηλή, μεταλλική Τέταρτη Γέφυρα και έχοντας απομακρυνθεί από την πόλη, πλέοντας επάνω στα νερά του ποταμού Κάλμωθ. Η Βατράνια οδηγούσε μια άλλη βάρκα δίπλα της, και η Νιρίφα και η Κρόβ'κνι ακολουθούσαν οδηγώντας τις δικές τους βάρκες. Οι μηχανές τους μουρμούριζαν καθώς βρίσκονταν σε έντονη λειτουργία.

Πέντε χιλιόμετρα ανατολικά της Θακέρκοβ, σε μια έρημη όχθη, κρυμμένη πίσω από δέντρα και θάμνους, οι επαναστάτριες σταμάτησαν τις βάρκες τους και πήδησαν έξω, στο βρεγμένο χώμα και στο χορτάρι που έφτανε σχεδόν ως τα γόνατά τους. Μερικά βατράχια απομακρύνθηκαν, πλατσουρίζοντας και κοάζοντας μέσα στη νύχτα.

Η Βατράνια έβγαλε το πιστόλι της. «Δεν τους βλέπω πουθενά,» είπε στη Χλόη.

«Εδώ θα είναι,» αποκρίθηκε εκείνη, προσπαθώντας ν'ακουστεί πιο βέβαιη απ'ό,τι αισθανόταν. «Κι αν δεν έχουν ακόμα έρθει, αυτό σημαίνει ότι απλά έχουν αργήσει λίγο.»

«Να πάω κοιτάξω;» ρώτησε η Κρόβ'κνι.

Η Χλόη κατένευσε. «Πήγαινε, αλλά μην αργήσεις.»

«Δεν αργήσω,» υποσχέθηκε η κοκκινόδερμη Σάρντλια, και χάθηκε μέσα στη σκοτεινή βλάστηση.

Σε λίγο επέστρεψε, λέγοντας: «Δεν είναι εδώ.»

«Τα δόντια της Λόρκης...!» μουρμούρισε η Χλόη κάτω απ'την ανάσα της, και πήγε κι εκείνη μέσα στη βλάστηση, κάνοντας νόημα στις άλλες να μείνουν εκεί που ήταν και να περιμένουν.

Η Χλόη βάδισε, σκυφτή, ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων και στους θάμνους, και κοίταξε προς τη μεριά απ'την οποία θα φαίνονταν, λογικά, ο Έκτορας και οι άλλοι, ερχόμενοι από το ερείπιο, με τα όπλα φορτωμένα στην καρότσα του μεγάλου τρίκυκλου.

Τίποτα δεν μπορούσε να διακρίνει μες στη νύχτα.

Αλλά άκουσε κάποιον να πλησιάζει από πίσω της.

Στράφηκε τραβώντας το πιστόλι της.

Ήταν η Βατράνια.

«Δε σας είπα να μείνετε πίσω;» σύριξε, θυμωμένα, η Χλόη.

«Ήθελα να δω τι γίνεται,» αποκρίθηκε η Βατράνια. «Και ήθελα να βεβαιωθώ ότι θα είσαι ασφαλής.»

Αστείο ήταν αυτό; Η Χλόη ήταν έτοιμη ν'απαντήσει κάτι ειρωνικό, όταν είδαν ένα όχημα να έρχεται προς τη μεριά τους.

Το τρίκυκλο.

«Αυτοί είναι,» είπε η Χλόη.

Η Βατράνια ένευσε με το κουκουλωμένο κεφάλι της. «Ναι.»

«Πήγαινε να φέρεις την Κροβ'κνι και τη Νιρίφα.»

«Μάλιστα, αφεντικό.» Η Βατράνια εξαφανίστηκε μέσα στη βλάστηση.

Η Χλόη την αγριοκοίταξε καθώς έφευγε. Δεν της άρεσε αυτό το ειρωνικό ύφος. Και είχε, ορισμένες φορές, την εντύπωση πως η Βατράνια δεν τη συμπαθούσε απλά και μόνο επειδή εκείνη ήταν γυναίκα του Έκτορα.

Το τρίκυκλο σταμάτησε κοντά στη βλάστηση. Δεν μπορούσε να πλησιάσει περισσότερο την όχθη, όχι χωρίς να πατήσει θάμνους και να γκρεμίσει δέντρα. Οι πόρτες του άνοιξαν και ο Έκτορας, ο Άλκιμος, ο Αίολος, και η Ουρανία βγήκαν.

Η Χλόη ξεπρόβαλε και τους ζύγωσε. «Εδώ είμαστε,» είπε. «Γιατί αργήσατε;»

«Τόσα πράγματα είχαμε να φορτώσουμε,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Δεν αργήσαμε.» Και, πιάνοντάς την από τη μέση, τη φίλησε γρήγορα στα χείλη κάτω απ'την κουκούλα της.

Η Βατράνια, η Νιρίφα, και η Κροβ'κνι βγήκαν από τη βλάστηση και, μαζί με τους άλλους επαναστάτες, πήραν τα όπλα από την καρότσα

του τρίκυκλου και τα μετέφεραν στις βάρκες, όπου τα έκρυψαν για να τα πάνε στην πόλη.

Οι βάρκες με τα όπλα άρχισαν να έρχονται, η μία μετά την άλλη, στις αποβάθρες του Λημεριού, όπου οι ακόμα εργαζόμενοι παρά τη βραδινή ώρα λιμενεργάτες περίμεναν. Οι τρεις αρχηγοί τους – ο Καρνάδης, ο Χείρωνας, και ο Σπανός – είχαν ειδοποιηθεί από το μεσημέρι, από τον Έκτορα, και τώρα είχαν φέρει και κάποιους έμπιστούς τους μαζί για να παραλάβουν τα όπλα. Οι υπόλοιποι λιμενεργάτες δεν είχαν ενημερωθεί για το τι ακριβώς θα συνέβαινε, όμως οι αρχηγοί και οι έμπιστοί τους είχαν φροντίσει να διαδοθεί ανάμεσά τους πως κάποια κρυφή δύναμη ήταν πρόθυμη να τους βοηθήσει: η ίδια δύναμη που είχε πάρει τον Μιχαία από τα χέρια των Λεγεωνάριων και τον είχε κρύψει σε ασφαλές μέρος.

«Θα έρθει μια ώρα που δε θα είμαστε πια σκλάβοι της Λεγεώνας,» έλεγαν οι αρχηγοί και οι έμπιστοί τους. «Γιατί τώρα σκλάβοι είμαστε! Τι είμαστε, ε;»

Προετοίμαζαν τους λιμενεργάτες για αγώνα, χωρίς να τους το λένε άμεσα.

Κι έτσι, τώρα που είχαν έρθει τα όπλα, τα μοίρασαν ανάμεσά τους, προτρέποντας ο καθένας την ομάδα του να πολεμήσει για την ελευθερία του Λημεριού. «Βλέπετε τι μας έφεραν οι σύμμαχοί μας; Η ώρα ήρθε! *Η ώρα ήρθε να μην είμαστε πια σκλάβοι της Λεγεώνας!*»

Μερικοί λιμενεργάτες δειλίασαν, φοβούμενοι για τον εαυτό τους και τις οικογένειές τους.

«Τι λέτε, μωρέ! Όλοι θ'αγωνίζονται κι εσείς θα κάθεστε και θα φουμάρετε; Εσείς θα κάνετε τους χέστες; Τσάμπα σάς έφεραν τέτοια εργαλεία οι σύμμαχοί σας; Απόψε πάμε για νίκη κι ελευθερία – και κανείς δεν μπορεί να μας σταματήσει! Σηκωθείτε!»

Και σηκώθηκαν, χωρίς άλλους δισταγμούς.

Το Κρασί των Θεών τελείωνε. Δεν είχαν μείνει πια πολλά φιαλίδια, και ο Φλοίσβος έπρεπε να κάνει οικονομία. Πράγμα που τον στεναχωρού-

σε, γιατί του θύμιζε πως, αργά ή γρήγορα, δεν θα είχε άλλο Κρασί. Κάτι έπρεπε να κάνει γι' αυτό, αλλά δεν ήξερε τι. Η Επιτηρήτρια δεν πήγαινε πλέον σ' εκείνο το υπόγειο κάτω από τη δανειστική βιβλιοθήκη. Ή, αν πήγαινε, δεν έπαιρνε κανέναν από τους φρουρούς μαζί της. Ο Φλοίσβος δεν είχε ακούσει τίποτα, από κανέναν τους. Και στα εργαστήρια δεν είχε τύχει να δει φιαλίδια με Κρασί των Θεών.

Η Επιτηρήτρια ασχολιόταν τώρα κυρίως μ' ένα ναρκωτικό που είχε ονομάσει Τραγούδι της Ψυχής. Μια πολύ, πολύ αδύναμη ουσία, που δεν είχε καμία σχέση με το Κρασί των Θεών και που τη διένειμαν στην πόλη σε σκόνη, όχι σε υγρή μορφή. Ο Φλοίσβος είχε πάει σε μερικές από τις αποστολές του καινούργιου ναρκωτικού, για να το δώσει στη Λεγεώνα, που αναλάμβανε τη διακίνησή του μέσα στη Θακέρκοβ.

Κι απόψε ήταν μία από τις βραδιές που πάλι εκεί το μετέφερε.

Το φορτηγό του είχε φύγει από το ερευνητικό κέντρο και κατευθυνόταν προς την πόλη, καθώς η νύχτα είχε πέσει. Μαζί με τον Φλοίσβο ήταν άλλοι τρεις: η Κλόντια, ο Μπεν, και ο Αλλάνδρης. Όλοι τους άνθρωποι του. Υπήκοοι που αναγνώριζαν τον Βασιληά τους! Και, φυσικά, το γεγονός ότι αυτοί και όχι άλλοι ήταν μαζί του δεν ήταν τυχαίο. Εκείνος το είχε κανονίσει, μέσα από τα όνειρα που έφερνε το Κρασί των Θεών.

Διότι απόψε δεν πήγαιναν απλώς να παραδώσουν το Τραγούδι της Ψυχής στη Λεγεώνα. Όχι. Απόψε θα πήγαιναν, επίσης, και στο υπόγειο κάτω από τη δανειστική βιβλιοθήκη, για να μάθουν αν εκείνο το παράξενο πλάσμα ήταν ακόμα εκεί. Κι αν ήταν, ο Φλοίσβος θα προσπαθούσε να πάρει Κρασί των Θεών από αυτό.

Το φορτηγό, ακολουθώντας την Κεντρική Δημοσιά, πέρασε από τη Δεύτερη Γέφυρα, έστριψε στους δρόμους του Λημεριού, και κατευθύνθηκε προς τις αποθήκες όπου η Λεγεώνα κρατούσε το ναρκωτικό. Καθώς όμως έφτανε εκεί και σταματούσε το όχημα, ο Φλοίσβος άκουσε ξαφνικούς θορύβους.

Φασαρία και πυροβολισμούς.

«Τι συμβαίνει εδώ;» απαίτησε, κοιτάζοντας, από το ανοιχτό παράθυρο πλάι του, τους Λεγεωνάριους που τον περίμεναν έξω από την αποθήκη.

Εκείνοι, όμως, έμοιαζαν το ίδιο παραξενεμένοι μ' αυτόν.

Οι λιμενεργάτες έπιασαν τους Λεγεωνάριους απροετοίμαστους· γιατί μπορεί η Λεγεώνα να είχε αυξήσει τα μέτρα ασφαλείας στις αποβάθρες, αλλά δεν περίμενε και ένοπλη επίθεση τέτοιας κλίμακας. Τα όπλα των λιμενεργατών – καραμπίνες, πιστόλια, τουφέκια, ακόμα και μερικά οπλοπολυβόλα – κροτάλιζαν καθώς εφορμούσαν, και οι Λεγεωνάριοι σωριάζονταν νεκροί στο πλακόστρωτο, ουρλιάζοντας.

«ΓΙΑ ΤΟ ΛΗΜΕΡΙ!» βροντοφώναξε ο Καρνάδης, υψώνοντας το τουφέκι του. «ΓΙΑ ΤΟ ΛΗΜΕΡΙ!»

Και οι κραυγές των λιμενεργατών αντήχησαν σαν να ήταν η ηχώ της φωνής του: *Για το Λημέρι! Για το Λημέρι! Για το Λημέρι!*

Δεν ήταν δύσκολο να διώξουν τους Λεγεωνάριους από τις αποβάθρες, αφού τους είχαν αιφνιδιάσει. Ο Έκτορας, όμως, που στεκόταν πλάι στον Χείρωνα, επάνω σ'ένα εμπορικό πλοίο, είπε: «Τα πράγματα θα δυσκολέψουν πιο μέσα. Να είστε έτοιμοι. Έχω ανθρώπους μου που θα σας βοηθήσουν όπως μπορούν, αλλά δεν πρέπει να φανείτε απρόσεχτοι. Χτυπήστε γρήγορα και εκεί που ξέρετε ότι είναι οι περισσότεροι Λεγεωνάριοι. Εγώ, προσωπικά, θα αναλάβω τον Αρχιλεγεωνάριο στην πολυκατοικία του.»

«Μόνος σου;»

«Θα έχω μαζί μου ό,τι χρειάζομαι,» είπε ο Έκτορας, και έφυγε από το πλοίο, για ν'ανεβεί μετά σε μια από τις νοικιασμένες βάρκες. Μέσα στην οποία τον περίμεναν η Χλόη και η Νιρίφα.

«Πάμε στην *Οινόσφαιρα*,» τους είπε. «Γρήγορα.»

«Θέλεις να φέρουμε τα βαριά όπλα, αφεντικό;» ρώτησε η Νιρίφα.

Ο Έκτορας μειδίασε άγρια. «Με ξέρεις καλά, τελικά, μάγισσα.»

Οι λιμενεργάτες προχώρησαν μέσα στους δρόμους του Λημεριού, κραυγάζοντας *Λευτεριά στο Λημέρι! Λευτεριά στο Λημέρι!* και πυροβολώντας Λεγεωνάριους όπου τους συναντούσαν.

Λημερίτες, βγείτε από τα σπίτια σας! φώναζαν. Πολεμήστε μαζί μας! Πολεμήστε μαζί μας! Λημερίτες, είστε ελεύθεροι!

Και πολλοί κάτοικοι του Λημεριού ανταποκρίνονταν, βγαίνοντας από τα σπίτια τους με ρόπαλα, μαχαίρια, και άλλα πρόχειρα όπλα. Ορισμένοι, όμως, είχαν και καλύτερα όπλα, όπως σπαθιά ή πιστόλια, τα

οποία είχαν κρυμμένα στο σπίτι τους για κάποια ανάγκη. Αυτή η ανάγκη είχε παρουσιαστεί τώρα: Βλέποντας τους λιμενεργάτες να μάχονται πυροβολώντας και φωνάζοντας, τους είχε γεννηθεί η ανάγκη να είναι ελεύθεροι.

Η Λεγεώνα, όμως, δεν άργησε να ανασυγκροτηθεί. Από τα βάθη του Λημεριού ήρθαν, καβαλώντας δίκυκλα και πυροβολώντας, ουρλιάζοντας *Είμαστε η Λεγεώνα! Είμαστε η Λεγεώνα! ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΛΕΓΕΩΝΑ!* Ήρθαν επάνω σε τετράκυκλα οχήματα με πυροβόλα. Ήρθαν πεζοί αλλά οπλισμένοι.

Οι λιμενεργάτες δέχτηκαν τώρα απώλειες. Αλλά δεν ήταν πλέον μόνοι τους. Είχαν τους κατοίκους του Λημεριού μαζί τους. Από παράθυρα παρουσιάζονταν άντρες και γυναίκες και πετούσαν μαχαίρια, δοχεία, και καρέκλες στους Λεγεωνάριους, ή ορμούσαν από τα σπίτια τους με ρόπαλα και άλλα όπλα. Η Λεγεώνα δεχόταν επίθεση από παντού.

Αλλά αυτό δεν την πτοούσε. Πυροβολούσαν τους πάντες, αδιακρίτως. Έριχναν χειροβομβίδες μέσα σε σπίτια, ανατινάζοντας παράθυρα, πόρτες, έπιπλα, και ανθρώπους.

Οι λιμενεργάτες σκότωναν Λεγεωνάριους και ανέβαιναν στα δίκυκλά τους, γυρίζοντας για να επιτεθούν στους υπόλοιπους. Κραυγάζοντας *Λευτεριά στο Λημέρι! ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΛΗΜΕΡΙ!*

Λημερίτες, πολεμήστε μαζί μας! Πολεμήστε μαζί μας!

Φωτιά και αίμα γέμιζαν ολοένα και περισσότερους δρόμους του Λημεριού. Κραυγές και πυροβολισμοί, ουρλιαχτά ανθρώπων και το βουητό μηχανών...

«Τι είν'αυτό;» φώναξε ο Φλοίσβος, βλέποντας ανθρώπους να μάχονται στο βάθος ενός δρόμου. «*Εξέγερση; Έχετε εξέγερση στην περιοχή σας;*»

Ο Λεγεωνάριος που ονομαζόταν Σκοτ ο Μάγκας είπε: «Δεν ξέρουμε. Δεν ξέρουμε τι σκατά έχει γίνει! Δώστε μας γρήγορα το ναρκωτικό.»

«Ποιο ναρκωτικό;» μούγκρισε ο Φλοίσβος, που ήταν ακόμα μέσα στο φορτηγό. «Τι νόημα έχει το ναρκωτικό όταν θα είστε νεκροί;»

«Κάποια απλή φασαρία είναι! Σύντομα θα τελειώσει. Δώστε μας το ναρκωτικό, να ξεμπερδεύουμε, τώρα!»

Τέλος πάντων, σκέφτηκε ο Φλοίσβος. Αυτές είναι οι διαταγές μας ούτως ή άλλως. Αισθανόταν, όμως, κάτι περίεργο εδώ πέρα. Κάτι... κάτι στην άκρη των αισθήσεών του. Μια παρουσία... γνώριμη. Πώς ήταν δυνατόν;

Άνοιξε, εκνευρισμένα, την πόρτα του φορτηγού και βγήκε, ακολουθούμενος από τους υπηκόους του. «Δώστε τους το φορτίο,» πρόσταξε, κι εκείνοι άρχισαν να βγάζουν από την καρότσα τις κούτες με το Τραγούδι της Ψυχής.

Ο Αλλάνδρης πυροβόλησε έναν Λεγεωνάριο, ρίχνοντάς τον από το δίκυκλό του. Η Βατράνια έτρεξε κι έπιασε το όχημα, προσπαθώντας να το σηκώσει από κάτω για να το καβαλήσει. Ήταν όμως βαρύ και δυσκολευόταν. Ο Αίολος ήρθε να τη βοηθήσει, κι εκείνη ανέβηκε στη σέλα.

«Τι πας να κάνεις;» τη ρώτησε.

«Να βοηθήσω.»

«Δεν υπάρχει λόγος να κιν-»

«Μην είσαι ανόητος, Αίολε. Θέλω να δω Λεγεωνάριους να πεθαίνουν απόψε!» Και, βάζοντας μπροστά το δίκυκλο, έφυγε από κοντά του με μεγάλη ταχύτητα.

Ο Αίολος καταράστηκε. Από τότε που η Βατράνια είχε χάσει την παρουσία της, είχε γίνει πιο παράτολμη από ποτέ. *Επικίνδυνα* παράτολμη, σα να μην την ενδιέφερε για τη ζωή της.

«Πού τρέχει η τρελή;» ρώτησε ο Αλλάνδρης, πλησιάζοντας καθώς όπλιζε την καραμπίνα του.

«Μόνο εκείνη ξέρει,» αποκρίθηκε ο Αίολος, δυσανεστήμενα.

«Κάποιος είναι εδώ,» είπε ξαφνικά η Ουρανία.

Ο Αίολος δεν την είχε προσέξει να έρχεται δίπλα του και αιφνιδιάστηκε. «Ποιος;» τη ρώτησε.

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Κάποιος... Ήταν μια φορά και στο υπόγειο. Μαζί με την Ελεονόρα. Ένας φρουρός... Το μυαλό του. Η σκέψη του. Δεν ήταν σαν των άλλων ανθρώπων. Ήταν... σαν να μπερδεύεστε εσείς μέσα σε πυκνό καπνό. Τώρα, όμως, τώρα είναι πολύ πιο δυνατό το αδ'όρ του. Δεν είναι σαν εσάς.»

«Τι σκατά τσαμπουνάει;» μούγκρισε ο Αλλάνδρης, μιλώντας στον Αίολο.

«Δεν είμαι σίγουρος,» αποκρίθηκε εκείνος, συνοφρυωμένος.

Η Ουρανία άρχισε να βαδίζει, γρήγορα.

«Πού πας;» Ο Αίολος την ακολούθησε.

Ο Αλλάνδρης ακολούθησε τον Αίολο, γιατί τους έβλεπε και τους δύο έτοιμους να πάνε να μπλέξουν σε καμια κωλοϊστορία.

Ο Κριτόλαος ξύπνησε από το κουδούνισμα του τηλεπικοινωνιακού πομπού του. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και τον άνοιξε. Άκουσε τι είχαν να του πουν χωρίς να μιλά.

Μετά ρώτησε, θυμωμένα: «Ποιος το ξεκίνησε αυτό;»

(...)

«Ξέρω γω τι να κάνετε; *Μπορείτε να κάνετε κάτι;*»

(...)

«Να με κρατάς ενήμερο.» Έκλεισε τον πομπό.

Η Χοαρκίδα, που τον παρακολουθούσε καθισμένη στο κρεβάτι, ρώτησε: «Τι συμβαίνει;»

«Εξέγερση στο Λημέρι. Ξεκίνησε από τις αποβάθρες. Οι λιμενεργάτες φαίνεται πως, κάπως, βρήκαν όπλα. *Πυροβόλα όπλα.*»

«Αυτό είναι *είδηση*,» είπε η Χοαρκίδα. Σηκώθηκε αμέσως απ' το κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται.

Η Τζάκι ήξερε ότι απόψε θα γινόταν η εξέγερση των λιμενεργατών. Οι επαναστάτες την είχαν ειδοποιήσει, αλλά της είχαν πει ότι καλύτερα να μην ερχόταν γιατί, όπως ήταν αναμενόμενο, η κατάσταση θα ήταν επικίνδυνη. Η Τζάκι, όπως ήταν επίσης αναμενόμενο, είχε αποκριθεί: «Έχω μπλέξει και σ' άλλες επικίνδυνες καταστάσεις.» Δεν μπορούσε με τίποτα να είναι μακριά από ένα τέτοιο γεγονός. Το ρεπορτάζ θα ήταν *τρομερό*.

Επομένως, δεν είχε πέσει για ύπνο απόψε. Ήταν ντυμένη και έτοιμη, παρακολουθώντας τα νέα του *Αστρου* στον τηλεοπτικό δέκτη της μέχρι που να πέσει η νύχτα για τα καλά. Μετά, έβαλε τα μποτάκια της,

πήρε τη φωτογραφική μηχανή και την τσάντα της, και έφυγε από το διαμέρισμά της. Πήγε στον στάβλο όπου είχε αφήσει την Ανέμη, την καβάλησε, και τρόχασε προς το Λημέρι.

Όταν έφτασε, οι βιαιοπραγίες είχαν ήδη ξεκινήσει. Η Τζάκι, πηγαίνοντας από τους πιο ήσυχους δρόμους που μπορούσε να βρει, άρχισε να τραβά φωτογραφίες.

Ο Έκτορας, η Νιρίφα, και Χλόη πήγαν τρέχοντας στην *Οινόσφαιρα* και κατέβηκαν στο κάτω υπόγειο.

«Μείνε εδώ,» είπε ο Πρόμαχος στη Χλόη, καθώς η μάγισσα έμπαινε στο τριπλό μεταβαλλόμενο όχημα.

«Μπορεί να με χρειαστείς.»

«Χρειάζομαι και κάποιον στο μαγαζί. Όπως είδες επάνω, έχει κόσμος, και ο Αλέξανδρος κι η Λιβώνη δεν μπορούν ν'αναλάβουν τα πάντα μόνοι τους.»

Η Χλόη ένευσε.

«Επιπλέον,» της είπε ο Έκτορας, «τώρα πρέπει να προσέχεις για δύο.»

Η Χλόη μειδίασε και τον φίλησε.

Ο Έκτορας άνοιξε τη διπλή πόρτα που οδηγούσε στις σήραγγες της πόλης, μπήκε στο μεταβαλλόμενο όχημα, και μαζί με τη Νιρίφά'μορ έφυγε από το κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας*.

Την προηγούμενη φορά, όταν είχαν φέρει το όχημα εδώ επιστρέφοντας από τη Νέσριβεκ, δεν είχαν συναντήσει πράκτορες της Παντοκράτειρας. Τώρα όμως συνάντησαν, και ο Έκτορας εξαπέλυσε μια σειρά από βρισιές και χυδαιολογίες.

«Μην τους σκοτώσεις, αφεντικό,» είπε η Νιρίφα.

«Να πάνε να γαμηθούνε που δε θα τους σκοτώσω.» Ο Έκτορας κινήθηκε όπισθεν, ολοταχώς, προσπαθώντας να τους πατήσει.

Αλλά εκείνοι κατάφεραν ν'απομακρυνθούν γρήγορα. Και συγχρόνως, πυροβολούσαν. Τα πυρά τους έκαναν τρύπες πάνω στο όχημα. Το γυάλινο σκέπαστρό του έσπασε σε σημεία.

Η Νιρίφα κατέβασε το κεφάλι της για να μη χτυπηθεί, ενώ εξακολουθούσε, φυσικά, να διατηρεί τη Μαγγανεία Κινήσεως και ξεκινούσε τώρα να υφαίνει το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας.

Το όχημά τους πήρε την πολεμική του μορφή.

«Δε μπορείς να πας εκεί που έχουν πάει, αφεντικό,» είπε η μάγισσα. «Το πέραςμα είναι πολύ στενό.»

«Πολύ στενό για τ'όχημά μας, όχι και για το κανόνι μας.» Ο Έκτορας κινήθηκε πάλι προς τα εμπρός, ενώ οι ριπές των Παντοκρατορικών εξοστρακίζονταν πάνω στις ασπίδες του.

Η Νιρίφα, καταλαβαίνοντας το σχέδιο του Προμάχου, ύφανε γρήγορα τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως για να μην τιναχτούν όλοι στον αέρα.

«Παραδοθείτε!» φώναξε ένας από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας. «Σύντομα θα είστε περικυκλωμένοι!»

«Σκάσε, βρε μαλάκα!» μούγκρισε ο Έκτορας και, σημαδεύοντας μέσα από την κονσόλα του, πάτησε τη σκανδάλη του κανονιού.

Η ενεργειακή ριπή τράνταξε τη σήραγγα όπου βρίσκονταν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας, κάνοντάς τη να καταρρεύσει και προκαλώντας δονήσεις και στις υπόλοιπες σήραγγες που ήταν κοντά της.

Χώματα και πέτρες έπεσαν στην οροφή του οχήματος του Προμάχου της Επανάστασης, καθώς ο Έκτορας οδηγούσε προς την έξοδο που ήταν πιο κοντά στον Παλιάτσο.

Η Βατράνια πυροβόλησε έναν Λεγεωνάριο πάνω σε δίκυκλο, πάτησε έναν άλλο που ήταν πεζός, και, βλέποντας ένα ανοιχτό τετράκυκλο με πυροβόλο το οποίο φαινόταν να προκαλεί πρόβλημα στους εξεγερθέντες, κινήθηκε προς το μέρος του. Ύψωσε το πιστόλι της και σημάδεψε τη γυναίκα που στεκόταν πίσω από το πυροβόλο. Τη χτύπησε στο πόδι, κάνοντάς την να ουρλιάξει. Η Λεγεωνάρια δεν έπεσε κάτω, όμως κρατήθηκε από τις χειρολαβές του όπλου. Και το έστρεψε προς τη Βατράνια—

Η Βατράνια έκανε απότομη στροφή πάνω στο δίκυκλό της, για ν'αποφύγει τα πυρά.

Δε σκοτώθηκε αλλά το όχημά της χτυπήθηκε. Κάτι δεν πήγαινε καλά τώρα με τον πίσω τροχό του· η Βατράνια το καταλάβαινε—

Κι ύστερα, έχασε την ισορροπία της κι έπεσε. Κύλησε πάνω στο πλακόστρωτο του δρόμου, χτύπησε σ'έναν τοίχο—

Σκοτάδι.

Η Ουρανία οδήγησε τον Αίολο και τον Αλλάνδρη σ'ένα σοκάκι απ'όπου φαινόταν ένα φορτηγό. Μερικοί Λεγεωνάριοι και Παντοκρατορικοί στρατιώτες ξεφόρτωναν κουτιά από εκεί και τα πήγαιναν σε μια αποθήκη παραδίπλα.

«Αυτός είναι,» είπε η Ουρανία. «Αυτός.»

«Ποιος;» μούγκρισε ο Αλλάνδρης. «Εμείς δε διαβάζουμε κανενός το μυαλό, κοπελιά!»

«Ο ψηλός, με τα μαλλιά που γκριζάρουν.»

«Και τι θες να κάνουμε, τώρα;»

«Δεν ξέρω...»

Η καρότσα του φορτηγού είχε σχεδόν αδειάσει, όταν ο Φλοίσβος αισθάνθηκε την παράξενα γνώριμη παρουσία να έρχεται κοντά. Κοντά... Αλλά πού ακριβώς; *Και γιατί κάτι μου θυμίζει;* Κοίταξε ολόγυρα ενώ οι υπόλοιποι μετέφεραν τα κουτιά. *Πού είσαι; Πού στο Μυαλό του Σκοτοδαίμονος είσαι!*

Εκεί, σ'αυτό το σκοτεινό δρομάκι.

Ο Φλοίσβος τράβηξε το πιστόλι απ'τη ζώνη του, υψώνοντάς το και σημαδεύοντας. «Ποιος είναι εκεί;» φώναξε. «Ποιος είναι εκεί;»

Οι υπήκοοί του άφησαν τα κουτιά κι έπιασαν αμέσως κι εκείνοι τα όπλα τους. Οι Λεγεωνάριοι επίσης.

«Βγες έξω!» πρόσταξε ο Φλοίσβος. «Το ξέρω πως είσαι εκεί!»

«Μου φαίνεται πως τα αισθήματα είναι αμοιβαία,» είπε ο Αλλάνδρης στην Ουρανία. «Τον διαισθάνεσαι και σε διαισθάνεται κι αυτός.» Και πυροβόλησε προς τη μεριά των Παντοκρατορικών με την καραμπίνα του, χτυπώντας έναν Λεγεωνάριο στα πλευρά.

Ύστερα, εκείνος, ο Αίολος, κι η Ουρανία έτρεξαν καθώς σφαίρες έρχονταν καταπάνω τους. Ευτυχώς, δεν δυσκολεύτηκαν να απομακρυνθούν.

«Βατράνια; Βατράνια!»

Κάποιος την ταρακουνούσε.

Άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε. Η όρασή της ήταν θολή, αλλά γρήγορα ξεθόλωσε.

Ο Σωσίας.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε.

Η Βατράνια ανακάθισε. Το κεφάλι της πονούσε. Το έπιασε και, όταν πήρε το χέρι της από κει, είδε αίμα στην παλάμη της.

«Σκατά...» μούγκρισε.

«Μπορείς να σηκωθείς; Πιάσου επάνω μου. Πιάσου επάνω μου!»

Η Βατράνια πιάστηκε από τους ώμους του, κι ο Σωσίας τη βοήθησε να σταθεί, προτού βαδίσουν προς έναν μικρό δρόμο όπου δεν γίνονταν συμπλοκές.

Η Χωροφυλακή του Λημεριού δεν άργησε να εμπλακεί στην εξέγερση. Στην αρχή, δεν ήξεραν ποιον να υποστηρίξουν και σε ποιον να επιτεθούν. Μετά, όμως, ένας από τους αξιωματικούς τους τους θύμιζε ότι η αποστολή τους ήταν να προστατεύουν τους πολίτες της Θακέρκοβ από κακοποιούς – και η Λεγεώνα ήταν *κακοποιοί*. Κανένας δεν το είχε αμφισβητήσει αυτό, ποτέ. Επομένως, δεν μπορούσαν να υποστηρίξουν τη Λεγεώνα!

Η Φρούραρχος του Λημεριού διαφώνησε, λέγοντας στον αξιωματικό να μην ξεχνά τη θέση του. «Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα,» είπε, «μέχρι να λάβουμε διαταγή από τον Αρχιφρούραρχο. Ο οποίος πρέπει, αμέσως, να ενημερωθεί για την κατάσταση.»

«Είναι δυνατόν να συμμαχήσει με τη Λεγεώνα;»

Η Φρούραρχος τον αγνόησε και κάλεσε, μέσω του διαύλου της, τον Αρχιφρούραρχο της Θακέρκοβ, κύριο Φέρη Λυχνοβάτη. Του μίλησε για την κατάσταση και εκείνος τής είπε να μην κάνει τίποτα απολύτως μέχρι νεοτέρας.

«Τι νεοτέρας;» φώναξε ένας άλλος αξιωματικός, μόλις η Φρούραρχος τούς ανακοίνωσε την απόφαση του κυρίου Λυχνοβάτη. «Θα μας τρελάνει; Γίνεται της πουτάνας εκεί έξω!»

Καθώς οι χωροφύλακες βρίσκονταν μέσα στο Νοτιοδυτικό Φρουραρχείο της Θακέρκοβ, το Φρουραρχείο του Λημεριού, εκρήξεις ακούγονταν από τους δρόμους, και πυροβολισμοί, και κραυγές, και γενικευμένος σαματάς.

«Σκασμός!» ούρλιαξε η Φρούραρχος. «Αυτές είναι οι διαταγές μας! Όταν έχουμε άλλες διαταγές, θα δράσουμε αλλιώς. Τέλος! Για την ώρα, το μόνο που είπε ο Αρχιφρούραρχος να κάνουμε είναι να βοηθήσουμε, όπου υπάρχει ανάγκη, τους τραυματίες.»

Και τότε ήταν που οι αξιωματικοί της της επιτέθηκαν. Την ξυλοκόπησαν και την έδεσαν, και η Χωροφυλακή πολέμησε μαζί με τους κατόικους του Λημεριού, εκπλήσσοντάς τους – και εξοργίζοντας ακόμα περισσότερο τη Λεγεώνα.

Ο Έκτορας οδήγησε το όχημά του – τώρα σε μορφή απλού τετράκυκλου – στη Μακριά Λεωφόρο, στην Πρώτη Γέφυρα, και στους δρόμους του Λημεριού. Εκεί, η Νιρίφα άρθρωσε το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας και έδωσε στο όχημα την πολεμική του μορφή.

«Οικονομία στην ενέργεια τώρα, αφεντικό,» είπε στον Πρόμαχο. «Μην τα πάθουμε σαν την άλλη φορά.»

«Γιατί ανησυχείς, μάγισσα; Δεν ξέρεις πόσο προσεκτικός και μετρημένος άνθρωπος είμαι;»

«Ναι, ξέρω...»

Ο Έκτορας κουτούλησε το δίκυκλο ενός Λεγεωνάριου με το όχημά του, εκτοξεύοντας τον καβαλάρη από την σέλα και αχρηστεύοντας το μεταλλικό του άλογο. Οδηγώντας, είδε παρακάτω ένα τετράκυκλο με πυροβόλο το οποίο έκανε θραύση στους εξεγερθέντες, πυροβολώντας, ότι κινιόταν. Και φυσικά, προσπάθησε να πυροβολήσει και τον Έκτορα. Δυστυχώς για τη Λεγεώνα, οι ριπές του δεν ήταν και τόσο αποτελεσματικές κατά του θωρακισμένου οχήματος. Ο Πρόμαχος σημάδεψε, πάτησε τη σκανδάλη, και η ενεργειακή ριπή του κανονιού του έκανε το τετράκυκλο και τους Λεγεωνάριους επάνω του κομμάτια, θρύψαλα, και στάχτες.

Οι οπλισμένοι λιμενεργάτες ακούστηκαν να ζητωκραυγάζουν, και να φωνάζουν: «Λευτεριά στο Λημέρι! Λευτεριά στο Λημέρι!»

«Πάμε να πούμε την καλησπέρα μας στον Αρχιλεγεωνάριο,» είπε ο Έκτορας, οδηγώντας το όχημά του προς τα βάθη του Λημεριού. Ανοίγοντας τον πομπό του στη σωστή συχνότητα, κάλεσε και τους άλλους επαναστάτες να έρθουν γιατί υποπευόταν πως ίσως να τους χρειαζόταν.

«Δε θ'αργήσουμε, αφεντικό,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης.

Στη μικρή πλατεία μπροστά από την πολυκατοικία του Ρούνη του Αρχιλεγεωνάριου ήταν συγκεντρωμένοι Λεγεωνάριοι με όπλα και δίκυκλα. Βλέποντας το όχημα του Έκτορα να πλησιάζει, φάνηκαν να το αναγνωρίζουν – δεν το είχαν ξεχάσει από την τελευταία του επίσκεψη εδώ – κι άρχισαν αμέσως να πυροβολούν.

Ο Πρόμαχος της Επανάστασης τούς χτύπησε με ενεργειακές ριπές, και όσοι δεν έγιναν στάχτη γλίτωσαν επειδή τράπηκαν σε άτακτη φυγή. Το πλακόστρωτο του δρόμου είχε ανατιναχτεί, μεγάλες λακκούβες είχαν δημιουργηθεί. Τα δίκυκλα δεν ήταν τώρα παρά κομμάτια από εδώ κι από κει· μερικοί τροχοί κυλούσαν από μόνοι τους.

Ο Έκτορας ενεργοποίησε το megάφωνο του οχήματος και η φωνή του αντήχησε: «ΑΡΧΙΛΕΓΕΩΝΑΡΙΕ! ΒΓΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΥΠΑ ΣΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΩΣΟΥ, ΠΡΟΤΟΥ ΕΡΘΩ ΚΑΙ ΣΕ ΒΓΑΛΩ ΕΓΩ!»

Και περίμενε, καθώς οι άλλοι επαναστάτες έρχονταν κοντά του, ορισμένοι καβαλώντας δίκυκλα που είχαν πάρει από τη Λεγεώνα, ορισμένοι πεζοί. Μαζί τους ήταν και αρκετοί λιμενεργάτες, που τους είχαν ακολουθήσει ως εδώ. Ανάμεσα στους λιμενεργάτες, ο Έκτορας είδε τον ψηλό, γαλανόδερμο Καρνάδη, μ'ένα οπλοπολυβόλο στα χέρια και με άγρια αλλά εκστατική όψη στο πρόσωπό του.

«ΑΡΧΙΛΕΓΕΩΝΑΡΙΕ, ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΟΥ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ!» είπε ο Έκτορας μέσα από το megάφωνο, και πυροβόλησε την πολυκατοικία αντίκρυ του με το ενεργειακό κανόνι. Η φωτεινή δέσμη διέλυσε τοίχους και τζάμια στο κέντρο περίπου της πολυκατοικίας, ανοίγοντας μια τρύπα που μπορούσες να δεις από την άλλη μεριά.

Η πολυκατοικία έγειρε επικίνδυνα. Ουρλιαχτά ακούγονταν από μέσα.

Ο Έκτορας κοίταξε την ΠΟΣΟΤΗΤΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ στην κονσόλα του. Ήταν στο 48,75%. Έχουμε τροφή ακόμα...

Λεγεωνάριοι άρχισαν να βγαίνουν από την είσοδο της πολυκατοικίας, κι ορισμένοι πυροβολούσαν. Οι επαναστάτες και οι λιμενεργάτες ανταπέδωσαν τα πυρά.

Και ο Έκτορας άπτησε τη σκανδάλη του κανονιού, κατακαίοντας τους Λεγεωνάριους και χτυπώντας την πολυκατοικία πίσω τους.

Το ψηλό οικοδόμημα άρχισε να καταρρέει.

«ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΕΙΤΕ!» φώναξε ο Έκτορας μέσω του μεγαφώνου. «ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΕΙΤΕ!» ενώ έστριβε το όχημά του, επιταχύνοντας.

Οι επαναστάτες και οι λιμενεργάτες ακολούθησαν αμέσως το παράδειγμά του.

Πέτρες και τζάμια και σοβάδες και σίδερα έπεφταν από τον ουρανό. Πελώρια κομμάτια βροντούσαν επάνω στο ήδη ταλαιπωρημένο πλακόστρωτο. Σύννεφα σκόνης σηκώνονταν για να καλύψουν τα πάντα.

Ο Φλοίσβος και οι υπήκοοί του είχαν φύγει από το Λημέρι πολύ προτού συμβεί αυτό.

Υστερα από την εμφάνιση της παράξενης παρουσίας και τους πυροβολισμούς, είχαν δώσει τα κουτιά με το ναρκωτικό στους Λεγεωνάριους και είχαν ξεκινήσει για τον Γαιοδόμο.

Ο Φλοίσβος Ηλάβρης δεν είχε ξεχάσει τον *πραγματικό* λόγο για τον οποίο βρισκόταν απόψε στη Θακέρκοβ. Οδήγησε το φορτηγό έξω από το Λημέρι, ακολούθησε την Καιροσκόπου, πέρασε την Τρίτη Γέφυρα, συνέχισε επάνω στη Γαιοδόμου, και έφτασε στη δανειστική βιβλιοθήκη, η οποία ήταν κλειστή αυτή την ώρα. Σταμάτησε το φορτηγό σ'έναν παράπλευρο δρόμο, και εκείνος κι οι υπήκοοί του κατέβηκαν.

Πλησίασαν την πίσω πόρτα της βιβλιοθήκης και, αναμενόμενα, τη βρήκαν κλειστή. Ο Μπεν σήκωσε ένα τσεκούρι και έσπασε την κλειδαριά μετά από μερικά χτυπήματα. Μπήκαν στο χτίριο και κατέβηκαν στο υπόγειο, έχοντας τα πιστόλια τους στα χέρια· γιατί σκόπευαν να σκοτώσουν όποιον συναντούσαν. Δεν μπορούσε να μαθευτεί ότι είχαν έρθει εδώ.

Κανέναν, όμως, δε συνάντησαν. Έφτασαν στο υπόγειο και το βρήκαν άδειο από ανθρώπους και μηχανήματα. Επίσης, το παράξενο πλάσμα είχε εξαφανιστεί. Δεν ήταν πλέον εδώ.

«Όχι!» ούρλιαξε ο Φλοίσβος, τρίζοντας τα δόντια. «Όχι! Πού το πήγαν;» Πέταξε το πιστόλι του, με ορμή, στον τοίχο, κι αυτό εκπυρσοκρότησε επικίνδυνα. «Επίτηδες το έκανε!» φώναξε ο Φλοίσβος στρεφόμενος να κοιτάξει τους υπηκόους του. «Η Επιτηρήτρια! Μ'έχει καταλάβει και το έκανε επίτηδες! Θέλει να μου στερήσει το Κρασί των Θεών, η γαμημένη σκρόφα! Θέλει να μου στερήσει το Κρασί! Το θέλει για τον εαυτό της, η μαυροκώλα σκρόφα! Αλλά το Κρασί των Θεών είναι δικό μου,» γρύλισε σφίγγοντας τις γροθιές του. «*Δικό μου.*»

«Αν όμως το πλάσμα δεν είναι εδώ,» είπε η Κλόντια, «πού μπορεί να είναι; Στο ερευνητικό κέντρο δεν το έχουν. Αν το είχαν εκεί, θα το είχαμε δει, δε θα το είχαμε δει;»

«...Στην πόλη,» είπε ο Αλλάνδρης, διστακτικά. «Κάπου στην πόλη θα το έχουν κρύψει πάλι.»

«Γιατί, όμως, κανένας δεν πηγαίνει να το επισκεφτεί;» έθεσε το ερώτημα ο Μπεν.

«Πώς το ξέρεις ότι κανένας δεν πάει να το επισκεφτεί!» ούρλιαξε ο Φλοίσβος.

«Μα, αν πήγαινε-»

«Το κρατά για τον εαυτό της!»

«Μα, γιατί;»

Ο Φλοίσβος τον χαστούκισε, δυνατά, κι εκείνος φάνηκε τρομαγμένος και βαθιά πληγωμένος. «Γιατί είναι *σημαντικό*, ανόητε! Γι'αυτό.

»Θα ξανάρθουμε στην πόλη,» είπε σε όλους. «Θα ξανάρθουμε και θα ψάξουμε. Θα βρούμε πού έχει κρύψει το πλάσμα, και θα το κάνουμε δικό μας.»

«Πώς θα το εντοπίσουμε;» ρώτησε η Κλόντια.

«Θα το εντοπίσουμε,» είπε ο Φλοίσβος. «Θα το εντοπίσουμε.»

Και μετά, έφυγαν από τη δανειστική βιβλιοθήκη.

Η Λεγεώνα – όσοι απ'αυτούς ήταν ακόμα ζωντανοί – υποχωρούσαν. Έφευγαν από το Λημέρι, καθώς δεν υπήρχε εκεί μέρος για να σταθούν πλέον. Σκορπίζονταν προς τη Γωνιά, προς τον Παλαιοπώλη, προς τον Γύρο, προς τον Ναό. Προς κάθε κατεύθυνση. Για να γλιτώσουν τις ζωές τους. Ενώ ήξεραν πως, τώρα πια, δεν θα ήταν τίποτα περισσότερο από

κοινοί κακοποιοί, και η Χωροφυλακή θα χαιρόταν που θα τους κυνηγούσε.

Οι οπλισμένοι λιμενεργάτες και όλοι οι Λημερίτες ζητωκραύγαζαν και φώναζαν, και χοροπηδούσαν ενθουσιασμένοι. Ορισμένοι είχαν βάλει, σε κάμποσα σημεία του Λημεριού, δυνατές μουσικές να παίζουν μέσα από ηχοσυστήματα. Υπήρχαν, όμως, και πολλοί που έκλαιγαν και θρηνούσαν επειδή είχαν χάσει φίλους, συγγενείς, συντρόφους, και αγαπημένους. Η απελευθέρωση είχε και το κόστος της, παρότι όλοι την επιθυμούσαν.

Ο Έκτορας βγήκε από το μεταβαλλόμενο όχημα και είπε στον Αλλάνδρη να το οδηγήσει. «Πήγαινε το στον ποταμό, βγες από την πόλη, και μετά έλα πάλι από έξω. Σταμάτησέ το σ'ένα γκαράζ στο Χωνευτήρι' μην το πας από τις σήραγγες.»

«Έγινε,» ένευσε εκείνος και, καθίζοντας στη θέση του οδηγού, διέσχισε τους δρόμους του Λημεριού κατευθυνόμενος προς τον Κάλμωθ.

«Τι έπαθες εσύ;» ρώτησε ο Έκτορας τη Βατράνια, που κάτω απ'την κουκούλα της μπορούσε να δει αίματα στο πρόσωπο και στα ξανθά μαλλιά της.

«Έπεσα από ένα δίκυκλο.»

«Σ'το είχα πει ότι δεν είσαι καλή οδηγός–»

«Με πυροβόλησαν, ηλίθιε!»

«Είσαι τυχερή που ζεις, τότε.»

Ο Σωσίας είπε στον Έκτορα: «Προσπάθησε να επιτεθεί σ'ένα τετράκυκλο με πυροβόλο επάνω. Ευτυχώς ήμουν κοντά και την είδα να πέφτει.»

Ο Πρόμαχος στράφηκε στη Βατράνια. «Σου είπα και την προηγούμενη φορά: αν θες ν'αυτοκτονήσεις–»

«Αρκετά,» γρύλισε εκείνη, λοξοκοιτάζοντάς τον, με τα πράσινά της μάτια να γυαλίζουν οργισμένα.

«Δε θέλω να σκοτωθείς επειδή έκανες κάτι ηλίθιο,» της είπε ο Έκτορας. «Ακόμα κι αν πιστεύεις ότι τώρα είσαι άχρηστη για τον εαυτό σου, για εμένα – και για την Επανάσταση – δεν είσαι άχρηστη.»

Η Βατράνια δεν αποκρίθηκε.

Καθώς άρχιζαν να βαδίζουν προς τις αποβάθρες, για να συναντήσουν τους αρχηγούς των λιμενεργατών, ο Χρίστος είπε στον Έκτορα: «Όταν με πήρες μαζί σου, αφεντικό, δεν το περίμενα ότι θα γίνονταν και τέτοια πράγματα, όμως!» Χαμογελούσε μοιάζοντας ενθουσιασμένος.

«Μείνε μαζί μου και θα δεις και χειρότερα,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος.

Στις αποβάθρες, ο Έκτορας συνάντησε τον Χείρωνα ανάμεσα σε άλλους λιμενεργάτες που όλοι ζητωκραύγαζαν, έπιναν μπίρες, και πυροβολούσαν στον αέρα, νικητήρια.

«Πρέπει να μου παραδώσετε τα όπλα τώρα,» είπε ο Πρόμαχος.

Ο Χείρωνας συνοφρυώθηκε. «Ήταν δανεικά, λοιπόν;»

«Δε με κατάλαβες. Αν δε μου τα δώσετε για να τα κρύψω, θα πλακώσουν οι Παντοκρατορικοί εδώ για να σας τα πάρουν. Το ξέρεις ότι τα όπλα δεν επιτρέπονται στην πόλη· και το γεγονός ότι διώξατε τη Λεγώνα απ'το Λημέρι δεν το αλλάζει αυτό.»

Ο Χείρωνας ένευσε. «Ναι, έχεις δίκιο. Πράγματι, έχεις δίκιο. Θα πρέπει να τα μαζέψουμε. Αλλά να ξέρεις ότι θα υπάρξουν κι αυτοί που θα κρύψουν κάμποσα.»

«Δεν το αμφιβάλλω, και δεν διαφωνώ μ'αυτό. Για τη δική σας ασφάλεια θέλω τα όπλα. Τα περισσότερα πρέπει, δυστυχώς, να σας τα πάρω.»

Ο Χείρωνας έδωσε διαταγές στους έμπιστούς του, και ο Καρνάδης κι ο Σπανός έδωσαν διαταγές στους δικούς τους έμπιστους. Οι λιμενεργάτες έπρεπε να φέρουν τα όπλα στις αποβάθρες, στους τρεις αρχηγούς! Αμέσως!

Εν τω μεταξύ, ο Έκτορας ζήτησε να ετοιμαστεί ένα πλεούμενο αρκετά μεγάλο για να τα χωρέσει όλα άνετα και να τα βγάλουν από την πόλη γρήγορα, προτού πάρουν χαμπάρι τίποτα τα τσιράκια της Παντοκράτειρας. Οι λιμενεργάτες δεν έφεραν αντίρρηση, ασφαλώς, και ετοίμασαν ένα σκάφος που ήταν άδειο. Τα όπλα, όταν συγκεντρώθηκαν μπροστά στους τρεις αρχηγούς, μεταφέρθηκαν εκεί.

Ο Έκτορας, ο Χρίστος, ο Άλκιμος, ο Σωσίας, και η Κρόβ'κνι ανέβηκαν στο πλεούμενο και έβαλαν μπροστά τις μηχανές του. Το πήραν από τις αποβάθρες του Λημεριού, το πέρασαν κάτω από την Πρώτη Γέφυρα, και το έβγαλαν από τη Θακέρκοβ, πλέοντας νότια επάνω στον Κάλμωθ. Σε μια από τις όχθες του ποταμού, ξεφόρτωσαν, και ο Σωσίας ανέλαβε να επιστρέψει το σκάφος στους λιμενεργάτες, ενώ οι υπόλοιποι θα πήγαιναν να κρύψουν τα όπλα στη σπηλιά πίσω από τον καταρράκτη.

Κεφάλαιο 51

Σχέδια και Αποφάσεις

Ο Κριτόλαος δεν κοιμήθηκε άλλο. Ξενύχτισε περιμένοντας τις αναφορές που του έφερναν κάθε τόσο οι πράκτορές του, ενώ συγχρόνως είχε τον τηλεοπτικό δέκτη ανοιχτό και παρακολουθούσε τα νέα του *Άστρου*. Η Χοαρκίδα είχε φύγει άρον-άρον από το διαμέρισμά του για να πάει στον σταθμό, και ο Κριτόλαος την έβλεπε να εμφανίζεται στην οθόνη, κάθε λίγο, για να σχολιάζει τα γεγονότα στο Λημέρι.

Κάποιος είχε οπλίσει τους λιμενεργάτες της περιοχής, όπως φαινόταν. Πράγμα που δεν χρειαζόταν να το πουν στον Κριτόλαο οι πράκτορές του· το έδειχνε, ξεκάθαρα, και το *Άστρο*. Οι εξεγερθέντες ήταν ντυμένοι έτσι που μόνο λιμενεργάτες μπορεί να ήταν, και κρατούσαν πιστόλια και τουφέκια – πυροβόλα όπλα τα οποία αποκλείεται να είχαν κατορθώσει να προμηθευτούν μόνοι τους. Κάποιος τούς είχε προμηθεύσει μ'αυτά.

Και ο Κριτόλαος δεν ήταν δύσκολο να απαντήσει στο ερώτημα *Ποιος*; Η απάντηση ήταν καταφανής: *Η Επανάσταση*. Κι έγινε ακόμα πιο καταφανής όταν οι πράκτορές του τον ενημέρωσαν πως ένα θωρακισμένο όχημα με ενεργειακό κανόνι είχε επιτεθεί στην πολυκατοικία του Αρχιεγεωνάριου και, με μερικές ριπές, την είχε γκρεμίσει.

Το ίδιο όχημα που επιτέθηκε και την άλλη φορά στο Λημέρι. Οι καταραμένοι επαναστάτες!

Δεν είχαν συμβεί, όμως, γεγονότα μόνο στο Λημέρι απόψε. Στις σήραγγες στο Χωνευτήρι, οι πράκτορες του Κριτόλαου είχαν έρθει σε σύγκρουση με ένα όχημα, όπως είχε αναφέρει ένας απ'αυτούς που είχε καταφέρει να γλιτώσει ζωντανός. Το είχαν δει να έρχεται μέσα από τα σκοτάδια και του είχαν φωνάξει να σταματήσει. Ο οδηγός του τους είχε αγνοήσει, και το όχημα, παρότι τετράκυκλο, ήταν αρκετά μικρό για να μπορεί να τρέχει μέσα στα υπόγεια περάσματα. Αφού προσπέρασε τους πράκτορες, είχε κάνει απότομα πίσω, επιταχύνοντας, προσπαθώντας να τους πατήσει καθώς εκείνοι είχαν πάει να το ακολουθήσουν. Οι πράκτορες, πυροβολώντας το, τινάχτηκαν σ'ένα μικρό πέραςμα όπου το τετράκυκλο δεν χωρούσε. Μετά, όμως, το όχημα άλλα-

ξεμορφή – ήταν μεταβαλλόμενο. Ένα κανόνι ξεπρόβαλε από πάνω του και προστατευτικές ασπίδες το περιτριγύρισαν. Το κανόνι, εξαπολύοντας ενέργεια, χτύπησε το πέρασμα όπου βρίσκονταν οι πράκτορες. Το έκανε να καταρρεύσει. Οι περισσότεροι – συμπεριλαμβανομένου ενός Ελεγκτή – σκοτώθηκαν. Μόνο ένας έζησε, κι έτσι η ιστορία μεταφέρθηκε στον Κριτόλαο.

Το όχημα στις σήραγγες ήταν το ίδιο μ'αυτό στο Λημέρι, σκεφτόταν τώρα εκείνος. Δεν υπάρχει αμφιβολία, λοιπόν. Εκεί κάτω κρύβονται οι επαναστάτες.

Ο Κριτόλαος άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και κάλεσε την Ελεονόρα μέσα στην άγρια νύχτα.

«...Ναι;» άκουσε τη φωνή της να λέει, αγουροξυπνημένα.

«Αύριο, θα έρθω εκεί,» της είπε. «Για ν'αρχίσουμε να φτιάχνουμε το μηχανήμα που συζητήσαμε.»

Η Ελεονόρα μούγκρισε. «Για όνομα του Κρόνου, Κριτόλαε! Το ονειρευόσουν αυτό;»

«Στη Θακέρκοβ κανένας δεν κοιμάται τώρα.»

«Γιατί; Μεταφέρθηκε η πόλη, ξαφνικά, σ'άλλη διάσταση όπου τώρα είναι μέρα;»

«Όχι. Αλλά αν ανοίξεις τον τηλεοπτικό δέκτη σου θα καταλάβεις.»

«Καλά, θα τον ανοίξω...»

«Θα είμαι εκεί το πρωί,» της ξαναείπε ο Κριτόλαος.

«Εντάξει.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

Οι πράκτορες του Κριτόλαου τού ανέφεραν ότι η Λεγεώνα ηττήθηκε πλήρως από τους εξεγερθέντες. Οι κάτοικοι του Λημεριού είχαν βοηθήσει τους λιμενεργάτες· το ίδιο και η Χωροφυλακή της περιοχής, παρά τις διαταγές του Αρχιφρούραρχου. Οι χωροφύλακες είχαν δέσει τη Φρούραρχο του Νοτιοδυτικού Φρουραρχείου και είχαν κάνει του κεφαλιού τους.

Ας λύσουν τα εσωτερικά τους προβλήματα μόνοι τους. Κάποιοι, σίγουρα, πρέπει να τιμωρηθούν.

«Ο Αρχιλεγεωνάριος είναι ζωντανός;» ρώτησε την Αλίκη Μυρτώνη, μέσω του πομπού του.

«Δεν ξέρουμε ακόμα,» του απάντησε εκείνη. «Οι Λεγεωνάριοι έχουν σκορπιστεί στις τριγύρω συνοικίες. Δε νομίζω ότι θα μπορέσουν να επι-

στρέφουν ξανά στο Λημέρι, πάντως. Η δύναμή τους μοιάζει να έχει χαθεί.»

Λίγο μετά την αυγή, ο Κριτόλαος έμαθε και κάτι ακόμα, το οποίο ήταν απλά... περίεργο... και δεν μπορούσε να το συνδέσει κάπως με την εξέγερση των λιμενεργατών. Διάρρηξη είχε γίνει στη δανειστική βιβλιοθήκη. Κάποιοι είχαν σπάσει την πίσω πόρτα, αλλά δεν είχαν πάρει τίποτα. Επομένως, δεν ήταν κλέφτες. Τι ήθελαν; Αναζητούσαν, μήπως, το πλάσμα στο υπόγειο; Το πλάσμα που δεν ήταν πλέον εκεί;

Οι επαναστάτες το σκότωσαν. Άρα, ποιοι μπορεί να έκαναν τώρα τη διάρρηξη;

Μυστήριο.

Παρόμοιο μυστήριο μ' αυτό στο ερευνητικό κέντρο, ίσως;

Θα μπορούσαν, άραγε, εκείνοι που έκλεψαν τα φιαλίδια με το απόσταγμα να έκαναν διάρρηξη και στη δανειστική βιβλιοθήκη;

Ο Κριτόλαος δεν μπορούσε να είναι σίγουρος. Μπορούσε, όμως, να το υποθέσει.

Η Τζάκι ήταν ευχαριστημένη με τον εαυτό της. Είχε πάρει φωτογραφίες από την εξέγερση, και είχε μετά μιλήσει με τους αρχηγούς των λιμενεργατών, με κατοίκους του Λημεριού, και με χωροφύλακες. Κι όλ' αυτά χωρίς να μπλέξει σε καμια άσχημη ιστορία. Κανένας Λεγεωνάριος δεν την είχε κυνηγήσει, ούτε είχε γκρεμιστεί από πουθενά τσακίζοντας τα κόκαλά της. (Αν και ο αστράγαλός της ακόμα την πονούσε κάπου-κάπου, από εκείνη την πτώση μέσα στο ερείπιο.)

Επέστρεψε στο σπίτι της γεμάτη υλικό, και άρχισε αμέσως να γράφει. Ο κύριος Νυκτόκαλος θα ενθουσιαζόταν· ήταν σίγουρη.

Το επόμενο πρωί, ο Αίολος έφτιαξε δύο κούπες καφέ και, παίρνοντας μία σε κάθε χέρι, πήγε στο τραπεζάκι όπου καθόταν η Ουρανία, στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*. Το μαγαζί ήταν, φυσικά, άδειο από κόσμο. Και κανένας άλλος επαναστάτης δεν ήταν τώρα εδώ· ο Άλκιμος, που είχε την τελευταία βάρδια, είχε πάει για ύπνο όταν ο μάγος και η κόρη του (όπως έλεγαν την Ουρανία) κατέβηκαν από το δωμάτιό τους.

«Καλό τον έκανα;» ρώτησε ο Αίολος την Ουρανία, βλέποντάς τη να πίνει μια γουλιά από τον καφέ της.

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Δεν έχω ακόμα συνηθίσει τα ποτά και τα φαγητά σας. Μου φαίνονται περίεργα όλα τους. Κανονικά, δεν θα έπρεπε να τα χρειάζομαι. Το *αδ'σ'ρ* μου θα έπρεπε να είναι αρκετό για να συντηρεί αυτό το αδύναμο σώμα.» Υπήρχε μια βαθιά θλίψη στα μάτια της.

Ο Αίολος δεν μπορούσε να κάνει κάτι για να τη βοηθήσει, και εκείνη, αναμφίβολα, το ήξερε. Αλλά δεν ήταν αυτό που τον απασχολούσε τώρα.

Προτού τη ρωτήσει, η Ουρανία είπε: «Θέλεις να μάθεις για εκείνον τον άντρα στον οποίο σας οδήγησα χτες...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αίολος. «Ποιος είναι; Και γιατί είναι τόσο διαφορετικός από οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο;»

«Δεν ξέρω ποιος είναι. Κι αυτό είναι περίεργο. Οι σκέψεις του είναι... θολές. Σα να προσπαθεί κάποιος με τα δικά σας μάτια να κοιτάξει μέσα σε καπνό. Ήταν μαζί με την Ελεονόρα, κάποια φορά, στο υπόγειο. Ένας από τους στρατιώτες της Παντοκράτειρας. Τώρα, όμως, το *αδ'σ'ρ* του ήταν πολύ πιο δυνατό.

»Και έχει κάτι γνώριμο για μένα...» Η Ουρανία συνοφρυώθηκε: μια μάλλον ανθρώπινη κίνηση.

«Τι γνώριμο;»

«Κάτι από εμένα, ή από την πατρίδα μου.»

«Από το φεγγάρι;» Του Αίολου τού φαινόταν πολύ παράξενο αυτό.

Η Ουρανία ένευσε. Ήπιε μια γουλιά από τον καφέ της.

«Γιατί νομίζεις ότι θα μπορούσε να συμβαίνει αυτό;»

«Ρωτάς αλλά έχεις ήδη κάνει μια υπόθεση, Αίολε.»

Ο Αίολος ένευσε. «Μπορεί να έχει πιει από το απόσταγμα.»

«Ναι,» είπε η Ουρανία, «είναι πιθανό.»

«Είναι επίσης πιθανό να έχει, κάπως... γίνει σαν εσένα;»

«Να μπορεί να ξέρει τις σκέψεις σας;»

«Ναι.»

«Δεν είμαι βέβαιη,» αποκρίθηκε η Ουρανία. «Οι δικές του σκέψεις δεν μου είναι φανερές. Πάντως, έχει κάτι... το άσχημο επάνω του. Δεν ξέρω τι. Η παρουσία του με ενοχλεί.»

«Τον αισθάνεσαι ακόμα;»

«Όχι. Είναι μακριά τώρα.»

Ο Αίολος άκουσε κάποιον να κατεβαίνει και στράφηκε για να δει τη Νιρίφα.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε η μάγισσα.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε ο Αίολος.

Η Νιρίφα πήγε στο ηχοσύστημα και έβαλε μουσική: όχι πολύ δυνατά, αλλά ήταν Άνεμοι του Κενού.

«Μπορείς κι ακούς τέτοια πράγματα πρωί-πρωί;» είπε ο Αίολος.

«Ναι.» Η Νιρίφα πήγε πίσω από το μπαρ για να φτιάξει καφέ.

Η Ελεονόρα συνάντησε τον Κριτόλαο στον περίβολο του ερευνητικού κέντρου, καθώς εκείνος έβγαινε από το κομπό, τετράκυκλο όχημά του.

«Τι ήταν αυτά τα πράγματα που έγιναν!» του είπε.

«Υποθέτω, είδες τις ειδήσεις...»

«Τα Γένια του Κρόνου! Πώς είναι δυνατόν να συνέβη μια τέτοια κατάσταση; Έχει ο καθένας πυροβόλα όπλα μέσα στη Θακέρκοβ;»

«Οι αποστάτες τούς όπλισαν. Είναι προφανές,» είπε ο Κριτόλαος, καθώς βάδιζαν προς ένα από τα οικοδομήματα του ερευνητικού κέντρου.

«Και οι πράκτορές σου το άφησαν να συμβεί, έτσι απλά;»

«Οι πράκτορές μου δεν είναι παντού, Ελεονόρα, ούτε μπορούν να προβλέψουν τα πάντα. Τώρα, όμως, κατάλαβα γιατί έγινε εκείνη η ληστεία στις αποθήκες του Ταρδάμου.»

«Ευτυχώς που δε σκοτώθηκαν κι οι φρουροί του ερευνητικού κέντρου...»

«Τι σχέση έχουν αυτοί;»

Μπήκαν στο οικοδόμημα όπου κατευθύνονταν και βάδισαν μέσα στους διαδρόμους του.

«Χτες βράδυ πήγαινε στη Λεγεώνα μια αποστολή με το Τραγούδι της Ψυχής. Οι φρουροί του κέντρου το παρέδωσαν στους Λεγεωνάριους, όπως μου ανέφεραν σήμερα, και μετά έφυγαν προτού αγριέψουν τα πράγματα στο Λημέρι. Η ποσότητα, όμως, θα πήγε χαμένη. Αφού τώρα η Λεγεώνα διώχτηκε από το Λημέρι, οι εξεγερθέντες θα κατέλαβαν τις αποθήκες της.»

«Ναι,» είπε ο Κριτόλαος, «κατά πάσα πιθανότητα. Γιατί υπάρχει το πρόβλημα ότι οι αποθήκες της δεν ήταν καν δικές της.»

«Τι εννοείς;»

«Δεν ήταν ιδιοκτησία του Ρούνη του Αρχιλεγεωνάρριου ή κανενός από τους ανθρώπους του. Τις είχαν κατασχέσει από κατοίκους του Λημεριού. Όπως και κάθε άλλο οικοδόμημα που χρησιμοποιούσαν.»

«Με ποιο δικαίωμα;»

«Των όπλων, φυσικά. Η Λεγεώνα ήταν εγκληματίες, Ελεονόρα· αλλά εγκληματίες που δούλευαν για εμάς, και η ύπαρξή τους μας συνέφερε μέχρι στιγμής.»

«Και τώρα που δεν υπάρχουν πια, τι θα γίνει; Αυτοί έκαναν τη διανομή του Τραγουδιού της Ψυχής στην πόλη· κι αν η διανομή σταματήσει, πώς θα δοκιμάσουμε τις αντιδράσεις της αγοράς σ' αυτό το ναρκωτικό;»

«Η διανομή δεν μπορεί να σταματήσει,» είπε ο Κριτόλαος, καθώς η Ελεονόρα τον οδηγούσε σ' ένα δωμάτιο με βιβλία, οθόνες, κονσόλες, και μηχανήματα. «Θα βρούμε άλλους να την κάνουν. Υπάρχουν παραπάνω από αρκετοί στη Θακέρκοβ. Το μόνο πρόβλημα είναι πως θα πρέπει να πηγαίνουμε το ναρκωτικό σε διάφορα σημεία διανομής αντί σε ένα και μόνο, γιατί δε νομίζω ότι κανένας από αυτούς θα έχει τη δυνατότητα να το μεταφέρει σ' όλη την πόλη, όπως έκανε η Λεγεώνα, που, παρότι κυρίως ενεργούσε στο Λημέρι, κινιόταν παντού μέσα στη Θακέρκοβ.» Κοιτάζοντας γύρω τους, ρώτησε: «Γιατί ακριβώς είμαστε εδώ, τώρα;»

«Εσύ δεν είπες ότι, τελικά, θέλεις να φτιάξουμε εκείνο το μηχανήμα; Εδώ είναι το μέρος όπου θα το σχεδιάσουμε. Γιατί όμως αυτή η ξαφνική απόφαση; Λόγω της επίθεσης στο Λημέρι;»

Ο Κριτόλαος τής εξήγησε τι είχε συμβεί στις σήραγγες του Χωνευτηρίου την ίδια νύχτα.

«Μάλιστα,» είπε η Ελεονόρα, και ενεργοποίησε ένα από τα μηχανικά συστήματα κάνοντας μια οθόνη να ανάψει. «Τι ακριβώς θέλεις, λοιπόν, να κάνει το μηχανήμα; Να εντοπίζει διαστασιακές αλλοιώσεις, ή νοητικές παρεμβολές; Γιατί οι επαναστάτες μπορεί να έχουν κρυφτεί είτε με τη μία μέθοδο είτε με την άλλη. Εξαιρώντας πάντα την περίπτωση ότι μπορεί να μην έχουν χρησιμοποιήσει καθόλου μαγεία αλλά κάποια περυστρεφόμενη κρυφή πόρτα.»

«Νομίζω,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος, «πως το καλύτερο θα ήταν να φτιάξουμε μια συσκευή που εντοπίζει και διαστασιακές αλλοιώσεις και νοητικές παρεμβολές.»

«Καταλαβαίνεις πόσο περίπλοκο θα ήταν αυτό;»

Ο Κριτόλαος ένευσε. «Ναι, αλλά τι άλλη λύση υπάρχει;»

Η Ελεονόρα είπε: «Εγώ, ως Ερευνήτρια, μπορώ να σε βοηθήσω να ρυθμίσεις τις παραμέτρους εντοπισμού για τη διαστασιακή αλλοίωση. Αλλά για τη νοητική παρεμβολή θα πρέπει να καλέσουμε έναν μάγο του τάγματος των Διαλογιστών. Έναν καλό μάγο του τάγματος των Διαλογιστών.»

«Δεν υπάρχει κάποιος εδώ, στο ερευνητικό κέντρο;»

«Υπάρχει, όμως δε νομίζω ότι είναι τόσο καλός.»

«Υποτιμάς τους βοηθούς σου, Ελεονόρα;»

Η Ελεονόρα ύψωσε τα χέρια της. «Απλώς προσπαθώ να είμαι αντικειμενική. Δεν είναι ο άνθρωπος που ζητάς, Κριτόλαε. Πρέπει να βρούμε έναν άλλο.»

«Δε μπορούμε να φέρουμε κάποιον τυχαίο εδώ,» είπε ο Κριτόλαος. «Η θέση του ερευνητικού κέντρου υποτίθεται πως είναι κρυφή.»

«Ενώ ξέρουν γι' αυτήν οι επαναστάτες;»

«Έχεις δίκιο,» μόρφασε ο Κριτόλαος.

«Πάντως,» είπε η Ελεονόρα αλλάζοντας θέμα, «δεν προτείνω το μηχανήμα να εντοπίζει, συγχρόνως, και διαστασιακές αλλοιώσεις και νοητικές παρεμβολές. Όσο πιο περίπλοκος είναι ένας μηχανισμός, τόσο περισσότερα προβλήματα μπορεί να παρουσιάσει: είναι γεγονός. Ακόμα κι εσύ, ως Τεχνομαθής, πρέπει να συμφωνείς μ' αυτό.»

«Πράγματι, έτσι είναι,» παραδέχτηκε ο Κριτόλαος. «Αλλά, αν φτιάξουμε δύο συσκευές, αυτό θα μας πάρει πολύ περισσότερο χρόνο.»

«Βιάζεσαι;»

«Κάθε τρεις και λίγο σκοτώνονται πράκτορές μου στις σήραγγες της Θακέρκοβ: επομένως, ναι, βιάζομαι λιγάκι.»

«Χωρίς να ξέρω απ' αυτά τα πράγματα... αλλά γιατί δεν τους παίρνεις από εκεί;»

«Επειδή,» είπε ο Κριτόλαος, «είμαι τόσο κοντά στο να βρω το άντρο των επαναστατών.»

«Αν όμως σκοτώσεις όλους τους ανθρώπους σου, τι θα καταφέρεις; Είναι προφανές ότι, έτσι όπως έχει η κατάσταση, δεν μπορούν να βρουν το άντρο των επαναστατών. Κάτι πρέπει ν' αλλάξει.»

Τα λόγια της τον έβαλαν σε σκέψη. *Μήπως έχω παρασυρθεί; αναρωτήθηκε.*

«Τι;» είπε η Ελεονόρα, βλέποντάς τον σκεπτικό.

«Για άνθρωπος που δεν ξέρει απ'αυτά, δε μιλάς ανόητα,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος, και κάθισε σε μια καρέκλα σταυρώνοντας τα πόδια του στο γόνατο.

Η Ελεονόρα ανασήκωσε τους ώμους της. «Νομίζω ότι είναι κοινή λογική. Αφού δεν φτάνουν κάπου, καλύτερα να τους πάρεις από εκεί για να μην κινδυνεύουν.»

Ο Κριτόλαος άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του καλώντας την Αλίκη Μυρτώνη.

«Εξοχότατε,» είπε εκείνη.

«Πρόσταξε τους πράκτορές μας να εγκαταλείψουν την έρευνα και τη χαρτογράφηση των σηράγγων της Θακέρκοβ.»

«Συνέβη κάτι;»

«Τίποτα καινούργιο. Συγκεντρώστε όσες πληροφορίες έχετε μέχρι στιγμής, και βάλτε το σχέδιο σε αναμονή. Να επιστρέψουν όλοι οι πράκτορες στα παλιά τους πόστα. Και ορισμένοι να παρακολουθούν τις καινούργιες εξόδους των σηράγγων που έχουμε ανακαλύψει.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

Ο Κριτόλαος έκλεισε τον πομπό του. «Μπορούμε, λοιπόν, να ξεκινήσουμε τον σχεδιασμό του μηχανήματος,» είπε στην Ελεονόρα.

Ο Έκτορας παρακολουθούσε τις ειδήσεις στον τηλεοπτικό δέκτη της *Οινόσφαιρας*, στο μικρό δωμάτιο πίσω απ'την κεντρική αίθουσα.

«Κοίτα να δεις,» είπε· «για μια φορά στη μίζερη ζωή τους, λένε την αλήθεια.»

«Τι ψέματα να πουν, αφεντικό;» ρώτησε ο Άλκιμος, που είχε ξυπνήσει πριν από λίγο και είχε κατεβεί για να πάρει μεσημεριανό. «Το πράγμα είναι ξεκάθαρο.» Τύλιξε μπόλικά μακαρόνια γύρω από το πιρούνι του και τα έβαλε στο στόμα. «Ο Αλέξανδρος πάλι ανάλατα τάκανε,» είπε μασώντας.

«Εμένα μια χαρά μού φαίνονται,» διαφώνησε ο Αλλάνδρης. «Είσαι περιέργος, μάστορα.»

Ο Άλκιμος μουρμούρισε κάτι που δεν ακούστηκε καθαρά.

Ο Έκτορας ήπιε μια γουλιά απ'τη μπίρα του.

Η Σερφάντια ρώτησε: «Τώρα που η Λεγεώνα βγήκε απ'το παιχνίδι, πιστεύεις ότι θα σταματήσει κι η διακίνηση του Τραγουδιού της Ψυχής, αφεντικό;»

«Δεν το νομίζω.»

«Και ποιος θα το δίνει στους Σκύλους;» είπε ο Άλκιμος.

«Θα πρέπει να το ανακαλύψουμε,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Οι χαφιέδες της Παντοκράτειρας αποκλείεται, πάντως, να πάψουν τη διακίνηση του ναρκωτικού επειδή η Λεγεώνα τα τέντωσε. Εξακολουθούν να έχουν το μονοπώλιο.»

Ο Αλλάνδρης είπε: «Μπορεί να προσπαθήσουν να εξαπλώσουν το ναρκωτικό και σ'άλλες πόλεις.»

«Σίγουρα ο σκοπός τους είναι να το εξαπλώσουν όχι μόνο σ'άλλες πόλεις αλλά σ'ολόκληρη τη Σεργήλη. Υποθέτω, όμως, πως θα θέλουν να δουν πρώτα τι θα γίνει εδώ, στη Θακέρκοβ. Και δε νομίζω ότι έχει ακόμα περάσει αρκετός καιρός για να βγάλει κανείς συμπεράσματα.»

«Καλό θα ήταν, πάντως, να ρωτήσουμε να μάθουμε μήπως το Τραγούδι διακινείται κι αλλού,» είπε ο Αλλάνδρης.

Ο Έκτορας μόρφασε. «Αν θέλεις μπορείς να ρωτήσεις, φυσικά.»

«Σκοπεύεις να σταματήσεις τη διακίνησή του, αφεντικό;» ρώτησε ο Αίολος.

«Οτιδήποτε δίνει χρήματα και επιρροή στους Παντοκρατορικούς είναι κακό, μάγε,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Οπότε, ναι, αν μπορώ, θα σταματήσω τη διακίνησή του.»

«Με τι τρόπο;» είπε ο Αλλάνδρης. «Ο μόνος τρόπος είναι να τους κάνουν να σταματήσουν να το φτιάχνουν – κι αυτό δεν μπορείς να το κάνεις.»

«Γιατί;»

«Δεν είναι προφανές; Όταν κάποιος μάθει να φτιάχνει κάτι, το φτιάχνει!»

«Αν όμως μόνο ένας ξέρει να το φτιάχνει, τότε δεν έχεις παρά να καθάρσεις αυτόν τον έναν για να σταματήσεις τη δημιουργία αυτού που φτιάχνει. Και δε νομίζω ότι οι Παντοκρατορικοί της Θακέρκοβ θα έχουν διαδώσει τις μεθόδους τους σε Παντοκρατορικούς άλλων πόλεων.»

«Ποιος ο λόγος να μην τις έχουν διαδώσει;» έθεσε το ερώτημα ο Αλλάνδρης.

«Μονοπώλιο, κούφιο κεφάλι.»

«Οι Παντοκρατορικοί έχουν ιεραρχία, Έκτορα. Αν οι ανώτεροί τους τους ζητήσουν να δώσουν τη μέθοδο, θα τη δώσουν.»

«Αυτό που λέει ο Έκτορας δεν είναι απίθανο,» παρενέβη ο Αίολος. «Όποιος Παντοκρατορικός κι αν έχει την εποπτεία της Θακέρκοβ, σίγουρα, έχει τον ίδιο βαθμό στην ιεραρχία με τους Παντοκρατορικούς που έχουν την εποπτεία άλλων πόλεων στη Σεργίλη. Επομένως, για να τους παραδώσει τη μέθοδο κατασκευής του ναρκωτικού, πρέπει να λάβει διαταγή από κάποιον με μεγαλύτερη επιρροή. Πιθανώς, από την ίδια την Παντοκράτειρα. Κι αυτό δε νομίζω ότι θα συμβεί στο άμεσο μέλλον.»

«Δηλαδή, αν βρούμε τους ανθρώπους που φτιάχνουν το Τραγούδι της Ψυχής και τους σκοτώσουμε, τελείωσε η ιστορία;» είπε ο Αλλάνδρης.

«Μάλλον,» αποκρίθηκε ο Αίολος.

«Αλλά, δυστυχώς, δεν μπορούμε να τους βρούμε.»

«Μπορούμε,» είπε ο Έκτορας.

«Από τόσα χρόνια που σε ξέρω, αφεντικό, υποθέτω ότι θα προτείνεις να ανατινάξουμε ολόκληρη την πόλη, ή ίσως και όλη τη διάσταση.»

«Δεν έχουμε τόσα πολλά εκρηκτικά εδώ, Αλλάνδρη. Και δε χρειάζεται ούτως ή άλλως. Μάλλον, οι άνθρωποι που φτιάχνουν το ναρκωτικό είναι αυτοί στο μέρος όπου κρατούσαν τη Σερφάντια όταν την αιχμαλώτισαν. Ίσως, μάλιστα, νάναι κι εκείνη η μάγισσα, η Ελεονόρα΄σαρ.»

«Και το θεωρείς απλό να εισβάλουμε εκεί και να τους καθαρίσουμε όλους;» μούγκρισε ο Αλλάνδρης. «Απ'ό,τι κατάλαβα, το μέρος είναι φρούριο.»

«Εργαστήρια είναι, βασικά,» είπε η Σερφάντια. «Αλλά, όντως, πρέπει να φρουρούνται πολύ καλά.»

«Επιπλέον,» τόνισε ο Αίολος, «δεν μπορούμε να είμαστε *σίγουροι* ότι το Τραγούδι της Ψυχής φτιάχνεται εκεί, αφεντικό. Θα πρέπει να το ερευνήσουμε.»

«Φοβάμαι πως σ'αυτό έχεις δίκιο, μάγε,» αποκρίθηκε ο Έκτορας, και άναψε το πούρο του.

Κεφάλαιο 52

Παραφροσύνη και Αναζήτηση

Η Λεγεώνα είχε ηττηθεί. Είχε αναγκαστεί να σκορπιστεί από το Λημέρι, και τα ακόμα ζωντανά μέλη της ήταν ελάχιστα. Δεν μπορούσαν να οργανωθούν για να ξεκινήσουν πάλι να τρομοκρατούν αυτήν ή οποιαδήποτε άλλη συνοικία της Θακέρκοβ· η Χωροφυλακή τούς κυνηγούσε παντού. Κι επιπλέον, έλεγαν πως ο Ρούνης ο Αρχιλεγεωνάριος ήταν νεκρός: είχε σκοτωθεί όταν είχε καταρρεύσει η πολυκατοικία του από τις ενεργειακές ριπές εκείνου του πολεμικού οχήματος. Του οχήματος που είχε διαδοθεί μέσα στους δρόμους της Θακέρκοβ ότι δεν μπορεί παρά να ήταν της Επανάστασης, γιατί είχε εξαφανιστεί τόσο μυστηριωδώς όσο είχε εμφανιστεί, και γιατί μόνο η Επανάσταση θα βοηθούσε τους Λημερίτες να εξεγερθούν έτσι κατά της Λεγεώνας. Η Χωροφυλακή δεν τολμούσε να εναντιωθεί στους Λεγεωνάριους, και οι Παντοκρατορικοί τόσα χρόνια δεν είχαν κάνει το παραμικρό για να τους διαλύσουν. Επίσης, ποιος άλλος εκτός από την Επανάσταση θα όπλιζε τους λιμενεργάτες με πυροβόλα όπλα (τα περισσότερα από τα οποία αργότερα εξαφανίστηκαν); Οι αρχηγοί των λιμενεργατών του Λημεριού δήλωσαν πως τους τα είχαν φέρει κάποιοι άγνωστοι και, μετά, τα είχαν πάρει πίσω και είχαν φύγει μέσα στη νύχτα. Δεν γνώριζαν τα ονόματά τους, δεν είχαν δει καν τις όψεις τους καλά-καλά. Δεν ήξεραν τι να υποθέσουν, πέρα από το ότι κάποια κρυφή δύναμη είχε αποφασίσει να τους βοηθήσει. Κανένας τους δεν το έλεγε ξεκάθαρα, όπως ήταν αναμενόμενο, αλλά όλοι φαινόταν να το υπονοούν:

Η Επανάσταση είχε διώξει τη Λεγεώνα από το Λημέρι.

Επομένως – έγραφαν οι εφημερίδες – η Επανάσταση ήταν πολύ πιο ισχυρή στη Θακέρκοβ απ'ό,τι κάποιοι ήθελαν να πιστεύουν.

Αρετικές απόψεις άρχισαν ν'ακούγονται. Στα όρια τού να θεωρούνται προδοτικές προς τη Συμπαντική Παντοκρατορία. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας αναγκάστηκαν να στείλουν απειλητικά σημειώματα σε κάποιους, για να τους κλείσουν το στόμα προτού θα ήταν πια πολύ αργά γι'αυτούς.

Η διακίνηση του καινούργιου ναρκωτικού, Τραγούδι της Ψυχής – το οποίο ήδη πολλοί αγόραζαν, καθώς τους πρόσφερε ανάπαυλα και ικανοποίηση μέσα στη δύσκολη και εκνευριστική ζωή της πόλης – είχε χάσει τον βασικό της φορέα, με τη διάλυση της Λεγεώνας, αφού οι Λεγεωνάριοι ήταν που το μετέφεραν σ' όλη τη Θακέρκοβ· και οι χρήστες του ναρκωτικού δεν ήξεραν σε ποιον να απευθυνθούν για να ζητήσουν περισσότερο. Δε γνώριζαν ποιος ήταν υπεύθυνος για την παρασκευή του.

Σύντομα, όμως, το Τραγούδι της Ψυχής άρχισε πάλι να κυκλοφορεί. Από διάφορους διανομείς, αυτή τη φορά. Στο Χωνευτήρι, το πουλούσε η συμμορία που άκουγε στο όνομα Μαντρόσκυλοι. Στον Καλόπιστο, το έδιναν ορισμένα δικτυωμένα σπίτια όπου συγκεντρώνονταν άλλοι κάτοικοι της περιοχής. Στον Γαιοδόμο, μπορούσες να βρεις το Τραγούδι της Ψυχής σε συγκεκριμένα μπαρ και εστιατόρια. Στον Παλαιοπώλη, το έδιναν μερικές αποθήκες φαρμάκων και φαρμακεία. Στη Γραμμή, περιφέρονταν πλανόδιοι έμποροι και το πουλούσαν – από αυτούς που επισκέπτονταν σπίτια πλουσίων για να τους δείχνουν τηνπραμάτεια τους. Στο Λημέρι, το διακινούσε μια μικρή μερίδα λιμενεργατών, οι οποίοι είχαν αποκτήσει αρκετή επιρροή στην εν λόγω συνοικία ύστερα από την εξέγερση κατά της Λεγεώνας· οι Λημερίτες τούς σέβονταν. Στις Λιμανοκατοικίες, το Τραγούδι της Ψυχής κυκλοφορούσε στις αποβάθρες κυρίως, σε υποψιασμένα στέκια.

Η διακίνησή του πήγαινε, τώρα, καλύτερα από πριν.

Το δίκτυ της επιρροής του απλωνόταν ολοένα και περισσότερο στην πόλη, μπλέκοντας τους πολίτες της μέσα του.

Και τα κέρδη συγκεντρώνονταν στο ταμείο των Παντοκρατορικών. Ένα μέρος των χρημάτων πήγαινε στο ερευνητικό κέντρο έξω από τη Θακέρκοβ· ένα μέρος πήγαινε στην Ελεονόρα· σαρ επειδή εκείνη ήταν που είχε ανακαλύψει το E-9· ένα μέρος πήγαινε στους πράκτορες της Παντοκράτειρας επειδή αυτοί ήταν που έλεγχαν την περιοχή· και ένα μέρος πήγαινε στον Κριτόλαο· μορ επειδή είχε την εποπτεία της Θακέρκοβ.

Τα χρήματα αυτά ήρθαν την κατάλληλη ώρα στα χέρια του Κριτόλαου και της Ελεονόρας, καθώς προσπαθούσαν να φτιάξουν το μηχάνημα που θα τους επέτρεπε να ερευνήσουν τις σήραγγες κάτω από το Χωνευτήρι και να εντοπίσουν το άντρο των Επαναστατών. Χρειάζο-

νταν ενέργεια και εξοπλισμούς, και τώρα δεν υπήρχε λόγος να ανησυχούν ούτε για το ένα ούτε για το άλλο. Τα χρήματα ήταν αρκετά.

Ο Κριτόλαος περνούσε τις περισσότερες ώρες του – ακόμα και ημέρες ολόκληρες – στο ερευνητικό κέντρο. Εκείνος σχεδίαζε το μηχάνημα· η Ελεονόρα ρύθμιζε τις παραμέτρους για τον εντοπισμό διαστασιακών αλλοιώσεων, υφαίνοντας ξόρκια και κάνοντας παρατηρήσεις. Ο Κριτόλαος, μετά, έλεγχε πώς όλα αυτά συλλειτουργούσαν με τα κυκλώματα, τα καλώδια, τους επεξεργαστές, και τους υπόλοιπους μηχανισμούς. Έκαναν δοκιμές και άλλες δοκιμές. Σ'έναν θάλαμο πειραμάτων, η Ελεονόρα, με τη συγκέντρωση υπέρογκης ποσότητας ενέργειας, δημιούργησε μια χρονική στρέβλωση για να δουν από πόση απόσταση μπορούσε, πρακτικά, να την εντοπίσει το μηχάνημά τους, και από ποια γωνία, και τι ενδείξεις ακριβώς παρουσιάζονταν στην οθόνη του.

Η συσκευή δεν ήταν ακόμα έτοιμη, έκριναν. Χρειάζονταν κι άλλες δοκιμές. Και δεν είχαν, ως τώρα, καν αποφασίσει αν θα έκαναν το ίδιο μηχάνημα να εντοπίζει και διαστασιακές αλλοιώσεις και νοητικές παρεμβολές, ή αν θα έφτιαχναν δύο ξεχωριστά μηχανήματα. Το βέβαιο, πάντως, ήταν πως και στην πρώτη και στη δεύτερη περίπτωση τα χρήματα επαρκούσαν.

Οι επαναστάτες παρακολούθησαν για μερικές ημέρες τους Μαντρόσκυλους και, σύντομα, ανακάλυψαν ποιος τους προμήθευε με το ναρκωτικό. Ένα μικρό, μαύρο, τετράκυκλο φορτηγό ήταν που τους το έφερνε. Επάνω του δεν είχε κανένα σήμα ή άλλο αναγνωριστικό· και οι άνθρωποι που βγήκαν από μέσα του δεν ήταν ντυμένοι με τις λευκές στολές των στρατιωτών της Παντοκράτειρας. Παρ'όλ'αυτά, ο Έκτορας υπέθετε ότι πρέπει να ήταν Παντοκρατορικοί. Εξάλλου, οι πράκτορές τους ποτέ δεν φορούσαν στολές, ούτε είχαν τίποτ'άλλο που να τους διακρίνει.

«Την επόμενη φορά που θα έρθει αυτό το φορτηγό, θα το ακολουθήσουμε, να μάθουμε πού πηγαίνει,» είπε ο Πρόμαχος της Επανάστασης.

Στη Βατράνια και τον Σωσία έτυχε να πέσει ο κλήρος.

Αυτοί ήταν που παρακολουθούσαν την αποθήκη των Μαντρόσκυλων όταν το μαύρο, τετράκυκλο φορτηγάκι εμφανίστηκε ξανά για να

παραδώσει κούτες και να πάρει χρήματα. Ο Σωσίας το σημάδεψε μ'ένα ειδικό τουφέκι, καθώς έφευγε, και το χτύπησε στην πίσω μεριά, προσαρτώντας εκεί μια μικρή συσκευή παρακολούθησης. Εν τω μεταξύ, η Βατράνια είχε φύγει τρέχοντας και είχε πάει να πάρει το δίκυκλό της από εκεί όπου το είχε αφήσει. Ανεβαίνοντας στη σέλα, ενεργοποίησε τα συστήματά του, και μαζί και τη συσκευή ανίχνευσης η οποία εντόπιζε τη συχνότητα της συσκευής παρακολούθησης του Σωσία. Η Βατράνια είδε στη μικρή οθόνη μια κόκκινη κουκίδα να κινείται.

Εντάξει, σκέφτηκε. Το έχουμε.

Και πήγε να πάρει τον Σωσία από τη γωνία που εκείνος είχε πει ότι θα τη συναντούσε. Τον βρήκε να την περιμένει, και η Βατράνια σταμάτησε, προς στιγμή, για να τον αφήσει ν'ανεβεί πίσω της στο δίκυκλο. Μετά, ακολούθησε την κόκκινη κουκίδα. Η μικρή οθόνη δεν έδειχνε τον χάρτη της πόλης· έδειχνε, όμως, τη γενικότερη κατεύθυνση προς την οποία πήγαινε ο στόχος της Βατράνιας, κι αυτό ήταν αρκετό.

Το φορτηγάκι δεν τους οδήγησε πολύ μακριά. Βγαίνοντας από το Χωνευτήρι, έπιασε την Κρυπτόχαρου και έστριψε μέσα στον Καλόπιστο. Σε μια από τις μονοκατοικίες εκεί, σταμάτησε και κατέβηκε στο υπόγειο γκαράζ.

«Αυτό είναι, λοιπόν, το μέρος όπου αποθηκεύουν το ναρκωτικό,» είπε ο Έκτορας όταν του έφεραν την πληροφορία.

«Δε νομίζω, όμως, ότι αυτό είναι το μέρος όπου το παρασκευάζουν κιόλας,» τόνισε ο Αίολος. Και ρώτησε τη Βατράνια: «Με κανονικό σπίτι, δε μοιάζει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Δε μπορεί να στηθεί εργαστήριο μέσα σ'ένα κανονικό σπίτι;» είπε ο Έκτορας. «Εδώ εσύ έχεις εργαστήριο στο κάτω υπόγειο, μάγε.»

«Ελλιπές εργαστήριο, όμως. Τα βασικά μόνο. Και δε νομίζω πως οι Παντοκρατορικοί που φτιάχνουν το Τραγούδι της Ψυχής έχουν τα βασικά στο εργαστήριό τους. Κατά πάσα πιθανότητα, φέρνουν το ναρκωτικό από αλλού. Πρέπει να παρακολουθήσουμε το σπίτι στον Καλόπιστο για να δούμε τι γίνεται.»

Ο Έκτορας συμφώνησε, κι έτσι η παρακολούθηση μεταφέρθηκε από τις αποθήκες των Μαντρόσκυλων στον Καλόπιστο. Το πρόβλημα ήταν πως εκεί η συνοικία δεν ήταν όπως το Χωνευτήρι: οι δρόμοι ήταν πιο μεγάλοι, τα στενά δρομάκια πιο λίγα, και τα σπίτια είχαν περισσότερη απόσταση μεταξύ τους. Δεν μπορούσες να ανεβαίνεις τόσο εύκολα από

το ένα δώμα ή μπαλκόνι στο άλλο. Οι κρυψώνες ήταν ελάχιστες. Επομένως, οι επαναστάτες αποφάσισαν να δράσουν βάσει μιας πιο συμβατικής μεθόδου. Η Βατράνια πρότεινε: «Γιατί απλά δεν νοικιάζουμε ένα διαμέρισμα εκεί κοντά;» Και η ιδέα της ήταν η καλύτερη, και η πιο λογική, που είχε μέχρι τότε ακουστεί, οπότε την ακολούθησαν.

Στον Καλόπιστο υπήρχαν τόσες μονοκατοικίες όσες και πολυκατοικίες, και οι επαναστάτες νοίκιασαν ένα διαμέρισμα σε μία από τις δεύτερες, στον τέταρτο και τελευταίο όροφο – δεν ήταν πολύ ψηλές οι πολυκατοικίες εκεί, όχι όπως σε άλλες συνοικίες της Θακέρκοβ. Η Βατράνια και ο Αίολος – μεταμφιεσμένοι ώστε να μοιάζουν με άλλους ανθρώπους διαφορετικού χρώματος – δήλωσαν στον σπιτονοικοκύρη πως ήταν ζευγάρι, και πως ο Σωσίας (κι αυτός μεταμφιεσμένος, ασφαλώς) ήταν αδελφός της Βατράνιας. Δεν έδωσαν, εννοείται, τα πραγματικά τους ονόματα, αλλά ψεύτικα, χρησιμοποιώντας πλαστές ταυτότητες.

Το διαμέρισμά τους είχε καλή θέα, ώστε να μπορούν να παρακολουθούν το σπίτι των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Και δεν άργησαν να δουν ένα φορτηγό να έρχεται εκεί, να μπαίνει στο γκαράζ, και μετά από λίγο να φεύγει. Ο Σωσίας, λέγοντας στους άλλους δύο να μείνουν πίσω, το ακολούθησε επάνω στο δίκυκλό του. Η Βατράνια ήθελε να πάει μαζί του αλλά ο Αίολος τη συγκράτησε. «Ο Σωσίας ξέρει τι κάνει,» της είπε. «Δε θα μπλεχτεί άσκοπα σε μπελάδες.»

«Και νομίζεις ότι εγώ θα μπλεχτώ;»

Ο Αίολος το θεώρησε καλύτερο να μη δώσει απάντηση.

Ο Σωσίας ακολούθησε το φορτηγό και το είδε να βγαίνει από τη Θακέρκοβ πηγαίνοντας προς τα βόρεια, να φτάνει στην πινακίδα που έγραφε ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΜΗΝ ΠΛΗΣΙΑΖΕΤΕ, και να στρίβει εκεί αγνοώντας την προειδοποίηση.

«Όπως το υποψιαζόμασταν, λοιπόν,» είπε ο Έκτορας, μαθαίνοντας τα νέα. «Το καινούργιο ναρκωτικό έρχεται από εκείνο το εργαστήριο όπου είχαν φυλακίσει τη Σερφάντια.»

«Κι αυτό σημαίνει πως δεν μπορούμε να κάνουμε πολλά για να σταματήσουμε την παραγωγή του,» παρατήρησε ο Αλλάνδρης, παίζοντας το κομπολόι του.

«Μην είσαι έτσι στραβοκέφαλος γιατί θα σε κοπανήσω,» απείλησε ο Έκτορας. «Θα βρούμε κάποιον τρόπο.»

Ο Φλοίσβος Ηλάβρης φρόντισε εκείνος και οι υπήκοοί του να πάρουν τις άδειές τους όλοι μαζί, ώστε να μπορούν να πάνε για μερικές συνεχόμενες μέρες στη Θακέρκοβ και να ψάξουν για το χαμένο πλάσμα από το φεγγάρι. Δεν ήταν εύκολο να κανονιστεί αμέσως αυτό, αλλά ο Φλοίσβος δεν άργησε να το κανονίσει. Οι υπήκοοί του, φυσικά, δεν έφεραν αντίρρηση. Το μόνο πρόβλημα ήταν πως όλοι τους, εκτός από την Κλόντια, είχαν ανθρώπους που ήθελαν να δουν στην πόλη. Ο Αλλάνδρης είχε μια γκόμενα στη Θακέρκοβ και μερικούς φίλους που πήγαιναν και τα έπιναν όλοι μαζί· και ο Μπεν ήταν παντρεμένος και είχε έναν μικρό γιο. Ο Φλοίσβος τούς πρόσταξε να μην αφήσουν αυτές τις παράπλευρες υποχρεώσεις να τους θολώσουν το μυαλό: να μην ξεχάσουν την αποστολή τους. Γιατί θα υπήρχαν συνέπειες! Εκείνοι τού είπαν να μην ανησυχεί. Ο Αλλάνδρης τον φοβόταν πολύ για να διαφωνήσει μαζί του· ο Φλοίσβος ερχόταν στα όνειρά του – πολλά από τα οποία έμοιαζαν με κάτι περισσότερο από όνειρα – και τον τρομοκρατούσε. Και ο Μπεν αισθανόταν μια ανάμιξη φόβου και ερωτικής επιθυμίας για τον Φλοίσβο, καθώς εκείνος τον επισκεπτόταν στον ύπνο του – και στην πραγματικότητα – βιάζοντάς τον όποτε είχε διάθεση. Η λογική και των δυο τους παρέλυε σε ό,τι είχε να κάνει με τον Φλοίσβο· ήταν σαν το μυαλό του να είχε αρπάξει και φυλακίσει τα δικά τους μυαλά.

Για την Κλόντια ίσχυε το ίδιο. Ήταν παθιασμένη μαζί του, σε σημείο εμμονής. Λάτρευε τον φαλλό του σαν είδωλο. Του έλεγε ότι ήταν ο θεός της – και ο Φλοίσβος ήξερε ότι το πίστευε: ήξερε τις σκέψεις της. Η Κλόντια έπινε το σπέρμα του και χαμογελούσε, και ζητούσε κι άλλο.

Δεν είχε κανέναν στη Θακέρκοβ. Η καταγωγή της ήταν από τη Ρελκάμνια, τη διάσταση έδρα της Συμπαντικής Παντοκρατορίας. Την είχαν στείλει εδώ μέσω του Παντοκρατορικού Στρατού, για να εργαστεί, επειδή τα είχε κάνει μαντάρα σε μια άλλη θέση που βρισκόταν.

Ο Φλοίσβος, παλιότερα, ήταν παντρεμένος στη Θακέρκοβ αλλά δεν είχε παιδιά. Και όταν ξεκίνησε να παίρνει ναρκωτικές ουσίες, προσπαθώντας να φτάσει ξανά σ'εκείνο το θεϊκό επίπεδο που είχε φτάσει με την πόση του Κρασιού των Θεών, απομακρύνθηκε από τη γυναίκα του, η οποία του ζητούσε να πάψει να είναι χρήστης. Τελικά, χώρισαν χωρίς πολλά-πολλά. Εκείνη τού είπε ότι δεν τον αναγνώριζε πλέον· και ο

Φλοίσβος δεν την επιθυμούσε πια. Το μόνο που επιθυμούσε ήταν να ανακαλύψει κάτι που θα τον έκανε να αισθανθεί όπως το Κρασί των Θεών.

Αλλά τώρα το είχε – επιτέλους – ξαναβρεί! Είχε ξαναβρεί το ίδιο το Κρασί των Θεών!

Όμως τίποτα δεν μπορούσε, δυστυχώς, να είναι τέλειο σ' αυτό τον κόσμο. Τα αποθέματα τελείωναν, και το μόνο που του απέμενε ήταν να εντοπίσει το πλάσμα από το φεγγάρι. Το πλάσμα που η καταραμένη Επιτηρήτρια τού είχε κρύψει, γιατί ήθελε να το κρατά μόνο για τον εαυτό της, η εγωιστική σκύλα!

Τώρα, όμως, ο Φλοίσβος θα το έβρισκε. Θα έβρισκε πού ήταν. Και εκείνος κι οι υπήκοοί του θα το έπαιρναν από εκεί και θα το έκρυβαν αλλού, σ' ένα δικό τους μέρος.

Και θα έχω όσο Κρασί των Θεών θέλω! Ναι! Ναι! ΝΑΙ!

Έχοντας πάρει τις άδειές τους και βρισκόμενοι στη Θακέρκοβ, συγκεντρώθηκαν σε μια καφετέρια στον Γαιοδόμο.

«Πώς θα το βρούμε;» ρώτησε ο Μπεν.

«Κυκλοφορώντας,» αποκρίθηκε ο Φλοίσβος. Κι αφού ήπιαν ένα ποτό, έφυγαν από την καφετέρια και περιπλανήθηκαν στην πόλη, με τα πόδια, μέσα σε επιβατηγά οχήματα, και μέσα στον Υπόγειο Σιδηρόδρομο.

Μέχρι το βραδύ, αυτό έκαναν: περιφέρονταν, φαινομενικά, άσκοπα. Και η περιπλάνησή τους ήταν άκαρπη. Ο Φλοίσβος δεν είχε καμία ιδέα προς τα πού να πάνε. Καθώς νύχτωνε, ο Μπεν και ο Αλλάνδρης τού είπαν ότι έπρεπε να φύγουν τώρα, και θα τον συναντούσαν πάλι αύριο. Είχαν κάποιες υποχρεώσεις που δεν μπορούσαν να αγνοήσουν. Ο Φλοίσβος θύμωσε αλλά τους είπε να πάνε· δεν ήθελε να κινήσει υποψίες στους γνωστούς τους.

Η Κλόντια, φυσικά, έμεινε μαζί του, και, σε μια σκοτεινή γωνιά ενός πάρκου στον Ναό, πηδήχτηκαν σαν σκυλιά. Δύο περαστικοί έτυχε να τους δουν: και ο Φλοίσβος κι η Κλόντια, γρυλίζοντας λυσσασμένα, τους ατένισαν με τέτοιο τρόπο που αυτοί άρχισαν αμέσως να τρέχουν λες και είχαν δει δαίμονες με τα ίδια τους τα μάτια.

Ο Φλοίσβος, όταν ξάπλωσε τελικά στο χορτάρι, βαριανασαίνοντας, ολόγυμνος, άπλωσε το χέρι του στην τσάντα του, που ήταν παραδίπλα, και πήρε από μέσα ένα φιαλίδιο. Ένα από τα λίγα που του είχαν απομείνει.

Η Κλόντια, τότε, έσκυψε από πάνω του και πήρε το μισοορθωμένο πέος του μέσα στο στόμα της, γλείφοντάς το και κάνοντάς το να σκληρύνει.

Αισθάνθηκε, ξαφνικά, το σώμα του να διαλύεται σαν από κάποια εσωτερική έκρηξη, και είδε την πόλη μέσα από δεκάδες, εκατοντάδες, χιλιάδες μάτια. Δεν ήξερε πού βρισκόταν ενώ, συγχρόνως, ήξερε τις σκέψεις των πάντων. Ήταν παντού. Παρασυρόταν μαζί με τον άνεμο, κυλούσε μαζί με τους τροχούς των οχημάτων, περπατούσε μαζί με τα πόδια των πεζών, τρόχαζε μαζί με τις οπλές των αλόγων, κυλούσε μαζί με το νερό του ποταμού. Μυριάδες οσμές πλημμύριζαν τα ρουθούνια του.

Αυτό ήταν το πλάσμα από το φεγγάρι!

Το πλάσμα από το φεγγάρι!

Και είχε βρεθεί τόσο κοντά του εκείνη τη νύχτα. Χωρίς να το ξέρει. Χωρίς να το υποψιάζεται.

Ο Φλοίσβος άκούσε τον εαυτό του να ουρλιάζει από πολύ, πολύ, πολύ μακριά. Και το ουρλιαχτό του αντήχησε σ'ολόκληρη τη Θακέρκοβ.

EINAI DIKO MOY!

Αναζήτησε το πλάσμα. Αναζήτησε το μέρος που του κρυβόταν. Πάνω από τον ποταμό, ναι, πάνω από τον ποταμό. Στα βόρεια. Πού; *Πού; Πού ακριβώς!* Νόμιζε πως ο νους του ταλαντευόταν. Πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, πέρα-δώθε, πέρα-δώθε πέρα-δώθε πέρα-δώθε πέρα-δώθεπέρα-δώθεπέρα-δώθε πέραδωθεπέραδωθεπέραδωθε---

Και κάτι τον τράβηξε κάτω, σαν μαγνήτης. Απότομα.

Δύο μάτια ανοίγουν.

Ένα διαπεραστικό γυναικείο ουρλιαχτό.

ΦΥΓΕ ΜΑΚΡΙΑ ΜΟΥ! λέει η φωνή.

Κι ο Φλοίσβος, ακούσια, πετάγεται πίσω. Παραδέρνει.

Όσοοχιuuu!

Είναι χαμένος στο πανδαιμόνιο της πόλης.

Σκέψεις αισθήσεις σκέψεις εικόνες οσμές ήχοι σκέψεις

–Πίσω ξανά–

Ο Φλοίσβος ανασηκώθηκε στο χορτάρι του πάρκου, εκσπερματώνοντάς.

Η Κλόντια ήταν από πάνω του, στα τέσσερα, και το σπέρμα του τη βρήκε στο δεξί στήθος. Χαμογέλασε. «Δε σ'έχω δει ποτέ ξανά να μου δίνεις τόσο πολύ...»

Ο Φλοίσβος είδε το σπέρμα του παντού γύρω: επάνω στην κοιλιά του, στο πρόσωπο της Κλόντια, στο χορτάρι, στα χέρια της.

«Δε μπορούσες να σταματήσεις,» γέλασε η Κλόντια. «Δε μπορούσες να σταματήσεις!»

Εκείνη έφταιγε! Εκείνη έφταιγε που είχε χάσει το κρυμμένο πλάσμα από το φεγγάρι!

Γρυλίζοντας την άρπαξε από το λαιμό, τη γύρισε ανάσκελα, κι άρχισε να τη στραγγαλίζει. Εκείνη τον ατένιζε με γουρλωμένα μάτια: μάτια που εξακολουθούσαν να τον λατρεύουν. Δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό της. Τα νύχια της μπήγονταν στον καρπό του χεριού του που την έπνιγε. Τα πόδια της προσπαθούσαν να τυλιχτούν γύρω από τη μέση του.

Είναι δική μου, σκέφτηκε ο Φλοίσβος. Και θυμήθηκε εκείνα τα μάτια που είχε δει ν'ανοίγουν. Εκείνα τα γυναικεία μάτια. *Δεν ήταν τα μάτια της. Όχι, δεν ήταν τα μάτια της.*

Την άφησε, και η Κλόντια διπλώθηκε, ακούσια, βήχοντας. Ο Φλοίσβος έμεινε γονατισμένος μπροστά της, κοιτάζοντάς την· κι εκείνη σήκωσε τελικά το κεφάλι της, σύρθηκε κοντά του, άρπαξε και με τα δύο χέρια τους γλουτούς του, και κόλλησε το πρόσωπό της πάνω στον ορθωμένο καυλό του, φιλώντας και γλείφοντάς τον. Ο Φλοίσβος ένιωθε τα σάλια, τα δάκρυα, και τις μύξες της επάνω του. Γέλασε. Και εκσπερμάτωσε πάνω στο μάγουλο και στα μαλλιά της.

«Θα το βρω!» της είπε, πιάνοντας δυνατά τα στήθη της, ένα σε κάθε χέρι. «Θα το βρω! Είναι εδώ, στην πόλη! Πάνω από τον ποταμό! Την επόμενη φορά, *θα το βρω.*» Και γέλασε κάνοντας το κεφάλι του πίσω, κοιτάζοντας το φεγγάρι της Σεργήλης που φαινόταν ανάμεσα από τα δέντρα του σκοτεινού πάρκου.

Ο Αίολος ξύπνησε ακούγοντας την Ουρανία να ουρλιάζει, φωνάζοντας «Φύγε μακριά μου! Φύγε! ΦΥΓΕ!»

Καθώς ανασηκωνόταν επάνω στο κρεβάτι του, την είδε να έχει κι εκείνη ανασηκωθεί επάνω στο στρώμα της στο πάτωμα.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε. «Τι έχεις;»

«Αυτός ήταν, Αίολε. Αυτός.» Ξεροκατάπιε, κάνοντας τα μαλλιά της πίσω.

«Ποιος;»

«Ο άντρας που—»

Η πόρτα άνοιξε και ο Αλλάνδρης φάνηκε, με караμπίνα στα χέρια. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε. Πρέπει να φυλούσε σκοπιά και να είχε ακούσει τις φωνές.

«Η Ουρανία είδε έναν εφιάλτη,» του απάντησε ο Αίολος. «Δεν είναι τίποτα.»

«Νόμιζα ότι κάποιος σάς έσφαζε εδώ μέσα.»

«Ευτυχώς, όχι ακόμα.»

«Τέλος πάντων. Καληνύχτα.» Ο Αλλάνδρης έφυγε, κλείνοντας.

«Ποιος άντρας;» ρώτησε ο Αίολος την Ουρανία.

«Εκείνος που είδαμε και στο Λημέρι.»

«Ο Παντοκρατορικός;»

«Ναι.»

«Πώς είναι δυνατόν να ήταν εδώ;»

Η Ουρανία κούνησε το κεφάλι, συγχυσμένα. «Δεν ήταν εδώ... Με αναζητά, όμως. Το ξέρω. Ψάχνει για μένα.» Σηκώθηκε όρθια. Πήρε ένα ποτήρι, πήγε στη βρύση του μπάνιου, έβαλε νερό, και επέστρεψε. Ήπιε βαθιά.

«Είναι κοντά; Κοντά στην Οινόσφαιρα;» τη ρώτησε ο Αίολος.

Εκείνη κούνησε πάλι το κεφάλι – οι κινήσεις της είχαν γίνει πια τελείως ανθρώπινες: δύσκολα θα μπορούσε να καταλάβει κανείς ότι δεν ήταν άνθρωπος. «Όχι. Δεν είναι κοντά... Δεν ξέρω πώς τον αισθάνθηκα. Εκείνη τη στιγμή, σαν να ήταν. Σαν να ήταν από πάνω μου. Ακριβώς από πάνω μου. Αλλά μετά... δεν είναι πια από πάνω μου. Δεν είναι καν κοντά. Θα το ήξερα αν ήταν.»

«Μπορεί, επομένως, να μην ήταν τίποτα περισσότερο από ένα όνειρο...»

«Δεν ήταν όνειρο, Αίολε. Τον αισθάνθηκα.»

«Τι προτείνεις να κάνουμε;»

Η Ουράνια ανασήκωσε τους ώμους – ακόμα μια φυσική ανθρώπινη κίνηση. «Δεν ξέρω...»

Πρέπει να το πω στους άλλους, σκέφτηκε ο Αίολος. Πρέπει να τους πω να το έχουν υπόψη τους, και να προσέχουν μήπως αυτός ο παράξενος πολεμιστής της Παντοκράτειρας εμφανιστεί.

Κεφάλαιο 53

Οι Αόρατες Νυχτερίδες

Οι κάτοικοι της Θακέρκοβ έπαιρναν το Τραγούδι της Ψυχής γιατί το είχαν ανάγκη. Το έπαιρναν γιατί τους προκαλούσε όμορφα οράματα και όνειρα, και τους έκανε να αισθάνονται καλά. Τους αναπλήρωνε εκείνο που η καθημερινότητα της πόλης τούς είχε ληστέψει. Τους έκανε να νιώθουν ζωντανοί. Πραγματικά ζωντανοί. Η επίδραση, ασφαλώς, δεν ήταν μόνιμη· κρατούσε κάποιο χρονικό διάστημα, ανάλογα με τη δόση που έπαιρνε ο καθένας. Αλλά γι' αυτό το χρονικό διάστημα, οσοδήποτε μικρό, θεωρούσαν ότι άξιζε να δίνουν στους διακινητές του ναρκωτικού τα χρήματα που κέρδιζαν από τη δουλειά τους, και θεωρούσαν ότι άξιζε να εθίζονται στη χρήση του. Εξάλλου, κανένας δεν είχε ακουστεί να παθαίνει τίποτα κακό από το Τραγούδι της Ψυχής. Μόνο καλό τούς έκανε.

Η μουσική του ενίσχυσε κάθε θετικό συναίσθημα στην ψυχή τους ενώ απομάκρυνε κάθε αρνητικό.

Και ορισμένοι από τους κατοίκους της Θακέρκοβ έκρυβαν πολύ, πολύ αρνητικά συναισθήματα στα βάθη της ψυχής τους, σαν κατάμαυρο κατακάθι μέσα σε κάποιο ζωτικό υγρό. Η επίδραση του ναρκωτικού έκανε το κατακάθι να ανεβαίνει, να παύει να βαραίνει την ψυχή, και να διαλύεται, έστω και για λίγο...

Μια γραμματέας που εργαζόταν σε μια από τις εταιρείες της Θακέρκοβ επέστρεψε το βράδυ στο σπίτι της και βρήκε τον άντρα της ήδη ξαπλωμένο και να ροχαλίζει, εξουθενωμένος από τη δουλειά του στο τυπογραφείο. Έβαλε ένα ποτήρι κρασί, έριξε Τραγούδι της Ψυχής μέσα, το ήπие, και ξάπλωσε κι εκείνη δίπλα του, ύστερα από πάνω από δώδεκα ώρες εργασίας. Ύστερα από πάνω από δώδεκα ώρες καταπίεσης από τα αφεντικά της εταιρείας, που ο ένας απ' αυτούς προσπαθούσε συνεχώς να τη βάλει να πηδηχτεί μαζί του, και όλο την απειλούσε ότι θα έχανε τη δουλειά της επειδή εκείνη αρνιόταν. Και μετά, πού θα έβρισκε άλλη δουλειά; Πόσο τον μισούσε! Και αυτόν και τους υπόλοιπους. Αλλά κυρίως αυτόν.

Με το Τραγούδι της Ψυχής, όμως, η γραμματέας ταξίδεψε σ'ένα υπέροχο όνειρο, και το μίσος της διαλύθηκε. Έφυγε προς τα πάνω, σαν μαυρίλα ημιορατή, σαν σκιά, και έτρεξε στις οροφές των πολυκατοικιών.

Ένας άστεγος στο Χωνευτήρι έριξε το Τραγούδι στη μπίρα του και την ήπие, καθισμένος πίσω από τη φωτιά ενός μαγκαλιού, σκεπασμένος με εφημερίδες. Οι φλόγες ζωντάνεψαν· έγιναν πανέμορφες γυναικες που του έπαιζαν μουσική με κιθάρες και βιολιά. Και η απόγνωση του άστεγου – ο οποίος είχε πρόσφατα χάσει το σπίτι του και την οικογένειά του και είχε αναγκαστεί να έρθει εδώ – εγκατέλειψε πρόσκαιρα την καρδιά του. Σαν μαυρίλα ημιορατή, σαν σκιά, γλίστρησε στους δρόμους του Χωνευτηρίου, κάνοντας σκουπίδια και παλιές εφημερίδες να αναδευτούν, όπως ένα αεράκι που ξαφνικά φυσά.

Η Βατράνια Κινκάρδη, στο κάτω υπόγειο της *Οινόσφαιρας*, δεν μπορούσε να κοιμηθεί καθώς θυμόταν πώς έχασε όλα όσα είχε. Έριξε λίγο Τραγούδι της Ψυχής στο ποτό της και ξάπλωσε, για να ονειρευτεί. Το μίσος της για τους Παντοκρατορικούς φάνηκε να βγαίνει από τους ίδιους τους πόρους του σώματός της, σαν μαυρίλα ημιορατή, σαν ομίχλη, σαν σκιά· και γλίστρησε στις σήραγγες κάτω από την πόλη. Μια παράξενη φωνή αντήχησε, αλλά κανένας δεν ήταν εκεί για να την ακούσει.

Ένας λογιστής στον Γαιοδόμο καθόταν στην πολυθρόνα του στο σαλόνι του διαμερίσματός του ενώ ο τηλεοπτικός δέκτης ήταν ανοιχτός προβάλλοντας τα νέα του *Αστρου*. Η δουλειά του λογιστή, γι'ακόμα μια φορά, τον είχε γεμίσει άγχος και τον είχε κάνει να αισθάνεται τα σωθικά του λες κι είχαν γίνει πέτρες μέσα του. Ήξερε, όμως, τη θεραπεία· ο φίλος του που του την είχε συστήσει είχε, τελικά, πολύ δίκιο. Έριξε λίγο Τραγούδι της Ψυχής στο κρύο νερό του, και το ήπие μονορούφι· και μετά, γελούσε και γελούσε ενώ σφύριζε τον σκοπό που ερχόταν στ'αφτιά του. Το άγχος του γλίστρησε και έφυγε, σαν μαυρίλα ημιορατή, σαν σκιά· σύρθηκε μέσα στους διαδρόμους της πολυκατοικίας όπως τα σκουλήκια της γης. Σύρθηκε κάτω από τα πατώματα. Κάποια μυστηριώδη τριξίματα αντήχησαν, μα κανένας δεν έδωσε σημασία.

Ολοένα και περισσότεροι κάτοικοι της Θακέρκοβ έπαιρναν κάθε μέρα το Τραγούδι της Ψυχής· και ολοένα και περισσότεροι έβγαζαν σαν μόλυνση τα αρνητικά συναισθήματα με τα οποία η ημέρα τούς είχε φορτίσει. Στην αρχή, ασφαλώς, κανένας δεν έδινε σημασία στη γέννηση αυτών των οντοτήτων που κινούνταν στα όρια της αντίληψης. Κα-

νένας δεν τις πρόσεχε καν. Αλλά η ημιορατή μαυρίλα συσσωρευόταν σε αρκετά σημεία της πόλης, όπως το βρόμικο νερό μαζεύεται σε μέρη που σύντομα θα γίνουν βούρκοι. Οι νοητικές οντότητες συγκέντρωναν δύναμη. Τραβούσαν την αρνητική ενέργεια που οι πολίτες της Θακέρκοβ απέβαλλαν. Τρέφονταν από αυτήν. Και πάχαιναν. Έπαιρναν μορφή.

Ορισμένοι έλεγαν πως τις νύχτες έβλεπαν παράξενα μαύρα πουλιά να πετάνε ανάμεσα και πάνω από τις πολυκατοικίες, αλλά και στο εσωτερικό σπιτιών. Κανείς, όμως, δεν μπορούσε να καταλάβει από πού έρχονταν· και μερικοί ισχυρίζονταν, μάλιστα, ότι περνούσαν μέσα από τους τοίχους. Ο περισσότερος κόσμος, φυσικά, δεν θεωρούσε αυτά τα πράγματα τίποτα περισσότερο από ακόμα έναν αστικό μύθο. Ο αστικός μύθος των Μαύρων Πουλίων, έλεγαν· ή, οι Αόρατες Νυχτερίδες.

«Είδε κάποιος ένα μεγάλο κοράκι να πετά και το έκανε θέμα, κι από τότε το πήραν το θέμα οι συνωμοσιολόγοι στα χέρια τους κι έχουν κάνει το τόσο κοράκι *ΤΟΣΟ!*»

«Ανοησίες! Είναι δυνατόν να υπάρχουν πουλιά που περνάνε μέσα από τους τοίχους;»

Το γεγονός ότι συνωμοσιολογικά περιοδικά ασχολήθηκαν με το ζήτημα των Μαύρων Πουλίων – και του έδωσαν τεράστιες διαστάσεις – δεν βελτίωσε την κατάσταση. Μάλλον, την έκανε χειρότερη.

Μερικοί άνθρωποι τριγύριζαν στους δρόμους τις νύχτες ψάχνοντας για τα Μαύρα Πουλιά, ελπίζοντας να τα φωτογραφίσουν. Το περιοδικό «*Ο Περίεργος Νους*» έγραψε πως ένας απ'αυτούς τους επίδοξους ερευνητές είδε ένα από τα πουλιά και το φωτογράφησε, αλλά η φωτογραφία, περιέργως, δεν βγήκε, σαν αυτά τα διαβολικά όντα να είχαν φυσική αντίσταση στη φωτογράφιση.

Ασφαλώς, το νέο έγινε αιτία για να περιγελάσουν πολλοί τον *Περίεργο Νου* και τους αρθρογράφους του, ενώ σε μερικές εφημερίδες έγραψαν ότι οι συνωμοσιολόγοι προσπαθούσαν να φέρουν την πόλη σε κατάσταση υστερίας.

Μήπως οι συνωμοσιολόγοι ήταν που είχαν συνωμοτήσει; αναρωτιόταν η εφημερίδα «*Η Πόλη*» μέσα από τις σελίδες ενός φύλλου της. Μήπως δεν επρόκειτο παρά για ένα καταχθόνιο σχέδιο που σκοπό είχε να κρατά τους πολίτες τρομοκρατημένους και, επομένως, ευκολότερα ελεγχόμενους;

Αλλά, βέβαια, ποιος έπαιρνε σοβαρά αυτές τις χαζομάρες για Μαύρα Πουλιά και Αόρατες Νυχτερίδες;

Ακόμα κι αν υπήρχαν τέτοια πλάσματα, τι κακό έκαναν; Γιατί θα έπρεπε οι πολίτες να ανησυχήσουν; Επειδή εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν; Κανένας δεν είχε αναφέρει ότι του είχαν επιτεθεί.

Έκαναν λάθος, όμως.

Οι φτερωτές σκιές ήταν πραγματικά επικίνδυνες. Για όλους. Αλλά οι κάτοικοι της Θακέρκοβ δεν μπορούσαν να το ξέρουν αυτό ακόμα.

Ο Φλοίσβος είχε πάρει μερικές ημέρες άδεια από το ερευνητικό κέντρο, όπως επίσης και οι υπήκοοί του. Και, έχοντας πλησιάσει τόσο πολύ να βρει το χαμένο πλάσμα από το φεγγάρι, ήθελε να ξαναπροσπαθήσει. Όχι απόψε, όμως. Παρά τη μανία του, ήξερε ότι δεν ήταν συνετό να πάρει απόψε κι άλλη δόση του Κρασιού των Θεών. Είχε πιει *ένα ολόκληρο φιαλίδιο*. Αυτό, αν το έπινε κάποιος άλλος, μπορεί να ήταν αρκετό για να τον σκοτώσει, διαλύοντας το μυαλό του, ή να τον οδηγήσει πέρα από τα όρια της παραφροσύνης.

Ο Φλοίσβος πήγε την Κλόντια στο σπίτι που νοίκιαζε μέσα στη Θακέρκοβ, το οποίο δεν βρισκόταν και στην καλύτερη κατάσταση, αφού δεν το είχε βάψει ποτέ από τότε που το είχε πρωτονοικιάσει, και το καθάριζε αραιά και πού. Βρομούσε κλεισούρα σε ορισμένα δωμάτια, και σάπιο ξύλο.

Ο Φλοίσβος και η Κλόντια, αφού έκαναν μπάνιο, παράγγειλαν κάτι από έξω και, όταν έφαγαν, κοιμήθηκαν επάνω στο παλιό στρώμα του κρεβατιού. Τα όνειρά τους ήταν παράξενα. Συναντήθηκαν μέσα σ'αυτά και έκαναν έρωτα, στις κατακόμβες ενός παλιού ερειπωμένου ναού.

Το πρωί, η Κλόντια έφτιαξε πρωινό και έφαγαν χωρίς να λένε πολλά. Άνοιξαν τον τηλεοπτικό δέκτη και χάζεψαν τις εκπομπές και τα νέα. Τίποτα σημαντικό δεν φαινόταν να συμβαίνει στην πόλη.

Καμια ώρα πριν από το μεσημέρι, ήρθαν ο Μπεν και ο Αλλάνδρης, σαν να είχαν συνεννοηθεί – χωρίς φυσικά να έχουν. Ο Φλοίσβος το ή-

ξερε ότι θα έρχονταν' είχε πάει, τη νύχτα, στα όνειρά τους και τους το είχε ζητήσει. Δεν τους είχε πει, όμως, και τι συνέβη χτες: ότι παραλίγο να εντοπίσει πού βρισκόταν το πλάσμα από το φεγγάρι: ότι το πλάσμα από το φεγγάρι ήταν που είχε διαισθανθεί στο Λημέρι, όταν γινόταν η εξέγερση.

Τους το είπε τώρα.

«Επομένως, τριγυρίζει ελεύθερο,» συμπέρανε ο Μπεν. «Το Λημέρι είναι νότια του ποταμού, κι εσύ, χτες, το αισθάνθηκες βόρεια του ποταμού.»

Ο Φλοίσβος ένευσε. «Ναι,» μουρμούρισε, σκεπτικά, βηματίζοντας μέσα στο καθιστικό του διαμερίσματός του. Τα παλιά σανίδια έτριζαν κάτω από τα γυμνά πόδια του.

«Αν τριγυρίζει ελεύθερο,» συνέχισε ο Μπεν, «δεν το έχει κάπου φυλακισμένο η Επιτηρήτρια. Δεν είναι εκείνη που σου το κρύβει–»

«Και ποιος μου το κρύβει τότε!» φώναξε ξαφνικά ο Φλοίσβος, γυρίζοντας απότομα να τον αντικρίσει.

Ο Μπεν ξεροκατάπие. «Μπορεί να ξέφυγε...»

«Η Επιτηρήτρια δεν είπε ποτέ ότι ξέφυγε,» τόνισε η Κλόντια. «Κι αν είχε ξεφύγει, θα το έλεγε, δε θα το έλεγε;»

«Όχι απαραίτητα,» είπε ο Φλοίσβος. «Όχι απαραίτητα. Γιατί να μας το πει; Αν μας υποπτεύεται – εμάς, όλους τους φρουρούς – γιατί να μας το πει; Θα το έκρυβε, γιατί ξέρει ότι θέλουμε το Κρασί των Θεών!»

«Επιπλέον,» υπέθεσε ο Αλλάνδρης, κάπως διστακτικά, «ίσως να μην το είπε επειδή θεώρησε ότι δεν αφορά παρά μόνο εκείνη.»

«Μην είσαι αφελής! Νομίζεις ότι είναι χαζή; Έκανε ολόκληρη έρευνα για να βρει τα φιαλίδια που πήραμε. Δεν είναι χαζή! Ξέρει ότι κάποιος άλλος θέλει το Κρασί των Θεών εκτός από εκείνη.»

»Αλλά, όπως και νάχει, απόψε θα το βρω το πλάσμα από το φεγγάρι. Και θα πάμε και θα το κάνουμε δικό μας. Θα έχουμε όσο Κρασί επιθυμούμε! Για πάντα!»

Μιλούσε στον πληθυντικό αλλά εννοούσε μόνο τον εαυτό του.

«Γιατί να περιμένουμε ώς το βράδυ;» ρώτησε η Κλόντια.

«Γιατί έτσι πρέπει να γίνει!»

Ο Αλλάνδρης και ο Μπεν πρότειναν, τότε, να φύγουν και να επιστρέψουν όταν είχε νυχτώσει. Ο Φλοίσβος συμφώνησε, κι έμεινε πάλι μόνος με την Κλόντια.

«Αισθάνομαι σαν να είμαι συνέχεια μέσα σ'ένα όνειρο, εδώ και πολύ, πολύ καιρό,» είπε εκείνη, και ξάπλωσε απότομα στον καναπέ, ανάσκελα.

Ο Φλοίσβος κάθισε σε μια πολυθρόνα. «Ναι... είμαστε όλοι μέσα σ'ένα όνειρο.» Και γέλασε.

Η Κλόντια γέλασε επίσης, και μετά είπε: «Τι θα κάνουμε μέχρι το βράδυ;»

«Μπορούμε να κάνουμε βόλτα στην πόλη.»

«Να φάμε σε εστιατόριο;»

«Ναι.»

«Να πάμε σε ζαχαροπλαστείο;»

«Αν θέλεις.»

«Θέλω να φάω καρυδόπιτα. Με πολύ γλυκό σιρόπι!»

«Εντάξει,» είπε ο Φλοίσβος.

Η Κλόντια σηκώθηκε από τον καναπέ, απότομα όπως είχε ξαπλώσει. «Και μετά, θα καθίσουμε να πιούμε καφέ με κρέμα κάπου απ'όπου μπορούμε να δούμε τον ποταμό!» Χαμογελούσε.

«Εντάξει,» είπε ο Φλοίσβος.

«Πάμε λοιπόν;»

«Θα κάνω πρώτα ένα τσιγάρο.»

Η Κλόντια τον περίμενε, όρθια, ενώ εκείνος κάπνιζε και την κοιτούσε. Μετά, ντύθηκαν και έφυγαν από το διαμέρισμά του, το οποίο ήταν στον Παλαιοπόλη.

Πήγαν σ'ένα εστιατόριο κοντά στην Καιροσκόπου και έφαγαν χορταστικά. Αφού τελείωσαν, ο Φλοίσβος οδήγησε την Κλόντια σ'ένα ζαχαροπλαστείο στη Μικρόπολη, βόρεια του Παλαιοπόλη. «Εδώ ερχόμουν παλιά,» της είπε, «με τη γυναίκα μου.»

«Ήσουν παντρεμένος;»

«Ναι, κάποτε.»

«Έχουν καρυδόπιτα με σιρόπι;»

«Νομίζω ότι πρέπει να έχουν.»

Και, όντως, είχαν. Η Κλόντια παράγγειλε δύο κομμάτια. Ο Φλοίσβος έφαγε παγωτό βανίλια. Δε ρώτησε αν της άρεσε η καρυδόπιτα· το ήξερε πως της άρεσε.

Φεύγοντας από το ζαχαροπλαστείο, πήγαν σε μια καφετέρια στη Γωνιά. Ανέβηκαν στον εξώστη και κάθισαν σ'ένα απ'τα τραπέζια. Από

κάτω τους φαινόταν ο ποταμός. Οι λιμενεργάτες είχαν πια λύσει την απεργία, και η κίνηση ήταν κανονική στις αποβάθρες.

«Είμαι σκασμένη,» είπε η Κλόντια.

«Θέλεις, όμως, καφέ.»

«Με κρέμα.»

Όταν επέστρεψαν στο σπίτι του, έκαναν έρωτα, γρήγορα, σαν να μη μπορούσαν να κρατηθούν, κι ύστερα έπεσαν για ύπνο. Κοιμήθηκαν όπως οι νεκροί, με την εξαίρεση ότι ο Φλοίσβος αισθανόταν το πνεύμα του να τριγυρίζει. Το μυαλό του γαργαλούσε το μυαλό της Κλόντια μέσα στον ύπνο της. Και υπενθύμισε στον Αλλάνδρη και στον Μπεν να μην αργήσουν να έρθουν το βράδυ.

Το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε.

Ο Φλοίσβος άνοιξε τα μάτια. Κοίταξε το ρολόι του. Ήταν οκτώ-και-μισή περίπου. Αυτοί έξω απ'την πόρτα του ήταν ο Μπεν και ο Αλλάνδρης: το ήξερε. Παράξενο... Στα όνειρά του νόμιζε ότι πριν από μερικά λεπτά τούς είχε υπενθυμίσει να μην αργήσουν, αλλά στην πραγματικότητα πρέπει να είχαν περάσει ώρες ολόκληρες.

Η Κλόντια είχε επίσης ξυπνήσει. Τον φίλησε, και το αριστερό της χέρι έσφιξε το πέος του. Ντύθηκαν και πήγαν ν'ανοίξουν στον Μπεν και στον Αλλάνδρη.

«Δεν αργήσαμε...» είπε ο δεύτερος.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Φλοίσβος, «δεν αργήσατε.»

«Φέραμε και κάτι για να πιούμε.» Ο Μπεν ύψωσε ένα μπουκάλι Σεργίλιο οίνο.

«Δεν έχουμε χρόνο για να πίνουμε!» είπε ο Φλοίσβος. «Έχουμε σημαντική δουλειά να κάνουμε! Καθίστε.» Ο ίδιος κάθισε σε μια πολυθρόνα: τη μοναδική στο μικρό σαλόνι.

Οι άλλοι κάθισαν στον καναπέ, αντίκρυ του.

Ο Φλοίσβος πήρε από την τσέπη του το τελευταίο φιαλίδιο με το Κρασί των Θεών που είχε μαζί του. Αν αυτό δεν ήταν αρκετό, θα χρειαζόταν να επιστρέψει στο ερευνητικό κέντρο. *Πρέπει, όμως, να είναι αρκετό!* είπε στον εαυτό του. *Έχω ήδη κάνει τρομερή σπατάλη!*

Άνοιξε το πώμα, και ήταν έτοιμος να πιεί το υγρό μονοκοπανιά, όταν – *κάτι εισέβαλε στο δωμάτιο.*

Μέσα από τον τοίχο, ήρθε μια μαυρίλα ξαφνιάζοντάς τους και τους τέσσερις. Μια σκιά με μεγάλες φτερούγες. Ο Φλοίσβος μπορούσε ν'ακούσει ένα διαπεραστικό ζουζούνισμα βαθιά μέσα στο κεφάλι του.

Μπορούσε να νιώσει τα αόρατα μάτια της αλλόκοτης οντότητας να είναι στραμμένα σ'αυτόν.

Η Κλόντια ούρλιαξε και πήδησε όρθια πάνω στον καναπέ. Ο Μπεν, ακόμα καθισμένος, τράβηξε το πιστόλι του. Ο Αλλάνδρης έβγαλε μια κραυγή γεμάτη τρόμο, και ζάρωσε μαζεύοντας τα γόνατά του.

Ο Φλοίσβος κατάλαβε τι είχε φέρει εδώ τη μαύρη οντότητα. *Το Κρασί των Θεών!*

«Σ'αρέσει, ε;» φώναξε καθώς σηκωνόταν απ'την πολυθρόνα του. «Σ'αρέσει η μυρωδιά του! Θέλεις να το γευτείς!»

Η μαύρη οντότητα φτερούγισε δυνατά. Το ζουζούνισμα στο κεφάλι του δυνάμωσε.

«Χα-χα-χα-χα! Χαχαχαχαχα!» γέλασε ο Φλοίσβος, κάνοντας πέρα-δώθε το φιαλίδιο στον αέρα εμπρός του. «Χα-χα-χα-χα!»

«Μη, μη το τσαντίζεις!» έσκουξε ο Αλλάνδρης.

«Φύγε! Φύγε! Έξω!» έκανε η Κλόντια, κουνώντας τα χέρια της απειλητικά προς τη μαύρη οντότητα, σα να προσπαθούσε να διώξει μύγα.

Ο Μπεν ήταν έτοιμος να πυροβολήσει: ο Φλοίσβος το ήξερε· και τον σταμάτησε. «Όχι!» του φώναξε ατενίζοντάς τον. «Όχι. Δεν είναι εχθρός μας.»

«Και τι είναι;» ρώτησε ο Μπεν.

«Δεν ξέρω ακριβώς... Αλλά το... συμπαθώ. Ναι, το *συμπαθώ!* Χα-χα-χα-χα!» Ο Φλοίσβος έστρεψε τα μάτια του πάλι στη φτερωτή μαύρη οντότητα, που έμοιαζε να μην είναι ούτε υλική αλλά ούτε και άυλη. Δεν ήταν ούτε από σκιά μα ούτε κι από σάρκα.

«Είσαι φίλος μας, δεν είσαι;» είπε ο Φλοίσβος στην οντότητα. «Φίλος μας.» Χαμογέλασε. *Ναι, σκέφτηκε, καταλαβαινόμαστε. Και θα καταλάβουμε ακόμα καλύτερα ο ένας τον άλλο!* Ήπια λίγο από το Κρασί των Θεών.

Οι αισθήσεις του άνοιξαν, απότομα. Διευρύνθηκαν. Βρέθηκε σε επικοινωνία με τη μαύρη φτερωτή οντότητα.

Συζήτησαν. Ο Φλοίσβος έμαθε γι'αυτήν. Γνώρισε τη φύση της.

Και της είπε: «Είμαι ο Βασιλιάς σου τώρα!»

Η οντότητα τσύριξε. —*όχι!*—

Ο Φλοίσβος ήταν, όμως, αυτή τη στιγμή, και η οντότητα και ο εαυτός του συγχρόνως. Χτύπησε τη νόησή της, προσπάθησε να την υποτάξει, ενώ έπινε κι άλλο από το Κρασί των Θεών.

Το δωμάτιο είχε γεμίσει με ξαφνικές σκιές καθώς το μαύρο πουλί φτεροκοπούσε μανιασμένα. Η Κλόντια, ο Αλλάνδρης, και ο Μπεν είχαν πέσει κάτω, για να κρυφτούν. Ήταν τρομαγμένοι.

«Διώξτο!» φώναξε η Κλόντια στον Φλοίσβο. «Διώξτο!»

«Όχι!» αποκρίθηκε εκείνος. «Είναι φίλος μας!»

Και τότε, η οντότητα τον τύλιξε, και οι άλλοι τον είδαν να χάνεται μέσα στις φτερούγες της, να βουλιάζει μέσα στο σκοτάδι της, να εξαφανίζεται.

«Όχι!» ούρλιαξε η Κλόντια.

Η οντότητα έφυγε, φτερουγίζοντας· πέρασε από τον τοίχο και χάθηκε.

Οι τρεις έμειναν ακίνητοι, τρέμοντας.

«Πού... πού είναι ο Φλοίσβος;» ψέλλισε ο Αλλάνδρης.

«Τον κατάπιε...» Δάκρυα κυλούσαν στα μάτια της Κλόντια. «Τον κατάπιε!» ούρλιαξε χτυπώντας τη γροθιά της στα παλιά σανίδια του πατώματος.

Μετά από καμία ώρα αμηχανίας, ο Μπεν και ο Αλλάνδρης αποφάσισαν ότι δεν υπήρχε τίποτα που μπορούσαν να κάνουν. Καλύτερα να έφευγαν από δω. Η Κλόντια, όμως, τους είπε: «Πηγαίντε όπου θέλετε· εγώ θα μείνω. Θα τον περιμένω να γυρίσει.»

«Θα έρθουμε πάλι το πρωί,» της αποκρίθηκε ο Μπεν, που δεν έμοιαζε να πιστεύει ότι ο Φλοίσβος θα γύριζε. «Να προσέχεις.»

Η Κλόντια έμεινε μόνη στο σπίτι, περιμένοντας την επιστροφή του Φλοίσβου. Οι ώρες περνούσαν, όμως, κι εκείνος δε φαινόταν. Η Κλόντια έκλαιγε και, μισοξαπλωμένη στο κρεβάτι, έπινε το κρασί που είχε φέρει ο Μπεν. Το μπουκάλι τελείωσε, και την πήρε ο ύπνος...

...και ονειρεύτηκε.

Ήταν σ'έναν δρόμο, κάπου στον Παλαιοπώλη, και ο Φλοίσβος την πλησίαζε με γρήγορα βήματα.

«Είσαι νεκρός!» του είπε εκείνη κλαίγοντας.

Ο Φλοίσβος γέλασε. «Δεν είμαι νεκρός, ανόητη! Γιατί να νομίζεις ότι είμαι νεκρός;»

«Μα, ήρθε αυτό το φτερωτό τέρας και σε καταβρόχθισε!»

Ο Φλοίσβος γέλασε πιο δυνατά. «Με καταβρόχθισε; Όχι, όχι... εγώ καταβρόχθισα αυτό! Χα-χα-χα-χα-χα...» Πήρε ένα πιάτο που έτυχε να βρίσκεται στο περβάζι ενός παραθύρου. Μέσα στο πιάτο ήταν ένα κομμάτι καρυδόπιτα με σιρόπι. Το πρόσφερε στην Κλόντια.

Εκείνη χαμογέλασε. «Είναι όνειρο,» είπε. «Δε μπορώ να φάω.»

Ο Φλοίσβος την περίμενε να φάει.

«Δεν έχω κουτάλι,» είπε εκείνη.

Ο Φλοίσβος έβγαλε ένα κουτάλι από μια τσέπη του πουκαμίσου του.

Η Κλόντια έφαγε μερικές μπουκιές από την καρυδόπιτα με το σιρόπι.

«Θα σου δείξω κάτι που θα σε κάνει να τρελαθείς,» της είπε ο Φλοίσβος.

«Νόμιζα ότι ήμασταν ήδη τρελοί.»

«Τώρα, θα είμαστε θεοί!»

Ο Φλοίσβος άρχισε να βαδίζει, και η Κλόντια τον ακολούθησε. Η καρυδόπιτα είχε εξαφανιστεί.

Κατέβηκαν μέσα στο υπόγειο μιας παλιάς βιομηχανίας. Γύρω τους φτερωτές σκιές πετούσαν ανάλαφρα. Αλλά επίσης υπήρχαν και άλλες σκιές στο μεγάλο δωμάτιο: ανθρωπόμορφες και ακινητοποιημένες με κάποιον μυστηριώδη τρόπο. Αιωρούνταν κανένα μέτρο πάνω από το πάτωμα, με τα πόδια τους κλειστά και τα χέρια τους τεντωμένα και κολλημένα στα πλευρά τους.

Ο Αλλάνδρης και ο Μπεν ήταν τώρα κοντά στην Κλόντια. Ο Φλοίσβος πρέπει να τους είχε φέρει εδώ όπως κι εκείνη, μέσα από τα όνειρά τους.

«Τι είναι αυτοί;» ρώτησε η Κλόντια, ατενίζοντας τις αιωρούμενες ανθρωπόμορφες σκιές.

«Άνθρωποι,» απάντησε ο Φλοίσβος.

«Άνθρωποι;»

«Ναι... εκείνο που είναι στην πραγματικότητα οι άνθρωποι!» Γέλασε, και το γέλιο του αντήχησε μέσα στο υπόγειο της ερειπωμένης βιομηχανίας.

Η Κλόντια, ο Αλλάνδρης, και ο Μπεν συνειδητοποίησαν ότι δεν ονειρεύονταν πλέον. Θυμήθηκαν ότι είχαν ξυπνήσει και ο καθένας είχε φύγει από το σπίτι όπου κοιμόταν για να έρθουν κι οι τρεις τους εδώ, όπως τους είχε ζητήσει ο Φλοίσβος μέσα από τα όνειρά τους.

Είχαν μια πολύ παράξενη αίσθηση. Δεν μπορούσαν να ξεκαθαρίσουν πού τελείωνε το όνειρο και πού άρχιζε η πραγματικότητα. Αλλά αυτό δεν ήταν η πρώτη φορά που τους συνέβαινε, φυσικά...

Κεφάλαιο 54

Επικίνδυνες Παραισθήσεις

Η Τζάκι είχε παρατηρήσει πως, τον τελευταίο καιρό, η συμπεριφορά του Αλέξανδρου, ενός συναδέλφου της στην εφημερίδα, είχε αλλάξει με τρόπο που της ήταν δύσκολο να προσδιορίσει. Ήταν από εκείνα τα πράγματα που μπορούσες να δεις αλλά το έβρισκες σχεδόν αδύνατο να τα συζητήσεις. Ο άνθρωπος απλά της έμοιαζε διαφορετικός. Οι κινήσεις του ήταν, κατά κάποιον τρόπο, διαφορετικές· το βλέμμα του ήταν διαφορετικό· ο τρόπος που μιλούσε ήταν διαφορετικός. Αλλά, και πάλι, η διαφορετικότητα αυτή ήταν ακαθόριστη. Δεν έλεγε, ούτε έκανε, άλλα πράγματα απ'ό,τι παλιά. Κι όμως, είχε αλλάξει. Έμοιαζε στη Τζάκι πιο μηχανικός από πριν, πιο απότομος, ίσως.

Παλιότερα, η Τζάκι ήταν ερωτευμένη μαζί του. Όχι πολύ, βέβαια· δεν θεωρούσε τον εαυτό της από εκείνα τα χαζά κοριτσάκια που κυνηγάνε από πίσω έναν άντρα. Όμως ο Αλέξανδρος τής άρεσε, και δε θα την πείραζε καθόλου να τον είχε κοντά της. Δυστυχώς, δεν είχε συμβεί τίποτα μεταξύ τους.

Δεν ήξερε τι ήταν εκείνο που την τραβούσε στον Αλέξανδρο, αλλά αυτό ήταν επίσης ένα από τα πράγματα που είχαν αλλάξει. Είχε εξαφανιστεί. Τα μάτια του την άφηναν αδιάφορη.

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε μια μέρα.

«Ναι, Τζάκι· γιατί ρωτάς;»

«Τίποτα... απλώς μου φάνηκες κάπως.»

«Πρέπει να είμαι κουρασμένος απ'τη δουλειά,» είπε ο Αλέξανδρος. Και η αλήθεια ήταν πως τελευταία δούλευε, ίσως, περισσότερο από παλιά. Δούλευε σχεδόν σαν να ήταν φτιαγμένος από κυκλώματα, τροχούς, και γρανάζια· και δεν παραπονιόταν.

Μια φορά μόνο είχε παραπονεθεί, κι αυτό ήταν επειδή είχε χάσει κάποιον χαρτί στο γραφείο του που το θεωρούσε σημαντικό.

Η Τζάκι σκέφτηκε ότι ίσως να μην πήγαιναν καλά τα πράγματα με τη γυναίκα του, γι'αυτό το είχε ρίξει στη δουλειά.

Κάποτε, έτυχε να κρυφακούσει τον κύριο Νυκτόκαλο να λέει στον Αλέξανδρο, κάπως θυμωμένα: «Έλα τώρα! Μη μου γράφεις στρατιωτικές αναφορές! Βάλε λίγο *ψυχή* όπως παλιά!»

Ο Αλέξανδρος δεν είχε διαφωνήσει με τον Διευθυντή της *Πόλης*, ούτε είχε πτοηθεί. Είχε επιστρέψει στη δουλειά του με την ίδια όρεξη όπως και πριν.

Θα περνάει από φάση, κατέληξε η Τζάκι. *Θα το ξεπεράσει.*

Βαθιά μέσα της, δεν το πίστευε όμως. Είχε την αίσθηση ότι η κατάσταση του ήταν μόνιμη. Ανοησίες, φυσικά. Δε μπορεί να ίσχυε κάτι τέτοιο. Τίποτα δεν είναι μόνιμο. Ο άνθρωπος δεν ήταν νεκρός, απλώς... κάπως... απορροφημένος; Όχι. Αφηρημένος; Σίγουρα όχι. Αναστατωμένος; Ούτε. Στενοχωρημένος; Αποκλείεται! χαμογελούσε όπως πάντα. Προβληματισμένος; Μπα, δε φαινόταν να το ρίχνει στη σκέψη.

Δεν καταλαβαίνω!

Και ίσως δε θάπρεπε ν'ασχολούμαι τόσο.

Ένα απόγευμα, η Τζάκι επέστρεψε στην *Πόλη* ύστερα από μια συνέντευξη που είχε πάρει. Κάθισε στο γραφείο της, έβαλε τη συσκευή ηχητικής εγγραφής να παίζει τη συνέντευξη, και άρχισε να την καταγράφει. Στο χτίριο της εφημερίδας δεν ήταν πολλοί άλλοι αυτή την ώρα· ο κύριος Νυκτόκαλος είχε ήδη φύγει, και οι περισσότεροι δημοσιογράφοι θα επέστρεφαν ή το πρωί, ή αργά τη νύχτα για να παραδώσουν τη δουλειά τους λίγο προτού τυπωθεί το επόμενο φύλλο.

Η Τζάκι τελείωσε με το γράψιμο της συνέντευξης και την παρέδωσε στη γραμματέα του Διευθυντή. Έστερα, έφυγε από τα γραφεία της *Πόλης* και, αφού πήρε την Ανέμη, επέστρεψε στο σπίτι της. Το διαμέρισμα ήταν χάλια, παρατήρησε μπαίνοντας. *Πρέπει να βρω, κάποια στιγμή, χρόνο για να καθαρίσω*, σκέφτηκε αποκαρδιωμένα. *Γιατί ποτέ δεν τα καταφέρνω*; Επάνω στο τραπέζι της κουζίνας υπήρχε μισοτελειωμένο φαγητό. Στον νεροχύτη ήταν ποτήρια και πιάτα. Στον καναπέ ξάπλωναν μια ρόμπα και μια κάλτσα. Ρούχα κρέμονταν από τις καρέκλες. Το κρεβάτι ήταν ξέστρωτο, άνω-κάτω. Στον καθρέφτη του μπάνιου υπήρχαν θαμπάδες.

Τι θα έλεγε η μαμά μου αν τα έβλεπε αυτά;

Η Τζάκι κρέμασε το πλατύγυρο καπέλο της στην κρεμάστρα, έβγαλε τα παπούτσια της, και συμάζεψε λίγο. Έκανε ένα τσιγάρο ξαπλωμένη ανάσκελα στον καναπέ, και μετά πήγε στην κουζίνα για να φτιάξει κάτι πρόχειρο να φάει, ενώ ο τηλεοπτικός δέκτης στο καθιστικό ήταν

ανοιχτός και ακούγονταν τα νέα του *Άστρου*. Τελειώνοντας το βραδινό της, έκανε ένα ντους και πήγε να κοιμηθεί. Στριφογύρισε μερικές φορές και, τελικά, ο ύπνος την πήρε μπρούμυτα.

Τα φώτα στο σπίτι της ήταν όλα σβηστά· η Τζάκι πρόσεχε ιδιαίτερα την κατανάλωση ενέργειας, γιατί δεν είχε λεφτά για πέταμα. Μόνο μια μικρή λαμπίτσα στο κομοδίνο ήταν αναμμένη, λειτουργώντας με μπαταρία η οποία βρισκόταν προς το τέλος της, όπως έδειχνε ο μετρητής.

Η Τζάκι, μετά από κάποια ώρα, γύρισε ανάσκελα χωρίς να ξυπνήσει, μουρμουρίζοντας μέσα στον ύπνο της. Και έμεινε εκεί, με το ένα χέρι πάνω απ'το κεφάλι. Ακίνητη.

Μια σκιά ήρθε από πάνω της. Μια πυκνή, μαύρη σκιά.

Η Τζάκι, καθώς κοιμόταν, νόμιζε πως άκουσε ένα δυνατό ζουζούνισμα. Και ξύπνησε. Είδε τη σκιά. Μια μεγάλη μαυρίλα, με φτερούγες, η οποία ερχόταν κοντά της.

Η Τζάκι ούρλιαξε. Κούνησε τα χέρια της, πανικόβλητα, μπροστά της, φωνάζοντας *Φύγε! Φύγε!* Κι αμέσως μετά, κύλησε στο πλάι, πέφτοντας από το κρεβάτι για να βρεθεί στο πάτωμα.

Γύρισε γρήγορα για να ξανακοιτάξει το μεγάλο μαύρο πτηνό, και το είδε να λιώνει προς τα πάνω, προς το σκοτάδι του ταβανιού, και να χάνεται.

Η Τζάκι έτριψε τα μάτια της, νιώθοντας την αναπνοή της να είναι γρήγορη και την καρδιά της να χτυπά δυνατά.

«Ονειρεύομουν;» μουρμούρισε.

Πετάχτηκε πάνω και άναψε το φως του υπνοδωματίου. Κοίταξε ολόγυρα. Πουθενά δεν υπήρχε κανένα μεγάλο μαύρο πουλί.

Τι σκατά βλέπω; Έχω τρελαθεί;

Η Τζάκι έσβησε πάλι το φως. Πήγε στο κρεβάτι. Κοίταξε το ταβάνι. «Πρέπει να το νόμιζα,» προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της. «Δεν πρέπει να είχα ξυπνήσει ακόμα. Όχι τελείως.» Ο ύπνος, όμως, δεν την έπαιρνε. Θυμήθηκε μια προσευχή στην Αρτάλη που της είχε μάθει η μητέρα της, όταν ήταν μικρή. Μια προσευχή για προτού κοιμηθεί. Άρχισε να τη λέει από μέσα της. *Τίποτα δε θα έρθει από το σκοτάδι όταν έχεις καλέσει τη Μεγάλη Μητέρα του Ήλιου*, έλεγε η μαμά της Τζάκι, που ήταν ιέρεια της Αρτάλης. *Κοιμήσου, τώρα. Κοιμήσου...*

Η Τζάκι, τελικά, κοιμήθηκε.

Το πρωί, σηκώθηκε και έφαξε όλο της το σπίτι, γιατί αναρωτιόταν μήπως είχε μπει κανένα πουλί από κάποιο ανοιχτό παράθυρο. Αλλά

διαπίστωσε ότι δεν είχε αφήσει παράθυρα ανοιχτά προτού ξαπλώσει. Επιπλέον, ποιο πουλί θα ήταν τόσο μεγάλο; Η Τζάκι νόμιζε ότι οι φτερούγες του μπορούσαν να την αγκαλιάσουν – αν δεν το ονειρεύτηκα.

Είχε, όμως, την αίσθηση ότι ήταν πραγματικό... Δεν είναι δυνατόν! Πώς μπήκε και πώς βγήκε από το σπίτι;

Καθώς έψηνε τον καφέ της, θυμήθηκε πως στα συνωμοσιολογικά περιοδικά έγραφαν, τελευταία, για κάτι μαύρα πουλιά που περιφέρονταν τις νύχτες στη Θακέρκοβ. Μάλιστα, ένας δημοσιογράφος της *Πόλης* τούς είχε κοροϊδέψει γράφοντας στην εφημερίδα ότι ίσως οι συνωμοσιολόγοι να συνωμοτούσαν για να προκαλέσουν πανικό.

Η Τζάκι μάζευε διάφορα έντυπα στο διαμέρισμά της· ήταν μέρος της δουλειάς της, άλλωστε. Έτσι, δε δυσκολεύτηκε να βρει ένα τεύχος του *Περίεργου Νου* όπου μία από τις βασικές επικεφαλίδες ήταν, *Μαύρα Πουλά φτερουγίζουν πάνω από τη Θακέρκοβ!* Η Τζάκι, αφήνοντας τον καφέ της παραδίπλα, κάθισε στον καναπέ και άνοιξε το περιοδικό. Τα πτηνά που αναφέρονταν μέσα, διαπίστωσε παραξενεμένη, δεν διέφεραν και πολύ από αυτό που είχε δει. *Κατάμαυρα*, τα περιέγραφαν αυτόπτες μάρτυρες. *Με πελώριες φτερούγες... Όταν πλησιάζουν ακούς ένα παράξενο ζουζούνισμα.*

Υπήρχαν, όμως, και περιγραφές που δεν έλεγαν τίποτα στη Τζάκι: *Ήταν ψηλό όσο μια πολυκατοικία... Είχε μάτια που δεν τα βλέπεις αλλά τα αισθάνεσαι... Το ένιωσα να τραβά την ψυχή μου για μια στιγμή!!*

Η Τζάκι δεν ήξερε αν όλα αυτά αλήθευαν. Το βέβαιο, όμως, ήταν πως κάτι συνέβαινε στην πόλη.

Ο Έκτορας καθόταν στο μπαρ της *Οινόσφαιρας*, πίνοντας αργά ένα ποτό και καπνίζοντας το πούρο του. Ήταν νύχτα, και το μαγαζί είχε αρκετό κόσμο. Τα μάτια του Προμάχου παρατηρούσαν μήπως μπανίσουν εκείνον τον περίεργο πολεμιστή της Παντοκράτειρας που είχε αναφέρει η Ουρανία. Το πρόβλημα ήταν πως ο τύπος δεν είχε και τίποτα το σπουδαίο επάνω του: ήταν ψηλός, με δέρμα λευκό-ροζ και μαλλιά που γκριζάριζαν. Το τελευταίο ήταν, ουσιαστικά, το μόνο από το οποίο μπορούσες να τον αναγνωρίσεις. Εκτός αν τον είχες ξαναδεί. Κανένas, όμως, από τους επαναστάτες δεν τον είχε δει και πολύ καλά.

Ο Αίολος και ο Αλλάνδρης τον είχαν μπανίσει φευγαλέα μονάχα. Η Ουρανία ήταν το μοναδικό άτομο που σίγουρα θα τον αναγνώριζε.

Και ο Έκτορας αδυνατούσε να καταλάβει τι διαισθανόταν σ' αυτόν τον τύπο. *Η Ουρανία δεν είναι άνθρωπος*, θύμιζε στον εαυτό του. Όμως ούτε κι εκείνη δεν έμοιαζε να καταλαβαίνει ακριβώς γιατί ξεχώριζε τον συγκεκριμένο στρατιώτη. Είχε πει μόνο κάτι τρελά για θολές σκέψεις σαν ομίχλη.

Τι είναι αυτός ο πολεμιστής; αναρωτιόταν ο Έκτορας. *Κανένα από τα πειραματόζωα των Παντοκρατορικών; Προσπαθούν ίσως να τον κάνουν να μπορεί να διαβάξει μυαλά;* Η Ουρανία, πάντως, όταν την είχε ρωτήσει, δεν είχε δώσει θετική απάντηση σ' αυτό. Δεν ξέρω, είχε πει. Δεν ήταν φοβερό, να έχεις κάποιον που μπορεί να διαβάξει μυαλά αλλά να σου απαντά δεν ξέρω;

Θα την κρεμάσω από τ' αφτιά την κόρη του Αίολου, καμια ώρα.

Ο Έκτορας είδε την εξώπορτα της *Οινόσφαιρας* ν' ανοίγει και τη Τζάκι να μπαίνει, ντυμένη με γκρίζα καπαρντίνα. Στο κεφάλι φορούσε πλατύγυρο καπέλο, όπως συνήθως. Τον πλησίασε και κάθισε δίπλα του.

«Καλησπέρα,» είπε, και ζήτησε ένα ποτό από τον Αλέξανδρο πίσω από το μπαρ.

«Τι γίνεται;» είπε ο Έκτορας. «Σου λείψαμε;»

«Είστε, ομολογουμένως, πολύ συμπαθητικοί άνθρωποι. Αλλά αυτός δεν είναι ο μόνος λόγος που είμαι εδώ.» Η μουσική ήταν δυνατή, και ο Έκτορας μόλις και μετά βίας άκουγε τη Τζάκι. Το ηχοσύστημα έπαιζε Κραυγαλέες Αλεπούδες, *Τα Μάτια του Δάσους*.

«Ποιο άλλο λόγο έχεις; Μη μου πεις ότι σε παρακολουθούν πάλι.»

Η Τζάκι έβγαλε το καπέλο της και κούνησε το κεφάλι. «Όχι,» είπε, πίνοντας μια γουλιά απ' τον Κρύο Ουρανό της, «δε νομίζω ότι με παρακολουθούν. Ελέγχω και το σπίτι μου, πού και πού, μ' εκείνη τη συσκευή. Τέλος πάντων, για άλλο πράγμα θέλω να σου μιλήσω.»

«Πρέπει να πάμε μέσα;»

Η Τζάκι συνοφρυώθηκε σκεπτικά για μια στιγμή. «Δε νομίζω ότι είναι απαραίτητο.»

Ο Έκτορας μόρφασε. «Πες μου, τότε.» Άφησε το πούρο του στο τασάκι.

«Είδα κάτι περίεργο...»

«Εγώ να δεις πόσα περίεργα έχω δει.»

Η Τζάκι χαμογέλασε. «Εννοώ, κάτι *πραγματικά* περίεργο. Μέσα στη νύχτα. Μέσα στο δωμάτιό μου. Από πάνω μου. Ένα γιγάντιο μαύρο πουλί, το οποίο μετά εξαφανίστηκε.»

Ο Έκτορας την κοίταξε απορημένος. *Πλάκα μού κάνει;* «Μήπως το ονειρεύτηκες;»

Η Τζάκι κούνησε το κεφάλι. «Όχι.» Έβγαλε από την καπαρντίνα της μερικά περιοδικά και τ'ακούμπησε μπροστά της. «Ίσως να τα έχεις διαβάσει αλλά, αν δεν τα έχεις, σ'τα δίνω. Γράφουν όλα για κάτι μαύρα πουλιά που τριγυρίζουν τελευταία στην πόλη.»

Ο Έκτορας κοίταξε τα περιοδικά. «*Ο Περίεργος Νους*; Αυτοί οι τύποι είναι θεόμυρλοι, Τζάκι! Πες μου ότι δεν σοβαρολογείς...»

«Δυστυχώς, σοβαρολογώ, Έκτορα.»

Δεν είμαστε καθόλου καλά! «Και τι σου έκανε αυτό το πουλί όταν εμφανίστηκε;»

«Τίποτα, βασικά. Φώναξα και έφυγε.»

«Πώς μπήκε στο σπίτι σου; Είχες αφήσει καμια πόρτα ανοιχτή;»

«Όχι. Ούτε καν ένα παράθυρο. Δεν ξέρω πώς μπήκε. Είναι σαν να πέ-
ρασε μέσα από τους τοίχους.»

«Μέσα από τους... τοίχους.»

«Το ξέρω ότι ακούγεται τρελό, αλλά το είδα! Και δε μπορεί να ήταν όνειρο.»

Ο Έκτορας αναστέναξε. Ξεφύλλισε για λίγο το τελευταίο τεύχος του *Περίεργου Νου*. «Αυτός ο τύπος εδώ,» είπε, τελικά, δείχνοντας μια στή-
λη, «γράφει ότι τα μαύρα πουλιά δεν φωτογραφίζονται. Πήγε, λέει, να
το τραβήξει φωτογραφία και δεν φαινόταν τίποτα. Σου θυμίζει κάτι
αυτό;»

«Το φως του πλάσματος από το φεγγάρι;»

Ο Έκτορας ένευσε. «Ούτε αυτό φωτογραφιζόταν. Πράγμα που ο Αίο-
λος λέει πως συνέβαινε επειδή το φως ήταν ουσιαστικά στο μυαλό
μας.»

«Η Ουρανία, πάντως, δεν εκπέμπει κανένα φως τώρα... σωστά;»

«Έχει χάσει μεγάλο μέρος της δύναμής της. Δεν είναι όπως παλιά.»

Η Τζάκι ήπια μια γουλιά από το ποτό της, σιωπηλά.

Ο Έκτορας κοίταξε λίγο ακόμα τα συνωμοσιολογικά περιοδικά και
μετά τη ρώτησε: «Τι θέλεις τώρα να κάνω εγώ;»

«Δεν ξέρω. Αλλά ίσως να συμβαίνει κάτι επικίνδυνο στην πόλη, δε
νομίζεις;»

«Καλύτερα να μιλήσουμε στον Αίολο.»

Ο Αίολος ήταν στο κάτω υπόγειο, μαζί με τη Βατράνια, την Κρόβ'κνι, και την Ουρανία.

«Ήρθες να μας κάνεις παρέα, αφεντικό;» ρώτησε τον Έκτορα βλέποντάς τον να κατεβαίνει. Μετά, όμως, είδε τη Τζάκι να έρχεται πίσω από τον Πρόμαχο. «Έχουμε επισκέψεις, λοιπόν.»

«Η Τζάκι έχει να σου πει κάτι, μάγε.»

Ο Αίολος ύψωσε τα φρύδια του πίσω απ'τα γυαλιά του. «Δεν έχω κάτι καλύτερο να κάνω,» είπε μορφάζοντας. Ήταν καθισμένος πάνω σ'ένα κιβώτιο, μ'ένα μπουκάλι μπίρα στο χέρι. Η Βατράνια καθόταν πλάι του, με την πλάτη της ακουμπισμένη στην πλάτη του, καπνίζοντας. Η Κρόβ'κνι καθόταν σ'ένα σκαμνί, λίγο παραπέρα. Η Ουρανία ήταν όρθια, βηματίζοντας με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός της, σα να σκεφτόταν.

Η Τζάκι άφησε τα περιοδικά της πάνω σ'έναν πάγκο και μίλησε στον μάγο για το μαύρο πουλί.

Η Βατράνια γέλασε. «Στον ύπνο σου θα το είδες,» είπε.

«Δεν το είδα στον ύπνο μου!» αποκρίθηκε, ενοχλημένα, η Τζάκι. «Το γράφουν κι εδώ, εξάλλου.» Έδειξε τα περιοδικά.

Η Βατράνια σηκώθηκε και τα πλησίασε, για να τα πάρει στα χέρια της. «Θεωρείς σοβαρό έντυπο τον *Περίεργο Νου*;» απόρησε. Και γέλασε πάλι.

«Είσαι σίγουρη πως δεν ήταν όνειρο, Τζάκι;» ρώτησε ο Αίολος, νηφάλια.

«Φυσικά,» απάντησε εκείνη. «Ξέρω τι είδα. Ήταν ένα πελώριο μαύρο πουλί. Κι άκουγα ένα παράξενο ζουζούνισμα μέσα στο κεφάλι μου.»

«Και το πουλί απλά εξαφανίστηκε;» είπε ο Αίολος.

«Ναι. Σα να... να έλιωσε μες στο σκοτάδι.»

«Παίρνεις ναρκωτικά;» τη ρώτησε η Βατράνια.

Η Τζάκι την αγριοκοίταξε. «Όχι, δεν παίρνω ναρκωτικά.» Στράφηκε πάλι στον Αίολο. «Επίσης, αυτά τα μαύρα πουλιά δεν φωτογραφίζονται. Το γράφει μέσα στον *Περίεργο Νου*. Και θυμάσαι τι άλλο δε φωτογραφιζόταν; Βασικά, ο Έκτορας το σκέφτηκε αυτό, όταν του το εί-

πα,» πρόσθεσε, σα να μην ήθελε να κλέψει την ιδέα του Προμάχου της Επανάστασης.

«Το φως της Ουρανίας...» μουρμούρισε ο Αίολος. «Αυτό, όμως, συνέβαινε επειδή ήταν μόνο στο μυαλό μας· τουλάχιστον, έτσι υποθέτω.» Κοίταξε την Ουρανία. Εκείνη δε μίλησε.

«Μπορεί και τα πουλιά να είναι στο μυαλό μας, μάγε,» είπε ο Έκτορας.

«Επομένως,» συμπέρανε η Βατράνια, «είναι παραισθήσεις.»

«Από πού προήλθαν, όμως, αυτές οι παραισθήσεις;» αναρωτήθηκε ο Αίολος. «Είναι παράξενο. Δε θυμάμαι παλιά κανέναν να λέει για μαύρα πουλιά που δεν φωτογραφίζονται.»

Ο Έκτορας στράφηκε στην Ουρανία. «Μπορεί νάναι φίλοι σου;»

«Φίλοι μου;»

«Από το φεγγάρι.»

Η Ουρανία έγνεψε αρνητικά. «Όχι. Αν είχαν έρθει, θα το ήξερα αμέσως. Αλλά δεν έχουν κανέναν λόγο να έρθουν εδώ, αφεντικό.» Τον έλεγε αφεντικό επειδή όλοι τον έλεγαν αφεντικό. Του Έκτορα, όμως, του φαινόταν παράξενο να το ακούει από εκείνη.

Ο Αίολος ρώτησε τη Τζάκι: «Το μαύρο πουλί σου επιτέθηκε; Προσπάθησε να σε... δαγκώσει;»

«Τίποτα δεν έκανε. Ξύπνησα, φώναξα, κινήθηκα, κι εξαφανίστηκε.»

«Βλέπεις;» είπε η Βατράνια στον Αίολο, πηγαίνοντας πάλι να καθίσει κοντά του. «Παραίσθηση.»

«Δεν ήταν μια απλή, κανονική παραίσθηση!» επέμεινε η Τζάκι.

«Πού το ξέρεις;» ρώτησε η Βατράνια. «Έχεις συχνά παραισθήσεις;»

«Η πρώτη φορά είναι, αλλά το ξέρω πως δεν ήταν παραίσθηση.»

«Η πρώτη φορά είναι που βλέπεις παραίσθηση αλλά το ξέρεις πως δεν ήταν παραίσθηση;...»

«Μην παίζεις με τις λέξεις!» φώναξε η Τζάκι. «Καταλαβαίνεις τι εννοώ! Κι αν δεν το καταλαβαίνεις εσύ, οι άλλοι το καταλαβαίνουν.»

«Δεν αμφισβητούμε ότι το είδες, Τζάκι,» της είπε ο Αίολος. (Η Βατράνια αναποδογύρισε τα μάτια αλλά δεν μίλησε.) «Δεν ξέρω, όμως, τι μπορεί να ήταν. Αν τύχει να το ξαναδείς, θα προσπαθήσεις να το φωτογραφίσεις, να μάθουμε αν όντως φωτογραφίζεται;»

Η Τζάκι ένευσε. «Ναι.»

«Εν τω μεταξύ, δεν ξέρω τι άλλο μπορούμε να κάνουμε,» είπε ο Αίολος. «Θα έχουμε, σίγουρα, τα μάτια μας ανοιχτά... Με παραξενεύει η

εμφάνιση αυτών των πουλιών, τώρα που κι εσύ λες πως είδες ένα. Όταν διάβασα γι'αυτά στα περιοδικά, νόμιζα ότι ήταν μία ακόμα από τις σαχλαμάρες που γράφουν για να πουλάνε τεύχη – κάτι όπως οι ανθρωποφάγοι στις σήραγγες της πόλης.»

«Διαβάζεις τέτοια περιοδικά;» τον ρώτησε η Βατράνια.

«Διαβάζω διάφορα πράγματα.»

Ο Έκτορας είπε στη Τζάκι: «Θέλεις να κοιμηθείς εδώ απόψε;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Δε νομίζω ότι το μαύρο πουλί θα επιστρέψει, για να είμαι ειλικρινής. Πρέπει, απ'ό,τι έχω καταλάβει, να περιφέρονται τυχαία στην πόλη.»

«Αν είναι, πάντως, στο μυαλό των πολιτών,» είπε ο Αίολος, «αυτό εξηγεί το γεγονός ότι περνάνε μέσα από τοίχους. Δεν έχουν υλική μορφή.»

«Είναι δυνατόν όλοι στη Θακέρκοβ να βλέπουν την ίδια παραίσθηση;» απόρησε η Βατράνια.

«Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Υπάρχουν περιπτώσεις μαζικής υστερίας. Συνήθως, βέβαια, υφίσταται και κάποια αιτία. Εδώ, όμως... δεν μπορώ να καταλάβω ακόμα γιατί έχουν παρουσιαστεί τα μαύρα πουλιά. Αλλά θα το ερευνήσω.»

«Μην ξεχνάς τη μαγγανεία,» του είπε ο Έκτορας, θυμίζοντας του τη Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως εκεί όπου το κάτω υπόγειο ερχόταν σε επαφή με τις σήραγγες της πόλης: τη μαγγανεία που ο μάγος έπρεπε να ρυθμίζει κάθε τόσο.

«Μην ανησυχείς, αφεντικό, δεν την ξεχνάω,» αποκρίθηκε ο Αίολος.

Η Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως, εκτός από την επίβλεψη του μάγου, χρειαζόταν κι ένα σωρό ενέργεια. Πράγμα που σήμαινε ότι έτρωγε χρήματα. Και ο Έκτορας δεν είχε απεριόριστο πλούτο στη διάθεσή του: είχε τα κέρδη από την *Οινόσφαιρα* και όσα λεφτά τού έστελνε η Επανάσταση. Σκεφτόταν πως, αργά ή γρήγορα, θα έπρεπε να βρουν μια άλλη λύση. Να χτίσουν, ίσως, την έξοδο προς τις σήραγγες. Εξάλλου, δεν τις χρησιμοποιούσαν πλέον, για λόγους ασφάλειας.

«Λοιπόν,» είπε η Τζάκι. «Θα καθίσω λίγο ακόμα, και μετά θα φύγω.»

«Όπως θέλεις,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

Η Τζάκι χαιρέτησε τον Αίολο, και μαζί με τον Πρόμαχο ανέβηκε πάλι στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*.

Μια από τις επόμενες νύχτες, η Σερφάντια τελείωσε τη βάρδια της και άφησε τον Σωσία στη θέση της. Πήρε ένα μικρό μπουκάλι κρασί και ανέβηκε τις σκάλες της *Οινόσφαιρας*. Πήγε έξω από την πόρτα του Αλλάνδρη και χτύπησε με τις φάλαγγες της γροθιάς της.

Η πόρτα μισάνοιξε και το μαύρο πρόσωπο του Αλλάνδρη φάνηκε.

Η Σερφάντια χαμογέλασε. «Κοιμάσαι;»

«Κοιμόμουν.»

Υψωσε το μπουκάλι ανάμεσά τους. «Έφερα κάτι να πιούμε. Να έρθω ή να φύγω;»

«Η δωροδοκία σου με αφοπλίζει.» Ο Αλλάνδρης τής έκανε χώρο για να μπει, και η Σερφάντια μπήκε και τον φίλησε, πατώντας στις μύτες των ποδιών της και τυλίγοντας το ελεύθερό της χέρι πίσω απ'τον λαιμό του.

Αργότερα, αφού το κρασί είχε τελειώσει, κοιμόνταν κι οι δυο τους επάνω στο καινούργιο κρεβάτι του Αλλάνδρη που ήταν πιο φαρδύ από το παλιό. Η Σερφάντια τον είχε ρωτήσει αν το είχε αγοράσει εξαιτίας της· εκείνος το είχε αρνηθεί, λέγοντας πως σκόπευε ούτως ή άλλως να πάρει καινούργιο κρεβάτι γιατί το άλλο είχε πια παλιώσει· αλλά η Σερφάντια δεν τον πίστευε. Τώρα, ο Αλλάνδρης κοιμόταν ανάσκελα στη μια άκρη του κρεβατιού ενώ εκείνη κοιμόταν μπρούμυτα στην αντικρινή άκρη. Το αριστερό του χέρι άγγιζε τη χρυσόδερμη γάμπα της. Το αριστερό χέρι της Σερφάντιας κρεμόταν από το πλάι του κρεβατιού, κοντά στο άδειο μπουκάλι στο πάτωμα.

Μια σκιά ξεπρόβαλε από το ταβάνι, χωρίς κανέναν τους να ξυπνήσει. Ήταν μεγάλη και φτερωτή. Πήγε πάνω από τον Αλλάνδρη, ενώ ένα ζουζούνισμα γέμιζε τα κεφάλια και των δύο, αναδυόμενο μέσα από τα όνειρά τους.

Η σκιά πλησίασε ακόμα περισσότερο τον Αλλάνδρη, και από το σώμα του βγήκε ένα άλλο σώμα. Ξεκόλλησε σαν να το τραβούσε κάποιος μαγνήτης. Κι αυτό το δεύτερο σώμα έμοιαζε με σκιά, όπως και το μαύρο πουλί, το οποίο άπλωσε δύο πλοκάμια και το παγίδεψε ανάμεσά τους. Το αγκάλιασε σφιχτά–

–την ίδια στιγμή που η Σερφάντια ξυπνούσε και, αιφνιδιασμένη από το αλλόκοτο ζουζούνισμα, γύριζε ανάσκελα.

Για να δει το μαύρο πουλί.

«Θεοί!» αναφώνησε. «Τι σκατά...!» Κύλησε, πέφτοντας από το κρεβάτι στο πάτωμα. Έπιασε το πιστόλι από τη ζώνη της που βρισκόταν κάτω. Το ύψωσε, σημαδεύοντας τη μορφή που πήγαινε προς το ταβάκι.

Ο Αλλάνδρης είχε, επίσης, ξυπνήσει από τη φασαρία και βλεφάρισε παραξενεμένος. «Τι είναι, Σερφάντια; Τι;»

Η Μαύρη Δράκαινα πρόλαβε να πυροβολήσει το πουλί μία φορά, προτού αυτό εξαφανιστεί μοιάζοντας να λιώνει μέσα στις σκιές του μισοσκοτεινού δωματίου. Η ριπή της δεν φάνηκε να το βλάπτει.

«Είσαι καλά;» ρώτησε η Σερφάντια καθώς σηκωνόταν όρθια.

«Ναι, γιατί να μην είμαι;» Ο Αλλάνδρης σηκώθηκε και άναψε το κεντρικό φως του δωματίου. «Τι σ'έπιασε;»

«Δεν το είδες; Ήταν από πάνω σου!»

Ο Αλλάνδρης μόρφασε. «Από πάνω μου;»

Σαν μουδιασμένος δεν είναι; «Ένα κατάμαυρο πουλί. Από πάνω σου ήταν, δε μπορεί να μην το είδες!»

«Δεν είδα τίποτα, Σερφάντια...» είπε ο Αλλάνδρης, με μια έκφραση που της έμοιαζε αφύσικα αδιάφορη δεδομένης της κατάστασης.

Κεφάλαιο 55

Διαφορετικός Άνθρωπος

Συγκεντρώθηκαν όλοι στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*, σηκωμένοι άρον-άρον από τα κρεβάτια τους. Ο Έκτορας είχε ακούσει τον πυροβολισμό και είχε ξυπνήσει τη Χλόη. Ο Άλκιμος είχε επίσης ακούσει τον πυροβολισμό, όπως και η Νιρίφα. Τους άλλους τούς ειδοποίησαν είτε χτυπώντας την πόρτα τους – στην περίπτωση του Αίολου και της Ουρανίας – είτε φωνάζοντάς τους – στην περίπτωση του Χρίστου, που κοιμόταν στον ημιώροφο – είτε καλώντας τους μέσω του επικοινωνιακού διαύλου – στην περίπτωση της Βατράνιας και της Κρόβ'κνι. Ο Σωσίας φυλούσε σκοπιά, και δεν χρειάστηκε να τον ξυπνήσει κανένας.

Η Σερφάντια είπε σε όλους τι είχε δει: ένα μεγάλο μαύρο πουλί, σαν σκιά, πάνω από τον Αλλάνδρη. Ένα πουλί που ανέβαινε προς το ταβάνι, μοιάζοντας να κρατά κάτι από κάτω του: μια άλλη σκιά.

«Τι άλλη σκιά;» ρώτησε ο Έκτορας. «Τι εννοείς;»

«Δεν ξέρω τι ήταν ακριβώς,» αποκρίθηκε η Σερφάντια. «Ήταν, πάντως, μακρύ... σχεδόν σαν ανθρώπινο σώμα.»

Ο Έκτορας έστρεψε το βλέμμα του στον Αλλάνδρη, ο οποίος καθόταν σε μια καρέκλα αμίλητος και είχε ένα βλέμμα που έμοιαζε, απλά, λιγάκι... περίεργο στον Πρόμαχο. Τον ήξερε τόσα χρόνια τον Αλλάνδρη· νόμιζε ότι, κανονικά, θα έπρεπε ν'αντιδρά πιο έντονα σ'αυτή την περίπτωση, δε θα έπρεπε;

Εκείνος, βλέποντας τον Έκτορα να τον κοιτάζει, είπε μόνο: «Εγώ δεν είδα τίποτα.»

«Δεν είναι δυνατόν να μην είδες τίποτα!» του είπε η Σερφάντια. «Όταν ξύπνησες ήταν ακόμα μες στο δωμάτιο. Πήγαινε προς τα πάνω. Και το πυροβόλησα. Αλλά η σφαίρα ήταν σα να πέρασε από μέσα του· κόλλησε στο ταβάνι.»

Ο Αλλάνδρης κούνησε το κεφάλι. «Δεν είδα τίποτα, Σερφάντια. Καμένα πουλί. Καμία σκιά. Τίποτα που δεν θα έπρεπε να ήταν εκεί.»

Ο Έκτορας σκέφτηκε: *Κάτι δεν πάει καλά μαζί σου*. Μπορούσε να το διακρίνει στα μάτια του παλιού του φίλου, καθώς και στον τρόπο που μιλούσε. Δεν έλεγε κάτι που ο Αλλάνδρης δε θα έλεγε, μα δεν ήταν α-

κριβώς ο Αλλάνδρης... Ο Έκτορας δυσκολευόταν να προσδιορίσει την αλλαγή.

Στράφηκε στον Αίολο. «Τι συμβαίνει, μάγε;»

Εκείνος σήκωσε τους ώμους. «Πώς να ξέρω εγώ;»

«Έχει πάθει κάτι;» Ο Έκτορας έδειξε τον Αλλάνδρη με τον αντίχειρά του.

«Τι να έχω πάθει;» είπε ο Αλλάνδρης.

Ο Αίολος ατένισε ερευνητικά τον μαυρόδερμο επαναστάτη, αλλά μίλησε στον Έκτορα: «Νομίζεις ότι κάτι τού συμβαίνει;»

«Εσύ πες μου, μάγε. Δε μπορείς να... ελέγξεις κάπως;»

Ο Αίολος άρθρωσε μερικές λέξεις, υψώνοντας τα χέρια του προς τη μεριά του Αλλάνδρη, ο οποίος έμεινε ακίνητος, κοιτάζοντάς τον συνοφρυωμένος.

Ο Αίολος, τελικά, είπε στον Έκτορα: «Εκείνο που μπορώ να κάνω είναι να ψάξω για μορφές ενέργειας... κι αυτό έκανα. Αλλά δε βρήκα τίποτα ασυνήθιστο.»

«Ένας Βιοσκόπος ίσως να μπορούσε να μας πει κάτι περισσότερο, λοιπόν,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος.

«Ίσως...» είπε ο Αίολος. «Ή ίσως όχι.»

«Δεν καταλαβαίνω,» παρενέβη ο Αλλάνδρης. «Γιατί θα έπρεπε να έχω κάτι;»

Οι άλλοι έμειναν σιωπηλοί για λίγο.

Ο Έκτορας είπε: «Είμαι ο μόνος που νομίζει ότι κάτι έχει αλλάξει επάνω του;»

Ακόμα μια σιγή ακολούθησε.

Η Σερφάντια την έσπασε: «Όχι.»

Ο Αλλάνδρης στράφηκε να την ατενίσει. «Τι έχει αλλάξει, δηλαδή, επάνω μου;»

Εκείνη δάγκωσε το χείλος της σκεπτικά. Είπε: «Το... Το όλο... Δεν μπορώ να το εξηγήσω ακριβώς. Είσαι κάπως... αλλιώς.»

Ο Έκτορας ένευσε. «Το ίδιο νομίζω κι εγώ. Κάπως αλλιώς.»

Ο Αλλάνδρης γέλασε. «Δεν πάτε καλά!» είπε, και σηκώθηκε από την καρέκλα του.

«Πού πας;»

«Στο μπαρ, να βάλω ένα ποτό, για όνομα της Λόρκης! γιατί θα με τρελάνετε τελείως.»

Ο Έκτορας και η Σερφάντια αλληλοκοιτάχτηκαν.

Η Ουρανία είπε: «Πρόμαχε;»

«Τι;»

«Ο Αλλάνδρης είναι σαν ξαφνικά να έχει γίνει αόρατος.»

«Αόρατος;»

«Δε μπορώ να δω τις σκέψεις του όπως βλέπω τις δικές σας.»

«Γιατί όχι;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Ουρανία, καθώς ο Αλλάνδρης, έχοντας βάλει ένα ποτήρι μπίρα, επέστρεφε κοντά τους. «Κάτι συμβαίνει με το αδ'σ'ρ του. Είναι σα να μη βρίσκεται εδώ.»

«Τι λέει αυτή;» μόρφασε ο Αλλάνδρης, και ήπια μια γουλιά από τη μπίρα του.

«Το ίδιο ήμουν έτοιμος να ρωτήσω κι εγώ,» είπε ο Έκτορας. Και προς την Ουρανία: «Τι ακριβώς εννοείς;»

«Σου είπα, αφεντικό.»

«Μου είπες ότι αυτό το πώς-το-λένε του Αλλάνδρη είναι σα να... μη βρίσκεται εδώ;»

Η Ουρανία ένευσε – η κίνηση ήταν τρομακτικά ανθρώπινη.

Ο Αίολος ρώτησε: «Δεν είναι, δηλαδή, μέσα στο σώμα του;»

«Όχι,» είπε η Ουρανία.

«Συνεχίζει, όμως, να υπάρχει ή έχει, κάπως, καταστραφεί;»

«Συνεχίζει να υπάρχει. Υφίσταται κάποια σύνδεση ανάμεσα στο σώμα και στο αδ'σ'ρ του· έτσι καταλαβαίνω.» Ήταν συνοφρυωμένη καθώς ατένιζε τον Αλλάνδρη.

«Μη με κοιτάς έτσι,» της είπε εκείνος. «Με φρικόρεις.»

Η Ουρανία πήρε τα μάτια της από πάνω του.

Ο Έκτορας τη ρώτησε: «Η Σερφάντια πώς σου φαίνεται; Είναι... κανονική;»

«Ναι. Όπως ήταν πάντα.»

«Τι έγινε, λοιπόν;» είπε ο Αλλάνδρης. «Ήρθε ένα μαύρο πουλί στον ύπνο μου και μου πήρε αυτό το *άδαρας*; Πρέπει τώρα να αισθάνομαι πραγματικά τρομοκρατημένος, υποθέτω...»

«Δεν είδες, όμως, το μαύρο πουλί ενώ θα έπρεπε να το είχες δει,» του είπε η Σερφάντια.

«Αν είναι δυνατόν!» έκανε ο Αλλάνδρης. «Μπορεί να ήταν μόνο στο μυαλό σου.»

«Δεν ήταν στο μυαλό μου!»

«Ακόμα κι αν ήταν στο μυαλό της,» παρενέβη ο Αίολος, «αυτό δε σημαίνει πως δεν θα έπρεπε να είναι και στο δικό σου μυαλό, Αλλάνδρη. Τα μαύρα πουλιά τα έχουν δει πολλοί στην πόλη. Συμπεριλαμβανομένης και της Τζάκι.»

«Οι δημοσιογράφοι δεν είναι με τα καλά τους, μάγε. Αυτό είναι γνωστό,» είπε ο Αλλάνδρης.

Ο Έκτορας τού είπε: «Η Ουρανία, όμως, παρατηρεί κάτι διαφορετικό επάνω σου. Το ίδιο κι εγώ. Και η Σερφάντια.»

«Παρατηρείτε κάτι διαφορετικό... Τι, δηλαδή;»

«Δεν μπορώ να σ'το εξηγήσω ακριβώς—»

Ο Αλλάνδρης ρουθούνισε αποδοκιμαστικά. Ήπια ακόμα μια γουλιά μπίρα.

«Επειδή δεν μπορώ να σ'το εξηγήσω δεν σημαίνει ότι δεν ισχύει κιόλας, σκατοκέφαλε!» μούγκρισε ο Έκτορας.

«Εγώ, πάντως, που μου συμβαίνει αυτή η τραγική αλλαγή, δεν μπορώ να καταλάβω τι είναι. Ούτε αισθάνομαι άσχημα ή περίεργα.» Σηκώθηκε πάλι από την καρέκλα του. «Μπορώ να πάω να κοιμηθώ τώρα;»

«Πήγαινε,» του είπε ο Έκτορας.

Ο Αλλάνδρης έφυγε, παίρνοντας τη μπίρα του μαζί και ανεβαίνοντας τις σκάλες της *Οινόσφαιρας*.

Ο Χρίστος είπε: «Μήπως κάνεις λάθος, αφεντικό; Εγώ δεν τον βλέπω τόσο διαφορετικό.»

«Εσύ δεν τον ξέρεις από παλιά. Κάτι έχει αλλάξει επάνω του! Στον τρόπο του...»

Η Σερφάντια ένευσε. «Ναι, κάτι έχει αλλάξει.»

«Εσύ μπορεί να το λες αυτό επειδή σου είπε πως δεν είδε το μαύρο πουλί,» της είπε η Βατράνια.

«Δεν το λέω γι'αυτό,» επέμεινε η Μαύρη Δράκαινα. «Ο Αλλάνδρης μοιάζει, κάπως... *διαφορετικός*.»

«Και το μαύρο πουλί ήταν που τον έκανε διαφορετικό;»

Η Σερφάντια μόρφασε. «Δεν ξέρω.»

Ο Αίολος είπε: «Αφού η Ουρανία παρατηρεί ότι κάτι έχει αλλάξει, κάτι έχει *όντως* αλλάξει. Αλλιώς, γιατί να τον βλέπει διαφορετικά απ'ό,τι εμάς;»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Έκτορας. Και ρώτησε την Ουρανία: «Ο Αλλάνδρης μοιάζει τώρα μ'εκείνον τον παράξενο στρατιώτη της Παντοκράτειρας;»

Η Ουρανία κούνησε το κεφάλι. «Όχι, καμία σχέση. Εκείνου το αδ'σ'ρ δεν είναι αλλού.»

Ο Αίολος κοίταξε τη Μαύρη Δράκαινα. «Σερφάντια. Είπες ότι είδες το μαύρο πουλί να κρατά κάτι από κάτω του, έτσι;»

«Ναι. Κάτι μακρύ, σαν ανθρώπινο σώμα.»

«Η Τζάκι δεν ανέφερε πως είδε τίποτα τέτοιο;» είπε μόνο ότι, ξυπνώντας, ένα μαύρο πουλί ήταν από πάνω της. Επομένως, ίσως αυτό το κάτι που είδες εσύ να ήταν το αδ'σ'ρ του Αλλάνδρη. Το αδ'σ'ρ που τώρα η Ουρανία ισχυρίζεται ότι είναι κάπου μακριά από το σώμα του.»

«Θες να πεις ότι αυτά τα πουλιά περιφέρονται στην πόλη και κλέβουν το... αδ'σ'ρ... των ανθρώπων;» ρώτησε η Χλόη, παραξενεμένη και προφέροντας με δυσκολία την ασυνήθιστη λέξη.

«Έτσι φαίνεται,» αποκρίθηκε ο Αίολος.

«Νόμιζα ότι το πώς-το-λένε ήταν κάτι το μη υλικό, μάγε,» είπε ο Έκτορας.

«Μα, τα πουλιά είναι στο μυαλό μας, αφεντικό, γι'αυτό κιόλας περνάνε μέσα από τοίχους. Είναι νοητικές οντότητες. Δεν είναι υλικά. Επομένως, αυτό που είδε η Σερφάντια πολύ πιθανόν να ήταν το αδ'σ'ρ του Αλλάνδρη.»

«Κι επειδή του έκλεψε το αδ'σ'ρ του, δεν μπορούσε να δει το πουλί;» απόρησε η Μαύρη Δράκαινα.

Ο Αίολος έστρωσε τα γυαλιά του. «Ναι, δεν αποκλείεται,» είπε σκεπτικά.

«Αυτά όλα ακούγονται σαν να βγήκαν από τον *Περίεργο Νου*,» παρατήρησε η Βατράνια, καπνίζοντας.

«Συμφωνώ,» είπε ο Αίολος. «Αλλά τι άλλο μπορεί να συμβαίνει;»

«Το βασικότερο είναι, τι θα κάνουμε τώρα,» τόνισε ο Σωσίας. «Θα πρέπει να πάμε να πάρουμε πίσω αυτό που το μαύρο πουλί έκλεψε από τον Αλλάνδρη;»

«Δεν έχουμε ιδέα πού είναι το μαύρο πουλί,» απάντησε ο Αίολος. «Ούτε πού έχει μεταφέρει το αδ'σ'ρ του Αλλάνδρη. Το μόνο που μας μένει, νομίζω, είναι να τον παρατηρούμε.»

«Τον Αλλάνδρη;»

«Προφανώς.»

«Και τι θα μάθουμε;» είπε ο Σωσίας. «Κάτι που θα μας βοηθήσει;»

«Η αλήθεια είναι πως δεν ξέρω. Αλλά έχει κάποιος να προτείνει κάτι καλύτερο;»

Δυστυχώς, κανένας δεν είχε.

Ο Έκτορας είπε στη Σερφάντια: «Να τον προσέχεις.»

Εκείνη ένευσε αμίλητα.

Τα πουλιά δεν βιάζονταν. Έκαναν τη δουλειά τους με την ησυχία τους. Την απολάμβαναν. Έπαιζαν, ουσιαστικά.

Ο Φλοίσβος, καθισμένος επάνω σ'έναν μεγάλο, παλιό σωλήνα, Βασιλγής του Σκοταδιού, έβλεπε ακόμα έναν από τους υπηκόους του να μπαίνει φτεροκοπώντας στο υπόγειο της ερειπωμένης βιομηχανίας, περνώντας μέσα από τους τοίχους. Και μεταφέροντας μια ανθρώπινη σκιά.

Η οποία πάλευε προσπαθώντας να ξεφύγει, καθώς τα πλοκάμια του πουλιού την τύλιγαν. Μερικά άλλα σκοτεινά πουλιά ήρθαν από γύρω, τσιρίζοντας όλα μαζί. Η ανθρώπινη σκιά παρέλυσε, και τελικά την άφησαν να αιωρείται κοντά στις υπόλοιπες ανθρώπινες σκιές: όρθια, με τα πόδια κλειστά, και τα χέρια τεντωμένα και κολλημένα στα πλευρά.

Ένας άντρας κατέβηκε τις σκάλες της παλιάς βιομηχανίας, αθόρυβα. Η μορφή του είχε κάτι το θολό. Στον ώμο του κουβαλούσε έναν σάκο.

Ο Φλοίσβος είπε στον Μπεν: «Το βραδινό μας ήρθε!» Εκείνος πήγε να πάρει τον σάκο από τον άντρα. Και ο άντρας, αφού του τον έδωσε, πλησίασε τις αιωρούμενες ανθρώπινες σκιές σαν υπνωτισμένος. Η θολή μορφή του έγινε ακόμα πιο θολή· έγινε, στο τέλος, κι εκείνος μια σκιά. Και αιωρήθηκε, μένοντας ακίνητος, με τα πόδια του κλειστά και τα χέρια του κολλημένα στα πλευρά του.

Ο Φλοίσβος γέλασε. «Είμαστε θεοί! Είμαστε θεοί!»

Μετά από πολλές δοκιμές, είχαν αποφασίσει ότι οι ιδιότητες του μηχανήματος για τον εντοπισμό διαστασιακών αλλοιώσεων ήταν εντάξει. Η Ελεονόρα, χρησιμοποιώντας μεγάλες ποσότητες ενέργειας, είχε

δημιουργήσει χρονικές και χωρικές στρεβλώσεις διαφόρων ειδών μέσα σε πειραματικούς θαλάμους των εργαστηρίων, και η συσκευή πάντοτε εντόπιζε τις αλλοιώσεις της Σεργήλης από διάφορες γωνίες και από αρκετή απόσταση.

Τώρα, εκείνο που τους απασχολούσε ήταν αν θα έκαναν το ίδιο μηχανήμα να μπορεί να εντοπίζει και νοητικές παρεμβολές, ή αν θα έφτιαχναν ένα καινούργιο μηχανήμα γι' αυτή τη δουλειά.

Η Ελεονόρα προτιμούσε τη δεύτερη λύση. «Χρήματα έχουμε,» έλεγε στον Κριτόλαο. «Έρχονται από τις πωλήσεις του E-9. Επομένως, δεν είναι παρά θέμα χρόνου. Θέμα χρόνου όσον αφορά την κατασκευή του ίδιου του μηχανισμού, γιατί δοκιμές θα πρέπει ούτως ή άλλως να κάνουμε. Κι επιπλέον, εμπιστεύομαι πολύ περισσότερο τα απλά μηχανήματα που κάνουν ένα συγκεκριμένο πράγμα. Τα πολύπλοκα όλο προβλήματα παρουσιάζουν. Δεν ξέρεις, για παράδειγμα, αν οι ιδιότητες εντοπισμού νοητικής παρεμβολής θα μπλεχτούν κάπως με τις ιδιότητες εντοπισμού διαστασιακής αλλοίωσης. Και τότε, αν αυτό συμβεί, τι θα κάνουμε; Θα πρέπει να φτιάξουμε τα πάντα πάλι από την αρχή;»

Ο Κριτόλαος θεώρησε πως η μάγισσα είχε δίκιο. Αφού αυτή τη στιγμή ο χρόνος δεν τους πίεζε, καλύτερα να έφτιαχναν δύο ξεχωριστές συσκευές. «Θα πρέπει, λοιπόν, να βρούμε έναν Διαλογιστή τώρα, σωστά;» είπε, καθώς οι δυο τους κάθονταν, το μεσημέρι, στο γραφείο της και έπιναν καφέ.

«Ναι.» Η Ελεονόρα κάπνιζε, έχοντας το παράθυρο ανοιχτό δίπλα της.

«Έχεις κανέναν συγκεκριμένο κατά νου;»

«Δυστυχώς όχι. Πρέπει να πάμε στη Μαγική Ακαδημία της Θακέρκοβ. Εκτός αν ζητήσουμε κάποιον μέσω του δικτύου μας.»

«Θεωρώ το δεύτερο πολύ πιο ασφαλές, αν και πιο χρονοβόρο.»

«Φοβάσαι ότι ο μάγος από την Ακαδημία μπορεί να τύχει να είναι αποστάτης;»

«Φοβάμαι ότι μπορεί να τύχει να είναι αναξιόπιστος. Γενικά. Μπορεί να τον φέρουμε εδώ, να του ζητήσουμε να μην αποκαλύψει τίποτα για τη θέση του ερευνητικού κέντρου, κι εκείνος να πάει και να πει τα πάντα στους φίλους του.»

«Τότε,» είπε η Ελεονόρα, «θα μάθει ότι δεν είναι φρόνιμο να προδίδεις έτσι τους ανθρώπους της ίδιας της Παντοκράτειρας.»

«Ναι, αλλά για εμάς η ζημιά θα έχει γίνει. Και προτιμώ να προλαβαίνω κάτι παρά να προσπαθώ μετά να τιμωρήσω τους φταίχτες.»

Η πόρτα χτύπησε.

«Περάστε,» φώναξε η Ελεονόρα.

Ο Λοχαγός Αρδάνης μπήκε στο δωμάτιο. «Κύρια Ερευνήτρια,» είπε. «Μπορώ να σας απασχολήσω για λίγο;»

«Ασφαλώς.» Η Ελεονόρα έσβησε το τσιγάρο της στο τασάκι.

«Κάποιοι φρουροί μας λείπουν εδώ και μέρες. Πήραν άδεια για να πάνε στην πόλη και ποτέ δεν επέστρεψαν.»

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. «Ποιοι φρουροί;»

Ο Αρδάνης τής έδωσε ένα χαρτί, κι εκείνη το κοίταξε. Ανάμεσα στα ονόματα ήταν και ο Φλοίσβος Ηλάβρης. Και οι υπόλοιποι τρεις ήταν όλοι άνθρωποι που είχαν επίσης πει E-8, αν θυμόταν καλά η Ελεονόρα – πράγμα το οποίο, φυσικά, δεν ήξερε αν είχε καμία σχέση με την εξαφάνισή τους: και μάλλον δεν είχε.

Ο Αρδάνης είπε: «Πήραν άδεια τέσσερις ημέρες, αλλά τώρα είναι έξι ημέρες που λείπουν. Έστειλα να ψάξουν γι'αυτούς, μα κανένας δεν τους βρήκε. Οι γνωστοί και οι συγγενείς τους δεν ξέρουν πού έχουν πάει. Μια βραδιά, απλά... εξαφανίστηκαν.»

«Και οι τέσσερις;»

«Μάλιστα, κύρια Επιτηρήτρια,» αποκρίθηκε ο Αρδάνης, και μετά έριξε ένα βλέμμα στον Κριτόλαο, καθώς ήξερε πως ήταν πράκτορας της Παντοκράτειρας και ειδικευμένος σε πράγματα όπως εντοπισμός χαμένων προσώπων.

«Θα κάνω μια προσπάθεια να τους βρω, Λοχαγέ,» δήλωσε ο Κριτόλαος, καταλαβαίνοντας γιατί τον κοίταζε ο Αρδάνης.

«Ευχαριστώ, Εξοχότατε.»

«Μπορείς να πηγαίνεις,» του είπε η Ελεονόρα. «Εκτός αν έχεις κάτι άλλο να μου πεις.»

«Όχι, κυρία Επιτηρήτρια. Καλό μεσημέρι.» Ο Λοχαγός Αρδάνης έφυγε από το γραφείο, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

«Αυτοί όλοι ήταν άνθρωποι που είχαν πει E-8,» είπε η Ελεονόρα στον Κριτόλαο. «Απόσταγμα.»

«Και λοιπόν;»

«Απλώς με παραξενεύει. Δεν ήταν και τόσοι πολλοί αυτοί που είχαν υποβληθεί στα πειράματα.»

«Χμμ...» Ο Κριτόλαος ήπιε μια γουλιά απ'τον καφέ του. «Καταλαβαίνω τι θες να πεις. Περίεργη σύμπτωση. Όλοι τους είχαν πει απόσταγμα, πήραν άδεια όλοι μαζί, και εξαφανίστηκαν όλοι μαζί.»

Η Ελεονόρα κατένευσε. «Θα το ερευνήσουμε;»
 «Σίγουρα. Το απόγευμα ξεκινάμε για τη Θακέρκοβ.»

«Σταμάτα να με παρακολουθείς!»

«Δε σε παρακολουθώ. Περνούσα.»

«Περνούσες; Είμαστε στο κελάρι! Τι κάνεις εδώ;»

«Εσύ τι κανείς εδώ;»

«Ήθελα να διαπιστώσω αν ήταν η ιδέα μου ή αν όντως με παρακολουθείς.»

«Δεν σε παρακολουθώ.»

«Παπάρια!» γρύλισε ο Αλλάνδρης, και βάδισε προς τη σκάλα.

Η Σερφάντια έμεινε πίσω για λίγο, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της. Ύστερα, όταν εκείνος είχε ανεβεί, τον ακολούθησε.

Ήταν απόγευμα, και στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας* είχε αρκετό κόσμος. Οι στέκες ακούγονταν να χτυπάνε δυνατά τις μπάλες στα τραπέζια του μπιλιάρδου, και φωνές αντηχούσαν μαζί με γέλια και βρισιές.

Ο Έκτορας έπαιζε μπιλιάρδο μ'έναν τύπο από τη συμμορία των Νάνων. Η Χλόη βημάτιζε μέσα στην αίθουσα, επιβλέποντας. Ο Σωσίας εξαφάνιζε ψάρια μέσα από μια μεγάλη γυάλα γεμάτη πράσινο νερό· καμια ντουζίνα άτομα τον παρακολουθούσαν. Η Νιρίφα καθόταν στο μπαρ, πίνοντας λευκό κρασί.

Ο Αλλάνδρης την πλησίασε. «Νομίζεις κι εσύ ότι έχω γίνει περίεργος, μάγισσα;»

Η Νιρίφα μειδίασε. «Δεν ξέρω. Υπάρχει κάτι το... λίγο διαφορετικό επάνω σου. Αλλά δεν μπορώ να πω αν αυτό είναι κακό ή... οτιδήποτε.»

«Η ιδέα σας είναι, επειδή η Σερφάντια σάς είπε αυτή τη χαζομάρα για το μαύρο πουλί που ήρθε από πάνω μου,» μούγκρισε ο Αλλάνδρης. «Εγώ δεν είδα κανένα μαύρο πουλί!»

Η Νιρίφα ανασήκωσε τους ώμους. «Τι να πω;...»

Ο Αλλάνδρης κούνησε το κεφάλι θυμωμένα. Απομακρύνθηκε από το μπαρ, μπήκε στο δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα, και ξαναβγήκε φορώντας το δερμάτινο πανωφόρι του. Προχώρησε ως την εξώπορτα και έφυγε από την *Οινόσφαιρα*.

Η Σερφάντια τον ακολούθησε.

Η Νιρίφα παρέμεινε στο μπαρ, πίνοντας αργά το κρασί της.

«Μπέρδεμα, ε;» της είπε ο Αλέξανδρος, που ήταν πίσω από το μπαρ για να ετοιμάζει ποτά.

«Δεν ξέρω... Εσύ παρατηρείς τίποτα διαφορετικό στον Αλλάνδρη;»

Ο Αλέξανδρος μόρφασε. «Λιγάκι, ναι. Αλλά δεν είμαι και σίγουρος. Μπορεί απλά να το νομίζω επειδή όλοι το λένε. Ξέρεις τι γίνεται: όταν όλοι λένε, λένε, λένε κάτι, στο τέλος το πιστεύεις ακόμα κι αν δεν είναι αλήθεια.»

Η Νιρίφα συνοφρυώθηκε. *Δεν έχει άδικο, σκέφτηκε. Όπως συμβαίνει και με τα τηλεοπτικά κανάλια και τ'άλλα μέσα μαζικής ενημέρωσης.* Αλλά δεν ήταν βέβαιη ότι αυτή ήταν και η περίπτωση του Αλλάνδρη. Οι αισθήσεις της της έλεγαν πως, όντως, υπήρχε κάτι το διαφορετικό επάνω του· ή ίσως... από πίσω του. Πίσω από τα μάτια του. Τι παράξενη αίσθηση... Η Νιρίφα ρίγησε προς στιγμή, νιώθοντας τις τρίχες στον αυχένα της να ορθώνονται.

Μετά από λίγο, είδε μια σκιά με τις άκριες των ματιών της. Στράφηκε. Ήταν ο Αλλάνδρης· είχε επιστρέψει και πήγαινε προς τη σκάλα του μαγαζιού. Την ανέβαινε. Η Νιρίφα περίμενε τώρα να δει και τη Σερφάντια να έρχεται, ακολουθώντας τον. Το αφεντικό τής είχε πει να τον προσέχει, κι εκείνη δεν τον άφηνε καθόλου από τα μάτια της. Η Μαύρη Δράκαινα, όμως, δεν παρουσιάστηκε τώρα.

Η Νιρίφα παραξενεύτηκε αλλά δεν το θεώρησε και τίποτα το ανησυχητικό. Μάλλον θα είχαν τσακωθεί στο δρόμο· του Αλλάνδρη, δικαιολογημένα, δεν του άρεσε να τον παρακολουθούν.

Η Σερφάντια είδε τον Αλλάνδρη να πηγαίνει στο *Φανάρι*: ένα μπαρ όπου υπήρχαν σύνδεσμοι της Επανάστασης αλλά τίποτε άλλο σχετικό με την Επανάσταση δεν γινόταν εκεί. Ούτε όπλα κρύβονταν, ούτε προμήθειες αποθηκεύονταν, ούτε σχέδια καταστρώνονταν.

Ο Αλλάνδρης κάθισε και ήπие ένα ποτό. Μίλησε με δυο-τρεις ανθρώπους που πρέπει να ήταν παλιοί γνωστοί του, τους οποίους η Σερφάντια δεν γνώριζε. Σε κάποια στιγμή, στράφηκε και την κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του· και, παρότι εκείνη είχε την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη, ήταν βέβαιη πως την είδε. Κατά πάσα πιθανότητα, την είχε

δει και πιο πριν. Δεν πειράζει, σκέφτηκε η Σερφάντια. Η δουλειά της ήταν να τον προσέχει, όχι να μην την καταλάβει.

Ο Αλλάνδρης έπαιξε ζάρια με μερικούς άλλους. Στην αρχή κέρδιζε, μετά έχανε. Στο τέλος, πήγε στην τουαλέτα. Και δεν επέστρεψε για πολλή ώρα. Η Σερφάντια σηκώθηκε απ'το τραπέζι της, όπου έπινε μια μπίρα, και τον ακολούθησε. Έψαξε γι'αυτόν αλλά δεν τον βρήκε πουθενά. Δεν ήταν στις τουαλέτες. Και δεν υπήρχε παράθυρο αρκετά μεγάλο για να φύγει. Μετά, το μάτι της πήρε ένα καπάκι υπονόμου. Λες από κει να είχε βγει;

Στο καπάκι έλειπε το λουκέτο, παρατήρησε. Ναι, από εκεί είχε βγει.

Η Σερφάντια το άνοιξε και κατέβηκε σ'ένα στενό μέρος που βρομούσε αποπνιχτικά. Οι μπότες της πατούσαν σε βρόμικο νερό και γλιστερές ακαθαρσίες. Το ταβάνι ήταν πολύ χαμηλό: ακόμα κι εκείνη, που ήταν μικρόσωμη, έπρεπε να είναι σκυφτή εδώ κάτω. Έβγαλε τον φακό της από την τσέπη της και τον άναψε. Προχώρησε και έφτασε σε μια διακλάδωση των οχετών. Από τη μια μεριά έβλεπε το πέραςμα να φτάνει σε μια σχάρα· από την άλλη, συνέχιζε μέσα στο σκοτάδι. Αν ο Αλλάνδρης είχε έρθει από εδώ, μάλλον στη σχάρα θα είχε πάει.

Η Σερφάντια την πλησίασε, βλέποντας μετά απ'αυτήν ένα άδειο σοκάκι, όπου μια γάτα μασουλούσε ένα σκοτωμένο πουλί. Η γάτα στράφηκε και ατένισε τη Σερφάντια, καθώς εκείνη ζύγωσε τα κάγκελα· τα μάτια του αιλουροειδούς γυάλισαν μέσα στο αυξανόμενο σκοτάδι του απογεύματος.

Η Μαύρη Δράκαινα έκανε ν'ανοίξει τη σχάρα, μα δε μπορούσε· ήταν κλειδωμένη. Κοίταξε και είδε ένα λουκέτο.

Είναι δυνατόν;

Το ύπουλο γέννημα της Λόρκης!

Η Σερφάντια τράβηξε το ξιφίδιο από τη μπότα της και προσπάθησε να σπάσει το λουκέτο.

Μια σκιερή μορφή φάνηκε να έρχεται από το πέρας του σοκακιού. Η Σερφάντια τράβηξε το πιστόλι της.

Ο Αλλάνδρης πλησίασε γελώντας. Υπήρχε στο γέλιο του κάτι που την έκανε ν'ανατριχιάζει: ήταν σαν ο ήχος να ερχόταν μέσα από ένα άδειο δοχείο.

«Σου είπα να σταματήσεις να με παρακολουθείς.» Τώρα, δεν γελούσε. Και στεκόταν μπροστά της, πίσω από τα κάγκελα.

«Ο Έκτορας μού το ζήτησε. Ανησυχεί για σένα.»

«Δεν υπάρχει λόγος κανέννας σας να ανησυχεί για μένα!» φώναξε ο Αλλάνδρης. «Στο μυαλό σας είναι όλη αυτή η ιστορία!» Και στράφηκε, φεύγοντας.

«Άνοιξέ μου!» είπε η Σερφάντια.

«Βγες απ'την άλλη,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης καθώς εξαφανιζόταν στρίβοντας στο τέλος του σοκακιού.

Η Σερφάντια κλότσησε το κιγκλίδωμα. «Κόπανε!» γρύλισε.

Όταν επέστρεψε στην *Οινόσφαιρα*, ανέβηκε στο δωμάτιό της για ν'αλλάξει, γιατί βρομούσε από τον υπόνομο όπου ο γελοίος κόπανος την είχε αναγκάσει να συρθεί.

Επάνω στο κρεβάτι της βρήκε ένα μεγάλο λουκέτο.

Δεν θυμόταν να το είχε βάλει εκείνη εκεί. Δεν είχε καν τέτοιο μεγάλο λουκέτο στην κατοχή της.

Τι ηλίθιος!

Η Σερφάντια πήρε το λουκέτο από το κρεβάτι, βγήκε απ'το δωμάτιο, και πήγε να βρει τον Αλλάνδρη. Δεν ήξερε πού ήταν, αλλά πρώτα χτύπησε την πόρτα του δωματίου του, μήπως μετά από τις ανοησίες του είχε επιστρέψει εδώ.

Η πόρτα άνοιξε.

«Εσύ πάλι;» είπε ο Αλλάνδρης.

«Μη χαίρεσαι τόσο που με βλέπεις,» αντιγύρισε η Σερφάντια. Και ύψωσε το λουκέτο μπροστά του. «Σου έφερα κάτι που ξέχασες.»

«Δεν είναι δικό μου.»

«Ναι, 'ντάξει... Πάρτο και τελειώνε!» Το πίεσε πάνω στο στήθος του.

«Δεν είναι δικό μου, σου λέω!» Ο Αλλάνδρης το πέταξε στο πάτωμα.

«Ναι, το έβαλε ο αέρας στο δωμάτιό μου, ε;»

«Ποιο δωμάτιό σου;»

«Ένα δωμάτιο έχω εδώ πέρα!»

«Και τι σχέση έχει αυτό το λουκέτο με το δωμάτιό σου;»

«Δε μ'άρέσουν τ'αστεία σου. Και δεν γελάω μαζί τους.»

«Δεν έκανα κανένα αστείο!» είπε ο Αλλάνδρης.

«Το λουκέτο αυτό ήρθες και το έριξες πάνω στο κρεβάτι μου – υποθέτω, για να ενισχύσεις το άλλο 'αστείο' με τον υπόνομο!»

«Δεν έριξα τίποτα στο κρεβάτι σου. Αυτό το γαμημένο λουκέτο» – το έδειξε στο πάτωμα – «δεν είναι καν δικό μου!»

«Σε λίγο θα μου πεις ότι δεν με έκλεισες και στον υπόνομο! Νομίζω ότι έχεις αρχίσει να τρελαίνεσαι!»

«Στον υπόνομο σε έκλεισα, το λουκέτο δεν το έβαλα εγώ εκεί.»

«Και ποιος το έβαλε, τότε;»

«Πού να ξέρω; Και πώς είναι δυνατόν να μπω στο δωμάτιό σου; Πάντα το τριπλοκλειδώνεις όταν δεν είσαι μέσα, σαν την παρανοϊκή σκιά της Λόρκης!»

Η Σερφάντια τον γρονθοκόπησε στο αριστερό μάγουλο, και στράφηκε, φεύγοντας.

Ο Αλλάνδρης αγριοκοίταζε την πλάτη της καθώς εκείνη απομακρυνόταν και έμπαινε τελικά στο δωμάτιό της, κλείνοντας την πόρτα με θόρυβο πίσω της.

Ο Κριτόλαος μπήκε στη Θακέρκοβ οδηγώντας το κομψό τετράκυκλο όχημά του. Δίπλα του ήταν καθισμένη η Ελεονόρα, και μέσα στην τσάντα στην αγκαλιά της βρισκόταν η συσκευή που είχαν κατασκευάσει: το μηχάνημα που εντόπιζε διαστασιακές αλλοιώσεις. «Ποτέ δεν ξέρεις,» είχε πει η Ελεονόρα προτού φύγουν απ'το ερευνητικό κέντρο. «Ίσως να μας φανεί χρήσιμο. Ίσως να παρουσιαστεί η ευκαιρία να το δοκιμάσουμε.» Ο Κριτόλαος δεν είχε φέρει αντίρρηση.

Τώρα, έστριψε το όχημά του στην Αυγερινού και μετά σ'έναν μικρότερο δρόμο του Γαιοδόμου, πηγαίνοντας προς την πολυκατοικία του. Καθώς έφτανε εκεί, ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του χτύπησε.

Τον άνοιξε φέρνοντάς τον στ'αφτί του. «Ναι.»

«Εξοχότατε. Ερευνήσαμε την υπόθεση των τεσσάρων φρουρών, όπως προστάξατε.»

«Και;»

«Δεν ξέρουμε πού βρίσκονται. Μιλήσαμε με τη σύζυγο του Μπεν Φέλροθ, η οποία μας είπε ότι ο άντρας της έφυγε μέσα στη νύχτα λέγοντάς της πως είχε κάποια επείγουσα δουλειά. Από τότε δεν τον ξαναείδε. Ερευνήσαμε το διαμέρισμα του Αλλάνδρη Μικροδάκτυλου, χωρίς να βρούμε τίποτα το περίεργο, και ερευνήσαμε και το διαμέρισμα που νοι-

κιάζει ο Φλοίσβος Ηλάβρης. Από αυτά που βρήκαμε εκεί, συμπεράναμε ότι ο Ηλάβρης δεν πρέπει να έμενε μόνος αλλά με κάποια γυναίκα.»

Ο Κριτόλαος έβαλε το όχημά του στο υπόγειο γκαράζ της πολυκατοικίας. «Ξέρουμε ποια είναι;»

«Υποθέτουμε πως ήταν η Κλόντια Καρέσλω, η οποία δεν νοίκιαζε δικό της διαμέρισμα στην πόλη, απ'ό,τι γνωρίζουμε.»

Ο Κριτόλαος βγήκε από το όχημα, καθώς επίσης και η Ελεονόρα.

«Το παράξενο είναι πως δεν έχουν αφήσει τα πράγματά τους στο διαμέρισμα, ούτε ο Ηλάβρης ούτε εκείνη. Είναι σαν να τα μάζεψαν για να πάνε ταξίδι.»

«Πιστεύετε, δηλαδή, ότι έχουν φύγει από την πόλη;»

Ο Κριτόλαος και η Ελεονόρα μπήκαν στον ανελκυστήρα κι άρχισαν ν'ανεβαίνουν.

«Δεν αποκλείεται, Εξοχότατε. Ο Μικροδάκτυλος και ο Φέλροθ, βέβαια, δεν έχουν πάρει τα δικά τους πράγματα. Είναι στα σπίτια τους. Βρήκαμε τις στρατιωτικές τους στολές εκεί.»

«Υποθέτετε, λοιπόν, πως ίσως να μην πήγαν κάπου όλοι μαζί; Και οι τέσσερις;»

«Μάλλον, και οι τέσσερις πήγαν κάπου. Αλλά δεν ξέρουμε πού.»

«Συνεχίστε την έρευνα.»

«Ασφαλώς, Εξοχότατε.»

«Και ειδοποιήστε με μόλις βρείτε κάτι – ό,τι ώρα κι αν είναι.»

Ο Κριτόλαος έκλεισε τον πομπό.

«Τίποτα;» ρώτησε η Ελεονόρα.

«Λίγα πράγματα.»

Ο ανελκυστήρας σταμάτησε στον δέκατο όροφο, και βγήκαν πηγαίνοντας προς την πόρτα του διαμερίσματος του Κριτόλαου. Εκείνος ξεκλείδωσε και πέρασαν το κατώφλι κλείνοντας πίσω τους. Έλυσε την κάπα του και την κρέμασε στην κρεμάστρα, ενώ η Ελεονόρα άφηνε στον καναπέ την τσάντα με το μηχάνημα που είχαν φτιάξει και έβγαζε την καπαρντίνα της.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Κριτόλαου χτύπησε. Εκείνος κοίταξε τη μικρή οθόνη του. Η Ανώτερη Ελέγκτρια τον καλούσε. Δεν μπορεί να ήταν για την υπόθεση των τεσσάρων φρουρών. Η Αλίκη, μάλλον, είχε ειδοποιηθεί για την άφιξή του από τους πράκτορες που φρουρούσαν το διαμέρισμά του.

Άνοιξε τον πομπό.

«Εξοχότατε, καλώς ήρθατε.»

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος, βηματίζοντας προς την κάβα του σαλονιού.

«Δεν το είχα κρίνει απαραίτητο να σας ανησυχήσω όσο ήσασταν εκτός πόλης, αλλά τώρα που είστε εδώ νομίζω ότι πρέπει να σας το αναφέρω, γιατί... δεν ξέρω αν είναι σημαντικό ή ασήμαντο. Μάλλον, δεν είναι σημαντικό, όμως καλύτερα να το ξέρετε.»

Ο Κριτόλαος είχε, εν τω μεταξύ, βάλει ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό για τον εαυτό του. Δε μ'αρέσει όπως ακούγεται αυτό, σκέφτηκε. «Πες μου τι είναι.»

«Ένας από τους πράκτορές μας είδε ένα μεγάλο μαύρο πουλί να βγαίνει μέσα από τον τοίχο μιας πολυκατοικίας, Εξοχότατε.»

«Ο πράκτοράς μας αυτός παίρνει ναρκωτικά;»

«Από όσο γνωρίζω, όχι.»

«Ήταν μεθυσμένος;»

«Όχι.»

«Τότε, πώς εξηγείς αυτό που είδε;»

«Δεν μπορώ να το εξηγήσω, γι'αυτό κιόλας το έκρινα σκόπιμο να σας το αναφέρω. Ρώτησα και τους μάγους μας, αλλά ούτε εκείνοι μπορούν να το εξηγήσουν. Ορισμένοι απλώς υπέθεσαν ότι πρόκειται για κάποια άυλη οντότητα. Μετά, όμως, αν διαβάσει κανείς τα τελευταία τεύχη περιοδικών όπως ο Περίεργος Νους....»

Ο Κριτόλαος κοίταξε τα περιοδικά και τις εφημερίδες που ήταν στοιβαγμένα στο σαλόνι του – τα είχαν φέρει οι πράκτορές του, όπως πάντα.

«Τι λένε τα περιοδικά;»

«Μιλάνε για πελώρια μαύρα πουλιά, Εξοχότατε. Διαβάστε τον Περίεργο Νου, θα καταλάβετε.»

«Πιστεύεις ότι μιλάνε για κάτι σοβαρό;»

«Δεν είμαι σίγουρη. Πάντως, ο πράκτοράς μας το είδε να βγαίνει μέσα από τον τοίχο.»

«Και μετά, πού πήγε αυτό το μαύρο πουλί;»

«Πέταξε στον νυχτερινό ουρανό, και χάθηκε ανάμεσα στις πολυκατοικίες.»

«Δεν επιτέθηκε σε κανέναν;»

«Όχι.»

Ο Κριτόλαος τη χαιρέτησε και έκλεισε τον πομπό.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ελεονόρα, καθισμένη σε μια πολυθρόνα.

Ο Κριτόλαος τής είπε για το μαύρο πουλί.

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Παράξενο.»

«Σίγουρα.»

Ο Κριτόλαος πλησίασε τη στοίβα με τα περιοδικά. Βρήκε τον *Περίεργο Νου* και τον ξεφύλλισε, ρίχνοντας μια ματιά σ'αυτά που έγραφε για τα μαύρα πουλιά. Ύστερα, έδωσε το τεύχος στην Ελεονόρα.

«Τι νομίζεις;» τη ρώτησε.

Εκείνη το κοίταξε για κάμποση ώρα. «Το γεγονός ότι δεν φωτογραφίζονται, αν αληθεύει, σημαίνει ότι βρίσκονται μόνο μέσα στο ανθρώπινο μυαλό,» είπε τελικά.

«Δηλαδή, δεν είναι πραγματικά;»

Η Ελεονόρα έτριψε το δεξί της μάτι πίσω απ'τα γυαλιά της. «Αυτό... είναι μια άλλη υπόθεση. Κάτι, πάντως, που υπάρχει στο μυαλό σου είναι αρκετά πραγματικό, δεν νομίζεις;»

«Εκτός αν είναι παραίσθηση.»

«Μια παραίσθηση που τη βλέπουμε κι οι δύο είναι πραγματικότητα, Κριτόλαε. Ακόμα και μια παραίσθηση που τη βλέπει ο ένας από εμάς είναι πραγματικότητα γι'αυτόν.»

«Μιλάς φιλοσοφικά.»

«Μέχρις ενός σημείου. Θα μου βάλεις ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό;»

Ο Κριτόλαος γέμισε ένα ποτήρι με Κρύο Ουρανό και της το έδωσε.

«Ευχαριστώ.» Η Ελεονόρα ήπιε μια γουλιά.

Ο Κριτόλαος κάθισε αντίκρυ της. «Νομίζεις, δηλαδή, ότι αυτά τα μαύρα πουλιά μπορεί νάναι επικίνδυνα;»

«Ναι, ίσως... Δεν ξέρω... Αφού φαίνεται να μην έχουν επιτεθεί σε κανέναν, μάλλον δεν είναι, βέβαια. Αλλά, και πάλι, ποιος ξέρει;»

Ο Κριτόλαος συνοφρυώθηκε. «Αν είναι επικίνδυνα, τότε μιλάμε για κάποιου είδους παράξενη εισβολή στην πόλη. Αν δεν είναι επικίνδυνα, τότε τι θέλουν εδώ;»

«Με φαινόμενο μαζικής υστερίας μού μοιάζει,» είπε η Ελεονόρα. «Συλλογική παραίσθηση.»

«Μια παραίσθηση που τη βλέπουν πολλοί άνθρωποι συγχρόνως...» μουρμούρισε ο Κριτόλαος, συλλογισμένα. Και πιο δυνατά: «Γιατί;»

«Δεν υπάρχει κάποια προφανής αιτία,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα. «Μπορεί μετά από λίγο καιρό να διαλυθεί... Μπορεί και όχι, βέβαια.»

Έστρεψε πάλι το βλέμμα της στον *Περίεργο Νου*, συνοφρυωμένη πίσω απ'τα γυαλιά της.

«Αφεντικό, κάτι δεν πάει καθόλου καλά μαζί του,» είπε η Σερφάντια, καθώς οι δυο τους κάθονταν στο μικρό δωμάτιο πίσω απ'την κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*. Μόνο η Χλόη ήταν κοντά τους.

«Τι έτρεξε;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Κατά πρώτον, είναι τσαντισμένος που τον παρακολουθώ–»

«Δε νομίζω πως αυτό είναι παράλογο,» σχολίασε η Χλόη, ανακατεύοντας μια από τις πολλές τράπουλές της.

«Συμφωνώ,» είπε ο Έκτορας. «Δε μπορείς να κάνεις καλύτερη δουλειά, Μαύρη Δράκαινα; Είναι ανάγκη να σε βλέπει όταν τον παρακολουθείς;»

Η Σερφάντια φάνηκε να θυμώνει. «Κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, αφεντικό! Δεν είναι, όμως, δυνατόν να γίνω κι αόρατη! Αν είμαι συνεχώς πίσω του, κάποια στιγμή – αναπόφευκτα – θα με δει.»

«Τέλος πάντων. Αυτό είναι το περίεργο που ήθελες να μου πεις; Γιατί, αν ναι, τότε δεν είναι περίεργο. Εννοείται πως ο Αλλάνδρης θα τσαντιζόταν αμέσως μόλις καταλάβαινε ότι σ'έχω βάλει να τον παρακολουθείς.»

«Συνέβησαν κι άλλα,» αποκρίθηκε η Σερφάντια.

«Είμαι όλος αφτιά.»

Η Σερφάντια τού είπε για το περιστατικό στο *Φανάρι*. «Το καθίκι μ'έκλεισε στον υπόνομο!»

«Φυσιολογική αντίδραση. Ο Αλλάνδρης είναι· τι περίμενες να κάνει; Να σε ρίξει στα γόνατά του και να σε βεργίσει στα πισινά;»

«Δε θα τολμούσε! Και δε θα μπορούσε.»

«Ασχέτως. Δεν είναι περίεργη η αντίδρασή του–»

«Δεν τελείωσα ακόμα,» τόνισε η Σερφάντια· και του είπε για το περιστατικό με το λουκέτο που βρήκε πάνω στο κρεβάτι της. «Κι αρνιόταν ότι το έβαλε αυτός!»

«Πλάκα ήθελε να σου κάνει,» είπε η Χλόη.

«Δεν είναι, όμως, έτσι ο Αλλάνδρης,» είπε, παραξενεμένος, ο Έκτορας. «Δε νομίζω ότι θα έκανε κάτι τέτοιο.» Συνοφρυώθηκε, καθώς μια ανησυχητική σκέψη περνούσε απ'το νου του. «Κι επιπλέον, πότε πρόλαβε

να ξεκλειδ-; Δε μου λες, ήταν ξεκλείδωτο το δωμάτιό σου όταν μπήκες;»

«Όχι. Κλειδωμένο ήταν, όπως πάντα.»

«Φαινόταν παραβιασμένη η κλειδαριά;»

Η Σερφάντια συνοφρυώθηκε. «Δεν υπήρχαν σημάδια. Αλλά, αν έχω καταλάβει καλά, ο Αλλάνδρης είναι αυθεντία στα ξεκλειδώματα...»

«Όταν σ'έκλεισε στον υπόνομο, περίμενες να σπάσεις το λουκέτο για να βγεις;»

«Φυσικά και όχι. Βγήκα απ'την άλλη.»

«Οπότε,» έθεσε το ερώτημα ο Έκτορας, «τι χρόνο είχε ο Αλλάνδρης για να έρθει εδώ, να διαρρήξει το δωμάτιό σου, να ρίξει το λουκέτο πάνω στο κρεβάτι σου, και να βγει από το δωμάτιο ξανακλειδώνοντάς το;»

Η Σερφάντια συνοφρυώθηκε πιο βαθιά από πριν. «Έχεις δίκιο, αφεντικό...» παραδέχτηκε. Και συλλογίστηκε: *Έπρεπε να το είχα σκεφτεί! Μ'έχει τσαντίσει ο λεηρής!* Και δεν αναφερόταν στον Έκτορα, βέβαια. Την είχε ενοχλήσει που ο Αλλάνδρης τής είχε κάνει αυτές τις αηδίες.

Ο Πρόμαχος σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Νομίζω ότι είναι ώρα να κάνω μερικές ερωτήσεις στους άλλους. Εσύ να συνεχίσεις να παρακολουθείς τον Αλλάνδρη.»

«Εντάξει,» είπε η Σερφάντια. «Αν όμως δεν έβαλε εκείνος το λουκέτο στο δωμάτιό μου, ποιος μπορεί να το έβαλε, αφεντικό; Σίγουρα, δεν ήταν δικό μου.»

«Μπορεί και να το έβαλε ο Αλλάνδρης, αλλά.... Τέλος πάντων, θα δούμε.»

Ο Έκτορας ρώτησε, έναν-έναν, τους άλλους πότε είχαν δει τον Αλλάνδρη να επιστρέφει στην *Οινόσφαιρα*, και τελικά η Νιρίφα τού είπε ότι τον είχε δει να μπαίνει πάλι λίγο αφότου βγήκε, χωρίς τη Σερφάντια στο κατόπι του.

«Είσαι σίγουρη πως ήταν ο Αλλάνδρης;»

«Ναι, αφεντικό. Δεν είμαι τυφλή.»

Επίσης, κι ο Χρίστος τον είχε δει ενώ καθόταν και κάπνιζε στον ημιώροφο. Ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζε. «Αλλά, πάντως, αυτός πρέπει να ήταν. Ήταν μαύρος σαν τη βαθιά νύχτα.»

Αδύνατον! σκέφτηκε ο Έκτορας. *Αν είναι όπως τα λένε, τότε ο Αλλάνδρης ήταν σε δύο μέρη συγχρόνως.*

Ρώτησε τη Χλόη, σε μια γωνία της κεντρικής αίθουσας: «Εσύ επέβλεπες, εκείνη την ώρα, ενώ εγώ έπαιζα μπιλιάρδο. Δεν τον είδες καθόλου τον Αλλάνδρη;» Γύρω τους το δωμάτιο ήταν γεμάτο κόσμος, και η μουσική ήταν δυνατή.

Η Χλόη, στην αρχή, ένευσε αρνητικά. Μετά, όμως, συνοφρυώθηκε συλλογισμένα. Τελικά, είπε: «Μπορεί και να τον είδα, τώρα που το λες. Αν ήταν αυτός... Μπήκε γρήγορα και πήγε κατευθείαν στις σκάλες. Αργότερα, πάντως, *σίγουρα* τον είδα να επιστρέφει.»

«Αργότερα τον είδα κι εγώ να επιστρέφει, Χλόη.»

Ο Έκτορας πλησίασε τη Νιρίφα που ρύθμιζε το πρόγραμμα της μουσικής. «Μάγισσα, έχεις ακόμα εκείνη τη συσκευή που εντοπίζει Δημιουργήματα;»

«Ναι, βέβαια.» Η όψη της έγινε ξαφνικά ανήσυχη. «Πιστεύεις ότι κάποιο Δημιούργημα είναι εδώ μέσα;»

«Ο Αλλάνδρης ήταν συγχρόνως σε δύο μέρη, αν όλα όσα μου λέτε αληθεύουν.»

«Τι;»

«Την ώρα που τον είδες εσύ να ανεβαίνει τη σκάλα, τον έβλεπε και η Σερφάντια στο *Φανάρι*.»

«Δεν είναι δυνατόν!»

«Κι όμως.»

Κατέβηκαν γρήγορα στο κάτω υπόγειο, όπου βρήκαν τη Βατράνια και την Κρόβ'κνι να κάθονται και να παίζουν χαρτιά.

«Τι είναι, αρχηγέ;» ρώτησε η Βατράνια. «Μοιάζεις ταραγμένος.»

Ο Έκτορας την αγνόησε. Η Νιρίφα έβγαλε τη συσκευή εντοπισμού Δημιουργημάτων από ένα ντουλάπι.

«Ενεργοποίησέ την,» είπε ο Πρόμαχος.

Η μάγισσα την ενεργοποίησε. «Δεν υπάρχουν Δημιουργήματα εδώ,» συμπέρανε, αφού έστρεψε τη μουσούδα της συσκευής στη Βατράνια και στην Κρόβ'κνι και κοίταξε τις ενδείξεις στην οθόνη.

Η Βατράνια γέλασε. «Πώς σας ήρθε αυτό; Άρχισα να κάνω τίποτα περίεργα;»

«Δε μας απασχολείς εσύ. Άλλος μάς απασχολεί.»

«Ποιος;»

«Ο Αλλάνδρης.»

«Δεν είσαι σοβαρός... Αν ήταν Δημιούργημα... Αν οι Παντοκρατορικοί ήξεραν γι' αυτό το μέρος, γιατί να στείλουν Δημιούργημα εδώ, Έκτορα; Θα έρχονταν και-»

«Δε ζήτησα τη γνώμη σου. Νιρίφα, έλα μαζί μου.»

Η Βατράνια τούς αγριοκοίταζε καθώς ανέβαιναν τις σκάλες.

Όταν έφτασαν στην κεντρική αίθουσα, η Νιρίφα είχε ήδη ρίξει ένα ύφασμα πάνω στη συσκευή για να την κρατά κρυμμένη, και τώρα την ενεργοποίησε και πάλι καθώς βάδιζαν – δήθεν αδιάφορα – ανάμεσα στα τραπέζια του μπυλιάρδου, στο μπαρ, και στα τραπέζια όπου καθόταν κόσμος και έτρωγε ή έπινε.

«Τίποτα,» είπε η μάγισσα.

Πήγαν προς τον Αλλάνδρη, ο οποίος καθόταν σ' ένα γωνιακό τραπέζι μαζί με τον Άλκιμο. Κι οι δύο κάπνιζαν.

«Τι είναι πάλι αυτό;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Κανονικός είναι, αφεντικό,» είπε η Νιρίφα.

«Τι κρύβεις εκεί;» Ο Αλλάνδρης άπλωσε το χέρι του για να τραβήξει το ύφασμα από τη συσκευή της μάγισσας.

Ο Έκτορας τού έπιασε τον καρπό, σταματώντας τον. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν, και ο Πρόμαχος είδε κάτι να... λείπει από τα μάτια του παλιού του φίλου. Κάτι που υπήρχε πριν τώρα δεν ήταν εκεί.

«Δε μπορείς να μαντέψεις;»

Ο Αλλάνδρης έκανε να τραβήξει πίσω το χέρι του· ο Έκτορας τον άφησε, χωρίς να του φέρει αντίσταση. «Τι να μαντέψω;»

«Τι είναι αυτό που κρύβει η Νιρίφα.»

Ο Αλλάνδρης ρουθούνισε. «Πού να ξέρω; Έχετε τρελαθεί τελευταία.» Τα μάτια του κοίταξαν την κρυμμένη από το ύφασμα συσκευή, και έμοιαζαν κενά. Μετά στράφηκαν ξανά στον Έκτορα. «Θα με κρατάς σε αγωνία για πολύ ακόμα;»

Παράξενο, σκέφτηκε ο Πρόμαχος. Ο Αλλάνδρης που ήξερα εγώ θα το είχε αμέσως μαντέψει. Ήταν πάντα πιο πονηρός από εμένα. Και μόνο το σχήμα αυτού που κρύβει το ύφασμα θα τον είχε βάλει σε υποψίες.

Επιπλέον, είμαστε επαναστάτες. Ζούμε μες στην παράνοια. Και δεν είναι η πρώτη φορά που φοβόμαστε μήπως κάποιο Δημιούργημα της Παντοκράτειρας είναι κοντά μας. Τα Δημιουργήματα ήταν ο φόβος κι ο τρόμος των επαναστατών: πολύ δύσκολο να τα ξεχωρίσεις από τους πραγματικούς ανθρώπους, και ακόμα δυσκολότερο να τα σκοτώσεις όταν τα έβρισκες.

«Τι με κοιτάς έτσι;» είπε ο Αλλάνδρης. Έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι. «Άμα σου λέω ότι δεν πάτε καλά, τελευταία...»

Ο Άλκιμος γέλασε κοφτά. «Ντάξει τώρα, μη τσαντιζόμαστε άδικα.» Και προς τον Έκτορα: «Αφεντικό, σου έχουν μπει ψύλλοι για...» Κοίταξε δεξιά κι αριστερά για να βεβαιωθεί ότι κανείς δεν κρυφάκουγε· παρ'όλ'αυτά, χαμήλωσε αξιοσημείωτα τη φωνή του: «...Δημιουργήματα;»

Ακόμα κι ο Άλκιμος το κατάλαβε, και όχι ο Αλλάνδρης... Απίστευτο!
«Ναι, είχα μια υποψία,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

Ο Αλλάνδρης τον κοίταξε έκπληκτος. «Γιατί;»

«Έλαβα ένα ύποπτο μήνυμα,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος. «Πάμε, Νιρίφα.»

Απομακρύνθηκαν χωρίς άλλες κουβέντες.

Και ο Έκτορας σκέφτηκε: *Αυτός δεν είναι ο Αλλάνδρης που ξέρω... Κάποιος άλλος είναι.*

Αλλά δεν είναι Δημιούργημα.

Τι στο γαμημένο μυαλό της Λόρκης συμβαίνει;

Αργά τη νύχτα, ο Αλλάνδρης πήγε προς το δωμάτιό του.

Η Σερφάντια τον συνάντησε στον διάδρομο, προτού φτάσει εκεί. Ήταν τσαντισμένη μαζί του αλλά ανάγκασε τον εαυτό της να χαμογελάσει καθώς τον πλησίαζε. Ο Έκτορας είχε πει ότι έπρεπε να τον έχει από κοντά – και είχε δίκιο: κάτι παράξενο συνέβαινε στον Αλλάνδρη.

«Συγνώμη για πριν. Δεν ήθελα να σε χτυπήσω. Με είχες θυμώσει.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ξέχνα το.» Έκανε να την προσπεράσει.

Η Σερφάντια στάθηκε στο δρόμο του. Τα χέρια της πήγαν στη ζώνη του. «Μπορείς νάρθεις στο δικό μου δωμάτιο απόψε, αν θέλεις... Το κρεβάτι μου είναι πιο στενό, αλλά είμαι σίγουρη ότι θα βολευτούμε.» Έκανε να τεντωθεί στις μύτες των ποδιών, για να τον φιλήσει.

Ο Αλλάνδρης την παραμέρισε. «Άσε με ήσυχο. Έχεις παλαβώσει.» Άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και μπήκε, κλείνοντας.

Η Σερφάντια αισθάνθηκε τη δεξιά της γροθιά να σφίγγεται, σχεδόν ακούσια. *Τι μαλάκας που είσαι!* σκέφτηκε εξοργισμένη. *Τι κάθομαι κι ασχολούμαι μ'αυτόν τον τύπο;* Κατέβηκε προς την κεντρική αίθουσα.

Την ίδια ώρα, ο Αλλάνδρης παρατηρούσε κάτι περίεργο στο δωμάτιό του. Επάνω στο καινούργιο του κρεβάτι ήταν αφημένο ένα ξιφίδιο. Το σήκωσε από την κουβέρτα και το κοίταξε.

Το αναγνώριζε.

«Της Σερφάντιας...» μουρμούρισε. «Δεν είναι με τα καλά της. Και λένε ότι σ'εμένα συνέβη κάτι όταν παρουσιάστηκε εκείνο το γαμημένο πουλί!»

Βγήκε απ'το δωμάτιό του, προχώρησε ως το δωμάτιο της Μαύρης Δράκαινας, και άφησε το ξιφίδιο μπροστά στην κλειδωμένη πόρτα της.

Κεφάλαιο 56

Η Σκιά

Το πρωί, ο Αλλάνδρης ξύπνησε από χτυπήματα στην πόρτα του. Σηκώθηκε μουγκρίζοντας από το κρεβάτι, νιώθοντας πως βαριόταν απίστευτα να ξυπνήσει, νιώθοντας πως θα προτιμούσε να κοιμηθεί για πάντα. Ντυμένος με την περισκελίδα του, βάδισε ως την πόρτα και άνοιξε.

«Πρέπει να μιλήσουμε,» του είπε ο Έκτορας.

«Τέτοια ώρα;»

Ο Έκτορας τον παραμέρισε και μπήκε. Ύψωσε ένα ξιφίδιο εμπρός του, κρατώντας το από την αιχμή. «Τι είναι αυτό;»

«Κάτι που καλύτερα να προσέχεις από πού το πιάνεις,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης κλείνοντας την πόρτα.

«Η Σερφάντια το βρήκε χτες βράδυ έξω απ'την πόρτα της. Μήπως κάποιο γνωστό μας αρχίδι το έβαλε εκεί;»

Ο Αλλάνδρης πέρασε το χέρι του μέσα από τα γαλανά του μαλλιά, προσπαθώντας να παραμείνει ξύπνιος. «Ναι, κάποιο γνωστό σου αρχίδι το έβαλε εκεί.»

«Γιατί;»

«Επειδή το αρχίδι το βρήκε επάνω στο κρεβάτι του – γι'αυτό,» μούγκρισε ο Αλλάνδρης δείχνοντας το κρεβάτι.

«Ήταν αυτό το ξιφίδιο επάνω στο κρεβάτι σου; Πότε;»

«Χτες βράδυ, όταν πήγα να κοιμηθώ.»

«Δεν το έβαλε εκεί η Σερφάντια,» είπε ο Έκτορας, περνώντας το ξιφίδιο στη ζώνη του.

Ο Αλλάνδρης ρουθούνησε. «Σοβαρέψου. Δικό της είναι. Αυτή το έβαλε· ποιος άλλος θα το έβαζε; Το έκανε επειδή έχει παλαβώσει και νομίζει ότι άφησα ένα λουκέτο, λέει, πάνω στο δικό της κρεβάτι!»

«Δεν το άφησες;»

«Φυσικά και όχι.»

«Την κλείδωσες, όμως, μέσα στον γνωστό υπόνομο πίσω απ'το Φανάρι, δεν την κλείδωσες;»

«Ναι.»

«Γιατί;»

«Γιατί χορεύει το παπί,» μούγκρισε ο Αλλάνδρης. «Την είχες βάλει να με παρακολουθεί!»

«Επειδή ανησυχώ για σένα. Και η Σερφάντια ανησυχεί επίσης.»

«Γι' αυτό έβαλε το ξιφίδιό της πάνω στο κρεβάτι μου;»

«Σου λέω, δεν το έβαλε αυτή.»

«Σου είπε ψέματα, Έκτορα. Ποιος θα κατάφερνε να κλέψει το ξιφίδιό της και να το φέρει εδώ; Και γιατί;»

«Εσύ,» ρώτησε πάλι ο Πρόμαχος, «δεν έριξες εκείνο το λουκέτο πάνω στο κρεβάτι της;»

«Ξανά τα ίδια, γαμώ τα κατουρημένα μαλλιά της Λόρκης!»

«Καλά,» είπε ο Έκτορας, «θα τα ξαναπούμε.» Και έφυγε απ' το δωμάτιο του Αλλάνδρη.

Συνάντησε τον Αίολο στην κεντρική αίθουσα, να πίνει καφέ μαζί με τη Βατράνια και την Ουρανία. Κανείς άλλος δεν ήταν στο μεγάλο δωμάτιο.

«Μάγε,» είπε, πλησιάζοντας και καθίζοντας κοντά τους, «νομίζω ότι έχουμε πρόβλημα. Σοβαρό πρόβλημα.»

«Κι εγώ μπορώ να το λύσω;» ρώτησε ο Αίολος.

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο Έκτορας, και του μίλησε για την όλη κατάσταση με τον Αλλάνδρη.

«Μου φαίνεται,» είπε η Βατράνια, «πως και η Σερφάντια και ο Αλλάνδρης πρέπει να μεγαλώσουν.»

Κοίτα ποια μιλάει, σκέφτηκε ο Έκτορας· αλλά προτίμησε για την ώρα να την αγνοήσει, έχοντας την προσοχή του στραμμένη στον Αίολο. «Τι νομίζεις, μάγε; Κατά πρώτον, πώς είναι δυνατόν ο Αλλάνδρης να βρισκόταν σε δύο μέρη συγχρόνως;»

Ο Αίολος, που άκουγε σκεπτικός, αποκρίθηκε: «Η Σερφάντια είπε ότι είδε το μαύρο πουλί να κρατά κάτι σαν ανθρώπινο σώμα φεύγοντας πάνω από τον Αλλάνδρη... και η Ουρανία λέει πως το *αδ'σ'ρ* του Αλλάνδρη είναι κάπου... μακριά... από το σώμα του. Έτσι δεν είναι, Ουρανία;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι.»

«Και τώρα, αφεντικό, εσύ μού λες ότι ο Αλλάνδρης εμφανίστηκε σε δύο μέρη συγχρόνως. Αναρωτιέμαι, λοιπόν: θα μπορούσε ο ένας να ήταν ο κανονικός Αλλάνδρης και ο άλλος να ήταν ο Αλλάνδρης-σκιά που έκλεψε το πουλί;»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε. «Τι ακριβώς θες να πεις, μάγε;»

«Είναι προφανές, νομίζω, ότι ο Αλλάνδρης φαίνεται να έχει... σπάσει στα δύο. Το *αδ'σ'ρ* του είναι κάπου αλλού, και ο υπόλοιπος είναι εδώ. Αυτό που είδε η Νιρίφα ίσως να ήταν το *αδ'σ'ρ* του. Η Σκιά του. Εξηγεί, μάλιστα, το γεγονός ότι μπήκε στο δωμάτιο της Σερφάντιας χωρίς να διαρρήξει την κλειδαριά.»

«Εννοείς πως πέρασε μέσα από την πόρτα; Εννοείς πως δεν είναι κάτι το υλικό;»

«Ακριβώς,» ένευσε ο Αίολος, και ήπια μια γουλιά απ'τον καφέ του.

«Το λουκέτο που άφησε πίσω του, πάντως, ήταν υλικό, μάγε.»

«Υποθέτω πως αν μια τέτοια οντότητα κρατά ένα υλικό αντικείμενο μπορεί να το περάσει μαζί της μέσα από έναν τοίχο ή μια κλειστή πόρτα.»

«Αυτά, όμως, είναι όλα υποθέσεις,» είπε ο Έκτορας. «Και εμένα προσωπικά μού φαίνονται τελείως εξωφρενικά.»

«Πιο εξωφρενικά από τα μαύρα πουλιά;»

«Ναι.»

«Τα μαύρα πουλιά περνάνε επίσης μέσα από τοίχους.»

«Εδώ, όμως, μιλάμε για τον *Αλλάνδρη*! Ακόμα κι αν αυτή η Σκιά του υπάρχει και είναι όπως τα λες, γιατί να παίζει τα παιχνίδια που υποθέτεις πως παίζει;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Αίολος. «Μάλλον, μόνο η ίδια μπορεί να μας απαντήσει σ'αυτό. Εκείνο που προτείνω είναι να την πιάσουμε.»

«Αν είναι άυλη, θα δυσκολευτούμε κάπως...»

«Τα μαύρα πουλιά πρέπει να είναι νοητικές οντότητες. Πρέπει να υπάρχουν μόνο στο μυαλό μας,» είπε ο Αίολος. «Το ίδιο πρέπει να ισχύει και για τη Σκιά του Αλλάνδρη. Ένα Ξόρκι Προσωρινής Πνευματικής Καταπαύσεως ίσως να μπορούσε να τη σταματήσει. Δεν είμαι ο κατάλληλος για να κάνω κάτι τέτοιο, αλλά γνωρίζω το ξόρκι, και δε νομίζω η Σκιά να είναι τόσο δυνατή πνευματική οντότητα· μάλλον θα τη νικήσω.»

«Δηλαδή,» είπε ο Έκτορας, «το μόνο όπλο που έχουμε εναντίον της είναι αυτό το ξόρκι σου;»

Ο Αίολος ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σκεπτικός για λίγο. Ήπιε δυο γουλιές καφέ. Άναψε ένα τσιγάρο, ενώ οι άλλοι τον περίμεναν να μιλήσει. Τελικά, είπε: «Κατά πρώτον, δεν θα πείτε *τίποτα α-πολύτως* στον Αλλάνδρη για όλα όσα συζητήσαμε. Εντάξει;» Τους κοίταξε όλους, έναν-έναν.

Η Βατράνια ένευσε. «Εντάξει.»

«Διότι,» συνέχισε ο Αίολος, «αυτά που ξέρει ο Αλλάνδρης μάλλον τα ξέρει και η Σκιά του.»

«Γιατί, τότε, να μην ισχύει και το αντίστροφο;» ρώτησε ο Έκτορας. «Γιατί να μην ξέρει και ο Αλλάνδρης αυτά που ξέρει η Σκιά;»

«Μπορεί να τα ξέρει αλλά να μην τα θυμάται όσο είναι χωρισμένος από το *αδ'σ'ρ* του.»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε, νιώθοντας δύσπιστος.

«Δεν έχει σημασία, σε τελική ανάλυση,» είπε ο Αίολος. «Σημασία έχει το γεγονός ότι φαίνεται η Σκιά να γνωρίζει πού βρίσκεται και τι κάνει ο Αλλάνδρης.»

«Δε μου λες: το ξιφίδιο της Σερφάντιας νομίζεις ότι η Σκιά το έβαλε στο κρεβάτι του;»

«Είμαι βέβαιος – αν όντως έχουμε να κάνουμε με μια νοητική οντότητα όπως την υποθέτω.»

«Σε ρώτησα, όμως, αν το μόνο μας όπλο εναντίον της είναι αυτό το ξόρκι σου...»

«Ήθελα να καταλήξω κι εκεί,» είπε ο Αίολος. «Είναι γνωστό πως η νοητική λειτουργία επηρεάζεται από τηλεπικοινωνιακές συχνότητες αλλά και από τον ήχο. Το ίδιο συμβαίνει και με τις νοητικές οντότητες, έχω διαβάσει. Συγκεκριμένα, τα ηχητικά όπλα νομίζω πως τις βλάπτουν. Δεν ξέρω αν μπορούμε να σκοτώσουμε, για παράδειγμα, τα μαύρα πουλιά μ'ένα ηχητικό όπλο, αλλά πιστεύω πως μια ηχητική ριπή θα τους ήταν μάλλον δυσάρεστη.»

«Και το ίδιο ισχύει και για τη Σκιά του Αλλάνδρη;»

«Υποθέτω. Αλλά, ακόμα κι αν μπορούμε να την καταστρέψουμε, δεν πρέπει να το κάνουμε, Έκτορα. Μην ξεχνάς ότι αυτό είναι το *αδ'σ'ρ* του: ένα μέρος του εαυτού του. Αν η Σκιά καταστραφεί, ίσως να πεθάνει κι ο Αλλάνδρης.»

«Μπορείς, κάπως, να κάνεις τη Σκιά του να γίνει πάλι ένα μ'αυτόν;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Δεν είμαι βέβαιος,» απάντησε ο Αίολος. «Θα πρέπει να παγιδέψουμε τη Σκιά, πρώτα. Κι αυτό σημαίνει ότι χρειαζόμαστε ένα σχέδιο.»

Ο Έκτορας συνάντησε τη Νιρίφα στο κάτω υπόγειο, καθώς εκείνη άλλαζε μια από τις ενεργειακές φιάλες που τροφοδοτούσαν τη Μαγγανεία Νοητικής Συγχύσεως η οποία προστάτευε το άνοιγμα στις σήραγγες.

«Ηχητικά όπλα έχουμε, μάγισσα;» τη ρώτησε.

«Ηχητικά όπλα... Τα χρειάζεσαι άμεσα, αφεντικό;»

«Τουλάχιστον ένα.»

«Μπορώ να σου φτιάξω. Τα απαραίτητα κομμάτια υπάρχουν. Όχι πολύ μεγάλο, όμως.»

«Ένα πιστόλι θα ήταν αρκετό,» είπε ο Έκτορας.

«Τι ακριβώς το θέλεις, αν επιτρέπεται;»

Ο Έκτορας τής μίλησε για το σχέδιο που είχε καταστρώσει με τον Αίοιο.

«Είναι σίγουρος ότι όντως έτσι έχουν τα πράγματα;» είπε η μάγισσα.

«Δημιούργημα δεν είναι, Νιρίφα· το διαπιστώσαμε χτες. Οπότε... τι είναι; Ο Αλλάνδρης, σίγουρα, βρισκόταν σε δύο μέρη συγχρόνως. Ο ένας είναι ο κανονικός Αλλάνδρης και ο άλλος ο ψεύτικος Αλλάνδρης. Δεν μπορεί να συμβαίνει κάτι άλλο.»

Η Νιρίφα ένευσε, αν και ακόμα έμοιαζε σκεπτική. «Εντάξει,» είπε. «Θα το έχεις μέχρι το μεσημέρι, το πολύ.»

Τις επόμενες ημέρες δεν φάνηκε να γίνεται τίποτα ασυνήθιστο (πέρα από το γεγονός πως ο Αλλάνδρης δεν έμοιαζε να είναι ακριβώς ο εαυτός του), και ο Έκτορας άρχισε να αναρωτιέται αν η Σκιά είχε καταλάβει ότι είχαν ετοιμαστεί γι'αυτήν. Δεν μπορούσαν έτσι να βάλουν το σχέδιό τους σε δράση και να την παγιδεύσουν. Ωστόσο, οι άλλοι επαναστάτες συνέχιζαν να παρακολουθούν τον Αλλάνδρη ακριβώς όπως τους είχε ζητήσει ο Πρόμαχος, και βρίσκονταν διαρκώς σε εγρήγορση. Ο ίδιος ο Αλλάνδρης εξακολουθούσε να είναι θυμωμένος με τη Σερφά-

ντια, και η Σερφάντια μ'εκείνον: αυτό, όμως, δεν επηρέαζε τη δουλειά της· τα μάτια της ήταν εστιασμένα επάνω του.

Ένα απόγευμα, ο Έκτορας είπε στον παλιό του φίλο: «Μπορείς να πας να πάρεις φιάλες από τον Χοντρό;» Ο Πρόμαχος στεκόταν πίσω από το μπαρ κι έφτιαχνε έναν καφέ για τον εαυτό του. Στην κεντρική αίθουσα δεν είχε πολύ κόσμο. Η μουσική ήταν σχετικά απαλή: Ελάσσονες Ανεμοβούβαλοι, *Κτηνωδία Τροχών*.

«Συνήθως ο Άλκιμος πηγαίνει για ενέργεια,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης παίζοντας το κομπολόι του, *κλικ κλακ, κλικ-κλικ-κλικ*. «Με βάζεις τιμωρία;»

«Μπορεί αυτή τη φορά να θέλω να πάει κάποιος που εμπιστεύομαι περισσότερο.» Ο Έκτορας έβαλε τον καφέ του σε μια κούπα. «Θα πας τώρα, ή όχι;»

«Έγινα καπνός.»

Ο Έκτορας τον είδε να βγαίνει από την *Οινόσφαιρα*, και σκέφτηκε: *Δε με ρώτησε τι εννοούσα λέγοντας ότι μπορεί να χρειάζομαι κάποιον που εμπιστεύομαι περισσότερο... Ο Αλλάνδρης, κανονικά, θα είχε ρωτήσει. Η απώλεια αυτού του αδ'σ'ρ έμοιαζε να τον είχε χαζέψει, ή μάλλον να είχε... κλέψει την ευστροφία του. Όχι, δεν ήταν αυτό σωστό. Όχι, την ευστροφία ακριβώς. Την ευελιξία του μυαλού του. Τη φαντασία του. Ενεργούσε σχεδόν μηχανικά. Ο Έκτορας ούτε μία φορά δεν τον είχε ακούσει, αυτές τις ημέρες, να κάνει υποθέσεις για κάτι – οτιδήποτε. Ούτε τον είχε ακούσει να προτείνει τίποτα καινούργιο, να έχει κάποια ιδέα. Ο Αλλάνδρης δεν είναι έτσι...*

Η Σερφάντια, που στεκόταν κοντά στο ηχοσύστημα, αντίκρυ στον Έκτορα, του έκανε νόημα: *Να τον ακολουθήσω;*

Ο Πρόμαχος κατένευσε, και καθώς έπινε μια γουλιά απ'τον καφέ του είδε τη Μαύρη Δράκαινα να βγαίνει από το μαγαζί.

Η δουλειά έγινε χωρίς επεισόδια. Όπως αργότερα είπε η Σερφάντια στον Έκτορα, ο Αλλάνδρης πήρε το απλό τετράκυκλο όχημα από το γκαράζ, πήγε στην αποθήκη του Χοντρού, αγόρασε ενεργειακές φιάλες, και επέστρεψε στην *Οινόσφαιρα*, όπου τις κατέβασε στο υπόγειο με τη βοήθεια της Σερφάντιας: την οποία δεν αρνήθηκε, αν και, κατά τα άλλα, δεν μίλησαν. Η Μαύρη Δράκαινα τον είχε ακολουθήσει με ένα δίκυκλο, και δεν ήταν σίγουρη αν την είχε καταλάβει – μάλλον όχι, είπε στον Πρόμαχο.

Σπαταλάμε πολλή ενέργεια, τελευταία, μ' αυτή τη μαγγανεία στο κάτω υπόγειο, συλλογίζοταν ο Έκτορας, αργά το βράδυ, όταν ο κόσμος είχε φύγει από το μαγαζί και οι περισσότεροι επαναστάτες είχαν πάει για ύπνο. Ο Αλέξανδρος και η Λιβώνη συμμαζεύαν το μέρος, και η δεύτερη πείραζε τον πρώτο – κάποιο προσωπικό τους αστείο.

Καλύτερα να το χτίσουμε ολόκληρο το πέρασμα που οδηγεί στη Σφαίρα και να ξεμπερδεύουμε. Έτσι κι αλλιώς, πώς να ξαναπάμε από κείνα τα μέρη; Πάντα θα υποψιαζόμαστε ότι τριγυρίζουν χαφιέδες της Παντοκράτειρας.

Η Χλόη διέκοψε τις σκέψεις του: «Πάμε για ύπνο;» Ήταν καθισμένη αντίκρυ του στο τραπεζάκι. Μπροστά της ήταν απλωμένα μερικά τραπουλόχαρτα, τα οποία τώρα μάζευε και τα ανακάτευε.

Ο Έκτορας ήπιε μια γουλιά από τη μπίρα του. «Πήγαινε και θάρθω σε λίγο.»

Η Χλόη δεν σηκώθηκε από τη θέση της. «Ξέρεις τι σκεφτόμουν...» είπε. «Αν τα μαύρα πουλιά κλέβουν το... αδ' σ' ρ... των ανθρώπων, αν δημιουργούν αυτές τις Σκιές που λέει ο Αίολος, και αν το κακό είναι γενικευμένο, τότε καταλαβαίνεις τι μπορεί να γίνει στην πόλη; Αν ο κάθε άνθρωπος έχει και τη Σκιά του, η οποία κάνει πράγματα εναντίον του....»

«Μη φέρνεις το τέλος του κόσμου. Μοιάζει παλαβό αυτό που λες. Δε μπορεί ο κάθε άνθρωπος στη Θακέρκοβ νάχει και τη Σκιά του.»

«Αν όμως τα μαύρα πουλιά πηγαίνουν από τον έναν στον άλλο, Έκτορα.... Σκέψου το.»

Η όψη του σκοτείνιασε. «Δεν ξέρω,» είπε. «Ας δούμε τι μπορούμε να κάνουμε για τον Αλλάνδρη, πρώτα, και μετά βλέπουμε τι γίνεται μ' ολόκληρη τη Θακέρκοβ. Επιπλέον, αν προκληθεί χάος στην πόλη, αυτό θάναι πρόβλημα των Παντοκρατορικών.» Μειδίασε άγρια.

«Μα, αυτές οι Σκιές δεν είναι κάτι το ανθρώπινο, Έκτορα,» τόνισε η Χλόη. «Δεν είναι με την Επανάσταση. Είναι κάτι... κάτι,» φάνηκε να αναριγεί, «το τελείως δαιμονικό.»

«Πήγαινε να κοιμηθείς,» της είπε ο Έκτορας. «Δε θα το λύσουμε απόψε.»

Η Χλόη πήρε την τράπουλά της και έφυγε, ανεβαίνοντας τη σκάλα.

Ο Έκτορας έμεινε καθισμένος στο τραπέζι· κι όταν τελείωσε τη μπίρα του και ήταν έτοιμος να ανεβεί κι εκείνος στο δωμάτιό του, ο Αλλάνδρης κατέβηκε τη σκάλα και στάθηκε αντίκρυ του.

«Για έλα μαζί μου,» είπε, «γιατί αλλιώς θα λες πάλι ότι σε δουλεύω.»

Ο Έκτορας συνοφρυώθηκε. *Σκατά*, σκέφτηκε. *Παρουσιάστηκε ξανά η κωλοσκιά και δεν την πήραμε είδηση*; Σηκώθηκε. «Τι είναι;»

«Στο δωμάτιο του Άλκιμου. Πρέπει να δεις κάτι.»

«Στο δωμάτιο του Άλκιμου;»

«Ναι.» Ο Αλλάνδρης στράφηκε πηγαίνοντας προς τη σκάλα ξανά.

«Πού ξέρεις εσύ τι γίνεται στο δωμάτιο του Άλκιμου, ρε;» Ο Έκτορας τον ακολούθησε ενώ, συγχρόνως, το χέρι του πήγαινε στον πομπό του και πατούσε το κουμπί που ενεργοποιούσε τη συχνότητα *Αλλάνδρης* – την οποία γνώριζαν όλοι οι άλλοι επαναστάτες εκτός από τον Αλλάνδρη. Είχαν συμφωνήσει να έχουν πάντα τους πομπούς τους μαζί και, μόλις έβλεπαν αυτή τη συχνότητα, εκείνος που ήταν κοντά στον Αλλάνδρη – που ήξερε πού βρισκόταν ο Αλλάνδρης – θα απαντούσε αμέσως με επιβεβαίωση.

«Μην καθυστερούμε, Έκτορα. Πρέπει να το δεις, προτού πάει και το εξαφανίσει.» Ο Αλλάνδρης ανέβαινε τώρα τις σκάλες.

Ο Έκτορας ήταν πίσω του· και στον πομπό του έλαβε επιβεβαίωση από τη Σερφάντια. Η Μαύρη Δράκαινα ήξερε πού ήταν ο Αλλάνδρης. Ο Πρόμαχος έφερε τον πομπό στ'αφτί του και την κάλεσε. «Πού;» ρώτησε.

«*Στο δωμάτιό του. Δεν έχει βγει.*» Το δικό της δωμάτιο δεν ήταν μακριά από του Αλλάνδρη, και η Μαύρη Δράκαινα είχε βάλει κρυφά στον διάδρομο έναν τηλεοπτικό πομπό που κοίταζε την πόρτα του και της έστελνε πληροφορίες σε μια μικρή οθόνη ενός δέκτη. Αποκλείεται να έβγαине ή να έμπαινε ο Αλλάνδρης χωρίς να τον δει – εκτός αν κοιμόταν: και τώρα η Σερφάντια δεν κοιμόταν.

Ο Αλλάνδρης που ανέβαινε τη σκάλα κοίταξε τον Έκτορα πάνω απ'τον ώμο του. «Τι είπες;»

«Η Χλόη με κάλεσε,» αποκρίθηκε εκείνος, κρατώντας τον πομπό μπροστά του. «Δεν είναι τίποτα. Πάμε να δούμε τι γίνεται με τον Άλκιμο.»

Φτάνοντας στον διάδρομο με τις πόρτες των υπνοδωματίων, ο Αλλάνδρης τού έκανε νόημα να μπει στο δωμάτιο του Άλκιμου.

Ο Έκτορας πάτησε το κουμπί στον πομπό του που ενεργοποιούσε τη συχνότητα *Σκιά* – η οποία ήταν αποκλειστικά για τον Αίολο – και τράβηξε το ηχητικό πιστόλι από τη ζώνη του, σημαδεύοντας τον Αλλάνδρη.

«Αίολε!» φώναξε. «Βγες, ΤΩΡΑ!»

«Τι σκατά κάνεις;» γρύλισε ο Αλλάνδρης, και ο Έκτορας νόμισε ότι ξαφνικά είδε το πρόσωπό του να θολώνει κάπως περίεργα. «Τι με σημαδεύεις;»

Ο Πρόμαχος πάτησε τη σκανδάλη. Το ηχητικό κύμα που έφυγε από την κάννη του πιστολιού χτύπησε τον Αλλάνδρη και έκανε το σώμα του να *τρεμοπαίξει* σαν να ήταν καμωμένο από αέρα. Τα χαρακτηριστικά του έχασαν την καθαρότητά τους, σαν παράσιτα να είχαν πέσει επάνω τους.

Η Σκιά παραπάτησε, ουρλιάζοντας –
–καθώς πόρτες άνοιγαν ολόγυρα.

Ο Αίολος ήταν ήδη στο κατώφλι του δωματίου του, αρθρώνοντας μυστηριακά λόγια στη γλώσσα της μαγείας και διαγράφοντας απόκρυφα σύμβολα στον αέρα με τα δάχτυλά του.

Η Σκιά έκανε να φύγει, όμως ο Έκτορας την ξαναχτύπησε με το ηχητικό όπλο. Τραντάχτηκε ολόκληρη, παραλύοντας αλλά χωρίς να πέσει στο πάτωμα. Τα χαρακτηριστικά της είχαν διαλυθεί· το πρόσωπό της δεν ήταν τίποτα περισσότερο από παράξενες σκοτεινές αντανάκλασεις.

Και τότε, τη χτύπησε το Ξόρκι Προσωρινής Πνευματικής Καταπαύσεως του Αίολου. Η Σκιά ούρλιαξε – ένας ήχος που μόνο ανθρώπινος δεν ήταν – και έπιασε τους κροτάφους της, με τα δύο χέρια, κάνοντας το κεφάλι της πίσω. Στο πρόσωπο του Αίολου αυλακώσεις σχηματίστηκαν, καθώς ο μάγος φαινόταν να καταβάλλει έντονη προσπάθεια για να νικήσει την πνευματική οντότητα.

Ο Έκτορας κοίταξε την ένδειξη στην πίσω μεριά του πιστολιού του: μία ακόμα ριπή απέμενε. Αν ο Αίολος δεν κατόρθωνε να μαγκώσει, κάπως, τη Σκιά....

Τα χαρακτηριστικά του Αλλάνδρη είχαν, πλέον, εξαφανιστεί τελείως από τη δαιμονική οντότητα. Δεν ήταν τώρα παρά μια μαύρη ανθρώπινη μορφή. Και ξαφνικά, αιωρήθηκε πάνω από το πάτωμα, με τα πόδια της κλειστά και τα χέρια της τεντωμένα προς τα κάτω και πιεσμένα στις πλευρές της.

Ο Αίολος παραπάτησε. Πιάστηκε από την κάσα της πόρτας. Βαριανασαίνοντας.

«Τι έγινε, μάγε;» ρώτησε ο Έκτορας, την ίδια στιγμή που η Χλόη αναφώνουσε: «Θεοί! Τι μαλακία είν' αυτό;» και ο Σωσίας έλεγε: «Αυτή είναι η Σκιά;»

Ο Αίολος αποκρίθηκε: «Την υπνώτισα, αφεντικό. Δεν ξέρω πόσο θα κρατήσει αλλά, για την ώρα, είναι αδρανής.»

«Συγγνώμη,» φώναξε ο Αλλάνδρης θυμωμένα, έχοντας κι εκείνος βγει από το δωμάτιό του όπως οι υπόλοιποι, «αλλά βλέπετε κάτι εκεί;» Το χέρι του έδειχνε, περίπου, τη θέση της αιωρούμενης Σκιάς.

«Εσύ δεν το βλέπεις;» είπε η Νιρίφα.

«Όχι. Τι θα έπρεπε να δω;»

«Σκατά...» μούγκρισε ο Έκτορας. «Δε μπορεί να το δει επειδή είναι από τον εαυτό του.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Αίολος. «Έτσι φαίνεται. Ή ίσως να φταίει ο διαχωρισμός με το *αδ'σ'ρ* του.»

«Τι σκατά λέτε;» φώναξε ο Αλλάνδρης. «Προσπαθείτε να με τρελάνετε;»

Ο Έκτορας έδειξε την αιωρούμενη οντότητα. «Εδώ είναι η Σκιά σου. Είναι αυτό που σου έκλειψε το μαύρο πουλί–»

«Δεν είστε καθόλου καλά!;»

«Μη με διακόπτεις, γαμώ τη φάρα σου! Εδώ είναι η Σκιά σου: η οντότητα που έκανε όλα αυτά τα προβλήματα. Η Σκιά σου ήταν που έβαλε το λουκέτο στο δωμάτιο της Σερφάντιας, και η Σκιά σου ήταν που έβαλε το ξιφίδιο της Σερφάντιας στο δικό σου δωμάτιο. Προσπαθεί να κάνει πράγματα εναντίον σου. Μη ρωτάς γιατί – δεν ξέρω. Ούτε ο Αίολος ξέρει.»

Ο Αλλάνδρης τον άκουγε συνοφρυωμένος, φανερά δύσπιστος.

«Είναι αλήθεια,» του είπε ο Αίολος. «Τι νομίζεις, ρε Αλλάνδρη, ότι τα στήσαμε όλα τούτα για να σε δουλέψουμε; Δεν ξέρουμε *γιατί* συμβαίνει αυτό που συμβαίνει, αλλά συμβαίνει. Τα μαύρα πουλιά έρχονται και παίρνουν το *αδ'σ'ρ*, κι από το *αδ'σ'ρ* δημιουργούνται Σκιές των ανθρώπων.»

«Κι από πού ήρθαν τα πουλιά;»

«Δεν ξέρω. Κάποια εξήγηση, όμως, θα υπάρχει.»

Η Σερφάντια πλησίασε την αιωρούμενη Σκιά. Άπλωσε το χέρι της για να την αγγίξει.

«Μη!» την πρόλαβε ο Αίολος. «Ίσως να την ξυπνήσεις.»

«Δε μοιάζει υλική,» είπε η Σερφάντια. «Πώς μεταφέρει αντικείμενα;»

«Είναι εν μέρει υλική,» αποκρίθηκε ο Αίολος.

Ο Έκτορας είπε: «Νόμιζα πως ήταν ο Αλλάνδρης όταν την είδα. Δεν υπήρχαν διαφορές. Ήταν φτυστός. Και μου είπε να πάω στο δωμάτιο του Άλκιμου, να δω κάτι εκεί.»

Ο Άλκιμος – που έμοιαζε να έχει μόλις βγει από το μπάνιο, καθώς έσταζε νερά και ήταν γυμνός εκτός από μια πετσέτα τυλιγμένη γύρω από τη μέση του – είπε: «Στο δικό μου δωμάτιο;»

«Ναι.»

Ο Άλκιμος μπήκε στο δωμάτιό του. «Γαμώ τα βυζιά της Λόρκης!» αναφώνησε.

Ο Έκτορας τον ακολούθησε και είδε τρεις ενεργειακές φιάλες δίπλα απ'το κρεβάτι. «Το γαμημένο καθίκι,» γρύλισε. «Είχε φέρει τις φιάλες εδώ και προσπαθούσε να σε ενοχοποιήσει.» Και τότε θυμήθηκε ότι είχε πει στον Αλλάνδρη *«Μπορεί αυτή τη φορά να θέλω να πάει κάποιος που εμπιστεύομαι περισσότερο»* όταν τον είχε στείλει να αγοράσει φιάλες. Ο πραγματικός Αλλάνδρης δεν είχε σκεφτεί ότι ίσως να συνέβαινε τίποτα με τον Άλκιμο αλλά η Σκιά του Αλλάνδρη το είχε σκεφτεί.

Μα τους θεούς! Τι δαιμονικές μαλακίες είν'αυτές;

«Μάγε,» είπε στον Αίολο, βγαίνοντας απ'το δωμάτιο του Άλκιμου, «για πόσο θα μπορείς να την κρατάς υπνωτισμένη;» Έδειξε τη Σκιά.

«Δεν ξέρω, Έκτορα. Πρέπει, συγχρόνως, να ρυθμίζω κάθε τόσο και τη μαγγανεία στο κάτω υπόγειο, πράγμα που με εξαντλεί, εκτός από το χρόνο που–»

«Δε μας ενδιαφέρει η μαγγανεία πλέον,» τόνισε ο Πρόμαχος. «Αυτή η Σκιά μάς ενδιαφέρει. Δεν θέλω να φύγει από δω, μάγε. Με καταλαβαίνεις;»

Η Νιρίφα ρώτησε: «Και τι θα κάνουμε με το κάτω υπόγειο;»

«Θα χτίσουμε την έξοδο.»

«Θα τη χτίσουμε;»

«Ναι. Ολόκληρο το πέρασμα. Και θα τελειώσει αυτή η ιστορία.»

Ο Αλλάνδρης τού είπε: «Θα αχρηστέψεις το κάτω υπόγειο έτσι.»

«Άχρηστο είναι πλέον, ούτως ή άλλως. Δε μπορούμε να βγάλουμε οχήματα από εκεί όσο οι πράκτορες της Παντοκράτειρας περιφέρονται στις σήραγγες.»

«Δε θα περιφέρονται, όμως, για πάντα,» είπε ο Σωσίας.

«Η Σκιά του Αλλάνδρη είναι πιο σημαντική. Τελείωσε το θέμα. Αίολε, θα την προσέχεις. Καλώς;»

Ο μάγος ένευσε. «Έντάξει, Πρόμαχε. Δεν πρόκειται να πάει πουθενά.»
«Και κάποιος θα είναι πάντα μαζί σου, μ'ένα ηχητικό όπλο,» πρόσθε-
σε ο Έκτορας.
Κανένας δεν διαφώνησε.

Κεφάλαιο 57

Ονειρικές Αναμνήσεις

«Αφού αυτό που εσείς βλέπετε αλλά εγώ δεν βλέπω είναι κάτι δικό μου, δεν θα έπρεπε καλύτερα να το πάρω πίσω;» ρώτησε ο Αλλάνδρης, κοιτάζοντας το σημείο όπου κοίταζαν οι άλλοι επαναστάτες και μη μπορώντας να διακρίνει τίποτα – το παραμικρό.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αίολος ύστερα από μια στιγμή δισταγμού, «θα ήταν, σίγουρα, καλό να το πάρεις πίσω. Όμως δεν ξέρω πώς ακριβώς θα μπορούσε να γίνει αυτό...»

«Και δεν κάνεις καμία υπόθεση;»

Ο Αίολος είπε: «Δεν γνωρίζω κάποιο κατάλληλο ξόρκι. Δεν ξέρω καν αν υπάρχει κάτι τέτοιο. Ίσως να μπορεί να φτιαχτεί, αλλά το να σχεδιάσεις ένα καινούργιο ξόρκι δεν είναι εύκολο: απαιτείται πάρα πολύς χρόνος και δοκιμές επί δοκιμών – και μπορεί, στο τέλος, να μη γίνει και τίποτα.

»Ωστόσο,» πρόσθεσε, κάπως επιφυλακτικά, «πιθανώς να υπάρχει και μια άλλη, απλούστερη μέθοδος... Τα αποτελέσματά της, όμως, θα είναι απρόβλεπτα...»

«Τι μέθοδος;» απαίτησε ο Αλλάνδρης.

«Να έρθεις να σταθείς εκεί όπου στέκεται η Σκιά σου.» Ο Αίολος έδειξε το σημείο.

Η Σερφάντια παρενέβη: «Δε θα ήταν αυτό επικίνδυνο;»

«Ναι,» συμφώνησε ο Αίολος. «Το είπα: θα είναι, σίγουρα, απρόβλεπτα τα αποτελέσματα.» Και προς τον Αλλάνδρη: «Τρεις περιπτώσεις βλέπω: Ή η Σκιά σου θα επιστρέψει στο σώμα σου, ή τίποτα δεν θα συμβεί, ή θα συμβεί κάτι πολύ κακό.»

«Μ'αρέσει που είσαι συγκεκριμένος, μάγε,» είπε ο Αλλάνδρης μειδώντας.

«Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο.» Κοίταξε την Ουρανία, που κοίταζε τους υπόλοιπους πάνω απ'τον ώμο του. «Εσύ ξέρεις τι μπορεί να γίνει αν ο Αλλάνδρης έρθει σε επαφή με τη Σκιά του;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Αλλάνδρης δήλωσε: «Θα το ρισκάρω.» Και βάδισε προς το σημείο όπου οι άλλοι έβλεπαν τη Σκιά.

Ο Έκτορας τον έπιασε απ'τον ώμο. «Περίμενε. Το σκέφτηκες καλά;»

«Ναι,» απάντησε εκείνος, κοφτά. «Τι άλλο να κάνω; Αν είναι αλήθεια αυτά που λέτε, τότε κάτι πρέπει να γίνει. Τώρα.»

Ο Έκτορας στράφηκε στη Νιρίφα. «Χρειάζομαι μια μπαταρία για το ηχητικό όπλο. Μπορεί αυτός ο δαίμονας να ξυπνήσει και να προσπαθήσει να την κοπανήσει.»

Η μάγισσα ένευσε. Μπήκε στο δωμάτιό της και ξαναβγήκε, κρατώντας μια μπαταρία και δίνοντάς την στον Πρόμαχο. Εκείνος έβγαλε την παλιά μπαταρία από το πιστόλι του και έβαλε την καινούργια. Τώρα, είχε πάλι τρεις ριπές στη διάθεσή του.

Ρώτησε τον Αίολο: «Μπορείς να ξαναχρησιμοποιήσεις εκείνο το ξόρκι για να παγιδέψεις τη Σκιά, σε περίπτωση που ξυπνήσει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο μάγος. «Όπως το περίμενα, δεν είναι και τόσο ισχυρή πνευματικά. Το μόνο πρόβλημα είναι πως ούτε εγώ είμαι τόσο έμπειρος στη χρήση του Ξορκιού Προσωρινής Πνευματικής Καταπαύσεως. Ωστόσο νομίζω πως θα τα καταφέρω, Έκτορα.»

«Ωραία,» ένευσε ο Πρόμαχος. Και στράφηκε στον Αλλάνδρη, ατενίζοντάς τον ερωτηματικά: *Είσαι σίγουρος γι'αυτό;*

Ο Αλλάνδρης δεν μίλησε. Βάδισε προς τη Σκιά του, που οι άλλοι την έβλεπαν να αιωρείται πάνω από το πάτωμα, με τα πόδια της κλειστά και τα χέρια της κολλημένα στα πλευρά της.

Ο μαυρόδερμος επαναστάτης, που ήταν ντυμένος μόνο με την περισκελίδα του και έμοιαζε κι εκείνος με σκιά μέσα στον ημιφωτισμένο διάδρομο, πλησίασε με σταθερά βήματα τη νοητική οντότητα. Και στάθηκε. Ακίνητος.

«Δεν είσαι επάνω της,» του είπε ο Αίολος. «Είσαι δίπλα της.»

«Γαμήσου,» μουρμούρισε ο Αλλάνδρης κάτω απ'την ανάσα του. Έκανε ένα βήμα προς τα εκεί που του έδειχνε ο μάγος–

–κι αισθάνθηκε, ξαφνικά, να πέφτει.

Ξυπνησε, τρομαγμένος, νιώθοντας κάτι να τον σηκώνει στον αέρα. Από πάνω του είδε μια κατάμαυρη σκιά με μάτια που δεν μπορούσε να τα διακρίνει αλλά μπορούσε να τα αισθανθεί να τον διαπερνάνε. Πανικοβλήθηκε, έκανε να γυρίσει, και από κάτω του είδε τον εαυτό του ξαπλωμένο στο κρεβάτι. Κάποιος είχε βάλει έναν ψεύτικο Αλλάνδρη εκεί!

Η Σερφάντια κυλούσε, πέφτοντας από το κρεβάτι, πιάνοντας ένα πιστόλι από τη ζώνη της στο πάτωμα, και πυροβολώντας.

Σταμάτα! της φώναξε ο Αλλάνδρης γιατί ήταν βέβαιος πως η ριπή της θα τον πετύχαινε. Η σφαίρα, όμως, πέρασε από μέσα του – την αισθάνθηκε να περνά από μέσα του – και μέσα από το πλάσμα που τον σήκωνε στον αέρα – ένα πελώριο μαύρο πουλί, το οποίο τον κρατούσε με τα πλοκάμια του.

Το ταβάνι δεν ήταν εμπόδιο για το αλλόκοτο δαιμονικό πτηνό, ούτε για τον Αλλάνδρη. Βγήκαν από εκεί στην οροφή της Οινόσφαιρας και πέταξαν πάνω από τη νυχτερινή πόλη και ανάμεσα από τις ψηλές πολυκατοικίες της. Ο Αλλάνδρης είχε χάσει την αίσθηση του προσανατολισμού· δεν ήξερε πού τον πήγαιναν.

Άσε με κάτω! φώναζε. Άσε με κάτω! Αλλά το πουλί δεν του έδινε σημασία.

Πέρασαν πάνω από τον ποταμό Κάλμωθ και συνέχισαν να πετάνε μέσα στη νύχτα. Ο Αλλάνδρης μπορούσε να δει δρόμους από κάτω του, όπου οι περαστικοί ήταν λίγοι, όπως και τα οχήματα.

Το πουλί πρέπει να τον οδήγησε κάπου στα βάθη του Παλαιοπόλη, κι εκεί βούτηξε, περνώντας μέσα από τοίχους και πέτρες και σωλήνες, και έφτασε σ'ένα μεγάλο υπόγειο.

Ήταν σαν όνειρο. Σαν εφιάλτης.

Ο Αλλάνδρης είδε κι άλλα μαύρα πουλιά να φτεροκοπούν εδώ, σε τούτο το πελώριο, σκοτεινό δωμάτιο. Είδε μαύρες ανθρωπόμορφες σκιές να αιωρούνται ακίνητες. Είδε έναν άντρα να κάθεται πάνω σ'έναν παλιό σωλήνα και να κοιτάζει. Τα μάτια του είχαν κάτι το βαθιά τρομαχτικό. Πλάι του, με το κεφάλι της ακουμπισμένο στο γόνατό του, καθόταν μια γυναίκα. Παραδίπλα, στέκονταν δύο άλλοι άντρες.

Άσε με κάτω! φώναξε ο Αλλάνδρης. Άσε με, γαμώ τη φάρα σου! Άσε με!

Το πουλί τον πήγε κοντά στις ανθρωπόμορφες σκιές, κι άρχισε να τσιρίζει μες στ'αφτιά του μ'έναν ανείπωτο τρόπο. Κι άλλα πουλιά ήρθαν γύρω του, τσιρίζοντας κι αυτά. Γεμίζοντας το κεφάλι του Αλλάνδρη με τις καταραμένες φωνές τους. Ακινητοποιώντας τον. Κάνοντας το μυαλό του να παραλύσει. Κάνοντάς τον να χάσει τον έλεγχο του σώματός του, τελείως.

Μετά, αισθάνθηκε να αιωρείται, και να ονειρεύεται. Δεν ήξερε τι ακριβώς ονειρευόταν μα δεν ήταν τίποτα το καλό, ήταν σίγουρος. Αισθανόταν μια σειρά από φρικτά συναισθήματα να τον γεμίζουν: μίσος, φόβος,

αγωνία, ζήλια, θυμός... Το μυαλό του προσπάθησε να επαναστατήσει ενάντια στον δηλητηριώδη χείμαρρο, μα δεν κατάφερε να τον νικήσει· ήταν πολύ δυνατός. Και ο Αλλάνδρης αισθανόταν παγιδευμένος· δεν μπορούσε να φύγει. Παραδόθηκε, τελικά. Άφησε το δηλητήριο να ποτίσει την ύπαρξή του, ενώ βρισκόταν σε μια φυλακή ανάμεσα στα όνειρα.

Τα οποία όνειρα έγιναν, ύστερα, πιο καθαρά, σαν το μυαλό του να ξεθόλωσε. Είδε πως βρισκόταν σ'ένα άλλο μέρος, σε μια άλλη πόλη, μια άλλη Θακέρκοβ, όπου είχαν αντικαταστήσει τον εαυτό του μ'έναν ψεύτικο Αλλάνδρη και τον είχαν βάλει στην Οινόσφαιρα. Κι αυτός ο Αλλάνδρης ήταν τελείως άχρηστος και ηλίθιος· επομένως, εκείνος, ο πραγματικός Αλλάνδρης, έπρεπε να τον εξολοθρεύσει. Αλλά, για κάποιον λόγο, αισθανόταν πως δεν μπορούσε να του κάνει κακό άμεσα. Δεν μπορούσε να τον σκοτώσει. Ούτε μπορούσε να του μιλήσει. Και έπρεπε οπωσδήποτε να τον αποφεύγει, να μην αγγίζουν ποτέ ο ένας τον άλλο: γιατί τότε ο ψεύτικος Αλλάνδρης θα τον αιχμαλώτιζε – το ήξερε.

Προσπάθησε, μέσα στο όνειρό του, να δημιουργήσει προβλήματα στον ψεύτικο Αλλάνδρη, να διαλύσει αυτόν και τους άλλους επαναστάτες που, χωρίς αμφιβολία, θα ήταν κι εκείνοι ψεύτικοι σε τούτη την ψεύτικη Θακέρκοβ.

Ορισμένες φορές το όνειρό του τελείωνε απότομα, καθώς αισθανόταν κάτι να τον καλεί πίσω, στον Παλαιοπώλη, σ'εκείνη την ερειπωμένη βιομηχανία, στο υπόγειο. Μετά, όμως, το όνειρο συνεχιζόταν πάλι. Το παιχνίδι του με τον ψεύτικο Αλλάνδρη συνεχιζόταν.

Μέχρι που τον παγίδευσαν! Του είχαν στήσει ενέδρα!

Τα κακά συναισθήματα φούντωνσαν εντός του – μίσος, ζήλια, θυμός – προσπάθησε να τους πολεμήσει, μα ο γαμημένος μάγος, ο Αίολος που δεν ήταν ο Αίολος, κάτι τού έκανε. Τον χτύπησε με κάποιο ξόρκι και... σκοτάδι... μπερδεμένα όνειρα...

Η Σερφάντια, λέει, είχε δει ένα μαύρο πουλί πάνω απ'το κρεβάτι του. Ένα πουλί που εκείνος δεν είχε δει. Οι άλλοι την πίστευαν.

Η Σερφάντια τον παρακολουθούσε. Οι άλλοι – και ο Έκτορας, επίσης – νόμιζαν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί του. (Έχουν δίκιο· κάτι έχει αλλάξει· πώς δεν το βλέπω;) Τσακώθηκε με τη Σερφάντια. (Δεν έπρεπε να το είχα κάνει αυτό.) Έφτασε στα όρια να τσακωθεί και με τον Έκτορα. (Αυτό δεν είναι πρωτότυπο.) Δεν του άρεσε που τον υποπτεύονταν για κάτι που δεν μπορούσε να καταλάβει.

Μετά – φωνές. Ξυπνά. Πετάγεται πάνω, ανοίγει την πόρτα του, βγαίνει στον διάδρομο. Οι άλλοι έχουν ακινητοποιήσει μια σκιά. Μια σκιά που αιωρείται, με τα πόδια της κλειστά και τα χέρια της κολλημένα στα πλευρά της.

Βλέπει τον εαυτό του στη σκιά.

Κανονικά, όμως, ξέρεi πως δεν θα έπρεπε να μπορεί καθόλου να δει τη Σκιά του–

«Αααααα!...»

Ο Αλλάνδρης τινάχτηκε πίσω, κρατώντας το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια.

Οι άλλοι είχαν μόλις δει τη Σκιά να γλιστρά μέσα του, να γίνεται ένα μ'αυτόν, σαν το μαυρόδερμο σώμα του να αποτελούσε μαγνήτη για εκείνη.

Ο Αλλάνδρης σωριάστηκε στο πάτωμα, καθίζοντας απότομα, με τα πόδια του ανοιχτά και τεντωμένα εμπρός του και τις παλάμες του ν'ακουμπούν στα σανίδια. Βλεφάρισε, ζαλισμένος.

Η Σερφάντια γονάτισε στο ένα γόνατο δίπλα του. «Είσαι καλά;»

Ο Έκτορας γονάτισε από την άλλη μεριά. «Αλλάνδρη;»

Εκείνος πέρασε το χέρι του μέσα από τα γαλανά μαλλιά του. «Ναι, εντάξει είμαι... Εντάξει...»

Και ο Έκτορας νόμισε πως είδε αυτή την παλιά γυαλάδα στα μάτια του.

Μαζί με τη Σερφάντια, τον βοήθησαν να σηκωθεί όρθιος. Ο Αλλάνδρης, όμως, δεν φαινόταν να χρειάζεται πραγματικά τη βοήθειά τους. «Είμαι εντάξει,» είπε πάλι, παίρνοντας τα χέρια του από τους ώμους τους. «Θυμήθηκα. *Θυμήθηκα.*»

Η Ουρανία είπε: «Το *αδ'σ'ρ* του είναι ξανά στο σώμα του, όπως πριν. Μπορώ να βλέπω τις σκέψεις του.»

«Ευχάριστο αυτό,» μειδίασε ο Αλλάνδρης. «Για μια στιγμή, ανησυχούσα ότι δεν θα μπορούσες να ξέρεις τι σκέφτομαι.»

Ο Έκτορας γέλασε, και τον ρώτησε: «Τι θυμήθηκες; Τι είδες;»

«Σαν όνειρο ήταν,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης. «Σαν ένα σκοτεινό, κατασκότεινο όνειρο. Ένας τρελός εφιάλτης...» Και τους είπε για τα μαύρα πουλιά, για την ερειπωμένη βιομηχανία στον Παλαιοπώλη, για τους ανθρώπους που ήταν εκεί, για τις ανθρώπινες σκιές που ήταν εκεί, για τις υπνωτικές τσυρίδες των μαύρων πουλιών, για τα άσχημα συναισθήματα που τον είχαν πλημμυρίσει, και για τα κακά πράγματα που

είχε κάνει εναντίον του άλλου του εαυτού, του Αλλάνδρη που νόμιζε ότι ήταν ψεύτικος.

«Η βιομηχανία αυτή υπάρχει πραγματικά;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Νομίζω πως, ναι, πρέπει να υπάρχει,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης. «Παρότι έμοιαζε με όνειρο, παρότι όλα αυτά έμοιαζαν με όνειρο, πρέπει να υπάρχει.»

«Και είπες ότι τέσσερις άνθρωποι ήταν εκεί μέσα, σωστά;» είπε η Σερφάντια. «Τρεις άντρες και μια γυναίκα.»

Ο Αλλάνδρης ένευσε. «Ναι. Και τον έναν, αυτόν που καθόταν πάνω στον σωλήνα, νομίζω πως τον ξέρω. Κάπου τον έχω ξαναδεί... αλλά δε θυμάμαι πού.»

Ο Έκτορας τον χτύπησε συντροφικά στον ώμο. «Δεν έχει σημασία. Εκείνο που έχει τώρα σημασία είναι ότι είσαι ξανά εδώ, μαζί μας. Ολόκληρος.»

Ο Αλλάνδρης ένευσε. «Τα μαύρα πουλιά, όμως, είναι επικίνδυνα, Έκτορα. Για ολόκληρη την πόλη. Πετάνε παντού και κλέβουν τις Σκιές των ανθρώπων. Τις γεμίζουν με το δηλητήριό τους και τις στέλνουν να τους καταστρέψουν.»

«Γιατί, όμως;» ρώτησε η Χλόη. «Γιατί το κάνουν αυτό;»

Ο Αλλάνδρης συνοφρυώθηκε, σαν να προσπαθούσε πάλι να θυμηθεί. «Δεν ξέρω,» είπε. «Το μόνο που αισθάνθηκα από τα πουλιά ήταν πολύ άσχημα συναισθήματα... Φόβος, μίσος, θυμός, ζήλια, άγχος, παγίδευση... Και ήταν... ήταν σα να προέρχονταν από ανθρώπους. Αυτή την αίσθηση είχα. Δεν έχουν συγκεκριμένο σκοπό τα μαύρα πουλιά, δε νομίζω πως έχουν. Απλώς είναι... είναι πολύ άσχημα συναισθήματα... Το ξέρω πως ακούγεται παράξενο,» είπε τελικά.

«Ξεκουράσου τώρα,» πρότεινε ο Αίολος. «Το μυαλό σου σίγουρα θα θέλει να αναπαυθεί.»

«Δε μπορούμε να κοιμηθούμε έτσι απλά, Αίολε!» είπε ο Αλλάνδρης. «Ίσως κάποιο από τα μαύρα πουλιά να ξανάρθει. Για να πάρει *οποιοδήποτε* από εμάς!»

«Αυτό,» παραδέχτηκε ο Έκτορας, «είναι όντως ένα πρόβλημα.» Και ρώτησε τον Αίολο: «Υπάρχει τρόπος να προστατευτούμε από τα πουλιά, μάγε;»

«Μόνο έναν τρόπο μπορώ να σκεφτώ: Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως. Θα την υφάνω γύρω μας και όταν κάποια πνευματική οντό-

τητα – όπως είναι τα μαύρα πουλιά, υποθέτω – πλησιάζει θα την καταλάβω.»

«Θα υφάνεις τη μαγγανεία σε όλα τα δωμάτιά μας;» ρώτησε η Νιρίφα.

«Όχι. Θα πρέπει να κοιμηθούμε όλοι σε ένα δωμάτιο, αν θέλετε να χρησιμοποιήσω τη μαγγανεία.»

«Σοβαρέψου, μάγε,» είπε ο Έκτορας. «Δε μπορούμε συνέχεια να κοιμόμαστε όλοι μαζί μέχρι αυτά τα μαύρα πουλιά να εξαφανιστούν. Δεν έχεις να προτείνεις τίποτα καλύτερο;»

«Υπάρχει και μια άλλη λύση,» αποκρίθηκε ο Αίολος, «αλλά απαιτεί κατανάλωση ενέργειας.»

Ο Έκτορας σταύρωσε τα χέρια του εμπρός του. «Σ'ακούμε.»

«Μπορώ να υφάνω τη Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως γύρω από ολόκληρη την *Οινόσφαιρα*. Αλλά, για να γίνει αυτό, δε φτάνει μόνο να πω μερικά λόγια: πρέπει να τοποθετήσουμε πηγές εστίασης γύρω από την προστατευόμενη περιοχή και ένα επίκεντρο στο κέντρο. Αυτά, βέβαια, απαιτούν ενέργεια για τη λειτουργία τους.»

«Θα το κάνουμε,» είπε ο Έκτορας. «Εξάλλου, μόνο τα βράδια δε χρειάζεται να το έχουμε ενεργό;»

«Τα μαύρα πουλιά τις νύχτες πετάνε πάνω απ'την πόλη,» είπε ο Αλλάνδρης.

«Ξεκινάμε λοιπόν,» κατέληξε ο Έκτορας. Στράφηκε στη Νιρίφα. «Υπάρχει ο εξοπλισμός που χρειάζεται ο Αίολος;»

«Υπάρχει. Εξαρτάται, βέβαια, κι από το πόσο μεγάλη περιοχή σκοπεύει να προστατεύσει. Αν θέλει να σκεπάσει μόνο τον όροφο όπου είναι τα υπνοδωμάτιά μας, χρειάζονται λιγότερες πηγές εστίασης. Αν θέλει να σκεπάσει και το ισόγειο και το υπόγειο, τότε χρειάζονται πολύ περισσότερες.»

«Η Λιβώνη κι ο Αλέξανδρος κοιμούνται στο ισόγειο,» της θύμισε ο Αίολος. «Ο Χρίστος κοιμάται στον ημιώροφο, και η Βατράνια και η Κρόβ'κνι κοιμούνται στο κάτω υπόγειο.»

«Συνεπώς, απόψε έχουμε αρκετή δουλειά μπροστά μας,» συμπέρανε η Νιρίφα. «Θα πρέπει να μετρήσουμε επάνω στο σχέδιο της *Οινόσφαιρας* τις σωστές αποστάσεις για τις πηγές εστίασης και για το επίκεντρο. Και μετά, αφού τα τοποθετήσουμε όλα, θα πρέπει να τα ενώσουμε με καλώδια. Για τη μέτρηση των αποστάσεων θα χρειαστώ, φυσικά, τη βοήθειά σου, Αίολε, εφόσον εσύ θα υφάνεις τη μαγγανεία. Προσω-

πικά, δεν γνωρίζω τη Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως, αλλά ακόμα κι αν τη γνώριζα, πάλι δε θα τη χρησιμοποιούσα ακριβώς ίδια μ'εσένα.»

«Ασφαλώς,» ένευσε ο μάγος. «Καλύτερα να μη χάνουμε χρόνο, λοιπόν.»

Κεφάλαιο 58

Φως Μέσα στη Νύχτα

Ολοένα και περισσότεροι κάτοικοι της Θακέρκοβ έπαιρναν το ναρκωτικό γνωστό ως Τραγούδι της Ψυχής, και αυτό έδινε δύναμη στα μαύρα πουλιά, καθώς δημιουργούνταν από τα αρνητικά συναισθήματα των χρηστών του ναρκωτικού. Και τα πουλιά πετούσαν, τις νύχτες, πάνω από την πόλη, κλέβοντας τις Σκιές των ανθρώπων και κρύβοντάς τες είτε στην ερειπωμένη βιομηχανία στον Παλαιοπόλη, είτε σε άλλα έρημα μέρη της Θακέρκοβ, είτε βαθιά κάτω από αυτήν, στις δυσώνυμες σήραγγες. Και οι Σκιές, μολυσμένες από το δηλητήριο των μαύρων πουλιών, ονειρεύονταν σκοτεινά όνειρα και επιδίωκαν την καταστροφή των ανθρώπων στους οποίους ανήκαν.

Το πρόβλημα δεν ήταν ακόμα φανερό. Οι δυσλειτουργίες που συνέβαιναν στην πόλη δεν ήταν τόσο μεγάλες ώστε να φτάσουν ως κάτι το παράξενο στ'αφτιά της Χωροφυλακής ή των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Επομένως, ο Κριτόλαος δεν είχε μάθει τίποτα για την πραγματική φύση του κακού που είχε χτυπήσει τη Θακέρκοβ. Το μόνο που του ανέφερε η Αλίκη Μυρτώνη ήταν πως ένας από τους πράκτορες τους ξύπνησε βλέποντας από πάνω του ένα γιγάντιο μαύρο πουλί να φτεροκοπά, γεμίζοντας το κεφάλι του μ'ένα φριχτό ζουζούνισμα. Ο πράκτορας είχε φωνάξει και είχε προσπαθήσει να πυροβολήσει το πουλί, αλλά οι σφαίρες του είχαν περάσει μέσα από την παράξενη οντότητα, δημιουργώντας μονάχα αναταραχές επάνω της σαν να είχαν χτυπήσει νερό.

Η περιέργεια του Κριτόλαου είχε κινηθεί από αυτή την υπόθεση των μαύρων πουλιών. Το πρόβλημα πρέπει να ήταν γενικευμένο απ'ότι καταλάβαινε, αλλά εκείνο που δεν καταλάβαινε ήταν τι ακριβώς συνέβαινε. Τι ήθελαν τα μαύρα πουλιά; Εκείνο που επισκέφτηκε τον πράκτορά του δεν του είχε επιτεθεί· η μυστηριώδης οντότητα απλώς φτεροκοπούσε από πάνω του: τίποτα περισσότερο. Δεν είχε επιχειρήσει να τον δαγκώσει ή να τον χτυπήσει· και, μόλις εκείνος είχε φωνάξει και πυροβολήσει, το πουλί είχε φύγει περνώντας μέσα από το ταβάνι.

«Νοητικές οντότητες είναι, όπως το είχα υποψιαστεί,» είπε η Ελεονώρα στον Κριτόλαο, η οποία εκείνες τις ημέρες έμενε μαζί του στη Θακέρκοβ, μην πηγαίνοντας στο ερευνητικό κέντρο γιατί έβλεπε πως η παραγωγή του E-9 βρισκόταν σε καλή πορεία και δεν πίστευε ότι θα γινόταν κάποιο λάθος. Επιπλέον, αν οι βοηθοί της τη χρειάζονταν, μπορούσαν πάντα να την καλέσουν μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού της. «Το γεγονός ότι οι σφαίρες περνάνε από μέσα τους το αποδεικνύει αυτό,» συνέχισε η Ελεονώρα, καθισμένη στον καναπέ του σαλονιού. «Δεν έχουν υλική μορφή. Πρέπει να είναι ημιυλικές: γι' αυτό κιάλας η σφαίρα φαίνεται σαν να χτυπά νερό.»

«Γιατί, όμως, είναι εδώ, Ελεονώρα;» ρώτησε ο Κριτόλαος, που καθόταν αντίκρυ της, σε μια πολυθρόνα. «Τι θέλουν στη Θακέρκοβ;» Από τη τζαμαρία πλάι τους φαινόταν η νυχτερινή πόλη να απλώνεται από κάτω, γεμάτη μικρά και μεγάλα φώτα, σαν αμέτρητες φωτιές σε μια μαύρη απεραντοσύνη. «Δε μοιάζει να είναι ούτε ακριβώς φιλικά αλλά ούτε και ακριβώς εχθρικά. Μέχρι στιγμής, δεν έχουμε πληροφορηθεί ότι έχουν επιτεθεί σε κάποιον.»

Η Ελεονώρα άναψε τσιγάρο. «Η επίθεσή τους μπορεί να είναι άλλης φύσης απ' ό,τι φαντάζεσαι. Μπορεί να επιτίθενται στο μυαλό.»

«Ούτε κάτι τέτοιο έχει παρατηρηθεί. Δεν έχει αναφέρει κανείς ότι έχει πάθει κάτι αφού είδε ένα από τα μαύρα πουλιά.»

«Κι αυτοί που δεν τα είδαν;»

«Τι εννοείς;»

«Ο πράκτοράς σου ξύπνησε όταν το πουλί ήρθε από πάνω του. Τι θα γινόταν αν δεν είχε ξυπνήσει;»

Ο Κριτόλαος συνοφρυώθηκε.

«Βλέπεις;» είπε η Ελεονώρα. «Μπορεί να συμβαίνει κάτι που δεν φανταζόμαστε... κάτι που είναι πολύ επικίνδυνο.»

«Και πώς θα το ανακαλύψουμε;»

«Πρέπει να παγιδεύσουμε ένα, Κριτόλαε, για να το μελετήσουμε.»

«Έχεις κάποιο σχέδιο στο μυαλό σου;»

«Ναι,» είπε η Ελεονώρα. «Θα χρειαστεί, όμως, να φέρω κάποιους εξοπλισμούς από το ερευνητικό κέντρο. Και θα πρέπει να έχω πρόσβαση στην ταράτσα αυτής της πολυκατοικίας για μια νύχτα, χωρίς κανέναν να με ενοχλήσει.»

«Δε νομίζω ότι θα παρουσιαστεί πρόβλημα,» δήλωσε ο Κριτόλαος.

Τους εξαφανισμένους φρουρούς του ερευνητικού κέντρου δεν τους είχαν εντοπίσει. Ούτε είχαν βρει κανένα στοιχείο για το πού μπορεί να είχαν πάει. Ο Κριτόλαος είχε προστάξει τους πράκτορές του να ψάξουν μέχρι και έξω από την πόλη, μήπως είχαν αποφασίσει να εγκαταλείψουν τη Θακέρκοβ, μα κι αυτή η αναζήτηση δεν είχε δώσει κανένα αποτέλεσμα. Επομένως, οι φρουροί δεν πρέπει να είχαν φύγει, γιατί, αν είχαν βγει από την πόλη, δεν μπορεί να είχαν πάει γρήγορα πολύ μακριά. Κανείς τους δεν είχε στην κατοχή του ενεργειακό όχημα: μόνο ο Μπεν Φέλροθ είχε άλογο. Τι εναλλακτικές λύσεις υπήρχαν; Αεροπλάνο από τον Αερολιμένα της Θακέρκοβ· τρένο από τον σταθμό στις Μάντρες, στο βορειοδυτικό άκρο της πόλης· και πλοίο από τις αποβάθρες του ποταμού Κάλμωθ. Ο Κριτόλαος είχε βάλει τους πράκτορές του να ψάξουν τις αναχωρήσεις παντού, μα δεν είχαν βρει επιβάτες με τα ονόματα των εξαφανισμένων φρουρών, ούτε με τις περιγραφές τους (τέσσερις μαζί οι οποίοι έμοιαζαν έτσι κι έτσι κι έτσι· γιατί, φυσικά, του καθενός η εμφάνιση δεν ήταν τίποτα το ξεχωριστό από μόνη της). Επομένως, εκτός αν είχαν κάνει ιδιαίτερη προσπάθεια να κρυφτούν φεύγοντας, οι φρουροί βρίσκονταν ακόμα κάπου στη Θακέρκοβ.

Το ερώτημα ήταν *πού*.

Και *γιατί*.

Ο Κριτόλαος δεν είχε απαντήσεις. Ούτε μπορούσε να κάνει εικασίες. Το μόνο κοινό που είχαν οι τέσσερις φρουροί μεταξύ τους ήταν ότι όλοι είχαν δοκιμάσει απόσταγμα, την ουσία που η Ελεονόρα, εργαστηριακά, ονόμαζε E-8. Αυτό, όμως, δεν έλεγε τίποτα από μόνο του. Μπορεί να ήταν και τυχαίο... αν και ο Κριτόλαος δεν πίστευε ότι πραγματικά ήταν.

Κάτι τού διέφευγε.

«Το απόσταγμα,» είχε ρωτήσει την Ελεονόρα, «μπορεί να τους επηρέασε με τέτοιον τρόπο ώστε να πάνε να κάνουν κάτι όλοι μαζί;»

«Δεν ξέρω,» είχε αποκριθεί εκείνη. «Από τη στιγμή που η επιρροή της πόσης του αποστάγματος έχει περάσει... δεν ξέρω. Δε νομίζω ότι αν πιεις απόσταγμα μένει κάτι μόνιμο μέσα σου. Τουλάχιστον, οι έρευνές μου δεν έχουν δείξει τίποτα τέτοιο.»

«Αποκλείεται νάναι τυχαίο που όλοι αυτοί είχαν πιει απόσταγμα, Ελεονόρα. Κάτι συμβαίνει. Σκέψου.»

Εκείνη, όμως, δεν μπορούσε να βρει καμία πιθανή εξήγηση.

Έτσι, οι εξαφανισμένοι φρουροί του ερευνητικού κέντρου παρέμεναν εξαφανισμένοι.

Ο Κριτόλαος αναρωτήθηκε, σε κάποια στιγμή, αν η εξαφάνισή τους θα μπορούσε, κάπως, να είχε σχέση με τα μαύρα πουλιά. Δεν είχε, όμως, κανένα στοιχείο για να το στηρίξει αυτό, οπότε το απέρριψε.

Όταν η Ελεονόρα συγκέντρωσε τους εξοπλισμούς που τις χρειάζονταν, οι πράκτορες της Παντοκράτειρας τούς ανέβασαν στην ταράτσα της δεκαώροφης πολυκατοικίας και στάθηκαν φρουροί στην πόρτα ώστε να μην αφήσουν κανέναν να ανεβεί. Συγχρόνως, δύο γρυποκαβαλάρηδες της Χωροφυλακής έκαναν κύκλους εκεί κοντά, για να διώξουν τυχόν αεροσκάφη που μπορεί να πλησίαζαν – κάποιο ελικόπτερο του *Άστρου*, δηλαδή, το οποίο ίσως να ερχόταν για να κάνει ρεπορτάζ. Διότι η Ελεονόρα ήταν βέβαιη πως το πείραμά της σίγουρα θα τραβούσε την προσοχή πολλών ανθρώπων στην πόλη, και ο τηλεοπτικός σταθμός του *Άστρου* δεν ήταν μακριά από εδώ. Μπορούσε τώρα να τον δει καθώς στεκόταν στην άκρη της ταράτσας, φορώντας την καπαρντίνα της η οποία ανέμιζε στον ψυχρό νυχτερινό αέρα.

Ο Κριτόλαος στεκόταν παραδίπλα. «Ελπίζω να μη γίνει τίποτα απρόβλεπτο,» είπε, γιατί η Ελεονόρα τού είχε εξηγήσει, ασφαλώς, τι ακριβώς είχε στο μυαλό της και εκείνος έκρινε ότι η όλη επιχείρηση δεν ήταν ακίνδυνη.

«Τα μηχανήματα το θεωρώ δύσκολο να δυσλειτουργήσουν. Το όλο θέμα είναι τι θα συμβεί όταν, και αν, έρθει κάποιο μαύρο πουλί.»

Ο Κριτόλαος πλησίασε τα μηχανήματα: ένας εκπομπός ενέργειας, ένα μεταλλικό χωνί γεμάτο κυκλώματα· από κάτω του, ένας ηχητικός κλωβός, ένα δωδεκάεδρο από αργυρές ράβδους· παραπέρα, ένας ρυθμιστής ενεργειακής ροής, συνδεδεμένος με καλώδια με τον εκπομπό ενέργειας και τον ηχητικό κλωβό· κι ακόμα πιο πέρα, έξι ψηλές ενεργειακές φιάλες που συνδέονταν, μέσω καλωδίων, με τον ρυθμιστή ενεργειακής ροής. Από την άλλη μεριά, ήταν ένα σύστημα ελέγχου που συνδεόταν μόνο με τον ηχητικό κλωβό.

Ο Κριτόλαος χρησιμοποίησε μια σειρά από Ξόρκια Μηχανικής Ανταποκρίσεως, για να βεβαιωθεί ότι όλα τα τμήματα των μηχανημάτων επικοινωνούσαν σωστά αναμεταξύ τους.

Δεν βρήκε κανένα σφάλμα.

«Μπορούμε να ξεκινήσουμε;» ρώτησε η Ελεονόρα, πλησιάζοντας από πίσω του.

Ο Κριτόλαος ένευσε. «Ναι,» αποκρίθηκε, κι έριξε μια ματιά τριγύρω. Στις άκρες της ταράτσας στέκονταν ορισμένοι από τους πράκτορές του, για παν ενδεχόμενο. Εκτός από τα συνηθισμένα όπλα τους είχαν και ηχητικά όπλα μαζί τους, γιατί η Ελεονόρα είχε πει ότι αν τα μαύρα πουλιά ήταν νοητικές οντότητες, όπως υπέθετε, τότε μόνο έτσι θα μπορούσαν να τα βλάψουν, σε περίπτωση που αυτό αποδεικνυόταν απαραίτητο.

Η Ελεονόρα τώρα πλησίασε τον ρυθμιστή ενεργειακής ροής και, κατεβάζοντας έναν διακόπτη, έκλεισε το κύκλωμα, αφήνοντας την ενέργεια να κυλήσει από τις φιάλες στον εκπομπό. Το μεταλλικό χωνί φωτίστηκε, και από μέσα του εκτοξεύτηκε μια παχιά δέσμη ενέργειας προς τους ουρανούς. Μια δέσμη που έμεινε σταθερή σαν στήλη φωτός.

Ο Κριτόλαος είχε ήδη απομακρυνθεί από τον εκπομπό ενέργειας, καθώς γνώριζε ότι ήταν επικίνδυνο τώρα να βρίσκεται κανείς κοντά του. Η ενεργειακή στήλη ακουγόταν να γρυλίζει και να τσιτσιρίζει, φωτίζοντας την ταράτσα της ψηλής πολυκατοικίας και τα πάντα γύρω της.

«Περιμένουμε τώρα,» είπε η Ελεονόρα, μέσα από τη φασαρία. Σύμφωνα με το σχέδιό της, κάποιο από τα μαύρα πουλιά θα προσελκυόταν από την πανίσχυρη εκπομπή ενέργειας και θα ερχόταν για να φτερουγίσει κοντά της, όπως τα έντομα έρχονται κοντά σε μια δυνατή πηγή φωτός. Δε μπορούσε να είναι σίγουρη ότι, όντως, θα συνέβαινε αυτό, αλλά, όπως έγραφαν τα βιβλία που είχε μελετήσει (και τώρα είχε ξανακοιτάξει για να σιγουρευτεί), ήταν πολύ πιθανό.

Μαζί με τον Κριτόλαο κοίταξαν τον ουρανό πάνω από τη Θακέρκοβ, και τα ανοιχτά μέρη ανάμεσα στις ψηλές πολυκατοικίες, προσπαθώντας να διακρίνουν αν κάτι πλησίαζε. Κάτι μεγάλο, που φτερουγίζει, και που δεν ήταν γρύπας.

Μετά από λίγο, ένα μικρό ελικόπτερο φάνηκε να ζυγώνει. Στο πλάι του ήταν φωτισμένα τα γράμματα ΑΣΤΡΟ. Ο Κριτόλαος το περίμενε ότι οι δημοσιογράφοι δεν θα μπορούσαν να μείνουν μακριά, αλλά δεν είχε ειδοποιήσει τη Χοαρκίδα· είχε την περιέργεια να δει τι θα έλεγαν αύριο

στις ειδήσεις. Έτσι κι αλλιώς, μια τόσο δυνατή εκπομπή ενέργειας δεν ήταν κάτι που μπορούσε να κρυφτεί. Όλη η πόλη θα την έβλεπε.

Οι γρυποκαβαλάρηδες που φρουρούσαν την ταράτσα της δεκαώροφης πολυκατοικίας πήγαν προς το ελικόπτερο και το πρόσταξαν να απομακρυνθεί, σημαδεύοντάς το με τα πολυβόλα στις σέλες τους. Οι δημοσιογράφοι του *Άστρου* δεν έφεραν αντίρρηση· το αεροσκάφος τους γύρισε και απομακρύνθηκε, πηγαίνοντας προς το ψηλό οικοδόμημα του τηλεοπτικού σταθμού.

Ο Κριτόλαος και η Ελεονόρα περίμεναν, με τα ρούχα τους να αναδεύονται στον ψυχρό άνεμο. Και, μετά από περίπου πέντε λεπτά, είδαν μια σκιερή μορφή να έρχεται φτερουγίζοντας.

«Αυτό είναι,» είπε ο Κριτόλαος. «Ένα από τα μαύρα πουλιά.»

Ήταν μεγάλο, σχεδόν όσο ένας άνθρωπος, και οι φτερούγες του ήταν ακόμα μεγαλύτερες· θα μπορούσαν άνετα να τυλίξουν έναν άνθρωπο μέσα τους. Μάτια δεν διακρίνονταν επάνω στο σκοτεινό του κεφάλι.

Σαν σκιά είναι, σκέφτηκε ο Κριτόλαος. *Σαν παιχνίδι του φωτός.*

«Ναι...» είπε η Ελεονόρα, πλάι του. «Αυτό είναι!» Ακουγόταν ενθουσιασμένη.

Τρελοί Ερευνητές... σκέφτηκε ο Κριτόλαος ειρωνικά, υπομειδιώντας.

Το μαύρο πουλί πλησίασε τη φωτεινή στήλη ενέργειας, αρχίζοντας να κάνει κύκλους γύρω της, πηγαίνοντας ολοένα και πιο κοντά της.

Η Ελεονόρα – φοβούμενη ότι η νοητική οντότητα πιθανώς να καταστρεφόταν, όπως ένα έντομο που καίγεται όταν πάει πολύ κοντά στη φωτιά – έτρεξε στο σύστημα ελέγχου που συνδεόταν, μέσω καλωδίων, με τον ηχητικό κλωβό· ενώ συγχρόνως φώναζε στον Κριτόλαο: «Μείνε κοντά στον ρυθμιστή!»

Ο Κριτόλαος υπάκουσε.

Το μαύρο πουλί πλησίασε κι άλλο την πανύψηλη στήλη ενέργειας που τρυπούσε τον σκοτεινό ουρανό σαν δόρυ των θεών, σαν νυχτερινός ήλιος.

Η Ελεονόρα, φορώντας σκούρα γυαλιά και κοιτάζοντας προσεχτικά, έκρινε πως τώρα ήταν η σωστή στιγμή. *Τώρα*. Στεκόμενη μπροστά στο σύστημα ελέγχου, πάτησε το πλήκτρο που άλλαξε το μεταλλικό χωνί: από εκπομπή ενέργειας το μετέτρεπε σε ενεργειακό έλκτη, αντιστρέφοντας τη λειτουργία του.

Το μόνο που ευχόταν η Ελεονόρα ήταν τα μαύρα πουλιά να ήταν, όντως, καμωμένα από κάποιου είδους νοητική ενέργεια – αλλιώς, το σχέδιό της δεν θα έπιανε.

Η φωτεινή στήλη έσβησε ξαφνικά, κι ένα πανίσχυρο βουητό αντήχησε, ενώ το μεταλλικό χωνί ακουγόταν να τρίζει, έντονα, στα πρόθυρα διάλυσης. Το μαύρο πουλί φτερούγισε ξέφρενα, προσπαθώντας να ξεφύγει, αλλά δεν τα κατάφερε: τραβήχτηκε προς τα κάτω, πέρασε μέσα από τον μεταλλικό κώνο, και κατέληξε στο εσωτερικό του δωδεκάεδρου κλουβιού που ήταν φτιαγμένο από αργυρές ράβδους – και που τώρα η Ελεονόρα είχε ενεργοποιήσει μέσω του συστήματος ελέγχου.

Το μαύρο πουλί επιχείρησε να βγει από τη φυλακή του, πετώντας, μα τα τοιχώματα του κλουβιού, παρότι έμοιαζαν κενά, δεν ήταν. Η νοητική οντότητα έβρισκε εκεί αντίσταση και πεταγόταν πίσω.

Ο ηχητικός κλωβός είχε λειτουργήσει καλά, έκρινε η Ελεονόρα υπομειδιώντας. Πολύ καλά. Οι ηχητικές δονήσεις επαρκούσαν για να κρατούν φυλακισμένο το μαύρο πουλί.

Έκανε νόημα στον Κριτόλαο να μειώσει τη ροή της ενέργειας, και εκείνος τη μείωσε. Η Ελεονόρα, πατώντας ένα πλήκτρο επάνω στο σύστημα ελέγχου, απενεργοποίησε το μεταλλικό χωνί, αφήνοντας μόνο τον ηχητικό κλωβό ενεργό.

«Το έχουμε!» είπε στον Κριτόλαο, πλησιάζοντάς τον. «Δεν μπορεί να πάει πουθενά τώρα.»

«Θα το μεταφέρεις στο ερευνητικό κέντρο;» τη ρώτησε εκείνος.

«Ναι. Δεν μπορώ να το μελετήσω εδώ.»

«Να το προσέχεις,» είπε ο Κριτόλαος, κοιτάζοντας το μαύρο πουλί που ήταν παγιδευμένο στον ηχητικό κλωβό και προσπαθούσε, μάταια, να δραπετεύσει.

«Μην ανησυχείς· δεν πρόκειται να φύγει. Σύντομα θα έχουμε μάθει τι ακριβώς είναι και, ίσως, τι θέλει στη Θακέρκοβ.»

Κεφάλαιο 59

Προστατευτική Μαγεία

Ο Φλοίσβος τόσες ημέρες ήταν συνεπαρμένος από τη μαγεία των μαύρων πουλιών. Είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου καθώς έμενε στο υπόγειο της παλιάς βιομηχανίας επικοινωνώντας μαζί τους, παρακολουθώντας τις κινήσεις τους, βλέποντας με τι μεθοδικότητα συνέλλεγαν τις ανθρώπινες σκιές. Τις σκιές που ο Φλοίσβος είχε υπό τις προσταγές του επειδή είχε τα *μαύρα πουλιά* υπό τις προσταγές του. Διέταζε τα μαύρα πουλιά να φέρουν φαγητό σ'εκείνον, την Κλόντια, τον Μπεν, και τον Αλλάνδρη, και τα μαύρα πουλιά έστελναν τους υπηρέτες τους να βρουν φαγητό και να τους το φέρουν. Διέταζε τα μαύρα πουλιά να φέρουν σ'εκείνον και τους υπηκόους του ρούχα και κοσμήματα, και τα μαύρα πουλιά έβαζαν τους υπηρέτες τους να τα φέρουν.

«Βλέπετε;» φώναζε ο Φλοίσβος. «Σας έκανα άρχοντες! Σας έκανα θεούς! Η πόλη αυτή, σύντομα, θα είναι δική μας!» Και γελούσε. «Οι σκιές θα καταστρέψουν τους δυνάστες τους, θα τους βάλουν να καταστρέψουν τους εαυτούς τους· και η Θακέρκοβ θα κατοικείται μόνο από σκιές που θα υπηρετούν τα μαύρα πουλιά που θα υπηρετούν *ΕΜΑΣ!* Καταλαβαίνετε; Καταλαβαίνετε την *ομορφιά*, το *μεγαλείο* αυτού που συμβαίνει!»

Οι υπήκοοί του καταλάβαιναν, το ήξερε πως καταλάβαιναν, παρότι εκείνοι δεν μπορούσαν να προστάξουν τα μαύρα πουλιά. Ωστόσο, τα μαύρα πουλιά τούς αναγνώριζαν ως υπηρέτες του Βασιλιά τους και δεν τους πείραζαν. Τους σέβονταν.

Η Κλόντια, Βασίλισσα πλάι στον Φλοίσβο, αισθανόταν έκσταση, και δεν ήθελε τίποτ'άλλο. *Πραγματικά, είμαστε θεοί!* σκεφτόταν. Ο Αλλάνδρης ήταν τρομοκρατημένος από τον Φλοίσβο, από τα μαύρα πουλιά, από τις ανθρώπινες σκιές· και ήταν υπάκουος· αυτή ήταν η θέση του, πίστευε – να υπηρετεί τον Φλοίσβο. Ο Μπεν ήταν ερωτευμένος με τον Φλοίσβο και με την αίσθηση *δύναμης* που του έδινε όλη αυτή η κατάσταση με τα μαύρα πουλιά. Μια φορά, αφού ο Φλοίσβος είχε κάνει έρωτα μαζί του μέσα στην παλιά βιομηχανία, ο Μπεν είδε την Κλόντια να τον κοιτάζει εχθρικά, ζηλεύοντας λυσσασμένα· αλλά μετά η ζήλια

χάθηκε από τα μάτια της, καθώς ο Φλοίσβος πήγε να κάνει έρωτα και σ' εκείνη, ολόγυμνος και με τον καυλό του ορθωμένο και γυαλιστερό, κρατώντας μια χρυσοποίκιλτη κούπα στο χέρι του, γεμάτη από τον καλύτερο Σεργήλιο οίνο που τους είχαν φέρει οι ανθρώπινες σκιές. Ο Φλοίσβος καβάλησε την Κλόντια ανάσκελα, και της έδινε να πίνει από την κούπα του καθώς πιεζόταν βαθιά μέσα της και τα γυμνά πόδια της κλοτσούσαν τον αέρα.

«Είμαστε θεοί!» τους έλεγε ο Φλοίσβος. «Θεοί!»

Δεν είχε, όμως, ξεχάσει την επιθυμία του για το Κρασί των Θεών. Απλώς είχε... παρασυρθεί λίγο από ετούτη την υπέροχη ζωή του μεγάλιου. Έτσι, μια νύχτα, έβγαλε το τελευταίο φιαλίδιο και το κράτησε εμπρός του. Το ήξερε ότι δεν θα μπορούσε τώρα να επιστρέψει στο ερευνητικό κέντρο για να πάρει άλλο· είχε λείψει πολλές ημέρες και θα του έκαναν ερωτήσεις που δεν ήθελε να απαντήσει. Η ζωή του είχε αλλάξει πλέον. Και τούτο ήταν το τελευταίο Κρασί των Θεών που είχε.

Σύντομα, όμως, θα αποκτούσε κι άλλο Κρασί! *Ατελείωτο Κρασί!*

Φτάνει να έβρισκε πού ήταν κρυμμένο το πλάσμα από το φεγγάρι...

Ο Φλοίσβος ήπие το υγρό μονοκοπανιά, κάνοντας το κεφάλι του πίσω.

Το πνεύμα του έφυγε, εκτοξεύτηκε από το σώμα του, ταξίδεψε στην πόλη, με μυριάδες πόδια και τροχούς. Είδε μέσα από μάτια, μάτια, μάτια, μάτια· άκουσε μέσα από χιλιάδες αφτιά. Γνώριζε τόσες πολλές σκέψεις...

Και προσπάθησε να κατευθυνθεί βόρεια του ποταμού Κάλμωθ, παρότι το έβρισκε δύσκολο να προσανατολιστεί μέσα στο χάος των ατελείωτων αισθήσεων και σκέψεων. Βόρεια ποταμού... σε δρόμους... σπίτια... υπόγεια... ταράτσες. Σκέψεις, λόγια, κινήσεις, αισθήσεις.

Έπρεπε να το βρει!

Προσπάθησε να επικεντρωθεί σ' εκείνη την παρουσία. Την παρουσία που είχε νιώσει και στην εξέγερση του Λημεριού.

Δεν μπορεί να ήταν μακριά. Όχι, δεν μπορεί να ήταν μακριά. Εδώ θα ήταν! Εδώ! Όπως και τότε, εκείνη τη νύχτα.

Δεν πρέπει να αποτύχω! Αυτό είναι το τελευταίο φιαλίδιο!

Ο Αίολος και η Νιρίφα, με τη βοήθεια των άλλων επαναστατών, τοποθετούσαν τις πηγές εστίασης στα απαραίτητα σημεία της *Οινόσφαιρας*· και ήξεραν όλοι τους πως αυτή η διαδικασία θα τους έκανε να ξεφυτίσουν. Κανένας, όμως, δεν προτιμούσε να κοιμηθεί αντί να δουλέψει, γιατί η κατάσταση με τα μαύρα πουλιά τούς είχε τρομάξει, και δεν ήθελαν να χάσουν τις Σκιές τους μέσα στον ύπνο τους χωρίς να το καταλάβουν.

Η Ουρανία, αναπάντεχα, ούρλιαξε. «Φύγε μακριά μου! Μακριά μου!» Και χτυπούσε τον αέρα με τα χέρια της, ξέφρενα.

«Τι συμβαίνει;» είπε ο Αίολος πλησιάζοντάς την.

«Τα μαύρα πουλιά το κάνουν αυτό;» ρώτησε η Βατράνια.

«Βλέπεις εσύ κανένα μαύρο πουλί;» της είπε ο Έκτορας, καθώς όλοι οι επαναστάτες πήγαιναν τώρα κοντά στην Ουρανία, σχηματίζοντας έναν δακτύλιο γύρω της στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*.

«...Εντάξει,» είπε η Ουρανία, τεντώνοντας το χέρι της για ν'απομακρύνει τον Αίολο. «Ήταν... Τον αισθάνθηκα πάλι. Κοντά μου. Κάπου κοντά μου.»

«Ποιον;» ρώτησε ο μάγος.

«Τον στρατιώτη. Τον παράξενο στρατιώτη.»

«Και τώρα έφυγε;»

«Ναι.»

Ο Έκτορας είπε: «Δεν καταλαβαίνω, μάγε. Πώς το κάνει αυτό;»

«Ποιος;» ρώτησε ο Αίολος.

«Ο Παντοκρατορικός, φυσικά. Πώς πλησιάζει την Ουρανία, και γιατί;»

«Δεν ξέρω, αφεντικό. Και ούτε κι εκείνη ξέρει.» Κοίταξε την Ουρανία ερωτηματικά.

«Δεν ξέρω,» το επιβεβαίωσε η οντότητα από το φεγγάρι. «Απλώς τον αισθάνομαι... Σαν το *αδ'σ'ρ* του να έχει ξαφνικά πλησιάσει.»

«Θα μπορούσε αυτό να έχει σχέση με τα μαύρα πουλιά και τις Σκιές;» είπε ο Σωσίας.

«Ένα ερώτημα που δεν μπορούμε να απαντήσουμε τώρα,» αποκρίθηκε ο Αίολος. «Και καλύτερα να τελειώνουμε με την τοποθέτηση των πηγών εστίασης.» Προς την Ουρανία είπε: «Αν αισθανθείς *οτιδήποτε* παράξενο, να μας φωνάξεις. Αμέσως.»

Εκείνη κατένευσε.

Ο Φλοίσβος, που ήταν ξαπλωμένος πάνω σ'ένα παλιό στρώμα, πετάχτηκε πάνω ουρλιάζοντας.

«Όχι! ΟΧΙ! Γιατί δεν κάθεται ήρεμα; Γιατί;» Κλότσησε έναν παλιό σωλήνα, σπάζοντάς τον. «Η γαμημένη σκρόφα!»

«Γυναίκα είναι;» ρώτησε ο Αλλάνδρης, συνοφρυωμένος.

Ο Φλοίσβος στράφηκε και τον γρονθοκόπησε, σωριάζοντάς τον στο βρόμικο πάτωμα. «Ναι, έχει τη μορφή γυναίκας,» σύριξε, «αλλά δεν είναι γυναίκα! Είναι το πλάσμα από το φεγγάρι. Είναι η πηγή του Κρασιού των Θεών! Και πρέπει να το αιχμαλωτίσω, να το έχω κοντά μου!»

Υψώνοντας το κεφάλι του, έβγαλε μια κραυγή από τον λαιμό του που μόνο ανθρώπινη δεν ήταν – έμοιαζε με διαπεραστικό κρώξιμο δαιμονικού κόρακα: και τα μαύρα πουλιά φτερούγισαν αναστατωμένα στο ψηλό ταβάνι του υπογείου της ερειπωμένης βιομηχανίας.

«Βρείτε μου αυτή τη γυναίκα!» ούρλιαξε ο Φλοίσβος. «Βρείτε μου αυτή τη γυναίκα!»

Οι συριστικές φωνές των μαύρων πουλιών γέμισαν το ερείπιο, και όλα τους πέταξαν έξω, στη νυχτερινή πόλη.

Η Νιρίφα κοιτούσε το σχέδιο που ήταν απλωμένο πάνω σ'ένα από τα τραπεζάκια της κεντρικής αίθουσας: το σχέδιο που έδειχνε την κάτοψη της *Οινόσφαιρας* και τις θέσεις όπου βρίσκονταν οι πηγές εστίασης και το επίκεντρο. «Εντάξει,» είπε. «Είσαι έτοιμος, Αίολε. Περίμενε μόνο να κάνω έναν τυπικό έλεγχο της συνδεσμολογίας.»

Πλησίασε ένα καλώδιο που περνούσε στον τοίχο και, αγγίζοντάς το, άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Ανταποκρίσεως. «Ναι,» είπε μετά από λίγο. «Όλα είναι συνδεδεμένα σωστά.»

Ο Αίολος ένευσε και πήγε να σταθεί κάτω από μια λάμπα της κεντρικής αίθουσας όπου είχαν προσαρμόσει τη συσκευή που αποτελούσε εστιακό επίκεντρο του όλου ενεργειακού πλέγματος. Πήρε μια βαθιά ανάσα, οργάνωσε τις σκέψεις του, και ξεκίνησε τη Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως. Τα χείλη του σχημάτιζαν λέξεις στη γλώσσα της μαγείας, τα δάχτυλα των χεριών του διέγραφαν σύμβολα. Το μυαλό

του ήταν εστιασμένο στη δουλειά του και μόνο, και στο επίκεντρο, που θα αποτελούσε αρχή της μαγανείας.

Ο Αίολος αισθανόταν την πνευματική ενέργεια να συσσωρεύεται, να γλιστρά στο επίκεντρο, και από εκεί στις πηγές εστίασης, μακριά, σε διάφορα σημεία της *Οινόσφαιρας*, πάνω και κάτω, δεξιά κι αριστερά. Η πνευματική ενέργεια ταξίδευε μέσω των καλωδίων που ήταν φορτισμένα με ενέργεια από τις ενεργειακές φιάλες στο κάτω υπόγειο, κι έτσι πολλαπλασιαζόταν κι αποκτούσε περισσότερη ισχύ απ'ό,τι θα μπορούσε ποτέ να της δώσει ο Αίολος από μόνος του. Η Μαγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως περιέκλειε, σταδιακά, ολόκληρη την *Οινόσφαιρα*. Και όταν ο μάγος αισθάνθηκε τη μία άκρη της να συναντά την άλλη άκρη, όπως ένας κύκλος που κλείνει, έπαψε να μιλά και να χειρονομεί, και άνοιξε τα μάτια του. Κουρασμένος. Βαριανασαίνοντας.

«Έγινε,» δήλωσε, στρεφόμενος στον Έκτορα. «Αν κάποιος από αυτά τα πουλιά έρθει εδώ απόψε, θα το καταλάβω.»

«Και θα μας ειδοποιήσεις αμέσως,» είπε ο Πρόμαχος.

«Ασφαλώς.»

«Να έχετε όλοι τους πομπούς σας από κοντά,» είπε ο Έκτορας στους άλλους.

Παρότι δεν απέμεναν πλέον πολλές ώρες νύχτας, τρία από τα μαύρα πουλιά ήρθαν στην *Οινόσφαιρα*, σαν κάπως να είχαν μάθει για τη μαγανεία – πράγμα που ήταν, το λιγότερο, παράξενο. Ο Αίολος ειδοποίησε και τις τρεις φορές τους άλλους επαναστάτες, ξυπνώντας τους. Την πρώτη φορά, το μαύρο πουλί είχε πλησιάσει την κοιμισμένη Νιρίφα και, μόλις η μάγισσα πετάχτηκε πάνω, αυτό έφυγε φτερουγίζοντας και περνώντας μέσα από τον τοίχο. Τη δεύτερη φορά, ένα πουλί είχε μπει στην άδεια κεντρική αίθουσα του μαγαζιού. Ο Έκτορας το συνάντησε εκεί, προτού πλησιάσει κανέναν, και το χτύπησε με το ηχητικό πιστόλι του, διώχνοντάς το. Την τρίτη φορά, ένα μαύρο πουλί είχε εισβάλει στο δωμάτιο του Άλκιμου και, όταν εκείνος σηκώθηκε γρυλίζοντας, δεν έφυγε από την *Οινόσφαιρα* αλλά φτερουγίσε μέσα στον διάδρομο ανάμεσα στα δωμάτια, σαν να αναζητούσε κάτι. Ο Έκτορας το χτύπησε πάλι με το ηχητικό του όπλο, τρέποντάς το σε φυγή.

«Με συγχωρείτε αλλά αυτό το χάλι γινόταν κάθε βράδυ;» ρώτησε ο Σωσίας, το πρωί, που είχαν όλοι συγκεντρωθεί στην κεντρική αίθουσα. «Ή, κάπως, μυρίστηκαν τη μαγγανεία σου, μάγε;»

«Δε νομίζω να γινόταν αυτό κάθε βράδυ,» είπε ο Αίολος. «Αν γινόταν, δε θα είχε χάσει μόνο ο Αλλάνδρης τη Σκιά του. Κάτι τα τράβηξε εδώ.»

«Η μαγγανεία σου;»

«Δεν ξέρω... Δεν το θεωρώ πιθανό.»

«Το αποκλείεις να τη διαισθάνονται;» τον ρώτησε ο Σωσίας.

«Δεν το αποκλείω. Αλλά, ακόμα κι αν τη διαισθάνονται, γιατί να έρθουν; Γιατί να μην πάνε αλλού; Τόσα μέρη υπάρχουν στην πόλη!»

Αργότερα μέσα στην ημέρα, έμαθαν ότι και πολλοί άλλοι κάτοικοι του Χωνευτηρίου είχαν δει τα μαύρα πουλιά, κι ορισμένοι μιλούσαν για εξωδιαστασιακούς δαίμονες, ενώ άλλοι έλεγαν για απεσταλμένους της Λόρκης ή για θηρία του Κάρτωλακ που είχαν έρθει από τα Φέρνιλγκαν.

«Επιδημία έπεσε;» μούγκρισε ο Αλλάνδρης, ενώ αναρωτιόταν πόσοι από τους ανθρώπους του Χωνευτηρίου θα είχαν χάσει τη Σκιά τους μέσα στη νύχτα...

Είχε πάει απόγευμα όταν, τελικά, η Τζάκι έφυγε από τα γραφεία της εφημερίδας. Έπρεπε να συγκεντρώσει πληροφορίες για τρία άρθρα και να τα γράψει κιόλας, ώστε να είναι έτοιμα για το επόμενο φύλλο. Δύο άλλοι δημοσιογράφοι έλειπαν σήμερα και εκείνη είχε αναλάβει τη δουλειά τους. Η μία ήταν άρρωστη, άσχημα κρυολογημένη, και είχε μείνει σπίτι· ο άλλος είχε οικογενειακές υποχρεώσεις που του ήταν αδύνατον να παραβλέψει. «Πάει,» είχε πει ο κύριος Νυκτόκαλος, «καταστραφήκαμε σήμερα! Μόνο εσύ μπορείς να μας σώσεις, Τζάκι.»

«Θα κάνω ό,τι μπορώ, κύριε Νυκτόκαλε.»

«Το ξέρω. Είσαι γάτα· σ' το έχω ξαναπει. *Γάτα.*»

Η γάτα αισθανόταν σαν να την είχε πατήσει άλογο τώρα, καθώς επέστρεφε στην πολυκατοικία της. Μπήκε στον ανελκυστήρα και, βγάζοντας το πλατύγυρο καπέλο της και παίρνοντάς το στο χέρι, πάτησε το κουμπί που θα την ανέβαζε στον όροφό της. Όταν έφτασε εκεί, πλησίασε την πόρτα του διαμερίσματός της – διασχίζοντας τον διά-

δρομο όπου βρίσκονταν πόρτες κι άλλων διαμερισμάτων – και την ξεκλείδωσε.

Μπαίνοντας διαπίστωσε ότι δεν ήταν μόνη.

Η Σερφάντια καθόταν στον καναπέ, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο και κρατώντας στα χέρια της ένα τεύχος του *Περίεργου Νου*.

«Πάλι τα ίδια;» είπε η Τζάκι, ρίχνοντας το καπέλο της στην κρεμάστρα και αστοχώντας. *Σκατά! Είμαι κουρασμένη – πολύ κουρασμένη...* «Μπαίνετε στο σπίτι μου χωρίς να ρωτήσετε; Τι θα γινόταν αν ερχόμουν μαζί με κανέναν άλλο άνθρωπο;»

«Μη φοβάσαι,» είπε η φωνή του Αλλάνδρη, καθώς ο μαυρόδερμος επαναστάτης έβγαινε από την κουζίνα: «κοίταξα από το παράθυρο και είδα ότι ήσουν μόνη.»

«Τι ωραία...» μουρμούρισε η Τζάκι. «Υπέροχα!» Προσπέρασε τον Αλλάνδρη, μπήκε στην κουζίνα, πήρε μια μπίρα από το ψυγείο, την άνοιξε, και ήπιε βαθιά.

«Δεν έχεις κέφια, μάλλον,» παρατήρησε ο Αλλάνδρης.

«Είμαι πτώμα,» είπε η Τζάκι, στεκόμενη στην πόρτα της κουζίνας. «Τι θέλετε εδώ;»

«Βασικά, ήρθαμε να σε πάρουμε μαζί μας. Η κατάσταση με τα μαύρα πουλιά είναι πιο επικίνδυνη απ'ό,τι φαντάζεσαι, και καλύτερα να μη μένεις μόνη και χωρίς μαγική προστασία.»

Η Τζάκι συνοφρυώθηκε, καταλαβαίνοντας ότι ο Αλλάνδρης δεν έκανε πλάκα: το θέμα πρέπει να ήταν, πράγματι, σοβαρό. «Γιατί;» είπε αργά. «Τι άλλαξε;»

Η Σερφάντια άφησε τον *Περίεργο Νου* πάνω στον καναπέ και σηκώθηκε. «Θα σου εξηγήσουμε στο δρόμο.»

Η Τζάκι ήπιε ακόμα μια γουλιά από τη μπίρα της. «Είναι, δηλαδή, βέβαιο ότι θα θέλω να έρθω μαζί σας;»

«Ναι. Εκτός αν προτιμάς τα πουλιά να κλέψουν τη Σκιά σου.»

Η Τζάκι μόρφασε. «Τι πράγμα;»

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Αλλάνδρης, «στο Χωνευτήρι ίσως να καταφέρεις να κάνεις ένα πολύ ενδιαφέρον ρεπορτάζ.»

«Γιατί;»

«Το μέρος φαίνεται, για κάποιο λόγο, να έχει γεμίσει από αυτά τα μαύρα πουλιά. Χτες βράδυ ήταν παντού, τα γαμημένα. Τρεις φορές μό-

νο μπήκαν στη *Σφαίρα*. Ούτε που θέλω να σκέφτομαι πόσοι μπορεί να έχασαν τη Σκιά τους.»

«Ποια σκιά τους; Τι είν'αυτά που λέτε;»

«Θα σου πούμε στο δρόμο,» αποκρίθηκε ο Αλλάνδρης. «Πάρε τα πράγματά σου κι έλα. Θα είσαι πολύ πιο ασφαλής στη *Σφαίρα* απ'ό,τι εδώ, πίστεψέ με.»

«Σε λίγο καιρό,» την προειδοποίησε η Σερφάντια, «μπορεί ν'αρχίσει να γίνεται μεγάλο χάος στην πόλη.»

Η Τζάκι το θεώρησε συνετό να κάνει όπως της έλεγαν.

Κεφάλαιο 60

Εργαστηριακό Πείραμα

Η Ελεονόρα μετέφερε το μαύρο πουλί στο ερευνητικό κέντρο έξω από τη Θακέρκοβ, κλεισμένο μέσα στον ηχητικό κλωβό· αλλά δεν μπορούσε να το μελετήσει όπως θα μελετούσε ένα κανονικό, βιολογικό πλάσμα. Δεν είχε αίμα για να του πάρει και να το αναλύσει· δεν είχε καν σάρκα και οστά. Ούτε ζωτική ενέργεια είχε, από την οποία θα μπορούσε να βγάλει συμπεράσματα ο Γρηγόριος'νιρ με τα βιοσκοπικά ξόρκια του. Ο καταλληλότερος για να μελετήσει το μαύρο πουλί ήταν ο Νάλντιρ'χοκ, ένας μάγος του τάγματος των Διαλογιστών, από τη διάσταση Μοργκιάνη – ψηλός, λιγνός, μαυρόδερμος, και με πράσινα μακριά μαλλιά και μούσια. Το μόνο συμπέρασμα, όμως, στο οποίο κατέληξε κι αυτός ήταν πως το πουλί ήταν κάποια νοητική οντότητα. Πράγμα που η Ελεονόρα είχε ήδη καταλάβει.

Τα μαύρα πουλιά πηγαίνουν στους ανθρώπους που κοιμούνται, σκέφτηκε. Γιατί; Αυτό πρέπει να ανακαλύψουμε. Και ίσως από εκεί να μπορέσουμε να εξάγουμε και από πού έρχονται, καθώς και τι ζητούν στη Θακέρκοβ.

Χρειαζόταν έναν από τους φρουρούς για να κάνει το πείραμα που είχε στο μυαλό της, αλλά ήξερε ότι κανένας δεν θα δεχόταν να υποβληθεί σ'αυτή τη διαδικασία· ήταν πολύ επικίνδυνη. Η Ελεονόρα, όμως, ήθελε οπωσδήποτε να κάνει το πείραμα. Ήταν ο μόνος τρόπος για να μάθει την αλήθεια, νόμιζε.

Βρισκόμενη σ'ένα από τα εργαστήρια μαζί με τον Νάλντιρ'χοκ και τον Γρηγόριο'νιρ, ρώτησε τον πρώτο: «Γνωρίζεις τη Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής;»

Εκείνος ένευσε. «Μάλιστα, κυρία Επιτηρήτρια.»

«Τη γνωρίζεις καλά;»

«Ασφαλώς. Αλλά γιατί ρωτάτε;»

Η Ελεονόρα τούς μίλησε για το σχέδιό της.

Τα μάτια του Γρηγόριου γούρλωσαν προς στιγμή, ενώ τα μάτια του Νάλντιρ στένεψαν. «Είναι ριψοκίνδυνο αυτό,» την προειδοποίησε ο Βιοσκόπος. «Αν διαρρεύσει στους υπολοίπους φρουρούς–»

«Δεν θα διαρρεύσει,» είπε η Ελεονόρα. «Γι'αυτό κιόλας ρώτησα τον Νάλντιρ αν ξέρει καλά τη Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής. Ο φρουρός δεν θα θυμάται τίποτα μετά από το πείραμα.»

«Εσείς αποφασίζετε, κυρία Επιτηρήτρια...» αποκρίθηκε ο Γρηγόριος'νιρ.

Η Ελεονόρα κάλεσε μερικούς από τους εργαστηριακούς βοηθούς της, δίνοντάς τους οδηγίες σχετικά με το τι έπρεπε να κάνουν. Πρόσταξε, επίσης, τον Γρηγόριο'νιρ να πάει μαζί τους, «γιατί,» του είπε, «πιστεύω ότι, ως Βιοσκόπος, θα μπορείς να τους βοηθήσεις.»

Εκείνος αναστέναξε. «Πράγματι, μπορώ. Αν και, σας το λέω ξανά, είναι πολύ ριψοκίνδυνο αυτό, κατά τη γνώμη μου.»

«Μη με καθυστερείς,» του είπε η Ελεονόρα.

Ο Γρηγόριος'νιρ δεν έφερε άλλη αντίρρηση. Μαζί με δύο εργαστηριακούς βοηθούς πήγε στο οίκημα διαμονής των φρουρών μέσα στη νύχτα. Στάθηκαν έξω από την πόρτα του φρουρού που τους είχε πει η Επιτηρήτρια του ερευνητικού κέντρου, και ο Γρηγόριος υποτονθόρυσε ένα Ξόρκι Εντοπισμού Ζωτικής Ενέργειας για να δει αν ο φρουρός ήταν όντως μέσα. Πράγματι, εκεί ήταν. Ο μάγος χρησιμοποίησε, ύστερα, ένα Ξόρκι Ταχείας Αναλύσεως Ζωτικής Καταστάσεως και συμπέρανε ότι ο φρουρός κοιμόταν. Έκανε νόημα στους βοηθούς να διαρρήξουν την πόρτα, κι εκείνοι υπάκουσαν. Η πόρτα άνοιξε και γλίστρησαν μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, μαζί με τον Γρηγόριο. Μόνο λίγο φεγγαρόφωτο έμπαινε από το παράθυρο. Ο Βιοσκόπος τούς έγνεψε να περιμένουν, και εστίασε την προσοχή του στην κοιμισμένη μορφή του φρουρού, αρθρώνοντας ένα Ξόρκι Ληθαργικής Ναρκώσεως, ώστε να τον ρίξει σε τόσο βαθύ ύπνο που ούτε πιστολιές δεν θα τον ξυπνούσαν. Μετά, ένευσε στους εργαστηριακούς βοηθούς να κάνουν τη δουλειά τους. Οι δύο άντρες έδεσαν και φίμωσαν τον φρουρό – ενώ εκείνος εξακολουθούσε να κοιμάται – τον έβαλαν μέσα σ'έναν μακρόστενο, λευκό σάκο, και τον πήραν στα χέρια. Κουβαλώντας τον, βγήκαν από το οίκημα διαμονής των φρουρών του ερευνητικού κέντρου και πήγαν στο εργαστήριο όπου τους περίμεναν η Ελεονόρα'σαρ και οι υπόλοιποι.

«Βάλτε τον στο δωμάτιο,» πρόσταξε η Επιτηρήτρια, δείχνοντας.

Ο φρουρός μεταφέρθηκε σ'ένα δωμάτιο που δεν είχε τοίχους παρά μόνο τέσσερις αργυρές ράβδους εκεί όπου κανονικά θα ήταν οι κολόνες του. Έμοιαζε με τον ηχητικό κλωβό – κι αυτό, φυσικά, δεν ήταν τυχαίο. Το δωμάτιο ήταν απλά ένας *μεγαλύτερος* ηχητικός κλωβός. Οι

τέσσερις αργυρές ράβδοι ενώνονταν, μέσω καλωδίων, με έναν ρυθμιστή ενεργειακής ροής ο οποίος, με τη σειρά του, ενωνόταν με ενεργειακές φιάλες.

Οι εργαστηριακοί βοηθοί απόθεσαν τον κοιμισμένο φρουρό επάνω σ'ένα κρεβάτι στο κέντρο του δωματίου, λύνοντας και ξεφιμώνοντάς τον ενώ εκείνος εξακολουθούσε να κοιμάται.

«Βρίσκεται υπό την επιρροή Ξορκιού Ληθαργικής Ναρκώσεως,» είπε ο Γρηγόριος'νιρ στην Ελεονόρα.

Εκείνη ένευσε, και πρόσταξε τους βοηθούς της να μεταφέρουν τον κλωβό με το μαύρο πουλί μέσα στο δωμάτιο. Οι βοηθοί το έκαναν, κυλώντας τον ηχητικό κλωβό επάνω σ'ένα καρότσι.

«Βγείτε,» τους είπε η Ελεονόρα, και, πηγαίνοντας στον ρυθμιστή ενεργειακής ροής, κατέβασε τον διακόπτη που έκλεινε το κύκλωμα. Το δωμάτιο με τους διαφανείς τοίχους μετατράπηκε σε ηχητικό κλωβό. Τίποτα δεν φαινόταν στο γυμνό μάτι, αλλά, αν κάποιος προσπαθούσε να μπει ή να βγει, θα άκουγε ένα διαπεραστικό σύριγμα που ίσως να τον ζάλιζε άσχημα.

Η Ελεονόρα πήγε στο μικρότερο σύστημα που έλεγχε την παροχή ενέργειας του δωδεκάεδρου κλωβού όπου ήταν κλεισμένο το πουλί. Πάτησε έναν διακόπτη και η ενέργεια έπαψε να κυλά εκεί.

Το μαύρο πουλί πέταξε έξω αμέσως. Και προσπάθησε να φύγει. Μόλις όμως έφτασε σ'ένα απ'τα τοιχώματα της νέας του φυλακής, αναγκάστηκε να πεταχτεί πίσω. Το ηχητικό πεδίο τού ήταν πολύ δυσάρεστο· δεν μπορούσε να περάσει.

Η Ελεονόρα στάθηκε ακίνητη, παρακολουθώντας το μαύρο πουλί καθώς αυτό φτερούγιζε ξέφρενα από δω κι από κει, προσπαθώντας να βρει κάποιο άνοιγμα και διαρκώς αποτυχαίνοντας.

Ο φρουρός συνέχιζε να κοιμάται επάνω στο κρεβάτι, δίχως να έχει καταλάβει τίποτα.

Η νοητική οντότητα φάνηκε, στο τέλος, να ηρεμεί κάπως. Πετούσε γύρω-γύρω μέσα στη φυλακή της χωρίς να προσπαθεί να ξεφύγει. Τουλάχιστον, αυτό το κλουβί ήταν πιο ευρύχωρο από το προηγούμενο...

Μετά από λίγο, φτερούγισε πάνω από τον κοιμισμένο φρουρό, μοιάζοντας να τον ατενίζει πεινασμένα παρότι δεν είχε μάτια. Τον πλησίασε: στην αρχή κάπως διστακτικά, έπειτα με περισσότερο θάρρος... και τα μάτια της Ελεονόρας στένεψαν πίσω από τα κομψά γυαλιά της, κα-

θώς είδε κάτι να βγαίνει μέσα από τον φρουρό. Μια μαύρη, σκιώδης μορφή που έμοιαζε με ανθρώπινο σώμα, και που το πουλί την άρπαξε με πλοκάμια τα οποία φύτρωσαν από την κάτω μεριά του σώματός του.

Ο φρουρός δεν ξύπνησε.

Το μαύρο πουλί, κρατώντας κοντά του τη σκιερή ανθρωπόμορφη φιγούρα, προσπάθησε πάλι να φύγει από τον ηχητικό κλωβό, και πάλι βρήκε αντίσταση. Τα τσυρίγματά του αντηχούσαν τώρα μέσα στο εργαστήριο, καθώς κοπανιόταν ξανά και ξανά πάνω στα ηχητικά τοιχώματα προσπαθώντας να τα σπάσει, χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

«Τι είναι αυτό που πήρε;» είπε ο Νάλντιρ 'χοκ' η φωνή του φανέρωνε δέος. «Τι πήρε από μέσα του;»

«Εσύ θα έπρεπε να μπορείς να μας πεις,» του αποκρίθηκε η Ελεονόρα.

«Δεν ξέρω, κυρία Επιτηρήτρια. Δεν έχω ξαναδεί τέτοιο πράγμα να συμβαίνει. Ούτε έχω διαβάσει για τίποτα παρόμοιο. Μοιάζει, πάντως, με τη σκιά του φρουρού. Και αυτή η σκιά παλεύει: φαίνεται να είναι ξύπνια, σε αντίθεση με τον ίδιο τον φρουρό.»

Η Ελεονόρα ένευσε. «Ναι,» μουρμούρισε, συνεπαρμένη από το θέαμα.

Το μαύρο πουλί συνέχιζε να κοπανιέται πάνω στα τοιχώματα, ώσπου ζαλίστηκε και έπεσε. Ελευθερώνοντας τη σκιά από την αγκαλιά του.

Και τότε, η Σκιά σηκώθηκε όρθια και κοίταξε την Ελεονόρα και τους υπόλοιπους. Ξαφνικά, η μορφή της ξεθόλωσε. Τα χαρακτηριστικά της έγιναν αυτά του κοιμισμένου φρουρού.

«Τι συμβαίνει;» φώναξε. «Τι μου κάνετε;» Έδειξε τον ξαπλωμένο φρουρό. «Τι είναι αυτό; Αντιγράψατε το σώμα μου; Τι μου κάνετε;»

Η Ελεονόρα, ο Γρηγόριος, και ο Νάλντιρ αλληλοκοιτάχτηκαν, αβέβαιοι τι έπρεπε να απαντήσουν, ή αν έπρεπε να απαντήσουν καν.

Η Σκιά έκανε να βγει από τον ηχητικό κλωβό – και τινάχτηκε πίσω, ουρλιάζοντας. Τα ηχητικά τοιχώματα την περιόριζαν, ακριβώς όπως και το μαύρο πουλί. Δεν ήταν από ύλη. Ήταν ακόμα μία νοητική οντότητα.

«Βγάλτε με από δω!» ούρλιαξε. «Βγάλτε με από δω!» ενώ το μαύρο πουλί είχε σηκωθεί πάλι και φτεροκοπούσε ολόγυρα, τσυρίζοντας δαιμονισμένα.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Ελεονόρα τη Σκιά.

Εκείνη απάντησε δίνοντας το όνομα και το επώνυμο του κοιμισμένου φρουρού. «Δε μ'αναγνωρίζετε;» ρώτησε υστερικά. «Τι – τι έχει γίνει; Δε μ'αναγνωρίζετε; Και τι θέλει αυτό εδώ; Τι θέλει αυτό εδώ;» Έδειξε το σώμα του, τρέμοντας. «Πάρτε το από δω! Πάρτε το από δω! Είναι δαιμονικό. Είναι κάτι το δαιμονικό. Καταστρέψτε το! Καταστρέψτε το!»

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. *Παράξενο. Αυτή η Σκιά μοιάζει να αποστρέφεται το σώμα απ'το οποίο βγήκε και του οποίου την μορφή έχει. Νομίζει ότι είναι ψεύτικο, κάποιου είδους δαιμονικός σφετεριστής.*

Και μετά, σκέφτηκε: *Αν αυτό συμβαίνει σ'όλη τη Θακέρκοβ... Αν τα μαύρα πουλιά πηγαίνουν και παίρνουν τις Σκιές των πολιτών... Κι αν οι Σκιές αποστρέφονται τόσο πολύ τα σώματα...*

Τα Γένια του Κρόνου!

«Γιατί να το καταστρέψουμε εμείς;» ρώτησε η Ελεονόρα τη Σκιά, πλησιάζοντας το ηχητικό τοίχωμα του κλωβού.

«Εσείς το φτιάξατε! Εσείς καταστρέψτε το!»

«Εσύ δεν μπορείς να το καταστρέψεις; Δεν μπορείς να πας από πάνω του και να το πνίξεις;»

Η Σκιά κοίταξε το σώμα οργισμένα, με τα δόντια της να τρίζουν και τα μάτια της να σπινθηροβολούν με τρόπο που, φανερά, δεν ήταν ανθρώπινος. Μετά, έστρεψε πάλι το βλέμμα της στην Ελεονόρα. «Εσείς καταστρέψτε το!» ούρλιαξε. «Εσείς!»

Δεν μπορεί να σκοτώσει το σώμα του, συμπέρανε η Ελεονόρα. Για κάποιον λόγο τού είναι απαγορευμένο.

Τότε, ο κοιμισμένος φρουρός ξύπνησε, γιατί ακόμα και το Ξόρκι Ληθαργικής Ναρκώσεως δεν είναι τόσο ισχυρό ώστε να κρατήσει κάποιον κοιμισμένο για πάντα.

Ο άντρας, ντυμένος μόνο με την περισκελίδα του, ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Τα μάτια του γούρλωσαν, το στόμα του μισάνοιξε.

«...Πού είμαι;» τραύλισε.

Ένα σώμα, λοιπόν, μπορεί να ξυπνήσει αφότου του έχουν κλέψει τη Σκιά του. Και δε μοιάζει να του λείπει τίποτα, εκ πρώτης όψης. «Σ'ένα εργαστήριο,» του είπε η Ελεονόρα. «Κάνουμε ένα πείραμα. Αλλά είσαι ασφαλής· μην ανησυχείς. Αυτό που βλέπεις δεν είναι παρά ένα... εικονικό αντίγραφο.»

Ο φρουρός συνοφρυώθηκε. «Ποιο;... Ποιο αντίγραφο;»

«Δε βλέπεις τον εαυτό σου;» Η Ελεονόρα έδειξε τη Σκιά.

«...Όχι,» ψέλλισε ο άντρας. «Είναι... κάτι εκεί;»

«Σκοτώστε το!» ούρλιαξε η Σκιά. «Σκοτώστε το, το έκτρωμα!» Κοπάνησε πάνω στο ηχητικό τοίχωμα, προσπαθώντας να το σπάσει και πέφτοντας κάτω, στο πάτωμα – που κι αυτό ηχητικό τοίχωμα ήταν, ασφαλώς.

«Δεν τ'ακούς που μιλά;» ρώτησε η Ελεονόρα τον φρουρό.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τι θα έπρεπε ν'ακούω;»

«Το πουλί που φτερουγίζει το βλέπεις;» Η Ελεονόρα έδειξε ψηλά.

Εκείνος ύψωσε το βλέμμα του. «Το πουλί;... Δεν υπάρχει πουλί... Με δοκιμάζετε, κυρία Επιτηρήτρια; Ψυχολογικά;»

Αν δεν ακούει τη φασαρία, τότε τι τον ξύπνησε; Οι ομιλίες μας; Ή το γεγονός ότι πάρθηκε η Σκιά από μέσα του; αναρωτήθηκε η Ελεονόρα.

«Βγες έξω,» τον πρόσταξε.

«Έξω;»

«Έλα κοντά μας.»

Ο φρουρός σηκώθηκε από το κρεβάτι και, καθώς περνούσε μέσα από ένα απ'τα ηχητικά τοιχώματα του κλωβού, μόρφασε έντονα και έπιασε το κεφάλι του. «Δεν... δεν είμαι καλά,» τραύλισε.

«Καλά είσαι,» του είπε η Ελεονόρα. «Αυτό που ένιωσες δεν έχει να κάνει μ'εσένα. Πες μου πώς αισθάνεσαι.»

Ο φρουρός βλεφάρισε αβέβαια. «Δεν... δεν θυμάμαι πώς κατέληξα εδώ.»

«Φυσιολογικό είναι αυτό. Κατά τα άλλα, πώς αισθάνεσαι; Τίποτα ι-διαίτερο;»

«Όχι. Όχι...»

Η Σκιά ούρλιαζε, χτυπώντας με τις γροθιές της τα ηχητικά τοιχώματα χωρίς να μπορεί να δραπετεύσει.

«Ο κύριος Νάλντιρ'χοκ θα σου κάνει μερικούς απλούς ψυχολογικούς ελέγχους, εντάξει;» είπε η Ελεονόρα στον φρουρό.

Εκείνος ένευσε, μοιάζοντας τρομαγμένος.

Ο μαυρόδερμος μάγος τού έγνεψε να τον ακολουθήσει, και πήγαν στο γραφείο, σε μια από τις γωνίες του εργαστηρίου.

«Νομίζεις ότι είναι εφικτό η Σκιά να μπει πάλι μέσα του;» ρώτησε η Ελεονόρα τον Γρηγόριο.

«Αν έρθουν σε επαφή, πιθανώς,» αποκρίθηκε εκείνος. «Το πρόβλημα, βέβαια, είναι ότι ο φρουρός δεν την βλέπει, ούτε την ακούει· και η Σκιά μοιάζει να αποφεύγει να τον αγγίξει.»

«Περίεργο δεν είναι που, εκτός από τη Σκιά του, δεν βλέπει και το μαύρο πουλί, ενώ όλοι οι άλλοι το βλέπουμε;»

«Πράγματι, είναι περίεργο,» ένευσε ο Γρηγόριος. «Το πουλί κάτι τού έκλεψε... κάτι... κάτι από την *ψυχή* του. Δεν μπορώ να το προσδιορίσω καλύτερα.»

«Πρέπει να έχεις δίκιο,» συμφώνησε η Ελεονόρα. «Κάτι από την *ψυχή* του – ό,τι κι αν είναι αυτό.»

Και τότε, θυμήθηκε τον Κριτόλαο. *Πρέπει να τον ειδοποιήσω!* Έβγαλε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από την τσέπη της. «Μην κάνετε τίποτα χωρίς εμένα,» είπε στον Γρηγόριο. «Επιστρέφω αμέσως.»

«Πού πας;» ρώτησε εκείνος πίσω της, καθώς η Ελεονόρα βάδιζε προς την έξοδο του εργαστηρίου.

«Επιστρέφω αμέσως.»

Έκαναν έρωτα επάνω στο μεγάλο κρεβάτι, αργά, με νωχελικά χάρδια και μακρόσυρτα φιλήματα. Τα ρούχα τους ήταν πεσμένα ολόγυρα στο δωμάτιο, από δω κι από κει.

Ένα κουδούνισμα αντήχησε ξαφνικά από το σαλόνι.

«Άστο,» ψιθύρισε η Χοαρκίδα, ξεκολλώντας αργά τα χείλη της από τα χείλη του. «Θα βαρεθούν.»

«Μπορεί νάναι σημαντικό.»

«Άστο, Κριτόλαε.»

«Δε γίνεται,» αποκρίθηκε εκείνος, και σηκώθηκε από πάνω της, γλιστρώντας έξω από την αγκαλιά των κατάλευκων ποδιών της.

Η Χοαρκίδα αναστέναξε δυσανεστήμενα. «Σκατά...»

Ο Κριτόλαος, χωρίς να ρίξει τίποτα επάνω του, πήγε στο σαλόνι, έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από το τραπεζάκι, και είδε ότι τον καλούσε η Ελεονόρα. *Τέτοια ώρα;* Πρέπει να ήταν κάτι επείγον.

Άνοιξε τον πομπό φέρνοντάς τον στ'αφτί του.

«Ελεονόρα;»

«*Κοιμόσουν;*»

«Εε, όχι. Καθόμουν εδώ και... Απλά καθόμουν. Συμβαίνει κάτι;»

«Μην κοιμηθείς. Τουλάχιστον, όχι αφύλαχτος. Αυτά τα μαύρα πουλιά ανακάλυψα τι σου κάνουν όταν έρθουν από πάνω σου ενώ κοιμάσαι. Αν είναι να κοιμηθείς, όποτε σκοπεύεις να κοιμηθείς, κάνε μια- Ξέρεις τη Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως; Ξέρεις πώς να τη χρησιμοποιείς;»

«Ναι.»

«Να κάνεις αυτή τη μαγγανεία προτού κοιμηθείς. Πάντα. Έτσι, αν κάποιος από τα πουλιά σε πλησιάσει, πρέπει λογικά να το αντιληφτείς αφού είναι νοητική – άρα και πνευματική – οντότητα.»

«Τι σου κάνουν στον ύπνο σου, Ελεονόρα;»

«Πρέπει να σου εξηγήσω από κοντά. Θα έρθω από κει.»

«Πότε; Τώρα;»

«Ναι. Σε λίγο.»

«Μέσα στη νύχτα;»

«Ναι. Πρέπει να συζητήσουμε. Είναι πολύ σημαντικό το θέμα.»

«Εντάξει, θα σε περιμένω.»

Η επικοινωνία τους τερματίστηκε, και ο Κριτόλαος, ακόμα κρατώντας τον πομπό του, επέστρεψε στο υπνοδωμάτιο. Η Χοαρκίδα ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, γυρισμένη στο πλάι και με το κεφάλι της ακουμπισμένο στη γροθιά της. Δεν έμοιαζε ευχαριστημένη.

«Θα έχουμε παρέα, όπως φαίνεται,» της είπε ο Κριτόλαος.

Η Ελεονόρα μπήκε πάλι στο εργαστήριο, και μίλησε με τον Νάλντιρ'χοκ χωρίς να την ακούει ο φρουρός. Μόνο ο Γρηγόριος'νιρ ήταν κοντά τους.

«Πώς σου φάνηκε;»

«Φυσιολογικός,» αποκρίθηκε ο Διαλογιστής. «Η κλοπή της Σκιάς του δεν μοιάζει να έχει επηρεάσει τις πνευματικές του λειτουργίες.»

«Αποκλείεται. Κάτι θα του έχει κάνει. Κάτι πάθηκε από αυτόν.»

Ο Νάλντιρ κούνησε το κεφάλι. «Αν έχει χάσει κάτι, τότε δεν ξέρω τι μπορεί να είναι αυτό, κύρια Επιτηρήτρια. Το μόνο που...» Φάνηκε σκεπτικός.

«Συνέχισε,» τον προέτρεψε η Ελεονόρα.

«Το μόνο που παρατήρησα- Αλλά είναι περισσότερο σαν να το διαισθάνθηκα... Ο άνθρωπος είναι λίγο σαν... πώς να το πω;... σαν να έχει

χάσει τον, εμμ, αυθορμητισμό του, ίσως. Αλλά δεν ξέρω πώς ακριβώς ήταν και παλιά, βέβαια.»

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. «Τον αυθορμητισμό του;»

«Δεν μπορώ να το εκφραστώ καλύτερα, κυρία Επιτηρήτρια. Δεν είναι ακριβώς ο αυθορμητισμός: είναι κάτι άλλο. Κάτι σχετικό...»

«Δεν βλέπει τη Σκιά του,» του θύμισε η Ελεονόρα. «Ούτε το μαύρο πουλί. Είναι λες και δεν υπάρχουν γι' αυτόν. Δύο πράγματα που για όλους εμάς είναι υπαρκτά.»

«Ναι...» είπε σκεπτικά ο Νάλντιρ. «Ναι...» Αλλά δεν έδωσε καμία εξήγηση.

«Προσπαθήστε να τον φέρετε σε επαφή με τη Σκιά του,» πρόσταξε η Ελεονόρα.

Οι δύο μάγοι και οι βοηθοί της το προσπάθησαν, λέγοντας στον φρουρό να μπει στον ηχητικό κλωβό και, αφού ήταν μέσα, να πάει προς τα εκεί, και ύστερα προς τα εκεί, και προς τα εκεί – και προς τα εκεί. Η Σκιά, όμως, συνεχώς έτρεχε δεξιά κι αριστερά αποφεύγοντάς τον και ουρλιάζοντας δαιμονισμένα, ζητώντας να την ελευθερώσουν και να πάψουν να τη βασανίζουν – και να σκοτώσουν τον ψεύτικο άνθρωπο! να τον σκοτώσουν! να τον σκοτώσουν!

Γιατί μισεί τόσο πολύ τον ίδιο του τον εαυτό; απόρησε η Ελεονόρα. Και πρόσταξε να χτυπήσουν τη Σκιά με ηχητικά όπλα. Ένας βοηθός πήγε και έφερε δύο ηχητικά πιστόλια, και έπειτα από μερικές ριπές η Σκιά ζαλίστηκε και ο φρουρός, με την καθοδήγηση του Νάλντιρ'χοκ, στάθηκε επάνω της.

Η Σκιά ούρλιαξε και χάθηκε μέσα στο σώμα του.

Και η Ελεονόρα είδε, τότε, κάτι το διαφορετικό στην όψη του φρουρού, σαν ο άντρας πριν να υπονοβατούσε ουσιαστικά και τώρα μόνο να είχε ξυπνήσει.

«Τα παπάρια του Κρόνου!» αναφώνησε. «Τι...; Τι έγινε; Γιατί αφήσατε αυτό το καταραμένο πουλί να με αρπάξει;»

Η Ελεονόρα συνοφρυώθηκε. *Θυμάται. Ενδιαφέρον...*

Οι βοηθοί της και οι μάγοι έβγαλαν τον φρουρό από τον ηχητικό κλωβό.

«Βλέπεις το μαύρο πουλί;» τον ρώτησε η Ελεονόρα.

«Φυσικά και το βλέπω!» είπε εκείνος.

«Πριν δεν το έβλεπες.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Πριν, είχα... είχα χάσει τον εαυτό μου. Με είχε κλέψει. *Εσείς* με βάλατε εκεί μέσα για να με κλέψει!» Την κοίταξε εχθρικά. «Κανείς δε με ρώτησε γι' αυτό, κυρία Επιτηρήτρια – πράγμα που αντίκειται στους κανονισμούς του ερευνητικού κέντρου.»

Κοίτα να δεις, σκέφτηκε η Ελεονόρα. *Πράγματι, ξύπνησε ο άνθρωπος...* «Δεν υπήρχε κίνδυνος–»

«Δεν υπήρχε κίνδυνος!» φώναξε ο φρουρός. «Με... με χώρισε στα δύο! Θα τρελαινόμουν!»

«Υπερβάλλεις–»

«Κυρία Επιτηρήτρια–!»

«Αρκετά!» φώναξε η Ελεονόρα. Και προς τους άλλους: «Οδηγήστε τον στο δωμάτιό του.»

«Θα απαιτήσω να φύγω από το ερευνητικό κέντρο,» δήλωσε ο φρουρός.

«Όπως νομίζεις,» του είπε η Ελεονόρα.

Ένας βοηθός τού έδωσε μια κάπα, λέγοντάς του: «Έλα μαζί μας.»

Ο φρουρός φόρεσε την κάπα και τους ακολούθησε.

Η Ελεονόρα έπιασε τον Νάλντιν'χοκ από το μπράτσο προτού ο μάγος φύγει. «Μην ξεχνάς,» του ψιθύρισε: «Μαγγανεία Μνημονικής Διαγραφής, και μετά, υπνωτική ένεση. Αμέσως.»

«Ασφαλώς, κυρία Επιτηρήτρια.»

Η Ελεονόρα, μόνη της τώρα μέσα στο εργαστήριο, με μοναδική παρέα το παγιδευμένο μαύρο πουλί, έβαλε τα χέρια της στη μέση και αναστέναξε. *Τι ακριβώς πήρε από αυτόν τον άνθρωπο; αναρωτήθηκε. Είναι σαν να του έκλειψε την... κανονική του προσωπικότητα. Σαν να του πήρε εκείνο που τον κάνει αληθινά άνθρωπο.*

Ο κίνδυνος για τη Θακέρκοβ είναι πολύ μεγάλος, κατέληξε· κι άρχισε να ετοιμάζεται για αναχώρηση.

Κεφάλαιο 61

Η Παλιά Βιομηχανία

Ο Έκτορας είπε ότι, για να μάθουν περισσότερα γι'αυτά τα μαύρα πουλιά, θα έπρεπε να καταλάβουν γιατί βρίσκονταν εδώ και από πού έρχονταν. «Και το μόνο στοιχείο που έχουμε προς αυτή την κατεύθυνση είναι η παλιά βιομηχανία που ανέφερε ο Αλλάνδρης. Εκεί όπου πηγαίνουν τις Σκιές που κλέβουν από τους ανθρώπους.»

Οι άλλοι δεν διαφωνούσαν με τον Πρόμαχο· έβρισκαν το σχέδιό του λογικό. Ο Αλλάνδρης, όμως, δεν θυμόταν πού ακριβώς βρισκόταν η ερειπωμένη βιομηχανία, παρά μόνο ότι ήταν κάπου στον Παλαιοπώλη. «Και ο Παλαιοπώλης είναι αρκετά μεγάλη περιοχή,» είπε.

«Θα πρέπει να την ψάξουμε όλη,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Μια βιομηχανία, αν και παλιά, αν και ερειπωμένη, δεν κρύβεται εύκολα.»

«Κι όταν βρούμε τη φωλιά των μαύρων πουλιών, τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Σωσίας. «Δε μπορούμε να τα σκοτώσουμε. Δεν είναι κανονικά πουλιά. Είναι σαν αέρας.»

«Ο Αλλάνδρης είπε ότι δεν είναι μόνα τους, όμως,» τόνισε η Χλόη. «Κάποιοι άνθρωποι είναι μαζί τους.» Και κοιτάζοντας τον Αλλάνδρη: «Κανονικοί άνθρωποι, έτσι;»

Εκείνος κατένευσε. «Ναι. Και ο ένας κάτι μού θύμιζε. Σαν να τον έχω ξαναδεί· αλλά δε θυμάμαι πού.»

«Η αλήθεια είναι,» είπε ο Έκτορας προς όλους, «ότι δεν μπορούμε να έχουμε συγκεκριμένο σχέδιο αντιμετώπισης ακόμα. Πρέπει, όμως, να πάμε να μάθουμε όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα για τα μαύρα πουλιά, γιατί είναι πολύ επικίνδυνα, για όλους.»

«Αναρωτιέμαι αν οι πράκτορες της Παντοκράτειρας έχουν αντιληφθεί την παρουσία τους, αφεντικό,» είπε ο Αίολος.

«Αν την έχουν αντιληφθεί,» αποκρίθηκε η Βατράνια αντί για τον Έκτορα, «δε φαίνεται να έχουν κάνει τίποτα. Ίσως και να μη *μπορούν* να κάνουν τίποτα.»

Ο Πρόμαχος ένευσε, συμφωνώντας. «Ναι, ίσως. Ή ίσως τα μαύρα πουλιά να τα έχουν φτιάξει αυτοί.»

«Για ποιο λόγο;» απόρησε η Βατράνια.

«Δεν ξέρω, αλλά δεν μπορώ και να το αποκλείσω.

»Τέλος πάντων. Κάτι άλλο, τώρα. Όσο θα λείπουμε, ψάχνοντας για την ερειπωμένη βιομηχανία, αυτοί που θα μείνουν πίσω θ' αρχίσουν, στο κάτω υπόγειο, να χτίζουν το άνοιγμα που οδηγεί στις σήραγγες.»

«Θα το σφραγίσουμε, δηλαδή, τελικά;» είπε ο Αλλάνδρης.

«Ναι,» απάντησε τελεσίδικα ο Έκτορας. «Ο Αίολος δεν μπορεί να ρυθμίζει δύο ισχυρές μαγγανείες κάθε μέρα, και η ενέργεια που καταναλώνουμε είναι, ούτως ή άλλως, πολλή και μας κοστίζει.»

«Ποιοι θα μείνουν πίσω και ποιοι θα πάνε στον Παλαιοπώλη, λοιπόν;» είπε ο Σωσίας.

«Εγώ,» αποκρίθηκε ο Έκτορας, «ο Αλλάνδρης, η Σερφάντια, εσύ, η Τζάκι, ο Αίολος, και η Νιρίφα θα πάμε στον Παλαιοπώλη. Οι υπόλοιποι θα καθίσετε εδώ και θα χτίσετε το πέρασμα στο κάτω υπόγειο.»

«Η Ουρανία καλύτερα να έρθει μαζί μας, αφεντικό,» είπε ο Αίολος: «μπορεί να φανεί χρήσιμη.» Και την ίδια στιγμή, η Βατράνια έλεγε: «Θα έρθω κι εγώ.»

«Δε θα πας πουθενά,» της είπε ο Έκτορας: και προς τον Αίολο: «Έχεις δίκιο: κι η Ουρανία θα έρθει μαζί μας.»

«Θα πάω όπου νομίζω!» αντιγύρισε, θυμωμένα, η Βατράνια.

«Θα κάτσεις εδώ που σου λέω! Η φάτσα σου είναι γνωστή στους πράκτορες της Παντοκράτειρας, και δε θέλω μετελάδες.»

«Ο Σωσίας μπορεί να με μεταμφιέσει.»

«Σου είπα – θα μείνεις εδώ. Τέλος.»

Οι επαναστάτες ετοιμάστηκαν και έφυγαν. Ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια πήραν από ένα δίκυκλο. Ο Αίολος, η Ουρανία, και η Τζάκι μπήκαν στο απλό τετράκυκλο. Ο Έκτορας, ο Σωσίας, και η Νιρίφα θα βάδιζαν ως τον Παλιάτσο, θα έπαιρναν τον Υπόγειο από εκεί, και θα κατέβαιναν στον σταθμό Καιροσκόπου, στα δυτικά του Παλαιοπώλη. Λίγο παρακάτω, θα συναντούσαν τους υπόλοιπους.

Ο Κριτόλαος, αφού άκουσε μες στη νύχτα αυτά που είχε να του πει η Ελεονόρα για τα μαύρα πουλιά, έφτασε στο εξής συμπέρασμα: «Έτσι όπως τα λες, η πόλη βρίσκεται σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και μπορεί ακόμα και να πρέπει να εκκενωθεί.»

«Μη γίνεσαι μελοδραματικός,» του είχε πει η Χοαρκίδα, που ήταν επίσης στο σπίτι του. «Δε μπορείς να εκκενώσεις ολόκληρη τη Θακέρκοβ! Δε μπορεί να το εννοείς αυτό.»

«Αν δεν υπάρχει άλλη λύση, θα το κάνω. Γιατί, τι άλλο θα σταματήσει αυτά τα καταραμένα πουλιά απ'το να κλέψουν τις Σκιές όλων των πολιτών; Τι;»

Η Χοαρκίδα δεν είχε απαντήσει. Φαινόταν φοβισμένη από τα λόγια του, καθώς και από όσα είχε ακούσει απ'την Ελεονόρα, γιατί καταλάβαινε ότι μπορεί κι εκείνη οποιαδήποτε στιγμή να έχανε τη Σκιά της – ό,τι κι αν ήταν αυτό και ό,τι συνέπειες κι αν είχε.

«Κριτόλαε,» είχε πει η Ελεονόρα, «αν βρούμε από πού έρχονται τα μαύρα πουλιά, ή πώς ακριβώς δημιουργούνται, ίσως μπορέσουμε να τα σταματήσουμε.»

«Δεν μπορούμε να τα σκοτώσουμε; Δεν υπάρχουν όπλα που τα σκοτώνουν;»

«Τα ηχητικά όπλα φαίνεται απλώς να τα ζαλίζουν. Οι κανονικές σφαίρες, φυσικά, δεν τα βλάπτουν καθόλου. Μόνο η μεγάλη ποσότητα ενέργειας, υποθέτω, θα μπορεί να τα διαλύσει. Μάλλον, τόση όση εξαπολύει ένα μέτριο ενεργειακό κανόνι. Αλλά, αν χτυπήσεις ένα πουλί με τόση ενέργεια, σίγουρα θα κάνεις κι άλλες καταστροφές στον χώρο γύρω του...»

«Θα μπορούσαμε να προσελκύσουμε όλα τα μαύρα πουλιά σ'ένα μέρος και να τα διαλύσουμε μαζικά;» ρώτησε ο Κριτόλαος.

«Καταλαβαίνεις πόση ενέργεια θα χρειαζόταν για κάτι τέτοιο; – και τι καταστροφή θα γινόταν στην πόλη;»

Ο Κριτόλαος καταράστηκε.

Δεν κοιμήθηκαν καθόλου εκείνη τη νύχτα, ούτε αυτός, ούτε η Ελεονόρα, ούτε η Χοαρκίδα. Συζητούσαν για το θέμα μέχρι που ξημέρωσε, και τότε, μετά από κάποια ώρα, η Χοαρκίδα ετοιμάστηκε για να πάει στον σταθμό.

«Μην πεις τίποτα ακόμα,» την προειδοποίησε ο Κριτόλαος. «Σε κανέναν. Δε θέλω να έχω γενικευμένο πανικό μέσα στην πόλη.»

«Μην ανησυχείς' τα χείλη μου είναι ραμμένα,» υποσχέθηκε η Χοαρκίδα προτού φύγει. «Πρέπει, όμως, να βρείτε μια λύση. Μια λύση που ούτε ανατινάζει τη μισή πόλη ούτε την εκκελώνει ολόκληρη.»

«Μίλησες για φαινόμενα μαζικής υστερίας,» είπε ο Κριτόλαος στην Ελεονόρα, όταν ήταν μόνοι τους. «Αν τα μαύρα πουλιά δημιουργήθη-

καν από ένα τέτοιο φαινόμενο, τότε τι μπορεί να τα διαλύσει;» Στα χέρια του κρατούσε δύο κούπες καφέ – τον οποίο είχε φτιάξει πριν από λίγο – και της έδωσε τη μία.

«Δε μπορώ ν'απαντήσω με βεβαιότητα σ'αυτό. Ίσως να διαλυθούν από μόνα τους.»

«Δεν είναι δυνατόν να τα περιμένουμε να διαλυθούν από μόνα τους. Αν εντοπίζαμε, όμως, το φαινόμενο που τα έχει γεννήσει...»

Η Ελεονόρα ήταν σκεπτική καθώς στεκόταν δίπλα στη τζαμαρία του σαλονιού, κοιτάζοντας κάτω, την πόλη. «Δεν ξέρω τι φαινόμενο θα μπορούσε να ήταν αυτό, Κριτόλαε. Συνέβη τίποτα... περιεργο στη Θα-κέρκοβ, τελευταία; Σου ανέφεραν κάτι οι πράκτορές σου;»

«Όχι,» είπε εκείνος. «Εκτός από την εξέγερση στο Λημέρι, βέβαια. Αλλά πιστεύεις ότι μπορεί η εξέγερση να ήταν που δημιούργησε τα πουλιά;»

Η Ελεονόρα ήπια μια γουλιά καφέ. «Δεν το θεωρώ πιθανό. Δεν αποκλείεται, αλλά δεν το θεωρώ πιθανό.»

«Επιπλέον,» είπε ο Κριτόλαος, «αν τα δημιούργησε η εξέγερση, τι μπορούμε να κάνουμε για να τα διαλύσουμε;»

Η Ελεονόρα κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω ότι τα δημιούργησε η εξέγερση, Κριτόλαε. Κάτι άλλο είναι...»

Ο Έκτορας και οι υπόλοιποι συναντήθηκαν σ'έναν δρόμο του Παλαιο-πώλη: ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια επάνω στα δίκυκλά τους· ο Αίο-λος, η Ουρανία, και η Τζάκι είχαν αφήσει το τετράκυκλό τους σ'ένα κοντινό γκαράζ.

«Λοιπόν,» είπε ο Πρόμαχος. «Χωριζόμαστε κι αρχίζουμε να ψάχνου-με.»

«Ο Αλλάνδρης, όμως, είναι ο μόνος που έχει δει αυτή τη βιομηχανία,» τόνισε η Τζάκι. «Μόνο εκείνος μπορεί να την αναγνωρίσει.»

«Αν δείτε μια παλιά βιομηχανία, σημειώστε τη θέση της και θα πάει μετά ο Αλλάνδρης να διαπιστώσει αν είναι η ίδια. Μπορούμε να επικοινωνούμε και με τους πομπούς μας, αν είμαστε κοντά – αλλά, μάλλον, δεν θα είμαστε. Έχουμε μεγάλη περιοχή να καλύψουμε, και το σήμα δεν θα φτάνει. Επομένως, θα συναντηθούμε στον σταθμό Παλαιοπώ-λη, του Υπόγειου, στ'ανατολικά, στις μία το μεσημέρι. Καλώς;»

Οι άλλοι συμφώνησαν. Και ξεκίνησαν. Ο Έκτορας και ο Σωσίας έπιασαν τη βόρεια μεριά του Παλαιοπώλη· η Νιρίφα και η Τζάκι πήγαν δυτικά· ο Αίολος και η Ουρανία ανατολικά· και ο Αλλάνδρης κι η Σερφάντια νότια.

Ο Παλαιοπώλης ήταν μεγάλη περιοχή, όπως είχε πει ο Πρόμαχος της Επανάστασης: εκτεινόταν περίπου εφτά χιλιόμετρα από τον βορρά ως τον νότο, και πάνω από τέσσερα χιλιόμετρα από την ανατολική ως τη δύση. Οι επαναστάτες περιπλανήθηκαν σε γειτονιές γεμάτες πολυκατοικίες που η μία αγκάλιαζε την άλλη και που δημιουργούσαν στενά μονοπάτια ανάμεσά τους, καθώς και κρυφές αυλές ή μικρές πλατείες που δεν μπορούσες εύκολα να δεις. Τα καταστήματα πουλούσαν ρούχα, μαγειρικά σκεύη, ανταλλακτικά οχημάτων, οχήματα, βιβλία, χαρτικά, εργαλεία, οθόνες, κονσόλες, σε τιμές που δεν έβρισκες αλλού στη Θακέρκοβ. Είχαν τόνους εμπορεύματος στοιβαγμένους τον έναν πάνω στον άλλο. Ορισμένα έδιναν μεταχειρισμένα πράγματα, αμφιβόλου ποιότητας· άλλα πάλι είχαν μόνο καινούργιο εμπόρευμα. Η ρυμοτομία ήταν σχεδόν ανύπαρκτη, και οι δρόμοι γεμάτοι κόσμο, ενεργειακά οχήματα (επιβατηγά και μη), κάρα, άλογα, και μουλάρια. Αερομεταφορείς, καθαλώνοντας τους γρύπες τους, φτερουγίζαν πάνω και ανάμεσα από τα ψηλά οικοδομήματα, περιμένοντας πελάτες να τους κάνουν σήμα από τις εξέδρες σηματοδότησης. Στις κεντρικές διασταυρώσεις υπήρχαν τηλεοπτικοί πομποί, καθώς και, αναμφίβολα, κρυμμένοι πράκτορες της Παντοκράτειρας. Η Χωροφυλακή έκανε περιπολίες, προσέχοντας για κλέφτες και καταζητούμενους. Ζητιάνοι κάθονταν σε γωνίες, παρακαλώντας να τους ρίξουν κανένα ακτίνιο, δείχνοντας κάποιιο απ'αυτούς κομμένα πόδια ή χέρια – τα αποτελέσματα εργατικών ατυχημάτων σε βιομηχανίες ή οικοδομές. Μερικοί δεν μιλούσαν, απλώς κρατούσαν κομμάτια από χαρτόνι που έγραφαν επάνω ΠΑΡΑΚΑΛΟ ΒΟΗΘΗΣΤΕ, ή ΕΧΩ ΤΡΕΙΑ ΠΑΙΔΗΝΑ, ή Η ΚΟΡΙ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΒΑΡΙΑ ΑΡΟΣΤΗ ΔΕΝ ΕΧΩ ΔΟΥΛΙΑ, ή ΕΙΜΑΙ ΑΠΟ ΑΛΛΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ, ΜΟΛΙΣ ΒΓΥΚΑ ΑΠΟ ΦΥΛΑΚΕΣ, και παρόμοια. Πλανόδιοιπραματευτάδες είχαν απλωμένα κάτω, στις πλευρές των δρόμων, τα εμπορεύματά τους: φτηνές γυναικείες τσάντες, καπνά, τσιγάρα, διάφορα μπιχλιμπίδια, σκουλαρίκια, δαχτυλίδια, περιδέραια, παλιά βιβλία, πλακέτες μουσικής για ηχητικά συστήματα, πλακέτες με κινηματογραφικές ταινίες, λουκέτα, κατσαβίδια, τανάλιες, και παρόμοια εργαλεία, αναπτήρες, μαχαίρια, μπρελόκ.

Ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια, που κι οι δυο καβαλούσαν δίκυκλα, είχαν χωριστεί, χωρίς όμως να πάνε τόσο μακριά ο ένας από τον άλλο ώστε να μη μπορούν να επικοινωνήσουν με τους πομπούς τους. Και τώρα, ο Αλλάνδρης ύψωσε τον δικό του πομπό κοντά στο στόμα του και είπε στη Μαύρη Δράκαινα: «Νομίζω πως από δω που είμαι τα μέρη κάτι μού λένε.»

Η Σερφάντια τον συνάντησε λίγο παρακάτω, μπροστά από έναν φούρνο, απ'όπου έρχονταν γαργαλιστικές μυρωδιές. «Τα θυμάσαι από... τα όνειρά σου ως Σκιά;»

Ο Αλλάνδρης ένευσε. «Ναι. Αυτό εκεί το μαγαζί, το βλέπεις;» Έδειξε ένα τριώροφο κατάστημα ρούχων. «Θυμάμαι πολύ ξεκάθαρα τις βιτρίνες του. Πέρασαμε πάνω από δω καθώς το μαύρο πουλί με πήγαινε στη φωλιά τους.»

«Εντάξει, λοιπόν. Εσύ οδηγείς.»

Ο Αλλάνδρης ξεκίνησε το δίκυκλό του και η Σερφάντια τον ακολούθησε. Πέρασαν μπροστά από τις μεγάλες βιτρίνες του καταστήματος ρούχων, πέρασαν δίπλα από κάτι πλανόδιους μικροπωλητές μ'ένα καρότσι που είχε λόφους από βιβλία επάνω, έστριψαν σε μια γωνία που μόνο *παράξενη* θα μπορούσε κανείς να τη χαρακτηρίσει έτσι όπως ήταν χτισμένες οι πολυκατοικίες γύρω της, πέρασαν κάτω από μια καμάρα και ανάμεσα από μικρά καταστήματα που πουλούσαν ένα σωρό πράγματα, μπήκαν σ'έναν δρόμο γεμάτο κατοικίες, και στο τέλος αυτού του δρόμου είδαν ένα παλιό, ερειπωμένο οικοδόμημα με τρύπιους σωλήνες και σπασμένες καμινάδες, γύρω από το οποίο υπήρχε ένας περίβολος που τα φύλλα της καγκελωτής πύλης του είχαν βγει από τους μεντεσέδες.

«Το βρήκαμε,» είπε ο Αλλάνδρης, σταματώντας το δίκυκλό του. «Αυτό είναι.»

«Πάμε να μιλήσουμε στον Έκτορα;»

«Ναι.»

Συναντήθηκαν με τους άλλους κοντά στον σταθμό Παλαιοπώλη, όπως είχαν συμφωνήσει.

«Τι γίνεται τώρα, αφεντικό;» ρώτησε η Νιρίφα, αφού ο Αλλάνδρης τούς είπε τις ανακαλύψεις του.

«Πάμε για φαγητό, και μετά πλησιάζουμε – προσεχτικά – τη βιομηχανία,» αποκρίθηκε ο Έκτορας.

«Λίγο πιο κάτω,» είπε ο Αίολος, «έχει ένα πολύ συμπαθητικό εστιατόριο. Σχετικά ήσυχο.»

«Οδηγήσέ μας, τότε,» του είπε ο Έκτορας.

Το εστιατόριο ήταν, πράγματι, όπως το είχε περιγράψει ο μάγος: συμπαθητικό και ήσυχο, μέσα σε μια πάροδο απ'όπου δεν περνούσε πολύς κόσμος. Κάθισαν σε μια γωνία και παράγγειλαν φαγητό, ενώ από έξω, πέρα από τον μικρό δρόμο, ακουγόταν, κάπως απόμακρα, η φασαρία της πόλης. Το ηχοσύστημα του καταστήματος έπαιζε, όχι πολύ δυνατά, Κεκλιμένα Εργοστάσια, *Η Φυγή των Αφεντικών*.

«Πώς θα πλησιάσουμε;» ρώτησε η Τζάκι. «Απλά θα πάμε και θα μπούμε;»

«Ουσιαστικά, ναι,» απάντησε ο Έκτορας. «Απ'ό,τι ξέρουμε, τα πουλιά δεν μπορούν να μας βλάψουν παρά μόνο στον ύπνο μας.»

«Οι Σκιές, όμως, ίσως να μπορούν να μας επιτεθούν,» τον προειδοποίησε ο Αίολος.

Ο Έκτορας φάνηκε σκεπτικός. «Η Σκιά του Αλλάνδρη δεν επιτέθηκε σε κανέναν. Δε νομίζω ότι ενεργούν έτσι.»

«Μπορεί – όταν πιστεύουν ότι δεν απειλούνται. Τι γίνεται, όμως, όταν πιστεύουν πως απειλούνται;»

Ο Έκτορας κοίταξε τον Αλλάνδρη ερωτηματικά.

«Δεν ξέρω,» είπε εκείνος. «Σαν όνειρα τα θυμάμαι, και... Θυμάμαι το μίσος και... και όλα τα άλλα άσχημα συναισθήματα που με γέμιζαν. Παρ'ό'αυτά, δε νομίζω ότι σκεφτόμουν να σκοτώσω ο ίδιος κανέναν από εσάς. Όχι άμεσα, τουλάχιστον. Ήταν περίεργη κατάσταση. Πάντως, δεν ξέρω πώς θα αντιδράσουν οι Σκιές αν μας δουν μες στη βιομηχανία. Βασικά, δε νομίζω να αντιδράσουν καθόλου. Τα πουλιά πρέπει νάναι που τις στέλνουν. Αυτές δεν κάνουν τίποτα: απλά αιωρούνται και... κοιμούνται.»

«Υπάρχουν, όμως, κι εκείνοι οι τέσσερις τύποι στη βιομηχανία, έτσι δεν είναι;» είπε ο Σωσίας.

Ο Αλλάνδρης ένευσε. «Ναι, κι αυτοί μάλλον είναι επικίνδυνοι. Αλλά είναι μόνο τέσσερις· εμείς είμαστε οκτώ.»

«Δε θάναι η πρώτη φορά που τέσσερις καθάρισαν οκτώ, επιστήμονα,» του είπε ο Έκτορας.

«Εμείς, όμως, δεν ψοφάμε εύκολα, Έκτορα,» αντιγύρισε ο Αλλάνδρης.

Ο Έκτορας μειδίασε, ήπια μια γουλιά από τη μπίρα του. «Καλώς τα λες, αλλά θα πρέπει να είμαστε επιφυλακτικοί. Μπορεί νάναι κι άλλοι άνθρωποι εκεί μέσα, που δεν τους είδες όσο ήσουν Σκιά – ή όσο είχες τις αναμνήσεις της Σκιάς – ή όπως κι αν το λένε, τέλος πάντων.» Έβγαλε ένα πούρο από το γιλέκο του και το άναψε.

«Η Ουρανία, όταν είμαστε κοντά, θα μας πει πόσοι είναι εκεί μέσα,» είπε ο Αίολος. Και κοιτάζοντας την Ουρανία: «Μπορείς να μας πεις, δε μπορείς;»

Εκείνη ένευσε. Η εμφάνισή της δεν ήταν όπως πριν: ο Σωσίας την είχε μεταμφιέσει λιγάκι, γιατί, αν κάποιος πράκτορας της Παντοκρατειρας την έβλεπε, ίσως να την αναγνώριζε, αφού κι εκείνη πράκτορας ήταν στην προηγούμενή της ζωή ως Ηλέννια Καρτάνη. Τα μαύρα μαλλιά της – που παλιά ήταν κοντά αλλά τώρα πια είχαν μακρύνει – ο Σωσίας τα είχε κάνει ξανθά, και είχε βάλει μερικές φακίδες στα μάγουλά της.

Η Σερφάντια – που κι αυτή την έψαχναν οι Παντοκρατορικοί, καθότι Μαύρη Δράκαινα – ήταν επίσης ελαφρώς μεταμφιεσμένη, και φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλο που έκρυβε την όψη της στη σκιά του.

«Ωραία,» είπε ο Έκτορας. «Μόλις τελειώσουμε το φαγητό, θ' αρχίσουμε να βαδίζουμε προς το ερείπιο· και για τ' άλλα... αυτοσχεδιάζουμε.»

Ο Αλλάνδρης και η Σερφάντια τούς οδήγησαν, μέσα από τους δρόμους του Παλαιοπώλη, μπροστά στην πύλη της ερειπωμένης βιομηχανίας. Και η Ουρανία είπε, αμέσως μόλις κατέβηκαν από τα οχήματά τους: «Είναι εδώ!»

«Ποιος;» ρώτησε ο Αίολος.

«Εκείνος. Ο παράξενος στρατιώτης.»

«Αυτό είναι!» έκανε ο Αλλάνδρης, χτυπώντας τα δάχτυλά του. «Σας το είπα ότι μου θύμιζε κάτι ο τύπος που είδα εκεί μέσα. Τον είχα ξαναδεί τότε στο Λημέρι, όταν γινόταν η εξέγερση, αν και λόγω του σκοταδιού η όψη του δεν ήταν και πολύ καθαρή.»

«Παντοκρατορικοί, λοιπόν, είναι σε τούτο το ερείπιο,» συμπέρανε ο Έκτορας· και σκέφτηκε: *Τι σχεδιάζουν να κάνουν μ' αυτά τα μαύρα*

πουλιά; Έχουν παλαβώσει τελείως, οι γαμημένοι; Θέλουν να καταστρέψουν τους πάντες μες στη Θακέρκοβ;

«Φαίνεται παράξενο...» μουρμούρισε ο Αίολος. Και προς την Ουρανία: «Πόσοι άνθρωποι είναι στη βιομηχανία;»

«Δεν είμαι σίγουρη...» Η όψη της φάνερωνε ενόχληση. «Μόνο τη δική του παρουσία μπορώ να νιώσω. Αν είναι κι άλλοι... πρέπει να πάω πιο κοντά για να τους δω.» Οι δυνάμεις της, πράγματι, δεν ήταν όπως παλιά: κι αυτό ήταν φανερό πως τη στενοχωρούσε.

Ο Έκτορας έβγαλε το πιστόλι του και πέρασε τη μισογκρεμισμένη καγκελωτή πύλη του περιβόλου. Οι άλλοι τον ακολούθησαν, έχοντας επίσης τα όπλα τους στα χέρια. Ακόμα κι η Τζάκι κρατούσε ένα πιστόλι, και η Ουρανία.

«Μόλις καταλάβεις κάτι, μας το λες,» είπε ο Έκτορας στην τελευταία. «Αμέσως.»

«Έγινε, αφεντικό.»

Ο Αίολος μουρμούρισε μερικά παράξενα λόγια, καθώς διέσχιζαν τον περίβολο περνώντας ανάμεσα και πάνω από σκουπίδια, χρώματα, και βρόμικα υγρά.

«Τι κάνεις εκεί, μάγε;» ρώτησε ο Έκτορας.

«Ελέγχω το μέρος για ενέργειες,» απάντησε ο Αίολος μετά από λίγο, καθώς είχαν φτάσει μπροστά στην κεντρική είσοδο της παλιάς βιομηχανίας και έβλεπαν μέσα της συντρίμια και μπάζα.

«Και;»

«Μια μορφή νοητικής ενέργειας μόνο. Κάτω από το πάτωμα, απόμακρα. Τα μαύρα πουλιά, μάλλον.»

«Το ξέρει ότι είμαι εδώ!» είπε ξαφνικά η Ουρανία. «Το ξέρει!»

«Σκατά...» μούγκρισε ο Έκτορας.

Οι επαναστάτες μπήκαν στην ερειπωμένη βιομηχανία, βαδίζοντας ανάμεσα στα χαλάσματα, με τα πιστόλια τους υψωμένα. Πυκνές σκιές απλώνονταν παντού γύρω, παρότι ο ήλιος δεν ήταν ακόμα στη δύση του.

«Είναι κοντά μας,» είπε η Ουρανία «Δύο από δεξιά. Δύο από αριστερά. Εκείνος είναι δεξιά.»

Η Νιρίφα άναψε έναν δυνατό φακό, φωτίζοντας προς τα δεξιά—

Πυροβολισμοί ήρθαν ξαφνικά, χτυπώντας το πάτωμα. Οι επαναστάτες ανταπέδωσαν ενώ, συγχρόνως, ο καθένας καλυπτόταν πίσω από ό,τι έβρισκε.

«Παραδοθείτε!» ακούστηκε μια αντρική φωνή από το σκοτάδι. «Είστε περικυκλωμένοι!»

«Ποιος είσαι;» φώναξε ο Έκτορας. «Είναι δικό σου τούτο το ερείπιο;»

«Μην προσπαθείς να με κοροϊδέψεις! Ήρθες επίτηδες εδώ! Κάτι ξέρεις! Ποιος σ'έστειλε; Η Επιτηρήτρια; Αλλά δεν έχει σημασία! Πρώτα, δώσε μου το πλάσμα από το φεγγάρι και, μετά, θα τα συζητήσουμε αυτά. Το πλάσμα από το φεγγάρι – *τώρα!*»

Ο τύπος δεν ακούγεται νάναι καθόλου καλά, γαμώ την ανωμαλία του!
«Δεν πρόκειται να σου δώσουμε τίποτα αν δε μας πεις ποιος είσαι και τι κάνεις εδώ.»

«Δεν είστε σε θέση για διαπραγματεύσεις!» ούρλιαξε ο άγνωστος. «Δώστε μου το πλάσμα από το φεγγάρι – *ΤΩΡΑ!* Αλλιώς θα υποστείτε τις συνέπειες!»

«*Πυρ!*» φώναξε ο Έκτορας, κι άρχισε να πυροβολεί προς τα δεξιά.

Η Νιρίφα φώτισε ξανά προς εκείνη τη μεριά, ενώ κι η ίδια πυροβολούσε. Οι άλλοι πυροβολούσαν οι μισοί δεξιά, οι μισοί αριστερά.

«*Σκοτώστε τους!*» ούρλιαξε ο άγνωστος, και οι δικοί του άρχισαν αμέσως να ρίχνουν.

Σφαίρες πετούσαν παντού μέσα στην ερειπωμένη βιομηχανία, κι εξοστρακίζονταν ή καρφώνονταν σε πέτρες, σάπια ξύλα, και σκουριασμένα μέταλλα.

«Γαμώ τη μάνα σας...» μούγκρισε ο Έκτορας μέσ'από τα δόντια του, καθώς ήταν καλυμμένος πίσω από ένα παλιό μηχάνημα. Το φως της Νιρίφα τού είχε δείξει, προς στιγμή, τους εχθρούς τους, αλλά μετά αυτοί είχαν αμέσως υποχωρήσει παραπέρα ενώ συνέχιζαν να πυροβολούν. Ο Πρόμαχος είχε προλάβει να δει έναν άντρα και μια γυναίκα πολύ νεότερή του. Κανένας απ'τους δύο δεν φορούσε τη χαρακτηριστική, λευκή στολή του Στρατού της Παντοκράτειρας.

Η Σερφάντια έβγαλε μια χειροβομβίδα μέσα από την κάπα της και την εκτόξευσε προς τα δεξιά. Μια δυνατή έκρηξη ακολούθησε, μαζί με ουρλιαχτά.

«Όποιοι κι αν είστε,» φώναξε ο άγνωστος, «θα πληρώσετε γι'αυτό που κάνετε! *Και θα μου δώσετε το πλάσμα από το φεγγάρι!*» Έπειτα, οι πυροβολισμοί έπαψαν και γρήγορα βήματα ακούστηκαν.

«Κατεβαίνουν,» είπε η Ουρανία. «Στο υπόγειο. Όπου υπάρχουν και... πολλά *αδ'σ'ρ*. Κοιμισμένα.»

Ο Έκτορας άλλαξε γεμιστήρα στο πιστόλι του. «Με τσάντισαν αυτοί οι καριόληδες,» είπε καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Πάμε κι εμείς κάτω, να τους κάνουμε παρέα.»

Ο Φλοίσβος και οι υπήκοοί του κατέβηκαν στο υπόγειο της βιομηχανίας, όπου μαύρα πουλιά ήταν πιασμένα ανάποδα από σωλήνες στο ταβάνι και από άλλες προεξοχές, ενώ ολόκληρες σειρές από ανθρώπινες σκιές αιωρούνταν, υπνωτισμένες, με τα πόδια κλειστά και τα χέρια κολλημένα στα πλευρά τους.

«Πώς έφτασαν αυτοί εδώ,» είπε ο Αλλάνδρης. «Πώς; Από πού ήρθαν; Και γιατί να μας φέρουν το πλάσμα από το φεγγάρι;»

«Σκασμόοοος!» Ο Φλοίσβος τον γρονθοκόπησε στο διάφραγμα, κάνοντάς τον να διπλωθεί. «Σκασμός!» Και, σηκώνοντας το κεφάλι του, έβγαλε ένα δυνατό κρώξιμο από τον λαιμό του. Τα μαύρα πουλιά φτερούγιζαν μέσα στο υπόγειο, και ο Φλοίσβος τούς μετέφερε την επιθυμία του.

«Δε μπορεί να είναι εδώ κατόπιν διαταγής του Παντοκρατορικού Στρατού,» είπε η Σερφάντια. «Δεν φοράνε καν τις στολές τους.»

Είχαν πλησιάσει, προσεχτικά, μια σκάλα που κατέβαινε προς το υπόγειο της βιομηχανίας, απ'όπου φαινόταν να έρχεται τεχνητός φωτισμός – κι επίσης, αναπάντεχα, ήρθε ένα αλλόκοτο κρώξιμο, αντηχώντας μέσα σ'όλο το ερείπιο.

«Τι σκατά ήταν αυτό;» μόρφασε ο Αλλάνδρης, που κρατούσε τώρα μια κοντόκαννη караμπίνα.

«Ό,τι κι αν ήταν,» είπε η Τζάκι, νιώθοντας τις τρίχες της σηκωμένες, «δεν μου άρεσε όπως ακούστηκε.»

«Τα *αδ'σ'ρ* έχουν ξυπνήσει!» προειδοποίησε η Ουρανία. «Ή, όχι, όχι ξυπνήσει ακριβώς. Είναι... Ακόμα κοιμούνται. Αλλά κινούνται κιόλας.»

Ο Έκτορας ήταν στο δεύτερο σκαλοπάτι της σκάλας, όταν είδε ανθρώπους να έρχονται από κάτω, άντρες και γυναίκες, κρατώντας σωλήνες, ξύλα, και πέτρες. Μίσος καθρεπτιζόταν στα πρόσωπά τους, και

τα μάτια τους γυάλιζαν με τρόπο τελείως αφύσικο, σαν να ήταν από γυαλί.

Τους πυροβόλησε και, όπως το περίμενε, οι σφαίρες του πέρασαν από μέσα τους. Έκαναν επάνω τους μονάχα μια παράξενη αναταραχή, λες και είχαν χτυπήσει νερό.

«Σκιές,» είπε ο Έκτορας σα να ήταν κατάρα και, θηκαρώνοντας το κανονικό του πιστόλι, τράβηξε το ηχητικό. Σημάδεψε και πάτησε τη σκανδάλη, και οι Σκιές ούρλιαξαν και φάνηκαν να δυσκολεύονται ν'ανεβούν. Τα ηχητικά κύματα, όμως, δεν μπορούσαν να τις σκοτώσουν, και ο Πρόμαχος το ήξερε.

Η μία Σκιά περνούσε μέσα από την άλλη, και έρχονταν ανεβαίνοντας την παλιά, πέτρινη σκάλα.

«Δε μου φαίνεται νάχουν φιλικές διαθέσεις,» είπε η Νιρίφα.

«Σώπα!» Ο Έκτορας πάτησε ξανά τη σκανδάλη του ηχητικού όπλου.

Μερικές Σκιές υποχώρησαν· άλλες τις αντικατέστησαν. Το πράγμα δεν είχε νόημα.

«Πρέπει να την κάνουμε, αφεντικό,» είπε ο Σωσίας.

Ο Έκτορας ένευσε και, αφού χρησιμοποίησε και την τελευταία ηχητική ριπή, έτρεξαν έξω από τη βιομηχανία.

Ενώ οι Σκιές ανέβαιναν από τη σκάλα του υπογείου σαν ένας ποταμός από ανθρώπινες αντανακλάσεις οι οποίες, όμως, κουβαλούσαν αντικείμενα που μπορούσαν να αποδειχτούν θανατηφόρα.

«Πιάστε τους!» ούρλιαζε ο Φλοίσβος, ανεβαίνοντας κι εκείνος τη σκάλα, μαζί με τους υπηκόους του. «Φέρτε μου το πλάσμα από το φεγγάρι! Φέρτε μου το πλάσμα από το φεγγάρι! *Κουνηθείτε!*»

Δεν μπορούσε να δει κανέναν από τους εισβολείς πίσω από τις ατελείωτες ανθρώπινες σκιές· μπορούσε, όμως, να αισθανθεί το πλάσμα από το φεγγάρι να φεύγει, να απομακρύνεται – κι αυτό τον εξόργιζε.

Γιατί δεν μπορούσαν να τους πιάσουν;

Οι επαναστάτες είχαν έρθει στην ερειπωμένη βιομηχανία με τα δίκυκλα και με το τετράκυκλό τους και τώρα, καθώς έβγαιναν από τον

περίβολο κυνηγημένοι, ο Έκτορας είπε στον Αλλάνδρη: «Πάρτη μαζί σου, φύγε μακριά, γρήγορα!» σπρώχνοντας την Ουρανία προς το μέρος του.

Ο μαυρόδερμος επαναστάτης καβάλησε το δίκυκλό του, και η οντότητα από το φεγγάρι ανέβηκε πίσω του. Αμέσως ξεκίνησαν, επιταχύνοντας επικίνδυνα μέσα στους δρόμους του Παλαιοπώλη. Η Σερφάντια ανέβηκε στο άλλο δίκυκλο, και ο Σωσίας πίσω της. Ο Έκτορας, η Νιρίφα, ο Αίολος, και η Τζάκι μπήκαν στο τετράκυκλο, με τον πρώτο για οδηγό. Καθώς απομακρύνονταν από τη βιομηχανία, έβλεπαν τις Σκιές να βγαίνουν από την καγκελωτή πόρτα, ουρλιάζοντας και κραδαίνοντας τα αυτοσχέδια ρόπαλά τους.

«Έχουμε τρελαθεί τελείως!» μούγκρισε ο Πρόμαχος. «Πόσους ανθρώπους έχουν απαγάγει και τους έχουν φέρει εκεί κάτω, οι γαμημένοι;»

«Η κατάσταση είναι, το λιγότερο, επικίνδυνη, αφεντικό,» είπε η Νιρίφα.

«Σήμερα, μάγισσα, μου λες συνέχεια πράγματα που ξέρουν και τα γιατί!»

Καθώς έφευγαν από την περιοχή της βιομηχανίας, είδαν ένα όχημα της Χωροφυλακής να έρχεται.

Ο Έκτορας γέλασε. «Πρέπει ν'ακούστηκαν οι πυροβολισμοί και η χειροβομβίδα της Σερφάντιας,» είπε. «Αλλά αναρωτιέμαι τι θα κάνουν τα τσουτσούνια οι χωροφύλακες ενάντια στις Σκιές.

»Θα έχει, πάντως, ενδιαφέρον να το παρακολουθήσουμε.» Και σταμάτησε, ξαφνικά, το όχημά τους μέσα σ'ένα σοκάκι.

«Τι κάνεις;» είπε η Νιρίφα.

«Θα πάμε να ρίξουμε μια ματιά,» αποκρίθηκε ο Έκτορας βγαίνοντας. «Τζάκι, έχε έτοιμη τη φωτογραφική σου – θα σου χρειαστεί.»

Κεφάλαιο 62

Σκιές και Σφαίρες

Καθώς επέστρεφαν, βαδίζοντας γρήγορα, προς την ερειπωμένη βιομηχανία, ο Έκτορας αισθάνθηκε τον τηλεπικοινωνιακό του πομπό να δονείται. Η Σερφάντια ήταν. Τον άνοιξε.

«Αφεντικό; Πού είστε;»

«Γυρίζουμε στη βιομηχανία–»

«Τι;»

«–με τα πόδια. Είδα τη Χωροφυλακή να έρχεται, και θέλω να παρακολουθήσω, να μάθω τι θα συμβεί.»

«Θα έρθουμε κι εμείς.»

«Εσύ κι ο Σωσίας, ναι. Στον Αλλάνδρη, αν είναι κοντά σου, πες του να πάει την Ουρανία στην *Οινόσφαιρα*. Δεν τη θέλω εδώ· θα μας μπλέξει.»

«Ναι, εντάξει. Πού είστε τώρα;»

Ο Έκτορας τής είπε, και πρόσθεσε: «Ξανακάλεσέ με όταν είστε κοντά, για να σου πω ακριβώς πού θα έχουμε σταματήσει.»

Δεν άργησαν ν'ανεβούν σε μια σιδερένια σκάλα, στο πλάι μιας πολυκατοικίας, απ'όπου μπορούσαν να δουν την πύλη του περιβόλου της βιομηχανίας και το δρόμο μπροστά της. Οι Σκιές εξακολουθούσαν να βρίσκονται έξω, και, μάλιστα, είχαν απλωθεί τριγύρω δείχνοντας να ψάχνουν για τους επαναστάτες. Το όχημα της Χωροφυλακής είχε μόλις φτάσει, και καθώς ο Έκτορας, η Νιρίφα, ο Αίολος, και η Τζάκι ανέβαιναν στη σκάλα είδαν πέντε χωροφύλακες να βγαίνουν από μέσα, έχοντας όπλα στα χέρια – οι δύο καραμπίνες και οι υπόλοιποι περίστροφα.

«Ε, εσείς!» φώναξε στις Σκιές ένας απ'αυτούς με τα περίστροφα. «Τι συμβαίνει;»

«Σε ποιους μιλάς;» ρώτησε ένας απ'αυτούς με τις καραμπίνες.

Οι φωνές τους ακούγονταν καθαρά στον άδειο δρόμο γιατί οι Σκιές δεν έκαναν θόρυβο – πράγμα που αν το παρατηρούσε κανείς δεν θα μπορούσε παρά να συμπεράνει ότι ήταν φανερά αφύσικο.

«Δεν τους βλέπεις;» είπε ένας άλλος στον καραμπινοφόρο. «Τυφλός είσαι, ρε;»

«Μα, τι λέτε; Εσείς βλέπετε κανέναν;»

«Πάει, σάλταρε ο μαλάκας...»

Σάλταρε, σκέφτηκε ο Αίολος, κοιτάζοντας με προσήλωση, *ή έχασε τη Σκιά του*. Η όλη κατάσταση τού έμοιαζε εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, και την κρατούσε όσο καλύτερα μπορούσε στο μυαλό του για να γράψει γι'αυτήν όταν επέστρεφε στην *Οινόσφαιρα*. Οι Σκιές ήταν κάτι που έπρεπε οπωσδήποτε να μπει στο αρχείο του τάγματος των Ερευνητών.

«Δε μ'ακούτε εσείς;» γκάριξε ο χωροφύλακας και πυροβόλησε στον αέρα. «Σας μιλάω! Τι συμβαίνει εδώ;»

Οι Σκιές είχαν αρχίσει να τους πλησιάζουν, χωρίς να κάνουν θόρυβο και χωρίς να δίνουν απαντήσεις. Στα χέρια τους βαστούσαν ξύλα, σπασμένους σωλήνες, και πέτρες.

«Δε μοιάζουν νάναι με τα καλά τους,» είπε ένας χωροφύλακας.

Κι εκείνος που είχε μιλήσει πριν στις Σκιές πυροβόλησε τώρα μία απ'αυτές με το πιστόλι του. Στο πόδι. Η σφαίρα, αναμενόμενα, πέρασε από μέσα.

Ο χωροφύλακας, ξαφνιασμένος, ψέλλισε κάτι που δεν έφτασε σ'αφτιά των επαναστατών.

Ο Αίολος παρακολουθούσε συνεπαρμένος.

Η Τζάκι τραβούσε φωτογραφίες, και σύντομα είδε στην οθόνη της φωτογραφικής μηχανής της ότι οι Σκιές δεν φωτογραφίζονταν. Καταράστηκε κάτω απ'την ανάσα της, αλλά συνέχισε να φωτογραφίζει.

Οι χωροφύλακες άρχισαν τώρα να πυροβολούν ανοιχτά τις Σκιές καθώς αυτές τούς ορμούσαν. Τα πυρά τους δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα, αλλά, αντιθέτως, τα χτυπήματα των Σκιών είχαν αποτέλεσμα επάνω στους χωροφύλακες, είτε αυτές χρησιμοποιούσαν αυτοσχέδια ρόπαλα είτε απλά κλοτσούσαν ή γρονθοκοπούσαν. Οι επιθέσεις τους θύμιζαν τις επιθέσεις οποιουδήποτε πλήθους. Η μόνη διαφορά, από εκεί όπου στέκονταν οι επαναστάτες, ήταν πως είχες την αίσθηση ότι έβλεπες κάποιου είδους φυσική δύναμη να χτυπά τους χωροφύλακες, όχι κανονικοί άνθρωποι. Μια φυσική δύναμη σαν πεπιεσμένος αέρας, ή νερό που έρχεται με μεγάλη πίεση.

Ο χωροφύλακας που δεν έβλεπε τις Σκιές – γιατί του έλειπε η *δική του Σκιά* – κοίταζε ολόγυρα, σαστισμένος, και φώναζε: «*Τι γίνεται; Τι κάνετε;*» Αναμφίβολα, έβλεπε τους συναδέλφους του να σωριάζονται από μόνοι τους ενώ προσπαθούσαν να πυροβολήσουν τον αέρα.

Καμία από τις Σκιές δεν επιτέθηκε σ'αυτόν τον συγκεκριμένο χωροφύλακα· τον αγνοούσαν όπως κι αυτός αγνοούσε εκείνες.

Μάλιστα, σκέφτηκε ο Αίολος. Ακόμα κάτι που πρέπει να σημειωθεί.

«Τι κάνεις, ρε βλάκα; Μπες μέσα! Μέσα!» φώναξε ένας χωροφύλακας σ'αυτόν που δεν έβλεπε τις Σκιές, καθώς όλοι προσπαθούσαν να επιβιbasτούν στο τετράκυκλο όχημά τους ενώ, συγχρόνως, απέφευγαν – και δέχονταν – χτυπήματα από ξύλα, σωλήνες, πέτρες, πόδια, και χέρια.

Ένας χωροφύλακας σωριάστηκε στον δρόμο, αιμόφυρτος, με το κεφάλι του σπασμένο. Ένας άλλος τον τράβηξε από τα πόδια για να τον ανεβάσει στο όχημα. Προτού όμως ανεβεί ο ίδιος, δέχτηκε μια κλοτσιά στο γόνατο και ούρλιαξε. Προσπάθησε να γυρίσει και να γρονθοκοπήσει τον εχθρό του, αλλά η γροθιά του πέρασε μέσα από το πρόσωπο της Σκιάς· και η Σκιά – ένας μεγαλόσωμος, γαλανόδερμος άντρας – χαμογέλασε διαβολικά, και του έριξε κουτουλιά στη μύτη, γεμίζοντας την όψη του με αίματα. Οι άλλοι χωροφύλακες τον τράβηξαν μέσα στο όχημα, το ξεκίνησαν, και έφυγαν γρήγορα, περνώντας μέσα από τις Σκιές που ήταν αδύνατον να πατηθούν από τους μεταλλικούς τροχούς του.

Ο Έκτορας ένωσε τον πομπό του να δονείται, και τον έφερε σ'αφτί του.

«Πού είστε, αφεντικό;» ρώτησε η Σερφάντια.

Ο Πρόμαχος τής είπε, και σε λίγο εκείνη κι ο Σωσίας ήταν μαζί τους.

Οι Σκιές είχαν υποχωρήσει τώρα στο εσωτερικό της βιομηχανίας.

«Είδες τι έγινε;» ρώτησε ο Έκτορας τη Μαύρη Δράκαινα.

Εκείνη ένευσε. «Συμπλοκή με τους χωροφύλακες.»

«Ένας απ'αυτούς δεν έβλεπε τις Σκιές,» είπε ο Έκτορας.

«Είχε κλαπεί η Σκιά του,» εξήγησε ο Αίολος, παρότι ήταν βέβαιος πως οι άλλοι το καταλάβαιναν.

Ο Έκτορας ένευσε. «Ναι.»

«Κάτι μου λέει ότι, σύντομα, θα πλακώσουν κι άλλοι χωροφύλακες εδώ,» τόνισε ο Σωσίας.

«Ναι,» συμφώνησε ο Έκτορας. «Δε μπορεί τούτο να το αγνοήσουν. Γι'αυτό κι εμείς εδώ θα είμαστε.»

«Να κάνουμε τι;»

«Οι παλαβοί που είναι μέσα στη βιομηχανία αποκλείεται νάναι τόσο παλαβοί ώστε να μην καταλαβαίνουν ότι τώρα θα γίνει της πουτάνας

με τη Χωροφυλακή. Οπότε, λογικά, θα προσπαθήσουν να την κάνουν. Δε μπορεί να σκοπεύουν να τα βάλουν μ' όλους τους χωροφύλακες της πόλης, ακόμα και με τόσες Σκιές στις διαταγές τους. Θα φύγουν, πάω στοίχημα· κι εμείς θα τους ακολουθήσουμε. Γιατί επίσης πάω στοίχημα ότι αυτοί οι τρελαμένοι ξέρουν τι ακριβώς συμβαίνει με τα μαύρα πουλιά. Αν δεν ήξεραν δε θα ήταν εδώ.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Αίολος. «Εννοείται πως κάτι θα ξέρουν. Οι Σκιές, σίγουρα, είναι υπό τον έλεγχό τους – και μάλλον, και τα πουλιά το ίδιο.»

Η Σερφάντια, έχοντας ήδη σκαρφαλώσει ψηλότερα απ' όλους επάνω στη σιδερένια σκάλα, έβγαλε ένα ζευγάρι μικρά κιάλια από την κάπα της και κοίταξε προς τη μεριά της βιομηχανίας. «Δε φαίνεται κανένας να κινείται, αφεντικό,» είπε, όχι πολύ δυνατά αλλά αρκετά δυνατά για να φτάσει η φωνή της ως τον Έκτορα.

«Θα κινηθούν, αργά ή γρήγορα,» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος.

Η Τζάκι κοίταζε, στην οθόνη της φωτογραφικής μηχανής της, τις φωτογραφίες που είχε τραβήξει· και είπε, απογοητευμένα: «Τίποτα δε φαίνεται. Μοιάζουν να πυροβολούν τον αέρα και να πέφτουν από μόνοι τους.»

«Οι Σκιές δεν φωτογραφίζονται, λοιπόν;» είπε ο Αίολος.

Η Τζάκι κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι.»

«Το περίμενα.»

Ο Κριτόλαος έμαθε για το επεισόδιο στην ερειπωμένη βιομηχανία μέσω του δικτύου των πρακτόρων του, οι οποίοι είχαν δει τους χωροφύλακες να αντιμετωπίζουν κάποια... πλάσματα που φαινόταν άνθρωποι αλλά δεν μπορεί να ήταν άνθρωποι, γιατί οι σφαίρες δεν τα τραυμάτιζαν: περνούσαν απλώς από μέσα τους, λες και δεν ήταν καν εκεί!

«Πόσα τέτοια πλάσματα είδατε;» ρώτησε ο Κριτόλαος μέσω του πομπού του.

«Πολλά, Εξοχότατε. Πολλά...»

«Πλήθος, σαν να λέμε;»

«Ναι.»

«Συγκεντρώστε είκοσι ανθρώπους μας με ηχητικά όπλα και πηγαίνετε στη βιομηχανία. Μην μπείτε μέσα, και μην κάνετε την παρουσία σας αισθητή. Περιμένετε να έρθω.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

«Επίσης, προστάξτε τη Χωροφυλακή να μην κάνει τίποτα. Τίποτα απολύτως.»

«Μάλιστα.»

Ο Κριτόλαος έκλεισε τον πομπό του και είπε στην Ελεονόρα – που βρισκόταν στο σαλόνι μαζί του – τι είχε μόλις συμβεί.

«Σκιές,» συμπέρανε εκείνη.

«Το δίχως άλλο. Και πάρα πολλές.»

«Γιατί επιτέθηκαν στη Χωροφυλακή;»

«Δεν ξέρω. Οι χωροφύλακες πήγαν εκεί επειδή ακούστηκαν πυροβολισμοί και εκρήξεις από την παλιά βιομηχανία. Κι ένας πράκτοράς μου άκουσε τους θορύβους επίσης.» Ο Κριτόλαος άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του ξανά, κάνοντάς της νόημα να περιμένει λίγο.

«Εξοχότατε;»

«Χρειάζομαι ένα ελικόπτερο, στην ταράτσα της πολυκατοικίας μου, τώρα.»

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

Η επικοινωνία τερματίστηκε.

«Πάμε,» είπε ο Κριτόλαος στην Ελεονόρα, δένοντας μια ζώνη με δύο θήκες για ηχητικά πιστόλια στη μέση του.

«Τώρα; Θες να πάμε στη βιομηχανία;»

«Έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις;» Σήκωσε δύο από τα τέσσερα ηχητικά πιστόλια που ήταν στο τραπέζι και τα θηκάρωσε στη ζώνη του. «Πάρτα μαζί σου,» είπε στην Ελεονόρα, δείχνοντας τα άλλα δύο όπλα.

Εκείνη έριξε το ένα στην τσάντα της και το άλλο το πέρασε στη ζώνη της. Ο Κριτόλαος πήρε μαζί του και κάμποσες μπαταρίες που λειτουργούσαν ως γεμιστήρες για τα ηχητικά όπλα. Φόρεσαν τις μπότες τους, έριξαν τις κάπες τους στους ώμους, τις έδεσαν, και βγήκαν από το διαμέρισμα.

Μπήκαν στον ανελκυστήρα και ανέβηκαν στην ταράτσα. Το ελικόπτερο δεν ήταν ακόμα εδώ, αλλά ο Κριτόλαος ήταν βέβαιος πως δεν θ'αργούσε. Και πράγματι, σύντομα το είδε να πλησιάζει περνώντας πάνω από τα ψηλά οικοδομήματα του Γαιοδόμου.

Ο πομπός του κουδούνισε, κι εκείνος τον άνοιξε.

«Εξοχότατε, το ελικόπτερο έχει έρθει.»

«Το βλέπω. Μην προσγειωθείτε· ρίξτε μας μια ανεμόσκαλα.» Και έκλεισε τον πομπό.

«Ανεμόσκαλα;» έκανε η Ελεονόρα. «Δεν ξέρω ν'ανεβαίνω σε ανεμόσκαλα!»

«Δεν είναι τόσο δύσκολο.»

Το ελικόπτερο ήρθε από πάνω τους, κάνοντας τα μαλλιά τους και τις κάπες τους να ανεμίζουν. Μια πόρτα άνοιξε στο πλάι του κι ένας άντρας έριξε μια ανεμόσκαλα.

«Ανέβα,» είπε ο Κριτόλαος στην Ελεονόρα.

Εκείνη, διστακτικά, πιάστηκε κι άρχισε να σκαρφαλώνει. Δε φαινόταν να δυσκολεύεται και πολύ, αν κι έμοιαζε να είναι πιο προσεκτική απ'ό,τι έπρεπε. Όταν η Ελεονόρα ήταν πάνω από τη μέση, ο Κριτόλαος την ακολούθησε: και σε λίγο βρίσκονταν κι οι δυο τους μέσα στο ελικόπτερο. Ένας πιλότος ήταν καθισμένος μπροστά, και πίσω ήταν άλλος ένας άντρας – πράκτορες της Παντοκράτειρας κι οι δυο τους, ασφαλώς.

«Πού πηγαίνουμε, Εξοχότατε;» ρώτησε ο πιλότος.

«Στον Παλαιοπώλη. Γρήγορα.»

Το ελικόπτερο στράφηκε νότια, περνώντας πάνω από τον Γαιοδόμο και τον ποταμό Κάλμωθ.

Η Βατράνια δεν ενθουσιάστηκε όταν της είπαν ότι κι εκείνη θα έπρεπε να βοηθήσει στο χτίσιμο του περάσματος έξω από το κάτω υπόγειο. Δεν ήταν αυτή η δουλειά της! τους είπε. Αλλά η Χλόη – *η διεστραμμένη σκύλα!* – επέμενε, και απείλησε να βάλει τον Άλκιμο να πλακώσει τη Βατράνια στις φάπες, αν εκείνη δεν βοηθούσε όπως όλοι θα βοηθούσαν.

Ήταν απόγευμα πια και ακόμα έχτιζαν το καταραμένο πέρασμα. Η Βατράνια απορούσε πώς ήταν δυνατόν, ύστερα από τόση ώρα, να είχαν χτίσει τόσο λίγο – κανονικά, έπρεπε να το είχαν γεμίσει όλο με πέτρες. Το χτίσιμο ήταν πιο χρονοβόρα δουλειά απ'ό,τι φανταζόταν! Και μόνο ο Άλκιμος έμοιαζε, ουσιαστικά, να είναι κατάλληλος γι'αυτήν. Η Χλόη όλο λόγια ήταν· δε φαινόταν να μπορεί να κάνει περισσότερα από τη Βατράνια. Ο Χρίστος ήταν καλός, αλλά όχι όπως ο Άλκιμος· α-

πλά δεν είχε τη σωστή διάπλαση. Και η Κρόβ'κνι δεν έκανε καλύτερη δουλειά από τον Χρίστο. Το μόνο της ατού ήταν ότι δεν παραπονιόταν καθόλου, ενώ όλοι οι άλλοι συνεχώς μούγκριζαν και έβριζαν.

Ο Αλέξανδρος και η Λιβώνη είχαν την τύχη της Λόρκης: δεν έχτιζαν μαζί με τη Βατράνια και τους άλλους· ήταν επάνω, στο μαγαζί, γιατί κάποιος έπρεπε να το φροντίζουν, κι αυτοί (έλεγε η Χλόη) ήταν οι πιο κατάλληλοι. *Μαλακίες!* σκεφτόταν η Βατράνια. *Κι εγώ θα μπορούσα να είμαι στο μπαρ, αν ο Σωσίας μού είχε κάνει μια απλή μεταμφίηση.*

Ο Έκτορας φταίει για όλα, το καθίκι! Έπρεπε να με είχε πάρει μαζί του. Θα είχε πιο ενδιαφέρον. Τώρα, είμαι εδώ και κοίτα πώς έχω γίνει! Κοίταξε τον εαυτό της: τα ρούχα της ήταν γεμάτα λάσπη, σκόνη, και τσιμέντο. Στο δεξί χέρι κρατούσε μια σπάτουλα – ευτυχώς, φορούσε γάντια. Με το αριστερό χέρι έκανε πίσω τα μαλλιά της, ξεφυσώντας· προσέχοντας να μην τα αγγίξει παρά μόνο με τον πήχη, για να μη λερωθούν.

«Καθόμαστε και χαιρόμαστε;» της είπε η Χλόη, αφού τοποθέτησε μια πέτρα επάνω σε άλλες πέτρες. Τα μαύρα, σγουρά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο, σφιχτά. Τα ρούχα της και το πρόσωπό της ήταν όλο χώμα. Η Βατράνια ήλπιζε να μη φαινόταν κι η ίδια τόσο χάλια όσο η Χλόη.

«Είμαι κουρασμένη!» αποκρίθηκε απότομα. «Πάω να κάνω ένα τσιγάρο.» Άφησε κάτω τη σπάτουλα κι έβγαλε τα γάντια της.

«Και μετά, αμέσως πίσω!» τόνισε η Χλόη.

Είναι χειρότερη από τον Έκτορα! Αν κάνει άλλο ένα σχόλιο, μα τα πόδια της Λόρκης, θα την κλοτήσω! σκέφτηκε, θυμωμένα, η Βατράνια, καθώς την αγνοούσε και έβγαине από το πέρασμα, μπαίνοντας στο κάτω υπόγειο.

Δεν πήγε να κοιταχτεί στον καθρέφτη της· καλύτερα να το άφηνε αυτό γι'αργότερα. Έπιασε τα τσιγάρα της από το τραπεζάκι πλάι στο ράντσο της και άναψε ένα. Φύσηξε τον καπνό προς το ταβάνι και αναστέναξε.

Θέλω να δείρω κάποιον – οποιονδήποτε, σκέφτηκε. Να δείρω κάποιον, ή να πηδηχτώ με κάποιον – όχι οποιονδήποτε, κατά προτίμηση.

Μετά από λίγο, αλλά προτού τελειώσει το τσιγάρο της, άκουσε βήματα να κατεβαίνουν στο υπόγειο και στράφηκε να δει ποιος ήταν. Είχαν επιστρέψει ο Έκτορας κι οι άλλοι;

«Βατράνια,» είπε ο Αλλάνδρης, φτάνοντας κάτω και κοιτάζοντας την από την κορφή ώς τα πόδια. «Προσπαθείς να μεταμφιεστείς;» Χαμογελούσε στραβά.

«Να λείπουν τα σχόλια από σένα!» σύριξε η Βατράνια. Πίσω από τον Αλλάνδρη είδε την Ουρανία. «Μόνο εσείς γυρίσατε;»

«Για την ώρα, ναι. Ο Έκτορας είναι ακόμα στον Παλαιοπόλη. Βασικά, πρέπει να σας πω τι έγινε. Είμαι σίγουρος ότι θα θέλετε να το μάθετε.» Στράφηκε προς την έξοδο του κάτω υπογείου και φώναξε: «Χλόη!»

Η Χλόη και οι άλλοι τον άκουσαν και, αφήνοντας το χτίσιμο, πλησίασαν.

Ο Αλλάνδρης τούς κοίταξε και γέλασε. «Και νόμιζα πως η Βατράνια ήταν χάλια!»

Ο Άλκιμος τού πέταξε στο κεφάλι ένα βρόμικο γάντι.

«Σιγά!» είπε ο Αλλάνδρης.

«Πού είναι ο Έκτορας;» ρώτησε η Χλόη.

Ο Αλλάνδρης τούς είπε τι είχε συμβεί στην ερειπωμένη βιομηχανία.

«Και μείνανε πίσω;» έκανε η Βατράνια.

«Πήγε τσιμέντο στ'αφτιά σου;»

Η Βατράνια τον κλότσησε στον μηρό, αστοχώντας για μερικά εκατοστά τα αχαμνά του.

«Αα!» φώναξε ο Αλλάνδρης. «Το χτίσιμο μου φαίνεται ότι σας έχει κάνει μεγάλο κακό ψυχολογικά!»

«Δεν έχτιζες εσύ όλη μέρα, εξυπνάκια,» του είπε ο Άλκιμος.

«Πάω να βρω τον Έκτορα,» δήλωσε η Βατράνια, και βάδισε προς τη σκάλα.

«Δεν πας πουθενά!» της φώναξε η Χλόη. «Εδώ θα μείνεις!»

Η Βατράνια τής έκανε μια άσχημη χειρονομία πάνω απ'τον ώμο.

Η Χλόη είπε στον Άλκιμο: «Πιάσ'την και ριζ'της σφαλιάρεις!»

«Έτσι και με πλησιάσει θα γίνει χαμός!» φώναξε η Βατράνια, γυρίζοντας για να τους κοιτάξει και δείχνοντας τη Χλόη με το δεξί χέρι.

«Κανονικά, δεν είμαι βίαιος άνθρωπος εγώ' με ξέρετε,» είπε ο Άλκιμος.

«Αστείο ήταν αυτό;» μόρφασε ο Αλλάνδρης, που έτριβε το μηρό του, εκεί όπου τον είχε βρει η κλοτσιά της Βατράνιας.

Ο Άλκιμος στράφηκε προς τη μεριά του με εχθρικές διαθέσεις.

«Μια ερώτηση έκανα μόνο – τίποτα δεν τρέχει...» Ο Αλλάνδρης ύψωσε αθώα τα χέρια του, χαμογελώντας.

«Πηγαίνω να βρω τον Έκτορα,» είπε η Βατράνια. «Η Ουρανία ας πάρει τη θέση μου.»

«Κι εγώ θα πάω να βρω τον Έκτορα,» της είπε ο Αλλάνδρης. «Μη βιάζεσαι.»

«Κι εγώ θα έρθω,» δήλωσε η Χλόη.

«Αφού θα πάτε όλοι, δε θα μείνω πίσω,» είπε ο Άλκιμος.

Ο Χρίστος έξυσε το κεφάλι του, με χέρια λερωμένα από τη δουλειά. «Εεε... το αφεντικό δεν είπε, όμως, να χτίσουμε για να-»

«Αρκετά χτίσαμε για σήμερα!» τον διέκοψε η Χλόη. «Αύριο πάλι.»

Ο Χρίστος ύψωσε τους ώμους. «Καλά, ό,τι πείτε σεις...»

Η Κρόβ'κνι ήταν σιωπηλή, όπως και πριν.

Η ώρα περνούσε και ο Έκτορας δεν έβλεπε τους παλαβούς να βγαίνουν από τη βιομηχανία, με ή χωρίς τις Σκιές. Κανένας δε φαινόταν να κινείται μέσα στο ερειπωμένο οικοδόμημα ή στον περίβολό του. Και ούτε η Σερφάντια, που κοίταζε με τα κιάλια, πρέπει να έβλεπε τίποτα, αλλιώς θα το είχε πει.

Γιατί καθυστερούν; σκέφτηκε ο Πρόμαχος. Τι περιμένουν; να μπει μέσα η χωροφυλακή και να την αντιμετωπίσουν; Θέλουν να γίνει πολιορκία; Ενδιαφέρον θα έχει, αλλά αποκλείεται στο τέλος να νικήσουν. Μπορεί οι Σκιές να είναι Σκιές, όμως αυτοί είναι άνθρωποι· η Ουρανία τούς «έβλεπε» σαν κανονικούς ανθρώπους.

«Μάγε,» ρώτησε τον Αίολο, «τι νομίζεις; Γιατί δεν έχουν βγει ακόμα;»

Εκείνος σήκωσε μονάχα τους ώμους, χωρίς να μιλήσει.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει πίσω από τις πολυκατοικίες της Θακέρκοβ, χρωματίζοντας την πόλη με πορτοκαλίες ανταύγειες και δημιουργώντας πυκνές σκιές.

Το παράξενο είναι πως κι η Χωροφυλακή αργεί να έρθει, σκέφτηκε ο Έκτορας. Τι έγινε; Φοβήθηκαν; Νόμισαν ότι είδαν δαίμονες; Πλάσματα από άλλη διάσταση, ίσως; Κι αν είχαν νομίσει κάτι τέτοιο, τότε τι θα έκαναν; Μάλλον θα ειδοποιούσαν μάγους, ή τους πράκτορες της Παντοκράτειρας... αν αυτοί δεν είχαν ήδη-

Ο Έκτορας δεν πρόλαβε να τελειώσει τη σκέψη του. Το κρου-κρου-κρου του έλικα ενός ελικοπτέρου ακούστηκε, ξαφνικά, πάνω από την περιοχή· και εκείνος κι οι σύντροφοί του είδαν ένα μικρό ελικό-

πτερο να χάνει ύψος μπροστά από τον περίβολο της ερειπωμένης βιομηχανίας. Προσγειώθηκε στον δρόμο ενώ, συγχρόνως, από τριγύρω έρχονταν άντρες και γυναίκες με όπλα που – αν δεν έκανε λάθος ο Έκτορας λόγω των σκιών – ήταν ηχητικά φαινόταν από το σχήμα τους.

Πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Πρέπει να ήταν καμία εικοσαριά.

Και δεν τους πήραμε είδηση να μαζεύονται. Ούτε η Σερφάντια δεν πρόσεξε ασυνήθιστες κινήσεις στην περιοχή. Ίσως επειδή είχε την προσοχή της στραμμένη στο ερείπιο.

Μια πόρτα του ελικοπτέρου άνοιξε, κι από μέσα βγήκαν δύο άτομα που ο Έκτορας αναγνώριζε. Η μαυρόδερμη, γαλανομάλλα μάγισσα, η Ελεονόρα΄σαρ και ο πράκτορας που ονομαζόταν Κριτόλαος, ο οποίος πρέπει, σίγουρα, να είχε κάποια υψηλή θέση ανάμεσα στους άλλους πράκτορες της Παντοκράτειρας.

Δεν μίλησαν πολύ αναμεταξύ τους. Στράφηκαν και βάδισαν προς την παλιά βιομηχανία, περνώντας την κατεστραμμένη πύλη, διασχίζοντας τον περίβολο, και μπαίνοντας στο σκοτάδι του ερειπωμένου οικοδομήματος.

Ο Έκτορας περίμενε ν'ακούσει φασαρία από μέσα, αλλά φασαρία δεν ακούστηκε. Ούτε είδε τους πράκτορες να βγαίνουν ξανά.

«Πάμε,» είπε στους συντρόφους του.

«Πού;» ρώτησε η Νιρίφα.

«Στη βιομηχανία, φυσικά. Κάτι συμβαίνει εκεί μέσα, και θέλω να μάθω τι. Αυτοί οι παλαβοί που διατάζουν τις Σκιές σίγουρα ξέρουν τι γίνεται με τα μαύρα πουλιά – δε θα τους αφήσω να τη σκαπουλάρουν έτσι – ούτε θα τους δώσω στα χέρια των ρουφιάνων της Παντοκράτειρας.»

Φόρεσαν κουκούλες με ανοίγματα μόνο για τα μάτια (γιατί τώρα θα είχαν να κάνουν με Παντοκρατορικούς, όχι μονάχα με δαιμονικές Σκιές, και δεν ήθελαν αυτοί να δουν τα πρόσωπά τους) και ξεκίνησαν.

Οι πράκτορες γύρω από τον Κριτόλαο και την Ελεονόρα – που βρίσκονταν υπό τις διαταγές του ειδικού πράκτορα Βίκτορα, ο οποίος είχε τον βαθμό του Ελεγκτή – είχαν ανάψει φακούς και φώτιζαν τα σκοτά-

δια της ερειπωμένης βιομηχανίας, ενώ συγχρόνως κρατούσαν τα ηχητικά όπλα τους έτοιμα.

«Σφαίρες. Κάλυκες,» είπε ο Κριτόλαος δείχνοντας στο πάτωμα. «Κάποια συμπλοκή έγινε εδώ προτού έρθουν οι χωροφύλακες.»

«Κι εδώ φαίνεται να έγινε έκρηξη, Εξοχότατε,» είπε ο Βίκτορας, λίγο παρακάτω. «Από χειροβομβίδα, κατά πάσα πιθανότητα.»

«Επομένως, δε μπορεί να έχουμε να κάνουμε μόνο με Σκιές,» συμπέρανε ο Κριτόλαος στρεφόμενος στην Ελεονόρα.

«Είσαι σίγουρος πως οι Σκιές δεν πυροβολούν;» του είπε εκείνη.

«Αυτές που επιτέθηκαν στους χωροφύλακες κρατούσαν ρόπαλα.» Και προς τον Βίκτορα: «Έτσι δεν είναι;»

«Αυτό είδε ο πράκτοράς μας, Εξοχότατε. Μόνο οι χωροφύλακες πυροβολούσαν.»

Από μια σκάλα ερχόταν τεχνητό φως ενεργειακών λαμπών.

«Το μέρος, λοιπόν, δεν είναι εγκαταλειμμένο,» είπε ο Κριτόλαος, καθώς εκείνος κι οι υπόλοιποι πλησίαζαν εκεί. «Μένουν κι άνθρωποι εδώ, όχι μόνο... Σκιές.

»Δώστε μου ένα πυροβόλο όπλο.» Άπλωσε το χέρι του. Μια πράκτορας τού έδωσε το τουφέκι της.

Με επιφύλαξη, βαδίζοντας σε σχηματισμό μάχης, κατέβηκαν την παλιά πέτρινη σκάλα και βρέθηκαν σ'ένα μεγάλο υπόγειο που ένα μέρος του φωτιζόταν από ενεργειακές λάμπες. Παντού υπήρχαν σπασμένοι σωλήνες, σκουριασμένα καλώδια πεταμένα σαν φίδια από δω κι από κει, κομμάτια ξύλου, πέτρες, σοβάδες, κι ένα σωρό άλλες σαβούρες. Αλλά, ανάμεσα στα σκουπίδια, ήταν και πράγματα αναμφίβολα καινούργια. Μερικές καρέκλες, ένας καναπές, ένα μικρό τραπέζι, τέσσερα στρώματα. Μποτίλιες με ποτά, κούπες, ποτήρια. Φαγητά μέσα σε συσκευασίες, αλλά και σπιτικά. Πιρούνια, κουτάλια, μαχαίρια, πιατικά.

«Κάποιοι μένουν εδώ,» είπε ο Βίκτορας.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος, «αλλά πού είναι τώρα; Τους είδατε να φεύγουν από το ερείπιο;»

«Όχι, Εξοχότατε: κανένας δεν βγήκε από το ερείπιο. Οι Σκιές επέστρεψαν μέσα ύστερα από τη συμπλοκή με τους χωροφύλακες, και μετά... σιγή και ακινησία.»

Οι πράκτορες φώτιζαν τα σκοτάδια ολόγυρα, αλλά το φως τους δεν αποκάλυπτε κανέναν κρυμμένο στις γωνίες του υπογείου, άνθρωπο ή μη.

Η Ελεονόρα υποτονθόρυσε ένα ξόρκι που ο Κριτόλαος αναγνώριζε.
Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως.

«Υπάρχει τίποτα;» τη ρώτησε.

«Όχι εδώ, όχι,» αποκρίθηκε η Ερευνήτρια, «αλλά...» – ήταν συνοφρυωμένη – «μακριά. Από κάτω.»

«Από κάτω;»

Η Ελεονόρα ένευσε, και ύψωσε το χέρι της, δείχνοντας προς μια σκοτεινή μεριά του υπογείου.

Ο Κριτόλαος έκανε νόημα στους πράκτορες του, και προχώρησαν όλοι μαζί, φωτίζοντας με τους φακούς τους και κρατώντας τα όπλα τους σε ετοιμότητα.

Είδαν μια παλιά σιδερένια πόρτα, κλειστή. Ο Κριτόλαος έγνεψε να την ανοίξουν. Μια πράκτορας πλησίασε προσεχτικά και την κλότσησε, απότομα. Η πόρτα τραντάχτηκε αλλά δεν άνοιξε. Ήταν κλειδωμένη: όχι, όμως, με την κλειδαριά της, η οποία φαινόταν να έχει φαγωθεί από τη σκουριά εδώ και καιρό.

Λουκέτο, σκέφτηκε ο Κριτόλαος. Ή αμπάρα. «Ανατινάξτε την.»

Η πράκτορας κόλλησε εκρηκτικά επάνω στη σιδερένια πόρτα, κι όλοι απομακρύνθηκαν.

Οι επαναστάτες είχαν μόλις μπει στο ερειπωμένο οικοδόμημα της βιομηχανίας όταν άκουσαν την έκρηξη από κάτω.

«Σκατά,» μούγκρισε ο Έκτορας. «Το γλέντι άρχισε κιόλας. Χωρίς εμάς.»

Για λίγο βάδιζαν αργά, αθόρυβα, ενώ αφουγκράζονταν. Δεν ήρθαν άλλοι θόρυβοι από κάτω: ούτε εκρήξεις, ούτε πυροβολισμοί, ούτε κραυγές.

Παράξενο, σκέφτηκε ο Έκτορας, και πήγε προς την πέτρινη σκάλα της βιομηχανίας, με τη Σερφάντια δεξιά του και τον Σωσία αριστερά. Κι οι δύο οπλοφορούσαν: η πρώτη κρατούσε το τουφέκι της υψωμένο στον ώμο και έτοιμο· ο δεύτερος είχε στα χέρια του δύο πιστόλια. Ο ίδιος ο Πρόμαχος βαστούσε ένα πιστόλι. Η Νιρίφα, ο Αίολος, και η Τζάκι ακολουθούσαν. Οι δυο μάγοι ακουγόταν κάτι να μурμουρίζουν – ανιχνευτικά ξόρκια, μάλλον.

Οι επαναστάτες άρχισαν να κατεβαίνουν τη σκάλα, προσεχτικά, α-
φουγκραζόμενοι.

Η σιδερένια πόρτα κρεμόταν μισοδιαλυμένη. Η πράκτορας την κλό-
τησε δυνατά, σωριάζοντάς την με πάταγο. Οι άλλοι φώτισαν μέσα,
αποκαλύπτοντας μια σκάλα, από την οποία ερχόταν βρόμικος αέρας
σαν από υπόνομο.

Η Ελεονόρα ζάρωσε τη μύτη της. «Τι σκατά είν'εκεί;»

«Αυτή η πόρτα δεν ήταν τυχαία κλειστή,» είπε ο Κριτόλαος. «Εδώ
κρύβονται.

»Κατεβαίνουμε,» πρόσταξε τους πράκτορες του.

Η σκάλα δεν ήταν φαρδιά· έπρεπε να πηγαίνουν δύο-δύο· αλλά γρή-
γορα έφτασαν στο τελευταίο της σκαλοπάτι και σ'ένα υπόγειο πέρα-
σμα γεμάτο οσμές υπονόμου. Κάτω από τα πόδια τους υπήρχαν λιμνά-
ζοντα νερά. Πρασινάδες σκαρφάλωναν στους τοίχους.

Η Ελεονόρα έβηξε, έχοντας ένα μαντήλι μπροστά στη μύτη της.
«Θεοί...!» έκανε, πνιχτά.

«Κάτι μού θυμίζει τούτο το μέρος, Εξοχότατε...» είπε ο Βίκτορας.

«Τις σήραγγες της πόλης,» είπε ο Κριτόλαος.

Ο Βίκτορας ένευσε. «Ναι, έτσι νομίζω κι εγώ.»

«Είναι χαρτογραφημένη αυτή η περιοχή;»

«Δεν ξέρω. Δε θυμάμαι να έχουμε βρει τη συγκεκριμένη βιομηχανία.»

«Ούτε κι εγώ το θυμάμαι,» είπε ο Κριτόλαος.

Και προχώρησαν, με προσοχή.

Κεφάλαιο 63

Ο Χείμαρρος των Σκιών

Όταν ο απότομος μεταλλικός θόρυβος αντήχησε στο υπόγειο της ερειπωμένης βιομηχανίας, ο Έκτορας σταμάτησε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια, και οι υπόλοιποι επαναστάτες σταμάτησαν μαζί του. Αφουγκράστηκαν. Ομιλίες: κοφτές, σιγανές. Βήματα.

Ο Έκτορας προσπάθησε να κοιτάξει πίσω από παλιές κολόνες, μηχανήματα, και σωρούς από σαβούρα· και είδε φως από φακούς να διαλύει ένα μακρινό σκοτεινό σημείο του υπογείου που δεν φωτιζόταν από τις ενεργειακές λάμπες. Άνθρωποι βρίσκονταν εκεί, και τώρα προχωρούσαν ο ένας κατόπιν του άλλου. Σκιερές φιγούρες με όπλα. *Πρέπει να μπαίνουν σε κάποιο άνοιγμα.*

Ο Πρόμαχος κατέβηκε τη σκάλα, αθόρυβα, με τους υπόλοιπους επαναστάτες πίσω και γύρω του. Κανένας δεν μιλούσε, και τα βήματά τους ήταν προσεχτικά, τα όπλα τους υψωμένα και έτοιμα.

Ο Έκτορας έδειξε στη Σερφάντια τη μεριά όπου είχε δει τους πράκτορες της Παντοκράτειρας (δεν μπορεί να ήταν άλλοι – μόνο αυτοί μπορεί να ήταν, αφού έλειπαν οι Σκιές, τα πουλιά, και οι τέσσερις παλαβοί). Η Μαύρη Δράκαινα ένευσε καταφατικά, και βάδισαν προς τα εκεί, αποφεύγοντας τη μεταλλική σαβούρα για να μην κάνουν φασαρία και ειδοποιήσουν τους Παντοκρατορικούς ότι κάποιοι βρίσκονταν στο κατόπι τους.

«Ν'ανάψω φακό;» ψιθύρισε η Σερφάντια, όταν βγήκαν από τη φωτισμένη περιοχή του υπογείου και μπήκαν στο σκοτάδι. Κανένας πράκτορας δεν φαινόταν πλέον· είχαν όλοι εξαφανιστεί μέσα σ'εκείνο το άνοιγμα, μαζί με τα φώτα τους.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Έκτορας· «θ'ανάψω εγώ.» Έβγαλε έναν φακό μέσα από την καπαρντίνα του και τον άναψε, διαλύοντας το πυκνό σκοτάδι και οδηγώντας τους συντρόφους του προς μια σπασμένη σιδερένια πόρτα.

Μετά απ'αυτήν κατηφορικά σκαλοπάτια φαίνονταν. Πέτρινα και στενά. Παλιά, πολύ παλιά. Μια βρομερή οσμή ερχόταν από κάτω, σαν από βόθρο.

Από εδώ πρέπει να έφυγαν οι τέσσερις παλαβοί και οι Σκιές τους, σκέφτηκε ο Έκτορας – όχι, βέβαια, πως οι Σκιές χρειάζονταν πόρτα για να πάνε οπουδήποτε· μπορούσαν πάντα να περάσουν μέσα από τους τοίχους.

Ο Πρόμαχος προχώρησε προς τη σκάλα.

«Θα κατεβούμε εκεί κάτω;» ρώτησε ο Σωσίας, που η ιδέα δεν έμοιαζε να τον ενθουσιάζει.

«Το βρήκες, επιστήμονα.»

Τα περάσματα ήταν λαβυρινθώδη, όπως διαπίστωσαν σύντομα ο Κριτόλαος και οι πράκτορές του. Δεν είχαν πλέον καμία αμφιβολία ότι βρίσκονταν στις σήραγγες κάτω από την πόλη. Τα λιμνάζοντα νερά, μετά από λίγη ώρα βαδίσματος, διαλύθηκαν από το πάτωμα και τη θέση τους πήραν πέτρες, χώμα, και μικρά μεταλλικά θραύσματα που ούτε ο Κριτόλαος ούτε η Ελεονόρα μπορούσαν να καταλάβουν από τι ήταν. Οι οσμές, επίσης, ήταν συγκριτικά καλύτερες εδώ πέρα· τουλάχιστον, δεν θύμιζαν υπόνομο.

Ένας από τους πράκτορες προς το τέλος του σχηματισμού της ομάδας φώναξε ξαφνικά: «Εδώ!» και έβαλε με το ηχητικό του όπλο· ο Κριτόλαος και η Ελεονόρα, που βρίσκονταν στην αρχή του σχηματισμού, άκουσαν τον χαρακτηριστικό ήχο σαν από δυνατή πνοή ανέμου.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Κριτόλαος, καθώς όλοι στρέφονταν, με τα όπλα τους υψωμένα.

«Μια Σκιά, Εξοχότατε,» αποκρίθηκε ένας άλλος πράκτορας, όχι αυτός που είχε φωνάξει πριν. «Βγήκε από τον τοίχο, και ξαναβυθίστηκε μέσα σ' αυτόν!»

«Τα νύχια του Σκοτοδαίμονος...» καταράστηκε ο Κριτόλαος σιγανά. Και στράφηκε στην Ελεονόρα. «Μπορείς να ανιχνεύσεις;»

Η μάγισσα ένευσε, και άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως. Οι αισθήσεις της διευρύνθηκαν, και άλλαξαν· έγιναν κατάλληλες για να νιώθουν ενεργειακές ροές και ρεύματα στον περιβάλλοντα χώρο, αγνοώντας τα περισσότερα υλικά εμπόδια. Κι αυτό που η Ελεονόρα αντιλήφθηκε την ανησύχησε, πρώτα, και μετά, την τρομοκράτησε. Γύρω τους, πίσω από τους τοίχους της σήραγγας όπου βρί-

σκονταν, αισθανόταν παντού νοητική ενέργεια – τόση πολλή που έκανε το κεφάλι της να κουδουνίζει.

Σκιές!

«Κριτόλαε,» είπε γρήγορα, «μας έχουν κυκλώσει!»

«Είναι γύρω μας!» φώναξε ο Κριτόλαος στους πράκτορές του, κι εκείνοι συσπειρώθηκαν όσο καλύτερα μπορούσαν μέσα στη σήραγγα, έχοντας τα όπλα τους υψωμένα.

Οι Σκιές ήρθαν από παντού: άνθρωποι που ξεπρόβαλλαν μέσα από τους τοίχους, σαν οι τοίχοι να μην ήταν παρά εικονικές προβολές. Στα χέρια τους κρατούσαν ή αυτοσχέδια ρόπαλα από ξύλα και σωλήνες, ή πέτρες, ή τίποτα. Κι αμέσως όρμησαν στους πράκτορες χωρίς τον παραμικρό δισταγμό.

Ο Κριτόλαος σήκωσε το ηχητικό του πιστόλι και έβαλε. Το ίδιο κι οι υπόλοιποι. Ακόμα κι η Ελεονόρα.

Οι Σκιές, παρότι στην αρχή έμοιαζαν παράδοξα σιωπηλές, τώρα ούρλιαζαν οργισμένα, καθώς τα ηχητικά κύματα τις έσπρωχναν όπισθεν κάνοντάς τες να τραντάζονται και να χάνουν την ευκρίνεια των ανθρώπων χαρακτηριστικών τους.

«Είναι παγίδα, Εξοχότατε!» είπε ο Βίκτορας. «Παγίδα!» Το ηχητικό του πιστόλι εξαπέλυε τη μια ριπή μετά την άλλη, και η μπαταρία του τελείωσε. Προσπάθησε να την αλλάξει, και ένα ρόπαλο τον χτύπησε στον ώμο, κάνοντάς τον να παραπατήσει. Μια κλοτσιά τον βρήκε στο γόνατο, μια γροθιά στο πλάι του κεφαλιού.

Ο Κριτόλαος, που κι εκείνου το ένα πιστόλι είχε αδειάσει, τράβηξε το δεύτερο από τη ζώνη του και χτύπησε τις Σκιές, σπρώχνοντάς τες πίσω. Πλησίασε τον Βίκτορα και τον βοήθησε να σηκωθεί. Εκείνος έτριζε τα δόντια, όμως η εκπαίδευσή του δεν τον είχε εγκαταλείψει παρά τον πόνο· μόλις στάθηκε στα πόδια του άλλαξε μπαταρία στο πιστόλι του και έστρεψε την κάννη εναντίον των Σκιών.

«Είναι πάρα πολλές, Κριτόλαε!» φώναξε η Ελεονόρα, έχοντας κι εκείνη μόλις αλλάξει μπαταρία στο όπλο της και κρατώντας το τώρα με τα δύο χέρια καθώς έβαλλε. «Πάρα πολλές! Πρέπει να φύγουμε!»

«Δε θα πάτε πουθενά! Πουθενά!» αντήχησε ένα ουρλιαχτό από κάπου. «Ποτέ δε θα ξαναβγείτε από δω!»

«Ποιος μιλάει;» φώναξε ο Κριτόλαος μέσα στην οχλοβοή, ψάχνοντας με το βλέμμα του να εντοπίσει τον εχθρό πίσω από το πλήθος των Σκιών. «Ποιος είσαι;»

«Χα-χα-χα-χα!» αντήχησε ένα γέλιο που μαρτυρούσε ότι ο άνθρωπος δεν πρέπει να ήταν και πολύ καλά στα μυαλά του. «Χαχαχαχαχα!»

Η φωνή του, σκέφτηκε η Ελεονόρα. Πού έχω ξανακούσει αυτή τη φωνή; Ή νομίζω ότι την έχω ξανακούσει;

Ουρλιαχτά αντηχούσαν μέσα στη σήραγγα· κάποιοι πρέπει να είχαν χτυπηθεί άσχημα. Ο Κριτόλαος στράφηκε και είδε την πράκτορα που είχε σπάσει τη σιδερένια πόρτα να είναι πεσμένη στο έδαφος, ενώ Σκιές βρίσκονταν γύρω της, κοπανώντας την με ρόπαλα και κλοτσώντας την. Το κεφάλι της είχε γεμίσει αίματα.

Παραδίπλα, ένας άλλος πράκτορας δεχόταν απανωτά χτυπήματα, και είχε διπλωθεί· το ηχητικό του όπλο είχε φύγει από τα χέρια του.

Η σήραγγα, όπου κι αν κοίταζε ο Κριτόλαος, ήταν πλημμυρισμένη από τις καταραμένες Σκιές! Η μία περνούσε μέσα από την άλλη, έβγαιναν κι έμπαιναν από τους τοίχους· ήταν αδύνατον να καταλάβεις πόσες ακριβώς ήταν. Και πάνω από τη συμπλοκή πετούσε κάθε τόσο κάτι που φτερούγιζε. *Τα μαύρα πουλιά!* Ο Κριτόλαος πρόλαβε να δει ένα προτού βυθιστεί μέσα στις πέτρες του τοίχου.

Είμαστε χαμένοι!...

Πανικός τον κατέλαβε για λίγο. Μετά, όμως, το μυαλό του, η λογική του, τον έδιωξε. *Ο φόβος είναι άσκοπος. Πρέπει να βρούμε έξοδο.*

Βάζοντας μπαταρία και στα δύο του πιστόλια, τα ύψωσε κι άρχισε να βάλλει προς μια συγκεκριμένη μεριά, ελπίζοντας να την καθαρίσει από Σκιές και να δημιουργήσει μονοπάτι.

Οι πράκτορές του υποχωρούσαν· οι εχθροί, όμως, δεν έμοιαζαν να τους ωθούν προς τα πίσω, προς την παλιά βιομηχανία, αλλά προς τα βάθη των σηράγγων.

«Από δω!» φώναξε ο Κριτόλαος. «*Μαζί μου!*»

Η Ελεονόρα ήταν ήδη κοντά του. Προσπαθούσε, με τρεμάμενα χέρια, ν'αλλάξει μπαταρία στο πιστόλι της. Η μπαταρία τής γλίστρησε κι έπεσε στο πάτωμα. Η Ελεονόρα ούρλιαξε. Έβγαλε μια άλλη μπαταρία από την τσάντα της.

Ο αέρας ζουζούνιζε από τις ηχητικές ριπές των όπλων· τα συρίγματα ήταν διαπεραστικά.

Οι επαναστάτες προχώρησαν για λίγο μέσα στα λιμνάζοντα νερά που, χωρίς αμφιβολία, έρχονταν από τους υπονόμους της Θακέρκοβ· κι ύστερα, άκουσαν σαματά από το βάθος. Κραυγές, φωνές, και ουρλιαχτά.

Δεν αντηχούν πυροβολισμοί, όμως, παρατήρησε ο Έκτορας. «Συνάνησαν τις Σκιές,» είπε, και τράβηξε το ηχητικό του πιστόλι.

Η Σερφάντια έβγαλε επίσης ένα ηχητικό πιστόλι. Όπως και η Νιρίφα. Οι άλλοι δεν είχαν ηχητικά όπλα· η μάγισσα δεν είχε καταφέρει να φτιάξει για όλους: και δεν ήταν εύκολο να τα βρεις στη μαύρη αγορά της Θακέρκοβ. Ήταν πολύ εξειδικευμένα εργαλεία.

«Δεν την κάνουμε;» πρότεινε ο Σωσίας.

«Όχι,» είπε επίμονα ο Έκτορας. «Θέλω να βρω αυτούς τους τέσσερις που συναναστρέφονται τα μαύρα πουλιά. Και τώρα ίσως νάναι η ευκαιρία μας να τους πλησιάσουμε προτού μας δουν.»

«Μα, με τόσες Σκιές εδώ πέρα...» έκανε η Νιρίφα.

«Αρκετά με την πάρλα!» γρύλισε ο Έκτορας. «Και μην αρχίσετε αμέσως να ρίχνετε μόλις δούμε πράκτορες ή Σκιές,» πρόσθεσε καθώς βάδιζε αποφασιστικά και οι άλλοι τον ακολουθούσαν.

«Νόμιζα ότι εσύ θα ήσουν ο πρώτος που θα το έκανε αυτό, αφεντικό,» είπε η Νιρίφα.

«Μη με τσιγκλάς, μάγισσα.»

Βαδίζοντας γρήγορα, και βγαίνοντας από την περιοχή με τα λιμνάζοντα νερά, δεν άργησε να δουν φώτα από μια στροφή των σηράγγων και ανθρώπους να μάχονται. Ανθρώπους που ήταν, σίγουρα, πράκτορες της Παντοκράτειρας, και ανθρώπους που ήταν Σκιές: η μορφή του ενός έλιωνε μες στη μορφή του άλλου· έμοιαζε να μπορεί άπειρος αριθμός από δαύτους να βρίσκεται σε μια σήραγγα. Και περισσότεροι έρχονταν από τους τοίχους.

«Δεν πρέπει να μας έχουν πάρει χαμπάρι,» μουρμούρισε ο Έκτορας.

«Οι Παντοκρατορικοί υποχωρούν,» παρατήρησε η Σερφάντια.

«Κι εγώ το ίδιο θα έκανα στη θέση τους,» είπε ο Σωσίας.

Ο Αίολος τούς πληροφόρησε: «Υπάρχουν Σκιές παντού σε τούτο το μέρος. Τις διαισθάνομαι. Νοητική ενέργεια, σε απίστευτη ποσότητα!»

Ένα ζουζούνισμα ήρθε από πάνω τους. Ο Έκτορας ύψωσε το βλέμμα του και είδε μια μαυρίλα. Κάτι που φτεροκοπούσε.

Το γαμημένο! Ύψωσε το ηχητικό του πιστόλι και χτύπησε το μαύρο πουλί, το οποίο απομακρύνθηκε τσιρίζοντας και γλιστρώντας μέσα σ'έναν τοίχο.

«Μόλις έμαθαν για την παρουσία μας, αφεντικό,» είπε η Σερφάντια.

«Γαμώ τη φάρα τους...» μούγκρισε ο Έκτορας, και, φωτίζοντας με τον φακό του, πήγε προς μια στροφή. Οι άλλοι τον ακολούθησαν, χωρίς κανέναν να διαφωνήσει στο ελάχιστο.

Βρέθηκαν σ'ένα μέρος που έμοιαζε με διασταύρωση. Είδαν τέσσερις Σκιές να περνούν γρήγορα από μπροστά τους χωρίς να τους δίνουν σημασία, πηγαίνοντας μάλλον προς τους Παντοκρατορικούς όπως κι οι υπόλοιπες.

«Φως!» είπε η Τζάκι, δείχνοντας ένα στενό πέρασμα.

Οι επαναστάτες στράφηκαν.

Είδαν Σκιές. Δύο μαύρα πουλιά. Κι έναν άντρα που δεν γνώριζαν, αλλά που δεν πρέπει να ήταν Σκιά, καθώς κρατούσε λάμπα λαδιού στο ένα χέρι και πιστόλι στο άλλο. Δεν ήταν ο γκριζομάλλης που ο Έκτορας είχε προλάβει να μπανίσει για λίγο μέσα στην ερειπωμένη βιομηχανία. Οστόσο, σίγουρα ήταν ένας από τους βοηθούς του.

Ο Πρόμαχος βάδισε προς το μέρος του, και οι επαναστάτες τον ακολούθησαν.

Ο άντρας τούς είδε. Ξαφνιάστηκε φανερά.

Ο Έκτορας, μην έχοντας χρόνο να τραβήξει το κανονικό του πιστόλι, έριξε με το ηχητικό. Οι Σκιές τινάχτηκαν πίσω, τσιρίζοντας· ο άντρας κραύγασε, παραπατώντας και πέφτοντας. Η λάμπα έφυγε από το χέρι του – έσπασε και το λάδι της χύθηκε βάζοντας φωτιά στο πάτωμα. Το πιστόλι του, όμως, ακόμα το κρατούσε, και πυροβόλησε, ξέφρενα, ουρλιάζοντας.

Ο Έκτορας πετάχτηκε στο πλάι.

Η Σερφάντια πυροβόλησε με το πιστόλι της.

Η Νιρίφα ούρλιαξε, πέφτοντας.

Ο άγνωστος άντρας διπλώθηκε, βογκώντας.

Ο Έκτορας κοίταξε τη Νιρίφα. «Μάγισσα!»

«*Το πόδι μου...!*» έκανε εκείνη. Το ένα μπατζάκι του παντελονιού της είχε γεμίσει αίμα.

Η Σερφάντια τινάχτηκε κοντά στον άγνωστο άντρα και τον κλότσησε στο κεφάλι, αναισθητοποιώντας.

Μια Σκιά παρουσιάστηκε πίσω της και την κοπάνησε στην πλάτη μ'έναν σπασμένο σωλήνα. Η Μαύρη Δράκαινα, αιφνιδιασμένη, έπεσε στα τέσσερα.

Ο Σωσίας πήρε από κάτω το ηχητικό όπλο της Νιρίφα και έριξε στη Σκιά, η οποία, ουρλιάζοντας, οπισθοχώρησε μέσα στον τοίχο απ'όπου είχε βγει.

Πυροβολισμοί, όμως, αντήχησαν τότε από το βάθος του περάσματος, και μια φωνή – η ίδια φωνή που είχαν ακούσει και στη βιομηχανία – η φωνή του γκριζομάλλη άντρα: «Ποιοι είν'εκεί; *Ποιοι είν'εκεί; Μπεν; Μπεν!*»

Ο Έκτορας τράβηξε το κανονικό του πιστόλι και πυροβόλησε τις φιγούρες που φαίνονταν να συγκεντρώνονται στο βάθος του περάσματος, η μία απ'τις οποίες βαστούσε λάμπα λαδιού. Οι δύο άνθρωποι αποτραβήχτηκαν. «*Σκοτώστε τους! Διαλύστε τους!*» ούρλιαζε ο γκριζομάλλης, και ένα ποτάμι από Σκιές ήρθε προς τους επαναστάτες.

Ένα ποτάμι – ο Έκτορας μόνο έτσι μπορούσε να χαρακτηρίσει την αλλόκοτη κίνησή τους, βλέποντας πώς η μία περνούσε μέσα από την άλλη, χωρίς να ξέρεις πού ξεκινούσαν και πού τελείωναν.

Ο Σωσίας σήκωσε το όπλο του και έριξε. Οι Σκιές τινάχτηκαν όπισθεν, εξαναγκασμένες από την ηχητική ριπή· οι μορφές τους τρεμπόλαιζαν, τα χαρακτηριστικά τους αλλοιώνονταν.

Ο Αίολος και η Τζάκι είχαν βοηθήσει τη Νιρίφα να σηκωθεί όρθια, και τώρα είχαν τα χέρια της στους ώμους τους. «Πάμε, Έκτορα!» φώναξε ο μάγος. «Πάμε!»

Ο Πρόμαχος θηκάρωσε το πιστόλι του και, με το ένα χέρι (στο άλλο βαστούσε τον φακό του), άρπαξε τον αναίσθητο άντρα (*Μπεν*, δεν τον είχε πει εκείνος ο θεοπάλαβος;) κι άρχισε να τον σέρνει πίσω του. Η Σερφάντια είχε σηκωθεί όρθια, και έριξε στις Σκιές με το ηχητικό πιστόλι της.

«Είσαι 'ντάξει, Μαύρη Δράκαινα;» τη ρώτησε ο Έκτορας.

«Ναι.»

Υποχώρησαν μέσα στις σήραγγες, γρήγορα, προσπαθώντας να κάνουν τις Σκιές να τους χάσουν.

Ο Κριτόλαος άκουσε πυροβολισμούς. Και το ήξερε πως δεν ήταν οι δικοί του άνθρωποι που πυροβολούσαν – δεν είχε νόημα να πυροβολείς Σκιές. Δεν είμαστε μόνοι εδώ κάτω, σκέφτηκε.

Καθώς προσπαθούσε να οδηγήσει τους πράκτορές του μακριά από τη Σκιώδη λαίλαπα, έβλεπε ότι ο αριθμός τους αποτελούσε μειονέκτημα. Δεν μπορούσαν να κινηθούν ευέλικτα μέσα στις σήραγγες· όχι αν ήθελαν να παραμείνουν ενωμένοι. Κι αυτό που φοβόταν δεν άργησε να συμβεί. Τους είδε να διασπώνται, καθώς ο καθένας προσπαθούσε να γλιτώσει το τομάρι του. Τους είδε να φεύγουν προς πλευρικά περάσματα, από δω κι από κει. Εκτός από κάποιους που έμεναν, πεισματικά, ενωμένοι, χτυπώντας τις Σκιές με τα ηχητικά τους όπλα.

«Μη φεύγετε!» φώναξε ο Κριτόλαος. «Μην απομακρύνεστε!» Έβαλε προς μια μάζα από Σκιές, αναγκάζοντάς τες να υποχωρήσουν σ'ένα κατασκότεινο σημείο.

Ένας πράκτοράς του σωριάστηκε, γεμάτος αίματα. Οι Σκιές τον κλοτσούσαν και τον χτυπούσαν με ρόπαλα. Ο Κριτόλαος τον έβλεπε αλλά ήξερε ότι δεν μπορούσε να τον γλιτώσει εκεί όπου βρισκόταν.

«Θα πεθάνουμε!» άκουσε την Ελεονόρα να λέει πανικόβλητα, γαντζώνοντας τα χέρια της πάνω στην κάπα του. «Κριτόλαε! Θα πεθάνουμε θα πεθάνουμε θα πεθάνουμε...» Τα γυαλιά της της είχαν πέσει, δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της, που ήταν διασταλμένα, γεμάτα τρόμο.

«Όχι!» φώναξε ο Κριτόλαος, άγρια, πιάνοντάς την με το ένα χέρι από το πέτο του φορέματός της. «Θα βγούμε από δω. Εκτός αν παραδοθούμε οι ίδιοι. Μην τα χάνεις – συνέχισε να χτυπάς τις Σκιές και να με ακολουθείς – και θα βγούμε από δω.»

Η Ελεονόρα ένευσε τρέμοντας. «Εντάξει, εντάξει,» ψέλλισε, προσπαθώντας να καλμάρει τα νεύρα της· και, αφήνοντας την κάπα του Κριτόλαου, βάλθηκε ν'αλλάξει μπαταρία στο ηχητικό πιστόλι της γι'ακόμα μια φορά.

Οι επαναστάτες έτρεχαν μέσα στον λαβύρινθο των περασμάτων, ενώ ο Έκτορας τραβούσε πίσω του τον άγνωστο άντρα σαν να ήταν κουφάρι, και ο Σωσίας κρατούσε στα χέρια του τη Νιρίφα η οποία δεν μπορούσε να τρέχει με το χτυπημένο πόδι της. Η Σερφάντια, ο Αίολος, και η Τζάκι ήταν που τώρα κρατούσαν τα ηχητικά όπλα, ρίχνοντας

αμέσως μόλις έβλεπαν Σκιές ή μαύρα πουλιά να παρουσιάζονται μέσα από τους τοίχους. Ευτυχώς, είχαν αρκετές μπαταρίες μαζί τους για να τις αλλάζουν σαν γεμιστήρες.

«Μα τον Ήλιο της Αρτάλης, αυτό θάνατο το πιο περίεργο ρεπορτάζ που έχω κάνει ποτέ!» είπε η Τζάκι.

«Αν ζήσουμε,» σχολίασε ο Αίολος.

Από κάπου ακούστηκε η φωνή του αρχηγού των Σκιών: «Δώστε μας πίσω τον Μπεν! Δώστε μας πίσω τον Μπεν, και μπορεί να σας λυπηθώ αν είστε τυχεροί!»

Ο Έκτορας δεν του απάντησε. Ούτε κανέννας άλλος.

«Πού έχετε πάει;» ούρλιαξε ο άντρας. «Βρείτε τους! Βρείτε μου τον Μπεν! Πιάστε τους!» Η φωνή του δεν ήταν ξεκάθαρο από πού ερχόταν, έτσι όπως αντιλαλούσε μέσα στα περάσματα.

«Αφεντικό,» γρύλισε ο Αίολος, «από πού σκατά θα βγούμε; Μπορείς να μου πεις;»

«Πού θες να ξέρω; Στις σήραγγες πρέπει να είμαστε πάντως-»

«Αυτό δε λέει τίποτα! Οι σήραγγες εκτείνονται παντού κάτω από την πόλη!»

Μπροστά τους είδαν Σκιές να συγκεντρώνονται, βγαίνοντας από τους τοίχους αλλά και από το σκοτάδι στο τέλος του περάσματος.

«Αφού δεν είναι απόλυτα υλικές, περάστε από μέσα τους!» κραύγασε ο Έκτορας. Άρπαξε τον Μπεν από τη ζώνη και από το λαιμό και, σηκώνοντάς τον πάνω απ' το κεφάλι του, έτρεξε προς τις Σκιές – πετώντας τον καταπάνω τους. Ο άντρας πέρασε από μέσα τους σαν να περνούσε μέσα από πεπιεσμένη αέρια μάζα και ο Έκτορας τον ακολούθησε, πηδώντας προς τις Σκιές με τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά από το κεφάλι του. Αισθάνθηκε δυνατή αντίσταση για μια στιγμή, σαν να είχε βουτήξει σε παχύρρευστο υγρό, αλλά μετά γλίστρησε μέσα σ' αυτή τη μάζα και κατέληξε να βγει από την άλλη μεριά και να κουτρουβαλήσει στο δάπεδο. Ο ώμος του κοπάνησε, επώδυνα, σε μια πέτρα.

Και είδε Σκιές να έρχονται από πάνω του, υψώνοντας τα πόδια τους και τα ρόπαλα τους. Τότε, όμως, ένα ηχητικό κύμα πέρασε από εκεί όπου ήταν τα κεφάλια τους, κάνοντας τα χαρακτηριστικά των προσώπων τους να διαλυθούν και τις ίδιες να πανικοβληθούν και να σκορπίσουν. Ορισμένες έριξαν κάτω τα όπλα τους – τα ξυλά, τους σωλήνες, τις πέτρες – κι αυτά έπεσαν στο έδαφος ηχώντας, υλικά όπως κάθε άλλο αντικείμενο τώρα που δεν τα κρατούσαν Σκιές.

Οι επαναστάτες πέρασαν γρήγορα ανάμεσα από τις νοητικές οντότητες. Ο Έκτορας σηκώθηκε και έπιασε πάλι τον Μπεν από το κολάρο.

«Είσαι καλά, αφεντικό;» ρώτησε ο Αίολος.

«Καλύτερα από σένα, μάγε.»

Σκιές παρουσιάστηκαν ξανά.

«Γαμώ τη φάρα τους!» γρύλισε ο Έκτορας, και παίρνοντας τον Μπεν στον ώμο έτρεξε μαζί με τους συντρόφους του.

Η Τζάκι εξαπέλυσε μια ηχητική ριπή πίσω τους, προς τις ερχόμενες Σκιές.

Οι Σκιές έρχονταν σαν χείμαρρος, σαν κατακλυσμός. Από κάθε μεριά. Με δύναμη που θύμιζε τη δύναμη στοιχείου της φύσης. Τα χτυπήματά τους – που και ο Κριτόλαος και η Ελεονόρα είχαν δεχτεί – έμοιαζαν με χτυπήματα από μάνικα που εκτοξεύει νερό ή με απίστευτα ισχυρό αέρα. Μπορούσαν να σπάσουν κόκαλα και να σκοτώσουν, παρότι οι ίδιες οι Σκιές φαινόταν νάναι άυλες.

Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας σκορπίζονταν και σωριάζονταν μπροστά σ' αυτή τη νοητική θύελλα που είχε τη μορφή δεκάδων – εκατοντάδων, ίσως – ανθρώπων. Ο Κριτόλαος είχε, εδώ και κάποια ώρα, χάσει από τα μάτια του τον Βίκτορα, και πολύ φοβόταν ότι ο Ελεγκτής πιθανώς να ήταν νεκρός: πιθανώς οι καταραμένες Σκιές να τον είχαν λιώσει κάτω από τη δύναμη των χτυπημάτων τους, όπως η πίεση του νερού λιώνει κάποιο άτυχο ζώο που έτυχε να βρεθεί στο δρόμο της.

Η Ελεονόρα, ευτυχώς, ήταν ακόμα κοντά του, καθώς και πέντε άλλοι πράκτορες, όλοι τους φανερά τρομαγμένοι πιο πολύ από ποτέ στη ζωή τους αλλά διατηρώντας αρκετή ψυχραιμία για ν' αγωνιστούν μέχρι τέλους.

Δεν έπρεπε να τους είχα φέρει εδώ κάτω, σκέφτηκε ο Κριτόλαος. Δεν έπρεπε να τους είχα φέρει.

Αλλά τώρα πρέπει να βγούμε.

Πρέπει να βγούμε!

Χτύπησε, με το ένα ηχητικό πιστόλι του, τις Σκιές που παρουσιάστηκαν εμπρός του, απομακρύνοντάς τις αρκετά για να περάσουν εκείνος και η μικρή πλέον ομάδα του.

Μετά, όμως, ήταν που ήρθε το χειρότερο.

Από δίπλα, ένας πράκτορας ούρλιαξε καθώς σωριαζόταν από τα χτυπήματα των Σκιών–

–των Σκιών που έπεφταν επάνω στην ομάδα μαζικά, προσπαθώντας να τη διασπάσουν. Και μοιάζοντας να το καταφέρνουν.

«Μείνετε μαζί!» φώναξε ο Κριτόλαος, βάζοντας και με τα δύο ηχητικά πιστόλια του. «Μείνετε μαζί!» Δεν είχε απομείνει παρά μια ριπή στο καθένα, έτσι οι μπαταρίες τελειώσαν συγχρόνως και στα δύο – και τούτη, πραγματικά, ήταν η πιο κακή στιγμή για τα ηχητικά πυρά να σωθούν.

Ο Κριτόλαος απέφυγε μια ροπαλιά στο κεφάλι, δέχτηκε μια άλλη ροπαλιά στο αριστερό χέρι, μια κλοτσιά στην κοιλιά, μια ροπαλιά στο κεφάλι– Έπεσε στα γόνατα. Κύλησε, προσπαθώντας να ξεφύγει από τα μανιασμένα χτυπήματα των Σκιών. Πέρασε μέσα από ημιυλικά πόδια, παχύρρευστα σαν σιρόπι, όμως άλλα πόδια τον κλότσησαν, και ρόπαλα τον χτύπησαν στη ράχη και στους ώμους ενώ προστάτευε το κεφάλι του με τους πήχεις.

Η Ελεονόρα, χωρίς να καταλάβει πώς, είχε απομακρυνθεί απ’τον Κριτόλαο μέσα στη θύελλα των Σκιών, και μετά τον είδε να πέφτει, να σωριάζεται κάτω από τις νοητικές οντότητες. Φώναξε το όνομά του, πατώντας τη σκανδάλη του πιστολιού της και σηματοδύοντας προς κάθε κατεύθυνση. Ηχητικά κύματα έδιωχναν τις Σκιές από κοντά της.

Αλλά ο Κριτόλαος δεν απαντούσε. *Είναι νεκρός! Τον σκότωσαν! Τον σκότωσαν!...*

Η Ελεονόρα, διακρίνοντας ένα άνοιγμα, στράφηκε και έτρεξε. Έτρεξε. Έτρεξε. Βρέθηκε σ’ένα πέρασμα όπου το χώμα στο πάτωμα ήταν τόσο πολύ που οι μπότες της το κλοτσούσαν, σηκώνοντας σύννεφα στο διάβα της.

Οι πράκτορες είχαν σκοτωθεί. Ο Κριτόλαος είχε σκοτωθεί. Αισθανόταν πως και το δικό της τέλος πλησίαζε. Γιατί είχαν έρθει εδώ; Γιατί είχαν έρθει; Καλύτερα να το ανατίνιζαν από μακριά ολόκληρο τούτο το καταραμένο μέρος!

Σκιές βγήκαν από τον τοίχο εμπρός της.

Η Ελεονόρα, ουρλιάζοντας, ύψωσε το ηχητικό της πιστόλι και πάτησε τη σκανδάλη. Τίποτα δεν έγινε· η μπαταρία είχε τελειώσει. Πέταξε

το πιστόλι κάτω και τράβηξε το άλλο από την τσάντα της, καθώς οι Σκιές πλησίαζαν. Τις σημάδεψε και τις χτύπησε. Τινάχτηκαν όπισθεν, τσυρίζοντας σαν να είχαν καεί.

Ένα χέρι την άρπαξε από τα μαλλιά, τραβώντας βίαια το κεφάλι της πίσω.

«Εσύ!» γρύλισε μια γνώριμη φωνή. «Το ήξερα! Εσύ κρυβόσουν πίσω απ'όλα! *Εσύ!*»

Είδε τον Φλοίσβο. Τον Φλοίσβο Ηλάβρη! Και τα μάτια του γυάλιζαν όπως ποτέ ξανά – γυάλιζαν όπως τα μάτια ενός ανθρώπου που είναι πέρα από κάθε αμφιβολία, τρελός.

Η Ελεονόρα έκανε να στρέψει το ηχητικό της όπλο προς το μέρος του· εκείνος τής έπιασε τον καρπό και τον έστριψε, αναγκάζοντάς την να ρίξει κάτω το όπλο. Την έσπρωξε, κολλώντας το πρόσωπό της στον τοίχο. Η Ελεονόρα αισθάνθηκε τα δόντια της να χτυπάνε επώδυνα στις τραχιές πέτρες, και τη μύτη της επίσης. Ούρλιαξε, κλαίγοντας.

«Γαμημένη σκρόφα!» φώναξε ο Φλοίσβος. «Τι έχεις κάνει με το πλάσμα! Ήθελες να κρατήσεις το Κρασί των Θεών για τον εαυτό σου, ε; Μακριά από εμένα! Θα μου τα πεις όλα τώρα, όμως! *Όλα!*»

«Δεν ξέρω τι λες!» ούρλιαξε η Ελεονόρα, τρέμοντας. «Δεν ξέρω! Άφησέ με! Δεν ξέρω!»

«*Πες μου!*»

Και μετά, η Ελεονόρα άκουσε ένα δυνατό χτύπημα κι αισθάνθηκε την πίεση στο κεφάλι της να παύει. Στράφηκε και, με γουρλωμένα μάτια, είδε έναν κουκουλοφόρο άντρα να στέκεται πάνω από τον Φλοίσβο, ο οποίος ήταν σωριασμένος στο χώμα.

Στην αρχή, η Ελεονόρα νόμιζε πως ο άντρας ήταν Σκιά, αλλά έπειτα εκείνος είπε: «Ξανασυναντιόμαστε, μάγισσα.» Και τη γρονθοκόπησε στο στομάχι. Η Ελεονόρα διπλώθηκε, γονατίζοντας και βήχοντας, ξερώντας χολή.

Ο Έκτορας πήρε το βλέμμα του από την Ελεονόρα·σαρ και κοίταξε το πρόσωπο του άντρα που είχε μόλις χτυπήσει στο σβέρκο με τη λαβή του πιστολιού του. Ήταν ο γκριζομάλλης ανώμαλος που ούρλιαζε όλη την ώρα σαν υστερικός. Ο τύπος που η Ουρανία διαισθανόταν για κάποιον μυστηριώδη λόγο.

Ο Έκτορας είχε απομακρυνθεί από τους συντρόφους του για να φτάσει εδώ. Είχε τρέξει, αφήνοντας τον Μπεν κάτω, καθώς από το τέλος του περάσματος είχε δει τον γκριζομάλλη να κρατά τη μάγισσα στον τοίχο. Οι άλλοι επαναστάτες αντιμετώπιζαν κάποιες Σκιές πίσω του, κι ο Πρόμαχος τώρα έκανε να στραφεί για να δει πώς τα–

Η κάννη ενός πιστολιού βρέθηκε μπροστά του.

«Μην κινείσαι,» είπε ο Κριτόλαος, ψύχραιμα, παρότι το πρόσωπό του ήταν μελανιασμένο και αίμα έτρεχε από τη μύτη κι από το στόμα του.

«Μόλις έσωσα τη φίλη σου,» του είπε ο Έκτορας.

«Ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος, χωρίς να κατεβάσει το πιστόλι του. Και σκέφτηκε: *Τον ξέρω από κάπου;* Του θύμιζε κάτι παρότι φορούσε κουκούλα.

«Ρίξε το όπλο σου!» Ο Σωσίας είχε πλησιάσει και σημάδευε τώρα τον Κριτόλαο μ'ένα απ'τα πιστόλια του. Κανένας όμως δεν πρόλαβε να πει ή να κάνει τίποτα, γιατί τότε πυροβολισμοί ακούστηκαν, αίμα τινάχτηκε από το σώμα του Σωσία, και ο επαναστάτης έπεσε.

Ο Κριτόλαος και ο Έκτορας στράφηκαν συγχρόνως, πυροβολώντας τη γυναίκα που είχε χτυπήσει τον Σωσία. Τη γυναίκα που ο Πρόμαχος είχε δει μέσα στην παλιά βιομηχανία, δίπλα στον γκριζομάλλη. Οι σφαίρες τους την έριξαν στο πάτωμα της σήραγγας, καθώς Σκιές ξεπρόβαλλαν από τους τοίχους. Ένα μαύρο πουλί πέρασε από πάνω τους χωρίς να επιτεθεί σε κανέναν – τα μαύρα πουλιά ποτέ δεν επιτίθεντο ανοιχτά, είχαν παρατηρήσει και ο Έκτορας και ο Κριτόλαος.

«Νομίζω ότι, όποιος κι αν είσαι, είμαστε για την ώρα στην ίδια μεριά της μάχης,» είπε ο Παντοκρατορικός πράκτορας στον Πρόμαχο της Επανάστασης.

«Μάντης είσαι;» αποκρίθηκε εκείνος.

Οι υπόλοιποι επαναστάτες πλησίασαν, χτυπώντας τις Σκιές με τα ηχητικά όπλα τους, προσπαθώντας να τις κάνουν να απομακρυνθούν. Τρεις πράκτορες της Παντοκράτειρας ήρθαν επίσης, από τη μεριά που είχε έρθει και ο Κριτόλαος, όλοι τους ματωμένοι και μελανιασμένοι, με τα ρούχα τους κουρελιασμένα.

Η Ελεονόρα προσπαθούσε να σηκωθεί όρθια, πιάνοντας τον τοίχο. Ο Κριτόλαος τη βοήθησε.

Ο Έκτορας πήγε κοντά στον Σωσία, και γονάτισε στο ένα γόνατο. Οι σφαίρες φαινόταν να τον έχουν βρει στο στήθος και στο στομάχι.

«Έκτορα...» έκρωξε, με αίμα να κυλά από το στόμα του. «Πήγαινε. Μην κάθесαι...»

«Θα σε πάρω από δω.» Ο Πρόμαχος έκανε να τον πιάσει και να τον σηκώσει, αλλά ο Σωσίας αντιστάθηκε.

«...Όχι! Πήγαινε... Πρέπει... τους άλλους – να βοηθήσεις να βγουν!» Και τα μάτια του έγιναν σαν γυαλί.

«Αντίο, φίλε μου,» μουρμούρισε ο Έκτορας και σηκώθηκε όρθιος. «Θα μας λείψεις. –Αλλά δε σ'αφήνω εδώ.» Έσκυψε, τον άρπαξε γερά, και τον σήκωσε στον ώμο.

Γύρω του είδε πως οι επαναστάτες και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας χτυπούσαν τις Σκιές με ηχητικά όπλα, προσπαθώντας να τις απομακρύνουν.

«Μην αφήσετε αυτόν τον πούστη εδώ!» είπε δείχνοντας τον αναίσθητο γκριζομάλλη άντρα. «Πάρτε τον μαζί! Και πού είναι ο άλλος – ο Μπεν;»

«Τον αφήσαμε πίσω,» είπε η Τζάκι. «Τι ήθελες να κάνουμε; να τον κουβαλήσουμε; Δε βλέπεις;» Έδειξε, με το σαγόνι, την τραυματισμένη Νιρίφα που ο Αίολος τη βοηθούσε να στέκεται.

«Εμείς θα τον πάρουμε αυτόν,» δήλωσε ο Κριτόλαος, κι έπιασε με το ένα χέρι τον αναίσθητο Φλοίσβο Ηλάβρη. Τον είχε αναγνωρίσει, φυσικά, γιατί είχε δει τη φωτογραφία του· τόσες μέρες έψαχνε γι'αυτόν και τους άλλους τρεις φρουρούς – η μία απ'τους οποίους ήταν η γυναίκα που εκείνος κι ο κουκουλοφόρος είχαν πριν από λίγο πυροβολήσει.

Ο κουκουλοφόρος–

–ναι, τώρα τον θυμόταν. Τη φωνή του, τον τρόπο που στεκόταν. Και τότε κουκούλα φορούσε. Αυτός και όλοι τους.

«Εσύ είχες απαγάγει την Ελεονόρα, έτσι δεν είναι;» είπε, προτού ο κουκουλοφόρος προλάβει να πει τίποτα σχετικά με τον Φλοίσβο. «Είστε επαναστάτες.»

«Δεν έχει σημασία τώρα τι είμαστε,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Κι εγώ, όμως, σε θυμάμαι. Πήγες να μας σκοτώσεις.»

«Τι περίμενες; Να σας πετάξω καραμέλες;»

Ο Έκτορας ξαφνικά γέλασε. «Πάμε!» είπε. «Και μετά αποφασίζουμε για τ'άλλά – αφού βγούμε ζωντανοί.»

«Σύμφωνοι,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος, και έφτυσε αίμα στο πλάι.

Οι Σκιές πλησίαζαν από παντού γύρω, και τα ηχητικά όπλα, όπως όλοι ήξεραν, δεν θα τις κρατούσαν για πάντα μακριά.

Κεφάλαιο 64

Πρόσκαιρη Συμμαχία

Οι Σκιές έρχονταν από παντού γύρω – ημιυλικές, ανθρωπόμορφες νοητικές οντότητες που ορισμένες κρατούσαν σπασμένους σωλήνες, ξύλα, και πέτρες – αυτοσχέδια όπλα τα οποία είχαν επίσης γίνει ημιυλικά όταν τα σήκωσαν από την ερειπωμένη βιομηχανία – ενώ άλλες είχαν μόνο τα χέρια και τα πόδια τους για να επιτίθενται στους εχθρούς τους: μέλη που έμοιαζαν να διαθέτουν περίπου την ίδια δύναμη και ορμή με τα ρόπαλα όταν σε χτυπούσαν, γιατί ήταν περισσότερο σαν τα χτυπήματα κάποιας φυσικής δύναμης, όπως του αέρα ή του νερού, και πολύ λιγότερο σαν τα χτυπήματα ανθρώπων.

Οι επαναστάτες και οι Παντοκρατορικοί προσπαθούσαν να απομακρύνουν τις Σκιές με τα ηχητικά όπλα τους, προσπαθούσαν να δημιουργήσουν έναν δρόμο ανάμεσά τους ώστε να φύγουν· αλλά αυτό αποδεικνυόταν αδύνατο μπροστά στην ατελείωτη θάλασσα των νοητικών οντοτήτων. Κι από πάνω τους πετούσαν συνεχώς τα μαύρα πουλιά, γεμίζοντας τα κεφάλια τους μ'εκείνο το δαιμονικό ζουζούνισμα.

«Μας τελειώνουν οι μπαταρίες των ηχητικών!» είπε ο Αίολος στον Έκτορα.

«Το βλέπω,» γρύλισε εκείνος. Και τότε, πρόσεξε μια κίνηση στο πάτωμα. Ο γκριζομάλλης άντρας – που ο Κριτόλαος είχε, πριν από λίγο, πει ότι ονομαζόταν Φλοίσβος Ηλάβρης – κουνιόταν, μουγκρίζοντας. Είχε ξυπνήσει.

Ο Έκτορας πάτησε στο στήθος του, με το ένα πόδι, και τον σημάδεψε με το κανονικό του πιστόλι. «Πες τους να υποχωρήσουν! Πρόσταξέ τους! Αλλιώς εσύ, να είσαι σίγουρος, θα πεθάνεις προτού τα δικά μας κουφάρια πέσουν στο πάτωμα.»

«Θες να παζαρέψεις, λοιπόν;» φώναξε ο Φλοίσβος. «Να παζαρέψεις;»

«Πρόσταξέ τους να πάνσουν την επίθεση εναντίον μας!» φώναξε ο Έκτορας. «Τώρα!» Τον κλότσησε στα πλευρά. «Τώρα!»

Ο Φλοίσβος έβηξε, διπλωμένος. Και μετά ατένισε τον κουκουλοφόρο Πρόμαχο με μάτια που γυάλιζαν. Άνοιξε το στόμα του κι έβγαλε μια άγρια κραυγή βαθιά από τον λαιμό του: κάτι που έμοιαζε με κρώξιμο.

Ο Έκτορας ήταν έτοιμος να τον πυροβολήσει – στον ώμο, προειδοποιητικά – όταν είδε μαύρα πουλιά να μαζεύονται πάνω από τις Σκιές και να ζουζουνίζουν έντονα, μανιασμένα. Οι Σκιές υποχώρησαν, μέσα στους τοίχους και μέσα στο σκοτάδι.

«Μπορεί και προστάζει τις Σκιές;» έκανε η Ελεονόρα. «Πώς μπορεί και προστάζει τις Σκιές;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Έκτορας. «Αλλά εδώ και ώρα είχα καταλάβει ότι είναι ο αρχηγός τους.»

«Πού έχετε τον Μπεν;» απαίτησε ο Φλοίσβος.

«Δεν είναι μακριά από δω. Και δεν είναι νεκρός – τουλάχιστον, δεν ήταν όταν τον άφησα.»

Ο Φλοίσβος ανασηκώθηκε. «Εντάξει, τότε. Δεν θα τα χαλάσουμε. Φτάνει να μου δώσετε και το Κρασί των Θεών. Και τότε μπορείτε όλοι να φύγετε από δω χωρίς να πάθετε κακό.»

Ο Έκτορας τον κλότσησε, ρίχνοντάς τον πάλι ανάσκελα και κρατώντας τον κάτω, με το πόδι του στο στήθος. «Τι νομίζεις ότι συμβαίνει;» φώναξε σημαδεύοντάς τον με το πιστόλι του. «Νομίζεις ότι μπορείς να μας λες τι να κάνουμε όσο μπορώ να σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα;»

«Τι είναι το Κρασί των Θεών;» ρώτησε ο Κριτόλαος.

Ο Φλοίσβος γέλασε. «Αυτό που παίρνετε από το πλάσμα που έπεσε απ'το φεγγάρι! Και μην κάνεις πως δεν ξέρεις! Το ξέρω ότι μου το έχετε κρύψει. Το ξέρω! Το έχετε κρύψει όπως και το πλάσμα από το φεγγάρι!»

«Το πλάσμα από το φεγγάρι είναι νεκρό,» του είπε ο Κριτόλαος. «Κάποιοι...» λοξοκοίταξε για μια στιγμή τον Έκτορα, «το σκότωσαν.»

«Όχι! Μη μου λες ψέματα! Το ξέρω πως ζει!»

«Είναι τρελός,» είπε η Ελεονόρα. «Τελείως τρελός.»

«Κι αυτός είναι, μάλλον, που έκλεψε τα φιαλίδια με το απόσταγμα, στο ερευνητικό κέντρο,» της είπε ο Κριτόλαος.

«Τι είναι τα μαύρα πουλιά;» ρώτησε ο Έκτορας τον Φλοίσβο. «Εσύ τα έφτιαξες;»

«Εγώ;» Ο Φλοίσβος γέλασε πάλι. «Εσείς τα φτιάξατε!»

«Είναι τρελός,» είπε πάλι η Ελεονόρα. «Δεν ξέρει τι του γίνεται–»

«Εσείς τα φτιάξατε!» φώναξε ο Φλοίσβος. «Όλοι εσείς! Η πόλη!»

«Η πόλη;» είπε ο Αίολος. «Πώς τα έφτιαξε η πόλη;»

«Από το ναρκωτικό, φυσικά. Από το ναρκωτικό που ονομάζετε 'Τραγούδι της Ψυχής'.»

Ο Έκτορας πήρε το πόδι του από τον Φλοίσβο. «Από το Τραγούδι της Ψυχής;»

Ο Φλοίσβος ανασηκώθηκε πάλι. «Παίρνουν το ναρκωτικό και μετά, στον ύπνο τους, γεννάνε τα πουλιά. Το ξέρω· τα ίδια τα πουλιά μου το είπαν. Και τώρα με *υπηρετούν*. Το μυαλό τους είναι δικό μου! Και γ'αυτό δώστε μου το πλάσμα από το φεγγάρι!» Τα μάτια του στένεψαν, γυαλίζοντας. «Δώστε μου και όσο Κρασί των Θεών έχετε. Διαφορετικά, δεν θα βγείτε από δω μέσα ζωντανοί!»

Ο Έκτορας, απρόσμενα, τον κλότσησε στο πλάι του κεφαλιού. Ο Φλοίσβος σωριάστηκε, έχοντας πάλι χάσει τις αισθήσεις του.

«Γιατί το έκανες αυτό;» φώναξε η Ελεονόρα.

«Όπως είπες κι εσύ, μάγισσα, είναι τρελός. Θα έβαζε πραγματικά τις Σκιές να μας σκοτώσουν όλους, παρότι είναι αιχμάλωτός μας.»

«Έχει δίκιο,» είπε ο Κριτόλαος. «Ας τον πάρουμε από δω. Ας βγούμε όσο έχουμε καιρό.» Έκανε νόημα στους πράκτορές του, κι ένας απ'αυτούς έδεσε τα χέρια του Φλοίσβου και τον σήκωσε στον ώμο.

«Δεν είναι δυνατόν το Τραγούδι της Ψυχής να δημιουργεί αυτά τα μαύρα πουλιά,» είπε η Ελεονόρα καθώς άρχισαν να βαδίζουν μέσα στις σήραγγες της Θακέρκοβ.

«Δε νομίζω ότι είπε ψέματα,» διαφώνησε ο Κριτόλαος. «Δε νομίζω ότι τον *ενδιέφερε* να πει ψέματα.»

«Μα... πώς... πώς *γίνεται* να δημιουργεί τα μαύρα πουλιά;»

«Μια λεπτομέρεια που, τούτη τη στιγμή, δεν μας απασχολεί.»

«Σκοπεύετε να πάρετε αυτόν τον μουρλό μαζί σας;» ρώτησε ο Έκτορας τον Κριτόλαο, ενώ κουβαλούσε το πτώμα του Σωσία στους ώμους.

«Δικός μας άνθρωπος είναι,» του απάντησε εκείνος. «Τον ψάχναμε για καιρό αφότου εξαφανίστηκε μαζί μ'άλλους τρεις.»

«Αυτός ο Μπεν, ε; Και η γυναίκα που πυροβολήσαμε... Και άλλος ένας.»

«Ναι. Ο Αλλάνδρης Μικροδάκτυλος. Αλλά τώρα δεν υπάρχει χρόνος για να καθίσουμε να ψάξουμε γ'αυτούς μέσα στις σήραγγες. Είναι πιο ασφαλές να φύγουμε πρώτα.»

«Δε μπορείτε να τον κρατήσετε τον Φλοίσβο,» του είπε ο Έκτορας.

Ο Κριτόλαος στράφηκε να τον κοιτάξει ενώ εξακολουθούσαν να βαδίζουν. «Θα προσπαθήσεις να μας σταματήσεις;»

«Είναι *επικίνδυνος*, ηλίθιε! Δεν το βλέπεις;»

«Προτείνεις να τον σκοτώσουμε;»

«Αφού μας έχει πει όσα θέλουμε να μάθουμε για τα γαμημένα πουλιά. Γνωρίζει πώς γεννιούνται· ίσως να γνωρίζει και πώς πεθαίνουν. Αν δεν τα ξεκάνουμε, θα μας ξεκάνουν αυτά – όλους. Όλη τη γαμημένη πόλη της Θακέρκοβ.»

«Αυτή είναι μια αλήθεια,» παραδέχτηκε ο Κριτόλαος. «Πρέπει να τα εξολοθρεύσουμε.»

Δε μίλησαν άλλο για το συγκεκριμένο θέμα καθώς προσπαθούσαν να βρουν τον δρόμο τους μέσα στα λαβυρινθώδη περάσματα· και δεν άργησαν να συναντήσουν τρεις Παντοκρατορικούς πράκτορες, οι οποίοι είχαν χωριστεί από την ομάδα του Κριτόλαου αλλά ήταν ζωντανόι αν και τραυματισμένοι. Φάνηκαν πολύ ανακουφισμένοι που βρήκαν τον Κριτόλαο και τους άλλους. Η παρουσία των κουκουλοφόρων επαναστατών τούς παραξένεψε, αλλά ο Κριτόλαος τούς είπε ότι όλα ήταν εντάξει. Και τους ρώτησε: «Πού είναι ο Βίκτορας;» Εκείνοι δεν ήξεραν· δεν είχαν ιδέα αν ήταν ζωντανός ή νεκρός.

Λίγο παρακάτω, είδαν ένα σκοτεινό άνοιγμα, κι άκουσαν έναν δυνατό θόρυβο από εκεί, τον οποίο όλοι αναγνώριζαν. Ο συρμός του Υπόγειου Σιδηρόδρομου. Πλησίασαν και αντίκρισαν ράγες· το τρένο είχε μόλις περάσει.

«Δε μπορούμε να πάμε από δω,» είπε ο Κριτόλαος. «Πολύ επικίνδυνο να γίνουμε ένα με τις πέτρες.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Έκτορας.

Και συνέχισαν.

Αλλά όχι για πολύ· μετά από μερικά λεπτά, σταμάτησαν γιατί η Νιρίφα παραπονιόταν ότι πονούσε και δεν μπορούσε να βαδίσει. Ο Έκτορας τής είπε να καθίσει σε μια πέτρα. Άφησε κάτω τον Σωσία και γονάτισε στο ένα γόνατο μπροστά της. Έσκισε το παντελόνι της με το ξιφιδίό του και κοίταξε το τραύμα.

«Θέλεις να βγάλω τη σφαίρα;» τη ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη τρίζοντας τα δόντια. «Βγάλτη από μέσα μου!»

«Εντάξει,» είπε ο Έκτορας. Και της έδωσε το ξιφιδίό του. «Δάγκωσε τη λαβή. Θα πονέσει.»

Η μάγισσα ένευσε. Σήκωσε τη μαύρη κουκούλα της ως τη μύτη – το πρόσωπό της ήταν γεμάτο ιδρώτα και δάκρυα από κάτω – και έβαλε το μανίκι του ξιφιδίου ανάμεσα στα δόντια.

Ο Έκτορας έκανε νόημα στη Σερφάντια. «Χρειάζομαι ένα λεπτό, πολύ λεπτό στυλέτο,» της είπε.

«Δεν έχω μαζί μου.»

Ο Έκτορας καταράστηκε το μουνί της Λόρκης.

«Νομίζω πως έχουμε εμείς ό,τι χρειαζέσαι,» άκουσε μια φωνή πίσω του. Γύρισε και είδε τον Κριτόλαο.

«Φέρτο,» του είπε.

Ο Κριτόλαος έκανε νόημα σε μια πράκτορα. Εκείνη τράβηξε ένα λιγνό στυλέτο μέσα απ'τα ρούχα της και το έδωσε στον Έκτορα. Ο Πρόμαχος άναψε τον αναπτήρα του και θέρμανε τη λεπίδα, για να την αποστειρώσει.

«Κρατήστε την ακίνητη,» είπε στους επαναστάτες, κι εκείνοι έπιασαν τα χέρια και τα πόδια της Νιρίφα, η οποία φαινόταν να αναπνέει πιο γρήγορα, αγχωμένη.

«Ανάπνεε κανονικά,» της είπε ο Έκτορας. «Θα πονέσεις αλλά δεν θα κρατήσει πολύ. Εντάξει;»

Η μάγισσα ένευσε, και έκλεισε σφιχτά τα μάτια της ενώ συγχρόνως δάγκωνε το μανίκι του ξιφιδίου.

Ο Έκτορας, χρησιμοποιώντας το θερμασμένο στυλέτο, έκανε ένα σχίσιμο επάνω στον μηρό της για ν'ανοίξει περισσότερο την πληγή. Η Νιρίφα ούρλιαξε και το σώμα της τραντάχτηκε. Ο Έκτορας δεν δίστασε· έχωσε το στυλέτο μέσα στην πληγή και, νιώθοντάς το να συναντά τη σφαίρα, την πίεσε προς τα πάνω. Η μάγισσα χτυπιόταν και φώναζε πίσω από τη λαβή του ξιφιδίου. Ο Έκτορας είδε τη σφαίρα να ανεβαίνει· την έπιασε με το ελεύθερό του χέρι και την πέταξε παραδίπλα, την ίδια στιγμή που η Νιρίφα λιποθυμούσε.

«Αντισηπτικό!» είπε ο Έκτορας.

Ο Αίολος τού έδωσε ένα μπουκαλάκι, και ο Πρόμαχος άνοιξε το πώμα και έριξε κάποιο από το υγρό που περιείχε επάνω στην πληγή της Νιρίφα. *Καλύτερα που είσαι τώρα λιποθυμισμένη, μάγισσα.*

Δυστυχώς, όμως, θα πρέπει να σε ξυπνήσουμε. Δε μπορούμε να σε κουβαλάμε κι εσένα, σκέφτηκε, καθώς από το σκισμένο παντελόνι της έφτιαχνε επίδεσμο και τον έδενε γύρω από τον τραυματισμένο μηρό της.

Ύστερα, πήρε ένα μικρό παγούρι από μια τσέπη της καπαρντίνας του και πιτσίλησε το πρόσωπο της Νιρίφα με νερό. Εκείνη δεν ξύπνη-

σε. Ο Έκτορας τη σφαιλιάρισε, όχι πολύ δυνατά, και τα βλέφαρά της τρεμόπαιξαν μέσα από τα ανοίγματα της κουκούλας της.

«Είσαι κτήνος,» της είπε· «δεν κατάλαβες τίποτα. Σήκω τώρα, γιατί πρέπει να φύγουμε από δω.»

Ο Αίολος τη βοήθησε να σταθεί στα πόδια της.

«Είσαι τελείως παλαβός,» είπε η Νιρίφα στον Έκτορα, αδύναμα· η φωνή της ακουγόταν ξερή, ο λαιμός της γδαρμένος.

«Δεν είμαι γιατρός, μάγισσα,» μούγκρισε ο Πρόμαχος.

Τα περάσματα τούς οδήγησαν σε μια πέτρινη, ανηφορική σκάλα. Ο Έκτορας και ο Κριτόλαος ανέβηκαν πρώτοι, φωτίζοντας, και είδαν ότι η σκάλα τελείωνε σε τοίχο.

«Κάποιος μαλάκας το έχει χτίσει,» είπε ο Πρόμαχος.

«Έχουμε εκρηκτικά μαζί μας;» ρώτησε ο Κριτόλαος τους πράκτορές του.

«Μάλιστα, Εξοχότατε.»

Του έδωσαν μια βόμβα. Ο Κριτόλαος την κόλλησε στον τοίχο ενώ οι άλλοι κατέβαιναν από τη σκάλα. Την έβαλε να ανατιναχτεί σε μισό λεπτό, και έτρεξε.

Η έκρηξη γκρέμισε τον τοίχο· και, περνώντας μέσα απ' το χώμα που είχε σηκωθεί, βγήκαν σ' ένα κελάρι που μύριζε κρασί και τυρί. Τριγύρω υπήρχαν βαρέλια και κιβώτια.

Ένα ενεργειακό φως άναψε ξαφνικά στο ταβάνι, κι ένας χοντρός, χρυσόδερμος άντρας φάνηκε αντίκρυ τους, μπροστά από μια πόρτα. Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα.

«Δεν είμαστε κακοποιοί!» του είπε αμέσως ο Κριτόλαος, και ύψωσε την ταυτότητά του. «Είμαστε εδώ για δουλειά της Συμπαντικής Παντοκράτειρας. Θα περάσουμε μόνο, και τίποτ' άλλο. Καλώς;»

«...Ναι... ναι,» έκανε, τρομαγμένα, ο άντρας. «Περάστε. Βεβαίως. Περάστε.»

«Ευχαριστούμε.»

Βγήκαν από το κελάρι και βρέθηκαν σ' ένα μικρό εστιατόριο. Οι πελάτες τούς κοίταζαν καλά-καλά, καθώς περνούσαν ανάμεσά τους.

«Στις δουλειές σας!» τους είπε ένας πράκτορας κρατώντας πιστόλι. «Στις δουλειές σας!» Κι εκείνοι απομάκρυναν τα περίεργα βλέμματά τους.

Οι επαναστάτες και οι Παντοκρατορικοί βγήκαν σ'έναν μικρό δρόμο του Παλαιοπώλη. Είχε νυχτώσει, και μερικές λάμπες ήταν αναμμένες εδώ κι εκεί.

«Τώρα, πρέπει να πάμε σ'ένα ήσυχο μέρος και να συζητήσουμε,» είπε ο Έκτορας στον Κριτόλαο, «σχετικά με τον Φλοίσβο.»

«Γιατί, τότε, φύγαμε από δω;» Ο πράκτορας έδειξε πίσω τους, με τον αντίχειρα, το εστιατόριο.

Επέστρεψαν.

Ο ιδιοκτήτης πανικοβλήθηκε.

«Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας,» του είπε ο Κριτόλαος, δείχνοντάς του πάλι την ταυτότητά του. «Θα χρειαστούμε απλώς το κελάρι σου για λίγο ακόμα. Δουλειά της Παντοκράτειρας. Όχι ερωτήσεις.»

«Ναι, εντάξει. Πηγαίνετε.»

Κατέβηκαν στο κελάρι, και, αφού έλυσαν τα χέρια του Φλοίσβου, τον ξύπνησαν ρίχνοντας νερό στο πρόσωπό του. Εκείνος σηκώθηκε από το πάτωμα, κοιτάζοντας σαστισμένα τριγύρω. «Πού με πήγατε;» φώναξε. «Είναι εδώ το Κρασί των Θεών;»

«Δεν υπάρχει Κρασί των Θεών,» του είπε ο Κριτόλαος. «Τελείωσε.»

«Λες ψέματα! Το πλάσμα από το φεγγάρι ζει!»

«Πες μας για τα μαύρα πουλιά,» τον διέκοψε ο Αίολος. «Πες μας πώς μπορούν να καταστραφούν.»

«Να καταστραφούν;» Ο Φλοίσβος γέλασε. «Δεν μπορούν να καταστραφούν! Βγήκαν απ'το μυαλό σας, απ'την ψυχή σας. Είναι αθάνατα τα μαύρα πουλιά. Και γεννιούνται ολοένα και περισσότερα – χα-χα-χα-χα-χα! – ολοένα και περισσότερα!»

«Δε μπορεί να τα δημιούργησε το Τραγούδι της Ψυχής,» του είπε η Ελεονόρα. «Δε σε πιστεύω.»

«Εγώ δεν λέω ψέματα!» ούρλιαξε ο Φλοίσβος. «Εσείς μού λέτε ψέματα, κρύβοντάς μου το πλάσμα από το φεγγάρι! Το θέλω, είναι δικό μου! Θέλω το Κρασί των Θεών! Ακούστε, λοιπόν. Θα κάνουμε μια συμφωνία. Θα πω στα μαύρα πουλιά – που με υπακούουν γιατί αναγνωρίζουν τον Βασιλιά του Σκοταδιού – να μην επιτίθενται σε κανέναν μέσα στην πόλη. Ναι, θα τους πω να σας λυπηθούν. Και εσείς θα μου δώσετε

το πλάσμα από το φεγγάρι για να μου δίνει Κρασί των Θέων. *Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν;»*

«Είσαι τελείως σαλταρισμένος,» του είπε ο Έκτορας.

«Δεν θα ανεχτώ άλλες ειρωνείες!» φώναξε ο Φλοίσβος δείχνοντάς τον με το χέρι του. «Βρίσκεστε στο έλεός μου! –Οογκχ...» βόγκησε καθώς ο Έκτορας τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά κάνοντάς τον να διπλωθεί.

«Δεν πρόκειται έτσι να βγάλεις άκρη μαζί του,» είπε ο Κριτόλαος στον Πρόμαχο.

«Με είχε τσαντίσει,» μούγκρισε ο Έκτορας.

Ο Κριτόλαος στράφηκε στον Φλοίσβο. «Το πλάσμα από το φεγγάρι είναι νεκρό. Είδα το πτώμα του. Σου λέω αλήθεια.»

Ο Φλοίσβος πήρε μερικές βαθιές ανάσες καθώς ορθωνόταν πάλι. «Δεν ξέρεις τι σου γίνεται, βλάκα! Το πλάσμα από το φεγγάρι ήταν μαζί τους.» Έδειξε τον Έκτορα και τους συντρόφους του. «Ναι, μαζί τους. Το *αισθάνθηκα* όταν προσπάθησαν να εισβάλουν στο παλάτι των μαύρων πουλιών.»

Ο Πρόμαχος γέλασε. «Όπως είπαμε, ο άνθρωπος είναι τρελός.»

«Εσύ είσαι τρελός!» ούρλιαξε ο Φλοίσβος. «Το πλάσμα από το φεγγάρι είναι ζωντανό – και προσπαθείς να μου το κρύψεις! Αλλά, αν θέλεις να πω στα μαύρα πουλιά να μη σας σκοτώσουν όλους, θα μου το δώσεις χωρίς άλλες φασαρίες!»

Ο Έκτορας αναστέναξε. «Δεν ξέρω τι εννοείς.» Είδε, όμως, ότι ο Κριτόλαος τον κοίταζε με καχυποψία στο βλέμμα του, και σκέφτηκε πως, αν οι Παντοκρατορικοί έπαιρναν τον Φλοίσβο μαζί τους, θα τους έλεγε για την Ουρανία. *Δε μπορώ να τ'αφήσω να συμβεί αυτό.* «Και είμαι βέβαιος πως ούτε εσύ δεν ξέρεις τι εννοείς. Γιατί είσαι τρελός.»

«*Θα μου παραδώσεις το πλάσμα από το φεγγάρι!*» κραύγασε ο Φλοίσβος, και βάδισε προς τον Έκτορα με σφιγμένες γροθιές.

Ο Πρόμαχος τράβηξε το πιστόλι του και τον πυροβόλησε, επανειλημμένα, στο στήθος.

Ο Φλοίσβος σωριάστηκε γεμάτος αίματα.

«*Τι έκανες!*» φώναξε η Ελεονόρα.

«Φοβήθηκα για τη ζωή μου, μάγισσα,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Ήταν έτοιμος να μου επιτεθεί.»

«Ήταν, επίσης, άοπλος,» τόνισε ο Κριτόλαος, παρατηρώντας τον κουκουλοφόρο επαναστάτη. *Κάτι κρύβεις, όποιος κι αν είσαι,* σκέφτη-

κε. Τον σκότωσες γιατί φοβόσουν ότι θα μας έλεγε κάτι που δεν σε συμφέρει. Αναρωτιέμαι τι, όμως. Γιατί το πλάσμα από το φεγγάρι είναι, όντως, νεκρό – και μάλλον εσύ κι οι δικοί σου το σκοτώσατε στο υπόγειο της βιβλιοθήκης.

Ο Έκτορας ανασήκωσε τους ώμους. «Και λοιπόν; Άοπλος δε σημαίνει ακίνδυνος.»

Ένας πράκτορας είχε γονατίσει δίπλα στον Φλοίσβο και είχε πιάσει τον σφυγμό του. «Είναι νεκρός, Εξοχότατε,» ανακοίνωσε.

Σκατά, σκέφτηκε ο Κριτόλαος. Και κοίταξε τους επαναστάτες, τον έναν μετά τον άλλο. Πολύ ριψοκίνδυνο να προσπαθήσω να τους συλλάβω. Οι πράκτορές του ήταν όλοι τραυματισμένοι, κι εκείνος το ίδιο και επιπλέον, την Ελεονόρα δεν τη θεωρούσε μάχιμη.

«Καλύτερα,» είπε ο Έκτορας. «Ξεμπερδέψαμε μ'αυτόν τον λεχρίτη. Δυστυχώς, όμως, όχι και με τα μαύρα πουλιά...» Και κοίταξε την Ελεονόρα'σαρ και τον Κριτόλαο, περιμένοντας να δει αν είχαν να προτείνουν τίποτα για την εξολόθρευση αυτών των δαιμόνων.

Ο Κριτόλαος τον αγνόησε' μιλώντας στην Ελεονόρα, είπε: «Αν τα πουλιά όντως δημιουργούνται εξαιτίας του ναρκωτικού, υπάρχει μόνο μία λύση...»

Η όψη της μάγισσας φανέρωνε πως ήταν μπερδεμένη. «Κι αυτά που ήδη υπάρχουν;» είπε. «Δεν είναι αρκετά για να κλέψουν τις Σκιές όλων των πολιτών της Θακέρκοβ;» Και, στρεφόμενη απότομα στον Έκτορα: «Αν δεν τον είχες σκοτώσει, ανόητε, ίσως μπορούσαμε να συνεννοηθούμε κάπως μαζί του! Να τον κάνουμε να διώξει τα πουλιά από εδώ!»

«Δε μου φάνηκε και πολύ συνεννοήσιμος...»

«Θα τον κάναμε συνεννοήσιμο,» του είπε ο Κριτόλαος. «Μπορεί να καταδικάσες ολόκληρη τη Θακέρκοβ, με την ενέργειά σου.»

«Μη γίνεσαι τελείως γελοίος. Δεν πρόκειται να έδιωχνε τα πουλιά. Νόμιζε ότι θα μας εκβιάσει χρησιμοποιώντας τα, για να πάρει κάτι που υπήρχε μόνο στο μυαλό του.»

Μόνο στο μυαλό του, σκέφτηκε ο Κριτόλαος. Πραγματικά αναρωτιέμαι... Αλλά είχε δει το πτώμα της οντότητας από το φεγγάρι, δεν το είχε δει;

Ο Αίολος είπε: «Πρέπει, κατά πρώτον, να διακόψετε την κυκλοφορία του Τραγουδιού της Ψυχής, για να μη δημιουργούνται άλλα πουλιά. Εσείς φτιάξατε το ναρκωτικό, εσείς μπορείτε να–»

Ο Κριτόλαος και η Ελεονόρα στράφηκαν απότομα να τον κοιτάξουν.

«Τι;» έκανε ο Αίολος. «Είναι δυνατόν να πιστεύατε ότι δεν ξέρουμε; Από πού θα ερχόταν ένα καινούργιο ναρκωτικό;»

«Δεν έχουν σημασία αυτά,» παρενέβη ο Έκτορας. «Πρέπει να καταστρέψουμε τα μαύρα πουλιά που κυκλοφορούν τώρα στην πόλη.»

«Υπάρχει ένας τρόπος,» είπε η Ελεονόρα. «Έτσι νομίζω, τουλάχιστον...»

«Τι τρόπος;»

«Υποθέτω θα είδατε εκείνη τη φωτεινή ενεργειακή στήλη, μια από τις προηγούμενες βραδιές· ή, αν δεν την είδατε, θ'ακούσατε γι'αυτήν...»

Ο Αίολος είπε: «Εννοείς τη δέσμη φωτός που παρουσιάστηκε στην οροφή μιας πολυκατοικίας του Γαιοδόμου;»

Η Ελεονόρα ένευσε. «Ναι.» Έψαξε μέσα στην τσάντα της.

«Τι σχέση είχε με τα μαύρα πουλιά;»

«Εγώ τη δημιούργησα,» εξήγησε η Ελεονόρα, «για να παγιδέψω ένα απ'αυτά.» Έβγαλε μια σύριγγα από την τσάντα της, και γονάτισε δίπλα στον Φλοίσβο.

«Τι κάνεις εκεί;» τη ρώτησε ο Αίολος.

«Τίποτα που σ'ενδιαφέρει.» Η Ελεονόρα πέρασε τη σύριγγα στην αρτηρία του χεριού του Φλοίσβου και τράβηξε αίμα.

«Το συνηθίζεις να κυκλοφορείς με ενέσεις μαζί σου, μάγισσα;» μούγκρισε ο Έκτορας.

«Ναι. Δεν τις βρίσκεις πολύ χρήσιμες εσύ;» Η Ελεονόρα σηκώθηκε όρθια. Πήρε ένα φιαλίδιο από την τσάντα της, κάρφωσε τη σύριγγα στο πώμα του, και άδειασε το αίμα του Φλοίσβου μέσα.

«Λέγαμε για τη φωτεινή στήλη στην πολυκατοικία...» της θύμισε ο Αίολος.

«Ναι, σωστά,» αποκρίθηκε η Ελεονόρα, βάζοντας το φιαλίδιο και τη σύριγγα στην τσάντα της και κλείνοντάς την. «Τη δημιούργησα για να παγιδέψω ένα από τα πουλιά. Υπέθεσα ότι η μεγάλη ποσότητα ενέργειας θα το προσέλκυε, και, όπως αποδείχτηκε, είχα δίκιο. Ένα απ'αυτά ήρθε.»

«Και πώς το φυλάκισες;»

«Αντιστρέφοντας τον μηχανισμό εκπομπής, το τράβηξα μέσα σ'έναν ηχητικό κλωβό.»

Ο Αίολος φάνηκε να χαμογελά κάτω απ'τη μαύρη κουκούλα του. «Έξυπνο,» παραδέχτηκε. «Αλλά θα πιάσει για όλα; Θα χρειαστείς έναν πραγματικά τεράστιο ηχητικό κλωβό.»

«Και επίσης τεράστια ποσότητα ενέργειας για να τα προσελκύσω. Αλλά δεν μ'ενδιαφέρει να τα φυλακίσω τώρα. Είναι πολύ επικίνδυνα. Πρέπει να τα εξολοθρεύσουμε.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Έκτορας.

«Επομένως,» συνέχισε η Ελεονόρα, «θα χρησιμοποιήσω τη συγκεντρωμένη ενέργεια για να τα ανατινάξω. Υποθέτω πως θα τα διαλύσει, παρότι νοητικές οντότητες.»

«Και μαζί θα διαλύσει και τη μισή πόλη,» την προειδοποίησε ο Αίολος.

«Θα πρέπει ν'αδειάσουμε κάποια χτίρια. Ή, θα μπορούσαμε να κάνουμε την ενεργειακή συγκέντρωση στην ερειπωμένη βιομηχανία–»

«Αν και ερειπωμένη, σε κάποιον θα ανήκει, μάγισσα,» είπε ο Έκτορας.

«Θα αποζημιωθεί,» τον διαβεβαίωσε ο Κριτόλαος.

«Δικό σας πρόβλημα...»

Ο Αίολος είπε: «Τα οικοδομήματα γύρω από τη βιομηχανία, όμως, σίγουρα θα κινδυνέψουν κι αυτά.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ελεονόρα. «Ολόκληρη η συνοικία θα κινδυνέψει. Θα πρέπει να την αδειάσουμε.»

Ο Κριτόλαος ένευσε. «Μοιάζει απαραίτητο. Αλλιώς, δε θα ξεμπερδέψουμε από τα πουλιά.»

«Και με τις Σκιές τι θα γίνει;» έθεσε το ερώτημα ο Έκτορας. «Πώς θα επιστρέψουν στους ανθρώπους απ'τους οποίους κλάπηκαν;»

«Αυτό δεν το ξέρω,» είπε η Ελεονόρα. «Εκείνο που ξέρω είναι ότι επιστρέφουν όταν έρθουν σε επαφή μαζί τους.»

«Κι εμείς το ξέρουμε,» της είπε ο Αίολος.

«Πολλά ξέρετε,» παρατήρησε ο Κριτόλαος. «Πολλά που δεν θα έπρεπε να ξέρετε.»

«Είμαστε καλά πληροφορημένοι,» είπε ο Έκτορας.

«Τα μαύρα πουλιά ελέγχουν τις Σκιές,» είπε ο Αίολος. «Επομένως, αν αυτά καταστραφούν, τότε υπάρχει η πιθανότητα εκείνες να επιστρέψουν από μόνες τους στους ανθρώπους που ανήκουν.»

Η Ελεονόρα ένευσε. «Δεν αποκλείεται.» Έβγαλε ένα τσιγάρο από την τσάντα της και το άναψε. «Όπως και νάχει, η προτεραιότητά μας τώρα είναι τα πουλιά, νομίζω.»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε ο Αίολος.

Ο Κριτόλαος είπε: «Ελπίζω το γεγονός ότι φαίνεται να συμφωνείτε να σημαίνει πως δεν θα προσπαθήσετε να μας σαμποτάρετε όταν έρθει η ώρα να ξεπαστρέψουμε τα μαύρα πουλιά.»

«Όπως είπες πιο πριν, για την ώρα είμαστε στην ίδια μεριά της μάχης,» τόνισε ο Έκτορας.

Ο Κριτόλαος ένευσε. «Καλώς.»

«Λοιπόν,» είπε ο Έκτορας. «Τώρα που θ'ανεβούμε επάνω, ο καθένας θα πάρει το δρόμο του. Δε θα επιχειρήσετε να μας παρακολουθήσετε.»

«Και αντιστρόφως.»

«Αν δω πουστιά, θα σας καθαρίσουμε όλους, και θα βρω άλλο τρόπο να ξεκάνω τα γαμημένα πουλιά.»

«Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς.»

Ένας από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας πήρε το πτώμα του Φλοίσβου στον ώμο και ανέβηκαν στην τραπεζαρία του εστιατορίου. Το μαγαζί είχε αδειάσει, οι πελάτες είχαν φύγει, και ο ιδιοκτήτης καθόταν σ'ένα τραπέζι, φανερά τσαντισμένος και αγριοκοιτάζοντάς τους.

«Τελειώσαμε με τη δουλειά μας,» του είπε ο Κριτόλαος. «Καλό βράδυ.»

«Καλό βράδυ...»

«Ελπίζω να τον αποζημιώσεις,» είπε ο Έκτορας καθώς έβγαιναν από το εστιατόριο.

«Θα έχουμε έξοδα τώρα. Δεν υπάρχουν λεφτά για πέταμα.»

Οι Παντοκρατορικοί (παραδόξως, κατά τη γνώμη του Έκτορα) κράτησαν τον λόγο τους. Δεν τους ακολούθησαν μέσα στους δρόμους του Παλαιοπώλη. Η Σερφάντια έλεγξε, παραπάνω από μία φορά. Έκαναν και μερικούς άσκοπους κύκλους για να βεβαιωθούν.

Τελικά, επέστρεψαν στην περιοχή κοντά στην ερειπωμένη βιομηχανία, όπου είχαν αφήσει τα οχήματά τους. Πλησιάζοντας το τετράκυκλο, είδαν μια κουκουλοφόρο μορφή να στέκεται εκεί κοντά, καπνίζο-

ντας. Φορούσε κάπα αλλά φαινόταν πως πρέπει να ήταν γυναίκα, αν έκρινε κανείς από το σουλούπι της.

Ο Έκτορας φοβήθηκε, προς στιγμή, ότι ίσως να είχαν μπελάδες. *Οι πούστηδες οι Παντοκρατορικοί μάς την έστησαν...* Το χέρι του πήγε στο πιστόλι μέσα στην καπαρντίνα του.

Η γυναίκα με την κάπα πλησίασε το τετράκυκλο που κι εκείνοι πλησίαζαν. «Έκτορα;» είπε. «Τζάκι;»

«Τι άτυχη συγκυρία είν'αυτή;» αποκρίθηκε ο Πρόμαχος στη Βατράνια. «Τι κάνεις εδώ; Δε σου είπα να μείνεις στη *Σφαίρα*;»

Η Βατράνια αναποδογύρισε τα μάτια, μορφάζοντας. «Για όνομα των θεών! Είχαμε όλοι ανησυχήσει.» Έβγαλε τον πομπό της και πάτησε ένα κουμπί, βάζοντάς τον μέσα στην κουκούλα της και κοντά στ'αφτί της. «Χλόη,» είπε, «τους βρήκα. Έλα.»

Σύντομα, η Χλόη, ο Άλκιμος, και ο Αλλάνδρης ήταν μαζί τους.

«Ο Σωσίας...;» έκανε ο τελευταίος.

«Ξοφλημένος,» είπε ο Έκτορας, που τον κουβαλούσε στον ώμο. «Τον πυροβόλησαν.»

Ο Αλλάνδρης καταράστηκε πίσω απ'τα δόντια του.

«Οι γαμιόληδες!» μούγκρισε ο Άλκιμος.

«Τι ακριβώς έγινε;» ρώτησε η Χλόη.

«Θα σας πούμε,» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Πάμε τώρα να φύγουμε από δω.»

Κεφάλαιο 65

Η Μεγάλη Έκρηξη

Η Ελεονόρα δεν θυμόταν ποτέ στη ζωή της να ήθελε περισσότερο να κάνει μπάνιο. Άνοιξε το ντους στο διαμέρισμα του Κριτόλαου και άφησε το νερό να τη λούσει από πάνω ως κάτω, διώχνοντας όλη τη βρόμα και το χρώμα των υπόγειων περασμάτων από το σώμα της. Στον καθρέφτη, είδε ότι το πρόσωπό της ήταν μελανιασμένο: επάνω στο μαύρο δέρμα της υπήρχαν σκούρες μπλε κηλίδες, ειδικά στη μύτη και γύρω από το σαγόني. Και στο στομάχι της, επίσης, ήταν ένα μεγάλο σκούρο μπλε σημάδι.

Τι χάλια είν'αυτά... σκέφτηκε η Ελεονόρα και, χρησιμοποιώντας το φαρμακευτικό κουτί του Κριτόλαου, έβαλε μια αλοιφή στα χτυπημένα σημεία.

Μετά, τυλίχτηκε σε μια ρόμπα και βγήκε απ'το μπάνιο, για να μπει ο Κριτόλαος, ο οποίος έμοιαζε, αν μη τι άλλο, χειρότερα χτυπημένος από εκείνη. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα, και επάνω στο λευκό-ροζ πρόσωπό του υπήρχαν μελανιές και αίμα. «Θέλεις βοήθεια;» τον ρώτησε η Ελεονόρα. Αλλά εκείνος αποκρίθηκε: «Όχι· δεν είναι τίποτα,» και έκλεισε την πόρτα του μπάνιου.

Η Ελεονόρα έβαλε ένα ποτήρι κρασί, κάθισε στον καναπέ, και τον περίμενε. Όταν ο Κριτόλαος επέστρεψε, ήταν κι εκείνος τυλιγμένος σε μια ρόμπα και κάθισε δίπλα της.

«Πρέπει να βρούμε και τους άλλους,» του είπε η Ελεονόρα.

Εκείνος ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Τον Αλλάνδρη και τον Μπεν,» εξήγησε η Ελεονόρα. «Η Κλόντια είναι νεκρή, σωστά;»

«Ναι, έτσι νομίζω. Την πυροβολήσαμε και εγώ και ο επαναστάτης συγχρόνως· δεν πρέπει να έζησε. Οι πράκτορές μου, πάντως, θα τους αναζητήσουν όλους...»

Η Ελεονόρα τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Δε μοιάζεις και τόσο σίγουρος ότι θα τους βρουν, όμως...»

«Αν έχουν κρυφτεί στις σήραγγες... ξέρεις πώς είναι οι σήραγγες, Ελεονόρα. Δεν είναι εύκολο να εντοπίσεις κάποιον εκεί κάτω. Αλλά το βασικό τώρα δεν είναι αυτοί. Είναι τα μαύρα πουλιά.»

Η Ελεονόρα κατένευσε. Ήπιε μια μεγάλη γουλιά από το κρασί της, σχεδόν τελειώνοντάς το. Αναστέναξε. «Πραγματικά πιστεύεις ότι το Τραγούδι της Ψυχής είναι που τα δημιουργεί;»

«Όπως σου είπα και πριν, δε νομίζω ότι ο Φλοίσβος ενδιαφερόταν να μας πει ψέματα. Και είναι κρίμα που είναι νεκρός. Αυτός ο καταραμένος επαναστάτης είμαι βέβαιος πως δεν τον σκότωσε τυχαία. Κάτι ήθελε να κρύψει. Φοβόταν ότι ο Φλοίσβος κάτι θα μας έλεγε. Για το πλάσμα από το φεγγάρι, ίσως.»

«Μα, το πλάσμα από το φεγγάρι είναι νεκρό, Κριτόλαε.»

Ο Κριτόλαος κούνησε το κεφάλι δύσπιστα. «Ο Φλοίσβος έλεγε ότι ζει ακόμα. Έλεγε ότι οι επαναστάτες το έχουν. Το ξέρω, βέβαια, πως είδαμε το πτώμα του, αλλά... δεν θα ήταν η πρώτη φορά που αυτή η οντότητα αλλάζει σώμα.»

Τα μάτια της Ελεονόρας στένεψαν. «Σε άλλο σώμα; Μα... πώς; Όταν έπεσε από το φεγγάρι και κατέληξε σ'εκείνο το οικόπεδο, ήταν από τύχη που από κάτω βρισκόταν θαμμένο το Κάρσενωφ. Αν οι επαναστάτες σκότωσαν εκείνο το σώμα, πού μπορεί να πήγε η οντότητα; Ήταν κι άλλο Κάρσενωφ θαμμένο εκεί κάτω;»

«Εκεί κάτω; Όχι, αποκλείεται. Γιατί, αν ήταν θαμμένο, θα έπρεπε να το ξεθάψουν για να το βγάλουν· και, ακόμα κι ύστερα από την τελευταία διάρρηξη στη δανειστική βιβλιοθήκη, κανένα σημάδι εκσκαφής δεν υπήρχε. Βασικά, πιστεύω ότι εκείνη τη διάρρηξη την έκαναν ο Φλοίσβος και οι δικοί του, ψάχνοντας για το πλάσμα από το φεγγάρι. Ο Φλοίσβος ήθελε το απόσταγμα, Ελεονόρα, το Κρασί των Θεών, όπως το έλεγε· γι'αυτό τα είχε κάνει όλ'αυτά.

»Τέλος πάντων. Αν η οντότητα από το φεγγάρι άλλαξε σώμα, τότε το καινούργιο σώμα είναι κάπου αλλού.»

«Βγήκε, δηλαδή, από το νεκρό Κάρσενωφ και ταξίδεψε μέχρι να βρει άλλο σώμα;»

«Ή οι επαναστάτες τής έδωσαν άλλο σώμα. Αλλά δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι,» πρόσθεσε κουνώντας το κεφάλι του. «Ο Φλοίσβος ίσως, όντως, να ήταν τρελός και να νόμιζε ότι η οντότητα από το φεγγάρι ακόμα ζει.»

Η Ελεονόρα τελείωσε το κρασί της. «Πριν ασχοληθούμε με οτιδήποτε άλλο, πρέπει να καταστρέψουμε τα μαύρα πουλιά. Θα φέρω εξοπλισμούς αύριο κιόλας.»

«Ναι,» είπε ο Κριτόλαος· «και, δυστυχώς, θα πρέπει να σταματήσει και η διακίνηση του Τραγουδιού της Ψυχής.»

Η Ελεονόρα μόρφασε δυσανεστήμενα. Σκεφτόταν ότι το σωστό θα ήταν να πειραματιστούν πρώτα, προτού φτάσουν στο συμπέρασμα ότι το E-9 ήταν πράγματι επικίνδυνο. Αλλά ο Κριτόλαος είχε δίκιο· δεν μπορούσαν να το ριψοκινδυνέψουν. Η διακίνηση έπρεπε να σταματήσει.

Σα να ήξερε τους συλλογισμούς της, ο Κριτόλαος τής είπε: «Αν δε σταματήσει η διακίνησή του, θα μπλέξουμε κι οι δυο μας. Η Παντοκράτειρα θα μάθει ότι εμείς φτιάξαμε και εξαπλώσαμε ένα ναρκωτικό που κάνει ζημιά στους υπηκόους της, και θα τιμωρηθούμε.»

Ναι, και πάλι είχε δίκιο, σκέφτηκε η Ελεονόρα. Αν μαθεύονταν τα παράπλευρα αποτελέσματα του E-9, ήταν πολύ πιθανό και εκείνη και ο Κριτόλαος να διώχνονταν από τις θέσεις τους – ειδικά αν δεν έκαναν, άμεσα, κάτι για να διορθώσουν το πρόβλημα που είχαν οι ίδιοι δημιουργήσει.

«Ναι,» είπε. «Η διακίνηση πρέπει να σταματήσει, τώρα που είναι νωρίς.»

Ο Κριτόλαος ένευσε.

Το σχέδιό τους, αρχικά, ήταν να εξαπλώσουν το Τραγούδι της Ψυχής από τη Θακέρκοβ, σιγή-σιγά, σε όλη τη Σεργήλη. Το οικονομικό όφελος θα ήταν πολύ μεγάλο, όπως επίσης πολύ μεγάλη θα ήταν και η επιρροή τους σ'ολόκληρη τη διάσταση. Αλλά, όπως φαινόταν, αυτό ποτέ δεν θα συνέβαινε, αφού το E-9 είχε αποδειχτεί επικίνδυνο.

Προτού κοιμηθούν, ο Κριτόλαος κοίταξε τις κλήσεις στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του και είδε ότι η Χοαρκίδα τον είχε καλέσει αρκετές φορές. Εκείνος δεν είχε απαντήσει γιατί, όσο βρισκόταν στην ερειπωμένη βιομηχανία και κάτω απ'αυτήν, είχε αποκλείσει όλες τις κλείσεις που δεν έρχονταν από το δίκτυο των πρακτόρων της Παντοκράτειρας. Τώρα, όμως, άλλαξε τη ρύθμιση στον πομπό του και κάλεσε τη Χοαρκίδα στο σπίτι της.

«Μάλιστα;»

«Εγώ είμαι, Χοαρκίδα.»

«Μα τους θεούς! Πού ήσουν, Κριτόλαε; Ξέρεις πόσες φορές σε-;»

«Ναι, ξέρω, αλλά δεν ήταν δυνατόν να απαντήσω. Είχα... μπλεξίματα.»

«Να έρθω απ'το σπίτι σου; Είπες ότι ξέρεις μια μαγγανεία που προστατεύει από τα μαύρα πουλιά – και δεν πρόκειται να κλείσω μάτι μόνη μου όσο αυτοί οι δαίμονες περιφέρονται στην πόλη!»

«Έλα,» της είπε ο Κριτόλαος. «Βασικά, ήθελα να σου το προτείνω.»

«Σε λίγο θα είμαι εκεί.»

Και πράγματι, σε λίγο εκεί ήταν, αφού η πολυκατοικία της βρισκόταν στον Γαιοδόμο, κοντά σ'αυτήν του Κριτόλαου.

Μπαίνοντας στο διαμέρισμα και βλέποντας τα χτυπημένα πρόσωπα του Κριτόλαου και της Ελεονόρας, τα μάτια της γούρλωσαν. «Τι πάθατε;»

«Μεγάλη ιστορία,» αποκρίθηκε εκείνος, «και τώρα το μόνο που θέλουμε είναι να πάμε για ύπνο.»

«Εντάξει,» είπε η Χοαρκίδα. «Δε βιάζομαι να μάθω.»

Πήγαν στο υπνοδωμάτιο του Κριτόλαου, και η Ελεονόρα ύφανε τη Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως γύρω τους ενώ η Χοαρκίδα έβγαζε τα ρούχα της και φορούσε ένα νυχτικό που είχε φέρει μαζί της.

«Αυτό ήταν;» ρώτησε η δημοσιογράφος όταν η μάγισσα τελείωσε.

Η Ελεονόρα χασμουρήθηκε· αισθανόταν εξουθενωμένη. «Ναι. Τι περιμένεις να δεις, Χοαρκίδα; Δεν είναι τίποτα το ορατό. Αν, όμως, μας πλησιάσουν μαύρα πουλιά, θα το καταλάβω αμέσως.»

«Και θα ξυπνήσεις;»

«Εννοείται.»

Η Ελεονόρα και ο Κριτόλαος ξάπλωσαν στο μεγάλο κρεβάτι, και η Χοαρκίδα ξάπλωσε ανάμεσά τους. Εκείνοι κοιμήθηκαν πολύ πριν από τη δημοσιογράφο, η οποία έμεινε ξύπνια σχεδόν μέχρι την αυγή, κοιτάζοντας το ταβάνι και μη μπορώντας να κλείσει μάτι. Περιμένοντας να δει μήπως παρουσιαζόταν κάποιο από τα μαύρα πουλιά.

Κανένα μαύρο πουλί δεν ήρθε όσο η Χοαρκίδα αγρυπνούσε, και μετά ο Κριτόλαος την ξύπνησε κουνώντας την ελαφρά από τον ώμο.

«Είναι πρωί,» της είπε, «και έχουμε δουλειές σήμερα.» Η Χοαρκίδα παρατήρησε ότι ήταν ήδη ντυμένος.

Οι πράκτορες του Κριτόλαου τού ανέφεραν ότι δεν είχαν καταφέρει να βρουν τον Μπεν Φέλροθ και τον Αλλάνδρη Μικροδάκτυλο, αλλά ούτε και την Κλόντια Καρέσλω – ή, τουλάχιστον, το πτώμα της.

«Είναι δυνατόν να είναι ακόμα ζωντανή αφού την πυροβολήσατε;» ρώτησε η Ελεονόρα, καθώς οδηγούσε το όχημά τους προς το ερευνητικό κέντρο έξω από τη Θακέρκοβ.

«Μπορεί να μην είναι ζωντανή αλλά οι άλλοι δύο να πήραν το πτώμα της.»

«Για ποιο λόγο;»

«Δεν ξέρω. Ίσως απλά να θέλουν να την κηδέψουν.»

«Δεν το νομίζω, Κριτόλαε. Κανένας απ' αυτούς δεν πρέπει να ήταν με τα καλά του. Το Ε-8, το απόσταγμα, πρέπει να είχε κάπως διαφθείρει το μυαλό τους: πρέπει να τους είχε κάνει όλους τρελούς, όπως τον Φλοίσβο.»

«Δεν είχες, όμως, παρατηρήσει κάτι τέτοιο στο εργαστήριο...»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Ελεονόρα, «δεν το είχα παρατηρήσει.» Και ήταν δυσανεκτή με τον εαυτό της. *Κανονικά, θα έπρεπε να το είχα καταλάβει!*

Φτάνοντας στο ερευνητικό κέντρο, έψαξαν να δουν αν υπήρχαν εκεί όλοι οι εξοπλισμοί που χρειαζόνταν. Διαπίστωσαν ότι δεν υπήρχαν. Κατά πρώτον, ήθελαν πολύ περισσότερη ενέργεια. Αυτό εύκολα κανονιζόταν: θα παράγγελναν ενεργειακές φιάλες από τα ορυχεία νότια της Θακέρκοβ. Επίσης, όμως, χρειαζόνταν και κάποια μηχανήματα που εδώ δεν τα είχαν. Ο Κριτόλαος επικοινωνήσε με τους πράκτορές του στον Αερολιμένα της Θακέρκοβ και τους είπε να πάρουν ένα αεροσκάφος και να πάνε να ζητήσουν τα μηχανήματα από τη Νίρβεκ, ή από άλλη πόλη της Σεργήλης αν δεν υπήρχαν εκεί. *Να μου τα φέρετε όσο πιο γρήγορα μπορείτε!* τόνισε. *Είναι κατεπείγον!*

Εν τω μεταξύ, έπρεπε να γίνουν κι άλλες προετοιμασίες. Ο Κριτόλαος έβαλε τους πράκτορές του να εντοπίσουν τον ιδιοκτήτη της ερειπωμένης βιομηχανίας στον Παλαιοπώλη, ώστε να έρθουν σε επαφή μαζί του. Θα του γνωστοποιούσαν ότι η ιδιοκτησία του θα χρησιμοποιείτο για λόγους της Συμπαντικής Παντοκράτειρας, αλλά εκείνος δεν έπρεπε να ανησυχεί: θα τον αποζημιώναν ανάλογα με την αξία της. Επίσης, όλοι οι κάτοικοι της περιοχής γύρω από τη βιομηχανία όφειλαν να ει-

δοποιηθούν, για να εγκαταλείψουν τα σπίτια και τα μαγαζιά τους για μερικές ημέρες· και οι πράκτορες της Παντοκράτειρας όφειλαν να πουν και σ'αυτούς πως θα αποζημιώνονταν για ό,τι ζημιές γίνονταν στις περιουσίες τους. Τέλος, ο Κριτόλαος πρόσταξε να ενημερώσουν τον Πολιτειάρχη Μακρώνυμο και τον Αρχιφρούραρχο Λυχνοβάτη, ώστε να γνωρίζουν τι θα γινόταν.

Έχοντας τελειώσει μ'αυτά τα διαδικαστικά θέματα, ζήτησε να του φέρουν τα σχέδια της ερειπωμένης βιομηχανίας· και, όταν τα είχε στο ερευνητικό κέντρο, εκείνος κι η Ελεονόρα τα άπλωσαν σ'ένα τραπέζι μπροστά τους και άρχισαν να κάνουν επάνω τους υπολογισμούς για το πού θα στήνονταν οι μηχανισμοί και τι ακριβώς θα γινόταν.

Επιπλέον, έκαναν κι ένα πείραμα από το οποίο θα κρίνονταν πολλά. Χτύπησαν με ακατέργαστη ενέργεια το μαύρο πουλί που είχαν φυλακισμένο μέσα στον ηχητικό κλωβό. Διότι ήθελαν να βεβαιωθούν ότι αυτές οι νοητικές οντότητες *μπορούσαν* να καταστραφούν με τον συγκεκριμένο τρόπο. Αν δεν μπορούσαν, τότε το σχέδιό της Ελεονόρας και του Κριτόλαου δεν θα έπιανε.

Στην αρχή, είδαν ότι η ενέργεια δεν είχε κανένα αποτέλεσμα επάνω στο μαύρο πουλί· καθώς, όμως, αύξαιναν την έντασή της, παρατήρησαν ότι το πουλί φτερούγιζε πιο έντονα μέσα στη φυλακή του και, συγχρόνως, τσίριζε. Στο τέλος, με ακόμα περισσότερη αύξηση της ενέργειας, διαλύθηκε, σαν σκιά που την καταπίνει το δυνατό φως.

«Η ποσότητα που χρειάζεται για να σκοτωθεί είναι πολύ μεγάλη,» συμπέρανε η Ελεονόρα· και βάλθηκε να κάνει υπολογισμούς για το πόση ακριβώς ενέργεια θα απαιτείτο για την εξολόθρευση όλων των μαύρων πουλιών.

Όταν νύχτωσε και ήταν κι οι δυο τους κουρασμένοι, ο Κριτόλαος πρότεινε στην Ελεονόρα να πάνε στην πόλη γιατί η Χοαρκίδα θα τους έψαχνε.

«Ας μην κοιμηθεί απόψε,» είπε η Ελεονόρα, που βαριόταν να φύγει απ'το ερευνητικό κέντρο.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος· «τότε θα πάω μόνος μου.»

«Καλά,» αναστέναξε η Ελεονόρα καθώς σηκωνόταν από την πολυθρόνα πίσω απ'το γραφείο της, «θα έρθω. Αλλά εσύ οδηγείς.»

Ο Κριτόλαος πήρε την καπαρντίνα του από την κρεμάστρα και τη φόρεσε.

Επέστρεψαν στη Θακέρκοβ, πήγαν στο διαμέρισμά του, και κάλεσαν τη Χοαρκίδα, η οποία δεν άργησε να έρθει.

«Θα μου πείτε, επιτέλους, τι σας συνέβη χτες βράδυ;» τους ρώτησε, γιατί μέχρι στιγμής δεν είχαν προλάβει να της εξηγήσουν τίποτα.

«Το θέμα είναι, ουσιαστικά, απόρρητο,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος. «Καλύτερα να περιμένουμε να τελειώσει η υπόθεση και μετά να σου πούμε οτιδήποτε – αν πρέπει να μάθεις κάτι.»

«Είναι σχετικό με τα μαύρα πουλιά, όμως, δεν είναι;»

«Ναι.»

«Τα μαύρα πουλιά σάς επιτέθηκαν;»

«Όχι,» είπε ο Κριτόλαος. «Όχι ακριβώς.»

«Έχετε βρει τρόπο να τα εξοντώσετε;»

«Ίσως.»

«Τι ίσως; Έχετε βρει ή δεν έχετε βρει;»

«Κοίτα, Χοαρκίδα, είμαστε κι οι δύο εξουθενωμένοι τώρα. Θα πάμε για ύπνο.»

Η Χοαρκίδα αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε. «Δε μου λες, όμως: αν έρθω πιο μετά στο δωμάτιό, θα είμαι προστατευμένη από τα μαύρα πουλιά, ή πρέπει να έρθω από την αρχή;»

«Δεν έχει σημασία πότε θα έρθεις,» τη διαβεβαίωσε ο Κριτόλαος· και εκείνος κι η Ελεονόρα πήγαν στο υπνοδωμάτιό του, ενώ η Χοαρκίδα έμεινε στο σαλόνι, ανοίγοντας τον τηλεοπτικό δέκτη και παρακολουθώντας αυτά που έδειχνε ο σταθμός της.

Ο Κριτόλαος άρθρωσε τα λόγια για τη Μαγγανεία Πνευματικής Διαισθήσεως, και μετά ξάπλωσε πλάι στην Ελεονόρα. Πέρασε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της και φίλησε το λαιμό της. Εκείνη γύρισε, και η γλώσσα της άγγιξε τα χείλη του. Φιλήθηκαν βαθιά, και το δεξί πόδι της τον αγκάλιασε. *Κι αν μπει η Χοαρκίδα;* ρώτησε η Ελεονόρα. *Δικό της πρόβλημα,* είπε ο Κριτόλαος, και η Ελεονόρα γέλασε, νομίζοντας ότι της άρεσε αυτό το παιχνίδι.

Μέχρι το απόγευμα της επόμενης ημέρας είχαν όλους τους εξοπλισμούς που χρειαζόνταν, και δεν έχασαν άλλο χρόνο. Πήγαν, μαζί με εργαστηριακούς βοηθούς και φρουρούς, στην ερειπωμένη βιομηχανία και έστησαν τα πάντα σύμφωνα με το σχέδιό τους. Δεκάδες ενεργεια-

κές φιάλες συγκεντρώθηκαν στο υπόγειο της βιομηχανίας, και στην οροφή της τοποθετήθηκε ένας μηχανισμός παρόμοιος μ'αυτόν που είχε τοποθετηθεί στην πολυκατοικία του Κριτόλαου εκείνη τη βραδιά που παγίδευσαν το μαύρο πουλί μέσα στον ηχητικό κλωβό. Στον περίβολο της βιομηχανίας στήθηκαν άλλοι μηχανισμοί που θα βοηθούσαν στην ολοκλήρωση του σχεδίου.

Ο Κριτόλαος, όταν όλα ήταν έτοιμα, πρόσταξε τους πράκτορές του να απομακρυνθούν από τη βιομηχανία και το ίδιο είπε η Ελεονόρα στους εργαστηριακούς βοηθούς της και στους φρουρούς. Μετά, οι δυο τους ανέβηκαν σ'ένα ελικόπτερο και πέταξαν πάνω από τον Παλαιο-πώλη.

Το Άστρο είχε προ πολλού, και επανειλημμένως, ειδοποιήσει τους πολίτες της Θακέρκοβ ότι ένα πείραμα θα γινόταν σ'εκείνη την περιοχή, και τους είχε ζητήσει σε καμία περίπτωση να μην κοιτάζουν το φως που θα έβλεπαν στον νυχτερινό ουρανό, καθώς υπήρχε σοβαρός κίνδυνος τύφλωσης. Ο Κριτόλαος ήλπιζε οι άνθρωποι της πόλης να μην είχαν πάρει αψήφιστα την προειδοποίηση του σταθμού, διότι η εκπομπή της ενέργειας θα ήταν πράγματι πολύ μεγάλη και πολύ επικίνδυνη.

Μέσα στο ελικόπτερο, μαζί με την Ελεονόρα, φόρεσαν ειδικά μαύρα γυαλιά για να προστατέψουν τα μάτια τους από την ακτινοβολία. Ο πιλότος – ο μόνος άλλος άνθρωπος στο αεροσκάφος – επίσης φορούσε γυαλιά.

Ο Κριτόλαος άνοιξε τον πομπό του και ρώτησε τους πράκτορές του: «Είναι όλα έτοιμα; Η περιοχή άδεια;»

«Μάλιστα, Εξοχότατε,» άκουσε να του απαντούν ο ένας κατόπιν του άλλου.

«Καλώς,» τους είπε εκείνος. «Σ'ένα λεπτό ξεκινάμε.»

Ο Κριτόλαος περίμενε ένα λεπτό και, μετά, πάτησε ένα πλήκτρο στην κονσόλα του ελικοπτήρου. Ένα τηλεπικοινωνιακό σήμα στάλθηκε στους μηχανισμούς στη βιομηχανία, και από την οροφή της ορθώθηκε μια παχιά, ψηλή στήλη ενέργειας. Η ακτινοβολία που εξέπεμπε ήταν τόσο δυνατή που θα νόμιζε κανείς ότι η νύχτα είχε γίνει μέρα. Ακόμα και με τα μαύρα τους γυαλιά, ο Κριτόλαος και η Ελεονόρα προτιμούσαν να μην κοιτάζουν ευθέως την ενεργειακή στήλη.

Περίμεναν, τώρα, να δουν τα μαύρα πουλιά να έρχονται.

Κι αυτό δεν άργησε να συμβεί. Φτερουγίζοντας, οι νοητικές οντότητες πλησίασαν την πανύψηλη στήλη ενέργειας, όπως τα έντομα που προσελκύονται από τη φωτιά. Δεκάδες μαύρα πουλιά ήρθαν. Από διάφορες μεριές της πόλης. Όχι, όμως, τόσα πολλά όσες ήταν οι Σκιές, φυσικά· τα πουλιά ήταν πολύ λιγότερα σε αριθμό, αλλά το καθένα μπορούσε να κλέψει Σκιές από αμέτρητους ανθρώπους της Θακέρκοβ.

Ο Κριτόλαος ευχόταν η εκπομπή ενέργειας να ήταν αρκετά ισχυρή ώστε να τα τραβήξει όλα εδώ, γιατί ακόμα κι αν ένα έμενε ζωντανό θα είχαν πρόβλημα. Θα έπρεπε να ξανακάνουν τα ίδια περίπου για να το προσελκύσουν και να το σκοτώσουν.

Τα μαύρα πουλιά φτερουγίζαν γύρω από τη φωτεινή στήλη, μοιάζοντας ενθουσιασμένα, και ορισμένα βουτούσαν κατά λάθος μέσα της και διαλύονταν, καίγονταν από τη δύναμη της αχαλίνωτης ενέργειας. Ωστόσο, τα περισσότερα φαινόταν να είναι προσεχτικά· ήξεραν ότι το φως ήταν καταστροφικό, παρότι τα μάγευε.

«Τι λες;» ρώτησε ο Κριτόλαος την Ελεονόρα. «Είναι όλα;»

Δεν μπορούσαν να δουν άλλα να έρχονται.

«Ναι, ίσως,» αποκρίθηκε διστακτικά εκείνη.

Ο Κριτόλαος έβγαλε τα γυαλιά του–

«Κριτόλαε!»

«Θέλω να κοιτάξω καλύτερα τον νυχτερινό ουρανό,» εξήγησε εκείνος, αποφεύγοντας ν'ατενίζει την ενεργειακή στήλη, έστω και με τις άκριες των ματιών του. Μετά από λίγο, έβαλε πάλι τα γυαλιά. «Εντάξει,» είπε, «δεν πρέπει να έρχονται άλλα. Αυτά πρέπει να είναι όλα. Ας ελπίσουμε.»

Άπλωσε το χέρι του και άγγιξε ένα πλήκτρο επάνω στην κονσόλα του ελικοπτέρου, χωρίς να το πατήσει ακόμα.

«Φεύγουμε,» πρόσταξε τον πιλότο. «Αμέσως.»

Το αεροσκάφος στράφηκε, αναπτύσσοντας ταχύτητα.

Ο Κριτόλαος πάτησε το πλήκτρο.

Το τηλεπικοινωνιακό σήμα δόθηκε.

Ολόκληρη η Θακέρκοβ είδε την έκρηξη, από το βορρά ως τον νότο, από την ανατολή ως τη δύση· και, δίχως αμφιβολία, θα την είδαν και πολλοί άνθρωποι έξω από την πόλη.

Σαν πελώριο μανιτάρι φωτιάς έμοιαζε μέσα στη νύχτα.

Η παλιά, ερειπωμένη βιομηχανία έγινε κομμάτια. Τα οικοδομήματα γύρω της γκρεμίστηκαν, ισοπεδώθηκαν. Ο Παλαιοπώλης τραντάχτηκε από τη μια άκρη ως την άλλη. Τζάμια και κρύσταλλα έσπασαν. Τοίχοι ράγισαν. Πόρτες έφυγαν από τη θέση τους. Ζημιές έγιναν παντού.

Τα τραντάγματα τα αισθάνθηκαν ακόμα και ως τη δυτική μεριά του Λημεριού, ακόμα και ως την ανατολική άκρη των Ακροκατοικιών.

Η φωτιά χτύπησε το πίσω μέρος του ελικοπτέρου καθώς αυτό απομακρυνόταν. Η ουρά του διαλύθηκε σε κομμάτια.

Η Ελεονόρα ούρλιαξε καθώς τραντάζονταν.

Ο πιλότος προσπάθησε να κρατήσει το ελικόπτερο σταθερό.

«Πέφτουμε!» φώναξε η Ελεονόρα.

«Προς τον ποταμό!» είπε ο Κριτόλαος στον πιλότο. «Προς τον ποταμό!»

Εκείνος υπάκουσε.

Το αεροσκάφος τούς έχανε συνεχώς ύψος, καθώς άφηναν πίσω τους τον Παλαιοπώλη και έφταναν πάνω από τη Γωνιά. Ο πιλότος απέφυγε μια ψηλή πολυκατοικία· πέρασε ξυστά από μια ταράτσα, διαλύοντας κάγκελα στο πέρασμά του. Και τώρα, ο ποταμός Κάλμωθ ήταν μπροστά τους.

«Θα το ρίξετε;» φώναξε η Ελεονόρα στον Κριτόλαο. «Θα το ρίξετε;»

«Δεν υπάρχει καλύτερη λύση!» αποκρίθηκε εκείνος. Και είπε στον πιλότο: «*Τώρα!* – προτού είναι πολύ αργά!»

Εκείνος, αμίλητα, φανερά ταραγμένος αλλά διατηρώντας την ψυχραιμία του, οδήγησε το αεροσκάφος προς τα κάτω.

Και βούτηξαν στον ποταμό.

Το ελικόπτερο γέμισε νερό σχεδόν αμέσως.

Ο Κριτόλαος έλυσε τη ζώνη του καθίσματός του και, τραβώντας ένα ξιφίδιο, έκοψε τη ζώνη της Ελεονόρας, η οποία έμοιαζε να έχει πανικοβληθεί και να μη μπορεί να τη βγάλει.

Ο πιλότος – ο οποίος είχε λύσει τη ζώνη του συγχρόνως με τον Κριτόλαο – άνοιξε τώρα μια πόρτα του αεροσκάφους, και κολύπησαν όλοι έξω. Ο Κριτόλαος είχε το χέρι του τυλιγμένο γύρω από τη μέση

της Ελεονόρας, γιατί εκείνη δε φαινόταν και τόσο εξοικειωμένη με την κολύμβηση.

Όταν έφτασαν στην επιφάνεια, η μάγισσα άρχισε να βήχει φτύνοντας. Είχε πiei νερό. Ο Κριτόλαος πίεσε την κοιλιά της και το στήθος της, καθώς την κρατούσε κοντά του, και σε λίγο η Ελεονόρα πήρε βαθιές ανάσες, αγκομαχώντας. Ο πιλότος, εν τω μεταξύ, έκανε νόημα με τα χέρια του για να έρθει κάποιος να τους βοηθήσει.

Σύντομα, μια βάρκα πλησίασε. Επάνω της κάθονταν δύο άντρες και μία γυναίκα που έμοιαζαν με ψαράδες. Ο ένας άντρας είχε γαλανό δέρμα και φορούσε πλατύγυρο καπέλο· ο άλλος ήταν μαυρόδερμος και είχε στο χέρι του ένα κομπολόι. Η γυναίκα είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ και μακριά, σγουρά μαύρα μαλλιά. Η βάρκα τους ήταν γεμάτη με δίχτυα, καλάμια για ψάρεμα, πετονιές, και απόχες. Σ'έναν κουβά υπήρχαν μερικά ψάρια.

Οι δύο άντρες βοήθησαν τον Κριτόλαο, την Ελεονόρα, και τον πιλότο ν'ανεβούν στη βάρκα.

«Ευχαριστούμε,» είπε ο πρώτος, ζαλισμένος από την πτώση του ελικοπτέρου.

«Πού να σας αφήσουμε;» ρώτησε ο γαλανόδερμος ψαράς με το καπέλο.

«Βόρεια,» αποκρίθηκε ο Κριτόλαος. «Στον Γαιοδόμο.»

Η βάρκα διέσχισε τον ποταμό Κάλμωθ και σταμάτησε σε μια από τις αποβάθρες του Γαιοδόμου. Ο Κριτόλαος έβγαλε πέντε ήλιους και τους έδωσε στον ψαρά με το καπέλο.

«Είναι πολλά· δε χρειάζεται,» είπε εκείνος.

«Δεν πειράζει, κράτα τα.»

Οι Παντοκρατορικοί βγήκαν από τη βάρκα και, σύντομα, χάθηκαν μέσα στους δρόμους του Γαιοδόμου.

Ο μαυρόδερμος ψαράς πήρε το βλέμμα του από εκεί και στράφηκε στους άλλους δύο. «Ελπίζω αυτό να ήταν το τέλος των μαύρων πουλιών, αφεντικό,» είπε· και, *κλικ-κλακ κλοκ*, έκανε το κομπολόι στο χέρι του.

«Παρομοίως,» αποκρίθηκε ο Έκτορας, ανάβοντας ένα πούρο.

«Δεν πάμε τώρα σπίτι;» πρότεινε η Χλόη. «Ποτέ δεν ήμουν φανατική του αρώματος των ψαριών.»

Ο Έκτορας πήρε ένα ψάρι από τον κουβά και το κράτησε, από την ουρά, μπροστά στο πρόσωπό της. Η Χλόη το χτύπησε, απότομα, πετώντας το απ'το χέρι του και στέλνοντάς το στον ποταμό.

«Πάει το βραδινό μας,» μούγκρισε ο Έκτορας, μειδιώντας.

Επίλογος

Η Τζάκι δεν έγραψε, φυσικά, όλα όσα ήξερε. Δεν *μπορούσε* να τα γράψει, όχι χωρίς να εκθέσει την *Πόλη* και, εν τέλει, να εκτεθεί και η ίδια, και να έχει μπλεξίματα με τους Παντοκρατορικούς και τη Χωροφυλακή. Επομένως, περιορίστηκε να αναφέρει μόνο ότι βρισκόταν στην περιοχή του Παλαιοπώλη όταν οι χωροφύλακες επιτέθηκαν στις Σκιές (που δεν τις έγραψε έτσι αλλά περιγραφικά – «άνθρωποι που έμοιαζαν να είναι από αέρα αλλά που τα χτυπήματά τους ήταν αληθινά!»), και ότι είχε τραβήξει μερικές φωτογραφίες όπου οι Σκιές, παραδόξως, δεν είχαν παρουσιαστεί: μονάχα οι χωροφύλακες φαίνονταν, μαχόμενοι εναντίον αόρατων αντιπάλων. (Οι φωτογραφίες αυτές, ασφαλώς, συμπεριλήφθηκαν μέσα στο κείμενο του άρθρου.) Μετά από ώρα, αφού οι χωροφύλακες είχαν υποχωρήσει, κάποιοι άλλοι ήρθαν: οι περισσότεροι από τους τριγυρινούς δρόμους, αλλά και δύο μέσω ελικοπτέρου. Η Τζάκι δημοσίευσε δύο φωτογραφίες που είχε τραβήξει με τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, όμως δεν ανέφερε ότι ήταν τέτοιοι. Έγραψε ότι δεν ήξερε ποιοι μπορεί να ήταν – ίσως όμως, είπε, να ήταν ειδικές δυνάμεις της Συμπαντικής Παντοκράτειρας που είχαν έρθει για ν'αντιμετωπίσουν τη μυστηριώδη απειλή στην ερειπωμένη βιομηχανία.

Δεν της άρεσε και πολύ αυτό που έγραψε, επειδή έκανε τους Παντοκρατορικούς να μοιάζουν ήρωες· και η *Πόλη* δεν ήταν μια εφημερίδα που εκθείαζε την Παντοκράτειρα, όπως ορισμένες άλλες, που το έκαναν είτε από φόβο είτε για να έχουν οικονομικοκοινωνικό όφελος. Ωστόσο, η Τζάκι δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι διαφορετικό για να γράψει. Τι να έλεγε; ότι μπορεί οι άνθρωποι που είχαν έρθει να ήταν με την Επανάσταση; – πράκτορες του Πρίγκιπα Ανδρόνικου; Αδύνατον. Επιπλέον, δεν της άρεσε να γράφει ψέματα – κι αυτή τη φορά η αλήθεια ήταν πως οι πράκτορες της Παντοκράτειρας είχαν, όντως, βοηθήσει για να επιτευχθεί κάτι καλό για την πόλη.

Μετά, όταν η βιομηχανία ανατινάχτηκε, μαζί με όλη εκείνη την περιοχή του Παλαιοπώλη, η Τζάκι έγραψε πως, παρά τα όσα έλεγε το *Α-*

στρο, προφανώς δεν επρόκειτο για πείραμα· η έκρηξη πρέπει να είχε γίνει για να καταστραφούν οι μυστηριώδεις οντότητες που έμοιαζαν με ανθρώπους από αέρα. Δεν μπορούσε να αναφέρει τα μαύρα πουλιά, γιατί αυτό θα σήμαινε πως είχε πληροφορίες που κανονικά δεν έπρεπε να έχει.

Κοιτάζοντας το τελευταίο άρθρο της τυπωμένο στο χαρτί, και καθισμένη στο γραφείο της στο χτίριο της *Πόλης*, η Τζάκι ήπιε μια γουλιά από τον καφέ της και αναρωτήθηκε αν οι Σκιές θα επέστρεφαν σ'αυτούς που ανήκαν, τώρα που τα μαύρα πουλιά είχαν καταστραφεί. *Ο μόνος τρόπος για να το διαπιστώσω είναι η παρατήρηση*, συμπέρανε.

Και τις επόμενες ημέρες παρατηρούσε τον Αλέξανδρο, που κάτι επάνω του είχε αλλάξει όταν τα μαύρα πουλιά είχαν κλέψει τη Σκιά του. Στην αρχή, η Τζάκι δεν είδε καμία επιστροφή στον παλιό του εαυτό. Εξακολουθούσε να μοιάζει *αλλαγμένος*, μ'εκείνα τα κενά μάτια και τις μηχανικές κινήσεις, σαν κάτι να του έλειπε: εκείνο που τον έκανε πραγματικά τον *Αλέξανδρο* – τον άντρα που κάποτε της άρεσε. Τέσσερις ημέρες, όμως, ύστερα από την έκρηξη στον Παλαιοπόλη, η Τζάκι είδε και πάλι εκείνη την παλιά λάμψη στο βλέμμα του δημοσιογράφου, καθώς και την αυθεντικότητα στις κινήσεις του. Κι άλλοι το πρόσεξαν επίσης: Μια δημοσιογράφος της *Πόλης* είπε στη Τζάκι: «Μάλλον, ό,τι κι αν του συνέβαινε διορθώθηκε. Ελπίζω κιόλας να πάψει να χάνει πράγματα στο γραφείο του και να διαμαρτύρεται ότι εμείς πάμε και του τα σκαλίζουμε.»

Μην ανησυχείς, σκέφτηκε η Τζάκι. Δε θα χάσει άλλα πράγματα. Τουλάχιστον, όχι επειδή η Σκιά του προσπαθεί να τον μπλέξει.

Και το βράδυ πήγε στην *Οινόσφαιρα* για να πει κανένα ποτό και για να πει στους επαναστάτες εκεί ότι είχε μια πολύ σοβαρή ένδειξη πως οι Σκιές επέστρεφαν, τελικά, στους ανθρώπους μετά την καταστροφή των μαύρων πουλιών.

«Ακριβώς όπως το είχα υπολογίσει,» είπε ο Αίολος. «Αλλά δεν μπορούσα να είμαι και σίγουρος. Είσαι το πρώτο άτομο που μας το επιβεβαιώνει, Τζάκι.»

«Και γι'αυτό απόψε ό,τι πεις σ'το κερνάει το κατάστημα,» δήλωσε ο Έκτορας.

Ο Κριτόλαος έκλεισε εκείνο τον φάκελο του αρχείου γράφοντας όλες τις πληροφορίες για τα μαύρα πουλιά εκτός από μία: ότι τα δημιουργούσε το καινούργιο ναρκωτικό, Τραγούδι της Ψυχής. Ανέφερε πως είχαν εμφανιστεί μυστηριωδώς στη Θακέρκοβ και πως έκλεβαν τις Σκιές των πολιτών της (και εξήγησε, φυσικά, τι εννοούσε με τη λέξη Σκιές).

Καλύτερα έτσι, σκεφτόταν. Καλύτερα στο αρχείο να μην ήταν γραμμένα τα πάντα, γιατί μπορούσε κάποιος, μελλοντικά, να χρησιμοποιήσει τις πληροφορίες εναντίον του και εναντίον της Ελεονόρας, ισχυριζόμενος ότι είχαν βάλει την πόλη σε κίνδυνο.

Το Τραγούδι της Ψυχής αποσύρθηκε από την αγορά και έπαψε τελείως να διακινείται. Ο Κριτόλαος, μάλιστα, προέτρεψε την Ελεονόρα να καταστρέψει όλες τις πληροφορίες για την παρασκευή του· δεν χρειαζόταν κανένας να το ξαναφτιάξει, ποτέ. Στο αρχείο έγραψε ότι η διακίνηση του καινούργιου ναρκωτικού έπαψε λόγω δυσάρεστων παρενεργειών οι οποίες παρατηρήθηκαν εργαστηριακά και για τις οποίες δεν φαινόταν να υπάρχει λύση.

Η Ελεονόρα ακολούθησε τη συμβουλή του Κριτόλαου και, πράγματι, κατέστρεψε τις πληροφορίες για την παρασκευή του E-9. Δεν άφησε τίποτα, ούτε στα βιβλία της ούτε στα μηχανικά αποθηκευτικά συστήματα του ερευνητικού κέντρου. Διότι καταλάβαινε ότι αυτό το... λάθος... μπορεί να το πλήρωνε με τη θέση της ως Επιτηρήτρια.

Ωστόσο, δεν σταμάτησε τις έρευνές της. Είχε πάρει λίγο από το αίμα του Φλοίσβου Ηλάβρη και το ανέλυσε εργαστηριακά, για να δει αν η ανάλυση θα της έδινε τα ίδια αποτελέσματα με την προηγούμενη φορά. Και, δυστυχώς, ακριβώς αυτό συνέβη. Το γεγονός ότι ο Φλοίσβος μπορούσε τώρα να προστάζει τα μαύρα πουλιά δεν φαινόταν από καμία διαφορά στο αίμα του. Ήταν θέμα καθαρά νοητικό. Κι εκείνος ο ελεεινός επαναστάτης τον είχε σκοτώσει! Κρίμα... Πολύ κρίμα.

Ρώτησε τον Κριτόλαο αν οι πράκτορές του είχαν, επιτέλους, βρει τους υπόλοιπους φρουρούς μέσα στην πόλη – τους βοηθούς του Φλοίσβου. Αλλά εκείνος τής απάντησε ότι ήταν όλοι τους εξαφανισμένοι· ακόμα και η Κλόντια, που αρχικά την είχαν για νεκρή. Το γεγονός, βέβαια, ότι δεν την είχαν βρει δεν σήμαινε πως ήταν και ζωντανή· όμως ο Κριτόλαος είπε ότι είχε μια παράξενη αίσθηση για την όλη υπόθεση. «Οι πράκτορές μου έχουν τις περιγραφές τους, και προσέχουν

γί'αυτούς. Αν τους δουν, θα τους συλλάβουν και θα τους φέρουν σε μένα,» διαβεβαίωσε την Ελεονόρα.

Ωστόσο, οι πράκτορές του δεν τους εντόπισαν, και ο Κριτόλαος δεν μπορούσε παρά να υποθέσει ότι οι τρεις τους – ή οι δυο τους, αν η Κλόντια ήταν νεκρή – κρύβονταν κάπου στις λαβυρινθώδεις σήραγγες κάτω από τη Θακέρκοβ.

Ακόμα ένας αστικός μύθος για τούτη την πόλη, σκέφτηκε.

Πλησίαζε καλοκαίρι και, μέσα στο μεσημέρι, έκανε ζέστη. Ο Έκτορας είχε καθίσει σ'ένα τραπέζι της *Οινόσφαιρας* κοντά στο παράθυρο, λέγοντας στη Χλόη ότι σε λίγο θ'ανέβαινε στο δωμάτιό τους. Εκείνη είχε πάει να κάνει ένα μπάνιο και να κοιμηθεί. Ο Πρόμαχος κάπνιζε ένα πούρο και έπινε μια κρύα μπίρα, ενώ ο ανεμιστήρας στο ταβάνι περιστρεφόταν, φέρνοντας κάποια δροσιά που έδιωχνε τη ζέστη.

Κανένας άλλος δεν ήταν στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας*. Ο Αλέξανδρος και η Λιβώνη είχαν, εδώ και ώρα, μαζέψει και συγυρίσει κάτι πράγματα και, μετά, είχαν πάει να ξεκουραστούν. Η Σερφάντια ήταν στο μικρό δωμάτιο πίσω από την κεντρική αίθουσα, μαζί με τον Αλλάνδρη και κάμποσα αναψυκτικά: είχαν πει να μην τους ενοχλήσουν, και είχαν κλειδώσει την πόρτα. Η Νιρίφα ήταν στο κάτω υπόγειο («που είναι ό,τι πρέπει τώρα, αφεντικό: δροσερό και ήσυχο»), το ίδιο κι η Κρόβ'κνι. Ο Άλκιμος είχε ανεβεί στο δωμάτιό του, παρέα μ'έναν μικρό ανεμιστήρα κι ένα μεγάλο πούρο. Ο Χρίστος είχε πάει βόλτα, να δει κάτι παλιούς γνωστούς και ν'αγοράσει αναψυκτικά για το μαγαζί. Η Βατράνια και ο Αίολος είχαν πάρει το τριπλό μεταβαλλόμενο όχημα από το καινούργιο γκαράζ των επαναστατών, έξω απ'την *Οινόσφαιρα*, και είχαν φύγει από το Χωνευτήρι και από την πόλη, για να καθίσουν στην εξοχή, στις δυτικές όχθες του ποταμού Κάλμωθ.

Η Βατράνια ήταν που είχε, φυσικά, βάλει τον Αίολο στα αίματα, επειδή έλεγε ότι δεν άντεχε να είναι στο υπόγειο με τέτοιο καλό καιρό και ότι χρειαζόταν ένα κανονικό μέρος για να κάνει μπάνιο: οπότε, ο μάγος τής είχε αποκριθεί ότι μπορούσαν, αν ήθελε, να πάνε μια βόλτα, και ήξερε κι ένα μέρος στον ποταμό που ήταν πολύ ωραίο για μπάνιο ετούτη την εποχή. Ο Έκτορας είχε τσαντιστεί που η Βατράνια νόμιζε ότι το μεταβαλλόμενο όχημα ήταν για τις εκδρομές της, αλλά δεν είχε

φέρει αντίρρηση. Ας πήγαιναν όπου ήθελαν – *αρκεί να μην αργήσετε*, τους είχε πει. *Θα έχουμε γυρίσει ως το βράδυ, αφεντικό*, είχε υποσχεθεί ο Αίολος.

Η Ουρανία ήταν στο δωμάτιό του μάγου, επάνω· και ήταν, γενικά, πολύ σιωπηλή τον τελευταίο καιρό. Πιο σιωπηλή από ποτέ άλλοτε, είχε παρατηρήσει ο Έκτορας. Και αναρωτιόταν αν την προβλημάτιζε κάτι. Μετά, όμως, πάντοτε σκεφτόταν πως ό,τι κι αν την προβλημάτιζε εκείνος μάλλον δεν θα το καταλάβαινε· γιατί η Ουρανία δεν ήταν πραγματικά γυναίκα αλλά μια παράξενη οντότητα από το φεγγάρι.

Ο Σωσίας... δεν ήταν εδώ. Και έλειπε σε όλους, αυτός και οι απίστευτες ταχυδακτυλουργίες του. *Τελείωσαν τα κόλπα, μάγε. Μας περιμένεις στην άλλη μεριά του ποταμού, τώρα. Και δεν ξέρουμε πόσο σύντομα μπορεί νάρθουμε να σε βρούμε...*

Τα νούμερα που έκανε αυτός ο άνθρωπος όταν ζούσε!

Ο Έκτορας ήπια μια γουλιά από τη μπίρα του, καθώς θυμόταν τον Σωσία να βγάζει το καπέλο του και νερό να χύνεται από μέσα – χωρίς τα μαλλιά του να είναι ούτε λιγάκι νωπά! *Το διαβολογέννημα της Λόρκης...* Ο Πρόμαχος ρούφηξε καπνό απ'το πούρο του και τον φύσηξε προς το ανοιχτό παράθυρο. *Τέτοια πράγματα που έκανε δεν τάχω ξαναδεί πουθενά.*

Με τις άκριες των ματιών του πρόσεξε πως κάποιος ερχόταν.

Στράφηκε, ήρεμα.

«Αφεντικό,» χαιρέτησε η Ουρανία, και κάθισε αντίκρυ του στο τραπέζι.

«Καλώς την. Θες μια μπίρα;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Χαμογέλα λίγο. Όλα είναι καλά και ήσυχα,» της είπε ο Έκτορας. «Μη νομίζεις ότι θάναι έτσι για πολύ.»

Η Ουρανία έμεινε σιωπηλή για μερικές στιγμές. Έπειτα, είπε: «Κανονικά δε θάπρεπε να είμαι εδώ, αφεντικό.»

Ο Έκτορας μειδίασε. «Έχεις κανένα καλύτερο μέρος να πας;»

«Δεν εννοούσα αυτό. Αλλά το ξέρω πως αστειεύεσαι.»

«Βλέπεις; Είσαι μέσα στο μυαλό μου!» γέλασε ο Έκτορας.

«Εκείνο που θέλω να πω,» είπε ήρεμα η Ουρανία, «είναι ότι η θέση μου δεν είναι εδώ, μαζί μ'εσάς, τους ανθρώπους. Σας καταλαβαίνω πλέον, αλλά... μου είναι αφόρητο, αφεντικό. Οι αναμνήσεις μου είναι από αλλού. Από την πατρίδα μου. Από το φεγγάρι της Σεργήλης.»

Ο Έκτορας δεν μίλησε. Τι ν'απαντούσε; Δεν ήξερε πώς ήταν στο φεγγάρι της Σεργήλης.

«Φυσικό είναι να μην ξέρεις,» του είπε η Ουρανία, ήπια. «Δε ζητώ να με καταλάβεις. Μια... χάρη θέλω να μου κάνεις.»

Ο Έκτορας μόρφασε. «Πες.»

«Θέλω να με σκοτώσεις, αφεντικό.»

«Μη λες μαλακίες, τώρα.»

«Σε παρακαλώ,» είπε η Ουρανία. «Θα είναι καλύτερα έτσι. Για μένα. Για όλους.»

«Δε θέλω να το ξανακούσω αυτό.»

Η Ουρανία αναστέναξε. «Θα με κάνεις να το ζητήσω από κάποιον άλλο, λοιπόν;»

Ο Έκτορας είχε αρχίσει να τσαντίζεται. Υπήρχαν άνθρωποι που είχαν περάσει από τόσα και τόσα και δεν αυτοκτονούσαν! Ποιο ήταν το πρόβλημά της; «Αν θέλεις να σκοτωθείς, σκότωσε τον εαυτό σου. Γιατί δεν το κάνεις; Δε σου έχουμε δώσει όπλο;»

Η Ουρανία απέφυγε το βλέμμα του. «Δε μπορώ να σκοτώσω τον εαυτό μου. Είναι απαγορευμένο.»

«Απαγορευμένο;»

«Δεν θα καταλάβεις. Αλλά δεν μπορώ να αυτοκτονήσω. Δεν υπάρχει καν λέξη για την αυτοκτονία στην πατρίδα μου. Δεν υπάρχει τέτοια... έννοια. Πρέπει εσύ να με σκοτώσεις. Σε παρακαλώ. Μη μ'αναγκάσεις να το ζητήσω από άλλον...»

Ο Έκτορας αναστέναξε. Δε νόμιζε ότι μπορούσε να τη μεταπείσει. Τι να πεις σ'ένα πλάσμα που δεν είναι άνθρωπος; Που είναι αδύνατο να το κατανοήσεις. *Αν πραγματικά θέλει να πεθάνει....*

Ο Έκτορας σηκώθηκε όρθιος. «Πάμε,» είπε.

Η Ουρανία σηκώθηκε επίσης, νεύοντας. «Ευχαριστώ, αφεντικό.»

Βγήκαν από την *Οινόσφαιρα* και βάδισαν μέσα στους ήσυχους μεσημεριανούς δρόμους του Χωνευτηρίου, χωρίς να μιλούν. Δυο φορές μόνο συνάντησαν ανθρώπους: μια τύπισσα που ήταν ξαπλωμένη κάτω από ένα παράθυρο, πίνοντας μπίρα από ένα μπουκάλι (κι αν έκρινε ο Έκτορας από το ντύσιμό της, πρέπει ν'ανήκε στη συμμορία των Χορευτών)· και τρεις άντρες που κάθονταν σε μια γωνία κι έπαιζαν χαρτιά, βρίζοντας θεούς και δαίμονες.

Ο Πρόμαχος της Επανάστασης πήγε την οντότητα από το φεγγάρι σ'ένα ερείπιο που ήταν εγκαταλειμμένο εδώ και χρόνια επειδή κυκλο-

φορούσε η φήμη πως ήταν στοιχειωμένο. Τώρα, μόνο τρεις γάτες βρίσκονταν μέσα στα χαλάσματα: η μία έτρωγε ένα σκοτωμένο ποντίκι, η άλλη κοιμόταν, και η τελευταία έγλειφε τα παπάρια της.

Η Ουρανία στάθηκε αμίλητη αντίκρυ στον Έκτορα.

Εκείνος τράβηξε το πιστόλι μέσα απ'το παντελόνι του και κάτω απ'το πουκάμισό του.

«Μην το σκέφτεσαι, αφεντικό. Σκότώσέ με, και θα τελειώσει.»

Ο Έκτορας παρατήρησε, όμως, ότι δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της. *Γιατί κλαίει αφού θέλει να πεθάνει; Αφού δεν είναι καν άνθρωπος.*

«Επειδή έχω καταλάβει κάποια πράγματα για εσάς τους ανθρώπους,» απάντησε η Ουρανία.

«Μη διαβάζεις το μυαλό μου.» Ο Έκτορας ύψωσε το πιστόλι του, σημαδεύοντάς την.

«Δεν το κάνω επίτηδες, αφεντικό,» είπε η Ουρανία. Και ύψωσε το χέρι της, σε χαιρετισμό. «Αντίο.»

Ο Έκτορας την κοίταζε. Αλλά δεν μπορούσε να τραβήξει τη σκανδάλη.

«Σε παρακαλώ,» είπε η Ουρανία. «Κάντο. Σκότώσέ με.»

Ο Έκτορας, ξαφνικά, χωρίς καν να προλάβει να το σκεφτεί, κατέβασε την ασφάλεια του πιστολιού και το πέταξε στα πόδια της. «Κάντο μόνη σου, άμα γουστάρεις τόσο να πεθάνεις!» μούγκρισε. «Εγώ δεν είμαι φονιάς. Δε μπορώ να σε σκοτώσω έτσι, στο ψυχρό.» Και της έστρεψε την πλάτη, φεύγοντας από το ερείπιο.

Πίσω του, δεν άκουσε κανέναν πυροβολισμό καθώς απομακρυνόταν.

Ας βρει κάποιον άλλο να τη σκοτώσει, γαμώ τα μυαλά της Λόρκης, γαμώ!

Ο Έκτορας επέστρεψε στη *Σφαίρα* και δεν είπε τίποτα σε κανέναν. Είχε χάσει κάθε διάθεση για κουβέντα.

Το βράδυ, όταν η Βατράνια και ο Αίολος επέστρεψαν, τους πρότεινε να παίξουν μπιλιάρδο μαζί του, κι εκείνοι δεν αρνήθηκαν. «Λοιπόν,» είπε. «Εγώ με τη Χλόη, κι εσύ, μάγε, με τη Βατράνια. Καλώς;»

«Έγινε, αφεντικό,» αποκρίθηκε ο Αίολος, που και αυτός και η Βατράνια έμοιαζαν να έχουν κέφια.

Θα πρέπει, όμως, να τους τη σπάσω, σκέφτηκε ο Έκτορας, που είχε, ουσιαστικά, προτείνει το παιχνίδι για να πει στον μάγο τι είχε γίνει με την Ουρανία. Καλύτερα να του το έλεγε καθώς κοπανούσαν μπάλες

επάνω στο πράσινο παρά καθώς κοιτιόνταν καθισμένοι αντικριστά σ'ένα τραπέζι.

Ακόμα όμως και με τη στέκα στο χέρι του, ο Έκτορας αισθάνθηκε να διστάζει. *Μάγε, η κόρη σου είναι νεκρή. Έχασες το παιδί σου... Αλλά δεν είναι πραγματικά παιδί του! Θύμισε στον εαυτό του. Πες του το, να ξεμπερδεύουμε! Τι θα του πεις, εξάλλου; Χάθηκε μυστηριωδώς; Μην είσαι μαλάκας.* Ο Έκτορας σημάδεψε μια από τις γυαλιστερές σφαίρες και τη χτύπησε, δυνατά· αυτή, με τη σειρά της, χτύπησε δυο άλλες, διασπώντας τες και στέλνοντάς τες προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Καμία δεν μπήκε στις τρύπες.

«Δεν είσαι σε φόρμα απόψε, Έκτορα,» παρατήρησε η Βατράνια.

«Και υπάρχει λόγος...»

«Τι λόγος;»

Ο Έκτορας δεν πρόλαβε να πει τίποτ'άλλο. Γιατί είδε την Ουρανία να περνά ανάμεσα από τον κόσμο στην κεντρική αίθουσα της *Οινόσφαιρας* και να πλησιάζει εκείνον και τους υπόλοιπους, που στέκονταν σε μια από τις άκριες του μεγάλου δωματίου.

Δεν το έκανε, η γαμημένη. Κατάρες επάνω της!

Ο Έκτορας την αγριοκοίταξε.

«Μη θυμώνεις, αφεντικό,» του είπε η Ουρανία, πηγαίνοντας να σταθεί πλάι του. «Άλλαξα γνώμη.»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Δεν θα φύγω. Θα μείνω μαζί σας.»

Ο Αίολος είπε, έκπληκτος: «Σκόπευες να φύγεις; Να πας πού;»

«Τι σ'έκανε ν'αλλάξεις γνώμη;» τη ρώτησε ο Έκτορας, αγνοώντας τον μάγο.

«Αργά ή γρήγορα, θα συμβεί. Αλλά, όσο είμαι εδώ, το καλύτερο που μπορώ να κάνω είναι να σας βοηθήσω όπως κι εσείς με βοηθήσατε,» αποκρίθηκε η Ουρανία.

Ο Έκτορας ένευσε, και της έδωσε το χέρι του. «Καλωσήρθες στην Επανάσταση. Δε νομίζω ότι ποτέ το έχουμε ξαναπεί αυτό.»

Η Ουρανία χαμογέλασε και έσφιξε το χέρι του. «Όχι, δεν το έχουμε ξαναπεί. Ευχαριστώ, αφεντικό.»

«Όταν είναι να μου εξηγήσετε, με ειδοποιείτε,» είπε ο Αίολος.

Τέλη φθινοπώρου.

Ο άνεμος σφύριζε στους δρόμους του Χωνευτηρίου, γλιστρώντας ανάμεσα από τις πολυκατοικίες της Θακέρκοβ. Η φωνή του, όμως, χανόταν πίσω από τις φωνές που αντηχούσαν από το δωμάτιο του Έκτορα, μέσα στα ξημερώματα.

Ο Πρόμαχος έκανε πέρα-δώθε, στον διάδρομο, με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του. Δεν είχε ούτε καν όρεξη να καπνίσει. Οι άλλοι επαναστάτες στέκονταν τριγύρω, χωρίς να μιλούν.

«Τι κάνει ο πούστης, τόση ώρα;» μούγκρισε ο Έκτορας.

«Δε γίνεται αμέσως· θέλει υπομονή,» είπε η Κρόβ'κνι χαμογελώντας. «Κι εγώ μπορούσε να το κάνει, αλλά εσύ ήθελε Πολ έρθει.»

«Ο γιατρός είναι καλός· τον εμπιστεύομαι.»

Η Βατράνια κάπνιζε, με την πλάτη της ακουμπισμένη στον τοίχο. «Αναρωτιέμαι άμα θα είναι τόσο σπαστικός – ή σπαστική – όσο εσύ, Έκτορα.»

«Λέγε κι άλλα εσύ, και τα κωλομέρια σου θα γνωρίσουν την κλοτσιά μου!» της είπε ο Έκτορας.

Οι φωνές πίσω από την πόρτα, μετά από λίγο, έπαψαν, και ένα γοερό κλάμα τις αντικατέστησε.

Ο Έκτορας, βλέποντας ότι ο γιατρός δεν έβγαине για να τον ειδοποιήσει, δεν περίμενε πολύ· σύντομα, άνοιξε και μπήκε στο δωμάτιο, βρίσκοντας τον καφετόδερμο Πολ να κρατά ένα νεογέννητο στα χέρια του, τυλιγμένο μέσα σε κουβέρτα. Η Χλόη ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ανάσκελα, σκεπασμένη μ'ένα αιματοβαμμένο σεντόνι. Το πρόσωπό της γυάλιζε από τον ιδρώτα.

«Πρόμαχε!» είπε ο Πολ γελώντας. «Ο γιος σου!»

Και έδωσε το βρέφος στον Έκτορα. Το μικρό προσωπάκι έκλαιγε, με τα μάτια κλειστά και το στόμα ορθάνοιχτο. Το ένα χεράκι του έβγαине από την κουβέρτα και έκανε πάνω-κάτω. Το δέρμα του ήταν γαλανό.

Ο Έκτορας μειδίασε πλατιά. «Άκου φωνή που έχει, ο πούστης!» είπε, καθώς πλησίαζε το κρεβάτι για να καθίσει στην άκρη του και πλάι στη Χλόη.

«Θα έμοιασε στον μπαμπά του,» γέλασε η Χλόη.

Ο Έκτορας έσκυψε και τη φίλησε στα χείλη. Ύστερα, καθώς εκείνη ανασηκώθηκε βάζοντας μαξιλάρια πίσω της, ο Πρόμαχος τής έδωσε να κρατήσει τον γιο τους.

Η Χλόη γέλασε σαν κοριτσάκι, έχοντας το νεογέννητο στην αγκαλιά της. «Είναι πολύ αστείος!» είπε. «Και είναι γαλάζιος,» πρόσθεσε, στρεφόμενη να κοιτάξει τον Έκτορα.

«Τι με κοιτάς έτσι; Θα έπρεπε να σε παραξενεύει αν ήταν... κόκκινος, ξέρω γω.»

«Δεν είπα ότι μπορεί να τον είχα κάνει με άλλον άντρα.»

«Μη μου πεις τώρα ότι σε πειράζει που είναι γαλάζιος!»

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε η Χλόη. «Θα προτιμούσα, όμως, να ήταν λευκός.»

«Εσείς οι μαμάδες είστε πολύ περίεργες,» γέλασε ο Έκτορας.

«Τι όνομα λες να του δώσουμε;» τον ρώτησε η Χλόη.

«Εγώ δεν έχω γονείς, άρα υποθέτω θα ήταν σωστό να του δώσουμε τ'όνομα του πατέρα σου. Πώς τον έλεγαν;»

«Δε θυμάσαι το όνομα του πατέρα μου, ε;»

«Και τι θα κάνεις, θα με δείρεις;»

Η Χλόη αναποδογύρισε τα μάτια. «Εύφορος. Εύφορο τον έλεγαν.»

«Δεν είναι άσχημο όνομα,» είπε ο Έκτορας.

Σηκώθηκε από την άκρη του κρεβατιού και, στρεφόμενος, είπε στους άλλους επαναστάτες, που στέκονταν έξω απ'την πόρτα και κοιτούσαν: «Σήμερα το μαγαζί θα είναι ανοιχτό όλη μέρα – και κερνάμε τα πάντα! Γιορτάζουμε τον Εύφορο, που είναι γαλάζιος και ωραίος!»

Τον χειμώνα, έγιναν εκλογές στη Θακέρκοβ. Η πόλη είχε γεμίσει διαφημιστικά για τις προεκλογικές εκστρατείες, και τα σκυλάκια των υποψηφίων έτρεχαν από δω κι από κει προπαγανδίζοντας. Οι Παντοκρατορικοί έμειναν σχετικά αμέτοχοι, παρατηρώντας μονάχα. Τουλάχιστον, ο Έκτορας δεν τους πήρε είδηση να μπλέκονται πουθενά.

Ο Άργης Μακρώνυμος ήταν, φυσικά, και πάλι ανάμεσα στους υποψηφίους για την Πολιτειαρχία, όπως επίσης και οι γνωστοί αντίπαλοί του: η Αλκούνη Νυκτόψυχη και ο Σερφάντης Ακμάλθος. Χαλούσαν όλοι τον κόσμο με την προπαγάνδα τους. Είχε, όμως, εμφανιστεί κι ένας καινούργιος υποψήφιος που κανένας δεν τον θεωρούσε αμελητέο. Ονομαζόταν Χείρωνας Οινοπότης, και ήταν ένας από τους τρεις αρχηγούς των λιμενεργατών που είχαν ξεσηκώσει ολόκληρο το Λημέρι ενα-

ντίον της Λεγεώνας, διαλύοντάς τη και διώχνοντάς τη για πάντα από εκείνη την περιοχή.

Ο Χείρωνας, στην αρχή, δίσταζε να βάλει υποψηφιότητα για την Πολιτειαρχία, αλλά τελικά ο Έκτορας είχε κατορθώσει να τον πείσει, τονίζοντάς του πως κανένας δεν είχε ξεχάσει όσα είχαν πρόσφατα συμβεί: οι πάντες στην πόλη συζητούσαν για τη γενναιότητα των λιμενεργατών του Λημεριού. *Αν τύχει και βγεις, όμως, μην ξεχνάς ότι η Επανάσταση σάς βοήθησε να εξεγερθείτε, έτσι;* του είπε· και ο Χείρωνας δεν έφερε αντίρρηση. *Θα σε βοηθήσουμε και στην προεκλογική σου εκστρατεία, όσο μπορούμε,* υποσχέθηκε ο Πρόμαχος.

Χρόνια είχαν οι εκλογές να είναι τόσο έντονες στη Θακέρκοβ. Οι συνηθισμένοι υποψήφιοι είχαν βρει ξαφνικά έναν καινούργιο αντίπαλο, και τα πράγματα είχαν γίνει πολύ πιο αβέβαια· γιατί, κανένας δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει, ο Χείρωνας είχε ρεύμα. Ο κόσμος τον θεωρούσε ήρωα· και εξαιτίας της προχωρημένης ηλικίας του, τον θεωρούσε και σοφό. Οι Λημερίτες δεν υπήρχε αμφιβολία ποιον θα ψήφιζαν. Αυτοί από μόνοι τους, βέβαια, δεν ήταν αρκετοί για να κάνουν τον Χείωνα Πολιτειάρχη, έτσι οι επαναστάτες δραστηριοποιήθηκαν στο Χωνευτήρι. Ο Έκτορας, ο Αλλάνδρης, ο Χρίστος, κι ο Άλκιμος μίλησαν σε γνωστούς τους – επαναστάτες και μη – και διέδωσαν ότι τα πράγματα θα ήταν, σίγουρα, καλύτερα με τον Χείωνα από πάνω, παρά με οποιονδήποτε από τους άλλους λεχρίτες που ήδη κολυμπούσαν στους ήλιους. Οι Χωνευτηριώτες δεν άργησαν να πειστούν – αυτοί, τουλάχιστον, που είχαν ταυτότητες και μπορούσαν να ψηφίσουν.

Στις άλλες συνοικίες της Θακέρκοβ, ασφαλώς, οι πολίτες ήταν, το λιγότερο, διχασμένοι. Με την εξαίρεση εκείνων που έμεναν στις Λιμανοκατοικίες, οι οποίοι θα υποστήριζαν τον Χείωνα μόνο και μόνο επειδή ήταν λιμενεργάτης – και ήρωας, φυσικά.

Όταν η ψηφοφορία έγινε και οι κάλπες άρχισαν ν'ανοίγουν, οι πάντες ήταν κολλημένοι στους τηλεοπτικούς δέκτες τους, παρακολουθώντας τα αποτελέσματα που έδειχνε το *Άστρο* για τις περιοχές της πόλης μία-μία.

Στην *Οινόσφαιρα*, ένα σωρό κόσμος ήταν συγκεντρωμένος για να δει τι θα γινόταν. Κανείς δε μιλούσε· σιγή είχε πλακώσει. Μονάχα κανένας βήχας ακουγόταν, καμια βρισιά, ή ο χτύπος κανενός κομπολογιού. Η Χλόη είχε δώσει στον Εύφορο την πιπίλα του, και ένα τραπουλόχαρτο για να παίζει. Του άρεσαν πολύ τα τραπουλόχαρτα, όπως είχαν όλοι οι

επαναστάτες παρατηρήσει. («Είναι να σας εκπλήσσει;» τους είχε πει ο Έκτορας.)

Η οθόνη πάνω από το μπαρ έδειχνε τα αποτελέσματα, αμέσως μόλις τελείωνε η καταμέτρηση σε κάθε συνοικία.

Γαιοδόμος: πλειοψηφία στον Άργη Μακρώνυμο.

Καλόπιστος: πλειοψηφία στην Αλκυόνη Νυκτόψυχη.

Ελεγεία: πλειοψηφία στον Άργη Μακρώνυμο.

Μικρόπολη: πλειοψηφία στον Σερφάντη Ακμάλθο.

Ακροκατοικίες: πλειοψηφία στον Σερφάντη Ακμάλθο.

Γραμμή: πλειοψηφία στον Άργη Μακρώνυμο.

Παλαιοπώλης: πλειοψηφία στον Χείρωνα Οينوπότη. (Κάτι που κανείς δεν το περίμενε – και οι παρευρισκόμενοι στην *Οινόσφαιρα* ζητωκραύγασαν, και ο Έκτορας κέρασε σε όλους ποτά.)

Γωνιά: πλειοψηφία στον Χείρωνα Οينوπότη. (Ακόμα μια ευχάριστη έκπληξη.)

Λημέρι: πλειοψηφία στον Χείρωνα Οينوπότη.

Γύρος: πλειοψηφία στην Αλκυόνη Νυκτόψυχη. (Γιουχαΐσματα αντήχησαν μέσα στην *Οινόσφαιρα*.)

Ναός: πλειοψηφία στην Αλκυόνη Νυκτόψυχη.

Λιμανοκατοικίες: πλειοψηφία στον Χείρωνα Οينوπότη.

Παλιάτσος: πλειοψηφία στην Αλκυόνη Νυκτόψυχη. («Όχι ρε, τους πούστηδες! Όχι ρε!» γκάριξε ένας μέσα στην *Οινόσφαιρα*. — «Τι μαλάκες...» είπε ένας άλλος. — «Λες κι έχουν κουβάδες με ήλιους...» — «Η Νυκτόψυχη λέει ότι θ'ανεβάσει τους μισθούς.» — «Παπάρια!»)

Χωνευτήρι: πλειοψηφία στον Χείρωνα Οينوπότη. (Κραυγές και ζήτω από τους πελάτες της *Οινόσφαιρας*.)

Μάντρες: πλειοψηφία στην Αλκυόνη Νυκτόψυχη. (Βρισιές και κατάρες μέσα στην *Οινόσφαιρα*. Κάποιος πέταξε ένα ποτήρι στον τοίχο, σπάζοντάς το και τινάζοντας το ποτό τριγύρω. Ο Άλκιμος τον βούτηξε από το σβέρκο και τον εκτόξευσε έξω από το ανοιχτό παράθυρο του μαγαζιού.)

Η Χοαρκίδα Καμάρνη, Διευθύντρια του *Άστρου*, είπε ότι, έτσι όπως φαινόταν να εξελίσσεται η κατάσταση, ο πραγματικός αγώνας ήταν ανάμεσα στην Αλκυόνη Νυκτόψυχη και στον Χείρωνα Οينوπότη. «Για να βεβαιωθούμε ποιος είναι ο νικητής, όμως,» είπε, «θα πρέπει να περιμένουμε να γίνει η τελική καταμέτρηση, κυρίες και κύριοι. Στο μεταξύ, θα κάνουμε ένα ευχάριστο διαφημιστικό διάλειμμα.»

Οι άνθρωποι στην *Οινόσφαιρα* περίμεναν με αγωνία.

«Λες να βγει ο Χείρωνας, ρ'αφεντικό;» είπε ο Αλλάνδρης, παραξενεμένος.

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε ο Έκτορας. «Τόση δουλειά κάναμε για δαύτον.»

Η Χλόη, έχοντας αφήσει τον Εύφορο στην άκρη του μπαρ, είχε απλώσει μια τράπουλά της. Η Νιρίφα ήταν εκεί δίπλα για να προσέχει το βρέφος που έπαιζε με το τραπουλόχαρτό του.

Μετά από κάποια ώρα, η Χοαρκίδα Καμάρνη μίλησε ξανά.

«Σκάστε, ρε! *Σκασμός!*» φώναξε κάποιος. «Έχουμε αποτέλεσμα, να πούμε!»

Ησυχία πλάκωσε στην *Οινόσφαιρα*.

Η Χοαρκίδα Καμάρνη έλεγε, χαμογελώντας πλατιά, θεατρικά: «...για την Πολιτειαρχία της Θακέρκοβ τελείωσε. Βρίσκομαι, λοιπόν, κυρίες και κύριοι, στην ευχάριστη θέση να σας ανακοινώσω ότι νικήτρια των εκλογών είναι η – *Αλκυόνη Νυκτόψυχη!*»

Βρισιές και κατάρες αντήχησαν μέσα στην *Οινόσφαιρα*.

«Αποκλείεται,» μούγκρισε ο Έκτορας. «Το μπαστάρδεψαν, οι γαμιόληδες της Λόρκης.»

«Πώς το ξέρεις, αφεντικό;» ρώτησε η Νιρίφα.

«Σκέψου πού είχε πλειοψηφία η Νυκτόψυχη και πού ο Χείρωνας, μάγισσα! Οι περιοχές του Χείρωνα είναι πιο μεγάλες, έχουν πιο πολύ κόσμο· κανονικά, ο Χείρωνας θάπρεπε νάναι τώρα Πολιτειάρχης μας, όχι αυτή η καριόλα.»

«Κάτι μού λέει ότι, για μια φορά, δε λες μαλακίες,» είπε ο Αλλάνδρης, παίζοντας μουντά το κομπολόι του.

«Μη με τσιγκλάς, Αλλάνδρη...»

Ο Πρόμαχος της Επανάστασης είχε δίκιο.

Ο Κριτόλαος, όταν είδε ότι ο Χείρωνας Οينوπότης θα νικούσε τις εκλογές για την Πολιτειαρχία, νόθεψε το αποτέλεσμα. Ποιος θα το καταλάβαινε, εξάλλου; Ο Οينوπότης και η Νυκτόψυχη βρίσκονταν πολύ κοντά. Και ο Κριτόλαος δεν μπορούσε να επιτρέψει στον πρώτο να γίνει Πολιτειάρχης της Θακέρκοβ. Ήταν προφανές ότι ο αρχηγός των λιμενεργατών είχε κάποια σχέση με τους επαναστάτες· αλλιώς, ποιος

είχε οπλίσει τους λιμενεργάτες του Λημεριού για να επιτεθούν στη Λεγεώνα; Και ποιος είχε φροντίσει, μετά, να εξαφανιστούν τα όπλα; Οι ίδιοι οι λιμενεργάτες, ασφαλώς, είχαν δηλώσει ότι κάποια κρυφή δύναμη τούς είχε βοηθήσει, για την οποία δεν γνώριζαν τίποτα. Ο Κριτόλαος δεν ήξερε αν όφειλε να τους πιστέψει. Άλλωστε, ακόμα κι αν δεν γνώριζαν ποια ήταν ακριβώς αυτή η «κρυφή δύναμη», δε θα έπρεπε να είχαν υποψιαστεί ότι επρόκειτο για αποστάτες;

Τέλος πάντων. Δεν είχε σημασία πλέον. Και, ευτυχώς, ο Οينوπότης δεν είχε πάρει την Πολιτειαρχία. *Θα πρέπει, όμως, να τον προσέχω στο μέλλον. Έχει γίνει επικίνδυνος.*

Καμία δεκαριά μέρες μετά τις εκλογές, η Βατράνια δήλωσε στους άλλους επαναστάτες ότι θα έφευγε για Απολλώνια, και η Κρόβ'κνι είχε αποφασίσει να πάει μαζί της.

«Θα φύγεις;» εξεπλάγη ο Έκτορας.

Ήταν πρωί. Δεν είχε κόσμο στο μαγαζί, και ήταν όλοι τους συγκεντρωμένοι στην κεντρική αίθουσα.

«Τι να κάνω εδώ;» είπε η Βατράνια. «Το πρόσωπό μου το ξέρουν οι Παντοκρατορικοί. Με κυνηγάνε.»

«Το ίδιο ισχύει και για τη Σερφάντια...»

«Τις Μαύρες Δράκαινες τις κυνηγάνε παντού.»

«Στην Απολλώνια, όπου λες να πας, δεν τις κυνηγάνε,» είπε ο Έκτορας. «Αλλά η Σερφάντια εξακολουθεί να είναι μαζί μας, και όχι εκεί.»

«Ναι. Τέλος πάντων, αυτό δεν έχει σημασία τώρα! Δεν μπορώ άλλο να κάθομαι εδώ, μέσα σ'ένα υπόγειο. Θα μπορούσα να κάνω πολύ περισσότερα για την Επανάσταση, αν ήμουν άλλου.»

Ο Αίολος φαινόταν να το ξέρει ήδη, και δεν έμοιαζε ευχαριστημένος. Καθόταν σε μια καρέκλα με τα χέρια του σταυρωμένα εμπρός του, και δεν μιλούσε.

«Αφού το έχεις πάρει απόφαση....» είπε ο Έκτορας στη Βατράνια.

Ο Αλλάνδρης τη ρώτησε: «Έχεις κανονίσει για μεταφορικό μέσο;»

Εκείνη ένευσε. «Έχω μιλήσει με κάποιους συνδέσμους μας. Θα ταξιδέψω ως τη Νέσριβεκ και από εκεί θα πάρω αεροσκάφος για Αιθέρα.»

«Στη Νέσριβεκ γίνεται πόλεμος,» της θύμισε ο Έκτορας.

«Λες να μην το ξέρω; Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος τούς στέλνει πολεμοφόδια από την Απολλώνια, κάθε τόσο· και τα περισσότερα έρχονται μέσω Αιθέρα. Επομένως, απλά θα περιμένω ένα αεροσκάφος να έρθει και θα επιβιβαστώ εκεί. Την Κρόβ'κνι τη ρώτησα, και θέλει να έρθει μαζί μου.»

«Κάποιος πρέπει προσέχει την κυρία,» είπε η Κρόβ'κνι.

Η Βατράνια την αγριοκοίταξε. «Δε χρειάζομαι κανέναν να με προσέχει! Σου είπα και πριν: Αν δεν θέλεις *πραγματικά* να έρθεις–»

«Θα έρθω, κυρία. Είμαι κι εγώ καταζητούμενη εδώ.»

«Εντάξει,» είπε ο Έκτορας. «Θα σας συνοδεύσουμε μέχρι τη Νέσριβεκ, λοιπόν...»

Ο Αίολος δεν πήγε μαζί τους. Η Βατράνια και η Κρόβ'κνι ταξίδεψαν στη Νέσριβεκ με τη Σερφάντια και τον Άλκιμο, μέσα στο μεγάλο τρίκυκλο των επαναστατών με την πελώρια μπροστινή ρόδα.

Επιστρέφοντας στην *Οινόσφαιρα*, ο Άλκιμος και η Σερφάντια ανέφεραν στον Έκτορα ότι όλα πήγαν καλά. Κατάφεραν να αποφύγουν άσκοπες συμπλοκές με τους Παντοκρατορικούς και παρέδωσαν τη Βατράνια και την Κρόβ'κνι στους επαναστάτες της περιοχής.

Ο Πρόμαχος είπε: «Παρότι ακόμα δεν είχε βάλει μυαλό στο κεφάλι της, λυπάμαι που έφυγε. Την είχα συνηθίσει εδώ πέρα.»

«Δε θα έχεις με ποιον να βρίζεσαι τώρα;» ρώτησε ο Αλλάνδρης.

«Όχι όσο είσαι εσύ εδώ, μωρή μαύρη μούρη.»

Ο Αίολος ήταν, στην αρχή, στενοχωρημένος για την αποχώρηση της Βατράνιας· μιλούσε λιγότερο απ'ό,τι συνήθως και έπινε περισσότερο. Η Ουρανία ήταν πάντοτε κάπου κοντά του, αλλά, όταν η Χλόη τη ρώτησε, εκείνη αρνήθηκε να της πει τις σκέψεις του μάγου.

«Μην είσαι περίεργη κι εσύ,» είπε ο Έκτορας στη Χλόη. «Άστον, και θα το ξεπεράσει μόνος του. Ολόκληρο γαϊδούρι είναι – πιο μεγάλος και από σένα και από μένα.»

«Οι άντρες είναι πάντα σ'αυτήν ακριβώς την ηλικία,» αποκρίθηκε η Χλόη, κοιτάζοντας τον μικρό Εύφορο στην αγκαλιά της.

Ο Έκτορας ρουθούνησε αποδοκιμαστικά.

Κάτω από τους δρόμους και τις πολυκατοικίες, στα κατασκότεινα βάθη, στις δυσώνυμες σήραγγες της Θακέρκοβ, δύο άντρες και μία γυ-

ναίκα βαδίζουν. Η τελευταία κάπου-κάπου παραπατά· ακόμα υποφέρει από τα τραύματά της, τα οποία μπορεί και ποτέ να μην επουλωθούν εντελώς. Ένας από τους άντρες κρατά μια παλιά λάμπα λαδιού.

«Γιατί ακόμα μάς ταλαιπωρεί έτσι; Γιατί δεν παρουσιάζεται; Γιατί δε μας λέει πού είναι;»

«Πάψε τις κλάψες! Μπορεί να μας δοκιμάζει.»

«Για ποιο λόγο; Αφού ποτέ δε θα επιστρέψει, ποτέ! Θα έρχεται μόνο στα όνειρά μας και θα μας στοιχειώνει–»

«Σκασμός πια! Κι οι δυο σας. Υπάρχει λόγος για όλα.»

«Τι λόγος; Μπορεί να είναι ακόμα και νεκρός, γι' αυτό δεν έρχεται–»

«Δεν είναι νεκρός! Το ξέρουμε κι οι τρεις! Δεν είναι νεκρός!»

«Μα, αν δεν ήταν νε– Ογκχ...! –Οοχ... Οοοοο...!»

«Αρκετά! Αιμορραγείς πάλι, δε βλέπεις;»

«Αυτές οι καταραμένες πληγές... Όταν εκείνος έρθει–»

«Κάθισε.»

«...Όταν εκείνος έρθει, θα με θεραπεύσει. Θα γίνω πάλι καλά. Θα γίνω πάλι Βασίλισσά του!...»

«Οοοχ... Οοχ... Ίσως, ίσως να είμαστε όλοι μας νεκροί. Γι' αυτό γυρίζουμε εδώ. Γι' αυτό έχει παντού σκοτάδι. Γι' αυτό–»

«Σκασμός! γιατί αυτή τη φορά θα σε σκοτώσω!»

«Σςς! Ακούστε! Ακούστε.»

...

«Κάποιοι είναι εκεί.»

«Μπορείς να σηκωθείς; Το τραύμα σου–»

«Καλά είμαι.»

«Έχεις αίμα στα ρούχα σου–»

«Καλά είμαι, λέω!»

Προχωρούν μέσα στα σκοτάδια.

Βλέπουν κάποιους να κάνουν σχήματα σ' έναν τοίχο, με σπρέι και με μεγάλα, μακριά πινέλα.

Οι καλλιτέχνες γυρίζουν, αιφνιδιασμένοι.

«Ψάχνουμε τον Βασιλιά του Σκοταδιού. Ξέρετε πού μπορούμε να τον βρούμε;»

Οι καλλιτέχνες πετάνε κάτω τα σύνεργά τους και το βάζουν στα πόδια, νομίζοντας ότι συνάντησαν ανθρωποφάγους.

Κανένας δεν ξαναπλησιάζει αυτόν τον τοίχο για να κάνει γκράφιτι.